GİZEM YİĞİT

SIFIR NOKTASI

AV VE KARALAV

GUARDIAN

Gazetecilik son sınıf öğrencisi
Gün Aksa Alatan'ın hayatı, emniyet müdürü babasının suç örgütü liderinin peşine düşmesiyle büyük bir çıkmaza girer.

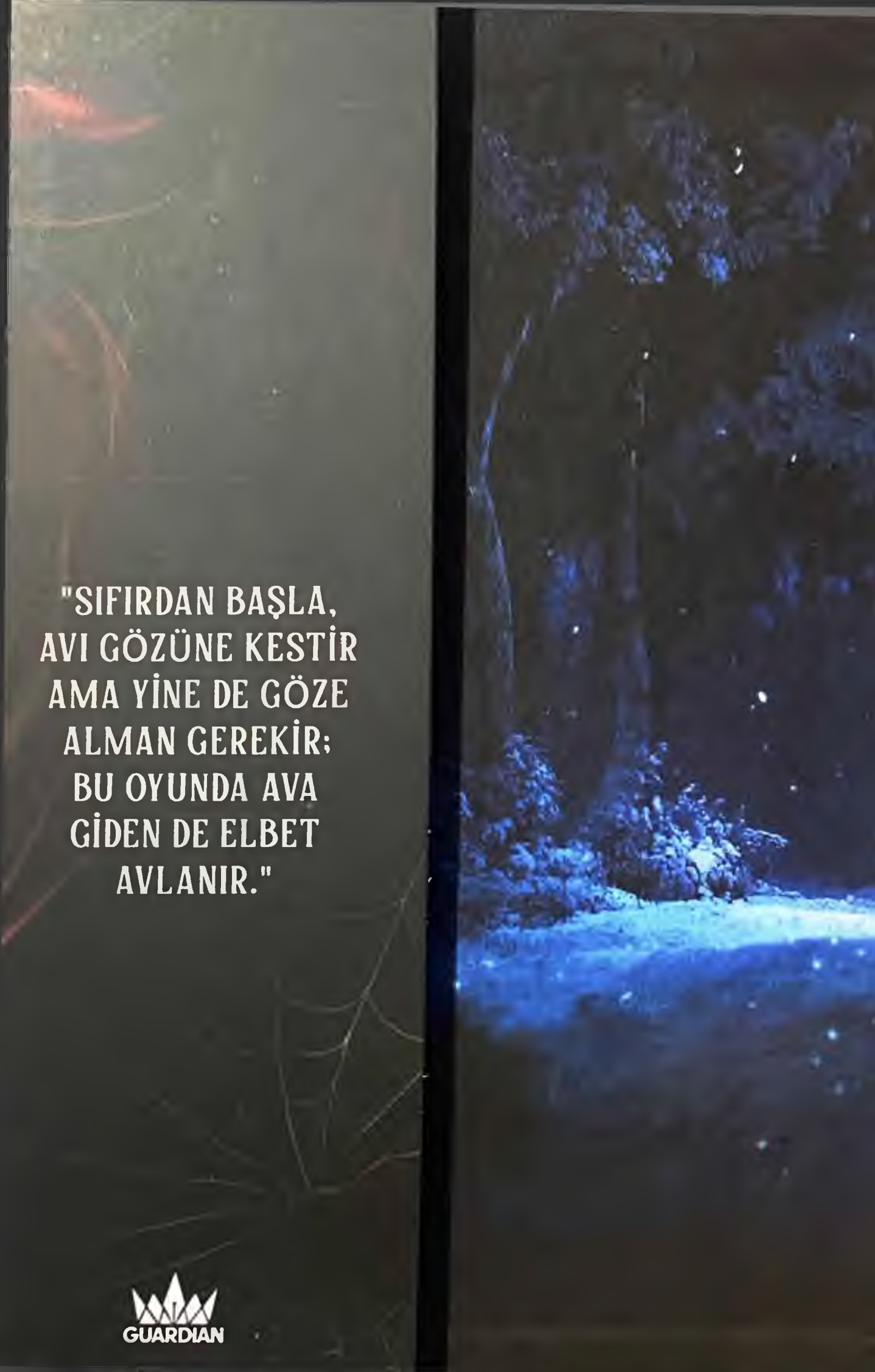
Varlığı öğrenilen örgüt liderinin oğlunun gelişi tüm düzeni değiştirir. Dosyalar açılır, kader baştan yazılır. Genç kız, bir sergide karşılaştığı adamla, onun da dâhil olduğu kör bir karanlığın içine çekilir.

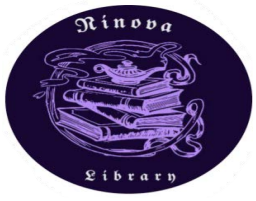
Yalanlar, seçimler, şüpheler ve biçilen roller...
Hepsi karanlıkta vadedilir.

Peki, karanlığın ömrü ne kadardır?

"BAZI HİKÂYELER
ÜÇTEN GERİYE SAYILMAZ;
YEDİDE BAŞLAR,
YENİLMELERLE BİTER."

GUARDIAN
9 786259 515793

"SIFIRDAN BAŞLA,
AVI GÖZÜNE KESTİR
AMA YİNE DE GÖZE
ALMAN GEREKİR;
BU OYUNDA AVA
GİDEN DE ELBET
AVLANIR."
GUARDIAN

GİZEM YİĞİT

SIFIR OKTAS

AV VE KARALAV

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

SIFIR NOKTASI - 1: AV VE KARALAV

YAZAR
GİZEM YİĞİT

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Saliha Ulusoy
Düzelti: Ayşe Özer
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Aralık, 2024

ISBN: 978-625-95157-9-3

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, GİZEM YİĞİT

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Bu kitabın iç ve kapak tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

SIFIR NOKTASI

AV VE KARALAV

GİZEM YİĞİT

Ninova

Beni bir yerlerden gururla izlediğine emin olduğum ***babama,***
daima yanımda olan ***anneme*** *ve ilk günden bu yana*
heyecanımı her zaman diri tutan ***sevgili okuyucularıma...***

GİRİŞ

Kötü adamların kurdukları bir denge vardır. Çok daha kötü adamların ise sarsılması güç imparatorlukları.

Kimseye sırtını kolay kolay dayamamalı, tek başına yürümeli ya da herkesi parmağında oynatmalı. İyi seçimler yapmalı, gerekirse kan dökmeli ama asla yolundan şaşmamalı. Bedel ödetmeli, ihanet edeni yalvarır hâle getirmeli, dostunu görmeli, düşmanına göz açtırmamayı da bilmeli ve en önemlisi de şu ki, *zaaf*larından kurtulmalıydın. Bir an önce. Çünkü en iyi kumarları rakibinin zaafını çözen oynardı. İşte tam da bu yüzden, en iyi kumarbazlar çok daha kötü adamlardı.

Barut Kılıçhan hiçbir zaman kaybetmeyi seven bir adam olmamıştı. Bir yolunu bulup her zaman kazanan taraf olmak çocukluğundan bu yana onun kulağına fısıldanan bir ninniydi. Gözü karaydı. Her ne gerekiyorsa yapardı. Önünde bir engel varsa ortadan kaldırır, ayak bağı olabilecek en ufak bir şeyi eze eze yok etmesini de bilirdi.

Şeytandan farksız olan babası da böyleydi, geberip gitmeden hemen önce ona verdiği öğüt bundan farklı olmamıştı.

İçtiği purodan derin bir nefes daha aldı. Saat sabaha karşı üç sularını gösteriyordu ve dikildiği görünmez camın ardında kar yağışını izliyordu. Gökyüzü bembeyazdı, belki de kızıla boyanmalıydı. *Kan. Katliam. Kılıçhan.* Bir an ifadesinde ürpertici bir soğukluk gezinmeye başladı, kapkara gözleri kısıldı. Düşünmeye başladı.

Babası bir zamanların en iyi mafya babalarındandı. Kötü oynamayı ondan daha iyi bilen bir çocuk yetiştirmek için hep doğru hamleler yapmıştı; merhamet zayıfların, güç ise gölgesine bile merhameti olmayanlarındı. Bunu da çocuk yaşında aklına kazımıştı. Daha da fazlası olmak için yürüdüğü yolda insani her duygusunu birer birer kaybetmişti. Şimdi en büyükleri oydu, diğerleri ise onun kuklalarından ibaretti.

Burası bir oyun alanıydı.

Hamleleri yalnızca kendisi yapardı.

Ama işler bazen planladığın gibi gitmezdi.

İşte o zaman, Barut Kılıçhan ya oyunu bozar ya da o oyunu baştan yaratırdı. Zorla, pisçe ve merhametsizce. Daha da ileri gidecekti. Şimdi olduğu gibi.

Uluslararası çalışan bir adamdı Kılıçhan. Dünya çapında büyük mafya baronlarının arasında yerini almıştı, Türkiye'nin en kuvvetli koluydu. Baronların başına bir moderatör seçilir ve kimse kim olduğunu bilmezdi. Kılıçhan'ın amacı daha öteye gidip o kutsal gördüğü söz hakkını devralmaktı. Ancak şimdilik kendini ispat ediyordu, zamanı gelince hakkı olanı elbette alacaktı. Yine de emin olduğu bir şey vardı ki, iyi bir noktada sayılırdı. O, Barut Kılıçhan'dı. Ülke içinde ve dışında dönen olayların her birinden bir şekilde haberi olur, adamlarını kurduğu düzenin içerisinde bir yerlere koyardı. Hepsinin bir görevi vardı. Düzensizliğe ve itaatsizliğe ise tahammülü yoktu. İpleri eline almak için verdiği uğraşı hiçbir ahmağın bozmasına izin vermezdi.

Purodan bir nefes daha aldığında odasının kapısı tıklatıldı. Daldığı noktadan ayırdı gözlerini ve sırtını çevirerek kapıya kısa bir bakış atıp masasına doğru yürüdü. "Gel," diye seslendi o sırada, koltuğuna otururken masanın üzerindeki belgeleri bir kenara düzenli bir şekilde koydu. Hastalıklı bir takıntısı vardı. Sırtını, yerleştiği koltukta biraz daha geriye yasladığında bir dirseğini de döner koltuğun kenarına dayadı. Aynı saniyelerde kapı açılmış, içeri kardeşi Çelik Kılıçhan girmişti.

Barut onu radarına alırken dikkatli gözleri beklenti içerisindeydi. Bir haberdi beklediği. *Onu tatmin edecek bir haber.*

"Abi," dedi Çelik, gerildiğini hissederek. Onunla abisi arasında beş yaş fark vardı ve her seferinde karşısında daha da küçülüyordu sanki. Aynı kanı taşıdıklarına inanması öylesine güçtü.

"Konuş," dedi Barut, dudakları arasından dumanı üfleyerek. "Sadede gel."

"Bartol'a arama kararı çıkarılmış."

Barut Kılıçhan keyifle güldü, derin bir nefes daha aldı ardından. "Başka?" diye sordu. "Daha da güzel haberler ver."

Çelik sertçe yutkunduğunda başını eğdiği yerden kaldırdı ve karşısında oturan adama baktı. "Birimler işi gizli tutuyor," dedi. "Şu müdür de peşinde, emniyette olaylar karışık... Bartol işin son raddesi, tek tek bizi de avlayacakları konuşuluyor."

Barut histerik bir şekilde tekrarladı gülüşünü, bir nefes gibiydi ve şeytanın ayak izleri geziniyordu her bir köşesinde. *Bir zamanlar dost olduğu adam...* Dişlerini sıktı, öfke göğsünü yutan bir bataklıktı. Bir saniye içerisinde ifadesi tuzla buz olup dağıldı ve yerine daha güçlü bir şey oturdu. *Öfke.* Bir keresinde babası ona, *dostunu iyi seç, yoksa sana düşmanını mumla aratır,* demişti. Yanılmamıştı.

Çelik kesik bir nefes aldığında, çatık kaşlarının altında hiddetle dolan gözleri yeniden kardeşindeydi.

"Müdür şansını daha çok zorlayacak anlaşılan, " dedi Barut. "Bir hâl çaresine bakarız." Tek kaşını belirsizce kaldırdı, göz bebeklerine sinen merak ilk kez gölgelenmiyordu. "Bartol'un oğlundan haber var mı?"

"Haberim yok abi," dedi Çelik. "İzini belli etmiyor."

Sinirli bir nefesi sertçe içine çektiğinde kardeşinin beceriksizliğine karşı tahammülü kaç kez sınanacaktı, hesap edemiyordu. En azından kardeşiydi, ona güveni daha sağlamdı.

"Bir şey daha var abi," dedi Çelik o saniye, sertçe yutkunarak. İfadesini sabit tutmak için daha fazla efor sarf etmesi gerekiyordu. "Oğlun-"

"Buldunuz mu lan?" diye hızla sözünü kesti Barut Kılıçhan, gözlerinde daha başka ve tanımı olmayan bir ateş yanıyordu. Oturduğu koltukta öne kaymıştı, kardeşinin dudaklarından çıkacak sözlere dikkat kesilmişti. "Konuşsana oğlum! Buldunuz mu?!"

Çelik Kılıçhan irkilir gibi olsa da ifadesini korumayı öğrenmişti. "Hayır, haber başka..." Düz bakışlarını kapkara gözlere çevirdi. "Söylentilere göre o müdür de işin içinde."

Barut birkaç saniye sessiz kaldı. Purosunu masanın üzerindeki eski bir sigara tablasına bırakırken gözleri biraz daha daraldı, öfkesi her hücresine karışıyor ve katliam çıkarmak için zihnini eline geçiriyordu.

"Müdür demek," dedi buz gibi bir sesle, çenesi gerilmişti. *"Devletin gözüne batmayalım, biri gelir biri gider,* demiştim sana... değil mi? Öyle. Bak, yine karşımıza çıktı." Avuçlarını sıktı bir türlü yenemediği hırsla, ardından kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Oyunu kendi istediğim hâle getirmenin zamanı geldi Çelik. Karışımızda anlaşabileceğimiz biri olsun, bu önemli. Şimdi..." Vahşetten önceki son nefesini aldı, ifadesiz yüzünde hırs, bir mezar daha açtı. "Müdürün çocuğu vardı, değil mi lan?"

"Evet abi, kızı var."

"Güzel," dedi büyük bir soğukkanlılıkla. "Şansal'a söyle. Elçilere haber göndersin, en donanımlısını hazırlatsın."

"Sonra abi?"

Barut burnundan bir nefes bıraktı. "Kızı köşeye sıkıştırsın," dedi ruhsuz bir sesle. "Ne yapacaklarını biliyorlar. Sergen Alatan'a götürmesi gereken bir mesaj var."

BÖLÜM 1

GERİYE SARAN YANGINLAR

Gözlerim duvarda asılı kalan saate uğradığında zamanın içinde ilerleyen saniyeleri sayıyordum. *Bir, iki, üç...* Takvim yaprakları yılın ilk ayının içinde. 25 Ocak. 2024. Saat, 08.17.

Omuzlarımı hafifçe düşürerek adımlarımı parke zeminde sürükledim. Beyaz renk ahşap kitaplığın raflarına sıralı kitaplarımın tam karşısında dikildiğimde, sesli bir nefes alarak kollarımı göğsümde bağladım. Gözlerimi rafların içine düzgün ve renk sırasına göre dizilmiş okuma kitaplarımda gezdiriyordum. Bu gece annemin yanında kalacağım için çantama bir değil birkaç kitap daha atsam iyi olurdu. Belki de çizgi roman?

"Gün! Hadi! Kahvaltı yapacağız daha. Merkeze geçmem lazım. Seni mi bekleyeceğiz kızım zanlısından amirine..."

Kafamı küçük bir açıyla omzumun üzerinden arkaya çevirdim ve kapalı kapı ardından, büyük ihtimalle koridordan bağıran babama karşılık dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Sürekli geciktiğim için homurdanmak alışkanlıklarından sadece birisiydi.

Gün. Adım buydu benim.

Aslında, Gün Aksa Alatan.

Bana anlatılana göre; bir kış günü, kesilen elektrik sonrası zifiriye boyanan odanın içerisinde annem bir mum yakmış. Hiç geçmez sanılan bir karanlık... Annem hiç sevmez karanlıkları, tek başına kalmak ve yalnızlık da ona göre değildir. Bunun bir sebebi var mıydı, yoksa zamanın ona kazandırdığı bir alışkanlık hâline mi gelmişti? Pek bir fikrim yoktu bu konuda. Her neyse... Tam sekiz yıl çocuk hasretiyle geçirmişler günlerini ve uzun tedaviler sonrasında bana hamile kaldığını öğrenmiş. Tarifsiz bir mutluluk olmalı belki de... *Aslında yalnızca babam için.* Hatta, en çok onun için.

Her insan yolunu aydınlatan ışığı arayarak geçirir ömrünü. Kimi bulur, kimi karanlıkla gömülür, demişti bir keresinde annem. O gece, babamın nöbetine denk geldiği için tek başına olduğundan da bahsetmişti; karnı burnunda, karanlığın içinde mavi-kızıl bir ateş yayan mumun ışığı altında, perdenin ardından dökülen yağmuru izlerken sancısı tutmuş anlattığına göre. Ve ardından, babam lafını şöyle tamamlardı: *Gün gökyüzünde kendini belli edemeden, annen Gün'ü kendisi doğurmuş.*

İsmimin hikâyesi bundan ibaret işte.

Aslında bir hikâyesi olmasına da gerek yok, biliyorum ama sıradan da değilim. *Yani... bence.*

Bir anlığına kendime gülerek başımı iki yana salladım usulca. Kitaplarımın arasından birini hızla çekip aldıktan sonra daha fazla zamanımı harcamadan, aslında babamı sinirlendirmek istemeyerek, koridora çıkıp salona doğru yürüdüm. Hazırladığım çantamı ve montumu krem renk koltuğun üzerine koyup mutfağa girdiğimde hazır olan kahvaltı sofrası karşıladı önce beni. Zeliha abla, babamla yaşadığımız iki kişilik hayata yıllar önce dâhil olan yardımcımızdı. Her sabah altıda eve girer, *aç açına kafan çalışmaz,* diyerek beni okula yollamadan önce kahvaltı hazırlardı. Bu alışkanlığımız on bir yaşımda da değişmemişti, yirmi bir yaşımda da.

"Günaydın," dedim başköşede oturan babamın yanındaki sandalyeyi çekip otururken.

Zeliha abla çay bardaklarını doldururken, "Günaydın kuzum," diye karşılık verdi.

Babam elindeki çatalı tabağındaki peynir dilimine uzatırken kara hareli gözlerini suratıma çevirdi. "Günaydın," dedi tok sesiyle, dizleri titreten bir ses de olabilirdi bu. *Koskoca Emniyet Müdürü, olsun o kadar.*

Zeliha abla masanın üzerine çay bardaklarımızı yerleştirdiğinde kısa bir teşekkür edip karşılığında güzel bir tebessüm aldım. Ardından temizliğe girişmek için mutfaktan çıktığında sadece ikimiz kalmıştık.

"Baba, Vural yanımda mı olacak yine?" diye sordum, göz göze geldiğimiz saniye. Ellerimi masanın üzerine yaslamışken sadece ağzından çıkacak cümlelere odaklanmıştım.

"Vural abin mi?"

Abi... Gözlerimi ağır bir ifadeyle devirdim. "Aramızda yedi yaş var baba, yaşlı mı hissetsin adam?"

"Yaşlı işte," dedi umursamaz bir sesle. "28 yaşında, daha ne olsun."

Teslim olmuş gibi sesli bir nefes düştü dudaklarımdan. "Tamam, Vural abi yanımda mı olacak yine?" diye tekrar ettim sorumu.

Kafasını aşağı yukarı salladı hafifçe. "Bir süre daha yanında olacak, annene de o götürür seni. Aman diyorum Gün, adım adım haberdar edeceksin beni ne yaptığından. Annen hanımefendinin aklı beş karış havada olur şimdi, zaten sadece bir gece diye anlaştık. Unutma."

Dudaklarımı birbirine bastırarak derin bir nefes aldım. Vural, babamın iki haftadır peşime taktığı çalışanlarından biriydi, aslında özel bir korumaydı bir bakıma. Emniyetten miydi, bir fikrim yoktu. Ara sıra, çok nadir de olsa peşimde gezinen sivil polisleri gördüğümde babamın

önemli görevlerden birinde olduğunu anlardım mesela. İşte o zamanlarda babam o adamları peşime takardı. Bazen az da olsa korkardım, bazen de kafam karışırdı ama sesimi çıkarmazdım. Bu seferin diğerlerinden farkı bu korumanın uzaktan değil, yakından olmasıydı. Her sabah evden alıp fakültenin içine kadar bırakıyordu ve yine adım attığım her yere geliyor, çevremde dolanıyor, hiçbir duygu sızdırmayan yüzüyle etrafımda dolaşıyordu. Günlerdir yaşadığım döngünün adı da buydu.

"Anladım," dedim düz bir sesle, elime çatalımı alarak. İtiraz edip can güvenliğimi tehlikeye atmak da istemiyordum çünkü.

Birkaç saniye tabağımla oynayıp çatalı peynirin üstünde gezdirdim. Çıkan tek ses çatal bıçağın tabağa çarpan gürültüsüydü. Sessizlik bir armağan olmuyordu işte bazen. Babamla ilişkimiz her ne kadar iyi olsa da o, işine ölümüne bağlı olan bir adamdı ve iki kişilik hayatımızda çoğu zamanı yalnız geçirirdim. Annemin yanında kalamazdım çünkü başka bir adamla evliydi ve o adamla iyi anlaştığım söylenemezdi. Daha doğrusu, iyi anlaşmaya istekli olduğum söylenemezdi. İyi haber, kesinlikle tek çocuk olmamdı. Neyse ki iki senedir evli olduğu o adamdan bir çocuğu yoktu henüz. Babam zaten işiyle evli bir adamdı.

O sırada masanın desenli örtüsü üzerinde duran *iPhone* çalmaya, tok sesler çıkararak yankılanmaya başladı. Buz mavisi gözlerimi telefonun aydınlık ekranına çevirdiğimde, *Giray Sinadağ* ismini gördüm. İş arkadaşlarından biriydi. Babam bir saniyeliğine duraksayıp işaret parmağını kaydırarak aramayı yanıtladı ve hoparlöre alarak çay bardağına uzandı.

"Günaydın müdürüm," dedi karşı taraftaki adam, Giray Sinadağ.

"Günaydın Giray," dedi babam, mekanik sesiyle. "Araştırdın mı adamı?"

Babam onu dinlemeye başladı. Ben de gözlerimi ona çevirmiş, yüzünü inceliyordum. Sergen Alatan, çoğundan fazlası kırlaşmış saçlarını genelde üç numaraya vuran, iri gövdesine uygun uzun boyu, belirgin göz bebeklerini çevreleyen kısa kirpikleri ve göz kenarlarında yıllanmış emeklerini biriktiren kırışıklıkları ile yaşına göre yakışıklı bir adamdı. İşine bağlı bir adam olduğu kadar mükemmel de bir babaydı.

"...annesi ölünce Rusya'dan kesin dönüş yapıyor Türkiye'ye bir ay önce. Amcası... yani yeni öğrenilen bilgi üzerine babası yüzünden almışlar, sorguda hiçbir şey çıkmamış. Rusya dosyası temiz. Ara sıra, babası hakkında yakalama kararı çıkmadan önce Türkiye'ye gelip gidiyormuş tek başına. O günler dışında görüşmelerine dair iz bulunamadı. Diğer bilgileri size gönderdiğim dosya üzerinden kontrol edebilirsiniz."

Çatık kaşlarımın altında bir anlık merakla dolan göz bebeklerim telefonun ekranına kaymıştı. Adamın amcası sanılan kişi babası mıydı? İşin içerisinde aile içi aldatma mı vardı öyleyse? Ayrıca, kimden bahsediyorlardı? Arama kararı çıkan kişilerin kamuoyuna açıklanmadan, birimler tarafından arandığını söylerdi babam. Vural'ın etrafımda olma sebebi bu adam mıydı?

Çay bardağıma uzanarak elime alıp dudaklarıma yanaştırdım. Bir yudum alarak boğazımdaki kuruluğu giderirken kulaklarım hâlâ onlardaydı. İçimi, dört bir yanımı kuşatan merak vardı şimdi.

"Dikkatini çeken bir şey yok mu koçum?" diye sordu babam, gözleri bir noktaya takılı kalmıştı o an. Düşünüyordu.

"Annesinin adı Larisa, yabancı... hah Hırvat'mış, Bartol'un bu kadınla en son 2014 yılında görüştüğü bilgisine ulaşıldı, kadın yakın tarihte yanarak ölmüş. Basit bir ihmal olarak geçmiş kayıtlara, kadın ağır antidepresan ilaçları kullanıyormuş zaten, uykuda yakalanmış. Ceset tanınmaz hâlde tabii. Geride de bir tek oğlu ve yangında külleri kalmış."

Donakalan gözlerimi çevreleyen kirpiklerimi kırpıştırdım birkaç saniye. Sertçe yutkunduğumda dudaklarım kendiliğinden açılıp kapandı, kesik bir nefes alabildim sonunda. Sözlerin ağırlığı altında küçüldüğümü, zerreler hâlinde dağıldığımı hissediyordum.

"Bu mu dikkatini çeken şey?" dedi buz gibi bir ifadeyle. "Başka ne var... ondan haber ver."

"Resmî kayıtlarda babası olarak amcası geçiyor, asıl babası leş herifin teki, bir tek annesi varken onu da en kötü şekilde kaybediyor. Ben üzüldüm şahsen, müdürüm."

Sert bir soluk dudakları arasından kurtuldu Sergen Alatan'ın. "Kardeşi yok mu? Annesi tarafından yani."

"Yok, tek çocuk. Türkiye'ye akrabaları için gelmiştir. Dedesi dünyaya kazık çakanlardan ama adam iyi... O iyi adamdan Bartol nasıl çıkmış merak konusu. Neyse müdürüm... ne diyordum? Adamın babasının durumu ortada."

"Sen epey acımışsın bu çocuğa, çocuk dediğimiz de 27 yaşında kocaman adam da her neyse... Adam daha büyük tehlike teşkil etmeli, annesini kaybetmiş, babası kayıplarda, kardeşi yok, yakını desen o da yok belli. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insandan kork, Giray. Eee, itten kuzu doğmayacağına göre bir patlak vermeli."

Babam çok mu acımasızdı? Yoksa fazla mı gerçekçi? Geçen yıllar duygularını çürütmüş, vicdanının paslanmasına sebep olmuştu belki de.

Yine de insani duygularımı henüz yitirmediğimden, içimi daraltan sancılı cümleler kuruyordu.

"Olabilir, müdürüm. Peşine düşmek gerek."

Babam ağzına siyah zeytinlerden birini atarak, "Gizli takip yapılmış mı peki?" diye sordu, gür kaşları çatıktı.

"Adamda şüphelenecek hiçbir şey yok. Gerek görülmemiş olabilir efendim."

"Adamın babası belli, daha ne olsun Giray?" diye sertçe konuştu, çatalı tok bir sesle tabağının köşesine yasladığında. Gözleri bir saniyeliğine yüzüme çevrildi ve derin bir nefes aldı. "Neyse hallederiz. Yarım saate oradayım aslanım, selametle."

Telefonu kapattı. Kahvaltısını da bitirmişti ve geriye yaslanarak kara gözlerini gözlerimden çekmeden, "İştahın yok mu bugün?" diye sordu, kaşlarıyla önümdeki tabağı işaret ederek.

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak kafamı salladım hafifçe. Tabağımdaki çoğu şeye dokunmamıştım, pek bir şey yemek gelmiyordu bu sabah içimden. Duyduklarım da tuz biber olmuştu. Bir insan, bir kadın, bir anne ölmüştü. Çok fazla acı vardı hiç bilinmeyen yerlerde. Ölüm vardı.

Ölüm çeşitlenebilen, acısı değişebilen ama sonucu hiç değişmeyen bir mahkûmiyetti. Onlarca haber ile yüz yüze geliyordum her gün. İnsan yanarak, boğularak, bir kurşunla, derinlik sandığı boşluklara atlayarak, bazen bir halatla, bazen basit bir ayakkabı ipiyle ve bazen de sadece vakti geldiği için ölebilirdi. Gözlerinin içindeki ışığın sönmesi bile basit bir tabirdi. Zamansız her şey ölüm doğurabilirdi; bazen kelimeler bile bu işlevi görebilirdi. Kurşuna, yangına, boyumuzu aşan sulara, bir urgana... hiçbirine ihtiyaç yoktu; sadece kelimeler yeterli olabilirdi. Yine de ben her şeyden öte; en çok yangınlar içinde kül kalmaktan, ciğerlere kadar inen suyun insanı boğarak nefessiz bırakmasından korkardım.

"Öyle oldu," dedim alt dudağımı ağzımın içine yuvarlarken geriye yaslanıp. Keyfim kaçmıştı. "Baba." Dudaklarımı birbirine bastırdım yavaşça. "Bir şey söyleyeceğim."

"Söyle."

"Sen..." diyebildim kısık bir sesle, kalbime ait damarlar titriyordu sanki. "Hiç üzülmedin mi?"

Çatık kaşları altında bir kâğıt kesiğinin acısı kadar bile acı görmediğim iri göz bebekleriyle bakıyordu bana. "Kim için?"

"O çocuk... yani adam için."

Boş bakışlarından şaşkın bir yanılsama geçti. "Kim olarak üzüleceğim?" diye sordu bu defa.

Boğazıma oturan yumruyu yutkundum zorlukla. "İnsan olarak, baba olarak ya da anne kaybını bilen bir adam olarak... üzülmedin mi?"

Dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Bir insan olarak görmek istediğim o ifade hâlâ yoktu gözlerinin içinde. Bir anlık bile yakalasam bir üzüntü belirtisi, ona tutunacak ve babamın duygularını göğsümde büyütecektim. Ama yoktu.

"Yanında telefon görüşmesi yapmak doğru bir fikir değildi galiba, dalgınlığıma geldi ama artık küçük de değilsin ki Gün. Bu kadar büyütme içinde, azılı örgüt liderinin oğlu... Her sıfatı ayrı bir zanlı gibi değil mi?" Dudakları kıvrıldı. Yüzümde değişmeyen mimiklerim kesti o tebessümü, izi bile buhar olup uçmuştu şimdi. "Annesinin ölümüne üzüldüm. Yanarak ölmek en ağırıdır, daha iyi bir ölümü olabilirdi kadının. Belki ihmal bile değildir ya neyse... Ne diyordum? Düşünme bunları, o üzüldüğün adamın da bir suçu çıkar yakında, *babam demişti,* dersin. *İtten kuzu doğmaz,* demişler, boşa mı? İnan bana kadın kurtuldu, öyle bir ailenin içinde delirmiş bile. Duymadın mı? Antidepresanlar..."

İçimde, düşüncelerimin çıkmaz sokakları arasında yaralı bereli ellerimle duvarlara tosluyordum. Bomboş duvarlara. Babamın duygularına. Göğüs kafesime tırmanan, kaburgalarıma sarılan bir yılanın zehriydi şimdi hislerim. Sessiz kaldım sadece, bir süre ona öylece bakmayı sürdürdüm. Belki de babam haklıydı, o üzüldüğüm adamın bu ülkeye zararı olmayacağının garantisi yoktu.

Çatalımı tabağın üzerine bırakarak gergin bir şekilde doğrulup kalktım sandalyeden ve gözlerine baktım. "Kalkalım mı?" diye sordum, titrek bir nefes alarak. İster istemez soğuk çıkmıştı sesim.

"Aksa," diye konuştu babam, tekdüze sesiyle. Sandalyeyi geriye iterek ayağa kalktı ve masanın kenarını dolanıp önüme dikildi. Uzun boyluydu, gölgesi üzerime düştüğü zamanlar güvende hissederdim hep kendimi. Kaybolmanın kıyısında olduğum günleri bile beraber atlatmıştık üstelik. Nasıl güvenmezdim ki zaten?

İki elini kaldırarak omuzlarımı iri avuçları arasına aldığında göz gözeydik. "Bak kızım, bu benim işim, olaylara duygusal açıdan bakamıyorum şu an... bildiklerim izin vermiyor. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Sözleri sahte bir alevdi sanki, düşüncelerimi yaktı; hiçbir şey söylemek gelmiyordu içimden, sadece kafamı aşağı yukarı ağırca sallayabildim. Dudakları iki yana kıvrılmıştı. Tıraş losyonuna karışan kokusu beyaz

gömleğinden sızarak ciğerlerime yol alırken kısa bir sessizlik yaşandı. Avuç içleri omuzlarımı sıktığında zihnimdeki kara bulutları dağıtmak istediğini düşündüm. Kendimi kandırıyor olma ihtimalim olsa da bunu umursamadım. Bir anlığına bakışlarım gömleğinin düğme hizasına takılırken birinin yerinde olmadığını fark etmem çok sürmedi.

"Baba, düğmen kopmuş," dedim buz mavisi gözlerimi kara gözlerine çevirerek.

Karartılı iki kuyuyu andıran gözleri beyaz gömleğinin üzerine değdi ve dudaklarını birbirine bastırarak ellerini omuzlarımdan ayırdı. Parmak uçları düğmenin sökülmüş boşluğuna ilerlemişti. "Tüh be," dedi, burnundan sert bir nefes bırakarak, gözlerime baktı tekrardan. "Beş dakikaya geliyorum. Sen de otur, reçelli ekmek ye. Hiçbir şey yemedin. Seversin."

Ardından mutfak kapısına doğru yürüdü ve birkaç saniye içinde gözden kayboldu. Omuzlarım çökerken bir alev gibi içine çekildiğim sessizliğin arasında sandalyeyi çekip oturdum yeniden. Mutfak camından süzülen rüzgârın uğultusu kulaklarımdan içeri ulaşırken elimi saç tutamlarımda dolaştırarak derin bir nefes aldım.

O sırada masanın üzerinde duran telefona mesaj bildirimi düşünce gözlerim ister istemez oraya kaydı. Babamın siyah ekran telefonuna. Gözlerim kısılırken içimdeki tüm merak bir düşüncenin peşine takılmıştı. Baksa mıydım? İşiyle alakalı olduğuna emindim ve az önce şahit olduğum konu ilgimi çekerken gözlerim bir saniyeliğine kapıya kaydı. Birkaç dakikam vardı tahminimce.

Dudaklarımı ıslatarak elimi telefona götürdüm ve ekranı açarak rakamları tuşladım parmaklarımla. Bildirim *Giray Sinadağ*'a aitti. Mesajı görmezden gelerek diğer bildirimleri kontrol ettim.

Bahsettiği dosya en son gönderdiği olmalıydı.

Alt dudağımı ağzımın içine alarak dişlerimle ezerken tıkladım dosyaya, birkaç saniye parmağımı hızlı hareketlerle kaydırdım. Göğsümün içindeki kalbim sert vuruşlarını arttırırken aslında hiçbir şey anladığım yoktu. Kaşlarımı çattım. Yakalanacağım korkusu o denli yüksekti ki o kısacık saniyede buz mavisi gözlerim satır satır gezinemiyordu, üzerime çöken adrenalin ve telaş anlama algımı da kesiyor olabilirdi. Öte yandan okuduğum her harf siliniyordu sanki zihnimden, buğulu bir cama bir şeyler yazmak gibiydi okuduklarımın zihnimde can bulması. Giray Sinadağ'ın az önce yaşanan telefon görüşmesinde bahsettiği şeylerdi çoğu.

Yaş 27, öğrenilen son bilgiye göre Bartol Karalav'ın oğlu. Annesi Hırvat, babası Türk, sicili temiz, bir süre St. Petersburg Sivil Havacılık

Üniversitesi'nde öğrenim gören B.V. Karalav dikkatini çektiği Igor Smirov'un desteğiyle 2020 yılında hava kuvvetlerinde öğrenimini tamamladı. Pilot, görevini yapmıyor.

Okuduğum kelimelerin arasında parantez içine çekilmiş yıllar ve hayatının belirli dönemlerinde farklı semtlerde yaşadığına dair kısa bilgiler verilmişti. Kaşlarım okuduğum her bilgiyle havalanırken aslında normal bir insandan farkı olmadığını düşündüm. Kariyeri göz alıcı, sahip olduğu belalı babasına rağmen her şeyden uzakta, annesi ile beraber yaşantısı için çabalamış genç bir adamdan öte değildi belki de. İlk izlenimim, bu dosyanın iç yüzünü bilmeden bunlar olurken tanımadığım yabancı adama ister istemez acıdığımdı. Yanarak can veren annesinin üzüntüsünü taşıdığı yetmezmiş gibi, babası yüzünden yargılayıcı gözlerle bakılan bir dünyanın içindeydi. Bir ihtimal, sadece basit bir yaşam kurmak istiyor olabilirdi. *Sana ne, Aksa?*

"Gün, ben hazırım. Telefonum masanın üstündeydi onu da al kapıya gel, acele et."

Babamın sesi irkilerek ekranı siyaha bürümemi sağladığında gözlerimi kırpıştırarak kalp atışlarımın düzene girmesini bekledim. Gizlice babamın telefonunu niye karıştırmıştım ki şimdi? Mesleki bir iç güdüydü. Her ne olursa olsun bu saçmalık bir daha tekrarlanmamalıydı. Avuç içlerimi kotumun üzerine silerek ayaklandığımda sandalye pürüzlü bir sesle zeminde geriye sürüklendi.

"Geliyorum," diye seslendim koridora doğru, telefonu elime alarak düz adımlarla mutfak kapısına ulaştım ve birkaç saniye içinde salona çıktığımda gördüm onu. Siyah klasik takımının ceketini üzerine geçirmiş, ceketin kollarıyla ilgileniyordu. Bakışları da düzeltmek için uğraştığı kısımlardaydı.

Diğer koluna geçtiğini göz ucuyla gördüğümde sessiz adımlarla ilerleyip kabanımı koltuğun kenarından alarak üzerime giydim. Siyah düz bir kazak, düşük bel kot pantolon kombinimle olması gerektiği gibi sıradan bir üniversite öğrencisiydim. Gazetecilik bölümü son sınıf öğrencisi, şehrin bilindik bir medya kuruluşunda stajyer, *Gün Aksa Alatan.* Emniyet Müdürü'nün kızı olmam olayları daha içinden, merakla takip etmeme olanak sağlayan önemli etkenlerden biriydi.

Dışarı çıktığımızda iki katlı bahçeli evimizin etrafına göz atarken saçlarımı kabanıma sıkıştığı noktadan kurtarmaya çalışıyordum. Soğuk, kar yağışının habercisi olacak kadar keskince bedenimi etkisi altına alarak içimi titretiyordu. Dudaklarım kupkuru kesilmişti, boynuma doladığım

yeşil örgü atkıyı bir tur daha geçirip yüzümün bir kısmını içine gömdüm ve dudaklarımı yaladım. Babam siyah montunun içinde soğuktan hiç etkilenmemiş gibi hızlı adımlarla siyah *Audi*'sine yürüyordu. Çok geçmeden peşine takılarak onun ardından ön koltuğa yerleşip kapıyı kapatmıştım.

"Hava buz gibi, kesin kar yağacak," diye mırıldandım, emniyet kemerimi takarak geriye yaslanırken.

Kucağımda siyah çantam vardı. İçinde okumak için aldığım çizgi roman dışında gün içinde gerekli olan ıvır zıvır dışında bir şey yoktu. Geçen hafta annemin ısrarlı çağırışlarına rağmen onu ekmek zorunda kaldığım için bugün sürpriz yapıp doğruca yanına geçecektim. Yarın hafta sonuydu ve meşguliyetlerimin en az olduğu günlerden biriydi.

Kollarımı göğsümde bağlarken gözlerim bir saniyeliğine kuru yapraklarla dolmuş ön camın ardındaki asfalta değdi ve ardından, babamın yan profiline ulaştı. Isıtıcıyı açmıştı, arabanın içi dalga dalga yayılan sıcaklıkla çevreleniyordu anbean.

Arabayı çalıştırıp dikiz aynasından arka tarafı kontrol ederken, "Geç bile kaldı," dedi babam, arabayı caddeye çıkardığında. Yola odaklanmıştı gözleri. "Ocak ayındayız, yağsın bir zahmet."

"Yani baba öyle bir konuşuyorsun ki, şu gökyüzü bir insan olsa oturtur önüne hizaya dikersin ya..." diye mırıldandım gülerek, bir anlığına bana dönüp baktığında o da gülüyordu. "Düşünsene kar yağma vakti geldiğinde bir dakika geçse, *yağ lan, seninle mi uğraşacağız,* deyip kavga ettiğini..."

Gözlerinin kısılmasını sağlayan derin bir gülümseme bürüdü suratını bir anlığına. Gözleri üzerime çevrilmişti. "Demek o kadar öfkeli bir adamım senin gözünde."

Düşünür gibi duraksarken sesli bir nefes aldım. "Öfkeli değil de daha çok kontrollü diyebiliriz. Tam bu mesleğin adamısın, polislik diye bir şey olmasaydı bile polis olurdun sen," dedim mırıldanarak, ona döndüm kısa bir an. "Sahi, bir ihtimal eğer polis olmasaydın ne olurdun?"

Bu soru onu beklenmedik şekilde yakalamış gibi dudaklarını birbiri üstüne bastırdı. Aslında daha çok bu olasılığı hiç düşünmemiş gibiydi.

"Bu mesleğin bana öğrettiği tek bir şey var," dedi tok sesiyle uzayan sessizliği bölerek, gözlerini önünde akan yoldan çekip suratıma çevirdi. "Kontrolü elinden çabucak kaybeden bir polis zanlı olmaya en yatkın kişidir. Polis olmanın da önemi yok, bir insan olarak öfkenin aklının önüne geçmesine asla izin verme." Sesli bir nefes aldı aralık dudaklarından.

"Galiba bu yüzden, eğer polis olmasaydım katil olurdum. Çünkü çok fazla akılsız insan var ulan! Sabır bırakmıyorlar adamda, o zaman en ufak bir şeye tahammülüm olmazdı."

Son sözüne kadar dikkatim onun üzerindeyken bir anda duyduklarımla gözlerimi ağır bir ifadeyle devirip ona bakmayı sürdürdüm. "Bana hayat dersi vereceğini falan sanmıştım giriş cümlenden..."

Güldü, yüzüme değdi gözleri yeniden. "İnsan kendisinden başka kimseden hayat dersi alamaz kızım," dedi, ifadesindeki gülüşler bir balon gibi sönerek ciddiyete büründü. "Dinler, sorar, fikir edinir ama insan fazla meraklıdır... Genelde aklına ilk düşeni seçer, onu yaşar ve sonucu görmeden de rahat etmez. Yani başka hayat derslerini ne kadar dinlerse dinlesin, isterse bıkmadan dinlesin; gözü onu görmeli insanın, o yükü almalı, yaralara doymalı." Kelimeleri zihnimin içinde uçuşurken ilgiyle dinliyordum onu. Bir saniye durdu, ardından lafına devam etti:

"Bir dağın arkasında ateşin ilk dumanını görür insan... yaklaşır, ısısını hisseder, daha da yaklaşırsa ateşin kendisini görür, hâlbuki en başında ateş olduğunu anlamamış mıdır? Aptal değiliz ya, anlarız. Yine de gideriz işte, görmek isteriz gözümüzle. Daha da ileri gitsek yanarız belki de ama insanoğlu arsız..."

Kelimelerin ısısı olduğuna inanırdım ve bu kelimeler ne şekil alırsa alsın soğuk bir histen öte bir şey bırakmıyordu. Sanki bu cümleler buz olup tenime, oradan da kalbime kadar dokunuyordu. Düşündükçe daha derine inilebilen sözlerdi duyduklarım; bir gece vakti, tavanı izlerken düşünülebilirdi belki. Tavan dinler, ben anlatırdım.

Gözlerim, yola odaklanmış babamın suratından bir an olsun ayrılmadı. "Bu gerçek bir hayat dersiydi belki de," dedim histerik bir şekilde gülerek. "Bir kulağımdan girip diğerinden çıkacak mı şimdi bu?"

Güldü babam. "Öyle olacak büyük ihtimalle. "

Kaşlarımı kaldırdım hafifçe. "Hiç mi gelmeyecek aklıma?"

"Gelecek," dedi, önüne dönmüştü ve düşünüyordu. "Ateşe ulaştığında."

Son noktada. *Hayır, üstünü karala.* Sıfır noktasında. Belki de sadece, yedi kala.

Babam beni okula bıraktığında cebime itelediğim telefonunu son anda hatırlayıp ona vermiştim. O süre boyunca beni sadece bu gece ayrı kalacağımız konusunda tembihlemiş, her adımımı haberdar edeceğimin sözünü alarak uzaklaşmıştı. Her zaman yaptığım gibi içini rahatlatacak birkaç kelime etmiştim aslında.

Üst üste girdiğim iki dersi de tam anlamıyla dinleyebilmiş değildim. En arka sıraların birinde cam kenarına oturmuş, kulaklıklarımı takmış ve çalma listemdeki şarkıları döndürüp dinlediğim ders süresi boyunca, başımı sıraya dayamış bir şekilde camdan dışarıyı izlemiştim.

İdeal öğrenci değildim.

Dışarıdan bakan insanların gözünde burnu havada, fazlaca şımarık biri olduğumu biliyordum. *Aşılmaz bir mesafe, koruyan sert bir kabuk...* Birkaç arkadaş dışında insanlarla yakınlık kuramadığım için soğuk ve ulaşılmaz görünmek de şaşırtıcı sayılmazdı. En azından zayıf olmadığımı düşünürdüm, kolay kolay sarsılmayacağıma inanırdım. Çünkü, derdim ki kendime... *çocukluğundan kalmış enkazı kaldırmışsın, neyi kaldıramayacaksın?* Yine de sinemde annesi tarafından terk edilmiş küçük bir çocuğun hüznü vardı ve gitmiyordu. Ağlayışları, düştüğü sokakta aldığı yaralarla kaplıydı; avuçlarında, dizlerinde, göğsünde... Kalbimin içini sarsan o gün hep tazeydi, sarsıntı güçlü ve derinliği bir nefes kadar yakındı. Yedi yıl ardından çıkıp gelişi onu affettirir miydi?

Gidişinde yaşım altıydı, döndüğünde tam on üçüme basmıştım. Sorsanız, yirmi birimde hâlâ o günü unutamadım.

Gidişlerin izi keskindi, kalırdı. Çocuk yaşımda edindiğim yaranın genç yaşımda kanıyor oluşu bundan sebepti.

"*Aaaaa*," diyen sesin sahibi koluma dokunarak merdivenlerin son basamağında beni durdurduğunda, ellerimi kabanımın cebinden çıkarmadan bedenimin bir kısmını yanımda adımlamayı bırakan arkadaşıma çevirdim. Beliz.

Beliz arkadaş canlısı, girdiği ortamlarda ilk dikkat çeken ve ışıl ışıl parlayan o enerjisi yüksek insanlardandı. Aralık dudaklarından beyaz bir sis yükseldi, yeşil renk gözleri bir yerden ayrılarak gözlerime tutundu. "Yine mi seninle?"

Sorusu üzerine kafamı geriye çevirdim ve az önce baktığı noktaya kaydırdım gözlerimi. Biraz ileride, siyah bir SUV'un kaportasına yaslanmış bir şekilde, kemikleşen yüz ifadesiyle bize bakan adamı gördüm. Uzun boylu, yapılı ve esmer tenli bir adamdı. Üzerinde siyah bir takım olurdu her zaman, o günlerin birindeydi. Kısacası Vural Soner, yine buradaydı.

Beliz Vural'ı uzun aralıklarla yanımda görürdü, mesela en son dokuz ay önce uzaktan da olsa etrafımda olduğu günlerde Beliz'in bile dikkatini çekmişti.

Kollarımı göğsümde birbirine dolayarak kafamı hafifçe Beliz'e doğru çevirdim. "Bir süre benimle," diye mırıldandım, etrafımızdaki öğrencilerin çoğu kampüsün içine doğru ilerliyordu.

"Sergen amca fazla mı korumacı oldu yoksa hep mi böyleydi?"

"Babamın işleri işte," diye geçiştirdim onu, Emniyet Müdürü'nün kızı olduğumu bilen sayılı insanlardandı. "Ne yapacaksın şimdi? Ajansa mı geçeceksin?"

Beliz bir ajansta stajyerdi. Çalıştığı yer ülkenin önemli haber ajanslarından biriydi ve sahibi babası olduğu için pek de zor olmamıştı oraya girmesi. Günlük magazin olaylarını bile bana anlatırken bu kadar iştahlı olma sebebi de buydu.

Çenesini küçük bir açıyla havaya kaldırıp dudaklarını büzerek *cık*'ladı. "Birkaç saat geç gideceğim bugün," dedi ve birkaç saniye içinde kolunu kolumla bedenim arasındaki boşluğa geçirdi. Yan yana yürümeye başladığımızda, "Senin bu koruma bizi Sarıyer'e götürür mü? Hı?" diye sordu.

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Sarıyer nereden çıktı?"

"Sarı yerden," dedi kısık bir gülüşle, ardından kanımı buza kestiren esprisini anlamak suratımı buruşturmama sebep oldu.

"Ben bu kötü espriye maruz kalmak zorunda mıydım ya?"

Biçimli kaşları havalanırken benden birkaç santim kısa boyuyla başını küçük bir açıyla öne eğerek göz göze gelmemizi sağladı. "Bence mükemmeldi. Senin espri anlayışın sıfır falan, Gün. Hiç boşa bakma ters ters, her şeye gülmediğini biliyorum ama buna da gülmemiş olamazsın!"

Gözlerimi devirdim. "Ders biteli beş dakika falan oldu, benim başım çatlıyor, senin çenen durmuyor. Hiç mi yorulmadın ya."

"Yoo," dedi, omuzlarını silkerek. "Onu bunu boş ver, götürür mü?"

"*Orada ne yapacağız,* diyorum sana."

Yan yana, hatta kol kola adımlarımız fakültenin gri kaldırımının sonuna ulaşırken tenime serilen soğuk hava uyuşturuyordu parmak uçlarımı, tenim daha da beyaz görünüyordu. Uzun, kemikli parmaklarıma takıldı gözlerim, al bir renge bürünmüştü. Küçük bir çocukken de yaralarım tenimin üzerinde hemen belli ederdi kendini. Sert rüzgârlar esiyordu ve şimdi soğuk hava bu işlevi görüyordu.

"Görünce bayılacaksın, gidelim mi ya, lütfen?" diye sordu, koluma asılarak. Omuzlarını kaplayan sarı dalgalı saçlarının tutamları savruluyordu,

ayak tabanları üstünde inip kalktığı için. O kadar yerinde duramayan bir kızdı ki.

O an arabanın yanına kadar geldiğimizi bile birkaç saniye sonra, Vural'ın uzun boyunun gölgesi rüzgârın yüzüme sokulan bir kısmını kestiğinde anladım. Kafamı ona çevirdiğimde gözlerimiz buluşurken başıyla küçük bir selam verdiğinde küçük bir tebessümle baktım ona.

"Annenize mi?"

Göz ucuyla yanımda dikilen arkadaşıma bakarak, "Hayır, Sarıyer'e gideceğiz. Oradan şirkete, daha sonra anneme," diye açıkladım, gözlerimi tekrardan üzerine çevirerek.

"Ballı lokmam ya!" diye koluma daha sıkı sarılarak kafasını bir anlık omuzuma yaslayan arkadaşıma hiçbir şey söylemezken Vural kaşları çatık bir ifadeyle, kahverengi gözlerini bir Beliz'in bir de benim üzerimde gezdirdi.

"Orada ne yapacağız, Aksa Hanım?" diye sordu Vural. "Sergen Müdür'üm bundan bahsetmemişti."

"Sergen Müdür'ünün her şeyden haberi olması gerekiyor mu, Vural?" diye sordum bir anda.

"Katılıyorum, Vural. *Sorgulama, uygula,* demişler, bence senin için geçerli olsa gerek," dedi Beliz, yemyeşil gözleri karşımızdaki adamın yüzüne dikmişti.

Vural'ın kahverengi gözlerinden bıkmışlık, bir yansıma ile çarparak hızla geri çekildiğinde bakıcı gibi hissettiğini tahmin edebiliyordum. Özel bir koruma olmak ona göre değildi belki de. Aslında ben de sürekli beni izleyen gözlerin varlığından memnun değildim; sadece babamın işini bilen biri olduğuna emindim, *bir bildiği vardır,* düşüncelerime mâni olamıyordum. Ya da beni *kaybetme korkusu* taşıyan yeryüzündeki tek insan olduğu için ilgisi içimdeki terk edilmiş çocuğu akıl almaz bir mutluluğa sürüklüyordu.

"Peki, nasıl isterseniz," dedi Vural, uzatmak istemeyerek. "Arabaya geçebilirsiniz."

Kafamı sallayıp arka koltuğa ait kapıyı açacaktım ki durdum bir an. Omzumun üzerinden kafamı çevirdim ve gözlerimi Vural'ın üzerinde gezdirdim. O sırada kolunu kolumdan çok önce çeken arkadaşım arabanın etrafını dolanmak için yürüdü, birkaç saniye içinde arabanın açılan kapısının tok sesini duymuştum.

"Vural, istersen gelme, biz taksiyle gideriz. Babama yanımda olduğunu söylerim, sorun eğer buysa. Hem İstanbul'un göbeğinde ne olacak? Etraf insan kaynıyor."

Vural'ın sert yüz hatlarını eğlenir bir ifade bürüdü ama bu birkaç saniye sürdü. Silinip yerine serilen buz hiç gecikmedi. *Suratsız.*

"İstanbul'un göbeğinde öyle şeyler döner ki Aksa Hanım, aklınız almaz," dedi, soğuktu sesi, bir eli şoför kapısının kulpundaydı. "Bu yüzden yanınızda bir süre daha bana tahammül etmek zorundasınız."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladım. "İyi çocuksun ya Vural, seni düşündüm sadece."

Güldü, dudakları kıvrıktı ve ufak kıvrım bile yüzünde derin duruyordu. "Teşekkür ederim, Aksa Hanım."

Bir süre dümdüz bakışlarla ona baktım. Sabahki dosyanın içinde yazanlar uçuştu kafamın içinde, sorun o muydu? İlişkili olduğu kesindi, bir belalıya arama kararı çıkarılmıştı ve adam ortalarda yoktu. Bir ini olmalıydı, şeytanların daima saklanacak bir yerleri, ihtimal dâhilinde olan planları olurdu. Babamın ister istemez şahit olduğum birkaç telefon görüşmesini daha hatırlıyordum mesela şimdi, uzun zamandır üzerinde çalıştığı bir dosya olduğunu düşünüyordum. Önemli olduğunu anlamak için üst düzey bir zekâya sahip olmaya da gerek yoktu.

Göğsümü nefesle doldurduğumda bakışlarımı kaçırıp arka koltuğa yerleştim. Arabanın içi sıcacıktı, soğuğa alışan kaslarım hafifçe titrerken Beliz'in aklına uyup nereye gidebileceğimizi düşündüm bir müddet. Ardından boş verdim. Yol boyunca sessiz kalarak camdan dışarıda akan yolu izlerken ara sıra hemen yanımda oturan arkadaşımın *Instagram*'ı açmış kulağıma eğilip tanıdık simalara ettiği lafları dinliyordum.

Araba tekerleri asfalt üzerinde yağ gibi akarak sahil üzerinde ilerlerken, arabanın içinde Sezen Aksu'nun sesi duyuluyordu kısık bir şekilde.

"Sevincin alına moruna
Uzanıp yüzümü sürdüm.
Körpe bir pembenin
Ak memeden hayatı emen iştahına
Sonra üzüldüm düşününce
Dikensiz bir hayat olmaz ki..."

"Yanına makineni aldın mı?" diye sordu o an Beliz, başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Vural şoför koltuğunda yola odaklanmış bir

şekilde arabayı sürerken dikiz aynası üzerinden ikimiz arasında dolaşan bakışlarını hissedebiliyordum.

Kaşlarımı çatsam da başımı salladım. "Niye sordun?"

Parlatıcı sürdüğü dudakları tatlı bir kıvrımla derinleşti. "Bolodor'un içinde resim sergisi var, otelin sahibi babamın en yakın arkadaşlarından birisi. Adam aylardır planlıyor bunu... bayağı önemli yani. Yurt dışında nam salmış adamların özel koleksiyonlarını almak için bin tane prosedürü gıkı çıkmadan yapmış adam. Ben bilmiyordum tabii, babam anlatıyor. Sanata düşkünler cemiyetinin dört gözle beklediği şey bu," dedi tek solukta, dudaklarını ıslattı. "Aslında sergi yarın açılacak. Bizim ajansta göze girebilmek için en iyi fırsatım. *Baba torpili,* deyip yeteneğimi küçümsemeleri hevesimi kırıyor çünkü. Neyse şimdi... Babam önden güzel fotoğraflar alabilmem için ayarladı bir şeyler. Bir yandan kültürlenip diğer yandan ülkenin en beklenen sergisini manşetleri ve tabii sosyal medyayı en hızlı süsleyen fotoğrafları çekeceğiz, mükemmel değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı *anlıyorum* manasında salladım. Bu serginin beklendiğini annemden duymuştum laf arasında, kocası olacak herifle konuşurken ilgisiz yüzümle telefonuma baksam da bir kulağım onlardaydı.

Bolodor dış görünüşü itibariyle bir yalıyı andırıyordu; ülkenin zenginlerinin tercih ettiği çoğu şeyi sunan bir oteldi. Alt katında ortalama boyutlarda içkili bir mekân bile vardı. Babamla birlikte, geçen sene aralık ayında bana ayırdığı kısa vakitlerinin birinde lüks bir yemek yemiştik zemin katında. Uzun, boylu boyunca duvarı kaplayan camlarının ardından Boğaz manzarasını izlemek de keyifliydi. Yalının sahibi ününü daha dikkat çekici bir biçimde duyuruyordu şimdi de. *Güzel zekâ.*

"Güzel fikirmiş," diyebildim. "Değişiklik olur, hem yarın açılıyorsa şimdi kimse yoktur."

Tebessümü hâlâ yüzündeydi. "Dinlendirici geliyor, değil mi böyle şeyler? Benim için de öyle."

Dudaklarımda küçük bir tebessüm takılıyken başımı salladım yalnızca, ardından gözlerimi camdan dışarı kalan sahil manzarasına çevirdim. Araba dakikalar sonra dış cephesi beyaz yalının önünde durduğunda Vural babama haber vereceğini söyleyip bizi önden yollamıştı. İkimiz birlikte yan yana girişe yürümeye başladığımızda, etrafın pek de kalabalık olmadığı belliydi. Cadde üzerinde hızla yol alan arabaların sert teker sesleriyle beraber dalgaların kısık sesleri de kulaklarıma ulaşıyordu.

İşlemeli yüksek kapıdan içeri girdiğimizde büyük bir salon, ağır bir hava katan devasa bir avize ve belirli üniformaları olan, siyah takım elbise giymiş, siyah ceketlerinde *Bolodor* amblemi taşıyan çalışanlar karşıladı bizi. Beliz'in babasının adını vermesi yeterli olmuştu tabii o anlarda. Sarışın bir çalışanın üstlerinden birini aramasına müsaade ederek bekledikten sonra yüzüne yerleşen onayla yanımıza gelen genç kadın bize eşlik etti. Sergi giriş katta, uzun bir koridorun ucundaki geniş ve ambiyansı yüksek bir salondaydı, koridorun iki yanında yer alan duvarlarda tablolar asılıydı.

"Saner Bey selamlarını iletmemi istedi," diye lafa girdi kadın gülümseyerek, topuk sesleri tüm geçtiğimiz zemin boyunca bizimleydi. Serginin olduğu alana girmiştik şimdi ve spot ışıklarla ilgilenen bir teknik ekip dışında kimse yoktu içeride. Onlar da iki kişiydi.

"Anlaştığımız gibi bugün fotoğrafları çekeriz, sergiden sonra yayınlarız."

Beliz çalışan sarışın kadınla konuşurken gülümsemesi dinmiyordu ve tatlı diliyle birkaç saniye içinde sarışın kadını kalbinden vurmuşa benziyordu. Kadın arkasını dönüp koridoru geçerek sağa döndüğünde görüş alanımızdan çıkmış, ikimizi tek bırakmıştı.

Bakışlarımı etraftaki eserlerde gezdirirken saçlarımı kulağımın arkasına alarak, çantamın kulpuna asıldım.

"Çok iyi değil mi?" diye sordu Beliz, sesi heyecanlı geliyordu. Çantasının içinden Canon fotoğraf makinesini çıkarırken gözleri yüzümü süzdü. "Biraz gezip ikinci turda çekelim bari, vaktimiz bol. Nazımız da geçiyor, daha ne!"

Torpil canım torpil. İçimden geçenler yüzüme yansımadan, "Öyle," diye karşılık verdim yalandan bir gülümseme takınarak.

Gözlerini çizimlere çevirdiğinde ben etrafı inceliyordum, içerisi hoş ve sakin bir atmosfere sahipti. "Şu çizime bak," diyerek başıyla köşeyi işaret ettiğinde ilgimi ve gözlerimi o tarafa çevirdim.

Bir karakalem çalışmasıydı; çatlak, derin yaraları olan bir duvarın dibinde oturup o duvara yaslanmış bir adam resmedilmişti. Üst bedeni çıplaktı, bacağının teki öne uzanırken, tekini katlamıştı ve katlı dizinde, diz kapağına yasladığı kolunda sıralı dizilmiş vagonlar gibi harfler yazılıydı ve parmak uçlarına uzanan harfler üst üste yığılıp katran karası bir mürekkeple parmak uçlarına birikiyordu.

"Güzelmiş gerçekten," dedim, birkaç adım atarak esere yaklaşırken. Yakın açıdan, ışıklandırmaların altında daha göz alıcı görünüyordu.

İncelemeyi sürdürdüm bir müddet, adamın gözkapakları gözlerine örtülmüştü ve parmak uçlarında biriken harflerin koyulaşan kanı dudaklarının üzerine de dağılmıştı.

"Eser sahibi gizli, eserin adı kısmına bak. *Her gören göz için adı farklıdır.* Bu ne demek be?" dedi kısık bir sesle, Beliz. Gözlerim üzerine çevrildi anında. İnce, biçimli kaşları çatıktı ve önümüzdeki çalışmaya bakıyordu.

"*Herkes kendi dünyasından bakar,* demiş işte. Klipsiz şarkılar gibi düşün, şarkıyı dinlersin... klip aklında kendi kendine canlanır," dedim mırıldanarak. "Sana ne çağrıştırıyorsa ismini koy."

Dudaklarını büzdüğünde kaşları havalanmıştı. Çizime baktı uzun uzun. Bir saniyeliğine başını çevirdi ve sapsarı saçlarını omuzlarına savurarak gözlerime baktı. "Kelimeleri yiyip ölen bir adam galiba bu, baksana ağzına ve ellerine, kendi kendinin katili," dedi, bir bana bir de çizime bakarken.

Başımı belli belirsiz salladım, düşünüyordum. "Bak ben de şöyle düşündüm," diyerek yanına gidip koluna girdim ve esere baktım. "Kelimelerle ölmek ve öldürmek... Yani insanların kelimeler ağzından çıkar, karşısındakini öldürür ve büyük ihtimalle buradaki adam yazar, parmaklarında kelimelerin kanı var." Kaşlarımı hafifçe çatarak çizimdeki çatlak duvara değdirdim gözlerimi. "Ama duvarı çözemedim..."

"Benzer şeyleri düşünmüşüz yine de," dedi Beliz, gülen sesiyle.

Ona baktım, gülümsüyordum. "Bunu da koyarsın artık."

"Kesin koyarım kızım, çok ilginç... daha neler vardır kim bilir. *Adını sen koy sergisi,* kulağa nasıl geliyor?"

"Günlük dizi ismi gibi," dedim gülerek. O da güldüğünde yan yana yürüyerek, eserlerin arasında gezinmeye devam ettik.

Buz mavisi gözlerim etrafı turlamayı sürdürdü; duvarlar boydan boya, tavana kadar bembeyazdı ve belirli aralıklarla dizilmiş ışıklandırmalar tavan düzlemleri daha keskin kılıyordu. Serginin içi gösterişli, her eser en nadide mücevher parçası gibi göz kamaştırıcı duruyordu. Çizime yeteneği olan insanlara hep hayranlık duyar, parmak uçlarının yaratıcının verdiği armağanla dolu olduğunu düşünürdüm. Küçükken resim çizmek yeni bir dünyanın penceresinden bakmaktı benim için, elim hep açık renklere gider; mavi bir gökyüzü, yemyeşil çimler, gülümseyen sarı bir güneş çizerdim. Sonra büyüdüm, büyüdükçe baktığım pencere bile değişti. Sıvaları dökük eski bir harabenin ardında durdum; hava kara

bulutlarla, toprak ise zehirli sürüngenlerle doluydu, güneş bile bazen yakıcı ve çizdiğim o gülümseme aslında hiç var olmamış kadar uzaktı.

Büyümek, gerçek yüzlerle tanıştığın an pişmanlıktı.

Büyük salonun içi iki koridora bölünmüştü, daha da geniş bir alandı. Duvarlar arası mesafe fazlaydı, çizimler düzenli ve atmosfere uygun aralıklarla asılıydı. Birkaç dakika ardından başka bir koridora girdiğimizde bu alanda diğerlerinin aksine duvarların tavana kadar simsiyah oluşu dikkatimi çeken ilk şey oldu. Beliz o sırada birkaç adım geride, hâlâ beyaza boyanmış duvarlar olan kısımdaydı. İki elim kabanımın cebine yerleşmişken gözlerim tuvalleri çevreleyen ışıklandırmalara kaydı; bu çizimler yurt dışından getirtilenler olmalıydı.

"Gün! Ohaaaa..." diye kısık sesle mırıldanarak omzuma yapışan arkadaşım kaşlarımı çatarak kafamı ona çevirmemi sağladığında loş ortam altında, koyu görünen gözlerine bulanmış şaşkınlıkla karşıladı gözlerimi.

"Ne oluyor?"

Kaşlarıyla bir köşeyi işaret ettiğinde gözleri bir anlığına o kısma kaymıştı. "Bak şuraya," dedi fısıldayan sesiyle, omzumu sıkmıştı.

Kaşlarım anlamsız bir şekilde daha da çatılırken ifademin de bir farkı yoktu, omzumun üzerinden başımı çevirerek bahsettiği yere baktım; siyah duvarlar arasında bir gölge gibi gizlenen ama tablo aydınlatmaları sayesinde çehresi keskin kıvrımlarla seçilen bir yabancı duruyordu.

"O kim?" diye sordum, gözlerim adamı baştan aşağı süzerken.

Siyah, bisiklet yaka bir kazak kaplıyordu fit görünen üst gövdesini. Kollarını göğsünde bağladığı için pazıları hafif bir şekilde kabarıktı. Soğuk bakışlarım yüzüne tırmandı; kemikli, keskin bir çene kemiğine sahipti. Dolgun dudaklarının sınırındaki sus çizgisi belirgindi, bu mesafeden, aramızda iki metre var ya da yokken yüzünün kavislerini seçebiliyordum. Gür kirpiklerinin çevrelediği gözleri duvara asılı çizimlerden birindeydi. Kazağın altında biçimlenen sırtının bir kısmını görebiliyordum ve biz onu görürken, ikimizin durduğu nokta biraz daha köşede kaldığından o bakışlarımızı hissedebilirdi sadece. Eh, bu da utanç vericiydi.

"Birkaç hafta önce büyük olay olmuştu bu adam," dedi, yeşil gözlerini ışıldatan bir merak vardı içlerinde. "Burada olacağını asla düşünmezdim."

Kafamı yanımdaki arkadaşıma döndürdüğümde çatık kaşlarım altından diktim gözlerimi gözlerine. "Ne?"

Gözlerini devirdi, kafasını omzuma yaklaştırarak sağ kulağıma fısıldıyordu kelimeleri. "Babası iş insanıydı, çok yerde mekânı var. Tehlikeli şeylerle anılmış ismi ara sıra, duymuşsundur. Ülkenin gözde zenginlerinden

anlayacağın. Aslında adamın üç çocuğu olduğu biliniyor, ikisi de her hafta süsler magazini. Ama bu oğlu üvey mi diye düşünürdüm; yurt dışındaydı, pek bilinmez, adı bile geçmez. Baksana... fazlasıyla göz doldurucu." Sessiz bir nefes aldığında gözlerim adama dönmüştü. Yanma onun kadar olmasa da uzun boylu bir adam dikilmişti şimdi, bir şeyler konuşuyorlardı. Sesleri net seçilemiyordu. "Hiç piyasada yoktu. Ama dönüşü muhteşem oldu." Güldü kısık bir sesle. "Haberini de ben yaptım. Aslında babası amcası olan adammış, döner dönmez resmi kayıtlarda babasını değiştirtiyor. Öz babası tam bir bela olmasına rağmen niye böyle bir hamle yapar ki bir insan? Bu durum, eski babasının, yani amcasının imajını zedeledi. Adam el atıp, gazeteleri yayılmadan toplatsa da internet bunun için yeterli, sitelerden kaldırana kadar eminim çoğu kişi öğrenmiştir. Öğrenmeyen de kulaktan kulağa öğreniyordur. Nasıl olay ama? Gün, aile içinde neler döndüğünü bilmek için nelerimi vermezdim ya, tam anlamıyla kaosmatik bir olay."

Parçalar, dağınık bir yapbozun parçaları gibi birleşiyordu o an zihnimde. Her cümlesi boşluklara sızıyor, açıkta kalan soru işaretlerini siliyordu.

"Adı neydi?" diye bir soru düştü dudaklarımdan.

"Beğendin galiba, lokum gibi çocuk..."

Gözlerimi ters bir ifadeyle yanımdaki arkadaşıma çevirdiğimde sabır dilenir gibiydim. "Babasının adını soruyorum."

Ekşimiş suratıyla bana bakıyordu o ân. "Babasını ne yapacaksın?"

Öğrendiğim olaylar silsilesini birleştireceğim. "Merak ettim," diye karşılık verdim.

Elinin ağırlığı üzerimden kaybolurken kollarını göğsünde bağladı. "Eski babası Atahan Karalav, şimdiki babasının ismi neydi ya... dur hatırlayacağım."

Bartol Karalav. İsmi zihnimde bir caddede kan olup aktı. O adamın oğluydu, sabah dosyasını okuduğum... Aklımın karanlık tarafında bir ışık yanıp sönmeye başladığında duyduğum her sözle düşüncelerimin yönü yoğun bir meraka büründü. Kaşlarım hafifçe çatılırken gözlerimi ışığın altındaki bedene çevirdim bir anlık. Hâlâ orada, rengi karanlığa karışan gözleriyle siyah duvara asılı çizime bakıyordu. Ona bakarken bir beklenti taşıyordum; korkutucu, endişe verici ve taşıdığı kanın zehrinin onda da olduğuna dair bir kılıf arıyordum. Kimliği ortadaydı, yüzü hiç bilinmese de uzun süre ortalarda olmayan, şimdi ise aramızda mesafelerle dikilen bu Karalav'ın babası belliydi. Peki, bu ona kötü yaftası yapıştırmak için

yeterli miydi? Sicili temizdi bu sabah duyduklarıma göre, annesi acı içinde yanmıştı ve külleri arasında onunla kalmış gibi ruhsuz bir ifade vardı suratında. Dışarıya yaydığı havaya elimi dokundursam avucuma tehlike dolardı belki de. Yine de sırf öyle bir adamın oğlu diye suçlayacak kadar gaddar değildim. Babam gibi peşin hükümlü de olamıyordum hiçbir zaman.

"Gözünü alamadın çocuktan, alooo," diyen ses beni içine düştüğüm girdaptan çekip alırken, bir saniye boşluğa düşercesine kirpiklerimi kırpıştırdım istemsizce.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından, "Dalmış sadece, bir şeyi de abartma Beliz," dedim, sakinliğimden bir ân olsun ödün vermeyerek. "Abartma makinesisin."

Gülerek omuz silkti. "Dalmasın gözün, Yiğit kalp krizi geçirirdi o dalışları görseydi," dedi imalı imalı.

Omuzlarımı düşürdüm ağırca. İsmini bile duymak istemiyordum o geri zekâlının. Beni aldattıktan sonra karşıma geçip vicdan yaptığını söyleyecek ve yüzüne bastığım tokattan sonra bile, beni ikna etmek isteyecek kadar yüzsüzdü. Daha da kötüsü, suçluluğunu bastırmak için beni suçlayabilecek kadar da ahmaktı. Şimdi en yakın arkadaşımın ihlal ettiği keskin sınır, eski sevgilimin konusunu dillendirmekti.

"Anma şu uğursuzun adını," dedim ters ters. "Biz ayrılalı aylar oldu üstelik."

"O hâlâ peşinde ama..."

"Yani? Beni ilgilendiren bir konu yok."

Yeniden yan yana yürümeye başladığımızda adımlarımızı küçük tutuyorduk. "Ne demek ilgilendiren bir konu yok? Ya daha ilerisini yapsa? Bu ülkede neler neler izliyoruz, farkında mısın?"

"Babama söylerim alır içeri, akıllanana kadar bırakmaz," diye alaya aldım bir anlık, çünkü öyle bir adam olmadığını biliyordum. Kafamı çevirdiğimde gözlerini yakaladım. "Hem unuttun mu üst düzey dövüş yeteneklerimi?"

O ân yanından geçtiğimiz iki adama, özellikle tehlike mıknatısı olan adama gözlerimi değdirmemek için özel bir çaba içine düşmüştüm. Gerginlik nedensizce tüm kaslarıma çöktüğünde umursamamaya çalıştım.

"On beş yaşında bıraktığını söyleyen sensin, birini dövebileceğine inanıyor musun? Hah, güleyim dur..."

Tek omuzumu silkerek dudaklarımın tek köşesini kaplayan tebessüme engel olmadım. "Gerekli durumlarda kullanmak için saklıyorum.

Gerekirse saçlarını da yolarım, kelse işler değişir, kel adamları ısırmak mı etkili olur acaba? Iyy, hayır tırnaklamak iş görür... kulak çekmek de aklımda var tabii."

"Bunlar dövüş teknikleri mi?" diyerek güldü, suratı ekşimişti bir ân.

Kapalı dudaklarımla güldüm. "Gün Aksa Alatan savunma teknikleri..."

Başını iki yana sallayıp önüne dönerken gülümsemesi dudaklarında asılı kaldı.

Çok geçmeden ilk başladığımız noktaya, o *bakan göze göre* isim alan tablonun olduğu kısma döndüğümüz sırada görüş alanım tamamen beyaz duvarlarla kaplanmıştı. Işıkların tamiri için gelen iki adam da yoktu artık, boynumdaki atkıyı çekiştirerek bunaldığım sıcaktan kurtulmak istercesine etrafta gezdirdim gözlerimi. Beliz kamerasını iki eliyle tutarken, makinenin üzerindeki siyah tuşlarla uğraşıp ayarlamasını yapıyordu.

"Lavaboya gidip geliyorum," diye mırıldandım, atkımı boynumdan kurtararak. Gözlerimi üzerinde gezdirdim karşımdaki kızın, başını elinde tuttuğu kameraya düşürmüştü ve odağında sadece o var gibiydi.

"Tamam," dedi sadece.

Hiçbir şey söylemedim. Sırtımı dönerek geniş kanatlı kapının çıkışına doğru yürürken omzumun aşağısına dökülen kumral saç tutamlarımı kulağımın arkasına iteliyordum. Koridorun bir ucunda, birkaç adım ötemde arkasını dönmüş telefonla konuşan Vural'ın tanıdık sırtını gördüm o sırada, alt dudağımı dişlerimin arasına yuvarlayarak gözlerimi kaçırdım ve sessiz olmaya özen göstererek loş aydınlatmalı koridorun diğer ucuna adımladım. Peşimde gezmesini istemiyordum, eğer o beni bir an bile fark ederse lavabo önünde bile beklerdi; babama bağlılığı bunu gerektiriyordu. Onu da anlıyordum ama insanların beni anladığı nadir anlar bile yoktu.

Kocaman dış kapının olduğu alana geldiğimde çalışanlardan birine lavabonun yerini sordum ilk önce, bulunduğumuz zemin kattakilerin tadilatta olduğunu söyledi simsiyah saçları omuzlarından aşağı dalgalanan bir çalışan. Bana tarif edip işine hızla geri dönerken hazırlıkların yoğun bir tempoda sürdüğünü görebiliyordum. Üst kata uzanan kırmızı halı döşenmiş merdivenleri tırmanırken altın işlemeli duvarları inceliyordum. Duvarın üstü tablolarla doluydu, birçok farklı stilden ve dönemden resimler vardı. İçlerinden biri Atatürk' ün portresiydi ve ben, göğsümün içine sindirdim bir süre o tabloyu.

Lavaboları da altın işlemeli mi acaba? Düşüncelerle döner geniş merdiven basamaklarını bitirdiğimde derin bir nefes çektim ciğerlerime. Tam merdivenin karşısında yüksek, boydan camların ardında uzanan beyaz manzara dikkatimi çekmişti. Yağmaya başlayan kar taneleri süzülüp yere konmuştu, camların üzerine düşen buz kristalleri ise parlıyordu. *Yılın ilk karı...*

Koridor iki kola uzanıyordu; lavabo sağ tarafta, beşinci kapıdaydı. Kapıyı açıp içeri girdiğimde içerisinin de dışarısı kadar gösterişli olduğuna kanaat getirdim. Yine de görünürde kimsenin olmaması daha dikkat çekiciydi. İnsanlar eğlenmek ve birkaç gecelik kalmak için geliyordu buraya. Bu soğukta dışarıda donmak istemeyen keyfine düşkün insanlardı belki de müşterileri. Zenginlik tahminimce biraz böyleydi. Lavabo tezgâhının önünde belirdiğimde sensörlü musluğun altına ellerimi tuttum birkaç saniye. Ardından ıslak avuç içimi enseme, açıkta kalan boynuma bastırdım. Isınmış tenime değen soğuk daha iyi hissettirdi o an. Sıkıntı ile iç çektiğim saniye aynaya düşen yansımama kaydı bakışlarım. *Gün Aksa Alatan.*

Soğuk ve buzdan yapılmış, bir başka ifadeyle bulutsuz bir gökyüzünün karışımı gibiydi gür kirpiklerim tarafından çevrelenen gözlerim. Yüzümde anneme ait olan tek şey bir çift göz rengiydi sadece. Babamı daha çok andırdığımı söylerlerdi etrafımdakiler ve bu beni daha iyi hissettirirdi her zaman. Gözlerim saçlarıma değdi. Kumral tutamlar hâlinde dalgalanan saçlarım boynumun hizasından aşağı, omuzlarıma kadar iniyordu. Yakında perçem olacak kâküllerimi çoğu kişi sevimli buluyordu, yüz hatlarımı yumuşatan bir etkendi. Dolgun dudaklarıma sürdüğüm yumuşak toprak rengi rujun birazı soğuk havanın etkisiyle dağılmıştı.

Kendimi incelemeyi bırakarak temiz olduğuna emin olup mermere bıraktığım atkımı elime aldım ve yeniden boynuma dolarken kapıya doğru yöneldim. Elimi kulpa attığım an, her şey aynı saniye içerisinde gerçekleşti.

Kapı sertçe açıldığında geri adım atmak zorunda kaldım.

O an, zamanın izi keskin bir silahın namlusuna dizildi ve silah patladı, zaman öylece yitip gitti.

"Sonunda tek başınasın, küçük Alatan," diye mırıldandı tok sesiyle başında siyah siper bir şapka olan adam. Elinde, ucuna susturucu takılmış siyah bir silah tutuyordu ve namlunun ucu doğrudan göğsümü hedef almıştı. Kalbim, ağır bir korkuyla şiddetle çarpmaya başladığında üzerime birkaç adım geldi ve bir şok dalgası tüm bedenimi beraberinde

sarstı, kulpu bırakıp geriledim hızla. Adam kendinden emin tavırla içeri girdiğinde koyu renk gözlerini üzerimden çekmeden ayağının tersiyle arkasındaki kapıyı iteleyip kapatmıştı. Tehlikede olduğum gerçeği ile yüzleştiğim ilk an, o andı.

Dudaklarım aralanırken sıklaşan nefeslerim rayından çıkalı birkaç saniye oluyordu, sırtım kabinin soğuk kapısına yaslandığında nefesimi tuttum. Dudaklarım bir şey söylemek ister gibi açılıp kapandı ama dağınık cümleler konuşmama izin vermiyordu. Beynim durmuştu. Sesimi yutan, düşüncelerimi yutan canavarla aynı kana sahipti. *Aklını çalıştır, Gün!*

"Şimdi ne yapacağız biliyor musun, Gün?" diye sordu, alaylı bir ses tonuyla. Silahın kabzasını daha sıkı kavradığı anda; ince, metalik bir ses tok bir gürültü düşürmüştü kulaklarıma. Göz bebeklerim titriyordu. *Sakin ol.* Korkudan geberirken nasıl sakin kalabilirdim? Vural bulur muydu beni? Beliz uzun süren yokluğumu fark edip gelebilirdi. Kalbim boğazıma sekti birden. Bir tuvalet köşesinde ölmek istemiyordum, hiçbir suçum olmadığı hâlde bana doğrultulan silahı hak etmiyordum.

"Sen... kimsin?" diye sordum, yutkunarak. Ağzımın içi kupkuruydu ve tükürük bezlerim de bu kuruluktan nasibini almış gibi hiçbir etki göstermedi. Daha sert yutkundum. "Beni nereden tanıyorsun... piç kurusu. Sen..."

"Elçi..." dedi omuz silkerek, gürültülü bir nefes almıştı. "Elçi diyorlar bize."

Kaşlarım çatıldı. "Elçi?" Zerre bir şey anlamamıştım ama onu oyalamak için bir şeyler üretiyordu zihnim. "Elçi ne demek?"

Bu adamı alt edebilir miydim? Boyu benden on santim uzundu, koluna sert bir tekme savurup silahı düşürür ve silahı elime alırsam üstünlüğü sağlardım. Ya da çantamın içindeki biber gazını o anlamadan çıkarıp gözlerine püskürterek koridora koşardım hiç vakit kaybetmeden. Bu iki plandan hangisi mantıklıydı? Öte yandan, eğer yanlış bir hareket yaparsam kurşunu yerdim. Bu, ölüm demekti; her şeyi daha kötü yapabilirdim kendi ellerimle. Ağzımı bile açamaz hâldeydim, paslanan dövüş tekniklerim ve bu adamın gözleri beni kafeslemişken çantamın içindeki varlığına güvendiğim biber gazının etkisi sıfırdı. Yine de ifademin önüne bir zırh kuşandığımda korkumu görmesini istemiyordum.

"Sen bilmezsin," dedi, dalga geçer gibi. "Bilmesen de olur."

Çarpıntım hızını arttırdığında sırtımı dikleştirdim. "Sen benim babamın kim olduğunu biliyorsun ama değil mi?"

Tehdit, belki işe yarardı.

İsmim dökülmüştü lanet olası ağzından. Bilmesi gerekiyordu.

Kaşları alayla kalktı, bir adım daha yaklaşınca ciğerlerimi ateşe veren namlunun ucu daha da yakınıma geldi. "Beni tehdit mi ediyorsun, küçük hanım? Hâlbuki, zaten onun için gelmiştik."

Kaşlarım daha da çatıldı, babamın peşine düştüğü o insanlardan biri miydi bu adam? Hiç sanmıyordum, *elçi,* demişti. Bahsi geçen o adamlardan birinin yanında, örgütün içinde büyümüş biri olma ihtimali vardı sadece karşımdaki yabancının. Kapkara gözleri yüzümde dururken tehlike beni dakikalar öncesinden kıskıvrak yakalamıştı. Alt kattaki o adamı gördüğüm andan itibaren.

Mermiden hızlı olamazsın ama aklından hızlı olabilirsin, diye fısıldadı zihnimin gerilerinde bir ses.

Tekme mi savursaydım tam bileğine? On beş yaşında bıraktığım aikidonun zihnimde kalan kırıntılarını aradım. Telaş beni mantığımdan uzağa itse de öfke beynimi hızlı analizlere zorluyordu.

"Onun için geldiysen... adresini verebilirim, seni daha güzel karşılar," dedim düz bir sesle, alt dudağımı ıslatarak. "Savunmasız bir kıza silah doğrultacak cesaretinle babam da tanışmak ister emin ol, üstelik kızına yapılmışsa coşkulu bir karşılama töreni seni bekliyor."

Histerik, pis bir gülüş dudaklarındaydı. Sözlerim belli ki öfkesini bilemişti. "Korkmadığını ispatlama çaban takdire şayan. Ama yine de..." dedi, gözleri kısıldı. "Göz bebeklerin bile titrerken, çeneni kapatman gerek."

Yutkundum, parmak uçlarım buz keserken yüzüme takındığım gardın arkasında hâlâ düşünüyordum. *Ne yapabilirdim? Zaman kazan!*

"Ne yapacaksın bana?" diye sordum dümdüz bir sesle. Silaha bir an olsun bakmıyordum çünkü ara ara gözümün takılı kaldığı kısacık anlarda korku, ağırlığını göğsüme bırakarak nefes almamı zorlaştırıyordu.

Boştaki eli siyah montunun iç cebine ilerledi; silah bir milim bile yön değiştirmemişti. Çelimsiz sayılmazdı, iri bir bedeni vardı ve ani bir hareket yaparak onu alaşağı edebileceğim düşüncesi an itibariyle uçup gitmişti aklımdan.

Cebinden çıkardığı yaklaşık üç santimlik altın işlemeli şeyi bir pipo sandım ilk an ama olması gereken kavis yoktu; adam ağzına götürüp kapalı kapağını dişleriyle söküp alırken altın renk kapak zemine tok bir gürültüyle düşerek kulağıma tiz bir çınlama gibi yayıldı. Gözlerim hâlâ elinde tuttuğu aletin üzerindeydi, bir kesicinin üzerinde... metal, keskin,

ince uçlar kanımın buz kesmesine sebep oldu. Bir damgaya benziyordu; tek bir farkla, mühür kısmı ince ve sık, milimetrelik dikenlerle bir ağ gibi örülmüştü.

"Bu ne biliyor musun?" diye sordu, eğlenen sesiyle.

Korku öldürücü bir histi ve şimdi kemiklerime yığılarak içimi titretiyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım, nefes bile alamıyordum.

Güldü. "Baban iyi bilir ama..."

Kaşlarım çatıldı. Aslında uzun süredir çatıktı. "Ne anlatıyorsun ya sen?"

"Hımm... Şöyle ki, seninle anlaşacağız, küçük Alatan," diye fısıldadı, alay eden ifadesi suratında daha da belirginleşti.

"Ne anlaşması?" Korkuyordum. "Ne saçmalıyorsun lan sen?"

"Öyle lan lun hiç yakışıyor mu sana? Senin gibi bir kıza?"

"Ortada ne döndüğünden haberim bile yok benim!" dedim sesimi yükselterek, zaman kazanmak umurumda bile değildi, bir an önce çıkmalıydım buradan. Kapının dışına ulaşırsa sesim, koridordan geçen biri kurtulmamı sağlar düşüncesi bilerek beni buna itmişti.

Bir adım yaklaşarak silahı göğüs boşluğuma dayadı. "Sakın bir daha yükseltme o sesini..." dedi dişlerini sıkarak, gözlerini bir an bile üzerimden ayırmıyordu. "Öldürmek için gelmedik seni, *küçük bir uyarı* sadece, o yüzden sessiz ol ve dediklerimi yap. Başka şansın yok. Anladın mı?"

Silahın varlığı içimi çürütürken dizlerimin bağı çözülecekti neredeyse. Boğazımda atan nabzım caddeler boyunca koşmuşum gibiydi. "Söyle," dedim titrek bir sesle. "Ne yapmam gerek?"

Omuzlarını silkti, elinde tuttuğu mührü kaldırdı ve kaşlarıyla işaret etti. "Babanla en iyi iletişim kurma yöntemi," dedi, baş parmağı sivri ucun keskinliğine değerken, "Yapımında ne kullanıldı, biliyor musun?" diye ekledi, silahın yoğun baskısı tüm düşünme algımı öldürüyordu. Seslice bir nefes aldı burnundan. Şapkanın önü yüzünü gölgeliyordu. "Jilet parçaları, milimlik bir hizayla dizili üstünde, ne kadar keskin ve can yakıcı olduğunu tahmin edebiliyorsundur, dokunduğu tene yara açmadan bırakmaz anlayacağın. Anlamını da baban bilir artık..."

Nefeslerim sıklaştı. Korku tenimi saran ikinci bir deriydi. "Ne olacağını söyle!"

"Anlaşacağız işte seninle," dedi, aramızda uzanan kolu yanına indiği an silahın esaretinden kurtuldum ama bu beni rahatlatmaya yetmedi.

Koyu renk bakışları üzerimde, yüzümün her bir karışında dolandı. "Aslında boynun uygun duruyor..."

"Uygun?" diye soludum kısılan sesimle. "Ne için uygun?"

Elinde tuttuğu mührü kaldırarak bir adım bana yaklaştığında aramızdaki mesafe daha da azaldı. "Bu mesajı babana taşıman için..."

Gözlerim irileşirken dehşet içinde baktım ona, kafamı iki yana salladım şiddetle. "Onu bana asla yaklaştıramazsın."

Jilet kesiklerinin teni yakan o ince ve öldürücü sızısını düşünmek bile göğsümü dağlıyordu daha şimdiden.

"Eh, korkmakta haklısın, biraz can yakar," dedi gülerek, gözlerini bir an bile kırpmadı. "Ama öldürmez, bu açıdan bakarsan daha kolay olur."

Gözleri gözlerimin içine tehditkâr bir ifadeyle bakıyordu. "Delirmişsin sen," dedim başımı yeniden iki yana sallayarak, göz bebeklerim titriyordu. "Babama söylerim her ne haltsa, o şey... olmaz. *Asla* olmaz."

"Sana seçme şansı verdiğim tek şey damganın yeriydi ve an itibariyle boynun ilgimi çektiği için o ihtimal de gitmiş bulunmakta," dedi, soğukkanlı bir sesle. Sanki sürekli bunu yapıyordu, öylesine rahattı. Dudaklarını öne sarkıttı. "Yani, şimdi uslu bir kız olup boynunu aç bakalım."

İçime aldığım her soluk daha büyük bir telaşa sürüklüyordu beni. Avuç içlerim terden sırılsıklamdı, havanın buz gibi olmasına zıt bir şekilde. Elindeki o şeyi boynuma mı batıracaktı? Nasıl böyle kolay konuşup hiçbir his belirtisi taşımıyordu? Bu cani yöntemi kim kafa yorup bulmuştu? *Sadist bir lider?*

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım hızla, göğüs kafesim yükselirken. Gözlerim sivri uçlu mühre kaydı bir anlık, o anda bile acı karnımı deşmiş gibi bakakaldım. Başımı ağır bir hareketle iki yana sallarken gözlerimi gözlerine kaldırdım, dehşet içindeydim. "Siktir git! Asla!"

"Neyse ki, senin isteğinin önemi yok."

Gözlerimin içine beni öldürecek gibi bakarken silahı beline yerleştirdi. Aniden mesafeyi sıfıra çekti ve sert avuç içi kolumu sertçe çekerek hemen yanındaki duvara savurdu bedenimi. "İmdat!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Yardım edin! Bırak beni! Orospu çocuğu!"

Kemiklerim yığılıp kalmış gibi bacaklarıma beton dökerken, üzerime baskı uygulayan bedene sertçe ellerimi vurup ittiriyordum. Bir milim bile oynamıyordu, kalbim ağır bir çekiçle darbeleniyordu sanki. Kapana kısılmıştım.

"Rahat dur!" diye tısladı dişleri arasından sertçe, büyük avucu yüzümün sol tarafına baskı uygulayarak başımı arkamdaki duvara

dayadığında deli gibi çırpınırken bir eli ensemdeki saçların arasına daldı ve sertçe çekerek boynumu açığa çıkardığında yaşadığım şeyin gerçekliği dehşete düşmeme sebep oldu. Kirpiklerim ıslanırken çığlık atarak koluna yapıştım anında.

"Bırak beni!" diye bağırdım, ses tellerim alev alev yanıyordu. Yutkunmaktan boğazım acıyordu. "Siktir git! Bırak beni!"

"Siktiğimin orospusu! Bir rahat dur be!"

Sol yüzüme büyük bir baskı uygulayan avuç içi kayarak ağzımın üzerine kapandığında sesim boğazımın arkalarına yol alarak kesildi. Buz kesmiş tenimin üzerinde sipsivri baskıyı hissettim ne olduğunu anlamadan. Acı, etimi kökünden koparark pul pul kararan gözlerimin önüne serpmeye başladı. Etime keskin jilet giriyordu. *Kan. Dehşet. Daha çok kan. Sıcak.* Gözlerimin önünü buğulandıran yaşlar diz kapaklarıma şimşek gibi çarpan titremeyle yanaklarıma dökülmeye başladığında kulaklarım uğulduyordu. *Bitmedi,* diye fısıldıyordu bir katil edasıyla. "Yara izinde hata olsun istemeyiz, ha?" diyerek şeytan gibi güldü.

Gözlerim sonuna kadar açılmıştı ve ağzıma bastırılan avuç içini ısırma planımı uyuşturan derin bir yara boynuma açılıyordu. Canım öyle çok yanıyordu ki elinin yanağıma uyguladığı baskının bile izi kalacaktı. Tenimi kesen acı beynime saplanırken son kalan gücümle elimin tekini çantama götürdüm; tek elimle fermuarı zorlukla açarken hıçkırdığımda dizimi kaldırıp bacak arasına doğru savurmaya çabalıyordum hâlâ, tüm gücüyle baskı kuran dizleri beni engellerken parmaklarım spreyin sert kabına çarpınca karanlıkta parlayan umut ışığı göğsüme tutulmuştu. Avuç içime çekerek anında çıkarıp yüzüne doğrultarak sıktığımda her şey saniyeler içinde gerçekleşti, inleyerek küfürler eşliğinde geriledi ve o an, kaskatı kesilen bedenimin buzları çözülürken, henüz kendime gelemeden, eğim kazanan sırtı nedeniyle yere yakın suratına doğru botumu sertçe geçirdim. Sendelediğinde elimi kan boşalan tenime bastırarak gözyaşları içinde kapıya doğru koşmaya başladım.

"Ulan... Buraya gel!"

Loş koridora çıktığımda gözyaşlarım yanaklarıma akarken koşmaya başladım. Çığlık atarak yardım istiyordum. *Vural gelirdi. Ya Beliz?* Bir yandan ağlarken avuç içime ince ince sızan sımsıcak kanı ve kesiğin tenime bıraktığı yangını hissediyordum. Arkama bakmak istedim. Boynumu bir santim bile kıpırdatıp acıyı daha derin hissetme düşüncesi beni şiddetle çarparak sadece bacaklarıma güç verdi. Ya adım sesleri? Kulaklarıma yükselen uğultudan sıyrılamadım. Bulanık gözlerime dünyanın bir parçası düştü ilk; kar yağışının bembeyaz tanelerle cama dokunduğu

uzun pencereleri gördüm. Bir sis bulutu içinde koşarak merdivenlerden inerken hıçkırıklara gömülmüş ağlıyordum. Boynumun acısı bir yana, hayatımda ilk defa böyle bir şey yaşadığım için dehşetim bir yanaydı.

Bulanık görüş açıma merdivenlerin ortasında iki iri beden takıldığında ne yapacağımı bilemez haldeydim. Gözlerimi yumup açtım birkaç defa, yaşlar kirpiklerimden silinerek yanaklarıma yazıldı. O an seçtim yüzlerine oturan ağır ifadeyi; çatık kaşlarını, şaşkın bakışlarını... Yaşlar üst dudağımın sınırına takılıp yüzümü kaplarken önlerine geçip elimi kaldırarak durdurdum onları. Kim olduğunun önemi yoktu. *Bana yardım etmeliydiler!*

"Hassiktir... İyi misiniz?" Ses sarışın, kahverengi saçlı ve yeşil gözlü olana aitti. "Ne oluyor lan?"

"Peşimde! Peşimde biri var..." diye sert bir soluk verdim, saç tellerimin birkaçı yanaklarıma yapışmıştı. Arkama dönüp bakmak istiyordum. *Korkudan ölüyordum.* Avuç içimi kanayan açık yaraya daha fazla bastırdım. Ağlıyordum. "Lütfen... yardım edin. Orada... lavaboda..."

Gözlerim iki adamın yüzünde mekik dokurken, bir basamak yukarıda, tam önünde dikildiğim uzun boylu adamın çatık kaşları altındaki açık renk gözlerine değdi gözlerim. Başıyla yanındaki sarışına işaret verdiğinde ise gözleri bir anlık suratımdan kayboldu. Diğer adam başını onaylar bir ifadeyle sallayarak merdivenlere tırmandığında sıklaşan nefeslerim dudaklarımı titretiyordu.

Sert çehresinin keskin hatları zihnimde biçimlenerek, dakikalar önceki anları içime bir zar gibi fırlattığında dudaklarım aralandı. İçine düştüğüm yangın geri sardı ve onu tanıdım.

Böyle bir yüzü unutamazdım. O dosyada yazan ismini de unutmazdım, kolay kolay unutulabilecek bir isim de değildi çünkü.

Boris Vedran Karalav.

Tam karşımda, *belki de* sıfır noktasında.

BÖLÜM 2

KÜLDEN BEYAZ

İnanırdım ki, bir kez aklınızda beliren, bir anlık bile olsa içinizde yer edinen her düşünce; o anla karşı karşıya kalma olasılığı doğurur. Bu durum, basit bir tanımla yalnızca tesadüf sayılabilir; adı kader de olabilir. Fizik kurallarına göre ise *sadece* çekim yasası.

Hayatımda hiç yeri olmayan bir adamı önce sabah bir başkasının dudaklarından duyduğum kelimelerle var etmiştim. Ateş yakmış annesini, ciğeri kül olmuş belki... Küçük bir çocuğun, hüzünlü gözlerle belirme sebebi buydu belki de zihnimde, içim o adamın düştüğü çaresizliğe acımış ve başını okşama isteği çıkagelmişti bir yerlerden. *27 yaşında, kocaman adam,* sözleri babamın ifadesiz sesinde biçimleniyordu; ardından, *kurttan kuzu doğmaz,* diyordu. Onun deyimiyle *itten kuzu doğmaz* da olabilirdi. İki kez tekrar etmişti bu cümleyi; göğsü boş olabilirdi, buna rağmen babamın kara gözlerinde aradığım tek his, bir miktar üzüntüydü. Ancak gözlerini okumuştum; boş, kalbi insani acılardan arınan katı bir adam karşılamıştı beni. Dudaklarından dökülen beklenmedik cümleleri kabul edemediğimi de biliyordum.

Çok geçmeden bir aşağı katta, birkaç metre ötemde o adamı görmüştüm. Aynı gün içinde, ilk önce bir başkasının sözlerini duyup hiç tanımadığım onun için dertlenmiş, şimdi ise ben acı içinde kıvranırken karşıma çıkmıştı.

Çekim yasası.

Evet, bizi bir araya getiren şeyin adı, sadece bu.

B.V. Karalav. O dosyanın içinde böyle geçmişti *B.V.* Mesajın sonuna bir anlık kaymıştı gözlerim, Giray Sinadağ iki harfe indirgenip geçiştirilen yabancının ismini açık açık yazmıştı.

Boris Vedran Karalav.

Tam karşımda dikiliyordu, küçük bir mesafe ile gözlerimin önündeydi. Üst kata, benim koşarak geriye kaçtığım koridora yanındaki adamı göndermek için yönelen bakışları bir saniye ardından üzerime çevrildi ve o anda göz göze kaldık. Yutkundum istemsizce.

Kesiğin acısı derimin altını doğrar gibi yanarken sık ve gür kirpiklerime sarılı sıcacık yaşlar yanaklarımdan inip çeneme birikiyordu.

"Sakin ol," dedi, pürüzsüz ve kalın sesinden tok bir tonlamayla düştü kelimeler. Biçimli, koyu renk kaşları hafifçe çatılırken, açık kahverengi

saydığım ateşten gözleri yavaşça boynuma doğru indi ve kafasını eğerek baktı kan gölüne dönen bölgeye. Keskin çenesi dalgalandı, dişlerini sıkmıştı, karanlığın diz çöktüğü göz bebeklerine ifadesizlik hâkimdi. Koyu gür kirpiklerinin, bir çit gibi çevrelediği gözleri yüzüme tırmandı bir saniye sonra. "Nasıl oldu bu?"

Kurumuş aralık dudaklarımdan içeri kesik bir nefes çektim, etimi döven acı zonklayarak yüzümü hafifçe buruşturmama neden olmuştu. Sorusu birkaç dakika önce yaşadığım saldırıyı gözlerimin önüne getiriyordu; etimi yırtan mührün keskin dişleri, acımasız bir vahşi -ya da elçi- kan, acı... Dehşet, damarlarımda akan kanı geri çekerek göğsümü dondurucu bir soğukla yıkadı o anlarda, bedenim titredi; kafamı arkama çevirip kontrol etmek, o adamın gelmediğinden emin olmak istedim. Bir santim dahi dönemediğim yetmezmiş gibi acı, kirpiklerimi ıslatarak ağlayışımı şiddetlendirdi.

"Hareket etme," dedi, sert bir sesle uyarır bir tavrı vardı, gözleri bir an gözlerimin içini yakaladı. Kaşları, iki kaşı ortasında derin bir çukur oluşacak kadar çatıktı.

"Biri... kim bilmiyorum," diye fısıldadım, kuru bir sesle. Gözyaşlarım akıyordu, her damla yüzüme iz bırakan birer dikendi. "Bana... saldırdı. Bir şey... boynuma..."

"Bekle," dedi, ben içime yerleşen korkuyu ve kontrolümü toparlayamamışken. O da bunu fark ediyordu. Gözleri, kan içinde kalmış parmaklarıma, yaranın olduğu alana düştü sadece bir anlığına, yüzündeki ifade anlaşılmıyordu. Bakışları tek bir ifade sezdirmedi ve gözlerime çıktı yeniden. "Elini çekersen daha iyi bakabilirim."

Birkaç saniye duraksadım, dudaklarım aralandı titrek bir şekilde. Tek bir kelime bile edemedim. Kelimeler kayıptı, silinmişti aklımın içinden. Acı ve korku her hücremi kapladığından başka bir şeye de tahammülüm yoktu. Vücudumun dengesini bozan, ağır bir his taşıyordum. Ellerimin titremesi durmazken nefeslerim göğsüme sıkışmıştı.

Ya bu adam? Boynuma yara açan o elçinin parçası olduğu örgütün içinde değil miydi? Kalp atışlarım aniden hızlandı, içime çıra yakan o korku daha belirgindi artık.

O, nefes alışı bile zehir saçan Bartol Karalav'ın oğluydu. Bir an aklıma şok dalgası gibi bu gerçeklik vurduğunda irkildim. İçimde beslenen korku, az önce dört duvar arasında bir mühürle delinirken yaşadığımdan daha yoğun ve keskindi şimdi.

Aşağı kata koşarak kaçmak, karşımdaki adamdan uzaklaşmak için yeterince iyi bir sebepti. O an, parmaklarımdan süzülen kanla kaplı elimin üzerinde soğuk bir el belirdi. Ben ne olduğunu anlayamadan, avucumu kesikler açılmış tenimden kopardı ve aniden kesiklere nüfuz eden ılık hava dişlerimi birbirine kilitlememi sağladı. Yüzümü buruşturduğum bir anda yaşlar önümü buğulandırdı, midemi yakan ateşten bir çember dönüyordu içimde ve o saniyelerde kana boyalı titrek elim gözlerimin önüne indi.

Kan. Kırmızı. Kesik. Elçi. Mühür.

Kanın metalik kokusu, dakikalar önce yaşadığım dehşeti yüzüme çarptı birdenbire. Avuç çizgilerime kadar kan dolmuştu. Karnıma sert bir yumruk yemiş gibi hissettim, dizlerimin bağı çözüldü; bilincim saniyeler içinde kararırken bir çift kol ve kulaklarımın içine sarılan aksanlı bir ses tarafından kuşatıldım. Sonrası ise tamamen karanlıktı.

"*Ебать.*" (*Siktir.*)

"Üst kata çıkmak yasaktı, kim almış lan bu kızı?"

Yabancı bir ses, kurşun gibi kafamın içindeki karanlığa hızla saplandı. Aynı saniyelerde sesler kulaklarımın içine dolmaya başlamıştı, acının izi su yüzüne çıkıyordu. Parça parça ruhum bedenime sızıyor, bana bir hayat daha armağan ediliyor ve bilincimi yavaş yavaş kazanırken ilk kez nefes aldığımı hissediyordum.

"Yara ne durumda?" diye sordu tanıdık bir ses, *tanıdık?* Sorusunu es geçmiş ya da önemsememiş gibiydi. Kurumuş dudaklarım aralıktı ve dışarıya kısık bir nefes üflerken sersem gibiydim.

"Pansuman yaptım. Kanama durdu ama kesikler çok kötü... nasıl anlatsam, parçalamak ister gibi. İzin geçmesi uzun zaman alır büyük ihtimalle."

Sözleri, odağımı bir saniye içerisinde açılan kesiklere kaydırdı. Boynumda, sızısı üzerime işlenen o yaraya bir bandaj yapıştırılıp kapatılmıştı. Hissediyordum. Bir an ifadem sertleşir gibi oldu, kaşlarımı çatarak yüzümü buruşturacağımı sandım ama tepkilerimi kontrol altında tutmayı başardım. Uyanık olduğumu gizlemek ve onları dinlemek istiyordum sadece. Bir hayalet kadar sessizdim ve istemsizce nefesimi tuttuğumu bile birkaç saniye sonra fark ettim.

"Amaçları o değil mi?" diyen sesini duydum, Boris Vedran Karalav'ın. Kimlerden bahsediyordu? Amaçlarını nereden biliyordu? Bilincim o andan itibaren açıktı ve sesleri bir uğultu eşliğinde değil, net bir şekilde almaya başlamıştım.

Zeminde ilerleyen adım seslerini ve kâğıt seslerinin birbirine sürten ince hışırtısını işittim. Birisi kâğıt parçasını eziyordu avuç içinde, ses bana bunu düşündürmüştü.

"Ben anlamam oğlum bu işlerden," dedi ilk konuşan erkeksi sesin sahibi. "Kafam zaten bir ton, amına koyduğumun olayları da bitmiyor."

"İşin bittiyse, kapı şurada, Kutay, " dedi, Boris Karalav. "Pusat'ın yanına gidip yardımcı ol, oyalanmayalım."

"Kayıtlarla mı ilgileniyor?"

"Başka ne olacak?"

İsminin Kutay olduğunu öğrendiğim adam sert bir nefes aldı. "İyi," dedi, birkaç adım sesi daha sürüklendi o an. "Kızı uyandır, gitsin. Niye odana kadar taşıdın ki?"

"Aniden bayıldı, başka çarem yoktu," dedi o, hafif aksanlı sesiyle. Tüm tüylerimi diken diken yapan o yoğun bakışların varlığı bir bıçağın keskinliğiyle sıyrılıyordu üzerimden. Bakışları bendeydi, bana bakıyordu ve bu o kadar hissedilebilirdi ki resmen kapana kısılmıştım. Diken üzerindeki bedenime baskı kurduğu gözleri göğüs kafesimin altında çarpıntıya tutulan kalbimi geriyordu.

"Öylece?"

"*Nyet*," dedi, tok sesi aksanının içinde bir sis gibi dağılırken. *Hayır,* dediğini anlayacak kadar basit Rusça terimleri bildiğimi söyleyebilirdim. "Kan tuttu ya da şok geçirmiş olmalı. İkisinden biri."

Güldü bir diğeri. "Hangisi ağır basıyor?"

Gözleri yeniden üzerimde belirmiş olmalıydı; bu hissettiğim paranoyaklık değildi, onun bakışlarıydı işte. Kalbimin içine dolu bir silahı doğrultup habersizce patlatmıştı sanki. Bu his beni ürpertiyordu. Kafasının içinde ne geçiyordu emin değildim, uyandığımı anlamış mıydı? Büyük bir rezillik olurdu. Şu an bana bakıyordu ve bir terazinin iki kefesine koyduğu sorunun cevabında ağır basanı ölçüyor gibiydi. Dümdüz bir yüzle, yumuşak bir yatakta baygın halde yatan masum bir kızdım. *Belki, biraz?*

"Yüzüne bakılırsa, ikisi de," dedi düz sesi içine gizlenmiş alaycı tını beni tedirgin etmeye yeterdi. "Hadi, acele et."

Yüzüm ifadesizdi, en ufak bir ifade daha dışarı çıkmadan buz kesecekti. Soğuk durduğuma inanıyordum her koşulda. Buna rağmen

anlamış olabilir miydi? Kalp atışlarımın rotası bozuldu aniden. Olasılıkları düşünür olmak bile içimi sıkıp panikletiyordu. Öte yandan, bu adamın odasına mı gelmiştim bir de? Hiç tanımadığım ve babamın peşine düştüğü örgüt liderinin oğlunun? Sergen Alatan'ın kalbine inecekti. Gerçek anlamda, tüm olanları öğrendiği anda dünyayı ayağa kaldıracaktı ve sonuç olarak bin ton azar işitecektim.

Ya mühür? Ona iletmek için aracı olarak seçilmiştim. Bu gözdağı mıydı? İşlerin karmaşık bir hâl aldığı, can yakacak kadar ileri gidildiğine ait o kanıtı boynumda, kulak mememin hizasında bir yerde taşırken içimdeki korku gittikçe büyüyordu. Bir an önce kendimi buradan kaçmak için durdurulmaz bir istek içinde buldum. Korku, bugün defalarca kez olduğu gibi kalbime bir dağ olup çöktü.

"Öyle diyorsan..." diye mırıldandı, Kutay denilen adamdı bu. İçimi yiyip bitiren sessizliğe gülüşü yuvarlandı. "Güzel kız ama. Garip bir havası var."

"Dikkat etmedim."

Burun kıvıracaktım bir an. Ardından bunun beni ilgilendirmediği konusunda ikna olup dizginledim mimiklerimi.

"Siktir oradan."

Sıkılmış gibi ağır bir nefes çekip aldı havanın içinden. "Oyalanmadan git, çıkmamız gerek."

"İki seçenek kaldı o zaman..." Umursamamıştı sözlerini. Bir anlığına durdu, kaslarım geriliyordu; saniyeler birbirini kovalarken uyuyor numarası yapmak daha da zorlaşıyordu. "Ya aklın ya da kalbin Rusya'da kaldı."

"Bu nereden çıktı amma koyayım?" Öfkeli sesi sertti, kaşları çatık olmalıydı. "Her gördüğüm kızı beğeneceğim diye bir şey mi var? Tepemi attırma."

"Sizin ailenin erkekleri fazla sadık, bir sevgilin veya nişanlın varsa aklın oradadır. Diğer yandan kalbinde biri olması bile yeterli... O yüzden söyledim canım."

"Yeterince kafa şişirdiğine göre, gidip kayıtlara bakarsın diye düşünüyorum."

Boğazının içinden bir kahkaha dökülüp tüm odayı kapladı Kutay'ın. "İyi, gidiyorum, Bavaris... haberleşiriz."

"Lakaplarını sikeyim senin! Siktir git!"

Göz kapaklarımı titreten bir ürperme yaşadım istemsizce. Gitmişti. Seslere bakacak olursam uzandığım konuma göre sağ tarafta muhtemelen kapı vardı ve yine muhtemelen o kısımdan geliyordu bu gülüş

sesi. Kapıdan çıkmak için adımlarını o tarafa yönelten adamdı bu, diğer bir yandan o da uzak bir noktada karşı cephede dikilmiş gibiydi. Sesler aralarında belirli bir mesafe olduğunu anlayacağım kadar uzaktı, odanın içinde nerede olduklarını tahmin edebiliyordum.

Bir sessizlik sağır edecek bir tizlikle geçti havadan. O anlarda kapının açılıp kapanan sesi ve birkaç adım sesi daha işittim. Gözler uzun süre karanlıkta kaldığı zamanlarda kulakların işlevi daha da artıyordu ve duyu işlevim daha da keskinleşmişti bu yüzden.

"Gözlerini ne zaman açacaksın?" dediğini duydum Boris Karalav'ın. "Sana yardımcı olan insanları dinlemek için kulakların yeterince açık çünkü."

Kafamı gömecek bir toprak mı arasaydım? Tenimi kızartan utancın ısısı boynuma tırmanıp yarayı çiğneyip geçerken nefeslerim ağırdı. Tam şu an gözlerimi açsa mıydım? Başka şansım mı vardı? Deve kuşu olmadığıma göre, yoktu.

İç içe karışan kirpiklerimi yavaşça aralayıp loş ışığa alışmak için bekledim. Kaşlarım çatıldığında gözlerim beyaz tavanın üzerinden süzülüp etrafta dolanmaya başladı. Aslında sadece onunla göz göze gelme süremi geciktiriyordum. Korkak ve gergin bir hâlde olduğumu görmesini istemiyordum. Lüks bir süite benziyordu bu daire, altın işlemeli dört duvar dış yapıya göre daha sadeydi ve birkaç saniye bakınsam da üzerimde hissettiğim bakışlar gördüklerimi sindirmeme izin vermiyordu. Tek görebildiğim, perdeler sonuna kadar kapalı olduğundan oda gün içinde bile loş bir karanlığa gömülmüştü.

Uzandığım yumuşak yatağa bakındım. Ardından dirseklerimden destek alıp doğrulduğum anda, boynuma kitlenen ağrı yüzümü buruşturarak gözlerimi sıkıca yummamı sağladı. Sızısı dağlanıyordu. Elimin tekini bandajın yarı yumuşak dokusuna çıkararak dokunmaktan korkar bir şekilde değdirdim parmak uçlarımı. Elim, parmaklarım yer yer kurumuş ve kan içinde kalmıştı, çok değil belki bir saat önce saldırıya uğramıştım. Gelen farkındalıkla ürperdim yeniden.

"Kabuk bağlayana kadar bir süre acı verir."

Gözlerim bir anda yatağın ucuna, tüm dikkatimi çekip alan adama çevrildi. Ve oradaydı. Karşımda durmuştu, kolları göğsünde bağlı ve koyu renk kirpikleri arasından dosdoğru bana bakıyordu. Loş odanın içinde karanlığa karışan açık renk hareleri kara bir girdaptan farksızdı. Göğsünün sağ tarafında, omuzuna yakın bir noktada kazağı kan lekeleri

taşıyordu. Bakışlarımız aniden kesiştiği anda nabzım hızlandı, yutkunarak doğruldum ve sırtımı yatak başlığına dayadım saniyeler içinde.

"Biliyorum," dedim kuru bir sesle. "Sadece..." diyebildim, boğazım kupkuruydu ve konuştuğum için yara açılan yer sızlamıştı. Suratımı buruşturdum. "Kendime gelmeye çalışıyordum. Yani... sizi dinlemedim."

"Hım?" dedi, düz bir sesle. "Gelebildin mi şimdi?"

"Sanırım," dedim, kesikler canımı yaktıkça daha da huysuzlaşıyordum. "Biraz müsaade et."

Bu az da olsa ters tepkimin tek sebebi, o elçi bozuntusunun boynuma açtığı yaranın asıl sahibi olan adamlarla Bartol Karalav'ın bağlantılı olduğuna dair düşüncelerimdi. Açık bir hedef hâline geldiğimi anladığım dakikalarda herkesi suçlayabilirdim. Dingin bir zihnim yoktu şu an. Sorumlu arıyordum ve karşımdaki bu adam hakkında duyduğum tek kötü söz babası olacak adama ait bile olsa içine düştüğüm bu durum her şeyi önemsiz yapıyordu benim gözümde. Yine de... ne düşüneceğimi bilemiyordum. Sadece... buradan hemen çıkıp gitmem gerektiğini biliyordum.

Kaşları hafifçe havaya kalktı. "İyi," dedi ruhsuz bir sesle, sırtını dönüp odanın içinde yürüdü. "Kapının yönünü görebiliyorsun o hâlde."

"Görüyorum."

Birkaç saniye dalgalanan sırtını izledim. En azından küçük bir teşekkür borcum vardı bu adama karşı. Bana hiç düşünmeden yardım edip, o an şoka girip bayıldığımda odasına kadar taşımıştı. *Çok kabasın, Gün.* Yutkunarak bacaklarımı yataktan aşağı bıraktığım o arada, üzerimdeki her parçanın son hâliyle kaldığını fark ediyordum. Atkı bile düzensiz bir kıvrımla boynuma asılıydı; düşecek gibi duruyordu ama hâlâ dirençliydi.

Başımı kaldırıp o adama baktığımda odanın hemen sağ tarafında duran camdan kapının arkasında, kıyafetlerle dolu odada olduğunu gördüm. Bir otel odasmda mı yaşıyordu? Tamam, bu kata sadece oda demek haksızlıktı. Bayağı donanımlı ve bir daire ile aynı olanaklara sahipti. Yine de Karalav ailesinin su gibi harcadığı paraların arasında onun için kalacak yer ayarlayacağını düşünüyordum. Belki bu adam istememişti. Bu da bir diğer seçenekti.

Bir saniye içinde kolları yükseldi ve ensesinin arkasına yönelen elleri koyu renk kazağı çekip çıkarmak için harekete geçerken gözlerimi kaçırdım. Az kalsın üst bedenini çıplak görecek olma farkındalığı içimi utançla bastı. Kızıl alevler geziniyordu yanaklarımda. Özel alanından çıkıp, aşağı kata dönmeliydim. Üstelik Vural ve Beliz ne durumdaydı? Ne kadar zamandır burada olduğumu bile bilmiyordum.

Düşüncelerimin aldatmacası kafamın içini ele geçirmeden, içime çektiğim derin bir nefesle birlikte odağımı toparlamaya çalıştım. Koyu kahverengi komodinin üstünde soluk sarı, şapkalı bir abajur vardı. Hemen dibinde bir altın renk *zippo* duruyordu, işlemeli olanlardan.

"Yerin rahat galiba?"

Kafamı milimlik bir açıyla döndürdüğümde bu bile hücrelerimi saniyeler içerisinde acıya boyadı. Bu kez ifademi korudum ve buz mavi gözlerimi üzerine diktim. Elleri üstündeki kumaşı düzeltirken giyinme odasından çıkmış içeri adımlıyordu.

"Kusura bakma," diyebildim, avuçlarımı iki yanıma yaslayıp sırtımı doğrultarak ayağa kalktım. Üzerine siyah, uzun kollu bir tişört geçirdiğini fark ettim o an. Kan izleri taşıyan kazağından kurtulmuştu ve gözleri benden de kurtulmak ister gibi bakıyordu. Haklı olarak.

Kaşları küçük bir kıvrımla çatıldı. Sık kirpikleri altında bana bakan gözlerine bir renk veremiyordum. Ela değildi, kahverengi de diyemezdim. *Ateşten gözler.* Açık kahve izleri bu mesafeden koyulaşmıştı ve kalın bir buzdan katman yayılan göz bebekleri ifadesiz bakıyordu.

"Teşekkür ederim, yardım ettiğin için," dedim, lafı daha fazla uzatmak istemeyerek.

"Sorun değil," dedi tok bir sesle, dudakları düz bir çizgiydi.

Üzerime doğru birkaç adım atarak yürüdüğü an, gerginlik taş kesilmemi sağladı. Kalakaldım. Yanıma gelerek gözlerini bir an bana değdirmeden komodine eğildi ve *zippo*yu eline alarak doğruldu. Tam kırk beş derece açıyla çapraz köşemde, aramızda birkaç adımlık mesafede duruyordu. Gözleri üzerime uğradı ve beni süzdü kısacık, bir saniye sonra ise gözlerime ulaştı. Boğazıma bir yangın tırmanıyordu sanki.

"Neden hâlâ buradasın?"

Evet, asıl soru dudaklarından çıkmıştı. Ben de kendime soruyordum ve içimdeki his korktuğumu, tek başıma aşağı inmekten çekindiğimi söylüyordu. Ve ben, bu adama bana aşağı kadar eşlik etmesi konusunda ricada bulunacak kadar yüzsüzdüm. İlk defa, gururumu çiğneyip bir köşeye atabilirdim. O adamın karşıma yeniden çıkmayacağını kimse garanti edemezdi. İşin tuhaf yanı, karşımda dikilen bu yabancıyı da tanımıyordum.

Bu adamın da o elçinin içinden çıktığı yerle bağlantısı olup olmadığı kesin bile değil. Bu adama mı güveniyorsun, Aksa?

"O adamı soracaktım," dedim dudaklarımı ıslatarak, parmaklarımı avuç içime doğru bükerek. Gergin ve tedirgindim.

"Tuvalete bakıldı, kimse yok. En ufak iz bile bırakmadan gitmiş anlayacağın."

"Ya gitmemişse?"

Sorum bir anda korkuyla çıkmıştı ağzımdan. Kalbim tekledi, sustum.

Avucundaki *zippo*yu cebine sıkıştırarak ellerini de ceplerine koydu. "Etrafa baktık. Endişelenme."

Birkaç saniye boyunca ona baktım. Kafamın içinde sorular dans ediyordu, uyur numarası yaparken onları dinlediğim sırada duyduklarımla alakalı sorulardı birçoğu. Bu işle alakasız olsa bile -ki alakalı olma ihtimali daha yüksekti- ondan cevaplar almalıydım. Onu bir kez daha göremezdim ve şimdi elimden de kaçıramazdım.

O an, telefon sesi tüm sessizliğe yayıldı. Gözlerimi kırpıştırarak ona dikkat kesildim. Elini cebine götürüp telefonunu çıkardı birkaç saniye içinde. Açık kahverengi gözleri parlak ekrana düştü, telefonun ışığı çene kemiğini daha da keskin bir aydınlanmayla ortaya çıkarıyordu. Kaşları çatıktı. Ardından telefonu açtı ve kulağına yaslarken odanın ortasına doğru yürüdü.

"Söyle."

Kulaklarım bir tilki gibi dikilmişken gözlerim etrafta geziniyordu. Çantam yatağın ucundan görüş açıma girdiğinde eğilip aldım ve sessizce doğruldum. Kurumuş kan lekeleri olan elime... Boynumda, açık tenimin üstünde kalan kanların da kuruduğuna emindim. Metalik koku burnumun kemiğini sızlatıyordu resmen.

Boris Vedran Karalav, onu dinlediğime emin bir şekilde aksanlı sesiyle Rusça konuşmaya başladı. Buna rağmen kulağım onun sesinde, bana seksi gelen konuşmasında takılı kalmıştı. Babamın sözleri kafamın içinden bir film şeridine takılıp geçerken, bu adamın çok değil bir veya birkaç aydır burada yaşadığını hatırladım. Her ne kadar doğup büyüdüğü yer Rusya olsa da ana dilini de aynı oranda düzgün ve tekdüze konuşabiliyordu.

Bunu neden düşünüyordum ki? İçine düştüğüm olayların ana merkezi bambaşkaydı; ben burada durmuş, onun sesinin tonunu mu düşünüyordum? Boynuma mesaj için bir yara açılmıştı, korumam saydığım o adam ve arkadaşım aşağı katta olmalıydı ve beni merak edip babama haber vermeleri her şeyi daha çıkmaza sokacaktı.

Bir tarafım boğulmaktan korktuğum o anların suyuyla beslenip korkuyla babasına sığınmak istese de diğer tarafım bu yaranın hiç duyulmaması gerektiğini söylüyordu. En azından bir süre çıtımı çıkarmadan sessiz

kalabilirdim. Ya da yarayı göstermeden bahsedebilirdim. *İz kalacak*, sözleri aklımdan çıkmazken muhtemelen bu iz göze de batacaktı. Dahası... sürekli saçlarımı kullanarak gizlemem imkânsızdı.

Babama bir elçi tarafından sıkıştırılıp uyarıldığımı elbette söyleyecektim. Ama yaralandığımı söylediğim an, onun sıkı disiplini altına girmeyi göze almam gerekirdi. Vural'ın iş hayatında görevi neydi bilmiyordum ama ona gözükmeden üst kata sıvışmamın bedelini de o ödeyecekti. Sorumlu olan ben olsam bile babam onun gözünün yaşına bakmazdı. Biraz sakinleşip mantıklı olanı düşünmem gerekiyordu.

"Sen burada kalmakta ısrarcısın galiba," dediğinde dikkatim ona kaydı. Uzun camların önüne konumlanmış koltuğun üzerinden siyah deri ceketini alıp doğrulan adama baktım. "Ben çıkıyorum, giderken kapıyı kapatırsın."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken adımlarının kapıya yöneldiğini fark ederek gözlerimi açtım ve ona doğru yürüdüm. "Çok kabasın."

Sırtına bakarak peşinden ilerlerken kapının önüne kadar geldiğimizde, bedenini bana dönerek durdu ve o an göz göze kaldık. Bakışları beni boğan ağır bir fırtınaya bıraktı.

"Sana yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi umursamaz sesiyle, deri ceketi kollarından geçirirken gözlerini bir an olsun ayırmadı gözlerimin içinden. "İki güne çıkıyorum, istersen tamamen yerleş."

Kurumuş dudaklarım aralanırken kaşlarım sertçe çatıldı. Ona ters bir bakış atsam da bu pek umurunda olmamıştı. "Arkadaşınla konuşmalarını duydum," dedim düz bir sesle. "*Amaçları o*, derken neyi kastettin?"

Düz bakışları koyu bir ifadeyle gözlerimin içerisindeydi, çenemi kaldırarak ruhsuz bir ifade takındım. Kirpiklerimi kırpmadan ona dik dik bakıyordum.

"Bir şey mi kastetmiş olmam gerek?"

Bu şaşırtmalı bir soru muydu? Ya da ağzımı mı arıyordu? "Kelime oyunu yapma bana," diye sert bir sesle konuştum, boynumda seğiren damar gereğinden fazla gergin olduğumu kanıtlıyordu. "Neyi düşünerek söyledin?"

Hol daha az ışık aldığından dairenin en karanlık kısmı bu alandı ve ateşi andıran göz bebekleri yıldızları sökülmüş bir gökyüzüydü şimdi.

Alt dudağını dişleri arasına çekerek kafasını hafifçe salladığında ruhsuz bir ifadesi vardı. "Bana soracak olursan," dedi fısıldar sesiyle, gözleri kısılmıştı. "Sana o hâlde yardım eden *sıradan* bir adamın sözlerini fazla ciddiye alma."

Bir bakıma haklı sayılırdı. Bana söylemesini beklediğim şey neydi ki? O elçinin istediği de *yara izi* bırakmaktı ve karşımda duran bu adam, *amaçları o* diyerek sözlerini bir bakıma eşleştiriyordu. En azından aklıma üşüşen parçalar birleşerek bana bunu düşündürmüştü. İhtimaller dahilinde düşünmüyordum bunu. Babasının Bartol Karalav olması her ihtimalin önünü kapatıp tek bir çıkış yolu sunuyordu. Bana yardımcı da olmuştu...

Sıradanmış... Kimi kandırıyordu ayrıca? Onun hakkında öğrendiğim şeylerden haberi bile yoktu. Ne söyleyebilirdim ki? *Sen o adamın oğlusun, ben de Emniyet Müdürü'nün kızıyım ve babam şu sıralar sizin pisliklerinizle uğraşırken elçi büyük ihtimalle yine sizin adınıza mesaj bıraktı. Haberin var mı?*

"Ayrıca," dedi tok sesi düşüncelerimin sisini araladı, gözleri boynuma düştü bir anlığına ve birkaç saniye boyunca bandajı inceledi. Bir saniyenin ardından yeniden göz göze geldik. "Yarana bakan arkadaşım doktor, birkaç bir şey yazıp çantana attı. Uygulaman gerek. Bil diye söylüyorum."

Yutkunarak baktım ona. Sözleri kulaklarıma indiği anda mahcup hissettim. Düzgün bir teşekküre gerek var mıydı?

"Anladım," dedim, gözlerim gözlerindeydi. Her şeye rağmen, "Teşekkür ederim," diye ekledim.

Orada öylece, karşısında dikilirken aramızdaki belirgin mesafe çoğalarak beni yutuyordu sanki. Birkaç saniye içinde çantamdaki telefonun titreşim sesi yayılırken başımı eğip, kurumuş kan lekeleriyle kaplı elimi fark etsem de ekşiyen suratımla çantamın fermuarını açtım ve telefonumu elime aldım. Aydınlanan ekranda beliren Vural'ın ismi zihnimde acil durum ışıklarını yakmıştı anında. Alt dudağımı dişlerimin arasına çekerek titrek bir nefes aldığımda parmağımı sürükleyerek aramayı yanıtladım.

"Aksa Hanım?" diye rahat bir soluma duydum telefonun ucundan, telefonu kulağıma yasladığım an. Arkadan arabanın içinde olduğuna dair sinyal verdiği o sesi işitmiştim.

Gözlerim sürüklenerek karşımda dikilen bedene tırmandığında sırtını kapının sert yüzeyine yasladığını ve kollarını göğsünde bağladığını gördüm. Gergince baktım ona. Bu adam nasıl biriydi? Onunla karşılaşmadan önce kim olduğu hakkında üstünkörü birkaç şey öğrenmiştim. O kadar. Ve şimdi karşımdaydı. İnanılmaz geliyordu bazı anlar.

"Vural," dedim tedirgince, bakışlarımı kaçırarak elimi boynuma çıkardım.

"Neredesiniz? Size mesaj attım ama gördüğünüzden emin olmak istedim."

Kaşlarım hafifçe çatıldı, parmaklarım bandajın dokusunda duraksamıştı. "Ne mesajı?"

"Beliz Hanım'ın anneannesi yoğun bakıma kaldırılmış, onu hastaneye götürdüm ama siz tuvalete kadar gitmişsiniz, acele edip bekleyemedik sizi. Bolodor sergi yüzünden ekstra korunduğu için rahat davrandım biraz, kusura bakmayın."

Kısa süreli şokla çenem düşerken dudaklarım aralanmıştı. Beliz'in anneannesi iki gün önce kalp ameliyatı geçirmişti, son durumu iyi diye biliyordum, ne ara yoğun bakıma girecek kadar kötüye gitmişti? Beliz'i arayıp konuşmam gerekiyordu.

Elimi boynuma doğru ilerleterek parmaklarımla saç diplerimi kavradım ve omuzlarımı düşürdüm yavaşça. "İyi yapmışsın," dedim fısıldar bir sesle. "Görmemiştim mesajını, o nasıl iyi mi?"

"Beliz Hanım iyi, anneannesi hakkında bilgim yok. Ben Bolodor'un önündeydim, arabayı park edip geliyorum. Haber vermek istedim."

"Sen arabada bekle," dedim başımı iki yana belli belirsiz sallayarak. "Ben geliyorum şimdi."

"Tamam, bekliyorum."

Parmaklarımı aşağı indirerek bandajdan çektim ve bir saniyenin ardından telefonu kapatıp çantamın içine itekledim. Tüm o anlar boyunca yoğun bakışlarının baskısı üzerimde ilerlemişti. Sırt sırta devrilen buz dağlarını andırıyordu bakışlarının yoğunluğu, karlarla kaplıydı o dağların tepesi ve o dağın eteklerinde, çığ altında kalmışım hissine kapılıyordum. Korkutucu, ürkütücü, üşütücü... birçok tanımı vardı.

Göz göze geldiğimizde yaslandığı yerden doğruldu ve hiçbir şey söylemeden elini kapı kulpunu götürüp açtığında bir adım istemsizce geriledim. Kapıyı açarak kenarda durduğunda burnumdan nefes vererek gözlerimi kaçırdım ve birkaç adım atarak süitten çıktım.

Bir adım daha atmıştım ki durup başımı omzumun üzerinden çevirdim. "Burası kaçıncı kat?" diye sordum, göz göze geldiğimizde.

Kapıyı kapatarak ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirdi. "Korktuğunu biliyorum," dedi düz bir sesle, gözleri ifadesiz bir maske taktığım yüzümde dolandı. "Sana aşağı kadar eşlik edebilirim."

Çok mu belli ediyordum? Çünkü her an bir yerden elinde o aletle elçi fırlayacak ve beni bir köşeye çekerek etimi deşecekti sanki. Zihnim bana oyun oynamak için hazırdı ve tenimde yükselen ya da burnuma asılı kalan kan kokusu hiç yardımcı olmuyordu.

Başımı aşağı yukarı salladım, çenemi açmak istememiştim. Birkaç saniyenin ardından ortalama adımlarla -ki bana ayak uydurduğunu fark ediyordum- yan yana ilerlediğimiz sırada gözlerimi ona döndürmeden atkımı iyice doladım boynuma. Bandajın en ufak bir kısmı bile görünsün istemiyordum. Ellerimdeki kan lekelerini aşağı indiğimiz süre boyunca çantamdaki küçük ıslak mendil kutusu dibi görene kadar temizledim.

Buğulanmış aynayı elimle silerek aynaya düşen yansımamı açığa çıkardığımda derin bir nefes aldım ve lavabonun soğuk mermerine yasladım ellerimi, ayna saniyeler sonra sisli görünümünden arınacaktı. Banyo kapısını hava girsin diye küçük bir aralık bırakıp açmıştım çünkü.

Sıcak bir duş kaslarımı gevşetip gerginliğimi almış olsa da boynumda yarayı kapatan bandajın bir kısmına su değmişti. Banyo dolabında bulduğum ilkyardım kutusu işimi görürdü; birkaç dakika sonra o bandajı söküp alacak, yarayı kontrol edecek ve ilk defa açık hâlini görecektim. Dikkatsiz davranıp ıslatırken de bu yara izinin neye benzediğini merak etmiştim, tanışmak ve ne önünü ne de arkasını düşünmeden yüzleşmek istemiştim.

Vural beni Bolodor'dan kurtarıp annemin evine getirdiği yol boyunca sağır edici sessizlikte yalnızca babamı aramış ve biraz nabız yoklamıştım. Endişelerim yersizdi, sorun yoktu işte... bilmiyordu. Eğer bilseydi, annemin yanında geçirmeyi planladığım geceyi mahvederdi. Birkaç gün erteliyordum sadece. Öte yandan Vural kuşkulu bakışlar atsa bile sesini çıkarmamış, mermer gibi katı ifadesiyle yola bakmayı tercih etmişti. Gözleri dikiz aynasının üzerinden arka koltukta oturan bana ulaşmıştı tabii; boynumun tamamını ve çenemin belirli bölgesini kapatan atkıyla iç içe geçen hâlimi çatık kaşlarının altından izlemişti.

Elime aldığım beyaz renk bir havluyla saçlarımın ıslaklığını alıp iyice kuruladığım sırada, aynanın dağılan buharı kendi yansımama bakabilmeme olanak sağladı. Buzdan gözlerim boynumun sol tarafına

odaklanmıştı ilk andan beridir. Tenimi yoğun bir ürperti aldığında yaşadığım acı ve şok dalgası peşimden koşup duruyor ve gözlerimin önü bir drama sahnesine dönüşüyordu. Hatırlıyordum her anını. Zihnim ve ruhum o anları silmek için çırpınıyordu hâlbuki.

"Gün."

Bir anda refleksle geri çekilip korku içime yığılırken gözlerimi iri iri açtım. Sırtımı lavabo mermerine yaslamıştım saniyesinde, gözlerim kapının aralığında bana bakan annemi bulduğunda sertçe inip kalkan göğsümle nefeslerimi düzene sokma çabasına girmiştim.

Kalp atışlarım zehirli bir hıza bürünmüştü; kurumuş dudaklarım aralıktı ve göğsümün altında ciğerlerim zehir soluyormuşçasına büzüşmüştü. Beni karanlık bir anın içine atmıştı bu an. Saatler önce, bir tuvalette maruz kaldığım tehdit kafamın içinde döndürüyordu istemsizce.

Elimde tuttuğum havluyu boynuma yaslamış olmam bile bilinçsiz bir koruma iç güdüsüydü. Tekrar bir lavaboda, silah doğrultulmuş bir hâlde kalıyordum sanki. Zihnimde her şey tekrarlanıyordu.

"Gün, iyi misin sen?" diye sordu annem, kaşları çatılmıştı. Soluk buz mavi gözleri yüzümün en ufak karışına kadar değdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ve göz göze gelmemize izin verdim.

"Ne bu hâlin?"

Kafamı hafifçe aşağı yukarı onaylar bir ifade takınarak salladım. "İyiyim," dedim soğuk bir sesle, yutkundum. "Bir an... bir an korktum sadece."

"Hım," diye mırıldandı, elinin teki kapı kolunu tutuyordu. "İyi ol aman, yoksa baban beni mahveder."

Dudakları alaycı bir kıvrımla havalanırken gergin bir tebessüm asıldı dudaklarıma. "Fazla korumacı," dedim. "Ama alıştım."

Sesli bir nefes alarak kırmızı ruj sürdüğü dudaklarını ıslattı. "Bunaltıcı."

Kaşlarım çatıldı sertçe. "Değil," dedim karşı çıkarak.

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedi gülerek, aynı anda kafasını belli belirsiz iki yana sallamıştı. "Ama babanı satmak istemiyorsun. Bana karşı... *öz annene.*"

Tam olarak ne sebeple bunu söylediğine anlam veremesem bile karşı çıkacak bir cümle etmedim. Söylemek istediğim birkaç şey vardı aslında. İçimde tutarak her birine sarıldığım zamansız binlerce kelime vardı. Buna rağmen sustum. Terk edilmiş bir çocuk olup, yedi yılın eksikliğiyle

ona bakmak ve sorumlunun olduğunu anlamasını sağlamak istiyordum. Hiçbir şey yapmadım.

"Ne için geldin?" diye sordum, konuyu değiştirerek. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

Gülümsedi ve başını yana eğerek baktı. "Çıkıyoruz demek için geldim. Biliyorsun bugün Levent abin ve benim evlilik yıl dönümümüz. Yemeğe götürmek istiyor beni."

Ben senin için gelmişken mi?

Yutkundum.

Zaten... o hiçbir zaman benim için kalmamıştı. Nasıl kalacağını düşünmüştüm sahi?

Doğru bir zamanlama değildi. Kesinlikle yanlıştı ve asıl evim olan babamın yanına geri dönmemek için tüm irademi kullanıyordum. Bolodor'dan çıkıp bu eve geldiğimde annemin izin gününe denk gelmiş olmak ilk an şanslı olduğumu düşündürmüştü. Misafir odalarından birini benim için hazırlamış ve önce orada bıraktığım birkaç parça kıyafet sayesinde, üstüme boğazlı bir kazak geçirip yarayı gizlemiş, ardından annemle beraber vakit geçirmeye ayırmıştım günümü.

Sonra, avukat olan kocası bürodan gelmiş ve aldığı hediyeleri gözümün önünde anneme verirken evlilik yıl dönümleri olduğunu öğrendiğim anda istemsizce üzülmüştüm. Yalandan bir gülümseme ile ikisine bakıp tebrik ederek oyalanmadan, kalmam için bana ayrılan odaya çekildiğimde geri dönmek için geç olup olmadığını düşünür bir hâlde bulmuştum kendimi.

Bir geceye indirelim, Gün, diye geçirmiştim içimden. *Sonra evine.*

Kalbim bir okyanus gibi kabarırken dışımda yaprak dahi kımıldamadı. "Anladım, keyifli vakitler."

Başını salladı yavaşça. "Yemeğini yemeyi unutma, gece yarısına doğru geliriz ama bilmiyorum... planda bir değişiklik olabilir. Levent sürprizlerle dolu bir adam." Kısa bir an boğazından tırmanan kısık gülüşü dinledim. "O yüzden sen kapıları kilitle, tamam mı, Gün? Babanla papaz olmayalım, erkenden uyu."

Boğazıma doğru yükselen bir ateşin varlığını hissediyordum. Gözlerimin dolu dolu olmasına sebep olacak kadar yoğundu ve dudaklarım düz bir çizgi hâline geldiğinde, dişlerimi birbirine bastırıp ifadesiz kalmak için direndim.

"Tamam," diyebildim.

Gözleri yüzümü inceledi birkaç saniye ve ben de onu. Koyu sarı saçları dalgalar hâlinde omuzlarından aşağı dökülüyordu, mavi gözlerini saran kirpiklerinde rimel dışında bir dokunuş yoktu. Siyah, diz altında biten düz bir elbise ve hoş görüntüsünü tamamlayacak kırmızı bir ruj sürülüydü dudaklarında. Güzeldi, gerçekten güzel bir kadındı.

Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıyı kapatarak gitti.

Beni de aynı şekilde terk etmişti.

Hatırlıyordum. Ömürlük acı yaşatan olaylar kolay kolay unutulmazdı ve ben en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum. Bana dönüp bir kez olsun bakmamıştı, dış kapıya yürümüştü elinde mavi, tekerlekli bir valizle ve evden çıkıp gitmişti. Her şey bu kadardı işte.

Derin bir nefes alarak boynuma yasladığım havluyu indirip tezgâhın üstüne bıraktım ve sırtımı doğrultarak arkamı döndüm. Soğuk, bornozlu bedenimi ürpertirken bir an önce kıyafetlerimi giymek için acele ediyordum. Islak olduğundan daha koyu görünen saç tutamlarını itekleyerek başımı hafifçe geriye yatırıp gerginleştirdim ve bandajın uç kısmını tırnaklarımla buldum.

İçim acı içinde kavrulurken yüzümü hafifçe ekşiterek ıslak beyaz bandajı dikkatle çekip ayırdım tenimden. Kalp atışlarım göreceği şeyin korkunç olma ihtimaline karşı hızlıca çarpıyordu. Parmak uçlarım ürkekti, saniyeler sonra o baskıdan kurtulduğumda ise daha büyük bir ürpertiydi hissettiğim.

Banyonun içindeki ılık buhar yaraya dokunuyordu, yutkunarak başımı döndürdüğümde aynada kendimle göz göze geldim. Soluk bakışlarım birkaç saniye sonra cesaretle doldurdu içimi. Ancak o zaman gözlerim boynuma düşüp açılan yaranın izini görebildi.

Kaşlarım çatılırken kan toplamış kesiklere, küçük sayılamayacak yaraya baktım. Ürkütücü görünüyordu. Bir mühür tenimi biçmişti. Birkaç kesik hariç ağır görünmüyordu, bu biçimsiz izin ne kadar belirgin olacağını kafamda tartamıyordum. İz kalacak mıydı?

Yarayı inceledim uzun süre. Ne kadar uzun olduğunu bilmiyordum ama gereğinden uzun izlemiş olmalıydım ki gözlerim bunun bir figür olduğuna kanaat getirdi. *İz.* Boş bir amaç uğruna bırakılmamıştı. Aynaya biraz daha yaklaşarak o mühür denilen şeyin ucundaki şekli bir kalıba sokmak istedim. Neye benzetebilirdim?

Biçimsiz gözüken kesikleri derince inceledim. Ardından zihnimin içinde peydah olan fikirle banyoyla bağlantılı olan odaya geçerek telefonumu kaptığım gibi odanın ortasındaki çift kişilik yatağın ucuna

oturarak kamerayı boynuma doğru bir açıyla tuttum ve birkaç görüntü aldım.

O sırada dış kapının sesi kulaklarıma ulaşırken omuzlarım rahatlamayla düşmüştü. Derin bir nefes alarak bir saniye bile düşünmeden fotoğraflara baktım ardından. Neye benziyordu? Kaşlarımı iyice çattım. Parmak uçlarımla görüntüyü yakınlaştırarak detaylı bir şekilde dolaştırmaya başladım gözlerimi.

Bir ağ mıydı bu? "Düzenle" kısmına tıklayarak üzerinden geçmek için boya kalemlerini açtım. Kırmızı bir kalemle izlerin üstünden geçtim. Ortaya çıkan sonucu daha uzun bir süre inceledim.

Bir örümcek ağına benzetilmek istendiği açıktı. Aslında, o an elçinin elinden kaçmamış olsam daha derin bir yara açmak için geldiğini söyleyebilirdim. Şimdi ise kabuk bağladığında, iz kalacak olsa bile istedikleri görüntü çıkmayacaktı. Yara tenimde taze olduğu için en belirgin olduğu günün içindeydim. Ağın ortasına işlenen bir harf zorlukla anlaşılıyordu hatta.

Bir örümcek ağı ve içine işlenmek istenen büyük bir harf. *B.* Yutkundum birkaç kez. O kadar ki, yaranın yeri sızladı. Tanıdıktı, bir yerde birebir aynı işlemeyi gördüğüme emindim. Derin bir nefes aldım ve kafamı eğdiğim telefon ekranından kaldırarak gözlerimi karşımdaki beyaz duvara diktim.

Durdum. Düşüncelerim o beyaz duvarın ortasına sıçradı. O oda, komodinin üzerindeki altın işlemeli *zippo* ve bir anlığına zihnimin önünde yara izine uzanan figür...

Vücudumdaki tüm kanın çekilerek damarlarımı sahipsiz bıraktığını hissettim. Arkadaşı ile arasında geçen konuşmaları hatırladıkça anlam kazanıyordu her cümle. *Amaç o değil mi?* İz bırakmaktı amaç. *Üst kata çıkmak yasaktı,* beni kimse engellememişti. Dişlerimi birbirine geçirdim. Babamın cümleleri kafamın içinde dönüyordu. Ve ben, Bartol Karalav'ın oğlu olduğu gerçeğini kabul ediyordum.

"Piçin oğlu," diye fısıldadım öfkeyle soluyarak, ellerim titriyordu. Telefonu kapatarak yatağa fırlattım. "Şeytan. Orospu ç-"

Gözlerimi bir anlığına kapattım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Annesi yanmıştı. Piç kurusunun annesi kül olmuştu ve ben onu hiç tanımadığım hâlde acımıştım. Üzülmüştüm. Gözlerim sinirden yaşarırken ayağa fırladım ve ellerimi saçlarımın arasına daldırarak diplerini çekiştirdim.

"Bana yardım etti... bir de utanmadan yardım etti," dedim kendi kendime, elimle yüzümün önünü perdeleyen saçları geri iteledim. Öylece adımlarım zeminde geziniyordu. Kafalarında kurdukları planın içinde yer edinmiştim ve onun bilerek yardım etmesindeki tek amacı benimle eğlenmek miydi?

Sesli bir nefes aldım, sakin kalıp düşünmem gerekiyordu. Ama zihnim durmuyordu. Üst kata çıkış yasak olduğu hâlde beni yönlendiren çalışanı düşündüm, zarar gördüğüm o tuvalet köşesinde bağırışlarımın duyulmamasının sebebi planlı oluşu muydu? Tesadüf değildi hiçbir şey. Orada olması da aşağı kata koşarak inerken onunla karşılaşmam da tesadüf değildi.

O piç herif ayarlamıştı. Her şeyi.

Ne yapacaktım tam da şimdi? Düşüncelerimin ipi alev almışken nefeslerimi de aynı şekilde kontrol edemiyordum. Kafamın içine öfkemi kakıp duran anlar yağıyordu. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum ama dünya kadar bir yük göğsüme devrilmişken ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Hızlı adımlarla krem renk dolaba ilerledim ve titremeyi sürdüren ellerimle giyinmek için birkaç parça kıyafet ve temiz iç çamaşırlarımı çıkardım. Ne demişti? İki güne çıkacaktı... Bolodor'da olmalıydı. Süitinde ayağını uzatmış benim ona yalvaran hâlimi aklına getirip keyiften dört köşe içkisini yudumluyordu belki de.

"Allah'ın belası," diye soludum, bornozu üzerimden sıyırırken. "Allah'ın belası!"

Saat akşam sekizi geçiyordu. Tek düşüncem beni üst kata yönlendiren o çalışanı bulmak, kamera kayıtlarına bakmak, o adamı hırpalamaktı. Babamı aramalıydım. Her ne olursa olsun... aramalıydım. Bana neden geç haber verdiğimi söyleyip kızacaktı ama aramam artık şarttı. Tek başıma bir hiçtim ve bunu bilmeme rağmen öfkem gücü çoktan ele geçirmişti. Gözlerim bilinçsizce etrafta dolaşmaya başladı. Her parçayı sırayla üstüme geçirdim ve hiçbir şey düşünemez halde boynuma temiz bir bandaj yapıştırdım.

Ayaklarıma kalın çoraplarımdan birini giyerken babamın telefonunu çevirdim hızla. Çaldı, çaldı ama açmadı. Yolda yeniden arayabilirdim. Oflayarak telefonu kotumun cebine atarken pencere kenarına yürüdüm ve tül perdeleri aralayıp dışarı baktım. Kar yağışı devam ediyordu ve şiddetli olmasa bile dışarıyı beyaz bir örtüyle kaplamıştı. Derin bir nefes aldım, çantamı alıp odadan çıkarken hızlı hareket ediyordum. Saniyeler

içinde dolaptaki montu giydim ve siyah beremi kafama geçirdikten sonra atkımı boynuma dolayarak kapıdan çıktım. Arkamdan kilitlemeyi ihmal etmemiştim elbette, annem öyle bırakıştı çünkü.

Her olasılığı gözden geçiriyordu zihnim, annemin benden önce gelme ihtimaline karşı önlem alıyordu kendince.

Bir an yarını beklemenin daha iyi olacağını düşündüm ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Kendi kendime kafamı iki yana salladım. Olmazdı. Tüm gün peşimde Vural varken yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Gazeteci kimliğim meraktan ölmeme müsaade etmiyordu ve aslında, ilk an o adama hesap sormak isteğiyle dolup taşsam da göz göre göre kendimi tehlikeye atamazdım. Tek başıma adamın odasını mı basacaktım? Tüm o temiz görünen sicilinin altında bir şeytan kimliği taşırken beni indirmesi saniyeler bile sürmezdi.

Öldürür müydü sahi? Birini öldürmek basit miydi? Öylece öldürebilmek...

Dışarı çıktığımda soğuktan anında tüylerim ürpermişti. Telefonumdan yakınlardaki bir taksi durağını arayıp cadde üstüne bir taksi çağırdığımda, ellerimi montumun ceplerine soktum ve omuzlarımı kaldırarak boynumu atkımın içine gömdüm. Bolodor'a yakın ve lüks bir siteydi burası. Sitenin dışına çıkıp caddeye çıktığımda sarı taksinin karları ezerek kaldırım kenarında durduğunu gördüm.

"Bolodor'a," dedim arka koltuğa yerleşip kapıyı kapattığım saniye.

Araba çalıştı ve tekerler caddenin ortasında akmaya başladı. Kollarımı göğsümde bağladım, sırtımı döşemeye yasladığımda gözlerim dışarıda dolanıyordu. Düşünüyordum. Kurulu bir düzenin içinde, ne anlam ifade ettiğini bilmediğim bu izin gerçekten anlamı ne olabilirdi? *B,* neyi temsil ediyordu? *Bartol? Boris?* Ya da daha başka bir şeytanın ismi?

Yutkundum. Yaşananları düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyordum. Benim kim olduğumu biliyordu ve yardım ettiği yara bile onun ait olduğu yerden çıkagelmişti. Sinsi piçin tekiydi. Dosyası nasıl temiz olabilirdi? Çok mu kurnazdı? Peki, keskin akıl yürütüşü o *zippo*yu hesap edememiş miydi? Niye önemsesindi ki zaten? Tek amaçları mesajı iletmekti ve aracı olarak beni seçerek yaralayan da o adamlardı.

Yol boyunca süren sessizlik kalp atışlarımın düzensiz çarpışlarıyla doluyordu. Bir ara cebimden çıkardığım telefonda o fotoğrafı yeniden incelemiştim. İçime dağılan soğuk öfke göğsüme çaput olup sıkı sıkı bağlanıyordu sanki. Bir de beni aptal yerine koyarak nasıl yardım ederdi?

Bolodor'un önünde duran araba düşüncelerimden sıyrılmamı ancak sağladı. Gözlerim camın dışında gezindi bir an, kar yağışı iri tanelere dönmüştü artık. Kar yağışı arasında ışıkları açılmış, oldukça heybetli ve göz alıcı görünen yalıya baktım ardından. Sıkıntılı bir nefes aldım ve ücreti ödeyerek bedenimi soğuk havaya bıraktım.

Duş aldığım için hassastım, hava bu kadar soğukken donuyordum resmen. Yüzüm ve burnum anında buz kesmişti, son anda başıma bere takmayı akıl edebildiğim için kendimi tebrik ederken yüksek basamaklara doğru koşar adımlarla yürüyordum. Beni üst kata yönlendiren çalışan akşam vardiyasında olur muydu, emin değildim ama kamera kayıtlarını görmek için bir şekilde ikna edecektim onları. İçimde bir yer öfkeyle yanarken dakikalardır, *öylece* gitmek gibi bir niyetim yoktu.

Yere düşen kar taneleri arasında yüksek merdivenleri çıktım ve birkaç saniye ardından çift kanatlı kapalı kapının önünde durduğumda derin bir nefes alarak beklemeden itekledim. İçeri girdiğim anda başka bir evrenin içine ışınlanmış gibi hissettiren bir atmosferle karşı karşıya kalmıştım yine.

Sağ taraftaki resepsiyonda iki çalışan vardı, yüzlerindeki ezbere gülümsemeyle ve yapmacık bakışlarla beni baştan aşağı süzdüler. Bu kılıkla burada olmama anlam verememiş gibi baktılar ardından. Onların yanına ilerlerken öğle vakti bana yardımcı olan kadını aradı gözlerim. O kız yoktu. Tahmin ettiğim gibi.

"Buyurun?" diyen ses dikkatimi üzerine çekti çok geçmeden.

"Kolay gelsin," diye mırıldandım, dümdüz ona bakarken. "Bir şey soracaktım."

Gergindim ve geçerli bir bahane arıyordum. Kamera kayıtlarını almak için geç kaldığımı biliyordum, hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gitmiştim buradan. İlk an, bayılmadan hemen önce aşağı kata inmeli ve böylesine önemli bir yerde yara almamın sorumlusunu aramalıydım. İşte o zaman, kamera kayıtlarına da kolayca erişir, bu planın içinde olan insanları sorgulama hakkına sahip olurdum.

Niye görmezden gelmiştim ki? Bunun için onlarca geçerli sebep sayabilirdim. Babam yaralandığımı öğrensin istememiştim sadece. Ona, kendine elçi diyen biri tarafından kıstırılıp tehdit edildiğimden bahsedecektim. Benden istenen buydu. Haber götüren bir kuş olmaktı, kanatlarımın kırık olmasının önemi yoktu.

"Ne soracaktınız?" dedi, ensesinde topladığı kahverengi saçları ve üniformasıyla düzgün giyimli esmer kadın.

"Ben..." Dudaklarımı yaladım, midem çalkalanıyordu. "Güvenlik kameralarına bakmam gerek... Yani, bu yüzden geldim."

Kaşları sertçe çatıldı. Aşılmaz bir duvar dikildi bir anda önüme. "Pardon?"

Her içeri pat diye giren insana kayıt göstermeyeceklerine göre, yeterli bir sebep sunmam gerekti. "Arkadaşımla birlikte buraya gelmiştim öğle vakitlerinde, nişan yüzüğümü düşürmüşüm... Cebime koymuştum sergide gezinirken, o sırada düşmüş olmalı. Fark etmedim. Aile yadigârı, inanın çok önemli..."

"Siz, sergiye önden davet edilen özel misafirlerden misiniz?"

"Evet," dedim net bir sesle.

"Anladım." Bakışları çehremi dolanıyordu. "Yüzüğünüzün burada olduğuna emin misiniz peki?" diye sordu kadın, kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak. Diğer erkek çalışan biraz ötede duruyordu. "Çünkü herhangi bir kayıp eşya durumunda bilgimiz olur."

İçim daralırken başımı onaylar anlamda salladım. Oyunculuğumu devam ettirmem gerekiyordu.

"Eminim, başka ihtimal yok. Lavaboya gitmiştim, belki orada düşmüştür."

Kafasını iki yana salladı kadın dudaklarını birbirine bastırarak. "Üzgünüm, söylediğim gibi bize kayıp eşya gelmedi," dedi. "İki saat önce genel temizlik yapıldı üstelik."

"Kamera kayıtlarından düşüp düşmediğini kontrol etme şansım var mı? En azından aklımda kalmaz." Gözlerim bir saniye için parmaklarına takıldı, yüzükleri üzerinde gezindi ve gözlerine çıktı. "Siz de nişanlısınız, beni anlarsınız."

Kadının yüzünde sabit duran ifadesi anlayışla yumuşadı. "Anlıyorum sizi ama öylece herkese kayıtları açamayız."

Omuzlarımı düşürdüm. "Ama önemli..."

"Lafınızı bölüyorum ama," dedi birkaç adım atarak bize yaklaşan uzun boylu adam. Gözleri karşımdaki kadına, ardından yüzüme odaklandı. "Bugünün kayıtları akşam altıda sıfırlandı." Çalışan kadının yanına yanaşarak tam karşımda durduğunda kollarını göğsünde bağlamıştı.

Dudaklarım hafifçe aralandı ve boş gözlerle baktım karşımdaki adama.

"Öyle mi?" diye sordu çalışan kadın, ilk defa duymuş gibi. Kafasını çevirip yanında dikilen adamın yüzüne bakıyordu. "Sen nereden biliyorsun?"

"Emir söyledi. Pusat Bey uğramış, Saner Bey'in haberi var."

Pusat... Bir ses kafamın içinde baskı kurarak geziniyordu. O aptal adamın sesiydi. Odanın içinde bir adama sesleniyordu. *Kutay, Pusat'ın yanına git.* Her taşın altından çıkıyordu ve o taşları göğsüme dökerek nefeslerimi boğazıma dizen de oydu. Sert bir soluk aldım.

Öfke içimde büyüyerek beni yutarken ne yapmam gerektiğini düşünür hâldeydim. Sırtımı döndüm, ellerimi kaldırarak yüzümü hafifçe sıvazlarken kendime kızıyordum. O kayıtların içinde çok şey olabilirdi. Saldırının içinde olan insanların yüzleri oradaydı ve en azından, bir şeyler öğrenme fırsatım vardı. Neden geç kalmak zorundaydım ki? Aptallık etmiştim. Babamın kısıtlamaları artsın istememiştim. Yaralandığımı bilseydi, olacak buydu. Şu an bile bana bu denli hapis hayatı yaşatmasına katlanamıyordum. Ama şimdi iyi mi olmuştu? *Siktir ki, hayır.* Diğer bir yandan o adam kamera kayıtlarını ortadan kaldırmıştı, bu da gizlenen şeyin kıymetini arttırıyordu.

Çatık kaşlarım altında kızgın bir alev harlanarak bakışlarıma dolduğunda titreyen ellerimi çektim ve o an gözlerimi araladım. Gözlerim bir yere takılı kaldığında duraksadım. Oradaydı. Görüş alnıma bir anda girmişti. Hızlı adımlarla dış kapıya yürüyordu.

Gözümün önüne kara bir perde inerek düşüncelerimi daha da kararttı. Göğsüme damlayan öfkeyle buz mavisi bakışlarım kısık bir hâl aldı. Hiçbir şey söylemeden dişlerimi sıktım ve dümdüz adımlarla ona doğru yürümeye başladım ama o kadar hızlı ilerliyordu ki, adımlarını dışarı çıkana kadar yakalayamadım. Dökülen kar yağışı içinde merdivenlerden indiği sırada koşar adımlarla peşindeydim.

"Bekle!" diye bağırdım, boğazım çatlıyordu. Durmadı ama. Soğuk hava rüzgârla suratıma, doğruca burnuma çarptığında dudaklarım hemen kupkuru kesildi.

Nefes nefese basamakları bitirdiğimde siyah, son model bir arabanın kaldırım kenarına yanaşarak durduğunu ve şoför kapısının açılmasıyla dışarı üniformalı bir valenin fırladığını gördüm. Koşar adımlarla kar ile kaplı zemini ezerek arabanı ön kaputundan döndü ve saniyeler içinde anahtarları ona teslim ederek hızla uzaklaştı.

Kaşlarım çatılırken hiç düşünmeden, "Dursana be!" diye bağırdım istemsizce.

Duraksadı. Tam o an, kaldırımın kenarında adımlarının önü kesilmişçesine durdu ve siyah kabanı tarafından sarmalanan sırtını da tam o saniye izlemeyi bir kenara bırakarak ona doğru yürüdüm; sertçe inip

kalkan göğüs kafesimle derin bir nefes aldım alabildiğim kadar. Yanına ulaşarak tam önünde dikildiğimde gözlerim yüzüne çıktı.

Kaşları çatıktı ve suratı alev alev yanıyordu. Işıkları çekilen hareleri koyu iki çukur olmuştu ve keskin çenesi dümdüz bir ifade takınmıştı.

"Hâlâ peşimdesin," dedi tok bir sesle, tükürür gibi çıkıyordu sesi. "Fanım mı olmaya karar verdin?"

Yutkunarak kaşlarımı çattım ve düz bir bakışla baktım yüzüne. Sıklaşan nefeslerimi dizginlemeye çalışıyordum. "O kadar sinsisin ki..." dedim fısıltıyla, dişlerimin arasından. "Piç kurusu... O kadar sinsisin ki!" Ellerimle ittirmeye çalıştım bedenini, kımıldamadı. "Kamera kayıtlarını sildirirken ne geçiyordu aklından?"

Boş boş yüzüme bakarken bileğimi yakaladı, hareketlerim donup kaldı. Kaşları hâlâ çatıktı. "Derdin ne senin?" diye soludu, bileğimi bırakarak geri çekilmişti sonrasında. "Ya da siktir etsene. Boş muhabbet çekecek vaktim yok," diye devam etti buz gibi bir sesle, arabanın önünden yürümek için adımlarını oraya doğru çevirdiğinde anında karşısına geçerek durdurdum onu.

"Bi' sor bakalım bu benim umurumda mı?" dedim sert bir solukla, gözlerim bir anlığına saçlarına değdi; kar taneleri koyu saçlarına yapışarak eriyor ve ıslatarak rengini daha da koyulaştırıyordu. Çenemi sıkarak gözlerine düşürdüm buz mavisi gözlerimi. "Kamera kayıtlarını neden sildirdin dedim sana?"

"Öylesine," dedi tekdüze bir sesle, omuzlarını silkerek. Yüzünde mimik oynamamıştı. "Oldu mu? Şimdi çekil."

"Sen aptal mı sanıyorsun ya beni?!" diye bağırdım yüzüne doğru, boğazıma tırmanan yangın soğuk havaya zıt bir şekilde içimi de kaplıyordu. "Öylesineymiş... çocuk mu oyalıyorsun sen? Bana bunu yapan kişiyi bulmak için tek ihtimalimi yok ediyorsun, bir de karşıma geçmiş *öylesine*, diyorsun!"

Çenesi seğirdi, dişlerini sıktığını belirtecek kadar sert bir ifadesi vardı. "Bak," dedi düz bir sesle. Dudaklarını ıslatarak sert bir nefes aldı burnundan, bir yandan da gözlerini etrafta gezdiriyordu. " Yarın uğra, bunu öyle konuşalım."

Dudaklarım aralanırken, "Dalga mı geçiyorsun ya sen benimle?" diye sordum, sabrımın son demlerindeydim. "Öldürürüm oğlum seni!"

"Öldürecekler zaten ulan..." diye homurdandı ağzının içine doğru, gözleri hızla etrafı taradı. "Hay sikeyim..."

"Benimle doğru konuş bak! Sinirim zaten tepemde!" diye parladım bir anda. "Bana ne bok çevirdiğini söyleyeceksin. Tamam mı? Hemen."

Duraksadı. Beni dinlemiyordu, alt dudağını ıslatarak gözlerini suratıma dikti ve yeniden kenetledi gözlerimiz. "Gitmiyor musun sen şimdi?" diye sordu, son derece ciddi bir sesle.

Kafamı onaylamaz anlamda iki yana salladım çenemi kaldırarak, öfke kanımda kaynıyordu. Kaşlarım daha derin çatılmıştı sadece. İfadem duygusuz, gözlerim boş bakıyordu.

"Yanıma gelmen büyük bir aptallıktı," dedi sert bir şekilde. "Etrafta gözetleyiciler varken sikeyim ki büyük bir aptallıktı."

"Ne diyorsun sen be?" diye sordum, nabzım korkuyla hızlandığında.

"Sözümü dinle," dediğinde bir adım bana yaklaşmıştı. "Hemen arabaya biniyorsun. Anladın mı? Hemen."

Dudaklarım şaşkınca açıldı, gözlerim irileşmişti. "Asla olmayacak böyle bir şey..."

"Eğer benimle gelmezsen seni anında bir arabaya tıkıp götürürler." Gözleri çehremi karış karış geziniyordu. "Şansın yaver giderse ölürsün, diğer türlü felaketin olur."

Kirpiklerim titreşirken yutkundum sert bir şekilde. "Ne saçmalıyorsun şu an?"

"Olacakları söylüyorum," dedi. "İnanmak sana kalmış."

"Sana güveneceğimi falan mı sanıyorsun?" Delirecektim şimdi. "Yalan söylediğin o kadar açık ki..."

Histerik bir nefes aldı burnundan ve alt dudağında dolandırdı dilini. "O zaman bekle ve gör," diye fısıldadı ruhsuz bir sesle. "Bol şanslar."

Tüm katı ifadem bir anda tuzla buz olurken kar yağışına karışan kelimelerinin gerçekliğini düşünecek fırsatı bulamadım. Aklıma düşen ateş bana yarayı hatırlatarak, o anı küllerinden var ediyordu. Kalp atışlarım o kadar hızlı atıyordu ki göğsüm eziliyordu sanki. Yutkunarak birkaç saniye anlamaz gözlerle baktım ona. Bu adama asla güvenmiyordum. Arabasına mı binecektim bir de? Gözlerimin içine bakarak yalan söylüyordu, *gözetleyiciler* kimdi ki zaten?

Saniyeler içinde öfkemi yutarak, dişlerimi birbirine kenetledim ve o şoför koltuğuna ilerlerken, gözlerimi temkinli bir ifadeyle etrafta dolandırdım. Hiçbir şey göremiyordum. O nereye bakmıştı? Tehlike birkaç adım ötemde dikiliyordu aslında. Bir Karalav olarak. Caddede ilerleyen arabalara, boğazın savrulan dalgalarına, göğü ve yeri beyaza boyayan kar tanelerine değdi gözlerim.

Öfke içimi dağıtıp kendi topraklarına gömülürken arabanın kapısının tok bir sesle açılıp kapandığını duydum. *Kalsa mıydım? Onu mu dinleseydim?* Arabayı çalıştırdığı saniye telaş ederek kendime düşünme fırsatı tanımadım; tekleyen kalbimle birlikte kulpa uzandım ve bedenimi ön yolcu koltuğuna bırakarak ardımdan kapattım. Teknik olarak beni yaralayan adama güvenmeyi seçmek akıl işi değildi ve yaptığım saçmalık için daha sonra kendimi tokatlamam gerekecekti.

Arabayı beklemeden çalıştırıp hızla gaza yüklendi. Direksiyonu avuçları arasında çevirerek cadde üstüne yöneldiğinde sırtımı geriye yasladım sertçe, kemeri takarken kızgın bir öfke boğazıma takılıyordu; kaşlarımı çatmaktan alnım kırışmıştı üstelik. Ona bakmayı reddederek alt dudağımı dişlerken her saniye daha da asılıyordu gaza.

"Bu kadar hızlı gitmek zorunda mısın?" diye çıkıştım huysuz bir sesle, sinirle ona baktım. "Ayrıca nereye gidiyoruz ya biz?"

Benim bu adamla, bu arabada ne işim vardı? Delirmiş olmalıydım.

Gözleri yola odaklanmıştı. Kemikli yüzü gergin bir kıvrımla keskinleşirken dolgun dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Dikiz aynasını kontrol ederek sol camdan dışarı baktı bir anlığına.

"Sikeyim ya," dediğinde gözleri bana bir an olsun değmedi. Yola, dikiz aynasına, sağ ve sol aynalara bakıyordu.

Kaşlarım çatılırken onun yaptığı gibi aynalara baktım, en son dikiz aynasına kaydı gözlerim. Karanlığın içinde farları parlayan ve bir sağa bir sola saparak bize yanaşmaya çalışan arabayı gördüm. Yaslandığım koltuktan doğruldum ve yaralı boynumun izin verdiği ölçüde arkaya baktım.

"Takip mi ediliyoruz?" diye sordum dehşet içinde, kalbim sertçe sekti göğsümde. "Ya biz bir de takip mi ediliyoruz?!"

"Aydınlanma yaşadığına göre yerine otur."

Direksiyonu yolun üzerinde sağa doğru kırarak daha ıssız bir caddeye girdi. Çenem tutulmuş gibi bir şey söylemeden öfkeyle yerime oturduğumda gözlerim onun üzerindeydi. Göğsüm sertçe inip kalkıyordu.

"Polisi arasak?" diye bir öneri sundum bir anda, ne dediğimi tartmadan.

Dudağının bir köşesi alayla kıvrıldı. Bir kalp atışlık sürede gözleri gözlerimi buldu. "Ara babanı gelsin. Nasıl fikir?"

Bu beni tanıdığını gizlemeden açıkça belli ettiği ilk andı. Tam da bu yüzden ilk saniye duraksadım. Tabii tanırdı, babamı benim üzerimden tehdit etmek için her şeyi araştırmış olmaları gerekti. Babam onlar

hakkında ne biliyorsa onlar da babamı bir o kadar iyi tanıyor olmalıydı. Öyle bir his damarlarıma sızdı ki bir anda, yüksek hızla ilerleyen arabanın içinden atlayacağımı düşündüm, çok kısa bir an uğradı bu düşünce.

"Güzel fikirmiş," dedim sinirim dilime sarılırken. "Gelmişken eli boş dönmeyi inan sevmez, seni de alır. Tıkar parmaklıklar arkasına. Baban çok üzülmez umarım."

"Annem daha çok üzülürdü," dedi alaycı bir tavırla.

Dişlerimi birbirine bastırdım ve burnumdan sert bir nefes verdim. Parçalamak istiyordum bu adamı.

"Annen hiçbir suçu olmayan bir kıza saldırdığınızı duysa üzülmezdi galiba?"

Kaşları sert bir kıvrımla çatıldı. Bir an omzunun üzerinden arkaya döndü ve sonra bana baktı. "Ya kafam çok dolu ben senin sözlerinden bir sikim anlamıyorum," dedi, arabayı biraz daha hızlandırdı. "Ya da sen içip geldin. Hangisi?"

"Sen gerçek çok iyi bir oyuncusun ya," dedim alaycı bir gülüşle, korkumu gardımın arkasına saklarken. Çenemi havaya diktim ve yanan buzdan gözlerimle ona baktım. "Uyarı diye yara açtınız be boynuma, iz kalsınmış! Yalvardım. Tesadüfe bak kaçarken bir de seninle karşılaştım... ağlayarak yardım istedim senden."

Sesli bir nefes aldım, ne kadar nefes alırsam alayım ciğerlerime ulaşmıyordu sanki hiçbiri.

"Benim kim olduğumu biliyorsun," dedi net bir cümle duymak ister gibi. Ciddiydi ve çatık kaşları profilini daha korkutucu kılıyordu, o sırada araba bilmediğim yolların üzerine giriş yaptı. O adamlar hâlâ peşimizde miydi? Bir fikrim yoktu.

"Senin beni bildiğin kadar..."

"Emniyet Müdürü'nün biricik kızı," diye mırıldandı sakin bir sesle, göz göze kaldık bir saniyeliğine. "Gün Aksa Alatan."

"Bartol Karalav'ın oğlu," dedim tükürür gibi, öfkem dilimi esir almıştı bir kere. "Sonuç olarak bir Karalav."

Kaşları havaya kalktı ve kafasını hafifçe salladı. "Bu korkutucu mu senin için?"

Elimi boynuma götürerek atkıyı sıyırdım ve boğazlı kazağıma ulaşıp onu da çekiştirdim. "Bunun sorumlusu sizken mi?" diye sordum parmağımla doğrudan yarayı işaret edip histerik bir nefes almıştım. "Yok canım, ne korkutucusu. Elimi kolumu da vereyim isterseniz? Ha, nasıl olur? Sizin vahşi âleminizde kabul görür mü bunlar?"

"Şu konuda anlaşalım," dedi düz bir sesle. "Benim senin yara almanla alakam yok."

"Hadi ya, öyle miymiş?" dedim alaycı bir tonla. Buz mavilerim kısıldı ardından. "Yalanın kitabını yazanlardansın sen."

"Bartol Karalav'ın oğlu olsaydım, bir ihtimal," dedi tekdüze bir sesle, gözleri üzerime çevrildi. "Boris Vedran Karalav'ım ben."

"O yüzden mi Türkiye'ye döner dönmez babanın nüfusuna geçtin?" Alaylı bir nefes çıktı ağzımdan. "Güleyim bari, havalara bak."

"Baban benden çok bahsediyor olmalı," dedi soğuk bir sesle, alaycı ifadesini seziyordum. "Alatan ailesinin yakın merceğinde olduğum için gururum okşandı."

Ona ters bir bakış attım. *Alatan ailesi,* sözleri beni de içine alıyordu ve altını çizmek istediği kısım onun hakkında bilgi sahibi olmamdı belki de. Kendime aynı soruyu soruyordum; bir şekilde duymuştum, babamdan, Beliz'den... İstemsizce yer edinmişti zihnimde.

"Soyadın yeterince net," dedim, dudaklarım bir şey daha söylemek için aralandığında bakışlarım ön camdan dışarı kaydı ve şehrin içinden uzaklaştığımızı gördüm. Yan profiline baktım doğruca. "Nereye götürüyorsun beni?" diye sordum sertçe.

Gözleri dikiz aynalarını kontrol etti. Bir an suratı tehlike dolu bir okyanus gibi içine çekip boğdu gözlerimi. Bana bakmıyordu, bakışları yola dönmüştü. "Endişe etme, kurtulduk."

Bedenimde kasılan noktalar rahatlamayla gevşerken hemen yan koltukta yanımda oturan adamın varlığı bu hissin uzun sürmesine izin vermedi.

"Ben başka bir şey sordum yalnız," diye mırıldandım, kollarımı göğsümde bağlarken. "Endişe etmem gereken şey şu an tam yanımda."

"Abartıyorsun."

"Ne?" Şok içinde donakaldım. "Şaka mı yapıyorsun şu an?"

Başını milimlik bir açıyla bana doğru çevirdiğinde göz göze geldik. "Yetişmem gereken bir yer var," dedi. "Yanımda olduğuna göre bana eşlik edeceksin."

Endişe göğsümü karartırken gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamadım?"

"Kısa bir işim var, Aksa," dedi sabrı sınanır gibi elinin tekini koyu saç tutamları içine daldırdı ve çekiştirerek sıkı bir nefes verdi. "Arabadasın, bekleyeceksin. Sonra döneriz, seni evine bırakırım. Bu kadar."

Bir an ismimi ağzına sürdüğünden olsa gerek bakakaldım ona. "Ben evime gitmek istiyorum," dedim ne söyleyeceğimi bilemeden, dışarıda

hâlâ kar yağıyordu ve sık ağaçların olduğu bir yolun ortasında ilerliyordu araba.

"Seni evine bırakacağım, tamam mı? Anlaşalım." Çatık kaşları altında ışık değmeyen gözleri yüzüme ulaştı. "Şu an sadece sorun çıkarmadan sessiz kal."

Kokusu ciğerlerime doluyordu ve gerçek anlamda nefes alacak bir alanım yoktu. "Ben sana neden inanayım?" diye sordum buz gibi bir sesle. "Beni dağın başına götürüp öldürmeyeceğinin garantisi mi var? Bu sabah teşebbüs etmişken üstelik..."

"Gazeteci olduğun konusunda hemfikir miyiz? Senaryoların göz doldurucu çünkü."

Demek gazeteci olduğumu da öğrenmişti.

"Ya, gören de seni sütten çıkma ak kaşık sanır," dedim huysuzlanarak. Gergin bir hava vardı aramızda. "Baban ortada, bugün yaşananlar ortada. Peşimize takılan adamları saymıyorum bile. Ne düşünmemi bekliyorsun?"

"O adamların derdinin kim olduğunu bilmiyoruz yalnız," dedi tok bir sesle. "Tehlike mıknatısı olduğunu hesaba katarsak, canımı hiçe sayıp seni kurtarmış bile sayılırım."

"Ne?" Şaşkınlıkla gözlerimi yüzüne diktim, geçtiğimiz yerdeki sokak lambasının sarı ışığı cama tutunarak yüzünün bir tarafını aydınlatırken, altın tozu serpiştirilmiş hareleri bir anlığına canlandı ve anında geri çekildi o ışık. "Ben miyim tehlike mıknatısı?"

"Da."[1]

"Senin baban ortada be baban! Adam kaçak farkında mısın? Aranıyor..."

Omuzlarını umursamaz bir edayla silkti. "Senin de baban ortada, Alatan. İyi veya kötü, bir şekilde hedef hâlinde. Anlatabildim mi?"

Yutkundum, öfkem boynuma doğru sıcaklığıyla birlikte tırmanıyordu. "Kimin hedefi hâlinde? Sizin değil mi? O adamların derdi bensem peşime takan da sizsiniz ve bu da seni dosdoğru suçlu yapıyor."

"Beni değil," dedi sakin bir sesle. "Bir ihtimal... belki Bartol Karalav'ı."

Dünya üzerindeki en sinir bozucu adamdı. Bu gece ne diye gelmiştim ki? Sinirimin bozulduğuyla kalmıştım işte.

"Kime ne anlatıyorsam..." Önüme döndüm ve çatık kaşlarım altında akan yolu izledim. Farların ışığı olmasa zifirî karanlık bir yola girdiğimizi

[1]Evet.

de o an fark ediyordum. "Seninle hiçbir yere gelmiyorum. Geri dön, beni Bolodor'un önüne bırak, öyle hallet işini."

"Güzel plan."

Başımı çevirerek dişlerimi sıktım ve bakışlarımı onun üzerine diktim yeniden. "Uygula o zaman."

"Birkaç saat uyum sağla," dedi düz bir sesle, derin bir nefes çekti içine. "Ben de peşimde ayak bağı istemem ama mecburuz, böyle düşün."

Şaşkınlık ve öfke içinde uyuşan hislerim çözemediğim bir karmaşa yaratırken kurumuş dudaklarımı ıslatarak araladım. "Bana zarar verdiğiniz yetmemiş gibi bir de ayak bağı mı oldum şimdi? Hem bela mıknatısı hem ayak bağı?"

"Sana ilgim olmadığını söyledim." Çatık kaşlarını görebiliyordum karanlıkta bile, dönüp bana baktı. "Bunu kafanda uyduran sensin."

Göğüs kafesimde düğümlü kelimelerin her biri boğazıma sıralanırken dudaklarımı birbirine bastırıp sakin olabilmeyi diledim. "O odada çakmağını gördüm, üzerindeki işlemeyi," dedim, bastıra bastıra. "Boynuma açılmak istenen izin aynısıydı. Ağ ve ortasından bir *B* harfi... Kafamda mı kuruyorum ben tüm bunları?"

Sertçe nefes aldığını duydum, gür kaşları çatılmıştı ve başını çevirerek bakışlarımızı birleştirdi. "Bu mu var senin boynunda?"

Beremi kafamdan çıkarıp sıkıntı içinde baktım ona. Hissettiğim gerginliği anlayabilir miydi artık? "Evet."

Sessiz kaldı. Hiçbir söz çıkmadı dudaklarından. Sertçe yutkunduğunda, derisinde bir aşağı bir yukarı hareket eden âdemelmasma takıldı gözlerim. Çenesini sıktığını fark ettim ve aklından geçenler beni daha feci bir meraka iteliyordu.

Onunla mı gidiyordum şimdi? Annem gelmeden evde olsam yeterliydi ama yine de...

Zihnimde onlarca soru asılıydı ve içimdeki yangına sebep odunu taşıyan bir o kadar düşünce bu adamın sorumlusu olduğu her anı gözlerimin önüne döküyor, sorun çıkarmam için beni ateşliyordu. Öte yandan, Bolodor'da bir fırtına gibi geçip giden aceleci adımlarını hatırladıkça önemli bir işi olduğu konusunda ciddi olduğuna ikna oluyordum.

"Aklında kurduğun kadar kötü bir adam değilim," diye mırıldandı, uzun süren sessizliğin içine. Başımı çevirdiğimde gözlerim yüzünü buldu.

"Bunu içim rahat etsin diye mi söylüyorsun?"

Dudakları kıvrıldı. "Annemin oğlu olduğum için söylüyorum," dedi, belki de dürüst davranarak. Ilık bir his aktı göğsüme. *Kül olan annesi.*

Bir eli direksiyona asılıyken diğer elini bileğine götürdü ve uzun kollu kazağının ucunu sıyırarak çıplak bıraktığı bileğinden bir şeyi çözdü. Bir bileklik? Hiç benzemiyordu. Kaşlarım hafifçe çatılmıştı. Kafasını kaldırıp bana baktı, araba ise daha yavaş ilerliyordu.

"Yanımda olduğun birkaç saat boyunca bu sende kalsın," dedi mekanik bir sesle, kucağıma, tam beremin üzerine ipe benzer bir bileklik bıraktığında. Gözlerini, yola çevirdi. "Benim için kıymetli, ayrıldığımızda geri verirsin."

Anlamaz bakışlarım bir ona bir de kucağıma bıraktığı bilekliğe kaydı. Çok basit bir şeydi, hatta ip kadar inceydi. "Bu ne?"

"Martenitsa, duymuş muydun?"

İlgiyle kaşlarımı kaldırdım ve ipi elime aldım. "Eski bir pagan geleneği," dedim. "*Beyaz renk uzun ömrü, kırmızı renk ise sağlık ve gücü temsil eder,* derler. Bu tek renk ama, sanırım kırmızı."

Başını aşağı yukarı salladı. "Ben inanmam bu tür şeylere, annem ısrar edip kendine ait olandan kırmızıyı çıkarıp bileğime geçirmişti."

Yüzüne bakakaldım, parmaklarımın ucundaki ip bir kordu sanki. İfadesiz çene hattında, düz bir çizgi hâlini almış dudaklarında gezdirdim bakışlarımı yutkunarak. Öfkeyle dolduğum o adam gitmişti ve karşımda bu sabah başını okşamak istediğim o çocuk belirmişti sanki. Bakışlarımı kaçırdım.

"Anlamını yitirmiştir ama böyle..."

"Galiba," dedi. "Beyaz olan uzun ömür mü demiştin?"

Kalbim kasıldı, keskin bıçaklar içimi deşiyordu sanki. "Öyle hatırlıyorum."

"Yalan söylemişler," dedi ruhsuz bir ifadeyle. Düşünüyordum. Beyaz olan kül olmuştu. *Külden beyaz. Annesi.* Avucumun içine çekerek okşadım bilekliği, inceydi ve sıcacıktı. "Şimdilik kırmızı sende kalsın."

"Evet, şimdilik," dedim üstüne basa basa, ona aitti sonuçta. Özeldi. Bir ip parçası mı ona güvenmemi sağlayacaktı? Hiç sanmıyordum. En azından samimiydi. "Geri vereceğim, başıma bir şey getirmeden beni bırakırsan tabii."

Kısık bir sesle güldüğünü işittim. "Anlaştık."

BÖLÜM 3

KIRMIZI DÜĞÜM

Nuova

İnsanın karanlığa duyduğu muhtaçlık; bir çeşit mistik bir çekim, ürpertici bir hayranlık tanımını alabilir. Ya da bu tanışıklık; üç karanlık evrede var olduğu anne rahminde dokuz ay geçirip, dört tarafı karanlık toprağın altında çürümeye mahkûm olması ile bağlantılı.

Siyah bir örtü olduğu gerçek ya kusur gizler ya günah örtbas eder. Aldatıcı bir yanı, sığınak sanılan ölümcül bir yüzü var. İnsanı kendisi ile baş başa bırakır. En ızdırap dolu acılar gece *yakalar* insanı, kâbuslar geceleri bir çığ olur, karabasanlar çıkar ruhun savaş meydanına ve karanlıkta çıkar en büyük yanılgılar.

Karanlığın tonları olurdu. Renkleri, değişkenleri, yalancıları, yanıltıcıları... İnanırdım ki her karanlık sönebilirdi.

Gece çökerse *gün beklenir,* demekti. Karanlığı da ancak aydınlıklar boğabilirdi.

Gün. Bir karanlığa ömür biçebilir miydi? Kaç yerinden?

Gece en koyu hâlindeydi ve yıldızlar ortada yoktu, gerçi ben de kaçtıkları o yere saklanmayı dilerdim. Beki de sadece, bu adamın olmadığı herhangi bir yerde olmayı isterdim. Güven aşılamak için verdiği kırmızı bağı sağ bileğime takıp düğümlesem bile, yol uzadıkça o bağın etkisi de aynı oranda sıfıra iniyordu ve sessizlik içinde akan her saniyenin hesabını sorar hâlde buluyordum kendimi.

Yol sessizlikle geçmişti. Aslında cevaplarını bilmek istediğim onlarca soru uçuşuyordu kafamın içinde. Gözetleyiciler, boynuma açılan yara, beni tanıyor olması... Yine de susmayı tercih etmiştim. Bir an önce, sorunsuz geçen zamanın sonunda eve ulaşıp mantıklı yanımla karar vererek olup bitenleri babama anlatmaktı tek derdim.

O bir Karalav'dı.

Bu adamı tanımıyor olmamın da ötesinde kim olduğu ortada olan bir adamdı. Bir insanı kolayca yargılamazdım ama olanlardan sonra, bunu yapma hakkım vardı. Bileğime takılı ipin hikâyesinin bir önemi bile kalmıyordu o noktada. Daha fazla tehlikeyi üstüme çekemezdim. Uslu kalmak en mantıklı olandı.

Geçtiğimiz ormanlık alan zifirî karanlıktı ve her saniye daha da hızlanan kar yağışını izliyordum. Arabanın içi de sıcacıktı ve her biri göz kapaklarımı aralık tutmak için zor bir sınavdı benim için. Mayışıyordum,

vücudum yorgunluktan bitap düşmüşken göz kapaklarımı açık tutmak zordu. Her yedi saniyede bir uyuyakalmayı deli gibi isteyen beynime yeniliyor, göz kapaklarımı bir anlık yumup karanlığa çekilmesine mâni de olamıyordum. Çok sürmeden, üç veya beş saniye ardından zihnimde bir ses tehlike çanlarını çalıyor ve irkilir gibi kalkarak camın küçük bir kısmını aralayıp esen soğuk rüzgâr sayesinde ayık kalmaya çabalıyordum.

Üstelik saat gece yarısını geçmişken, anneme kısa bir mesajla uyuduğumu ve rahatsız etmemesi gerektiğini belirtmişken çok daha tedirgindim. Eve ışınlanmak istiyordum. Büyük bir olasılıkla en geç bir saate eve dönmüş olurlardı. Öyleyse, ben eve nasıl geri girecektim? Başıma bir ton iş açmıştım.

Kıvrımlı yolları aşarak, kar yolları kapatmadan önce düz bir yolda sürmüştü arabayı ve sonunda büyük, altı katlı bir otelin üstü kapalı otoparkına çektiğinde iki lüks aracın arasına ani bir manevrayla girip durdu. Yutkundum, gözlerimi etrafta dolaştırıyordum.

Ağaçları, etrafı çevreleyen ormanlık alanı görebiliyordum. Bir tepede ne işi olurdu böylesine bir otelin? Kayak merkezi miydi burası? Şehirden çıkalı çok oluyordu ama... nereye getirmişti bu adam beni?

Kaşlarım çatılırken kafamın içinden sıyrılıp başımı ona doğru çevirdim ve karanlığın ortasında kalan yüzüne baktım.

"Burası neresi?"

Anahtarı arabanın üstüne bırakarak gözlerini bana çevirdi. "Bu senin için önemli mi?"

"Tanımadığım bir adamla geldiğime göre nerede olduğumu da bilmeye hakkım var."

Sesli bir nefes aldı Boris. *İsmi. Nedense, fazla garip.*

"Uludağ yakınlarındayız."

Şaşkınca bakakaldım gözlerine. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır," dedi tüm ciddiyetiyle. "Tabelaları takip etmedin mi?"

Uykuya yenilmekten kaçıp her şeyle ilgilenirken bunu akıl edememiştim. Dikkatsizdim bugün, yaşananlardan sonra yorgunluğuma dün geceden kalma uykusuzluğum da eşlik edince beynim durmuştu. Sıkıntılı bir nefes çektim ciğerlerime.

Gözlerimi kaçırıp önüme döndüm, sırtımı geriye vererek içinde boğulduğum düşüncelerden kurtulmak için birkaç saniye tanıdım kendime. Bir saniye sonra ona baktım.

"Beni geri dönüp bıraksaydın ölürdün, değil mi?" diye çıkıştım dilime kadar taşan öfkeyle. "Burada ne işim olur ki benim? Bir de seninle!"

Kaşları ağır ağır çatıldı. "Peşimden Bolodor'a kadar gelen sendin, planıma sen dâhil oldun. Mızmızlanma."

"Keyfimden gelmedim!" diye sesimi yükselttim, doğrularak. Boynuma, yaraya ince bir sızlama düştü, ifademe yansıtmadan dişlerimi ezdim. "Kamera kayıtlarını sildiğini unutmadım, peşimize düşen adamları söylememe gerek bile yok. *Gözetleyiciler,* demedin mi sen? Bu, onları tanıdığın anlamına gelir. Şimdi ne çeviriyorsun?" Bir an, korkudan gözlerim hafifçe açıldı. "Beni buraya getirmek de bir plandı belki de? Beni kaçırdın mı? Beni kaçırıp o adamlara mı getirdin yoksa?"

Bana ters bir bakış fırlattı. "Dönüşte seni arabadan aşağı atacağım," dedi dümdüz bir sesle, çelikten ifadesi sertleşmişti. "Unutturma. Kesinlikle yapacağım bunu."

Aralık dudaklarımdan sessiz bir nefes bıraktım, bir şey söylemek için açılan çenemi düğümledim ve bir süre sustum. Gözlerimi kaçırarak önüme çevirdiğimde bileğimi sarmalayan kırmızı ip parçası varlığını belli edercesine kaşındırdı tenimi.

"O zaman bilekliğine veda edersin," dedim birkaç saniye sonra, başımı ona çevirerek. Kolumu hareketlendirip bileklik olan elimi gözünün önüne kaldırdım. "Bu benim güvencem. Unuttun mu?"

Dudaklarının köşesi kıvrıldı bir anlığına, otelin dışını ve aslında duvarlarını bile kaplayan sarı ışıklar loş aydınlıklarla arabanın içine kadar uzanıyordu. Yüzünde, mimiklerinde yaşanan belli belirsiz seğirmeleri seçebiliyordum.

"Bilekliği alır, öyle atarım."

Gözlerim kısıldı yavaşça. "Beni korkutamaya çalışma."

"Öyleyse çenesizliği bırak, Alatan," dedi tok sesiyle, ışık değmeyen açık kahverengi gözleri bilekliğe indi ve yeniden gözlerime tırmandı. "Yoksa bileklik de seni kurtarmaz."

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak sırtımı koltuğa yasladım daha sert bir şekilde. "Tanımadığım ve bana zarar veren bir adama yeterince iyi tahammül ediyorum bence."

"Neredeyse gününün tamamını bana ayırdın," dedi dalga geçercesine, alt dudağını ıslattı. "Hâlâ benimlesin. Tanışmamış mı olduk şimdi?"

Gözlerimi ağır bir ifadeyle devirdim. Rüzgârın camlara vurup kaçtığı uğultular doluyordu kulaklarıma. "Seni tanımamı, hatta tanıdığım en ufak kısmı bile göz önüne alsaydım, emin ol burada olmazdım."

Sessiz bir gülüş dudaklarını sarmaladı. "Tanımadığın kısmı mı göz önüne aldın yani?" diye sordu, alay eder bir tonla. "Öyle olsaydı düşünmeden kaçman gerekirdi."

Dudaklarım şaşkınca aralandı. Tehlike sesinde şekil bulup göğsüme huzursuzca yığıldığında sakin olmaya çalıştım. Beni korkutup kaçırmak mıydı niyeti? Öyleyse bileğime dolanmış kırmızı ipi ne düşünüp vermişti? Evime ulaşana kadar güvende olacağıma inanmam için vermişti. Bir diğer yandan inancımın bir düğüme bağlı olması anlamsız geliyordu.

Kollarımı önümde gard alır gibi birbirine doladığımda ters bir bakış fırlattım suratının ortasına. "Dalga geçmeyi bırakıp işini halletmeye gider misin lütfen? Bir an önce evime gitmek istiyorum."

Sırtını hafifçe doğrultarak arka koltuğa doğru uzandı bir an, kol kasları gerilmiş ve erkeksi kokusu burnuma çarpıp geçmişti, fazlasıyla yakındı. Gerildiğimi gizlemek için özel bir çaba içine düştüm anında.

"Sana dalga geçtiğimi düşündüren ne?" diye sordu sağ eline montunu alıp geri çekildiğinde, çatık kaşlarımla hareketlerini izliyordum; yüzü yakınımda durdu bir saniye sonra ve göz göze kaldık. "Madalyonun her zaman öteki bir yüzü olduğunu unutuyorsun."

Dudaklarımı kısa bir an birbirine bastırarak baktım ona. Bu yakınlık geriyordu beni. Zararı dokunma ihtimalinin paranoyaklığını yaşıyordum. Parmaklarımı birbirine doladım ve sırtımı geriye daha sert bastırdığımda bile ifademi bozmadım.

"İkiyüzlü müsün yani?"

Kahkaha atacak gibi baktı bana, bir yanağındaki belirsiz gamze öne çıkıp belirginleşecek kadar güldü. İz gibiydi, öylesine silikti. "Herkes ikiyüzlüdür," dedi, geri çekilerek yerine yerleştiğinde her hareketini izliyordum. "Ama bahsettiğim şey bu değil, Bayan Alatan."

Bayan Alatan. Kucağımda, bacaklarımın üzerinde duran bereyi kapıp tersiyle suratına çarpacaktım şimdi.

"Neymiş Bay Karalav?" diye sordum, aynı onun gibi.

Sözlerinin altında yatan anlamın farkındaydım, bu adamın herhangi bir sözünü haklı bulmak sınırı aşmasına müsaade edip daha ne olduğu belirsiz mühre ve kamera kayıtlarının silinmesine göz yumduğumu düşündürtebilirdi. Hiç sanmıyordum yine de. O da aptal bir adam değildi. Aslında, *kesinlikle değildi*.

Güldü, sahte bir gülüş olduğu hissine kapılmam gecikmemişti. Mimiksiz suratı daha anlaşılırdı sanki... emin değildim.

"Sanılanın aksine, herkesi sahte yapan bir gerçeklikten bahsediyorum. Kimse olduğunu sandığı kişi değil, bildiğine emin olduğun bir kişi bile olamaz şu dünya üzerinde. Herkes görmeni istediği tarafı gösterir, işine gelirse."

İnsanların kendi içinde saklandıkları yerleri, sakladıkları yüzleri ve göstermek istemediği köşeleri olduğunu biliyordum. Duvarlar, maskeler, karanlık kapılar ardında kalan benlikler... Her biri bu düzenin parçasıydı. Sözlük anlamı buydu.

"Buz dağının görünmeyen kısımlarıyla ilgilenmiyorum," dedim sert bir tavırla, çatılan kaşlarımın altından gözlerinin içine bakıyordum. "Bana gerçekleri vermek zorundasın. İki yönün de umurumda değil, tek doğruyu istiyorum ben."

Duygulardan arınan ifadesi toz duman olurken, çehresine yayılan ciddiyeti izledim. Deri ceketini kollarından geçirirken bakışları yüzümde varlığını koruyordu. "Babana Bolodor'da olanlardan bahsettin mi?"

Duraksadım. Çatık kaşlarımla baktım ona, ardından yutkundum. "Bu nereden çıktı?" diyebildim sert bir dille.

"Tahmin etmek zor değil, bahsetmedin," dedi, sesi hiçbir ton barındırmıyordu. Ceketinin iki yakasını parmaklarıyla çekiştirip düzelterek bana baktı. "Eğer bahsetmiş olsaydın, peşinde koştuğu her şey şu an önünde olurdu."

Haklıydı. Sergen Alatan o gösterişli yalıyı hiç düşünmeden basar ve benim ulaşmak istediğim her şeye bir çırpıda erişirdi. Geç kalmadan yapardı bunu. Ona söylememek için onlarca bahanem olsa da bu saatten sonra söylemek hâlâ bir seçenekti; bahsetmek, hiç bilmediğim bu kumar masasında bize ne kazandırırdı?

"Bahsetmemiş olmam bahsetmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Yüzünde mimik oynamadı, dudaklarını ıslattı. Ciddi bir ifadesi vardı sadece. "Doğru olanı yaparsın," dedi düz bir sesle. "Dedektifçilik oynayacağına, daha fazla zarar görmeden işin içinden çık."

Histerik bir gülüş kaçtı dudaklarımdan, gözlerimi suratından çekmedim. O an, sinir bir yumak hâline gelip göğüs kafesime örülmeye başlamıştı. İçimde hissettiğim öfke bir başka boyuta ulaşıyordu. "Neyse ki ne yapıp yapmayacağım seni ilgilendirmiyor."

"*Glupaya devchonka*,"[2] dedi tekdüze ama aksanlı bir sesle, kafasını onaylamaz bir ifadeyle sallamıştı. "Babanı ilgilendiren şeylerden uzak dur."

---

[2] *Aptal kız.*

"Bana ne yapacağımı söyleme, sinirimi bozuyorsun," diye düz bir sesle soludum, son lafını kulak ardı etmek istiyordum. Düşünmeyi erteliyordum yalnızca.

Cebinden sigara paketi çıkarıp içinden bir dal çekti, dudaklarının arasına sıkıştırdı. Başını, ateşlediği çakmağa doğru eğmişti. Ateş yanarken alevin gölgesi yüzüne uzanıyordu. O çakmak, örümcek ağı olan altın çakmak mıydı? Birkaç saniye boyunca gözlerim çakmağa odaklandı, bu çakmak gümüş renkti.

Kaşları çatılırken aramızdaki kısa sessizlikte çakmağı cebine geri itekledi ve sigarasından bir nefes aldı.

"Her neyse," dedi, bir eli kapı kulpuna uzanırken bana bakıyordu. "Araba anahtarları burada. Klima açık, dışarı çıkma. Seni yanımda görmemesi gereken insan kaynıyor burası."

"Bu ne demek? Beni tanıyor mu buradakiler?"

"İhtimaller," diye cevapladı, sigarasının ucu karanlıkta kızıl bir renkle parlıyordu ve duman her an kokusuna karışarak yayılıyordu arabanın içine. "Sözümü dinle, seni evine bırakana kadar yokmuş gibi davran."

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak başımı aşağı yukarı hafifçe sallarken, "Burası sizin gibilerin toplanma alanı mı yani?" diye sordum, kelimeler beynimin süzgecinden geçmeden ağzımdan düşüvermişti.

Durdu. Derin bir nefesi içine çekerken, "Bravo Einstein," dedi. "Sherlock Holmes olma yolunda ilerliyorsun."

Bakışlarım kısık bir hâl alırken kafamı sol omuzuma doğru düşürerek, "Sadece soru sordum," dedim, kaşlarımla onu işaret etmiştim ardından. "Çok agresif bir adamsın."

Belirsiz bir aydınlık altında saçlarına değdi gözlerim, ardından gözlerine indim. Uzun bir yol yapmıştı ve bir de benimle uğraşmak istemiyor gibiydi. *Ben ona bayılıyordum sanki, kıçımın kenarı.*

"Boş versene."

Kapının kulpunu açtığı an, "Peki ya..." diye lafı yeniden devraldım, gözleri bana çevrildiğinde sırıtarak devam ettim. "Araba anahtarları bende, hiç bu arabayı kaçırıp tek başıma giderim diye korkmuyor musun?"

Beni şaşırtarak başını iki yana hafifçe salladı. Kısık bir sesle güldüğünde gözlerim bir anlığına dudaklarına sarılan sırıtmanın izlerine dokunmuştu. Dışarıda yürürken, tesadüf eseri yanından geçerken bu adama ait silik ama karizmatik tebessümü görsem, dönüp tekrar ve tekrar bakar, en nadide tablolardan bir parça olduğunu düşünürdüm.

Şimdi de pek farklı düşünüyor sayılmazdım aslında. Sadece bu düşünceyi zihnimde yok etmeye çalışıyordum.

"O üst düzey planın eve kadar bununla mı gitmek?"

Omuz silktim umursamaz bir tavırla. "Belki."

Gözlerini birkaç saniye üzerimde gezdirirken dudakları kıvrıktı. "Dönüş yolunu hasarsız atlatıp eve vardığında, Sergen Alatan'a bir Karalav'ın arabasıyla dönmen hakkında yapacağın açıklamayı inan dinlemek isterdim."

Yapamayacağımı ima ediyordu ve haksız sayılmazdı. İstemsizce bir gülümseme geçti dudaklarımdan.

"Yakından dinlemen için babamın seni evinden şafak operasyonuyla aldıracağına emin olabilirsin," dedim alay ederek. "Öyle de düşünceli bir adamdır."

Dudaklarını birbirine bastırarak kafasını iki yöne *umutsuz vaka,* der bir bıkkınlıkla salladı ve gözlerini devirerek hiçbir şey söylemeyip kapıyı daha da araladı. Soğuk rüzgâr dalga dalga o boşluktan süzülüp içime kadar işlediğinde tüylerim diken diken oldu. Birkaç saniye geçmeden bedenini dışarı atarak soğuğa çıktığında kapıyı sessiz bir şekilde kapattı ve gözden kayboldu.

Derin bir nefes çekerek önüme döndüm. Sırtımı geriye yaslamıştım ve kollarım göğsümün altında bağlı bir hâlde birkaç saniye ön camın ardındaki kar yağışına diktim gözlerimi. Açık havada üstü kapalı bir otoparkın içindeydi araba, bu yüzden sıklaşan kar taneleri biraz ötede kalıyordu; yol boyunca ön cama yapışıp eriyerek ince bir buz tabakası hâlini almıştı. Başımı geriye dayadığım sırada bakışlarım arabanın önünde üste koyduğu anahtarlara değdi. *Audi R8*... kullanabileceğim bir araba mıydı? Buradan kaçabilir miydim sahi? Her ne olursa olsun o adama güvenemezdim. Ve onu beklemeden, sonuçları göze alarak gider miydim?

İki yıl kadar önce aldığım ehliyet kötü hava şartlarına, hiç tek başıma gelmediğim yolları gecenin bir yarısı geri dönmeye yetecek kadar tecrübe sağlamıyordu şu an. Yine de şoförlüğümün kötü olduğunu söyleyemezdim. Babam *Audi* kullanıyordu ve birkaç kez haricinde kullanma fırsatım olmasa da Beliz'in arabasını çok kez sürmüştüm. Bir arabam olsaydı eğer daha fazla pratik yapabilirdim elbette; babam, her ihtimali düşünüp paranoyakça hareket etmeseydi kendime bu konuda daha fazla güvenim olabilirdi.

Ona itiraz etmezdim genelde. Ağzından çıkan her söz görmüş geçirmişlik taşırdı ve ben de bilgilerine inanır, bakış açısına güvenirdim. Hiç

yanılma payı olmamıştı şimdiye kadar ya şansı yaver gitmişti ya da gerçek anlamda iyi bir gözlemciydi.

Anahtarı avucuma çektim ve tek tuşla kapıları kilitledim, hiçbir düşünce geçmiyordu kafamın içinden. Uyum sağlamaya çalışacaktım, düşünmeye çokça vaktim olsa da başıma derin bir ağrı saplanırken sessizliği kucakladım yalnızca. Zaten o adam yarım saate gelirdi ve ardından evime sağ salim ulaşır, bol bol düşünecek vakti bulurdum. Bu kadardı işte her şey.

Gözlerimi etrafta dolaştırdım iç geçirerek. Sağa ve sola doğru sıralanmış lüks araçları görebiliyordum. Kış tatili için mi gelmişlerdi buraya? Ağır bir atmosfer hissediliyordu etrafta, sanki her an kar örtüsüyle kapalı ağaçlar arasında kurt sürüleri bu tarafa doğru koşacaklardı. Bir film sahnesini andırıyordu.

Bir de beni çırılçıplak soyup, sıcak arabanın içinde bile titreten kuvvetli bir soğuk vardı. Soğukla problemim vardı, bu gece daha problematik bir insandım ve tek başıma burada öylece oturuyor olmak bana tersti.

Peki, ne zaman gelecekti bu adam? *Yolunu gözlüyorum, harika.*

Otelin girişine ters park edilmiş arabadan arkamı görmek için başımı çevirip bakmam gerekiyordu ve yara alev olup yanarken hareketlerim kısıtlıydı. *Korkunçtu.* Boynumda bir mühürden kalan izi taşımak nereden bakarsam bakayım korkunçtu ve yanında olduğum adam işleri daha da çıkmaza sürüklüyordu.

Başımı önüme eğdim, buz mavisi gözlerim karanlıkta bileğimdeki kırmızı düğümü buldu. Kül olan bir kadının oğlu için bıraktığı ip parçası... Hiçbir değeri yoktu ama o adam için değerliydi.

Benim için ise bu gece *güven,* demekti.

Parmak uçlarım ipin üzerinde gezindi. Kırmaktan korkuyordum sanki. Hâlbuki söküp atılmadığı, bir makasla parça parça edilmediği ve *yakılmadığı* müddetçe hiçbir şey olmazdı. Dokunulmaz kılan, o yabancı adamın yüklediği kıymetti. Bir bağ, bir iplikle sağlanabilir miydi sahi? Altından, elmastan daha değerli gibiydi ve altında yatan anlamın derinliğini düşünmekten alıkoyamıyordum kendimi. Bir anne... nasıl olmalıydı?

Derin bir nefes aldığımda boğazıma batan düşünceler göğsüme ilerledi ve acı olup sarmaladı dört yanımı. Bakışlarımı kaçırdım, yutkunarak parmaklarımı geri çektiğim saniyelerde arabanın içinde yankılanan telefonumun tanıdık melodisini duydum.

Kaşlarım çatılırken kalp atışlarım hızlı çarpıntılara dönüşmüştü bile. Saat gece yarısını geçecekti neredeyse ve annemi rahatsız etmemesi için

tembih ettikten sonra aranmamı sağlayacak tek sebep yokluğumun fark edilmiş olmasıydı.

Ellerim buz keserken kot pantolonumun cebinden telefonu çıkardım. *Babam.*

Öldüğümün resmiydi. Bir an ekrana odaklanıp boş boş bakakaldığımda aklımda bin tane kötü senaryo dönüyordu ve her birinin sonunda babamın kızgın gözleri can buluyordu. Her birinde annem beni odada bulamıyor ve babama haber vererek korkudan bayılmama sebep oluyordu. Ben bitmiştim.

Telefon siyah ekrana büründü. Kupkuru kesilen boğazımın ortasında yutkunuşum asılı kalırken saniyeler içerisinde yeniden ekranda *babam* yazısı belirince birkaç kez öksürerek nefes aldım ve aramayı hiç düşünmeden yanıtladım.

"Baba?" dedim anında, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kulağıma yaslamıştım telefonu, parmak uçlarım ise buz gibiydi.

"Gün," dedi, tok sesi yorgun geliyordu. Hiçbir şey sezememiş olsam da bu kadar sakin olacağını düşünmüyordum. "Uyumadın mı sen hâlâ?"

Bakışlarımı ön camın arkasında sık yağan kar tanelerine çevirdiğimde, "Hayır, uyku tutmadı," dedim ortalama bir sakinlikle, kendimi dinginleştirmeye çalışıyordum. "Niye aramıştın sen? Yoksa... beni mi özledin? Daha bir gün olmadan?"

Gülen mırıltısını işittim. Ne kadar gerçek olduğunu çözecek kadar telaştan kurtulamamıştım.

"Özlemez olur muyum? Senden başka kimim var kızım benim?" diye konuştu. "Ama konumuz farklı."

Kalbim durulurken küçük bir tebessüm sardı dudaklarımı. Ta ki son cümleyi duyuncaya kadar, ardından kaşlarım çatılmıştı çünkü. "Neymiş?"

"Bir gün annene gidince yine aksatmışsın stajı," dedi düz bir sesle, silinmişti işte gülüşü. "Bana da haber vermedin. Cengiz aradı, ondan aldım haberini. Niye gidilmiyor bu stajlara? Yeterli bir açıklamanız vardır umarım, Gün Hanım. Yoksa benden çekeceğiniz var."

Bir bilsen baba, gün içinde başıma gelenlerden sonra eve zar zor atmıştım kendimi. Korkuyordum ve bir başka yerde, tek başıma kalmak istememiştim işin aslı.

Elimi omuzlarıma dökülen saçlarıma götürdüm ve boynuma dokunan kısımları çekerek kulağımın arkasına aldım. "Keyfim yoktu."

"Bu bahane olamaz."

"Ama öyle..." Bıkkın bir nefes aldım. "Bunun için mi aradın beni?"

"Kızımı aramak için sebebe mi ihtiyacım var?"

"Annemin yanında olduğumda daha çok yapıyorsun ama bunu."

"Öyle mi? Hiç farkında değilim," dedi, sesi ciddiyeti elden bırakmamıştı. "Annene güvenmediğim için olabilir belki? Hm?"

Diğer taraftan kısık sesle çalan şarkının gürültüsünü duyabilsem de ayırt edemiyordum sesleri. Dışarıda, arabanın içinde olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Yapma baba..."

"Anneni aradım ilk önce, uyuyup uyumadığını öğrenmek için ama hanımefendi dışarıdaymış tabii. Kızı onunla zaman geçirmek için evine gelsin, o dışarılardan dolansın..."

Gözlerimi devirdim yavaşça. Anneme o kadar kızgındı ki sadece benim için ona tahammül ettiğinin farkındaydım. Onu sevdiği kadın, beni de annem terk etmişti yıllar önce. Dağıldığınız o yerde kalırsanız ve etrafınızda parçalarınızı seçip tek tek toparlayacak bir kişi bile yoksa, o parçalara basmamak için, yara almamak için kendiniz doğrulur, yola devam ederdiniz. Babamın altı yaşındaki kızıyla yaptığı da bu olmuştu. Kalkmış ve beni de beraberinde kaldırmıştı.

Yine de parçalanarak kaldığınız o yerdeki kişi ile parçalarınızı topladığınız kişi aynı olmazdı, *geçmiş* gibi sürmezdi hayat. Bir acı göğsünüzün ortasını evi beller ve her nefes alışverişinizde battıkça batardı. Yaş aldıkça kötü hisler çoğalıyordu ve babamın hisleri de mermerden değildi, daha derin hissediyordu.

Daha da kötüsü, annemi hâlâ sevdiğini düşünmekti ve en kötüsü ise annemin düşünmeden başka bir adamla evlenmiş olmasıydı. Yıllardır çoğalan, hiç eksilmeyen bir şeylerin varlığı öldürürdü insanı. Bu aşk da olabilirdi, dermansız bir hastalık da. İkisi de yorucuydu. Öleceğini düşündürürdü.

Tıp kitaplarında yazmıyor olabilirdi ama insan ölümcül bir hastalığa yakalandığında ve bir başkasının acısını kalbinde taşıdığında, vücudu mutlaka aynı reaksiyonları gösteriyor olmalıydı. Sağlıklı bir insan âşık olmazdı.

Gün Aksa Alatan ile aşka dair.

"Habersiz geldiğimi biliyorsun, evlilik yıldönümleriymiş," dedim yutkunarak. "Levent abi yemeğe çıkarmak istemiş, ben de çocuk değilim ya kaldım işte evde."

Derin bir nefes aldığında sağır edici bir sessizlik yaşandı birkaç saniye. "Olabilir, sen onun kızısın. Önceliği olman lazım, bunu ne zaman anlayacak bu kadın?"

"Baba," diyerek nefeslendim. "Sorun değil inan."

"Sen içine atıyor olmayasın? Nasıl sorun değil?"

İstemsizce güldüm. "Hayır baba ya..."

"Güzel kızım, bana her şeyini anlatabilirsin, biliyorsun bunu," dedi. "*Her şeyi.*"

Bir kez daha sertçe yutkunarak kelimelerin üzerimde bıraktığı etkiyi sindirmeye çalıştım.

"Biliyorum," diyebildim sessizliğe karşılık. "Küçük değilim, büyüdüm. Farkındayım."

"Farkında mısın?" diye sordu, şaşırmış gibi. Çatık kaşları altında yola odaklandığı bir an beliriyordu gözlerimin önünde.

"Farkındayım."

"Keşke olmasaydın," dedi kısık bir sesle, arabanın sinyal verdiğini anlamamı sağlayan o ince sesi işitmiştim ardından. "İyi o zaman, oyalamak istemiyorum seni. Uyu. Sabah Vural gelecek seni almaya."

"Hâlâ o adamı mı arıyorsunuz?" diye sordum, merakla.

"O adamı, o adamın oğlunun hatasını... Sadece onlarla sınırlı değil, babanın başını kaldıracak hâli yok anlayacağın. Daha yeni eve geçiyorum, acımalısın bana."

Dudaklarımı kemirdim. *O adamın oğlunun hatası...*

"Giray abiyle çilingir sofrası kurduğunuzu biliyorum ama..."

Duraksadı. "Kim söyledi sana bunu?" diye homurdandı ağzının içine. Öfkeli bir soluma yuvarlandı aramıza. "Giray mı? Vural mı?"

"İyi geceler babacığım," dedim yanıtsız bırakarak, güldüm bir anlığına. "Tatlı rüyalar."

Bir şey söylemesine fırsat tanımadan telefonu kulağımdan indirdim ve aramayı sonlandırdım. Yüzümü parlatan tebessüm silikçe kaybolduğunda kesik bir nefes alarak sırtımı geriye yasladım. İstemsizce içimi derin bir rahatlama ele geçirmişti. Bu gece, bir an önce bitmeliydi.

Diğer yandan sertleşen kaslarım ağrıyor, kemiklerim sızlıyordu; saatlerdir iki büklüm oturmuştum sadece ve o, arabayı bir kez bile mola vermeden sürdüğü için yolculuk boyunca hareket edebilecek alanım da olmamıştı. O adam geri döndüğü an yeniden yola çıkacaktık ve hiç durmadan direksiyon sallayacaktı. Yorulduğuna dair en ufak bir iz göstermeyecekti, onunla diyaloğa girmek istemediğim için ben de yalnızca

sessiz kalacaktım ve yaklaşık beş saati bedenim bu koltuğa yapışmış hâlde geçirecektim.

Suratımı buruşturdum bu düşünceyle. Biraz nefes almaya ve kaslarımı az da olsa yumuşatmak için birkaç adım atmaya ihtiyacım vardı. Sıkıntıyla nefeslendim. Kilitlediğim kapıları elimdeki anahtarla açıp kendimi dışarı attım. Esen rüzgâr beni anında tesiri altına aldı. Ne olur ne olmaz diye düşünüp arabayı kilitledim ve telefonumla birlikte anahtarı da montumun cebine koydum. Başıma beremi geçirerek otoparkın ortasına doğru adımlarken keskin soğuk ayılmamı sağlıyordu.

Etraf bembeyaz bir örtüyle kaplıydı, kocaman ağaçları ve eteklerine birikerek yığın hâlini alan metrelerce karı görebiliyordum. Otoparkın kenarına, iki arabanın arasına kadar gelmiştim bakışlarım etrafta dolanırken.

Gösterişli otelin tam karşısında kar küreme araçları duruyordu, ağaçların arasındaki yol dar sayılmazdı ve yolu kapatacak herhangi bir engeli önlemek için orada olmalıydılar. Soğuktan kuruyan dudaklarımı ıslatarak araladım ve kızaran burnumu çekerek sırtımı geriye çevirdim. Oldukça sessiz ve ıssız bir köşedeydim.

O an karanlıkta, ışığa ters durdukları için yüzlerini göremediğim görüş açıma girdi. Birkaç dakika öncesinde içinde olduğum arabanın yanında duruyorlardı şu an. Bir adım geri gittim anında. Boğazımı yırtan soğuk nabzımı işgal edince sertçe yutkundum. Ne yapıyorlardı bunlar? Daha doğrusu, kimdi bu adamlar?

Aramızda üç iri araba park hâlindeydi ve biri kocaman 4×4 olmasaydı varlığımı görmeleri kaçınılmazdı. Gözlerimi kırpıştırarak başımı küçük bir açıyla dışarı uzattım ve saklandığım noktadan onları izledim. İçlerinden biri -daha uzun boylu olan- gözlerini temkinli bir ifadeyle kısmış, etrafta gezdiriyordu. Nefesimi tutarak kendimi daha çok gizledim, dizlerimi hafifçe kırıp devasa arabanın kaputuna doğru yürürken ölümcül bir sessizlik bürümüştü etrafı.

Rüzgârın uğultuları ve alçak sesle konuşmak için çabalayan kaba sesleri doluyordu kulaklarıma. Yine de anlaşılmıyordu.

Daha yakınlarına ulaşabilir miydim? Seslerini ve konuşmalarını duyabileceğim kadar... belki, birkaç adım atabilirdim. Alt dudağımı ısırarak kafamı kaldırdığımda gözlerimin zar zor göründüğüne emindim. Karanlık üzerime örtülen kalın bir perdeydi ve vücudumu titreten kalp atışlarım adrenalinle sıcacık akıyordu damarlarımdan.

Tok bir ses boş otoparka yayılıp soğuk havanın içine tutundu. Boris'in arabasının kaputunu açmışlardı ve uzun boylu adam sarı ışıklı bir el fenerini arabanın önüne doğru tutarken diğeri motora eğmişti bedenini. Kaşlarım ağırca çatılırken gözlerimi onlardan ayırmadan buz kesen elimi cebime götürüp telefonumu çıkardım. Birkaç fotoğraf alabilirdim. El fenerinin sarı ışığı yüzlerini açık açık yakalamak için en iyi fırsattı. Değerlendirmek için tek şansım da belki de bu andı.

Allah'ım bismillahirrahmanirrahim.

Telefonu sessize alarak kamerayı, ardı ardına birkaç defa yutkunarak dikkatli bir açıyla kadraja girdiklerine emin oldum ve görüntüyü yakınlaştırdım. Yüzlerine bakamıyordum. Soluklarımı dizginlemeye çabalıyordum. Aynı anda birçok duygu yaşarken korkudan da ölüyordum. Ya fark edilirsem? Öldürürler miydi beni? *İhtimaller.*

Boğazıma oturan sert yumruyu yutkundum.

Tek derdim net seçilen birkaç fotoğraf karesi almaktı ve saniyeler içinde planımı gerçekleştirerek telefonu cebime atıp dudaklarımı birbirine bastırdım.

O sırada el fenerini sağ elinde tutan adam başını arabanın motorundan kaldırdı ve gözlerini yeniden etrafta gezdirdikten sonra anında iki ayağımın üzerine çömeldim. İçimden bildiğim tüm duaları ediyordum. Kulaklarım hâlâ onlardaydı.

Dünyanın farklı bir evrenine geçiş yapmıştım sanki bugün. Daha karanlık ve daha acımasızdı burada her şey. Boş sandıkları otoparkta görgü tanığı bulmaları, o yanıktan kurtulmaları gerektiğini düşündürürdü. Burada işler nasıl yürüyordu emin değildim ama canımı tehlikeye atamazdım.

Dakikalarca orada, dizlerimin üzerinde bekleme sebebim de buydu. Bekledim, bekledim, bekledim... Karnıma ağrılar saplayan soğuk daha da sertleşirken birinin kahkaha sesini duydum ve aynı anda ilerleyen tok adım seslerini. Avuçlarım uyuşurken tırnaklarımı etime gömdüm ve gittikçe varlığını kaybeden sesleri dinledim. Saniyeler içinde derin bir sessizlik kar yağışının içinde kayboldu.

Gitmişlerdi.

Ellerimi birleştirerek göğsüme bastırdım, kendime gelmek için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı ve gözlerim sonuna kadar açılmıştı. Ne için buradaydılar? Ne yapmışlardı? Boris Vedran Karalav'ı tanıyorlar mıydı?

Midem çalkalanırken zorlukla ayağa kalktım. Temkinli bakışlarım etrafta gezindi bir süre, ne yapmam gerekiyordu? Arabaya mı gidecektim?

Asla gidemezdim. Burada mı kalsaydım? Otele mi girseydim? *Görünmez olmam gerekiyordu.*

Kollarımı etrafıma doladım. Adımlarım kocaman aracın yanından geçerek *Audi*'nin park edildiği alana doğru ilerlerken karşıdan, otoparkın girişinden buraya doğru yürüyen adamı gördüm: Boris Karalav'ı.

Bir adım atıp durduğumda üzerime yürüyen bedeni kasılmamı, gerilmemi ve aynı zamanda istemsizce rahatlamamı sağlıyordu.

"Niye dışarıdasın? *İçeride kal,* demedim mi ben sana?" diye sordu sertçe, tam karşımda dikildiğinde uzun boyunun gölgesi altında kalıyordu bedenim. "Başını belaya mı sokmak istiyorsun, Aksa?"

Sinirli görünüyordu. Yüzünden okunan öfkenin sebebi görüşmenin kötü geçmesi miydi? Ne tür bir görüşmeydi bu?

"Beni dinle," dedim aceleyle, onu duyamazdan gelerek başımı yüzüne kaldırmıştım. Çatık kaşlarının altında alev alev yanan açık kahverengi gözlerine diktim buz mavisi bakışlarımı. "Az önce... iki kişi buradaydı. Ben hava almak için çıkmıştım sadece, arabaların arasındaydım, beni fark etmediler." Başımla arabayı işaret ederek burnumdan bir nefes aldım. "Senin arabanla uğraştılar, kaputu açtılar, bilmiyorum belki motorla alakalıydı... bir şeyler yaptılar."

Boris birkaç saniye içinde daha da çatılan kaşlarıyla yüzümü süzdü. Gözleri yüzüme gizlenen en ufak ifade değişiminin peşine düşmüş gibi geziniyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu, beni şaşırtarak.

Kirpiklerimi kırpıştırırken kafamı salladım. "İyiyim, sadece... bilmiyorum. Ne konuştuklarını duyamadım, o yüzden..."

"Kontrol edeceğim, burada bekle."

İtiraz etmek için açıldı ağzım. "Ama-"

"Burada bekle," dedi sertçe. Arabanın önüne doğru yürüyüp kaputu açtıktan sonra telefonunu eline aldı ve flaşı açarak eğildi. Kontrol ediyordu.

Nefessiz izliyordum her hareketini, dudaklarımı birbirine bastırırken ağzımı açamadım. Kemikten çehresine vuran ışığın teninde dalgalanışına, aralık dudaklarında sıcak nefeslerinin sis olup kayboluşuna takıldı gözlerim. Kaşları çatıktı, koyu saç tellerinin birkaçı alnına yokuş aşağı devrilmişti.

Soğuk havadan ciğerlerime bir nefes alırken birkaç adımda yanında gittim. "Ne olmuş?"

Bana bakmadı. "Sana orada beklemeni söylemiştim."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Yanında durmamdaki sorun ne? Bekliyorum işte burada."

Başını kaldırdı ve bir çırpıda gözleri gözlerimi yakaladı. Ters bir bakış attı yüzüme. "Beklenmedik bir şey çıkacak olursa canını kurtarırsın diye düşündüm. Koşmakta iyi misin?"

"Bunu neden soruyorsun ki şu an? Nasıl beklenmedik bir şeyden bahsediyorsun?"

Önüne dönerek sesli bir nefes aldı. "Belki... bir bomba?"

Gözlerim iri iri açılırken, çenem de bir karış açıldı. Dehşete düşmüştüm. "Şaka mı yapıyorsun?"

Dudağının bir köşesi silik, alaycı bir gülüşle aydınlandı. *"Da."*

Omuzlarım sessizce çökerken gözlerim kısıldı. "Tatsız esprilerini kendine sakla, beni güldürmüyor çünkü."

"Gülmeni isteyen kim?"

Ahmak.

Sinirlendiriyordu beni. "Sana güleceğimi düşündüren ne?"

"Bunu düşünmedim."

"Düşünme zaten."

"Düşünmedim zaten."

Titrek bir soluk bıraktım. Kollarımı göğsümün altında daha sert doladım, o ise arabanın yan tarafına geçti ama tersimde kaldığı için neye baktığını göremiyordum.

"Ne olduğunu bulabildin mi?" diye sordum, birkaç dakika süren sessizliği bozarak.

"Galiba," dedi. Ayağa kalkıp ellerini tozlardan arındırmak için birbirine çarptı ve başını çevirip bana baktı, kaya gibi sert bir ifadesi vardı. "Fren borularını kesmişler. Hidrolik de aynı durumda."

Karmakarışık bir ifadeyle bakakaldım ona. Flaşı kapatmıştı ve etrafı ıssız bir karanlık çevrelemişti yeniden. Anlamak istercesine, "Bunu neden yapsınlar?" diye sordum, titriyordum.

Arabanın önüne yürüdü ve kaputu tok bir sesle kapatırken, "Basit," dedi oldukça sakin bir şekilde, omuz silkip bana baktı tekrardan. "Ölmemi istedikleri için."

Ölmemi istedikleri için. Yutkundum sertçe, yine de boğazıma oturan bir yangın vardı ve geçip gitmemişti. O niye bu kadar sakindi peki? Tüm duygularını külü kalana kadar yakmıştı sanki ve küllerinden doğan tek şey ifadesizlikti. Yoğun bir ifadesizlik.

"Kaza geçirip ölmen için..." Çok şey söylemek istiyordum ama bir kelime bile dönmüyordu dilimde. "Ben de olacaktım yanında."

Tenimden kan çekilip soluk bir beniz bıraktı bana. Ölüm bir gerçekti ve peşimde dolanmıştı tüm gün.

Derin bir nefes alıp yüzünü sıvazladı ve sırtını döndü. Birkaç saniye orada öylece dikilirken hiçbir şey anlamıyor olmak daha karmaşık hâle getiriyordu düşüncelerimi. Bu adamı öldürmek istemelerindeki sebep neydi? Ya bana yapılanlar? Peşimize takılan o adamlar... Bu bir oyunsa zarları atan ve hamleleri yapan hep aynı kişi miydi?

Bir süre sonra, "Babamı arayabilirim," diye mırıldandım, kısıktı sesim çünkü bu fikrin doğruluğundan emin bile değildim. Titriyordum ve soğuğun elle tutulur bir etkisi yoktu. Gerginlik ve korkudandı tamamen.

"O aklın babanı aramaktan başka fikir üretecek mi?" dedi, dümdüz bir homurdanmaydı bu, burun kemerini sıkıntı içinde sıktığında hâlâ bana bakmıyordu.

"Üretmeyecek," dedim ters ters.

"Fark ettim."

Ellerini iki yanına düşürdü ve bana döndü. Göz göze geldiğimizde birkaç saniye bakışmıştık. Ardından, "Arabanın anahtarlarını ver," dedi dümdüz, birkaç adımda önümde belirmişti.

Elimi cebime götürerek anahtarı çıkardım, elime kaydı gözlerim. Kızaran parmak boğumlarım soğuktan çatlamıştı. Avucumu açıp ona uzatırken istemsizce çatılan kaşlarımla birlikte dudaklarım da aralanmıştı.

Anahtarı çekip aldı ve arabanın önüne doğru yürüdü, şoför kapısını açıp içeri uzandı. Birkaç şey alırken gözlerim onu takip ediyordu ama ne aldığını görememiştim. Sırtını doğrultarak geri çekildiğinde gecenin içinde parlayan metali o an fark edebildim.

Gözlerim irice açılırken kalbim dehşet içindeydi, parmağımla beline sıkıştırdığı şeyi işaret ettim. "Silah mı o?"

Arabanın kapısını kapatarak tek tuşla kilitledi ve anahtarı cebine atıp üzerindeki montu düzeltirken bana doğru yaklaştı, gözleri temkinli bir ifadeyle etrafta geziniyordu.

"Buradan çıkalım," dedi düz bir sesle. "Hızlı ol."

"Ne oluyor? Ne demek çıkalım?" diye sordum, ben de onun gibi etrafıma baktım tedirgin olarak. "Buradalar mı? Ne oluyor?"

Yüzünü eğdi, gözlerim gözlerini yakalarken gözlerime baktı. "Büyük bir olasılıkla arabaya bindiğimden emin olmak için bizi izliyorlar," dedi.

"O yüzden otele giriyoruz. Araba kullanılmaz hâlde, yenisi gelene kadar güvende olursun."

Aldığım nefesler ciğerime sığmıyormuş gibi baktım yüzüne. Birkaç saniye donup kaldım, isteği üzerine harekete geçen adımlarımın önünü kesen cümlelerdi duyduklarım.

"Yenisi ne zaman gelir?" diye sordum, aklım bulamaç olmuştu. "Çok bekler miyiz?"

"Birkaç saate."

Gözlerimi kırpıştırdım. Olanları algılamak ve sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. İtiraz etmek, karşı çıkmak bir işe yaramayacaktı. Bu adamın elinden geleni yaptığını görmezden gelemezdim. Öldürülmek istenen bir adama rağmen kontrolü elinden bırakmıyordu üstelik. Onunla beraber gelmemiş olsaydım, direkt arabasına binip yola çıkacaktı ve muhtemelen kaza süsü verilerek öldürülecekti. Haberini yazma olasılığım bile vardı.

Ürpermiştim şimdi. "Anladım."

"Güzel," dedi, ifadesizdi, suratındaki hiddeti hissedebiliyordum. Bakışları başıma geçirdiğim bereye ve boynuma sarılı atkıyı değdi. "Atkıyı daha iyi sar, yüzünü olabildiğince sakla. Sen önden yürüyeceksin, birkaç adım gerinde seni izliyor olacağım."

"Neden?"

"İçeridekilerin odağı olmamamız için," dedi. "Beni tanıyorlar, Alatan. Seni de merak etmemeliler."

Kafamı aşağı salladım usulca. "Ne olacak sonra?"

"Araba gelene kadar bir odaya yerleşiriz. Lobiden sağa dönüp asansörlerin orada beni bekle, anlaşıldı mı?"

"Tüm bunları neden yapıyorsun?" diye sordum yutkunarak. "Ölecek olmana rağmen benim gizliliğimi mi önemsiyorsun?"

Sert, sesli bir soluk çekti ciğerlerine. Karanlık ikimizi içine almıştı. Etrafımızda bir gözetleyici varsa eğer, yüzümü görmesine izin verecek ışık miktarı yoktu.

"Sözlerime sadık bir adamım," dedi, oldukça netti. "Evine zarar görmeden ulaşacağını söyledim ve öyle olacak."

Bir şey söylemek için aralanan dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı onaylar anlamda sallayarak bakışlarımı kaçırdım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ne düşüneceğimi ya da ne olacağını bilmediğim gibi.

Biraz sonra ben önde, o aramıza mesafe koyarak arkamda yürümeye başladığımızda Boris birkaç arama yaptı. Ben ise gergindim. Atkımı

çeneme kadar çekip beremi de neredeyse kaşlarıma kadar indirmiştim o sırada. Ülkenin ileri gelen Emniyet Müdürü'nün kızı olduğumu bilen insanlar olduğunu bir tuvalette, gündüz vakti uğradığım saldırı sonucunda daha iyi anlamıştım.

Zarar vermek istedikleri kişi ben değildim. Babamdı. Bana açılan yara onu kanatmak içindi, verilen sözlerin çoğu da onun içindi. Gün Aksa'nın bir önemi yoktu, sıradandı. Alatan olmadığım müddetçe, canımın kıymeti de tehlikenin beraberinde azalıyordu.

Otelin dış kapısına ulaşan basamakları tırmanırken ellerimi ceplerime yerleştirdim ve boynumu iyice atkımın içine gömdüm. Burnuma kadar kapalıydı şimdi ve günlerdir burada olan misafirler gibi davranıp asansörlere yönelmek bir sonraki adımdı. Planın bir haritasını çıkarmıştı zihnim, *üç aşamalı* kurtulma mekanizması işliyordu o andan itibaren.

Lobide yürümeye başladığım anda gözlerimi etrafa değdirmeden ilerliyordum. Otel görevlileri bir kaçık olduğumu düşünmesin diye rahat hareket etmeye çalışsam da her an biri üzerime saldırıp beni alaşağı edecek düşüncesini atamıyordum. Gizli bir görevde, bir Jackie Chan filmindeydim sanki. Gülmek istiyordum bu hâlime. *Ağlanacak hâlime.*

Kısık nefesler alıp verirken koridora ait duvarların göz alıcı mimarisi arasından geçerek sağa, asansörlerin olduğu bölüme saptım. Asansörler biraz ilerideydi ve önünde bekleyen bir çift aralanan kapılardan içeri girerek gözden kaybolmuştu. Bir adım atarak loş aydınlatmalı koridorun duvarına sırtımı yasladım ve kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Başımı eğip desenli halıya diktim gözlerimi.

Çok geçmedi, birkaç dakikanın ardından ayakkabıları görüş açıma girdiğinde başımı kaldırdım ve aydınlatmanın kararttığı gözlerini yakaladım. Daha parlak bakıyordu.

"Gidelim."

Asansöre bindiğimizde beşe tuşladı. İçerisi boştu. Sağ tarafa geçerek sırtımı asansör duvarına döndüm, gözlerim gri parlak metale sabitlenmişti. O yanımda, diğer uçtaydı ve ikimizden de çıt çıkmıyordu. Bu adamla bir de otel odasında yalnız mı kalacaktım? Beynime oksijen ulaşmıyordu sanki.

Asansör hedefe tırmanıp durduğunda kapılar kısık bir sesle açıldı. Birlikte asansörden çıkarken içeriden yanağımı dişlemeye başlamıştım. Stres soğuk elleriyle kalbimi avuçlayıp sıkıyordu, düşüncelerim zihnimi kemirip tükürüyordu. Ben ise kuşandığım kalkan harici sadece sessizdim.

Bir odanın önünde durduğumuzda montumun cebine soktuğum avuçlarımı sıktım. Kapıyı aralayarak kenara çekildiğinde önden geçmem için kibarlık eden hâline karşılık daha da gerildiğimi hissediyordum. Tanımadığım bu adamın hareketlerinin anlamını düşünecek değildim, bu yüzden içeri süzüldüm.

İçine girdiğimiz oda yeterince büyüktü. Bu tarz bir odanın normal şartlarda kaça mal olacağını hesap bile edemezdim. Gözlerim tam karşıma uğradı; boydan boya geniş camlar duruyordu ve tül perdelerin arkasında gölge gibi duran karlı ormanı olduğum yerden görebiliyordum. İki kişilik bir koltuk camların önündeydi, şeffaf camdan orta sehpanın diğer bir ucundaki tek kişilik koltuğa bakarken odanın ortasında dikilmiştim. Karşısında belirli bir mesafeyle konulmuş çift kişilik yatak, köşesinde ise yapay bir şömine vardı.

"Bir süre buradayız," dediğinde başımı çevirip bir metre çaprazımdaki bedenine baktım. Yıkadığını tahmin ettiğim nemli ellerine kaydı gözlerim, bir saniye sonra yeniden gözlerine çıktı. "İstersen uyu."

"Tanımadığım bir adamın yanında rahatlıkla uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedim, ona tip tip bakarken. "Önerin için sağ ol."

Başını iki yana sallayarak yatağın ucuna yürürken deri ceketini çıkarıyordu. İçerisi sıcak olduğundan bunu normal karşılasam da ister istemez türlü senaryolar kuruyordum. Ceketini yatağın beyaz çarşafları üzerine atarak sırtını döndü ve bana hiç bakmadan arkamdaki mini bara ilerledi.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu ardından. Bedenimin yarısını ona döndürerek kısık gözlerle yüzüne baktım. Bana bakmıyordu. Silik bir tebessüm taşıyordu, o sırada bir viski şişesi çıkararak doğruldu. "Tanımadığın adamla bir şey içmek istemezsin, öyle değil mi?"

Laf mı vuruyordu bir de?

"Doğru, istemem," diye yanıtladım, soğukça.

"Keyfin bilir."

Önüme döndüm ve karşılık olarak bir şey söylemeden camların olduğu kısma yürüdüm. Başımdaki bereyi çekip çıkarırken saçlarımı düzelttim, atkıyı ve paltomu da çıkardım üstümden. Tekli koltuğun sırtına eşyalarımı bırakırken o çift kişilik koltuğun ucuna yerleşmişti.

"Araba kullanacaksın, sarhoş olursan seni öldürürüm," dedim ters bir şekilde, tekli koltuğa otururken.

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Beni öldürürsün?"

Ninova

Bir bacağımı diğerinin üzerine atmışken kollarımı kendime sarmaladım. "Öldürecek hâle getirebilirim," dedim gereksiz bir öz güven takınarak.

"Nasıl yapacaksın bunu? Şu savunma yöntemlerinle mi?"

İlk başta neyden bahsettiğini anlamamıştım ama sonra, sergide Beliz ile onun yanından geçerken söylediklerimi hatırladım. Bizi duymuş muydu?

"Gerekli durumlarda kullanmak için saklıyorum. Gerekirse saçlarını da yolarım, kelse işler değişir, kel adamları ısırmak mı etkili olur acaba? Iyy, hayır tırnaklamak iş görür... kulak çekmek de aklımda var tabii."

"Bunlar dövüş teknikleri mi?" diyerek gülmüştü Beliz, suratı buruşmuştu ama.

"Gün Aksa Alatan savunma teknikleri..."

"Sen bizi mi dinliyordun?" diye sertçe çıkıştım, kızarırken.

Bardağın ağzını dudaklarına yasladı ve büyük bir yudum aldı. "*Kulak misafiri oldum,* diyelim. Kendinden emindin."

Yutkundum. "Öyleyim," dedim çenemi havaya kaldırarak. "On beş yaşına kadar dövüş sanatlarıyla ilgileniyordum. Lisede, *tekvando* müsabakasında derece yapmışlığım bile var."

Kaşlarını kaldırdı şaşırarak. "Neden bıraktın peki?"

Bakışlarımı kaçırdım, dudaklarımı ıslatıp yeniden açık kahverengi gözlerine baktım. "Dövüşmek güç getirir diye düşünüyordum, öyle olmadığını anladığımda bıraktım." Ufak bir tebessüm dudaklarıma yayıldı. "Hâlâ iyiyim ama."

"Boynundaki yara öyle demiyor," dedi alay ederek, kaşları boğazlı kazağımın altında kalan ize isabet etti.

Gözlerim kısıldı anında. "Silahı vardı adamın."

Omuz silkti, bir kolunu koltuğun kenarına dayamıştı ve sarı renkli sıvı bardağın dibinde sallanırken onu da tepesine dikerek bitirdi. "Hiçbir şey değişmezdi, antrenman yapmadan hatırladığını sandığın yöntemler seni kurtarmaz."

Haklı olduğunu biliyordum. "Yine de silahlı birine karşılık şansım yoktu. Gözü dönmüş cani piçin tekine ne yapabilirdim ki?"

Bitmiş kristal bardağı cam sehpanın üzerine bırakıp geri çekildi. Dirseklerini dizlerine yasladı ve ellerini birleştirerek bana baktı. "Sana ne söyledi?"

Tek kaşımı şüpheli bir hareketle kaldırdım. "Bunu seninle neden paylaşayım?"

"Bunun için beni suçladığından dolayı olabilir."

Dudaklarımı birbirine bastırarak baktım o ona, pekâlâ haklıydı ve şu an hâlâ kafam karışık olsa da suçlu olduğu hissi etkisini her geçen saniye yitiriyordu.

"Sana hâlâ güvenmiyorum," dedim net bir şekilde, tavrım soğuktu. "O izin ortasındaki *B* harfini ve kamera kayıtlarını sildirmeni nasıl açıklayacaksın?"

"Açıklama istiyorsan istediklerimi verirsin."

Kaşlarım çatılırken koluma sarılı gevşek elim kasıldı. Kalp atışlarım korkuyla kulağımın dibinde çarpmaya başlamıştı. "Ne saçmalıyorsun?"

Omuz silkti. "Sen benim sorduğum sorulara cevap ver, ben de senin."

Kısa çaplı bir gerginlikten sonra gevşeyen kaslarım düşüncelerime lanet okurken gözlerimi kaçırıp birkaç saniye halı serili zemine diktim.

Sözlerini aklımdan geçirip işime yarar neler olabileceğini, sormak istediklerimi düşündüm o saniyelerde. Onun sorularından biri zaten belliydi, o adamın bana ne söylediğini merak ediyordu. Bu cevabı arar gibi bakıyordu gözlerime. Neden önemliydi ki? Öte yandan benim kafamın içinde sıralanan soruların yanıtları daha kıymetli geliyordu.

"Kabul," dedim başımı kaldırıp buz gibi gözlerimi yüzüne çıkardım. "Ne istersem sorabilirim ama."

İki kaşını hafifçe kaldırarak başım aşağı yukarı salladı. Kararlıydı. "Anlaştık."

"Özel sorular zaten yok," dedim bir anda, gereksiz bir şart olabilirdi ama nedense çıkıvermişti ağzımdan.

"Konuşulan her şey burada kalır." İfadesi düzdü, bakışları ise dalgalı. O da kendi şartını sunuyordu. "Anlaşıldı mı? Gazeteciliğin kapıda kaldı."

Güldüm. "Söz."

"İyi."

Sırtımın koltukla temasını keserek doğrulurken kollarımı çözdüm ve elimi cebime götürüp telefonumu çıkardım anında. Başımı aydınlık ekrana eğerken fotoğrafları açtım. İlk sorum saatler öncesinden hazırdı. Anında klasörler önüme düşerken son kaydedilenlere tıklayıp boynumu çektiğim fotoğraflardan birini açtım. Yara görünüyordu.

Elimdeki telefonu ona çevirdim ve uzatarak gözlerinin önüne kaldırdım. "Bana bunu açıklayabilir misin?"

Gözlerini ekrana kaydırdı. Suratındaki ifade bozulmamış, yerinden de kıpırdamamıştı. "Bir sembol," dedi düz bir sesle, gözlerimi yakalayarak. "Badraçlara özeldir."

Kaşlarım çatıldı. "Badraç mı? Onlar kim?" diye sordum garip bir sesle.

"Sergen Alatan'ın peşinde olduğu insanlardan biri, babamın yakın dostlarından," dedi, sırtını geriye yasladı, kollarını göğsüne sardı. "Bir zamanlar en azından. Badraç adamın lakabı, ismi Barut. Yedi başlı ejderha... Garip yöntemleri vardır, yeraltının güce elinde olan kötü adamlarından yani. Onlar için yedi rakamı bile anlamlı, *yedi gün, yedi hafta, yedi ay*... bir şeylere hep yedi kala, sikten bağlılıkları." İç çekti, gözlerinde karartılar dolaştı. "Her neyse."

"*B*, bu anlama mı geliyor?"

Kafasını onaylar anlamda salladı.

"Baban onları kızdırmış olmalı. Genelde kimse bilmez bu sembolü, kullanmazlar çünkü. Son sınır."

"Ne diyorsun sen şu an? Son sınır..."

Omuzları aldığı nefesten hafifçe inip kalktı.

"Şimdiye kadar yalnızca iki kişiye yapıldığını duymuştum," dedi, kaşları bedenimi işaret ederken. "Seninle beraber üç."

Nabzım karıncalanırken, "Sen nereden biliyorsun peki bu sembolü?" diye sordum, boğazım kurumuştu. "Ne oluyor bu iz bırakılınca?"

"Soruları devamlı senin soracağın konusunda anlaştığımızı hatırlamıyorum."

Sertçe yutkunarak telefonu indirdim ve elimi kucağıma düşürüp ona baktım. "İyi, sor."

Açık kahverengi gözleri kısıldı. "Soruyu biliyorsun."

Evet.

"Neden bu kadar merak ediyorsun? Eğer alakan yoksa, seni ilgilendirmiyor sonuç olarak," diyebildim yalnızca. "Yanlış mıyım?"

"Niye sorguluyorsun?" diye sordu huysuzca. "Cevapla, geç. Böyle anlaştık."

Gözlerimi devirdim ama göz kontağımızı kesmedim. "Babama taşımam gerektiğini, anlamını onun bileceğini söyledi... Aracı olduğumdan bahsetti, başka bir şey değil. Bu kadar yani."

Kaşları çatılmıştı, önüne döndü ve bir elini alt dudağını yaslayarak düşünmeye başladı. Birkaç saniye sonra dudaklarını ıslatarak gözlerini üzerime çevirdi.

"Adamın nasıl göründüğünü tarif edebilir misin?"

Aralık dudaklarımdan bir iç geçirerek o adamı hatıralarımdan ayıkladım. Şapka takıyordu, yüzünü göstermek istemez gibi başını eğerek konuşuyordu genel olarak. Eğer tüm bunları yapanlarla bizi ayıran bir sınır

varsa ve bu adam karşı taraftaysa, tarif ettiğim adamı bulup ortadan kaldırabilirdi. Babama o adamdan bahsedecektim, eşkalini vermek işimize yarardı ama kamera kayıtlarını bile yok eden bu adama güvenemezdim.

"Emin değilim," dedim, gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorlarken. "O an dehşet içindeydim, sadece şapka taktığını hatırlıyorum."

Yüzümdeki ifadeyi inceledi derinlemesine, cevabımı aklındaki terazide tartıyordu. Kısmen yalan söylemediğim için yüzümde belirgin bir değişim bulamazdı, duygularını genel anlamda içinde yaşayan bir insan olarak yüz ifademi korumak benim için zor değildi.

"Bu geceki adamların yüzünü görebildin mi?" diye sordu, kararlı bir ifadeyle bana bakarken.

O an aklıma zorlukla aldığım birkaç fotoğraf karesi geldiğinde avucumdaki telefonu sıktım istemsizce. Ona söylemeli miydim? Ona zarar vermek istemişlerdi sonuç olarak.

"Fotoğraflarını çektim."

Kemikten yüzü gevşedi birden, ardından dudakları düz bir çizgi hâlinde gerilmişti. "Göster."

"Göster mi?" diye mırıldandım, bakışlarım kısıldı. "Ne kadar kaba bir adamsın sen ya? *Gösterir misin,* denir."

Bıkkın bir nefes alarak, "Oyun oynamıyoruz," dedi, oturduğum koltuğa yaklaşarak. "Göster şunu."

Sinir olmuştum. *"Gösterir misin,* demek zor değil."

Sırtını doğrultarak ayağa kalktı, kucağımda duran telefona doğru eğilince elimle daha sıkı kavrayarak geriye çekildim. Sırtımı koltuğa yaslarken başımı kaldırıp tepemde tahammülsüz suratıyla dikilen adama baktım. "Git be başımdan!"

"Sinirimi bozuyorsun," diye homurdandı. "Yanımda olduğun sürece huyuma git, benden sana tavsiye."

İstemsizce sert bir şekilde yutkundum.

Bu tehdit miydi? Yoksa alay mı ediyordu? Hiç şaka yapacağı bir an değildi. O hâlde, ciddi olmalıydı.

Vay, Einstein.

Kalp atışlarım telaşa kapılıp göğsüme yıkıntılar bırakmaya başlamıştı. Yine de ortama çöken ağır karanlık ve yüzümdeki aşılmaz yüksek duvarlar ifademi sakladı.

"Bu bir tehdit mi oluyor? Beni tehdit mi ediyorsun sen şu an?"

Sabır dilenir gibi gözlerini yumdu. Ardından, "Uyarıyorum," dedi göz göze gelince. "Anladın mı, Alatan? Sadece uyarı."

"Çok farklıymış ya."

"Aksa," dedi erkeksi bir tonla, dikkatimi daha fazla çekmişti. Derin bir nefes aldı. "Gösterir misin?"

Sevimsiz bir şekilde sırıttım. Telefonu açtım ve en son çektiklerime tıklayarak ona uzattım. "Tabii ki."

Öfke, gözlerindeki ateşti ve benim sözlerim o ateşi harlayan birer odundu sanki. Elimdeki telefonu sertçe çekip aldı ve bana sert bakışlar atmayı da ihmal etmedi. Koltuğun bana yakın olan tarafına oturdu bu kez.

Oturuşumu düzelterek elimi saçlarımın arasında dolaştırdım ve uzayan kaküllerimi alnıma dağıtarak onu izledim. Telefon ekranına bakıyordu ve yüzüne vuran ışık çatık kaşları, sıklaşan çenesi üzerinde dans ediyordu.

"Aşağılık piç," diye kısık bir sesle soludu.

"Tanıyor musun onları?" diye sordum merakla, öfkesini izlerken. "Kim onlar?"

Başını kaldırdı, göz bebekleri büyümüştü. "Boynundaki izin sahipleri."

Çenem şaşkınlıkla düştü. "Badraçlar mı?"

Kafasını sallayarak onayladı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kırpıştırdım. Kafam karmakarışıktı. "Babamı başlarından defetmek istemelerini anlarım ama sen... *babamın dostu,* demedin mi, neden böyle bir şey yapmış olsun ki? Seni öldürmek istemeleri... bilmiyorum."

Bana baktı. "Ben biliyorum," dedi, sanki yerinde duramayan bir öfkeydi gözlerini ele geçiren. Göğsü sert bir solukla inip kalkarken âdemelması belirginleşti. "Babana o yarayı göstermeyi unutma."

İşte bu cümle öyle hızla değiştirdi ki hislerimi, korkmamı sağlamıştı. "Bu izin ne önemi var ki bu kadar? Sadece korkutmak içindi."

"Korkutma yöntemleri hiçbir zaman bu olmadı," dedi, telefonum hâlâ elindeydi. "Babana söyle. O ne yapacağını bilir."

"Biraz daha açık konuşur musun? Sorun neyse ben de bilmek istiyorum."

Küçük bir açıyla eğilerek dirseklerini dizine yasladı ve telefonu sehpanın üzerine bırakarak burun kemerini sıktı birkaç kez. "Bunu babana sor."

"Babam benimle paylaşmaz!" diye yükselttim sesimi istemsizce. "Ne olduğunu söylemeni istiyorum."

Elini aşağı indirdi, yüzünü açığa çıkarırken elleri önünde birleşmişti. "O mührü kullanıyorsa işler değişmiştir, baban geri çekilirse kapanır gider. İstedikleri bu." Başını bir sağa bir sola hafif hafif salladı. "Diğer türlü, ileriye tanışır."

Kaşlarımı çatmaktan alnım öylesine gergindi ki artık, başım ağrıyordu. "Ne kadar ileri?"

"Her şey olabilir."

"Öldürebilir de yani?"

Sessiz kaldı birkaç saniye düşünür gibi. Sonra, "Barut Kılıçhan'ın sınırı yoktur," dedi, gözleri gözlerimdeydi. "Kirli oynar, aklın almaz. Harekete geçtiği çoğu zaman ne yapacağını tahmin etmek zor değil ama nasıl, ne zaman yapar hep gizlidir."

"Mühür böyle bir şey mi?"

"Seni öldürmek istiyor," dedi birden soğukkanlılıkla, donup kaldım. "Verdiği mesaj bu. Önüne çıkan engelleri kaldıracağını belirtiyor, son uyarı."

Suratım buruşturdum, idrak etmek zordu. "Babama bunun gözdağını verecek kadar kafayı mı yedi?" diye sordum. "Benim babam Emniyet Müdürü."

"Demek ki bu onu korkutmuyor," dedi rahatça. "Sırtını yasladığı birileri vardır, Emniyet Müdürü'yle uğraşmaya cesaret edecek kadar götüne güvenme sebebi bu."

Damarlarımdan akan kan donarken idrak etmek için birkaç saniye bekledim.

"Bu imkânsız," dedim buz gibi bir sesle, ellerim de aynı soğuğa maruz kalmış gibi parmaklarıma giden kanın akışını kesmiş, belirsizce titremeye başlamıştı. "Babamı böyle bir şeyle tehdit edemezler."

"Karşılık vermek isterlerse bunu yapmaları kolay," dedi. "Bugün olanlar ortada, zarar vermek istedikleri an seni bir köşede sıkıştırıp benim de arabamın frenlerini bozarlar."

O konuştukça öfkeleniyordum sebepsizce. Aslında sebepliydi ama yine de... "Koskoca Emniyet Müdürü, bunu asla yapamazlar."

"Niye yapamasınlar? Bu işler senelerdir böyle yürür."

"Onlardan gram farkın yok, değil mi?" diye dişlerimin arasından konuştum, tükürür gibi. "Onlarca insanın canını yakıp, öylece ölüm tehditleri savurmalarını haklı da bulursun sen şimdi."

Çenesini birbirine yasladı. "Ben sana istediğin gibi sadece gerçekleri veriyorum," dedi buz gibi bir sesle, tüylerim ürpermişti. "Eğer aklındaki

gibi bir dünyada yaşıyor olsaydık, bu olaylar yıllar önce temizlenmiş olurdu. Sergen Alatan aylardır, belki de yıllardır bu adamların peşinde, topladıkları tek şey suçu olmayan, mecbur bırakılan insanlar... Çoğu tehditle içeride, dilleri açılsa arkasında bıraktıkları zarar görmesin diye aleyhine bile konuşamazlar. Babanın hâlâ peşlerinde koşması yeterince net bir şekilde özetliyor bu durumu. Değişen tek şey simalar, olaylar yıllardır hep aynı. Bir gün birinin canı sıkıldı, bugün yeniden kedi fare oyununa dönüştü."

"Ne yani?" Sert soluk alışverişlerimden dolayı inip kalktı göğsüm. "Hiçbir şey değişmeyecek diye köşeye çekip oturalım mı? İzleyelim hatta tüm olanları."

Sertçe çatıldı kaşları, gözleri alev alevdi. "Söylemeye çalıştığım şeyin bu olmadığını biliyorsun, aptal bir kız değilsin. Öyleymiş gibi davranma."

Sinirle oturduğum yerden kalkarken, ellerimi yüzüme çıkarıp ovaladım. Ne anlatmaya çalışıyordu şimdi? Dürüst müydü? Korkutmak mı istiyordu beni? Hayır. Kocaman bir tokat gibi çarpıyordu bazı gerçekler, keskin bir bıçak gibi kesiyordu kalbimi. Düşüncelerimi kessin, parçalara bölüp kurutsun isterdim ama insan, sandığının aksi olan gerçeklerle yüzleştiğinde korunmasız hissediyordu.

Sert bir soluk verdim ve ellerimi iki yanıma indirip odanın ortasına yürüdüm. Gözlerimi yumarak başımı geriye yatırdım ve düzensiz nefeslerimin dinginleşmesi için birkaç saniye bekledim öylece.

Babam geri adım atacak bir adam değildi, ya ne olacaktı sonra? İleri gidilecekti. *Ne kadar?* Öldürecek kadar.

Muz cumhuriyetinde yaşamıyorduk. Tehditler sadece göz korkutmak için yapılırdı. Yine de hangi aklını yitirmiş kaçık, Emniyet Müdürü'nü tehdit etmeyi göze alabilirdi ki? Sonucunu göze alan, kendine güvenen biriydi ya da devletin kurallarını önemsemediğini belirten bir hain.

"Baban ülkenin en iyilerinden. Hata yapacak bir adam değil, korkma."

Bir de beni teselli mi ediyordu? O adamın oğlu olduğu hâlde...

Nefesimi tuttum, geri dönüp buz mavisi gözlerimi tam karşımdaki koltukta rahat bir pozisyonda oturan adama diktim. "Korkmuyorum," dedim yalana başvurarak. "Babamın ne kadar akıllı bir adam olduğunu en iyi ben bilirim. Teselline ihtiyacım yok."

Dudakları histerik bir gülüşle yüzünde kıpırdanırken yorgun gözlerle baktı bana. "Bana tırnaklarını çıkarmaya daima hazırsın," dedi, ruhsuz bir sesle, ayağa kalkarken. "Elimden geldiğince anlayışlı bir adamım üstelik."

Ayağa kalkıp bana doğru yaklaşırken, yutkunarak ifademi bozmadan çatık kaşlarla izledim onu. "Sebepsiz yere yapıyormuşum gibi konuşma," dedim sarsılmaz bir sesle. "Kendini benim yerime koyarsan bunu neden yaptığımı anlarsın."

"Anlamıyorum," dedi, ellerini ceplerine yerleştirip tam karşımda dikildiğinde. Loş ışık arkasından vururken gözleri karanlıkla boğulmuştu. "O yarayı sana ben açmadım, sana yardımcı oldum. Peşimden geldin, seni evine dönene kadar koruyacağıma söz verdim. İnsanlar seni yanımda görüp de sana zararları dokunmasın diye uğraşıyorum. Üstelik benim işimi zorlaştıran taraf sensin, tek başıma olsaydım bu kadar kafa yormayacaktım."

Haklı olabilirdi... Yine de ona güvenmemi bekleyemezdi benden. Ki bunun ne önemi vardı? Saatler sonra o yoluna, ben yoluma gidecektik. Çok mu terslemiştim onu? Vicdan muhasebesi yapacak doğru an bu muydu?

"Ben burada olmasaydım, sen bu gece o arabaya biner giderdin. Sonunu tahmin edebiliyorsun, değil mi? Bence bana haksızlık etme."

Güldü. "Sen bu gece burada olmasaydın, ben gözümle görsem bile o arabaya biner, yine giderdim."

Sözleri öyle bir şaşkınlık bıraktı ki içime, kanım donmuştu. Yutkundum. Deli miydi bu adam?

"Ölmek istemek için çok gençsin," dedim, rahatsız olarak.

Her ne olursa olsun, ölmek istemek başka bir meseleydi. Bunun dalga geçilecek bir yanı da yoktu.

Omuzlarını silkti kestirip atarcasına, "Yapacaklarım bitmeden ölmek istemiyorum zaten," dedi ciddi bir ifadeyle, sesi de gayet ciddiydi. "Yaşamayı göze alıyorsam bir sebebi var, ölmeyi göze alıyorsam da öyle."

Göz temasımız kesilmedi bir süre. "Yaşa," dedim yalnızca, durulmuş olsam da hâlâ sinirliydim. "Doğru olan bu."

Başını salladı sadece. Yüzümü süzdü, saçlarıma değdi açık renk gözleri ve birkaç saniyenin ardından tekrar gözlerime baktı. Hissizliği avuçlamış gözleriyle. "Sen de kendini korumak için antrenmanlara devam et. Doğru olan bu."

Bir anlığına gözlerine bakakalırken iç geçirerek terlemiş avuç içlerimi sıktım. "Ben iyiyim bir kere, kendimi savunabilirdim. Dediğim gibi o adamın silahı vardı..."

"Kendini kandırma," dedi eğlenir sesiyle, birden elini beline götürdü ve bir saniye içinde mat siyah bir silah çıkardı. Kalbim şiddetle çarpıyordu

yine. Parmağını mandalına götürdü, şarjörü çıkarırken yayılan metalik sesler beni her an daha fazla tedirgin ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Yatağa doğru yürüdü, şarjörü yatağın üzerine bırakıp geri dönerken kollarını sıvamıştı. "Silahlı birine karşı kendini nasıl koruman gerektiğini göstereceğim sana."

Kaşlarım şaşkınlık içinde havalanırken çenem bir karış açılmıştı. Duraksadım bir an. "Beni ayaküstü dövmekse amacın açık açık belli et bunu."

Kısık bir mırıltıyla güldü, erkeksi ve karizmatik bir hareketti bu. "Bir kadına, o türlü asla dokunmam ben."

O türlü. Diğer türlü nasıl dokunuyordu kim bilir?

"Sağ ol ya, içime su serptin şu an."

"Çenen düştü yine," dedi. "Ayakkabılarını çıkar."

"Saldırgan beni ayakkabısız mı yakalayacak?" diye sordum, istemsizce gülerek.

Bakışları kısıldı, ayakkabılarıma iğrenir gibi yarı ters bakışlar attı. "O nerelere bastığın meçhul şeyler bana dokunursa öldüğünün resmidir bu."

Boğazımdan bir kahkaha döküldü. Ona bakıyordum. "Bir de titiz misin?"

"Harekete geç, Alatan. Başımı şişirme."

"Ciddi ciddi yapacak mıyız bunu?"

Omuz silkti. "Neden olmasın?"

Daha biraz önce birbirimizi boğmak istediğimizden belki?

Botlarımı çıkarıp duvarın bir ucuna koyarak doğrulurken kendimi bir dövüş müsabakasına çıkacakmış gibi hissediyordum. Onun gibi kocaman bir adamı yumruklamak basit olmazdı, büyük ihtimalle karşıma böylesi çıksa kaderime mahkûm olmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. İdeal bir vücudu vardı, en ufak bir fazlalık görünmüyordu. Avuçlarımı sıkıp açarak kendimi havaya soktuktan sonra uzun kollu kazağımı dirseklerime sıvadım. Bileğime sarılı siyah lastik tokayla saçlarımı elimden geldiğince toparladım ardından. Tam karşısına adımladığım sırada sağ elinde tuttuğu tabancayı öne uzattı.

"Al," dedi tok bir sesle, göz göze kaldık. "Sen silahı doğrultan taraf olacaksın, sonra sıra sana geçecek. Bu yüzden dikkatli izle."

"Tek gecede öğrenebileceğim bir şey değil ki bu."

"Bir şeyler kaparsın," dedi. "İşine yarar."

Tepeden tırnağa süzdüm onu; üzerinde siyah bir kot pantolon, uzun kollu bisiklet yaka siyah bir tişört vardı. Yakışıklı bir adam olduğu inkâr edilemezdi. Yine de belinde silah taşıyordu. Kim olduğu belliydi. *Her neyse.*

Başımı göğsüme dolan adrenalinle salladım ve siyah mat silahın kabzasını avucuma alarak bir adım geriledim. Ağır metal avucumu ısıtırken şarjörün olmadığını bilmek beni rahatlatıyordu. "Bana saldıran adamın yaptığı gibi yapacağım."

Tek kaşını kaldırdı, ardından başını küçük bir kıvrımla eğerek onay verdiğinde silahı onun üst bedenine doğrultarak dudaklarımı birbirine yasladım. Kalbim kaburgalarımın arasından fırlayacaktı, uzun ve kıvrık kirpiklerimin içinden gözlerine bakıyordum.

"Biri silahını sana böyle doğrultursa..." diye fısıldadı derin bir sesle, vücudunu biraz dönerek avuç içini silahı tuttuğum elimin tersine ani bir hamleyle yasladı ve boşta kalan kolunu bileğime kilitleyerek sıkıştırıp namlunun ucunu bana çevirdi. Hamleleri yumuşak olsa da dengemi sağlamak zordu, bir adım sarsılarak gerilemiştim. Bedeni yakınımda, yüzü de yakınımdaydı. Parfümü burnuma çarparak ciğerlerime doluyordu. "Bu şekilde karşılık verirsin, silahı elinden alıp kabzasını yüzüne çarpman gerekir. Ya da hedefin kasıkları olur."

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak kafamın içinde söylediklerini tekrarlamaya çalıştım. "Anlatınca çok basit geldi."

Silik bir tebessüm yayıldı dudaklarına. Geri çekildi, silahı elime tutuşturdu. "Yeniden gösteriyorum, odaklan."

Birkaç kez farklı yöntemlerle, silahı tutma olasılıklarını bile hesaba katarak anlatırken kafamın dağıldığını hissediyordum ne düşüncelerimin ne de hislerimin tehdidine boyun eğmeden saniyeleri devirirken alnıma biriken ince ter tabakası kâküllerimi nemlendiriyordu.

Dakikalarca hiçbir şey düşünmeden onun profesyonel bir şekilde bana öğrettiklerini aklıma not etmeye çalıştım. Nefes nefese kalmıştım ve tıkanmıştım bir noktada.

"Sıra sende," dedi sert bir soluk vererek, alnına dağılan birkaç tutam saça bakışlarım kayarken aralık dudaklarından havaya doğru taşan dengesiz nefeslerini dinledim.

Silahın namlusu bedenime doğrulduğu an alev alev akan zihnim bir engele takılıp yerle bir oldu. Gözümün önünde tekrar oynatılan sahnelerden silkelenerek buz mavisi gözlerimi gözlerine sabitledim. "Bir soru sorma hakkım daha var mı?" diye sordum aniden.

Kaşları usulca çatılırken namlunun ucu hafifçe eğildi. "Sor," dedi. "Savunma hakkında mı?"

"Hayır," dedim fısıldar gibi, sert bir nefes alarak ciğerlerimi ısıttım. "Kara lav mı? yoksa Kar alav mı?"

Aramızda büyüyen sessizliği, başını geriye atarak attığı küçük bir kalp krizi geçirmelik kahkahayla yardığında, karizmatik tınısı yeniden kulaklarımdaydı.

"Tüm merak ettiğin bu mu?" diye sordu ardından pürüzsüz sesiyle, açık kahverengi gözleri yüzümü karış karış dolandı. "Ciddi misin?"

Dalga geçecek ne vardı? Benim aklıma takılıyordu bazen böyle sorular...

Bakışlarım kısılırken önüme gelen saçlarımı geriye atarak çenemi havaya diktim. "Boş versene, sormak hataydı," diye homurdandım, bir anda eline atılarak bana gösterdiği gibi bileğine atak yaptım ve silahı göğsüne doğru büktüm, diğer kolumu da kaslı koluna dolayarak sıkıştırdım onu. Silah avucunda gevşerken onu birkaç adım geriye iteklemiştim.

"Oldu mu?" diye sordum, başarmış olmanın haklı gururuyla gülümserken nefeslerimi hizaya getirmekle uğraşıyordum. Camdan gözlerim koyu gözlerinin içindeydi. "Alt edebilirim gibi. Hım?"

Alt dudağını ıslatarak başını aşağı yukarı sallarken gözlerimi derin derin izledi birkaç saniye. "Fena sayılmaz," dedi dümdüz. "Dizini kasıklara geçirme işini unutmazsan alt edersin."

Başımı sol omuzuma doğru düşürdüm. "Geçireyim mi şimdi?"

Hafif bir tebessüm dudaklarını sıyırırken alaycıydı ifadesi. "Uslu durman lehine olur."

"Sen hiç karşılık vermiyorsun ki, saldırgan böyle olmaz."

Soğuk bakışları gözlerime asılı dururken, "Sana karşılık verirsem kendini zemine serili bulursun," dedi alay ederek.

Tek kaşımı *öyle mi,* dercesine kaldırdım. "Elim armut toplamıyor, ben de karşılık veririm."

Bir dudağının kenarı kıvrıldığında, "Hırslısın," dedi. "Yine de aklının önüne geçen, gereksiz bir öz güvenin var."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. "Gereksiz mi?"

Kafasını salladı. "Karşındaki kişi ne kadar güçlü önemi yok, onun düşüncelerinden bir adım önde olduğun an canını kurtarırsın. Hamlelerini tahmin etmen gerekir."

Laflarını enine boyuna düşünemesem de gücün akılla doğrudan bir bağlantısı olduğunu biliyordum. Hırs, ikinci planda kalmalıydı.

İstemsizce güldüm. Geri çekilerek bedenini serbest bıraktığım saniyelerde bir adım arkaya yöneldim ve yanağıma gelen bir tutam saçı kulağımın arkasına iteklerken, "Yeniden deneyelim," dedim, hiç tereddütsüz.

"Deneyelim."

Bir an sonra namlu yeniden göğsümü buldu, ben gösterdiği bir diğer hareketle onu ani bir manevrayla kıskıvrak yakalayıp silahı elime çektiğimde sıklaşan nefeslerim arasında dirseğimi karnına doğru bastırdım hafifçe. Sertçe olsa dahi incinecek gibi durmuyordu tabii. Duvara yaslanmıştı sırtı, beni tek hamleyle yere serebilirdi ama yönergeleri ben belirliyordum. O an, uyum sağlamak dışında bir şey yapmıyordu.

"Bu sefer daha iyiydim," diye fısıldadım, dengeli bir nefes vererek. İçtiği viskinin kokusu daha sinsi bir şekilde doldu içime.

Başını duvara yaslayarak iki yöne salladı bir anlığına, kirpiklerinin altından gözlerime bakıyordu. "Ben ne durumda olduğunu söylemeden kendini övmeni neye yoruyorsun?"

Tek omzumu silktim. "Kendimin farkında olmak?"

"Bak sen?"

"Sen konuş o zaman."

"İdare eder," dedi tekdüze sesiyle, nefesi kontrollü bir şekilde çıkıyordu dudaklarından.

"Niye? Bu kez nesi eksik?"

"Yeterince odaklanamıyorsun."

Gözlerimi devirerek geri çekildim. Birkaç saniye sonra iki eliyle kavradığı silaha karşı yöneldim. Kısa silah mesafesi en tehlikeli ve korkulması gerekendi. Bunu da öğrenmiştim. Her ne kadar babam bu işlerin içinde olsa ve dahası, hâlâ pratik yapıyor olsa da hiç bana öğretmemişti. Azılı bir örgüt liderinin oğlunun öğretiyor olması trajik görünüyor olmalıydı.

Bu kez silahı avucundan sıyırarak yan döndüm ve bu kez bileğimi omzumdan geriye çekerek birkaç adım geri gidip ona doğrulttum. Onun da öğrettiği gibi. Kısa tutuştu bu, silahı almak neredeyse imkânsızdı.

Beklenti içinde gözlerine baktım. Göğsü aldığı sert nefeslerden inip kalkıyordu. Beni övmesi için sessiz kaldım.

"Güzeldi," diye karşılık verdi, beni şaşırtarak. "Sık sık alıştırma yaparsan daha iyi olabilir."

Tebessüm edip iki elimi yanıma düşürdüğümde hiçbir şey söylemeden seyre daldım yüzünü. İyi bir adam olduğunu düşünmeye başlamıştım birlikte geçirdiğimiz dakikaların ardından. Kötü tek bir

davranışına rastlamadığımdan ve ikimizin de ölüm tehditleri alıyor olmamızdan, mantıklı yanımın suçsuz bir adam olduğuna inanmasına ses etmiyordum.

"Sadece Boris," dedi bir anda, sessizlik parçalayıcı bir çınlamayla büyürken.

Birkaç kez yutkundum üst üste. "Ne?"

"Karalav değil, Boris demen yeterli."

Nabzım boğazıma oturmuştu aniden. "İsmin... kulağa garip geliyor. Türkiye'de hiç rastlamadığımdan sanırım."

"İki ismimi de annem koymuş, aynı anda hem savaşçı hem neşeli olmamı istemiş. *Borislav*, diye seslenirdi bazen." Ruhsuz bir gülümseme geçti suratını saran kıvrımdan. "Genelde, onu sinirlendirdiğim zaman."

Borislav... "Kara"nın "lav"ını mı katmıştı yoksa Rusya'da isimlerin genelde bu takıyı almasından mıydı? Tesadüfler silsilesi... *Niye her şeyi düşünüyordum ki ben böyle?* Mantıklı veya mantıksız, her şeyi...

Boris Vedran Karalav.

Alt dudağımı ısırarak duraksadım. Kül olan annesi aklıma geldikçe bileğimdeki kırmızı düğümün anlamı da artıyordu, ağırlık çöküyordu bünyeme. Ansızın külleri zamanın üstüne yağmaya başlıyordu sanki, insanı öyle bir ana tutsak ediyordu.

"Arkadaşın da *Bavaris,* demişti, matruşka mısın sen, sürekli başka bir isim duyuyorum," dedim gülerek.

Boris alaylı bir ifade takındı. "Bartol Karalav'ın seslendiği ismi daha duymadın üstelik."

"Benim de ismimi koyan annem," diyebildim sadece, ne söylemem gerektiğini seçemiyordum. "Karanlıkları aydınlığa çıkaran, anlamında."

Kaşlarını kaldırdı ilgiyle, sırtını yasladığı duvardan ayırmadan tahminimce sigara paketini çekip almak için elini cebine attığı sırada oda kapısının tok bir sesle tıklatılan sesi içeri doldu, bakışlarını ilk çeken ben oldum.

Elimdeki silah bana daha fazla yük oldu o an, sesli bir nefes alıp yatağın yanına yürüdüğümde, "Kim gelir ki şimdi?" diye sordum kısık bir sesle, silahı şarjörün yanına bıraktım.

"Bakacağım," dediğinde yanımda belirdi bedeni, birkaç saniye içinde silahı ve şarjörü alarak bütünleştirip emniyet kilidini açarken bana baktı göz ucuyla. "Burada kal."

Başımı salladım. "Silahı kullanma," dedim uyarır gibi.

Hiçbir karşılık vermeden sırtını dönüp yürümeye başladı ve loş aydınlatmalı koridorda gözden kayboldu; birkaç saniyelik bir sessizlik sürdü ve ardından kapının açıldığına dair tok sesi duydum. Kulaklarım kapıda, gözlerim de odanın girişindeydi.

"Aksa, buraya gelir misin?"

Kaşlarım havalandı. Şaşkındım, böyle kibar bir şekilde seslenmesi beklenmedikti benim için.

Adımlarım sesin geldiği yöne doğru yol alarak sol sapağı dönerken, "Ne kadar kibar bir adam hâline dönüştün sen ya?" diye dalgaya aldım onu, gözlerim zemini takip ediyordu.

Tam da dış kapının önüne yaklaştığım sırada başımı kaldırdığım an gördüğüm tanıdık sima, bacaklarımın taş kesilip olduğu yerde donmasını ve ifademin silinip zerreler hâlinde dağılmasına neden oldu. *Bir dakika, ne?* Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, gözlerim de beraberinde iri iri açılmıştı. Korku da çok geçmeden varlığını gün yüzüne çıkarırken nabzım uğulduyordu adeta. Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. *Öldüğümün resmi işte.*

Babam. Sergen Alatan, buradaydı.

Beni kesinlikle mahvedecekti.

Buz mavisi gözlerim omzunun arkasına kayarken Vural'ın sert ve kararlı bakışlarına rastladım. Kanım donmuştu. Onlar beni burada nasıl bulabilirdi?

"Gün, hemen buraya geliyorsun," dedi babam oldukça otoriter bir sesle, gözlerim kapının sınırını bir adım bile aşmadan gözlerini Boris Vedran Karalav'a dikmiş adama ulaştı. Öfkesi kasıp kavuruyordu, daha şimdiden...

Yutkundum sertçe. "Baba-"

"Hemen dedim!"

Bağırışı tüm oteli inletirken bedenimi baştan aşağı titretti. Gözlerime yaşlar dolarken bir anda birçok duygu hisseder hâldeydim. Çenemi sıktım çelik gibi bir ifadeyle. "Eşyalarımı alacağım," diyebildim, bir santim bile kıpırdayamamıştım.

"Vural alır," dedi sert gözleri yüzüme öfkeli bakışlar fırlatırken.

Başını sallayarak birkaç saniye içinde odadan içeri girdi Vural. "Tabii, müdürüm."

"Etrafı da kontrol et."

Başını yeniden salladı ve yanımdan geçerek birkaç dakika önce çıktığım odaya girip gözden kayboldu.

Boris'e kaydı gözlerim. Sessizdi, çıtı çıkmıyordu ve çehresine de aynı ölümcül sessizlik karanlıkla beraber yayılmıştı.

"Bir hatanı arıyordum günlerdir," diye fısıldadı babam, dişleri arasından. Bir adım atarak eşikten geçti. "Benim kızımla, ha?"

Elini kaldırdığında telaşla bacaklarımın düğümünü çözdüm, öne atılarak yanlarında durdum nefeslerim çoğalırken. Dehşete düşmüştüm. Baş parmağını işaret parmağının kenarına yaslayarak küçük bir tokmak hâline getirirken karşısındaki adamın göğsüne vurdu sertçe.

"Benim kızım..." Bağırsa bu kadar korkutamazdı beni. Bir kez daha sertçe vurdu Boris'in kalbinin üstüne. "Benim kızım lan. Kafan çalışmıyor mu oğlum senin? Bu nasıl bir hata lan? *Benim kızım,* diyorum..."

"Baba yanlış anlıyorsun!" diye bağırdım, dayanamamıştım. "Onun suçu yok. Ortada suç da yok ki."

Bana değdi kara gözleri, elini yanına indirdi o an. Yüzü kaskatıydı. "Yanıma gel."

Omuzlarım düştü, göğsümün ortasına iki dağ birleşip oturmuş gibi kalbime sancı girerken sadece aşağılanmış hissediyordum. O da sessiz kalıyordu. En azından konuşup saygısızlık etse veya alaya alır gibi davransa gerginliğimden soyutlanır, onu suçlu çıkaracak bin düşünce kurardım kafamdan.

Aynı saniyelerde Vural yanımda dikildiğinde, "Buyurun, Aksa Hanım," dedi eşyalarımı bana doğru uzatarak, soğuk bir insandı ve ifadesiz suratına bir tane çakasım geliyordu.

Üstüme montumu giyip boynuma atkımı dolarken en son botlarımı ayaklarıma geçirerek eğildiğim yerden doğruldum ve kapının birkaç adım dışında dikilen adamlara baktım. Sabırsızdı babam, bana azar çekmek için fırsat kolluyordu. Vural... Onun burada işi neydi ki? Ya babam? Beni nasıl bulabilmişti?

"Yarın sen emniyete bir uğra," dedi babam tok bir sesle, yanımda duran adama hitap ediyordu. "Oraların havasını al bakalım, biraz oksijen iyi gelir."

Yutkundum.

"Uğrayacağımdan emin olabilirsiniz, komiserim."

Dakikalar geçerken sesini ilk defa duymak başımı ona çevirip çehresine bakmama neden olduğunda profilini birkaç saniye izledim. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi, ifadesinde hiçbir duygu yoktu.

Öte yandan bu sakinliğinin babamı daha da delirttiğini fark ediyor muydu acaba? Belki de bilerek yapıyordu, çıldırtma yöntemi buydu.

"Komiserim değil, müdürüm denir." Vural, biraz aptal mıydı?

Histerik bir gülüş geçti yüzünden yanımdaki adamın. Bakışları babamdan ayrılmadı, Vural'ın varlığını hiçe sayıyordu. "İyi geceler, Sergen Bey."

Babamın kara gözleri iki kuyu olacak kadar kısıldı ve uzun siyah kaşe montunun cebine soktuğu ellerinin yumruk hâline geldiğini görebiliyordum, tehditkâr bir bakış fırlattı yanımdaki Karalav'a doğru. Dişlerini birbirine yaslamıştı.

"Gidiyoruz, Gün. Düş önüme."

Kesik bir nefes çektim aralık dudaklarımın arasından, dudaklarımı birbirine bastırdıkça kelimeler boğazıma dizilip nefes alma alanı tanımıyordu bana. Yutamıyordum da bir yandan. Ona teşekkür edebilirdim normal şartlarda, yaptıklarını görmezden gelemezdim ama bunu yaparsam babamın gazabına daha çok uğrayabilirdim.

Bu yüzden de kapıdan ağır adımlarla koridora çıktım ve bakışlarımı zemine serili halının üzerine dikerek bir kez daha ona bakmadım.

Kapı örtülüp koridoru sessizliğe boğana kadar başımı kaldırmadım.

Bileğimi saran bilekliğin kül eden ısısını hissederken her şey için geçti.

Kırmızı düğüm, *bendeydi.*

BÖLÜM 4

MADALYONUN ÖTEKİ YÜZÜ

Araba, karla kaplı kapının önüne doğru ilerledi ve sert bir manevrayla asfalt üzerinde kayarak bahçenin en köşe ucunda durdu. Kör bir sessizlik ve kor bir gece vardı aramızda.

"İn aşağı."

Sertçe yutkundum. Tüm yol boyunca ağzımı açmama müsaade bile etmemişti. Sözlerime sağırdı şu an ve siniri, sabrının sınırında olduğunu gösterircesine kıpkırmızı kesilen yüzünde şekilleniyordu. Yan tarafa dönüp bakamıyordum bile. İlk kez bu yönüyle karşı karşıya kalmıştım ve ölü taklidi yapıp işin içinden sıyrılmak çok daha cezbediciydi.

Emniyet kemerini çıkardı, yerinden sökmüş bile olabilirdi. Kızgın olduğunun farkındaydım ama beni dinlemek için de hiçbir şey yapmamıştı. Ona doğru döndüm. Bakışları ölümcül iki çukurdu sanki, beklenti içinde bakıyordu bana.

Küçük bir çocukken, içimdeki yüksek duvarların arkasına geçer ve elime tutuşturulan beyaz bir tebeşirle, kimsenin aşıp da yanıma gelemeyeceği bir koruma çemberi çizerdim. Çemberin dışında kalanlar ve içimde kalanlar; başka insanlar ve bir avuçluk göğsüme diken olup batan acılar.

Hâlbuki biliyorum, küçük bedenler acıya direnemezler. İçime kapanmamın tek sebebi bu olmalıydı. Aslında sebebi açık ve netti. Terk edilmiş bir çocuk kalbinde izi kalan açık yaralar taşırdı ve yara bantları en çok gündüzleri saklasa da o yaraları, karanlık çöktüğünde kâbuslarda kanarlardı. Oluk oluk yanar, içli içli ağlayışlarla uyanırdım ben de.

O sıralarda altı yaşındaydım. Birkaç gece üst üste karabasanlarla tanıştığımdan altını ıslatan, savunmasız ve fazlaca sessiz bir çocuktum. Babam her anımda yanımdaydı; onun için bu hâlimi görmek ağırdı, hiç beklemeden bir çocuk psikoloğuna götürmüştü beni, bununla birlikte bahçemizin içinde senelerdir bizimle olan kocaman ağacın tepesine küçük bir ev kurmuş, bana oyun alanı da yaratmıştı.

O eve girerdim sık sık, duvarlarına yanaşır ve önünde bağdaş kurup oturur, köşe bucak sakladığım her şeyi boyalı kalemlerle dört bir yana yazar çizerdim. Her şeyi, tek tek. İçimde hissettiklerimi duvarlara döker, yalnız başıma orada saatlerce oturur ve babamın işten dönmesini dört gözle beklerdim. Kimsem yoktu çünkü. O yaşlarda fark edemesem de

onun da kimsesi var sayılmazdı; yine de ben korkaktım ve bir gün babamın da gideceğini düşünen aklımla fark etmemem bir o kadar normaldi.

Büyüdükçe farkına vardığım en keskin şey ise babamın beni o tahta duvarlara sinen hislerimden okuyor oluşuydu. Bir saklambaçtı, bir ebe ve bir an da sobe... Bu kadardı. Gizlerdim ben, o ruhum bile duymadan bulurdu. Üst düzey bir polisti ve iz sürerdi. Gerçeklerin, düşüncelerimin, ruh hâlimin içini eşelerdi... Ben büyüyene kadar, onun yolu yalnızca bu olmuştu.

Tam da şimdi, o tahta duvarlara bakar gibi bakıyordu bana. Gerçek olanı okumak istiyordu yüzümden. Fark edebiliyorsa eğer; saklayabiliyordum artık.

Kara gözlerini üzerimden çekerek arabanın kapısını açtı ve aşağı indi. Emniyet kemerimi çözüp arkasından indiğim sırada arabanın hemen yanındaki boşluğa siyah SUV'un girdiğini fark ettim. Gözlerim kısıldı, göğsümde öfke dağlanıyordu. Vural'ı tekme tokat dövmek istiyordum. Pek bir sebebi de yoktu. Düştüğüm durumda düşman kesilebiliyordum ona karşı, hâlbuki yalnızca görevini yapıyordu.

Babamın, arabanın kapılarını kilitlerken, "Eve yürü," dediğini duydum düz bir sesle. Başımı anında ona doğru çevirdim, kara gözleri ile kesişti bakışlarım. "Görülmesi gereken bir hesabımız var."

Ufak ufak atıştıran kar taneleri içinden ona bakarken, "Şimdi dinleyeceksen niye tüm yol boyunca dinlemedin?" diye homurdandım, kollarımı bedenime sararak.

Gür kaşları çatıldı. Dişlerini birbirine bastırdı, beyaza bürünen kar taneleri arasında simsiyahtı öfkesi. "İçeri geç."

"Ya baba-"

"Gün! İçeri!"

"İyi!"

Burnundan soluyordu. İçeriden yanağımı dişleyip kanatırcasına ezerken dik dik bakıştık, keskin ve bir adım geri gitme isteği uyandıran ağır ifadesi beni bezdirdiğinde başımı önüme eğdim ve iki katlı evimizin dış kapısına yöneldim. Burnumun ucunu kızartan soğuk hava bıçak gibi kesiyordu yanaklarımı.

Birkaç basamak tırmanıp babam kapıyı açsın diye kenarda durduğumda bakışlarım koyu kahve paspasa düştü, kapı kolunun tok bir sesle çekildiğini işittim o an. Kafamı eğdiğim yerden kaldırdım.

Birkaç saniye duraksadım, gözlerim kırpışırken kaşlarım havalanmıştı. Bizim evin kapısını bir tek Zeliha abla açardı ve onun çalışma mesaisi bitmiş olurdu bu saate kadar.

"Anne?"

Bana baktı. İfadesine ve mavi gözlerine sinen o his göğsüme bir dünya dolusu yükle oturunca tepeden tırnağa titrediğini fark edebildim. Endişe mi etmişti? Benim için mi? Kalbim bir anlığına tekledi, içimde bir noktanın acısı hissedilir kıvama gelirken ifademi korumaya çalıştım. *Gerçekten benim için mi?*

Derin, rahatlamış bir soluk bıraktı. "Neredesin Gün sen?!" diye sertçe yükseldi sesi ardından, kenara çekilerek çatık kaşlarının altından yüzüme baktı. "Geç içeri çabuk!"

Öylesine garip bir anın içine düşmüştüm ki, idraki zordu. Katlanılmaz ve bir o kadar tanıdık bir boşluk içimde gitgide büyüdü. *Eski bir dünya burası. Sanki tanıdık ama bir o kadar yabancı.* Beş yaşında olduğum sıralarda babam beni kollarına alır ve parka götürürdü; dönüş yolunda tanıdık bir dükkânın önüne çeker, her seferinde vanilyalı kurabiyelerden alıp eve sürerdi. O günlerin sonunu hatırlıyordum; annem kapıyı açar, ikimizi parıldayan gözlerle karşılardı. O anlara gidiyordu aklım. *Hayır, hayır. Gün. Düşünme.* Gecikmiştik artık, her şeyi darmadağın edip ortadan kaybolan bir kadın duruyordu karşımda. Düşünecek ne kalmıştı geride?

Bir kez olsun, *"Neredeydin anne sen?!"* diyemediğim kadın, bana hesap soruyordu.

"Sen mi fark ettin?" diyebildim sadece, boğazıma yapışmaya çalışan duygularım tarafından boğazlanırken. "Yoksa babam beyefendi herkesi ayağa mı kaldırdı?"

Kaşları çatılmıştı şimdi. "Ben herkes miyim, Gün? Annenim ben senin."

Bir an gözlerimi yumup yüzümü buruşturdum belli belirsiz. Pot kırmış sayılırdım. Kırılmıştı işte... *Sen de kırılmıştın.*

Gözlerim tekrar onu buldu. "Öyle değil anne ya..."

Kollarını göğsünün altından bağladı. "Baban, *Gün orada mı kontrol et,* dediği zaman anlamamıştım," dedi, kaşlarını daha da çatarak. "Sen hani uyuyordun kızım? *Beni rahatsız etme,* demedin mi? Evde olmadığından haberim bile yok! Aklım çıktı başına bir şey geldi diye! Baban *yerini biliyorum,* dediğinden buraya geldim. Çantanı bırakmışsın ne hikmetse! Anahtarlar için işe yaradı ama."

Yol boyunca aklımı yoran en karmaşık düşünce beni nasıl orada buldukları olmuştu. Nasıl? Nasıl bulabilirdi? Kısa süren aramada sakin ve sır vermez çıkan sesini düşündüm. Beni mi test ediyordu? Uyuyamadığımı söylemiştim, bunu duyar duymaz çıldırmış olmalıydı. Bin bir ihtimal kafasından geçirmişti belki de. Şu an yalanımla yüzleşirken daha büyük bir utanç duyuyordum.

"Ne uyuması? Kızın hanımefendinin neler yaptığını duyman lazım," diyen ses ortama girerek tüm kasveti sırtlandı. Derin bir nefes aldığımda arkamdan gelen adım sesleri yakınlaştı ve yanımda durdu. "Şu gözlere bak bi'! Hepimizi ayakta uyutmuş kızın, Hazan. Belki de haberin bile vardır nerelere gittiğinden!"

"Nasıl haberim olabilir, Sergen? Seninle bile paylaşmamış kızın, benimle mi paylaşacak? Buna inanıyor musun sen?"

Haklı sayılır. Kafamı önüme düşürdüm ve oflayarak koridora doğru yürüdüm. O an öyle bir andı ki ne babamın bağırışlarını ne de birbirlerine karşı kinlerini dinlemek istiyordum. Üst kata kaçmak ve hızla odama fırlayarak kendimi dört duvar arasına kapatmak istiyordum. Bugün yaşananları silmek, hiç değilse kara bir örtü ile kimsenin görmediğine inanana kadar örtmek istiyordum.

Salona ulaşan adımlarıma arkamdan gelen sesler eşlik ederken montumu üzerimden çıkarıp üçlü koltuğa fırlattım. Atkım da yanında yerini alırken giydiğim kazağın boğazını çeneme kadar çekiştirmiştim hızla.

İkili koltuğun krem renk döşemesi üzerinde ucuna yerleştiğimde gözlerim düz bir sırayla anneme, babama ve kapının girişinde belirip salonun ortasına yürüyen Vural'a ilişti. Diğerlerinin aksine babam dört dönüyordu, bir sağa bir sola ilerlerken öfkesinin bir damla bile azalmamış olduğunu fark edebiliyordum.

"Levent abi nerede?" diye sordum ya da tamamen gaflete düştüm. Çünkü babam bir metre kadar ötede, duvarın ucuna dayanmış yemek masasının köşesinde duraksadı ve bedenini kalbimin uyuşmasını sağlayacak bir sessizlikte bana döndürdü.

"Levent abin?"

"Yani..." Gerilmiştim. "Merak ettim."

"Başlatma Levent abine," diye dişleri arasından soludu, sabrı iyice sınırdaydı; alnında bir damar atıyordu ve tavandaki avizenin ışığı yeterince net bir şekilde suratını gölgelese de bunu seçebiliyordum. Bir adım üzerime doğru yaklaştı, sırtımı daha dik bir konuma getirerek kısılan kara gözlerine baktım dosdoğru. "O it oğlu itle ne işin var, sen bana bunu

açıkla önce! Levent abisiymiş! Sen beni delirtecek misin kızım? Aklımla mı oynuyorsun? Bana yavaştan geliyorlar, bak demedi deme geliyorlar kızım bana. Ne işin vardı senin o adamla!"

O adam... en son bıraktığım yerde, bir an olsun açılmayan ağzıyla kapıyı kapatıp bir gece karşıma çıktığı günün sonunu getirmişti. Böyle olacağını biliyordum, bununla bir sorunum yoktu ama bileğimdeki kırmızı bilekliği peşimden getirmek zorunda mıydım? Babamın yanında bir de bilekliğini geri verecek olsam daha saatlerdir tanıdığım adam ile aramızdaki ilişkinin boyutu hakkında kim bilir ne düşünürdü? Ya şimdi? Tam da şu an, ne düşünüyordu?

Rengini yitirmiş ve karanlığa gölge gibi sabitlenen gözlerinden gözlerimi çekmemek için direndim. İşkillendirmek istemiyordum.

"Baba o adam bana sadece yardımcı oluyordu, tamam mı? Başka hiçbir şey değil," dedim. "İyi davrandı bana, inan kötü bir davranışı olmadı."

"Hangi adam bu? Kimden bahsediyorsunuz?" diye araya girdi annem, bakışlarım yüzüne uğradığında elleri belinin iki yanında ve biçimli kaşları çatılmış hâlde bana baktığını fark edebildim. Babamın uzun boylu bedenine birkaç adım çapraz duruyordu.

Vural geri zekâlısına kaydı bakışlarım, ellerini önünde bağlamış dik duruyor, sert ve duygusuz gözleriyle takip ediyordu olanları. Sinirimi geriyordu ve bu gece ayrı bir ayar olmuştum ona.

Histerik bir gülüş duydum. Babamın kasılan yüz hatlarına yeniden çevirdim gözlerimi.

"Kimden mi bahsediyoruz? Ben söyleyeyim..." İri elleri ceketinin atlından belinin iki yanına konumlanmıştı ve belindeki silahın parlak metali de böylece açığa çıkmıştı. "Kırmızı bültenle aranan adamın oğlundan, onunla kar tatiline çıkan kızından!"

"Ne!" diye bağırdı annem. "Ne demek bu!"

"Baba abartma artık! Ne tatili ya?"

"Sen beni delirtecek misin? Öyle bir adamdan ne gibi bir yardım beklersin o zaman kızım sen? Otel odasında! Dağın tepesinde! Gecenin bilmem kaçında!"

Sertçe yutkundum. Bir sorgu masasında suçlarımı yüzüme çarparak sarsmak istiyordu sanki beni. Suç sayılır mıydı tüm bunlar?

Gözlerimi bir anlığına yumup sakin, oldukça kesik bir nefes bıraktım ve birkaç saniye bekledim.

"Baba düşündüğün gibi değil hiçbir şey," dedim, gözlerim aralanıp gözlerine düştüğünde ben sakinliğimi korusam da babam hiç oralı değildi. Küçük bir açıyla eğildim ve dirseklerimi dizlerime yaslayarak başımı iki yana salladım. "Beni geri getirecekti. Mecbur kaldık, yoksa bir araya gelmezdik."

Gözleri alev alevdi, sanki oksijen değil öfkesini soluyordu. "Mecbur kaldık, ne demek ya? Mecbur kaldık... sen ve öylesine adam, nasıl kalabilirsiniz mecbur? *Kaldık*, diyorsun, *onunla ben*, diyorsun! Mecbur kalacağınız samimiyete nereden eriştiniz siz! Ne zaman eriştiniz?"

Sinir küpüydü ve bu hâline karşılık gergince yerimde kıpırdanmak faydasızdı. Tüm olanları ona anlatmak istiyordum; Boris Vedran Karalav'ın sözleri hâlâ aklımda uçuşuyordu ve *babana bahset*, cümlesi içlerinden en net olandı. Tüm gece neler olduğunu, peşimize adamların düştüğünü ve arabanın frenlerinin birileri tarafından bilerek bozulduğunu da ona söylemeliydim. Öyle değil mi? Yine de annem ve Vural'ın burada olmadığı bir zamanda söylemek en doğrusu olurdu. En azından annem olmamalıydı.

Karşımda bir sorgunun ortasında zanlıyı ilk önce göz hapsine alıp ardından parmaklıklar arkasına atacak kadar tahammülsüz bakan adamdan apar topar çektim gözlerimi. Bir anneme, bir Vural'a baktım. Yutkunarak sıkıntıyla ofladım. İkisinin de gitmesi gerekiyordu. Bunu annemi incitmeden söylemek ise tahminimden daha zordu.

"Baba... şimdi konuşmasak," dedim, gergince. "Tek kalırsak... o zaman-"

"Gitmemi mi istiyorsun?" Annemin sesi bozulduğunu belli edercesine kırgın geliyordu. "Ben senin annenim... gerçekten mi?"

"Anne, öyle değil..."

"Konumuz bu mu?" diye soludu babam, bana bakarak.

Pes ederek başımı iki yana salladım. "Baba, bir anda gelişti. Biz o adamla bu gece tanıştık, beni oraya götürdü... çünkü..." Gözlerine ulaştığımda durdum ve birleştirdiğim parmaklarımı kaşır gibi kazıdım istemsizce. "Onun arabasına binen bendim. İşi olduğunu söylemişti, buna rağmen bindim. Oraya gittik. Arabası arızalanınca yenisini istetti. Arabanın gelmesini bekliyorduk ki, sen geldin."

"Kusura bakma kızım ya! Rahatsız ettik belli!"

Ellerimi dizime vurarak sıkıntı içinde küçük bir "hah" sesiyle ona baktığımda öfke nabzımı düzensizleştirdi. Kelimelerimi özenle seçerken

daha mı yanlış bir yola sapıyordum? Babam şu an yalnızca en öfkelenebileceği kelimeleri seçiyordu.

Ellerimi saçlarıma götürüp karıştırdım. İsyan ediyordum bir yandan. "Ben kötü bir şey yapar mıyım ya? Niye beni suçlu hissettiriyorsun baba? Sana anlatacağım neler olduğunu ama... otur lütfen."

"O adamla yan yana olmanın bahanesi olamaz Gün!"

"Bahane değil zaten gerçekler!" diye bağırdım bu kez, kendime hâkim olamayarak. Duruldum ve omuzlarımı düşürdüm. "Lütfen otur."

Babam birkaç kere gözlerini açıp kapattı, ardından üç adımda dibimde biten ve önümde beliren iri bedeni saniyeler içerisinde orta sehpanın üzerine oturdu. Böylece daha büyük bir baskı altına alındım.

"Ben soracağım, sen cevap vereceksin, Gün," dedi emreder sesiyle, gözleri otoriterdi ve göz kontağımızı kesmemek için ekstra dikkatli bakıyordu sanki; ifademi okuyordu, şüphesini üzerime çekecek bir davranış sergilememi bekliyordu. *Kızının bile.* "Anlaşıldı mı?"

İstemsizce ürperdim. Buna rağmen dik durup dağınık zihnimle ona bakmaya devam ettim.

"Tamam," dedim hiç tereddütsüz, başımı onayla sallarken. "Sor."

Yüzüne yerleşen mimikler oynamazken gözleri hissizdi ve bu beni geriyordu. Bilerek mi bu yanını ortaya çıkarıyordu? Suçlular nasıl onun karşısında altına bırakmıyordu ki mesela?

"O adamla ne zamandır görüşüyorsun?"

Kalp atışlarım yerinden oynadı. "Bu öğlen tanıştık," dedim, dürüst kalarak. "Bolodor'da."

Kaşları çatıldı. Başını çevirdi ve doğrudan Vural'a baktı. Koltuğun kenarında, bir asker edasıyla dik bir şekilde durmaya devam ediyordu. Bir rahatlık vardı yüzünde ya da iyi bir gizleyiciydi. Hiçbir şey sezemiyordum katı ifadesinden.

Babam, "Buraya gel," dedi sert bir sesle.

İkiletmedi, saniyeler sonra yanımızda dikilirken itaat eder hâline baktım yalnızca. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Kahverengi gözleri dümdüzdü.

"Öğlen yanında değil miydin lan sen? Bolodor'a gittiğinizi söyledin. Sen yanındayken benim kızıma mı yaklaştı o it?"

Dudaklarım aralandı, bir saniye sonra kapanırken bakışlarımı profiline düşürdüm. "Baba-"

Bir an gözlerini gözlerime çevirdi ve sert bir bakış indi yüzüme. "Sana sormadım."

"Sor o zaman!" diye yükselttim sesimi, nefeslerim sıklaştı. Gözlerim gözlerinden ısrarla, inat eder gibi bir an bile ayrılmadı. "Haberi bile yok çünkü. Gerçeği sana söyleyeceğim zaten!"

"Şu an sadece sus kızım."

Hayal kırıklığıyla ona baktım. Bana mı güvenmiyordu? Ciddi olamazdı.

"Ben sürekli yanındaydım, Sergen Bey. Bir sıkıntı yaşanmadı," dedi Vural. Çenemi kaldırdım, yüzüne baktım. Mimiksiz çehresine ışık tutan tek ifade gözlerinden geçen soru işaretleriydi.

"O adam orada mıydı?"

"Hayır."

Nasıl bu denli emin konuşabilirdi? Bir an neredeyse ben bile inanacaktım buna ya da o adam benim hayal ürünüm müydü? *Öyle olsa baban adamla basar mıydı seni?*

"Gün," dedi babam o an, ona döndüğümde ensemin aşağısından sokulan ağrı şiddetini arttırmıştı. Gözlerini yüzümde gezdirmeye başladı. "Ne zamandır tanışıyorsunuz siz bu adamla?"

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak sert bir nefes aldım. "Sana söyledim, Bolodor'daydı. Vural görmemiş olabilir, orada merdivenlerden inerken tesadüf eseri gördüm. Bana yardımcı oldu."

"Bana gerçeği söyle." Başını ağırca salladı, gözleri hafifçe kısıldı. "Yardımcı olmuşmuş. Sevgilin olacak alçağı korumayı bırak, tepemin tasını attırma."

Göğsüme bir ağrı sokulurken kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırdım. "O adam sevgilim falan değil benim," dedim sertçe. "Gerçek olanı söylüyorum zaten sana."

"Beni çıldırtma, Aksa!"

Yüzü karanlıkta kalmıştı. Işığı sırtına aldığından gölgesi üzerime düşüp daha derin bir gölgede bırakıyordu beni ve ben kaçmak istiyordum sadece. "Hiçbir şey yapmıyorum, sorularının cevabı bunlar."

"Bana bak, Gün," dedi kısık bir sesle, dirseklerini dizlerine yasladı ve öne eğilerek ellerini kilitledi birbiri içerisine. "O itin oğlu yanına kimseyi yaklaştırmaz, tek bir yabancı bile bulamazsın etrafında. Yanındakiler ya yirmi yıllık dostlarından ya da babasının kuyruklarından biridir, o kadar." Çenesini sıktı, ardından derin bir nefes aldı. "Şimdi bana *bugün tanıştım,* deme! Sakın... Bana yalan söylemeyi bırak ve o adamı ne zamandır tanıdığını söyle."

Öyle miydi? Kimseyi yakınına almıyor muydu Boris Karalav? Yaralı hâlimle yere yığıldığım sırada beni odasına kadar taşımıştı, kendime gelir gelmez beni kovmuş olsa da o odada belirli bir vakit geçirmiştim sonuçta. Üstelik arkadaşı da doktordu ve yaramı kontrol etmişti. Ardından... beni gözetleyicilerden korumak için arabasına almıştı. Bu gece yaşananlar da pek tabii mecburiyetti. Beni arabasına alıp yanında gezdirmiş olmasının bile bir sebebi vardı. Bizim aramızda bir uçurum, *bin farklı ideal olduğu kesindi.* Onu nasıl sevgilim sanabilirdi?

"Olanlar tamamen mecburiyetti zaten. Yoksa yan yana gelmemiz olası bile değil," dedim tane tane, kaşlarım istemsizce çatılmıştı. "Bana inanmıyor olamazsın!"

Ellerini dizlerine çarparak ayağa kalktı. "Ben bu gece kızımın yaptıklarına inanamıyorum zaten," dedi, sinirli bir sesle. "Güvende olduğunu sandığım kızım dolap çevirip herkesi ayakta uyutuyor, annesi zaten ne olduğundan bihaber, ben söylemesem kızı nerede umurunda bile değil!" Çatık kaşları altında yanan gözlerini bana çevirmişti. "Ne oluyor kızım sana? Söyle. Ne oluyor sana?"

Sert bir soluk bırakarak durdu, dişlerini sıktı. Suratındaki ifadeyi yakından hiç görmemiş, tanımamıştım; ilk defa bana karşı böyleydi. Sert ve kuşkulu. Oturduğum yerden doğrularak ayağa kalktım ve tam karşı hizasında durduğum sırada annemin bağırışları salonu inletiyordu.

"Beni suçluyor olamazsın! Tüm yaşananların sorumlusu ben miydim burada? Kızımı evde tek bırakamayacak kadar tehlikede olduğunu nasıl bilebilirim ben?"

Evet, başlıyorduk. Gözlerimi yumarak başımı hafifçe geriye eğdim ve ağırlığımı bir ayağımın üzerine taşıdım. Birkaç saniye bekledim.

"Sanki keyfimden yapıyorum, Hazan. Bu benim görevim... Anlamıyor musun sen bunu?"

"Gün'ün canını tehlikeye atan benmişim gibi davranma o zaman!"

"Ben miyim yani?"

"Tabii ki sensin!"

"Hazan-"

Annem sözünü o an kesti. Daha sakindi. "Bak, Sergen. Konu hakkında en ufak bir fikrim yok, gizlice evden kaçmasını asla onaylamıyorum. İşinin ciddiyetini senelerce yakından tanıdım zaten, anlıyorum..." Derin ve ağır bir soluk aldı. "Yine de bu kadar kısıtlamanı kimse kaldıramaz. Kaldıramaz ya..."

Gözlerim bir saniye sonra açığa çıktı ve ilk başta annemi buldu, karmaşanın içinde dağılmamıştı. Öfke yüzünde hüküm sürerken bile hep olduğu gibi güzeldi. Alnında bir damar seğirerek mavi-mor bir şerit indiriyordu iki kaşı arasına, dosdoğru babama bakıyordu.

Elleri belinin iki yanına tutundu babamın, sert nefesleri göğsünü indirip kaldırıyordu. "Sen açık açık konuşsana bi', Gün'ü bahane etme. Ne demek istiyorsun? Bizden kaçmanın sorumlusu da ben miyim?"

"Bunu mu anladın sözlerimden? Ciddi olamazsın, Sergen!"

"Gayet ciddiyim!"

"İnanılır gibi değilsin ya! Konumuz bu mu? Bitmiş meseleyi açıp duruyorsun!"

Annemin sert sesi boğazından gürler gibi çıkarken bakışlarım bu konulara yabancı adama kaydı. Vural'a baktım o an. Gözleri yerdeydi ve şahit olduğu konuşmayı dinlememiş gibi yapıyordu.

Bakışlarımı kaçırdım.

"Sen niye geldin ki, Hazan?" diye tersledi babam, sinirine dokunuyormuş gibi. "Gitsene evine. Biz hallederiz sorunumuzu. Girmişsin eve zaten habersiz, kim sana bu izni verdi?"

Küçük bir "hah" sesi çıkardı annem. "O zaman kızımızı benim yanıma getirseydin geri. Ha, *olmaz,* diyen de *sana artık güvenir miyim,* diyen de sendin. Merak edip gelmek en doğal hakkım."

"Kızını merak ediyorsan, senin için evine geldiği geceyi dışarda geçirip, evden kaçtığından bihaber olmazdın."

Dişleri arasından öfkesini püskürtüyordu resmen. Kime kızgındı? Yıllardır demlenen ve bir türlü dindiremediği bir öfke ezbere geçiyordu gözlerinden. Yine de hâlâ farklıydı. Bir şeyler vardı, bir şeylere özel olarak kızgındı sanki. *Bana mıydı?* Kızarmış çehresi, yalnızca alkolün etkisinde olabilir miydi? Hiç sanmıyordum.

İçki içtiğini biliyordum, keskin bir koku her köşeye sinmişti tüm yolculuk boyunca ve ne kadar içtiğini bilmesem de kontrollü bir adamdı, fazla kaçırmış olamazdı, dinç duruyordu. Bu yüzden bu seçenek hızla eleniyordu.

"Böyle olacağını nereden bilebilirim? Üstelik Gün uyuyacağını söylemişti. Ona güvendim sadece."

Sözleri bir anlık hassas noktamı yakaladığında dudaklarımı birbirine bastırdım suçlulukla. Güvenini kırmak en son isteyeceğim şeydi; mükemmel bir anne değildi ama ilişkimizde güvensizlik de olmamalıydı.

"Özür dilerim, anne," diye fısıldadım istemsizce, ona bakarken. Karmaşada silinip kayboldu bu özür, bir tek Vural duymuştu ve bir an gözlerini yüzümde hissetsem de bunu görmezden gelerek üç maymunu oynadım.

"Kontrollü olmak zorundasın," dedi babam seslice bir nefes vererek, bir adım geri giderken. "Uyumaya gidiyorum diyorsa arkasından git, kontrol et. Uyumuş mu bak, uyuyor mu göz at. Bunlar zor şeyler mi?"

Gözlerimi devirdim. "Ben çocuk değilim baba."

Umurunda olmadı elbette. Her zaman olduğu gibi.

"*Babası yeterince kontrol ediyor, bari benim yanımda rahat olsun,* dedim." Ağır nefesler alıyordu, histerik bir şekilde güldü. "Neyse ki sevgili eski kocam her ihtimali düşünüp kızımızın da her anını takip ederken gerek kalmıyor düşünmeye."

"Onun için yapıyorum! Başına bir şey gelmesin diye!"

"Ona nefes alacak alan tanımıyorsun! Bana da yaptığın gibi!"

Çatık kaşlarım sert bakışlarımla iç içe geçti anında ve sözler kafamda uçuşurken bir anneme bir de babama baktım. Her anımı takip eden adam Vural'dı, öyleyse bu gece yanımda olmadan nasıl beni bulmuştu? Sinsi bir kuşku belirdi içimde.

"Bir dakika, bir dakika," diyebildim düz bir sesle, bakışlar anında yüzüme birikti. "Tam olarak neyden bahsediyorsunuz şu an?"

"Söyleyeyim," dedi annem, bedenini bana çevirerek kollarını göğsünde bağladı. "Hazan," diye anında soludu babam, sert bir nefesle. Annem onu dinlemedi. "Baban üstüne GPS yerleştirmiş."

İfadem dumura uğrayıp parçalanırken şaşkınlıkla aralandı dudaklarım, bir saniye ardından kapandı. Bir şey söylemek istiyordum ama kelimeler yoktu. Ne dönüyordu burada? Göz bebeklerimi saran bir titreme yerleşti içime, ileri gidebileceği nokta tam karşımda duruyordu artık.

"Bana takip cihazı mı taktın?" diye soludum sesimi bulup, nefeslerim alt üst olurken yutkunmaya çalıştığım anda. Direkt babama bakıyordum. "Bu kadarını yapmış olamazsın!"

Yüzü kıpırtısızdı. Dudakları düz bir çizgiydi, elleri iki yanına indiğinde sarsılmaz ifadesi sertlikle kaplanmıştı. "Seni takip ettiğimi zaten biliyordun," dedi, duygulardan arınan sesiyle. "En iyisi ne olacaksa onu yapıyorum. Bu da onlardan biri."

O an, tetikte bekleyen öfke gözümü kararan ilk şey oldu. Dişlerimi sıkarak kırpışan koyu kirpiklerimin içinden buz gibi gözlerimle baktım ona. "Peşime adam taktığın yetmezmiş gibi bir de bunu mu yaptın?" diye

bağırdım. "Benden gizli beni takip etmen ne demek ya? Vural var! Vural! Ne demek takip cihazı!"

"Abartıyorsun," dedi, kaşlarını çatarak. "Her olasılığı düşünmem gerek, benim sana dair en kötüsünü önceden düşünüp önlem almam lazım. Sen benim kızımsın. Bundan doğal bir şey olamaz. Bu şimdi neden sorun oldu?" diye sordu keskin bir sesle, çatık kaşları altında hiç sönmeyen bir ateş yanıyordu. "Senin güvenliğin için her şeyi yapacak bir adam olduğumu unutuyorsun."

Başımı iki yana salladım ağırca. "Bu kadarını değil!" diye bağırdım ardından, bağırmamdan kaynaklı acı birden yaranın içine dağıldı. Yutkundum, havasız kalan ciğerlerim büzülmüştü sanki. "Bu kadarı olamaz ya. Olmamalı... Vural var yanımda, beni takip mi ediyorsun buna rağmen? Bunun ne kadar kötü olabileceğini düşündün mü baba? Ne hissedeceğimi?"

"Senin iyi olman ne hissedeceğinden daha önemli."

Kocaman bir şaka gibiydi.

Alt dudağımı ıslatıp ağzıma yuvarlarken sırtımı döndüm, nefeslerimin düzene girmesini umarak elimi saçlarıma sürüklerken ağlayacaktım sinirden. Hayatımın her alanını sorgusuz sualsiz işgal ediyordu. Tam olarak bu yüzden Bolodor'da yara aldığımı bilmesini istemiyordum. Eğer bugün olanları saymazsak, ortada şu ana kadar belirgin bir şey olmadan peşime adam takıp üstüme cihaz yerleştirmeyi hak görüyordu. Her seferinde, *senin için,* masallarını dinlemekten bıkıp usanmıştım.

İlk kez takip cihazı takıldığını idrak ediyordum, belki de sürekli bunu yapıyordu. Sadece benim şimdi haberim oluyordu. Öyle miydi? Ne önemi vardı? Üstüme, sürekli gözetlendiğim bir şey takılmıştı. *Siktir.* Kafamın içinde her hücremi zehirleyen bin bir soru can buluyordu.

Neredeydi peki? Telefonumda mıydı? Nasıl bir şeydi? Neye benziyordu?

Başımı geri çevirdim. "Nerede?" diye sordum sakinliğimin son sınırına taşarken, delirmiştim.

Baştan aşağı beni süzdü babam, gür kaşları altında sönmeden kalan bir ateşin arasından bana bakıyordu. "Aklından ne geçtiğini biliyorum. Unut bunu."

"Söyle," dedim, elimi cebime ilerletip telefonumu açığa çıkarırken. Parmak uçlarımda tutup kaldırdığım telefonu bakışlarımla işaret ettim bir anlığına. "Bundan mı? Beni telefonumdan mı takip ediyorsun?"

"Konumuz bu mu?" diye yükseltti sesini. "Sen önce bi' elin adamıyla dağın başında ne işin olur onu söyle. Bak hatırladım yine. Öylesine piç..." Kafasını kütletir gibi bir an eğdi ve çenesi kaskatı kesildi. "Otel odasında, benim kızımla! O herifin ne gibi bir ilgisi olabilir seninle? Sen bunu bir açıkla bana."

"Açıklamıyorum! Ne yapmışsam da iyi yapmışım!" diye bağırdım ansızın, boğazım yanarken telefonu da bir köşeye fırlatmıştım.

Sert bir şekilde zemine çarpıp sürüklenerek duvarın dibini boyladı, kırılıp kırılmadığını bilmiyordum ama etrafa yayılan ses ekranın parçalanmış olabileceğini düşündürttü bana. Bir şaşkınlık nidası koparak iki eliyle bir karış açılan ağzını örten annemi göz ucuyla gördüm o sırada.

"Beni daha fazla çileden çıkarma, Aksa." Bir adım üzerime gelirken gözleri gözlerimin içinden ayrılmamıştı. Öfkeyle bakıyordu bana. "Karşında kimin olduğunu unutuyorsun bazen."

Bir alay yüzüme doğru öfkeyle beraber yayılırken gram samimi olmayan bir gülüş takındım. Aslında öfkeden deliriyordum.

"Kimmiş karşımdaki? Babam mı? Emniyet Müdürü Sergen Alatan mı? Kim?"

Yüzüne daha ciddi bir ifade yerleşti. "Tüm gece ortalarda olmayan kızı için endişelenen bir baba," dedi. "Aynı zamanda o dağın tepesine gelene kadar kafasında onlarca senaryo kuran Emniyet Müdürü... Anlıyor musun şimdi beni?"

Boğazıma dizilen öfkeyi yutarken sözlerini önemsemeden yüzümü sıvazladım ve derince nefeslendim o an. Sadece... bu gece bir an önce bitebilir miydi?

Omuzlarım çöktü pes edercesine. "Baba," dedim kısık bir sesle. "Beni bu şekilde takip edemezsin. Yapamazsınız bunu."

"Yaparım, yapacağım. Her zaman seni onlardan bir adım öne taşımam lazım, her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıyım. Söylemek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

İfadesini izledim saf bir öfkeyle. Bu beni rahatsız ediyordu. Başımı iki yana salladım. "Böyle olamaz," dedim buz gibi sesle. "Olmayacak. Vural tüm süreç boyunca yanımda zaten. Beni rahatsız etmekten başka bir şey değil bu yaptığın. Her an her yerde hayatımın ortasında olamazsın baba. İstemiyorum bunu."

Omuz silkti. "Bu isteyip istememen gereken bir konu değil. Doğru olan bu, Gün. Öyle olması gerektiğini bu gece daha iyi anlamışsındır. Çeneni boş yere yorma."

"Ben bu gece eve dönecektim zaten!" diye bağırdım kendime hâkim olamayarak. "Yanlış bir şey yapmadım." Çenemi sıktım yavaşça, göğsüm aldığım ağır nefesle yükselip indi. "Orada olmam gerekti, oradaydım... İstediğini düşün. O kötü bir adam değil."

Kaşları yukarı kalktı bir anlığına, sinirden kuduruyor olmalıydı. O adamı, bir Karalav'ı savunur cümleler kurmak aptalcaydı. İçimden ne geçirirsem her birini söylüyor olmak hiçbir zaman iyi bir fikir değildi.

Bir adım üzerime gelerek işaret parmağını aramıza kaldırıp yüzüme salladı tehdit eder gibi. Bakışları kısık, kapkaranlıktı. "O puşt, her ne haltsa, sevgilin veya başka bir şey... asla, bir daha asla yanında, yakınında olmayacak, aynı metrekareyi bırak aynı yakada bile olmayacaksın. Anladın mı?"

İfadesi, duruşu ve sözleri korkutucu geliyordu. Bakışlarımı sabit tutmaya çalışırken kirpiklerimi bir an kırpmadan dudaklarımı birbirine bastırdım. Nefes bile düşmedi ağzımdan, dilim düğüm düğümdü. Çözmedim.

"*Anladın mı,* dedim, Gün?" diye dişleri arasından tekrarladı. Göz gözeydik ve ılımlı hiçbir duygu yoktu bakışlarında. "Cevap ver."

Bir sebeple, bir inatla ya da olasılığı ön görülmemiş bir ihtimalle aralanmadı dudaklarım. Öylece ona baktım. İpin ucu onun aklının içinde hangi yöne çıkıyordu bilmiyordum, kaskatı bir kine sahipti bu konuda. Daha fazla bir şey söyleme ihtiyacı hissetmedim, benim aksime babam daha fazlasını istiyordu. İstediğini ona vermek, şu an kısıtlandığımı bilirken olanaksızdı. Bunu sindirmem, bu fikre alışmam gerekti ve bu gece yalnızca tek başıma kalıp kendimi dinginleştirmekle uğraşacaktım bir süre. O an her şey benim için bu kadardı.

"Sana bir şey sordum."

Dik ve sert bir ses. *Uyarı.*

Damağıma yayılan acı tadı zar zor yutup hızla bakışlarımı kaçırdım ve onlara sırtımı dönerek koşar adımlarımı odama yönlendirdim. Dinlenmekti dileğim, konuşmak istemiyordum. Elbette bu onu daha da sinirlendirdi. Koltuğun köşesini dönüp sıyrılırken parke zeminde dümdüz yürüdüm, bağırışları salondan dışarı taşıyordu.

"Gün! Buraya gel!"

"Bırak yalnız kalsın, genç olduğunu unutuyorsun her seferinde. Sonra sor ne soracaksan."

"Kızımla arama girme, Hazan," dedi babam, ters bir sesle. Ardından, "Sen de çıkabilirsin, Vural. Hazan Hanım'ı da evine bırak," diye ekledi.

Gözlerimi birkaç saniye kapatarak uğultuları arkamda bıraktım. Kalbimde kördüğüm olup baş gösteren çarpıntı üst kata ulaşan merdivenleri tırmanıp odaya girene kadar artarak devam etti. Kapıyı arkamdan kapatıp kilit vurmayı ihmal etmezken düşüncelerim kafamın her köşesinde yankılanıyordu. Ben ise kaybolmuştum.

Işıkları yakma gereği duymadan odanın ortasına bomboş bir zihinle sürüklendim. Tam odanın ortasında büyük bir yatak duruyordu, duvara gömülü yüksek ve geniş boyutlarda bir kütüphane vardı, içi kitaplarla doluydu. Gözlerimi etraftan ayırdım. Bir elim belimdeydi, bir diğer elimi saçlarımın arasına götürdüm.

Pencerenin önüne yaklaştım ardından. Tül perdeyi iki yana çekip pervazın gerisine itekledim. Kar taneleri incelse de hâlâ yağıyordu. Ne zaman duracaktı? Kaç güne silinip giderdi? Başımı bir anlığına havaya kaldırdım ve bozuk bir karanlıktan dökülen kar yağışına baktım. Sonra başımı indirip buzdan gözlerimi bahçenin içine yönlendirdim. Bembeyaz örtü ile kaplı bahçenin çevresini saran ışıklandırmalar yükselip odanın içinde sönüyordu.

Sıkıntı içinde derin bir şekilde oflayıp yatağa doğru yürüdüm. İç geçirerek bir elimi gerdanıma sarıp boynuma çıkarırken sırtımı yatak başlığına yaslamıştım; siyah boğazlımı çekiştirip tenime değdirdim dokunuşlarımı, bir de yara vardı. Babama bir şekilde anlatmam gereken şeyler vardı.

Boris olacak adamın sözleri hâlâ benimleydi. Yaranın sahipleri hakkında bahsettiği şeyler tam anlamıyla korkunçtu.

Başımı kaplayan ağrı düşünme isteğimin önüne geçtiğinden karanlığın ortasında birkaç saniye gözlerimi kapadım. Çok yorgun hissediyordum, vücudum bu gecenin altında kalmış, ezilmişti sanki. Tüm yaşananların tekrarı oynuyordu kafamda, bu daha yorucuydu.

Bolodor, bir yabancı bile olsa birini öldürmek için frenleri haşat edilen araba, o otel odası, bana gösterdiği savunma numaraları... En önemlisi ya bilerek bıraktığı ya da unutulan kırmızı bir ip. Niye bilerek bırakmış olsundu ki? Unutmuştu sadece. Gelip almalı ya da ben ona teslim etmeliydim. Parmak uçlarım duraksadı aniden, gözlerim pat diye açıldı aynı zamanda.

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadım kendi kendime, başımı onaylamaz bir ifadeyle iki yana sallayarak. "Bize ne sanki? Sus, Aksa. Düşünme."

İnanması güç bir şekilde, aklım soru işaretleriyle dolu olsa da o adamın korumacı tavrına minnet duyduğumu hissediyordum. Bir

teşekkür borçlu sayılır mıydım? Pekâlâ. Sayılmazdım. Sonuç olarak tüm yaşananlar bir bakıma onların suçuydu. *Onlar...* Karalav ve diğer yandaşları.

Badraçlar. Onlar hakkında bir şey bulabilir miydim? İnternet üzerinde birkaç bilgi yazardı belki de. Elimi yatağa koyup destek alarak doğruldum ve dün gece dizi izlediğim için başucumdaki komodinde duran dizüstü bilgisayara uzandım. Telefonumun aşağıda, tahminimce çatlak bir ekranla kalmış olması kocaman bir talihsizlikti.

Saniyeler içinde tek tuşla ekranı aydınlatırken arama tuşuna ilk önce "Badraç" yazdım. Bir *Wikipedia* sayfası açıldı.

Badraç, Türk mitolojisinde Yedibaşlı Ejderha; Padraç da denir. Yedi tane başı vardır. Ölmesi için yedisinin de kesilmesi gerekir. Bazı söylencelerde tek tek kesilen baş geri yerine gelir, bu durumda yedi başın da aynı anda kesilmesiyle ancak öldürülür.

Adamın takma ismi buydu. Rakamsal bağlantıları ya da içine saklı sırrı kavramak istesem de hiçbir düşüncem olmadığından kaşlarımı çatmakla yetindim. Parmaklarım klavyenin üzerinde kaydı, farklı aratmalar yapsam da asıl ismini öğrenmeden net bir sonuca ulaşmak mümkün değildi.

Tam vazgeçmiş ekranı kapatacaktım ki, aklıma düşen fikirle gözlerim ekrana kitlendi ve kısıldı. Onun hakkında neler öğrenebilirdim? Aslında, böyle bir şeye ne gerek vardı?

Nabzım suç işliyormuş hissiyle kabarsa da parmaklarımı tuşlar üzerinde dolandırdım. Babam arama geçmişimi de kontrol edecek miydi? Ne kadar ileri giderdi?

"Boris Vedran Karalav" ismini arama geçmişinde görse kalpten gider miydi?

Aman, Allah korusun.

Yutkunarak aramanın sonucunda açılan birkaç habere bakışlarımı sabitledim ve ilk habere tıkladım. Haber beş yıl öncesine aitti.

22 Yaşındaki Pilot, Yeni Uçak Modelinin Test Pilotu Oldu!

Yarı Türk, yarı Hırvat olan ve Rusya'da yaşamını sürdüren Karalav, bir zamanların solo uçuş yapan en genç kişi unvanın sahibi.

Havacılık sektöründe genç yaşına rağmen oldukça başarılı bir kariyeri olan 22 yaşındaki Pilot Boris Vedran Karalav, özellikle zorlu hava koşullarında yaptığı başarılı iniş ve kalkışlarla dikkatleri üzerine çekiyor, meslektaşları arasında saygın bir konuma sahip.

Havacılık endüstrisinde adından daha şimdiden sıkça söz ettiren genç pilot, yeni bir uçak modeli için özel olarak seçildi. Havacılık endüstrisinin önde gelen firmalarından biri olan AviaNov, Karalav ile çalışmanın kendileri için büyük bir fırsat olduğunu belirtti.

"Vay be," dedim, kaşlarımı kaldırırken. Ekranda üzerinden ayrılmadı gözlerim, ilgim birkaç uçak fotoğrafına asılı kaldı. Tek kişilik uçuşlar için olanlardan mıydı bu? Yolcu uçağı olmadığı kesindi.

Şaşırmıştım. Yaşının üstünde birçok başarı ile çalkalanıyordu site, istemsizce bir hayranlık da göğsümü dürtüyordu. Nasıl öylece her şeyi geriye atıp buraya temelli dönebilirdi? Kafayı mı yemişti? Ya da annesinin acısı mıydı ona bunu yaptıran?

O an kapının tıklatıldığına dair ses beni daldığım âlemden çekip alırken nefesimi tuttum, başımı kaldırdım ve bilgisayar ekranını bir anda kapatırken odanın kapısına doğru baktım.

"Gün, uyuyor musun?" diye seslendi babam, ardından kapı kulpunu tutup metalik bir sesle indirdi. Başarısız olunca sert bir soluk verdi. "Bu da yeni âdetimiz."

Homurtusu kapının önüne yığılırken birkaç saniye sessizliğin içinde çıt çıkarmadan adım seslerinin uzaklaşmasını bekledim, alt dudağımı dişlerimle ezip dinledim gidişini. Yorulduğumdan uyuduğumu sanıyor olabilirdi. İşin aslı, o adam hakkında daha fazla bilgi öğreniyordum. Sandığı çok fazla şey vardı bu gece.

O adamı sevgilim sanıyordu. Belki de bu, en çılgınca olandı.

Bilgisayarı komodine geri bıraktım. Birkaç saniye sonra ayağa kalkıp ilk önce perdeleri kapattım ve ardından dolaptan uzun kollu, ayak bileklerimde biten gecelik takımı çıkardım ve üzerimi değiştirdim.

Yatağa girdim, başımı yastığa bırakırken gözlerim tavanla buluşmuş ve elim istemsizce boynuma gitmişti. Aynı anlarda kırmızı bileklik sürtünüyordu açık gerdanıma. Bende mi kalacaktı bu bağ? Israrcı ve kararlı gözleri tavanın ortasında belirirken bir şekilde almaya geleceğine emin sayılırdım. O zaman belki de ona teşekkür edebilirdim. Alt üst olan dengemle derin bir nefes aldım ve gözlerimi yumdum.

Duzenleme
Ny.ozlem

Konu: Montaj İçin Teşekkür ve Toplantı

Merhaba, Gün.

Son gönderdiğin montaj için teşekkurlerimizi iletmek istiyoruz. Güzel ve detaycı bir iş çıkarmışsın. Cesur Kırat inceledi, oldukça başarılı. Eksikleri hızla yakalamışsın. İyi bir gazeteci olacağından kuşkumuz yok. Diğer stajyer arkadaşlarına da yarın nasıl ilerlediğini göstermen için hepinizi toplantı odasında bekliyor olacağız.

Başarılarının devamını dileriz!

Sevgilerle,
Azner Medya Ekibi

Mesajı bir kez daha okudum. Ajanstaki tüm stajyerlere verilen bir montaj görevi vardı ve ben doğru mu yapmıştım? İstemsizce gülümsedim. Onlarca kişiye çıkıp anlatmak hiç sıkıntı edeceğim bir şey değildi. Özellikle gururum böylesine okşanmışken.

"Gün... ne oldu birden? Yüzünde güller açtı," diyen ses odağımı keserek başımı eğdiğim ekrandan kaldırmamı sağladığında ilk önce karşımda oturan kıza, ardından yanımda bana seslenen arkadaşıma baktım. Sırtımı geriye yaslayarak tablet ekranını kapattım ve çantamın içine itekledim. Telefonum evde, bir köşede kırık bir hâldeydi hâlâ.

"Ajans mesaj atmış. Verdikleri montaj işinin üstesinden gelmişim, onu söylüyorlar."

"Hım..." diye mırıldanarak başını ağırca salladı Beliz, yeşil gözleri karşısındaki kıza ulaştı. "Geleceğin muhabiri karşında duruyor resmen."

Sessizce güldüm. "Abartma."

Ders son dakika iptal ediğinden kampüsün içindeki fakülteye en yakın kafeye gelmiştik birlikte. Özge ile yol üzerinde karşılaşıp planımıza dâhil ettikten hemen sonra kendimizi Soulmate'e attığımızda Vural'a haber verip vermemek arasında kalmıştım. Kampüsteydim ve sıkıntı olabilecek en son yerdi bana göre. Ders bitiminden on dakika kadar önce dersliğin önüne kadar geleceğini hesaba katacak olursam onu beş dakika içerisinde aramam ve buraya çağırmam gerekiyordu.

"Bence abartmıyor," dedi o sırada Özge, koyu bir makyaj ile belirginleşen kahverengi gözleri ile gözlerim buluştu. Esmer tenli, güzel bir kızdı. Konservatuvar son sınıf öğrencisiydi ve aslında Beliz ile daha yakın

olduğundan yaklaşık birkaç ay önce onun sayesinde tanışmıştım. "Bunu söyleyen ilk kişi değil. Senin hakkında bunu çok duydum."

Kaşlarım şaşkınca havalandı. "Kimden?"

"Ortak birkaç arkadaşımız var," dedi, önündeki karton kahve bardağını dudaklarına götürürken. Büyük bir yudum aldı ve sessizce nefeslendi. "Onlardan falan duymuştum. Hatta... birinin arkadaşı senin eski sevgilinmiş."

Yiğit ahmağı.

"Yiğit mi?" diye sordu Beliz, bir anlığına ona uğradı buzdan gözlerim. "Bu lavuk her yerden çıkıyor ya... Tüm fakültede tanınıyor adam." Bana dokundu gözleri. "Sen bu adamı nasıl buldun Allah aşkına?"

Ofladım sesli bir şekilde. "Umurumda değil Beliz," dedim dümdüz. "Açıp durma şu konuyu."

"Tamam ya," dedi, bu konudaki hassasiyetimin farkındaydı ve dikkat etmesini söylüyordum genelde. Beni aldatan piç kurusunun lafını neden duymak zorundaydım ki? İğreniyordum o heriften.

"Ama haklı sayılır," dedi bu kez Özge, gözlerim üzerine çevrildiğinde onun bakışlarının geriye kaydığını fark ettim. "Bak... buraya geliyor."

Kaşlarım ifademi yutarak sertçe çatıldığında göğsümde başka bir öfke kaynamaya başladı. Alt dudağımı sabırla ıslatarak gözlerimi sakin kalabilmek adına yumdum. Yüzsüzün tekiydi. Peşimde gezinmeye yeniden mi başlamıştı? Onu ciddi anlamda tertemiz dövmek istiyordum.

"Gün," diyen sesini duymam gecikmedi, beynime neredeyse kan sıçrayacaktı. Bu adama nasıl beş ayımı heba edebilmiştim? Resmen aptallıktı. Oturduğum köşenin bir adım ötesinde dikiliyordu, gölgesi üzerime devrildiğinden ayırt edebiliyordum. "Gün... bebeğim."

Oturduğum yerden ayaklanarak önce Beliz'e, ardından Özge'ye baktım. "Benim gitmem lazım, size iyi eğlenceler."

"Gün-"

Beliz'in sözünü kestim hızla. "Sonra konuşuruz, ararım seni."

Omuzlarını düşürdüğü saniye üzerime paltomu geçiriyordum. Hareketlerim aceleci ve bir o kadar sertti. Saçlarımı ensem ile paltom arasında sıkıştığı noktadan kurtardım ve çantamı aldığım gibi sırtımı dönerek yürümeye başladım. Kulaklarıma biriken uğultunun sebebi bana sayısız kez söylediği o cümlelerin zihnimde koşuşturmasından kaynaklıydı. Aldatılan taraf olmama rağmen beni suçlayabilmişti. İlgisiz ve şımarıktım. Söylediğine göre... ona da yetmiyordum. Beş aylık ilişkide ne bekliyordu bu piç kurusu? Her ne olursa olsun aldatmasını haklı da çıkaramazdı.

"Gün! Bekle!"

Kafeden çıktığım gibi fakültemin ezbere bildiğim yolu üzerinde adımlamaya başladığımda bir el koluma yapıştı ve bedenimi bir çırpıda geri çevirerek beni durmaya zorladı. "Çek elini üzerimden," diye soludum, kolumu avucundan çekiştirip kurtardım ardından. Birkaç adım geriye gittim ve kahverengi gözlerine dik dik baktım. "Bir kez daha karşıma çıkacak olursan seni gerçekten öldürürüm. Duydun mu beni?" Dişlerimi sıktım. "Hatta... babama söylerim, onun planları daha etkilidir emin ol."

Göz göze kalmaya bile tahammül edemiyordum. Bir şey söylemesine fırsat tanımadan sırtımı dönüp düz adımlarla yürümeye başladığımda bakışlarının ağırlığı üzerimdeydi. Radarından çıkmak için sola doğru saptığımda fakülteye yönlendirdim adımlarımı, Vural birkaç dakikaya buraya kadar gelecekti ve ona haber vermektense renk vermeden onu içeride bekleyebilirdim.

Birkaç dakika içerisinde fakültenin bahçesine girdiğimde daha sakin hissetmek için bloklardan birine girip tuvalete geçmiştim. Elime yüzüme su çarptığımda ise tam anlamıyla dingin hissediyordum. Yine de günler önce tuvalette yaşadığım olaydan sonra çok da oyalanmadan dış kapıya yönelmiştim.

Kar yağışı kesilmişti, saat ise akşam vakti beşi gösteriyordu. Okul bahçesine yığınla inen öğrencilerin birkaçına kayma tehlikesi yaşatacak bir buz soğuğu esiyordu. Ellerimi montumun ceplerime yerleştirdim ve sert bir nefes aldım. Buna ihtiyacım vardı; oksijene, beni diriltmesine... Boynumu atkımdan içeri doğru iyice gömerek kafamı toparlamak için birkaç kez tekrarladım bunu.

Düşünmem gereken daha önemli bir mesele vardı.

Dün gece yaşananların ardından sabah uyandığımda babam ifadesinde hiçbir eksilme olmadan beni hazırlanmış kahvaltı sofrasının başucunda bekliyordu. Sorgu masası olduğuna adım kadar emindim. O saate kadar çoktan emniyete geçmiş olurdu normal zamanda, bu sabah evdeydi ve kurulu kahvaltı masasını görmezden gelip telefonumu alma zahmetine dahi girmeden dış kapıya yönelmiştim yalnızca. Babamın homurtusu hâlâ kulaklarımdaydı hatta. Vural'ı daha kapıyı açar açmaz girişte bulmak sürpriz sayılmazdı elbette. Yine de öylesine nefret ediyordum ki bu durumdan, herkese karşı dinmez bir tepki hâlindeydim.

Beklemediğim tek şey staj için şirkete geçtiğimde her saat başı beni bulunduğum kata gelip kontrol ediyor oluşuydu. Ters bakışlar atıp kaş göz işaretiyle göndermiştim her seferinde. En son, onu kolundan

tuttuğum gibi bir köşeye çekip tepeme fırlayan öfkemle uyardığımda anında babamı ortaya atmıştı. Beni daha deli öfkelendiren kelimeler içeriyordu sözleri ve elime bir şey geçmiyor oluşu beni çıkmaza sokuyordu. Çok kötü hissediyordum. Suç işlemişim gibi.

Böyle devam mı edecekti?

Bir gün öncesine kadar üzerimde kurduğu hâkimiyetin ve korumacı tavrının beş katı ile çarpılmıştım. Sebebi bir adamla odada basılmış olmam mıydı? Basit bir adam değil. Bir Karalav. Kırmızı bağı hâlâ bileğimde takılı olan Karalav.

Kar yığınlarını ezerek bahçe kapısına adımlarken gözlerim önümde ilerliyor, zemini kaplamış karı takip ediyordu. Hoca dersi iptal etmemiş olsaydı, her defasında olduğu gibi sınıf kapısında beni bekleyecekti. Bu kez bozduğum düzen birkaç dakikalık bile olsa rahat hissettirmişti; şu an fakülte dışında bekliyor olduğundan ve yalnızca biraz mesafe yürüdükten sonra onunla karşılaşacağımdan emin olsam bile.

"Gün Aksa Alatan," diye ismimi seslenen birisini duyduğumda irkilerek duraksadım ve damağıma çarpan kalbimle başımı sesin geldiği yöne çevirdim hızla. Bir elim göğsüme yapışmıştı istemsizce, gözlerim iri iri aralanmıştı. O kadar dalmış ve kaybolmuştum ki zihnimde, aynı oranda dünyaya sertçe çekilmiştim şimdi.

Yabancı bir sima birkaç adım ötemde dikiliyordu. Siyah kaşe bir kabanın içinde 1.90 boylarında, siyah pantolon ve kazak giyinmiş bir adamdı karşımdaki. Bu yüzü ömrümde bir kez bile olsun görmediğime emindim. İsmimi nereden biliyordu? Vural aptalı her an dibimde dolanırdı da şimdi neredeydi?

Korkumu yüzüme yansıtmadan, gözlerimi bile kırpmadan belli belirsiz yutkundum sadece. "Gün mü?" diye sordum, kuru bir sesle. "O kim?"

Kendimi tanımıyormuş gibi yapmak... Evet, kaçış yöntemim buydu. Oldukça zeki Aksa Alatan.

Yabancı adamın yüzü anlamsızca buruştu ve kaşları ağırca çatıldı. Şok olmuş gibi aralandı dudakları. "Kim mi?"

Dişlerimi sıkarak başımı salladım yavaşça. "Birine benzettiniz galiba. Bahsettiğiniz kişiyi tanımıyorum."

İki kaşı da yükseldi, altında parıldayan yeşil gözleri sözlük anlamını o an çıkaramadığım bir hisle dolmuştu. "Galiba," dedi, güldü. "İsminiz neydi?"

"İsmim mi?"

Başını onaylar anlamda bir aşağı bir yukarı salladı. "İsminiz."

Kaşlarım çatıldı, ardından gözlerim kısıldı kuşkuyla. "Sizi neden ilgilendirsin?"

Omuz silkti ağırca. "Gün olduğunuzu söylemişti bir dostum," dedi, iki eli paltosunun ceplerindeydi. Bir mühür çıkar korkusu taşıyordum. Gergince etrafa baktım, öğrenciler dağılmıştı bile. Birkaç kişi dışında ağaçlar arasında, büyük bahçede yalnız kalmıştık.

"Aygül benim ismim," dedim çenemi kaldırıp. "Siz karıştırmış olmalısınız."

"Hayır-"

Lafını bıçak gibi kestim. "Gün falan değilim," dedim sert bir dille. Kafamı yine iki yana salladım. "Hem o nasıl isim? Hangi gün mesela? Salı mı? Çarşambadır belki de."

Başı geriye düştü ve boğazından bir kahkaha döküldüğünde bedenim hayal edemeyeceğim kadar gerilmişti. Kuralı belirli bir oyunda, tarafıma oynanan hamleler babamın aklında kurdukları gibi çıkar mıydı? Bu adam kimdi? Oyun da kuralı da hamlelerin her biri de benden bağımsız gelişiyordu ve öylece bir savaş alanının ortasına bırakılmıştım sanki. *Çok korkunçtu.*

"Kusura bakma, daha fazla dayanamadım. Çok komik bir kızsın, bir an gerçekten yanlış kişinin yanında mıyım diye düşündüm." Derin bir nefes alarak kaşları ile boynumu işaret etti. "Yarana bakmamış olsam, şu an bandajın ucunu görmesem inanırdım."

Dudaklarım şokla açıldığında karşımdaki adamın sesi o andan itibaren tanıdıklaştı. Yara aldığım sırada, o odada ikili arasında yaşanan konuşmaları dinlediğimden zihnimin hatıra süzgeci makine gibi çalıştı ve her şeyi doğru düzgün hatırlamasam da isminin *Kutay* olduğunu hatırlayabildim. Boynuma bu adam mı bakmıştı? Doktor olan arkadaşı buydu. Boris Vedran Karalav'ın arkadaşı.

"Sen..."

Elini cebinden çıkardı ve bana doğru uzatırken gülümsedi. "Kutay."

Çatık kaşlarım altında önce eline ve ardından açık tenine, keskin kemikli yüzüne ters bir bakış attım. "Yani?"

Güldü ve sert bir soluk beyaz bir bulut olup düşerken suratımı süzdü. Elini geri çekmişti. "Pekâlâ," dedi. "Tanışmasak da olur."

Kafamı salladım. Kaba anılmak önemini yitirmişti. Babamın cevapsız kalan uyarısı kafamın bir köşesinde yankı bulurken, bir de o adamın arkadaşını daha ilk andan karşımda bulmuştum. *İnanılmaz.*

"Yarama baktığın için teşekkür ederim," dedim, soğuk bir mesafe bırakarak. Vural her an çıkıp gelebilirdi ve arkamdan işler çevirip babama yumurtlaması olasıydı. Hatta olacak olan buydu.

"Sorun değil. Yaran şu an nasıl?"

"İyi," dedim sorusuna karşılık. "Yine de niye buradasın, anlayamadım? Beni nasıl buldun? Ne için?"

Başını omuzuna doğru eğip gözlerini kıstı. "Sende bizimkine ait bir şey varmış."

Aniden bir ışık yandı zihnimde, keskin kırmızı bir renkti bu. Bileğime sarılan ip aydınlanmıştı sanki. Bileğim anında kaşınırken, sanki başka bir açık yara oradaymış gibi parmaklarımla okşama isteğiyle dolup taştım. Önümü kesen bu adamı o yollamıştı ve sebebi bileklikti.

"Bir şey derken?" diye sordum, saniyeler içinde kollarımı göğsümde üşümüş gibi sıkıca dolarken. "Sen ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Burada ilginç olan senin biliyor olman yalnız."

Bu ne demek oluyordu? Kaşlarımı çatmak ve kaldırmak arasında garip bir çizgide kaldım. Alnım gergindi, burnumun ucu soğuktan donmuştu ve kurumuş dudaklarım ıslatsam da saniyeler içerisinde eski hâline dönüyordu.

"Niye?"

"Bir şeyler paylaşmaya gönüllü olmayacak bir adam, hiç tanımadığı kıza ne emanet vermiş olabilir?"

Dudaklarım aralanmış, kesik bir nefesi içime çekerken kaşlarım daha da çatılmıştı. "Mecburiyetten," dedim sadece.

Öyleydi çünkü, sık sık tekrar ettiğim bir kelime hâlini almıştı *mecburiyet*. Acı bir tadı vardı damağa yapışan, içimi burkan.

"Öyle mi? Garip." İnanmamış veya önemsiz bulmuş gibiydi. Ya da ayrıntılara ihtiyacı yoktu. "Alabilir miyim şu mecburiyeti artık?"

"Şimdi mi?"

Gür kaşları *anlamsız* bir ifadeyle kalktı. "Şimdi mi derken? Büyük bir şey mi? Evde mi?"

O an yapmam gereken tek şey; bileğime ağırlık yapan kıymetli şeyi çıkarıp hiç düşünmeden ona teslim etmekti. Doğru sayılan buydu ve yapmalıydım. İsteksiz, bir bahane arayan hâlimle titrek bir nefes alabildim. Boğazımı bir kâğıtla çizen sancıyı yutarak bir elimi pes eder gibi ipe götürdüm.

"Yani şöyle..." Tam o sırada gözlerim omzunun gerisine kaydı, merdiveni tırmanan Vural'ın düz ifadeli yüzü görüş açıma girdi. Durdum,

dudaklarım aralandı. Gözlerim anında iri iri açılırken kalp atışlarım telaşla yükseldi, enseme biriken ter tabakası soğuyup tenimde buzlaşmıştı bile. Elimi indirdim hızlıca.

Gözlerimi bir saniye içerisinde karşımda dikilen adamın yüzüne çıkardım. "Ben... sonra getireceğim, tamam mı? Şimdi olmaz." Sert bir taş yutar gibi yutkundum ve başımı istemsizce iki yana salladım. Gergindim. "Yanımda değil. Yarın... yarın getiririm."

"Haydaaa," diye mırıldandı. "Yarın hafta sonu, okulun mu olacak? Yeme beni. Hem ne bu? Ne getireceksin?" Bir an bıyık altından bir gülüş yayıldı dudaklarına. "Adamın seks kaseti çıktı da haberimiz mi yok? O kayıtları mı getireceksin? Ne iş?"

Bir anda şok içinde kalakaldım. Ardından botumu kaldırarak bacağına geçirdiğim tekmeyle birlikte hazırlıksız yakalanan adama kötü kötü baktım, yerinden kımıldamazken yalnızca kaşlarını çatıp yüzünü buruşturmuştu. Vural karşımdaki adamın sırtını görebilirdi ve tam da şimdi sıyrılıp yanından kurtulursam arkadaşım olduğunu söyleyip geçiştirirdim. Onun sorgularıyla uğraşmak istemiyordum.

"Evet, aynen ondan," dedim geçiştirip. Bakışlarımı kaçırdım hemen. Yanından geçip gitmek için adımlarımı harekete geçirdim ama bir an duraksayıp başımı kaldırdığımda göz göze geldik. "Ona söyle, yarın ben getiririm."

"Bolodor'da değil ama."

"Nerede?"

Bakışları yüzümün kıvrımlarını baştan aşağı hızla taradı. "Nerede olduğunu boş ver," dedi tok sesiyle. "Eğer istemekte bu kadar ısrarcıysa o sana ulaşır."

Kaşlarım gerildi. "Bana mı ulaşır?" Dudaklarımı ıslatıp gözlerini süzdüm. "Nasıl?"

Telefonla olursa babam bunu bir şekilde öğrenirdi. Nasıl ulaşırdı?

"Şimdi olduğu gibi," dedi. "Sorun etme."

Hiçbir şey söylemeden önüme döndüm ve düz adımlarla yürümeye başladım. Çatık kaşlarıyla üzerime doğru gelip bir an sonra tam karşıma dikilen Vural'a karşılık göz devirmek istesem de yapmadım. Kuşkulu ifadesi gözlerimden az önce bulunduğum noktaya, belki de diğer adamın üzerine doğru kaymıştı. Gitmişti değil mi o yabancı?

"Gidebiliriz," dedim kuru bir sesle, üşür gibi ürperdim. "Arkadaşım notları sordu, biraz geciktim kusura bakma."

Siyah, dizlerinin biraz üstüne doğru inen kaşe bir kaban ve siyah takım elbise giymişti. Başını eğdi ve göz gözeydik artık.

"Sizin bölümde böyle biri olduğunu daha önce görmemiştim."

"Çetelesini mi tutar oldun insanların? Sapık mısın Vural sen?" Garipti gerçekten. "Hem arkasından nasıl çıkaracaksın? Düşünme bu kadar ya."

Gözlerimi devirerek ellerimi ceplerime sıkıştırıp yanından geçtim ve güç bela düşmeden, dikkatli hareketlerle ilerlemeye başladım. Önemsizmiş gibi davranmak işe yarar mıydı? O da yanımda adımlarıma eşlik ederek yürümek zorunda kaldığına göre sanırım yarardı. Ona baktım göz ucuyla. Buz tutmuş zemine denk gelirse düşerdi ve bunu sorun eder gibi bir hâli yoktu. Benden kurtulacağı için buzlu bir yer arıyor bile olabilirdi.

Arka koltuğa yerleşirken gözüm ondaydı. Şüphelenmiş miydi acaba? Ön camdan dolanıp yürüdü ve saniyeler içinde şoför koltuğuna oturarak arabayı çalıştırdı. "Aksa Hanım, Beliz Hanım size ulaşamayınca beni aradı bu sabah, telefonunuzun arızalandığını ve iyi olduğunuzu ilettim."

Başımı aşağı yukarı salladım. Beliz sabahki derse gelmemişti. "Öğlen geldi, haberim var," dedim, ısıtıcıyı çalıştırsa da arabanın içi soğuktu hâlâ. "Anneannesinin durumu da iyiymiş, merak etmişsindir belki... Bir süre gözetim altında kalmaya devam edecekmiş sadece."

"Sevindim efendim."

Park alanından geri bir manevrayla çıkıp tekerlekleri sürükledi ve iki yanda kaldırım kenarlarına kürenmiş karlar arasına sızarak sürmeye başladı. Bir ya da birkaç dakika geçti, o anlarda araç ana caddeye karışıp evin ezbere çizeceğim yoluna sapmıştı.

"Babam aradı mı?" diye sordum, arabanın içi gittikçe ısınıyordu.

Bakışları dikiz aynası üzerinden yüzümü yakaladı, tekrar önünde akıp giden yola çevrildi. "Evet," dedi. "Size kızgın."

"Ben de ona kızgınım."

"Bu seferki farklı," dedi Vural, iş çıkışı vakti olduğundan tıkanmış trafikte oyalanacak gibiydik. "Çıkan haberlerden sonra çıldırdı."

Kaşlarım çatılırken boş boş omzuna baktım. "Ne haberi?" diye sordum, anlamamıştım. "Benimle ne alakası var?"

"Aslında tamamen sizinle alakalı," dedi birkaç saniye süren sessizlik sonrası, derin bir nefes aldı.

"Açık konuşur musun, Vural?"

"Dün gece, Bolodor önünde bir fotoğraf karesi çekilmiş gizlice. Arabaya binme anına ait," dedi. "Etrafı magazinci kaynar genelde, arka çıkış olduğu için az rastlansa da biri çekmeyi başarmış. Sabah gündemi Boris

Karalav ve yüzü görünmeyen gizemli sevgilisi kapladı. Sergen Bey kim olduğunu bildiği için doğal olarak sinirli."

Kalp atışlarım bir kâğıt parçası gibi hızla yanarak karşıladı bu sözleri. Göğsüme saplanan ağrı düştüğüm durumun, göründüğüm konumun getirisiydi. Elimi saç diplerime sıkıştırıp geriye itekledim ve ağır bir nefes bıraktım.

"Bir şey söyledi mi peki?"

"Sadece sustu ama biliyorsunuz babanız... konuşmadan da çok şey anlatabilir."

Biliyordum ve hiç de iyi hissetmiyordum an itibariyle.

"O adamla sevgili olduğuma inanıyor musunuz gerçekten?"

Bir an kelimeler sessizleşti, altımızda akıp giden yolu alevler çevirmiş de göğsümün içindeki kalbime kadar örülmüş gibi baktım yüzüne. Dikiz aynasında yansımasını görsem de gözleri yola odaklıydı, bana bakmıyordu.

"İnanıyor olamazsınız!" diye bağırdım sert bir solukla sırtımı döşemeye vererek. Çatık kaşlarım altında bin bir duygu, bin karanlıkla geçiyordu. "Siz gerçekten..."

"Aksa Hanım," dedi tok bir sesle, boğazını temizledikten sonra. Gözleri ayna üzerinden gözlerimi yakaladı bir anlığına. "Objektif olarak bakıyorum. Biz sözleri değil ipuçlarını takip ederiz, kanıtlara inanırız, tüm bunlar işimizin parçası. Benim için hâlâ belirgin bir şey olduğunu söyleyemesem de şüphe çekici şeyler göz önünde, yine de Sergen Bey bir baba olarak duygusal yönüyle mantıklı olanı düşünmeyip bunu çoktan kabullenmiş olabilir."

Birbirine bastırdığım dudaklarım aralandı bir cümle için ama kısık bir nefes dışında bir şey çıkmadı. Ardından, "Ne zaman çıktı bu haber?" diye başka bir soru yönelttim.

Araba kırmızı ışıkta kıyıdan çekilen dalgalar gibi ağırca durduğunda Vural derin bir nefes aldı. Camın arkasında, caddelerin arasından araçların yükselen uğultusu boğuk seslerle doluyordu içeri.

"Sabah on," dedi, gözleri gözlerimdeydi.

"Yanında var mı? Bakabilir miyim?"

Başını hafifçe salladı ve ellerini direksiyondan ayırarak bir elini ceketinin içine itekledi. Saniyeler içinde avuçları arasındaki telefonu arkaya, bana doğru uzattığında yanağımın içini dişlemekle meşguldüm. Ateşim çıkmış gibi alnım ve boynuma bir ısı dalgası fütursuzca ilerliyordu.

Dudağımı dişlerim arasına çekerek ezerken telefonu elime çekip aldım. Haber sayfasının kırmızı şeridi önüme çıkmıştı bile.

Gözlerim ekrandaki yazıları karış karış dolanıyordu. Büyük bir başlık atılmıştı.

Varlıklı ailenin oğlu, babasını değiştirme iddiasıyla gündemdeydi, çok geçmeden gizemli aşkıyla gündeme yeniden bomba gibi düştü!

Rusya'dan birkaç hafta önce dönüş yapan Boris Karalav, ülkeye dönmesinin ardından ilgi odağı oldu!

Bir davet çıkışı yanında, yüzü görünmeyen gizemli bir kadınla objektiflere yansıyan; ülkenin en iyi gelir kaynaklarından birine sahip olan Karalav ailesinin uzun yıllardır uzakta yaşayan aile üyesi, ülkesine dönmesiyle birlikte sık sık medyanın da ilgi odağı hâlinde.

Karalav ailesinin adından sıkça söz ettiren oğlunun hayatına dâhil olan kişinin kimliği hâlâ bilinmezken, yakın çevresi tarafından "çok mutlu" olduğu ifade ediliyor.

Gizemli kadının kimliği hakkında net bir bilgi bulunmazken, genç Karalav'ın hayatına dâhil olan bu kişinin ailesi de merak konusu. Boris Karalav'ın hayatındaki bu yeni gelişme, ülke gündemindeki yerini uzun bir süre koruyacak gibi duruyor.

Şokla dudaklarım aralandı. Birkaç saniye sadece bekledim, idrak edemez bir hâle gelen aklımla çalkalanıyordu midem. Kanım kaynıyordu, göğsümün altındaki kalbim sancılanıp derin bir çarpıntıyla boğazıma yapışıyordu. Magazinin diline mi düşmüştüm bir de? *Tanrım.*

"Ne *çok mutlusu* ya? Kim uyduruyor bunları?" diye bir soluk düştü ağzımdan, parmağım aşağılara kaydırdı ekranı. Ama haber bir siteden ekran görüntüsü alınmıştı ve telefonun fotoğraflar kısmında olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Bir yana kaydırıp diğer görüntüye geçtim, beynim görüntüyü işleme alamadan fotoğraf kareleri gözümün önüne geldi.

Başımı eğdiğim ve araba kulpuna yapıştığım bir görüntüydü ilki, diğeri ise ikimizin karşılıklı konuştuğu ve o an farkına varamamış olsam da yakın bir ana aitti. Öfke gözümü kör etmiş olmalıydı. Ya da onun hengâmesi ve benim düşmanca tavrımdan kaynaklanan bir görüntüydü bu. Dışarıdan bir gözle yanlış anlaşılabilirdi; babam tüm bunları görmüş ve okumuştu. Kupkuru kesilen boğazımın ortasına oturan yumru gittikçe büyüdü. Öte yandan bu fotoğraf karesinde de yüzüm görünmüyordu, hâlbuki birçok açıdan çekilebilirdi. Bu, bilerek yapılmış olabilir miydi? Kim düşünüp bilerek bunu yapardı ki?

Vural haberlerin çok geçmeden kaldırtıldığından ve bunu kendilerinin yapmadığından bahsetti. Ben ise şaşkınlığımı üzerimden atamamış bir hâlde telefonu ona uzatıyordum o sırada. Tek kelime edememiştim, hâlâ sessizdim. Boris Vedran Karalav mı silip atmıştı o haber sayfalarını? *Görmüştü*. Utanç vericiydi.

Derin bir suskunluk vardı arabada. Başımı cama doğru çevirip altımızda su gibi akıp giden yolu izlesem de düşüncelerimin yönü bir kazaya kurban gitmişti. Ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum. Babam ne hissetmişti? İnanmış mıydı sahi? Sadece kızgınlık değil miydi öyleyse... Bilemiyordum. Gözlerimi yumdum birkaç saniye, ardından gökyüzünü izlemeyi seçtim. İyi gelmiyordu işte. Tüm bu yaşananlar çözülmediği müddetçe böyle hissetmeye devam edecektim. Ufuk çizgisi belirgin değildi, gün daha tam anlamıyla geri çekilmemişti ve gece yeryüzüne inmiş de değildi. Benim içim karanlıkta kalmıştı sadece.

Araba yaklaşık kırk dakika sonra karla kaplı bahçenin içinde, önceden bırakılmış tekerlek izlerini takip ederek girişi aştı ve sağa doğru dönerek siyah bir *Audi*'nin yanındaki boşluğu kapladı. Kaşlarım hafifçe çatılırken gözlerim yanında durduğumuz arabadaydı.

"Giray abi mi burada?" diye sordum, anlam veremeyen gözlerle ona çevirdim başımı.

Emniyet kemerini çözdüğünü duydum ve kapı kulpuna uzanırken, "Müdürüm ile bir tartışma yaşadı, onunla alakalı olabilir," dedi.

Kapıyı açıp bedenimi dışarı attım ve ardından kapıları kilitledi, biz yan yana dış kapıya yürürken arabanın farları yanıp sönmüştü. "Vural, sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum ilk kez, başımı ona çevirmiştim ve boy farkımızdan dolayı yukarı bakmak zorunda kalıyordum.

İlk defa güldü, bana bakıyordu. "Sizce ne iş olabilir?"

"Bilmem, koruma veya polis?" diye sordum, omuz silkip. "Polis olsan niye yanımda gezesin ki?"

Tam kapının önünde durduğumuz sırada suratındaki ifade eski ruhsuzluğuna dönüştü. Gözleri üzerimdeki bağını kopardı ve karşısına dönerek zile bastı. "Minnet borcu diyelim," dedi sadece. Ne minnetinden bahsediyordu? Samimi miydi peki?

İçeriden babamın bağıran sesi duyulunca gözlerim yanımdaki adama uğradı. Tartışıyorlar mıydı? Üstelik babam bu kadar erken vakitte nadiren eve gelirdi. Bir an kapının gerisinden taşan, kükreyen ses tüylerimi diken diken yaparken, açılan kapıyla beraber daha net öfke tırmandı kulaklarıma. İçeri adımını atan ilk ben oldum.

"Hoş geldin kuzum," dedi Zeliha abla, suratında gizleyemediği bir gerginlik vardı ve ifadesi bir an önce toz olmak istediğini belli ediyordu. "Sergen Bey'im her zamankinden daha sinirli."

"Acaba niye? Normalde pamuk gibidir."

Zeliha ablanın dudaklarına tebessüm yayılırken dalga geçtiğimin farkındaydı. İstemsizce gülümsedim ona.

Vural girişi geçerek önden salona ilerlerken, ben de montumu sıyırdım, atkıyı çekiştirirken boğazlı kazağımı özenle düzeltmiştim.

Zeliha abla yüzünde gülümsemeyle mutfağa ilerlerken koridoru geçip salona doğru yürüdüm. İçerideki üç kişi de ayaktaydı; babam uzun, boydan boya camın önünde kıpkırmızı yüzüyle dikilirken, Giray abi üçlü koltuğun köşesinde tam karşısındaydı ve Vural bana yakın bir konumda, birkaç metre ötedeydi.

"Sana *böyle bir şey asla olmayacak,* dedim," diye sert ve katıksız bir kinle kelimelerin altını bastıra bastıra çizen kişi babamdı. "Bu konuyu bir daha açma."

Salona girdiğim an bakışlar üzerime birikerek gergin bir atmosfer içine çekti bedenimi, koltuklara doğru yürüdüğüm sırada Giray Sinadağ gergin bedenine oturan siyah bir takım elbise içinde iki yanına yasladığı elleriyle bana baktı. O da sınırı zorlayan bir öfke taşıyordu çehresinde. Sıkıyordu sanki kendini.

"Sorun ben miyim?" diye sordum çekinerek, yanlarında durduğumda. Etrafta gezinen gözlerim en son babama değdi. "Sabah çıkan haberi az önce duydum."

Anında gözleri kısıldı babamın. "Ona daha sıra gelmedi," dedi, dişleri gıcırdayacaktı neredeyse sinirinden. "Şimdi odana çık."

"Sorun benimle al-"

Sesi bir darbe gibi kelimelerimi içime parçalayıp lafımı yarıda kesmemi sağladı. "Odana git!"

"O adam-"

"Sevgilin mi?" diye sordu, sesin sahibi sağ taraftaydı ve Giray Sinadağ'ın kuşkulu, garip bir şekilde umut eder tondaki kelimeleriyle kuşatılmıştı. Başımı ona döndürdüm ve göz göze geldik. "Ne kadar yakınsınız?"

Şaşkınlıkla bakakaldım.

"Giray!" diye kükredi babam. "Evimden git. Hemen!"

Sözlerimin de artık varlığımla beraber görmezden geliniyor oluşu tepemin tasını attırıyordu. Bana fikrimi sormadan yanımda gezinen

adamına rağmen üzerime takip cihazı takarken, şimdi de konuşma hakkımı kısıtlıyordu. Üstelik o takip cihazının telefonumda olup olmadığı konusunda tereddütler taşıyordum. Eğer var olsaydı, bu sabah çalışır hâldeki telefonu evde bırakarak çıkıp giderken babamın gazabına uğrardım. Sorun etmemişti, kesinlikle bir başkası daha vardı üzerimde. Neredeydi?

Kalem, defter veya kulaklıklarımın içinde olabilir miydi? En küçük boyutlarda bir takip cihazını hayal etmeye çalıştım. Sığabileceği en ufak deliği düşünmeye başladım. Çantamın içinde bir yerde miydi? Farklı çantalar taktığım için sürekli değiştirmek yorucu olurdu ve yakalanmayı göze almazdı. Başının etini yerdim çünkü.

"Müdürüm sinirinizi bir kenara bırakırsanız eğer mantıklı olanı düşüneceğinize eminim," dedi Giray Sinadağ. "Adamı yakalamak için tek seçenek oğlu, o da en az babası kadar dikkatli atıyor adımlarını. Tek bir şansımız var, onu da tereddüt yaşatmadan ve şüphelerini çekmeyecek şekilde kullanmalıyız."

"Oğlum sen salak mısın, Giray?" Bir ileri bir geri dört dönmeyi bırakan babam karşısındaki adama doğru yaklaştı. İşaret parmağını kaldırıp ucunu bana doğrultmuş olsa da bakmadı, gözleri Giray abinin üzerindeydi. "Ben kızımı onlardan korumak için neler yapayım, sen *onların içine atalım,* diyorsun. Saf mısın lan sen?"

Onların içine atmak? Temkinli gözlerimi iki iri boyutlardaki adama sabitlerken kocaman yutkundum tekrar.

"Operasyonu en iyisiyle atlatacağımıza eminim, kızınızın kılına zarar gelmeyecek müdürüm, birkaç saat içinde her şey çözülecek, bizim istediğimiz gibi ilerleyecek."

Benim başıma ne gelebilirdi? Sözlerinden bir anlam çıkaramıyordum. Babamın elini indirdiğini gördüm o an, omuzları dikti. "Yine plak gibi başa sardın, Giray. Böyle bir şey olmayacak, unut bunu. Gidebilirsin."

Bir telefon sesi ortama bomba gibi düşüp sessizliği karıştırdı. Babam göğsünü sertçe kaldırıp indiren düzensiz nefesleriyle elini kumaş pantolonunun cebine götürdü. Saniyeler içerisinde aramayı yanıtlayıp kulağına dayarken sert bakışları etrafında olan insanların, en çok ben ve Giray abinin üzerinde gezindi. Ardından, "Buyurun Bakanım," diye tok sesiyle konuşup salonun çıkışına yürüdü. Artık salonda üç kişi kalmıştık.

Giray Sinadağ seslice bir soluk çekti ciğerlerine o an ve başını küçük bir açıyla geri atarak gözlerini yumdu birkaç saniyeliğine. Sıkıntılı

görünüyordu. Kollarımı göğsümün altında sarıp bir adım yaklaştım o tarafa doğru. Adım seslerim dikkatini üzerime çekmemi sağlamıştı çoktan.

"Sorun ne?" diye sordum, kurumuş dudaklarımı ıslatarak. "Benim hakkımda konuştuğunuzu anlayabiliyorum."

Giray abinin ruhsuz ifadesi duruldu, kendinden emin gözleri gözlerimle buluştu. Başını ağırca onaylar bir hareketle salladı. "Anlatayım," dedi tok sesiyle, yan gözlerle kapıya baktı ve yeniden bana döndü. "Yaşananları biliyorum. Dün gece olanları ve bu sabah çıkan haberleri... O adamla alakanın ne düzeyde olduğunu bilmesem de bunu lehimize çevirebileceğimizden bahsettim müdürüme. Kabul etmiyor."

"Nasıl lehimize?" diye sordum, her bir kelimeyi düşünecek fırsatım yoktu. "Üstelik dün gece yaşananlar veya o haber... hiçbiri anladığınız gibi değil."

Gözlerimin en içine baktı. Bir kuşku sarılmıştı koyu göz bebeklerine, sanki o fotoğraf kareleri hızla geçiyordu önünden. Bu yüzden emin olamıyordu.

"Anladığımız gibi olmamasını umuyoruz zaten, Gün," dedi, yarı uyarır sesiyle, bir adım yaklaşıp kısık bir sesle devam etti: "İyi yanı adamla yakın olabilmen. Lehimize çevirmemiz gereken tek şansımız da bu koz. Bu yüzden aslında ne durumda olduğun önemli değil. Onlardan bir adım öne geçme fırsatımız varken, işimize yarar şekilde kullanırsak aylardır uğraştığımız davanın sonunu getiririz. Karalav dosyası kapanır."

Kalbimi sarmalayan damarlar genişleyip nefes alma alanımı kısıtlarken nabzım boğazımda atıyordu. "Ne demek istiyorsun şu an?"

"Ortada kaçak olan bir adam var, hâlâ ülke sınırlarında ve görüşebileceği tek yakını, oğlu. Adam karda yürüyüp izini belli etmeyenlerden, oğlu da bir başka versiyonu. Bir operasyon olacak, bir şekilde adamın iletişime geçmesini sağlamak hedefimiz ve ulaşmak isterse oğlundan başka bir şansı da yok. Bu yüzden Boris Karalav'ı dinlememiz gerek."

"Dinleyin o zaman. Telefon görüşmelerine erişebilirsiniz," dedim.

Gözlerini devirdi Giray Sinadağ. "Bunu düşünmedik mi sanıyorsun? Adamlar da düşünmüştür, emin ol. Kendi telefonları aracılığıyla yapmıyorlar bunu. Aksi gibi içeri adam da sokamıyoruz. Tek bir yabancı yok etrafında, kuşkulu ve temkinliler."

Titrek bir soluk aldım dudaklarım arasından. "Sonuç olarak?"

"Sana ihtiyacımız olacak."

İlk an kelimeleri çığ olup çoğaldı ve ansızın kilolarca ağırlık bıraktı üzerime. Ağzından çıkanları ölçüp tartıyor muydu bu adam? Kanında alkol mü geziniyordu? Bu sözlerinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Bu... çok saçma," dedim soru işaretleriyle dolu sesimle. "Ben ne yapabilirim? Mantıklı bile değil bu."

"En önemli şeyi yapabilirsin, sonra normal yaşamına devam edersin," dedi başını ısrarla sallayıp, hevesliydi bunun için. Sanki tüm başarısı benimle bağlantılıydı. "O adama yakın olan tek yabancı sensin..." Bakışları kısıldı, başı omzuna devrilmişti. "Tabii, gerçekten adam sevgilin değilse."

"Sevgilim falan değil!" diye yükselttim sesimi, boğazıma tırmanan öfkeyle. "Şunu söylemekten vazgeçin."

"Babanı buna ikna edebilmek için bir şans bu, eğer kabul edersen, sevgilinse bile o adama ihanet edip yine bizim tarafımızda olacaksın," diye mırıldandı, düz bir sesle. İkna olmam için özel seçiyordu her kelimesini sanki, bunu hissediyordum. "Öte yandan, her an o adamın sevgilin olduğuna dair şüphelenecek bir adamın kızısın. Bu şüphe sadece bununla sınırlı kalmayacak, bunun da farkında olduğunu biliyorum."

Babamı düşünüyordum. İşi her zaman onun için bir adım öndeydi, hayatının her yerindeydi. Bir gece kızını yanında bulduğu yabancı adamın kim olduğunu benden daha iyi bilen bir adamdı. *Bu şüphe sadece bununla sınırlı kalmayacak,* sözleri birçok anlamda ete kemiğe bürünüp zihnimin ara sokaklarında karşıma çıkıyordu. Her ne kadar ben onu gerçeklere ikna etmek için konuşmanın yeterli olacağını düşünsem de üst üste yığılan gerçek sandığı yanılgılar tüm bağımızı alt edebilirdi. O bir baba olmanın ötesinde, sorumluluk sahibi bir Emniyet Müdürü'ydü. Dün gece o adam hakkında olumsuz tek bir söz söylememiş olmam ya da bu sabah çıkan haberler, dün gece bir otel odasında basılmış olmamız... her biri destekler nitelikteydi. Babama bir an önce olanları anlatmalıydım.

Elimi saçlarıma götürüp sert bir nefes aldım. Babam bir daha bana güvenmez, inanmazdı ve belki de o adamlara laf uçuracağımı bile düşünür dururdu. İşi konusundaki ciddiyeti bana bunu düşündürüyordu. Ortada hiç öyle bir şey yoktu ki! Elimde sözlerim dışında onu ikna edebileceğim bir şey de yoktu; bu sebeple bana inanması günlerini alacaktı. O günler gelene kadar nefes aldırmadı bana. Bir cihaz daha yerleştirirdi belki de üzerime, bu kez dinleme cihazı da olabilirdi. *Siktir.*

Diğeri neredeydi? Sahiden üzerimde bir tane daha var mıydı? Babamı biraz olsa tanıdıysam emindim var olduğuna. Vural yetmiyordu, bir de tüm hayatımın kontrolünü eline alıyordu.

Elim saçlarımdan boynuma indiği anda bir şeyin varlığı kafama dank etti. Sıcacık bir ısı dalgası da boğazımı çevrelemişti. Parmak uçlarım buz keserek zincire takıldı, çenem bir karış açıldı. Bir süre önceki son doğum günümün gecesine, gecenin bir yarısında eve geç döndüğü bir akşamın içine taşıdı an beni. Baş ucumdaki komodine bıraktığı hediye kutusundan çıkmıştı bu kolye, ucunda özel yapım bir güneş figürü vardı ve ağır duruşunun yanı sıra göz alıcıydı.

Bu sayede beni takip mi ediyordu? Bunca zaman boynumda taşıyıp bir an bile yanımdan ayırmadığım, vücudumun bir uzvu gibi yer edinmiş hediyenin amacı bu muydu? *12 Aralık'tan bu yana... yani doğum günümden bugüne kadar.*

İfademi sabit tutmaya gayret ederek Giray abiye baktım. "Bolodor'da yaşananlar farklıydı. Tuvalete gittiğim sırada yanıma bir adam geldi," diyebildim, Giray abi kaşlarını çatmıştı şimdi. Tüm dikkati üzerimdeydi.

"Ne?" diye sordu. "Ne adamı? Nasıl bir adam?"

"Tanımadığım biri işte," dedim. "Babamı tanıyordu ama... öyle anladım. Ona mesaj yollamak için beni seçmişler... korktum tabii."

"Sana zarar verdi mi?" diye sorduğunda keskin gözleri ölümcül bir ifadedeydi.

"Çok değil ama boynumda bir kesik var," dedim kısık bir sesle, yaranın neye benzediğini görünce onlar ne düşünecekti? "Korkup elinden kurtulduğumda merdivenlere koştum. O sırada onu gördüm... Boris Karalav'ı. Korktuğum, şoka girdiğim için bayılmışım. Tüm o anlarda yanımda beklemiş."

"Sana yardım etti demek?" diye sorguladığında başını önüne çevirdi birkaç saniyeliğine, o sırada kafasının içinde kaç dünya yıkıp var ettiğini hesap bile edemiyordum. Gözleri üzerime çevrildiğinde bakışları daha keskindi. "Müdürüme anlatmadın değil mi bunları?"

"Hayır... tartıştık, sinirlenince inat ettim ama böyle devam edemem," dedim, başımı sallayarak. "Söyleyeceğim."

"İlk bana anlattığın iyi oldu," dedi kısık bir sesle, hafifçe bana yanaşarak. "Bunlar şimdilik aramızda kalsın."

"Ne?"

"Müdürüm bunu duyarsa... güzelim plana ikna olma ihtimali sıfır, Gün. Sıfır," dedi, kısık bir sesle. Sesimiz duyulsun istemiyordu belli ki. "O gün geçene kadar aramızda kalsın. Benim bilmem o zamana kadar yeterli olur."

"Ya babam-"

"Başka bir planım var, Gün... söyleyeceğiz." Alt dudağını bükerek gözlerindeki anlık parlamayla bana bakmayı sürdürdü. "Birkaç gün geciktireceğiz yalnızca."

"Sen hâlâ burada mısın, Giray?" diye homurdanan ses, zihnimde beliren karmaşayı ikiye ayırdı, dişlerimi sıkarak yutkundum yavaşça. Kolye meselesi hâlâ aklımdaydı.

"Zeliha Hanım sana dış kapıyı gösterir, şu sağdan ilerle aslanım."

"Müdürüm," dedi Giray Sinadağ, ellerini ceplerine yerleştirip. "Siz bunu bir düşünün."

"Giray," dedi uyarır bir tınıyla, ifadesi sertleşmişti yeniden.

Kör bir sessizlik içimde büyüyerek beni yutarken dünya başıma geçmiş gibi hissediyordum.

"Baba," dedim titremesini bastırdığım sesimle, ellerimi yanıma indirerek. "Giray abi anlattı bana."

Öfke rüzgârları yeniden daha sert esmeye başladı salonun ortasında. Bir adım atarak Giray abinin üzerine doğru tehlikeli bir avcı gibi yürüdü. "Ulan-"

"Baba," dedim aniden, tereddüt etmeden, gözlerim karşımdaki adamın gözlerinin içinde oyalandı ve babama ulaştı ardından. "Söylediklerinde haklı..."

Kaşları şiddetle çatıldı. "Ne konuştuğunu biliyor musun kızım sen?"

Kalbimin ortasına batan sızı göğsümden geçip sırtımdan çıkacak kadar ağır bir darbe bıraktığında kulaklarımı basan uğultunun geçmesini diledim. *Güm, güm, güm...* Nabzımın şiddeti bileğime, orayı saran bir yabancıya ait kırmızı bağa ve boynuma asılı olan zincire kadar sıçradı.

"O adamın kim olduğu ortada," dedim gözlerimi kırpmadan. *Öyle mi?* Yutkundum, karnıma giren sancılara rağmen çenemi havaya kaldırıp inatla ona baktım. "Ben... elimden geleni yaparım. Düşünmemize gerek yok, eğer işimizi kolaylaştıracaksa ben varım."

Giray Sinadağ'ın tatmin olduğunu belirten bir ifade vardı suratında, dudakları kıvrılıp bir gülümsemeyle sarmalandı. Babam olmasaydı eğer zafer kahkahası ile inlerdi belki de duvarlar, gözlerinde yarıya inen bayraklar anında göğe çekilmişti şimdi. Zafer kazanmıştı, kozu belki de bendim.

Babamın aksine.

"Bana bak, Gün," dedi babam, gözleri kıpkırmızı kesilmişti. "Odana git, saçma sapan şeylere bulaşma, kendine gel."

Bakışlarım dikti ve yüzünde gezinmeye devam ediyordu. "Ben ne söylediğimi biliyorum," dedim. "Bir fırsatımız varsa, aklınızdaki gibi yanına yaklaşan tek *yabancı* bensem, denemeye değer."

"İki gündür saçmalayıp duruyorsun, sınırdayım Gün... Odana dedim!"

"Baba!" dedim onun gibi sesimi yükselterek, beni ciddiye almalıydı. "*Yapabilirim*, diyorum sana."

"Ben de sana *buna izin vermem*, diyorum!"

"Beni takip edip duracak mısın böyle?" diye soludum. "Sıkıldım ben bu durumdan. Bu işi bitirecek şey buysa... yaparım."

Babam alnında seğiren damarla ve sıkça aldığı nefesler arasında dudaklarını aralamıştı ki Giray Sinadağ fırsatı değerlendirip aklını çelmek için hamle yaptı.

"Müdürüm, operasyonun belirli bir kısmında bizimle olacak sadece, kontrol tamamen bizde. Sorun çıkmaması için her önlemi alacağız, endişe edeceğiniz hiçbir şey yok. Elimize geçen en iyi fırsatın bu olduğunu benden daha iyi biliyorsunuz."

Bakışlarımı gergince kaçırıp etrafta gezdirdim. Vural hâlâ salonun girişindeydi. Göz göze geldiğimiz ilk an yüzümü inceledi, sorgular bir ifadeyle buzdan gözlerimi taradı. Dış dünya algı alanımdan çıktı bir anlığına, ne düşünüyordu ki bu adam? Delirdiğimi mi? Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi önüme çevirdim. Kulaklarımı bir uğultu basmıştı.

"...kızıma zarar verirse eğer, hepinizi o adamla birlikte yakarım Giray."

Cümlenin başı yer edinmese bile kafamın içinde, sonu huzursuz ediyordu beni. *O adam bana zarar vermez*, demek istiyordum, istemsizce. *Beni korudu, elinden geleni yaptı. Ona güvenmem için annesinin ona verdiği bilekliği bile verdi. Bunun anlamını okudum gözlerinden.*

Her şeye rağmen sessiz kaldım.

O adam, zaten bir şekilde hayatımdan çıkacaktı. Hayatımda bile değildi ki! En azından babamın güveni benimle kalırdı.

"Operasyonun detaylarını hazırlayıp koordine edeceğiz, Müdür'üm. Yürütülmesi de bizde olacak."

Madalyonun öteki yüzünden bahsetmişti arabanın içinde. Kendisinden korkmam içindi belki de ya da her insanın sakladığı bir yönü olduğunu unutmamamı belirten sözlerdi. İşin kötü tarafı, bunun farkındaydım.

Madalyonun öteki yüzü, bir fısıltı geçti içimden. *Gün'ün diğer yüzü, hep geceye çıkar, biliyor musun Bay Karalav?*

"Ne olacak peki şimdi?" diye sordum, boğazımı temizleyerek. Babam düşünceli bir şekilde bir ileri bir geri gidiyordu. "Ne yapacağız?"

Giray Sinadağ gülümsedi keyifle. "Detayları konuşuruz," dedi tok bir sesle. "Sana ne yapacağını tek tek anlatacağız, zaten ekiple beraber yürütülecek. Yine de sana sormam gere-"

"Gün," diye lafı yarıda kesen babamdı, adımlarının bu tarafa, bana doğru gelişini izledim. Tam karşımda durduğunda sakin kalmak için bir ipin üstünde çırpınır vaziyetteydi, görebiliyordum. Bir şey söylemek, vazgeçirmek, kaçmamı ister bir beklenti ile kara gözleri gözlerimi esir almıştı. Hiçbir söz düşmedi dudaklarından, onu da susturan bir şeyler vardı belli ki.

"Sorun çıkmayacak baba." Sesim gürültülü bir fısıltı gibi geliyordu kulağa. "Zarar görmeyeceğim. Her şey planladığın gibi ilerleyecek, ben yanında olacağım." Titrek bir soluk burnumdan tırmandı, başımı salladım ve gülümsedim. "Her zaman *senin* tarafında olacağım."

Bir söz mü? Bir yemin mi?

Ya da yalana giden bir yem mi?

BÖLÜM 5

DİŞİNİ BİLEMİŞ AVCI

Ninova

Bir kez bile olsa yolu kurdun inine düşmüş insan için iki seçenek biçilir: Ya yem olur ya da kurt postu giyen bir avcı.

Ölüm için henüz erken, yine de yaşamak için bile bedel ödemek gerekir bazen; avcı doğmadıysak bile av olmak için de büyümüş değiliz.

Nihayetinde öğreniriz.

Kurt gibi avlanmayı.

Avın ve avcının birbirine karıştığı bir savaşta ancak *öyleymiş* gibi davranmak, pençen yoksa bile dişini bilemek, yara alsan bile son nefes sayına ulaşana dek kan dökmek, ölmek ve öldürmek seni başladığın o noktadan bir öteye taşır.

Bir zamanlar sık sık tekrara düşmüş bir iz şimdi kulaklarımda: *İnsan başladığı noktaya geri dönüyorsa eğer, başladığı noktada değildir.* Bir boşluk, bir sessizlik, bir kayıp kalmıştır bir bakıma. Sıfıra vurmak. Sıfıra bulanmak, hiç olmaktan öte olan bir tanımı ve teslim olunmuş bir yanı var... Ne anlama geliyordu?

Başladığın noktada sayılmazsın, yine de ya sıfırsın ya da sıfırdasın.

Sıfır Noktası'nda.

"...plan iki aşamalı gerçekleşecek, ihtimaller dâhilinde eğer sen ikincisini başaramazsan istediğimizi yapman yeterli. Söylediğim gibi... adamın evine gireceksin, böceğin ikisini farklı iki noktaya yerleştireceksin, üçüncüsünü ise kullandığı arabanın içinde, görünmeyen bir noktaya." Giray Sinadağ'ın içine çektiği derin nefes benim ciğerlerimden sökülmüş gibi gözlerim bir an üzerine sabitlendi. "İsteğimiz iki aşamalı olması elbette."

Olduğum yerde ufalmak, un ufak olup dağılmak istedim aynı anın içerisinde. Kurumuş boğazıma bir yutkunma düşüp sivri uçlu bir kalemle çizilmiş gibi acı bırakırken ifademi saran düzlüğü korumaya devam ettim. Bir kalkan kuşanmıştım uzun saatlerdir; aslında, yaklaşık olarak iki gündür.

"İki aşamalı olan nasıl gerçekleşecek?"

Elleri iki yanında ceplerindeydi ve verandaya açılan kapının yakınına konumlanmış salon masasına birkaç adım uzakta duruyordu. Yaklaşık bir saat kırk dakika geçen vakit boyunca ayakta, kolları bazen birbirine bağlı ve bazen de elleri düşünceli bir tavırla çenesinin ucuna ulaşıp tıraşlı

tenini okşar hâldeydi. Vural başköşeye yerleşmişti, tam çaprazında ise ben oturuyordum.

"İlk plana ek olarak adamın üzerinden ayırmadığı bir eşya, belki saat, belki başka bir şey... fark ettirmeden alman ve biz içine dinleme cihazı yerleştirdikten sonra geçerli bir bahaneyle teslim etmen. Müdürüm bunun daha iyi olacağı kanaatinde, içeri girmişken denemeye değer. Yanından ayırmadığı bir eşyaya koyabilirsek diğerlerini koymana gerek kalmaz ama bu kadar büyük tehlikeyi göze almamak da bir seçenek, o yüzden evine girmişken yerleştireceksin," dedi tok bir sesle, bakışları düşünceli bir karanlıkla kısıktı ve bir boşluğa sabitlenmişti. Babam istemişti demek. "Ha, ek olarak bir eşyasına da yerleştirirsek bizim için daha iyi. İlki ve ikinci basamak arasında birkaç saat, en fazla bir gün olabilir. Duruma göre karar vereceğiz."

Kafamın içi dört bir yandan sıkıştığım bir labirentti. Hâlbuki her şey tıkırında, planlandığı gibi ilerlese ortada bir sorun kalmayacaktı. Birkaç gün önce, anlaştığımız gece sorguya çekildiğim sorular aklımdan gitmezken bir an olsun babamın yanımda olmadığı ve yalnızca Giray Sinadağ'ın sorularına yanıt vermeye programlandığım anları da hatırlıyorum saniyesi saniyesine.

"Bu sabah Bolodor'dan ayrılmış, bir ev tuttuğu bilgisine eriştik ama nerede olduğunu bulmak birkaç gün sürer... senin haberin var mı?"

Salon masasının etrafına dizili sandalyelerden baş uçtakini çekip oturmuştu Giray Sinadağ, bir aslan edasıyla gözleri gözlerimi dikkatle tarıyordu tüm o anlar boyunca. Aklımda tehlike sinyalleri yakan en gerçek sözler de yalnızca bu adamın dudaklarından taşıyordu. O gün, okul çıkışı karşılaştığım, daha doğrusu Boris Karalav'ın emanet bıraktığı kırmızı ipi almak için gelen arkadaşının ağzından duymuştum Bolodor'dan ayrıldığım. Biliyordum kısacası.

"Kutay diye bir arkadaşı var. O bahsetmişti ayrılacağından..."

Kaşlarının şaşkınca havaya yöneldiğini, bunu beklemediğini yüzünden okudum saniyeler içerisinde. *"Yanına mı geldi?"* diye sordu, sesinden belirsizce geçen kuşkuyu duymazdan gelmiş olsam da bir anlığına ona anlattığım şeylerin uydurma olma ihtimali zihninden geçmiş olmalıydı. O emniyettendi, elbette en ufak bir şeye şüpheyle yaklaşacaktı. *"Neden? Onunla da mı tanıştın?"*

"Boynuma o baktı... doktormuş," demiştim. *"Bakmaya gelmiş."*

"Kutay Ulusar," demişti masanın üzerindeki parmak uçları zeminde sekmeyi bir anlığına kestiğinde. *"Babası iş adamı, öyle görünür daha*

doğrusu ama illegal işlerin aranan yüzü. Delil yetersizliğinden çoğu zaman serbest kalan şanslı bir piç. Bayağı zenginler, ülkede çoğu otelin ve seyahat acentesinin sahibi." Başını hafifçe geri çekerek çatık kaşları altından ifadesiz bir bakış fırlatmıştı suratımın orta yerine. *"Demek oğluyla da tanıştın."*

Gerildiğimi, kalbimin bir ceset olmak istercesine yavaşladığını ve buza kestiğini hissediyordum. *"Tam olarak sayılmaz,"* demiştim. *"Yaraya bakıp gitmiş, ben sadece sesini duydum. Uyuyor numarası yaptım önce... bir şeyler duyarım diye ama pek bir şey konuşmadılar."*

Tek kaşı havada, ifadesiz yüzü düşünceliydi. *"Bu karşılaşmaların tesadüf olduğunu zannetmiyorum. Bu adamların yanına yaklaşmak sandığın kadar basit değil, karşılaştık söylemlerini geçersiz kılan en önemli sebep de bu. Düşün... yara aldın ve karşına çıkan tiplere bak. Yarana bakacak bir doktor ve şu sıralar herkesin gözünün üstünde olduğu adamın oğlu! Sana ne kadar inandırıcı geliyor bu?"*

"Tamam, gelmiyor ama konumuz şu an bu mu?"

Kafam allak bullaktı. Sadece ne olup biteceğini öğrenmek istiyordum, o kadar.

"Konumuz uzun bir süre o adamlar," dediğinde sandığımdan da derin bir anlama çıkıyordu bu cümle.

Göğsümü boyayan bir rengin gözlerimin önünde belirdiğini hissediyordum. O adamların hayatımızdaki yerini inkâr edemezdim. Nefret ediyordum her birinden. Babamın suçlayıcı gözlerinin duvar gibi üzerime üzerime geldiğini hatırladıkça düştüğüm durumda daha da bileniyordum o adamlara.

"Farkındayım..."

"Değilsin... henüz olmadın. Biraz ilerleyelim, işte o zaman anlayacaksın."

Çatık kaşlarımla bakakalmıştım yüzüne. *"Bu ne demek?"*

Beni duymazdan gelmişti. *"O adam hakkında başka söylemek istediğin bir şey var mı? Ya da dikkatini çeken?"*

"Hayır," demiştim düz bir ifade, hiçbir rengini belli etmeyen bir sesle. *"Babama daha detaylı anlatacağım, tüm her şey bittiğinde ilk işim bu olacak."*

Hiçbir şey söylememişti beklediğimin aksine, başını aşağı yukarı ağırca sallamış ve parmaklarıyla masada ritim tutturmayı sürdürmüştü. *"Boris Karalav'la iletişim sağladınız mı bugünlerde?"*

Öfke göğsüme baskı kurup hislerimi kurşuna dizdiğinde seçebildiğim tek keskin duygu da bu oldu. Derin ve her şeyi yapabileceği kadar buzdan

bir öfke. Bunun en tehlikelisi olduğunu duymuştum. *"O adamla iletişimimiz olmadığını söyledim ya Giray abi, niye ısrar ediyorsun? Ne olduğunu bilen tek kişi sensin... Anlaştığımızı sanıyordum bir de."* Beni köşeye sıkıştırma isteğini anlayamıyordum bile. *"Sen babamın bu işin aslını öğrenirse o adamın yanına beni göndermeyeceğini, bu meselenin daha da uzayacağını söylemedin mi? Bitince anlatmak konusunda söz verdim sana. Sen de böyle yapacaksan..."*

"Öyle," demişti yalın bir sesle. *"Ama şunu unutuyorsun..."* Histerik bir şekilde güldü. *"İki şey için burada olduğuna eminim."*

İfadem bomboş bir uçurum gibiydi, emindim; buz mavisi gözlerime sinen hisler kızgınca üzerine yöneldi. O kadar imalı konuşuyor gibi geliyordu ki rahatsız oluyordum. Babamın arkadaşı olduğu için güveniyordum ama ona. *"Ne?"*

Omuz silkti, öne eğildi ve iki elini masaya dayayıp parmaklarını birbirine geçirdi. *"İlki, meraklısın... mesleğinden kaynaklı olabilir bu. Olay yerinde bulunmak istemek, ne olacağına şahit olmak istiyorsun... Müdürüm bunun olmasına izin vermez çünkü. Ona kalsa bu mesleği seçmeni de istemezdi ya neyse..."* Kendinden emindi, haksız da sayılmazdı. Yıllardır tanıyordu beni... neredeyse çocukluğumdan bu yana biliyordu. *"İkincisi ise kesinlikle Sergen Müdür'ümün güvenini kaybetmek istememenle alakalı. Ya da bunu becerebileceğini de ispat etmek istiyorsundur. Hm? Öyle değil mi?"*

Gerçek şuydu ki, ilk ihtimal önceleri hiç aklımdan geçmese bile o andan itibaren etkisi olduğunu düşünür olmuştum. Sözlerinin her biri için haklı olduğunu da içten içe biliyordum. Babamın beni hapsettiği altın bir kafeste yaşamak bana, her koşulda babama güven kazandırmıştı. Peki ya başka? Hiçbir şey. Öte yandan beni tam manasıyla beceriksiz gibi hissettiriyordu. Sanki... ben hiçbir şeyi yapamazdım. Onsuz yapamazmışım gibi de geliyordu artık. Elime yüzüme bulaştıracakmışım gibi... Hem kendime hem de babama ispat etmek istediğim çok fazla şey vardı. Buna rağmen, kafamın içinde üstüne düşünemediğim cümlelerine karşılık sessiz kalmıştım.

"Her neyse," demişti, kesik bir nefes vererek. *"Şu an o adama ulaşabilir misin? Onu söyle. Gidebilir misin yanına öylece? Arayıp konuşma ihtimalin ya da ikna etme olasılığın nedir? Evine girmen şart."*

Sıfırın altında herhangi bir değer biçebilirdim soru karşılığında. Boris Karalav olacak adam donanımlı bir serseriydi gözümde, dikkatli ve kurnazdı. Kabul ediyordum. Arkadaşını göndermesi, haberleri hiç

sorgulamadan ortadan kaldırması bile benimle hiçbir şekilde iletişime geçmeyeceğini kanıtlar nitelikteydi. Aracılar olabilirdi yalnızca.

Saatler önce karşıma dikilen o adamı gözlerimin önüne çektim bir çırpıda. O anı ve kısa bir süre gözlemlediğim kişiliğini analiz edip mantıklı yanımla düşündüm. Ayaklarıma kadar gönderdiği arkadaşının varlığından haberdar olmadığı, olsa bile önemini paylaşmadığını tahmin ettiğim bir adamı samimiyetimizin olduğu konusunda ikna edebilir miydim? Pekâlâ, en azından denerdim; bir şekilde, Boris Karalav'a giden yola beni götürebilecek tek ihtimal o adamdı.

Sana ulaşır, demişti. Ulaşmamıştı. Ben ona ulaşırdım öyleyse.

"Ona ulaşamam ama Kutay'a ulaşırsam ya da görebilirsem yanına gitmek için ikna edebilirim."

"Nasıl?"

Kırmızı bileklik. *Bir sır. "Halledebilirim,"* demiştim, bakışlarımı kaçırıp.

Başını hafif hafif salladı ve birkaç saniyelik sessizlik aramıza yayılarak aktı. Ardından, *"Birkaç güne Beyoğlu'nda mekân açılışları olduğu duymuştuk. Gerekli ayarlamaları yapalım, o gece bu işi halledelim."* Gözleri gözlerimin içinden bir anlık bile geri çekilmedi. *"Önemli olan vakit kazanman. Sana söylediğim gibi, evine girmen ve şüphe çekmeden yerleştirmen gerek. Bu yüzden daha detaylı düşünmek gerek, ne kadar süre kalabilirsin içeride?"*

"Eğer mecbur kalırsa... beni saatlerce yanında tutabilir."

Mecburiyetler... ne kadar ötesini yaptırabilirdi bir insana?

"Mecbur bırakalım öyleyse."

Yutkunmuştum istemsizce. O adamla yeniden saatler geçirmek... bir kez daha itekledim boğazıma oturan yumruyu, çok zordu.

"Nasıl olacak o? Ne yapacağız?" Kaşlarım çatıktı, şu sıralar sık sık bu ifade ile dolanıyordum etrafta.

Gülümsedi, ölümcül bir sessizlik sarmalamıştı etrafı. *"Halledeceğiz."*

Bir anda yeniden ana çekildim. İki gün öncesinde yaşanan konuşmalar tatsız bir hatıra olarak yerini almıştı şimdiden. Tatsızdı çünkü içimde bir yer, hiç varlığını bilmediğim bir boşluğa gözünü dikmiş pişmanlığını bastırmaya çalışan yanımı susturamıyordum. Tanımadığım bir adama karşı yaptığım şeyin yanlış olduğunu fısıldayan yanım, bambaşka bir karmaşa daha yaratıyordu kafamın içinde. Çok aptalcaydı. O adamı kullanabilmeleri için öne sürülen piyon olmak hayatımda neleri değiştirebilirdi ki?

Hiçbir şeyi. Plana uyum sağlamalı, bir daha hiç görmeyeceğim adama karşı aptalca sorumlu hissetmemeliydim.

Öyle değil mi?

"Babam nerede?"

Buz mavisi gözlerim bir Vural'ın mimiksiz düz suratında, bir karşımdaki adamın sabırsız gözleri üzerinde gidip geldi.

"Merkezde. Emin ol, burada olmaması daha iyi," dedi Giray abi. Bedenini saran beyaz bir gömlek ve siyah takım vardı üzerinde. "Şu sıralar patlamaya hazır bomba gibi müdürüm, aman Allah korusun."

Belki de onun için ağırlığı farklı olan bir durumdu bu. İki gündür köşe kapmaca oynar gibi erken çıkıp gece yarısı dönen adamın, işleri arka planda profesyonel bir şekilde yürüttüğüne emindim. *Vazgeçirmekten çok, isteksiz gibi görünüp kendi vicdanını rahatlamak istiyordur*, demişti Giray abi. Belki de haklıydı. Bu sabah göz göze gelebildiğimiz kısa bir an yakalamıştım, dış kapıdan çıkıyordu o sırada ve merdivenin son basamağındayken adımım havada asılı kalmıştı. Bana bakmış, bir iki saniye beklemişti. Beklenti içinde bakıyordu ama gözlerimde vazgeçtiğime dair herhangi bir iz görmesi olanaksızdı. Görmemişti de zaten, bu yüzden çıkıp gitmişti.

"Anladım," diyebildim bakışlarımı kaçırarak, birkaç saniye geç fark etsem de tırnaklarım avucumun içine hapsolmuştu ve gerginlikten kendimi sıkıp duruyordum.

"Beş dakikaya çıkacaksınız zaten, Vural seni bırakacak her zaman olduğu gibi... biz de çok uzakta olmayacağız, endişe etme," dedi, Vural'a baktı, bir elini cebinden çıkardı ve işaret parmağını gelişi güzel salladı. "Kulak için olanlar yanında mı?"

Vural başını onaylar şekilde salladı emir eri gibi. Eli iç cebine gitti o sırada. "Sergen Müdür'üm her şeyden önce onu almamı istedi."

Küçük bordo renk bir kutu çıkarıp masanın üzerine bıraktığında her bir karışım kaskatıydı gerginlikten. "O ne?" diye sordum, Vural ayağa kalkmıştı.

"Babanın özel isteği, seni veya sizi dinlemek istiyor, kontrol onda olacak," dedi tok sesiyle, adımları masanın hizasına dayandı ve kutuyu eline alırken konuşmasını sürdürdü: "Kulağına takacağız, görünmeyecek kadar küçük ama dikkatli ol, bir şey çaktırmaman lazım." Tam yanımda durdu. "Kurdun inine giriyorsun; av olmak için değil, avcı olmak için. Bunu aklından çıkarma."

Elindeki kutunun kapağını araladı ve şeffaf, oldukça ufak bir böcek çıkarırken şaşkın bakışlarım suskunlukla avucundaki cihazdan ayrıldı.

"Kafanı kaldırıp bir yana eğ," dedi dümdüz bir buyrukla, kirpiklerim sızlarcasına kırpışırken çenemi yukarı kaldırdım ve boynumu yana kırdım, saçlarımı kulağımın arkasına almıştım. Dikkat kesilen kahverengi gözler gözlerime bir an olsun çarpmazken işine odaklanmıştı. Kulağımdan içeri iteklenen yarı yumuşak cihazın varlığını hissettim, istemsizce tenimde kaşıntı gezindi bir saniye. "Birazdan aktif olacak, bir ucunda babanın olacağını ve her şeyi duyacağını unutma. İletişimi buradan sağlarız. Görüneceğini sanmam ama o Karalav dölü az it değildir, her ihtimale karşı saçlarını bir yanından ayırma. Diğer cihazlar için durum anlaştığımız gibi."

Stres bir girdap olup beni içine çekecek gibiydi her an. Babamın beni korumak pahasına her fırsatı kollaması ve gözünü kırpmadan her birini işleve dökmesi iyi hissettirmişti ilk kez. Bu gece her şey sorunsuz işlemeli ve üstlendiğim sorumluluktan kurtulmalıydım. Her şey bundan ibaretti. O kadar.

"Ya düşerse? Tüm plan mahvolur."

Birkaç güçlü adım atarak geri çekildi Giray Sinadağ. "Sıkıntı yaşamayacaksın bu konuda, kontroller yapıldı. Yeniden üzerinden geçelim-"

Lafını kestim. "Gerek yok, Giray abi. Anladım," dedim soğukça, stres basmıştı ve bir o kadar da tahammülsüzdüm. "Bara gidip Kutay'ı bulacağım, sonra bir şekilde ikna edeceğim, o beni *o adama* götürürken varış noktasına yakın siz onu oyalayıp uzaklaştıracaksınız. Sonra... evinde iki yere cihazı koyup üzerinden ayırmadığı bir şeyi yürütebilirsem yürüteceğim, diğer türlü görev bu kadar."

Kulağını dört açıp her bir kelimeyi dikkatle dinledi ve nokta koymuşum gibi başını onaylar bir ifadeyle salladı.

"Oldukça basit, halledeceksin," dedi tok sesiyle, o an çalan telefonun sesiyle Giray Sinadağ saniyeler içerisinden bizden uzaklaşırken başımı geriye yatırarak gözlerimi saf karanlığa yumdum.

Karnıma sancılı kramplar giriyordu. Stres ve gerginlik tarafından abluka altına alındığım zamanlarda sık sık karın ağrıları yaşar hâlde geçirirdim günlerimi. Bazen ileri boyuta taşınıp kusmaya kadar gidebiliyordu bu durum ve en son böyle hissetmemin üzerinden çok vakit geçmişti. Sorun yoktu, elbette bu da geçecekti.

Bir şekilde, hep geçerdi.

"Aksa Hanım..." Vural'ın sesi kulaklarıma ulaştığında göz kapaklarım bir refleks gibi aralandı ve gözlerim onun üzerine çevrildi. Masanın

kenarında dikiliyordu, siyah bir gömlek vardı üzerinde ve üstten birkaç düğmesi açıktı. Saçları düzgün bir hizada taranıp arkaya yatırılmıştı.

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ardından ben cevap vermeden konuşmayacağını anlayıp, "Efendim," dedim, sorar gibi.

"Emin misiniz?" diye sordu bu kez.

"Neden emin olmayayım?"

"Bunu yapacak mısınız? Canınızı tehlikeye atıp?"

"Bana nasıl bir zararı olacağını düşünüyorsunuz bilmiyorum ama cani falan değil o adam, beni bunun bir operasyonun parçası olması tedirgin ediyor. Onun dışında korkmuyorum."

"Operasyon olmamış olsa yine gider miydiniz o adamın yanına?"

Sorusu öyle anlık yakalamıştı ki, zihnim bir an suspus olup sessizleşti. Düşüncelerim bazı anlarda zıtlaşırdı; her durumda en hızlı ve mantıklı olanı seçmek zorunda bırakırdım kendimi. Benim çıkış yolum buydu. Şimdi bulunduğum bu nokta keskin bir seçim sayılabilirdi. Babama ispat etmek istediğim şeyler vardı, kendim istediğim için öyle bir yabancıya ulaşma niyetim yoktu bu yüzden. Bunu biliyordum ve buna rağmen böyle bir ihtimal kafamın içinden kasırga olup geçmişti.

"Bunu neden soruyorsun?"

"Sadece merak efendim."

Sertçe yutkundum. "Hayır," dedim net bir sesle, hiç tereddüdüm yoktu.

Mimikleri iz bile bırakmıyordu suratında, sepsert ve soğuk bir duruşu olurdu hep. Her zaman olduğu gibi şu an da öyle bir ifade oturmuştu yüzüne. Hiçbir şey söylemedi. Suratsızın tekiydi.

Birkaç dakikanın ardından Giray Sinadağ'ın sesi duvarın köşesinden duyuldu. "Kutay Ulusar mekâna gelmiş. Çıkalım."

İçim sıkıntı ile dolarken başımı kaldırıp bakışlarımı o tarafa çevirdim, o sırada kanım damarlarımda kaynıyordu sanki. Boğazım kupkuruydu, başımı kısa bir hareketle salladım ve sırtımı doğrulttum. Halledecektim. Paranoyakça düşünecek bir zaman değildi. Korkusuz olmalıydım. Kalp atışlarım göğsümün altında ilk defa daha tehlikeli bir hıza bürünmüşken cesaretim için kendimi tebrik ettim.

Boris Vedran Karalav'ın yeniden karşısına çıkacaktım.

Tabii, işler planladığımız gibi giderse.

Üzerime montumu geçirirken koridordan kapıya doğru yürüyordum. Vural birkaç adım geride, arkamdan geliyordu. Bir anlığına kıyafetlerime kaydı dikkatim, yüksek bel siyah kumaş bir palazzo pantolon ve

bel kısmı pantolondan içeri sıkıştırılmış siyah, boğazlı tek kol bir body vardı. Kumral saç buklelerim dalgalar hâlinde omuzlarımın hizasındaydı, her hareketimde çıplak omuzlarıma sürtünüp kaşındırıyordu. Sade bir makyaj yapmış, dudaklarıma kırmızının tonunda hafif bir ruj sürmüştüm. Her bakımdan sadeydim ve rahat hissediyordum.

Öte yandan, kolyeyi o gece boynumdan çıkarmıştım. Bir daha takmamak üzere.

Evden çıktığımda soğuk hava tüylerimi ürpertiğinden kollarımı bedenime sardım ve ellerimi de iyice sıkıştırdım. Birkaç gün önce yağan kar soğuğu da etkisini yitirmemişti henüz. Giray Sinadağ'ın siyah arabasının önünden dolanıp sürücü kapısının önünde durduğunu gördüm, bir eli kulpun üzerinde takılı kaldı ve başı bizden tarafa çevrildi.

"Vural," diye seslendi, kalın sesi yüksek çıkıyordu.

"Buyurun müdürüm," dedi Vural, uzun boylu bedeni tam yanımda belirdiğinde. Giray abi emniyette müdür yardımcısı olduğundan ona da böyle sesleniyordu.

"Ben Sergen Müdür'ümün yanına gidiyorum. Dikkatli olun, işlerin nasıl ilerleyeceğini biliyorsun."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Üstü kapalı kelimeler kullanıp kendi aralarında karmaşık bir dil geliştirmiş olmaları sinirimi bozuyordu; işin içine girdiğim kısım kadarı haricinde yabancıydım etrafımda dönen oyunlara. Özellikle babamın sınırlarında ise bu mesele... beni saf dışı bırakmak için her yolu denerdi. Gazete kâğıtlarına işlenen birbirinden korkutucu haberler beni bezdirmiyordu mesela; yazılır ya da okunup geçilirdi. Tam da şimdi, daha farklı bir boyuta kayıyordu aklım, fikrim, bedenim... topuklamak isteyen yanımı görmezden gelerek ayak uyduruyordum. İstiyordum çünkü burada olmalıydım ve dakikalar sonra ise o adamın yanında.

Araba yolun ortasında ilerlediği sırada kulağıma kısık bir hışırtı doldu önce, sesin varlığı tüm düşüncelerimi kafamın içinden anında atmıştı. Gözlerimi yağ gibi akan yoldan geri çekip önüme odakladım, kulağımın içerisine yerleştirilen böcek açılmış olmalıydı. Bir saniye sonra bu düşüncemi onaylayan ses kulağıma ulaştı. Sergen Alatan bir diğer uçta, uzak bir mesafede olduğunu düşünsem bile en yakınımdaydı. Her zaman olduğu gibi.

"İyi misin?" diye sordu babam, parmaklarım buz kesmişti aslında ve gözlerim ön cama kitlenip kalırken diken üzerindeydim.

Alt dudağımı dişlerim içinde ezerken titrek bir soluk aldım. Bu böcek beni duymasını sağlayacak mıydı? Cevap bekleyen bir soru sorduğuna göre öyle görünüyordu.

"İyiyim baba," diyebildim, dudaklarım düz bir çizgi hâlindeydi ve bir an olsun gevşememiştim. Vural'ın gözlerinin üzerime döndüğünü hissettim kısa bir an ama ne olduğunu anlamış gibi sesini çıkarmadı. Direksiyonu sağa doğru kırdı, ardından tekerler asfalt üzerinde hızla akmaya başladı.

"Sevindim," dediğini işittim, birkaç saniye sonra. *"Mekânda iki gizli polis olacak, uzaktan seni izleyecekler. Sorun çıkmaz ama yine de..."* Derin bir nefes aldı. Konuşmak istemediği noktayı es geçmişti belki de. *"Arkadaşın ulaşmış mı?"*

Beliz. O da orada olacaktı.

Dün akşam onu aradığımda laf arasında bahsetmişti bir açılış olduğundan. Haberim olduğunu bilmiyordu ve birlikte orada olmamız konusunda ısrarcı, bıktıracak kadar da konuşkandı; özel davetliler ve kırmızı zarflarla gönderilen özel davetiyelerle sınırlı kapasitede insanın katılabildiği bir açılıştı. İki kişilik bir davetiye almıştı babası sayesinde. Eli kolu epey uzundu ve kızı için etrafı yangın yerine çevirebilecek bir adam olduğundan zorlanmadığına da emindim. Beliz ise bunu sonuna kadar kullanmayı biliyordu. Ve elbette beni de peşinden sürüklemeyi.

İyi yanı, Vural'ın özel davetiyelerden birini ele geçirmesine gerek kalmamış olmasıydı. Kötü yanı ise yanımdaki arkadaşımı habersiz bir şekilde arkada bırakacak olmamdı.

Derin bir nefes çektim ciğerlerime. "Yarım saat kadar oluyor, mesaj atmıştı."

"Güzel."

Birkaç saniye konuşmasını bekledim. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyor olsam da günlerdir sessiz kalması beni panikletiyordu. Benden daha stresli ve düşünceli olduğu kesindi. Sesimi çıkarmadan bu gecenin bitmesini beklemek, sorunsuz saatlerin ardından beni küçük bir çocuk gibi kollarına almasını dilemekti tek düşüncem.

Yolculuk boyunca sessizdik. Camın arkasında bin bir renkle bölünüp insanları büyüten dünyayı izlerken tek düşüncem nabzımın dinginleşmesiydi. Dakikalar geçmişti. Bir kez olsun düşüncelerimin kontrolünü sağlayamamıştım o anlarda, parmaklarım bilekliğin yarı pütürlü yüzeyine ulaştığında ise kirpik diplerimde beliren bir ağırlıkla bakışlarımı bileğime çevirmiştim. Tüm yol da böyle geçmişti.

Araba yavaşlayıp park alanında durduğunda motoru kapattı Vural. Mekânın dış camlarından süzülen renkli neon ışıklar dışında neredeyse hiç aydınlık yoktu. Etraf canlıydı ve gece kulübüne *öylesine* eğlenmek için gelmiş olsam, göğsümdeki kasvet bana yapacaklarımı hatırlatmamış olsa eğlenmek için iyi bir açılış olduğuna emindim.

Bu sefer oldukça farklıydı. Bir görevdi resmen, köstebek sayılır mıydım? Umurumda değildi alacağım isim. Bulunduğum konumda sıfatımın önemi yoktu. Kesik bir nefes çektim, başımı eğdiğim yerden kaldırıp elimi saçıma götürdüm ve yanağıma dökülen bir bukleyi kulağımın arkasına attım.

"Bunlar yerleştireceğiniz cihazlar," dedi Vural, tekdüze bir sesle. Bir saniye sonra görüş açıma elindeki siyah kese girdi. "Oldukça küçükler, dikkat çekmeyecek bir yer seçmeyi unutmayın."

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Vural'ın bu işlerdeki tek yeri beni korumak mıydı? Rütbesi, sorumluluğu neydi? Hiçbir zaman merak etmemiştim. Kahverengi hareleri karanlık altında fazla koyu görünürken birkaç saniye öylece onu izledim.

"Vay be Vural, uzun zaman sonra sensiz bir yere gidiyorum," diye takıldım ardından, avucundaki keseyi elime aldım. "İnanılmaz geliyor."

Tek kaşı havalandı. "O gece de tektiniz, hatırlatınm... otelde ve yanlış bir kişiyle." Omzunu silkti. "Sizi tek bırakmak pek de iyi bir fikir değil gördüğünüz gibi."

Gözlerim kısıldı. Laf yetiştirecek kadar zindeydi ve ilk kez bu denli sinsi geliyordu gözüme. Kucağımdaki çantanın fermuarını açtım, keseyi içine koyarken babamın bizi duyduğunu aklımdan çıkarmıştım bile.

"Bu gece de o adamla olduğum için tekim diyebilir miyiz?" diye sordum alaycı bir şekilde, güldüm bir anlığına. "Belki de gerçekten o adamla takılmalıyım, seni de böylece başımdan def etmeliyim, hm? Nasıl plan? Kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Gün, getirtme beni oraya."

Uyaran sesiyle kalbimin dört duvarına saldıran titreme irkilmeme neden oldu. *Aman be.*

"Baba hiç şakadan anlamıyorsun ya," dedim, gözlerimi ağırlıkla devirip. "Sanki o adam benim için can atıyordu."

"Saçma şakalarına başlayacağım şimdi. Gir içeri, salak salak şeyler söyleyip sinirlendirme beni."

Vural'ın güldüğünü görebiliyordum. Tahmin edebiliyordu babamın neler söylediğini. Ters ters baktım yüzüne. "İyi, gidiyorum. Beni dinlemezsen sevinirim, dikkatim bozuluyor."

Dudaklarımdan çıkan kelimelerin bedenime aşıladığı güce sığındım. Kalbim kanıma karışan adrenalinin etkisiyle ağzımda çarpıyordu. Neler olabileceğini hesap etmeye çalışıyordum ama evdeki hesap hiçbir zaman çarşıya uymazdı, biliyordum. Arabadan indiğimde derin bir nefes aldım.

Başlıyorduk.

Korkmam gerekiyor muydu artık? Belki de. En azından endişe edebilmeliydim. Beni durdurabilen bir his yoktu ama içimde. Sıfırdaydım. Yalnızca heyecan vardı, başka da hiçbir şey bulamıyordum. İçeri adımladığım andan itibaren ihtimaller sonsuz olsa bile bir robot gibi emirlere ayak uydurmaktı görevim; üzerinde yürüdüğüm yolun şekli çizilmişti. Babam nabzım kadar yakındı, şimdi cihaz açılsa nefes alışverişleri kulağımın dibinde bulacaktım mesela. Her ne olursa olsun adımlarım bu sayede daha sağlamdı, inkâr edemezdim; gücüm kendi içgüdümden geliyor olsa da babamın varlığı daha büyük bir boşluğu dolduruyordu. Küçük bir çocuk değildim, korkularım her birini bir zamanlar gömdüğüm için bana düşman kesilmişlerdi zamanında. *Yalnızca,* birisi çocuk yaşımda kalmıştı bir yerlerden, ben de ona düşman kesilmiştim.

Yine de insan yaşamalı, iyisi veya kötüsüyle; tekrar tekrar korkmalı, tekrar tekrar yenilmeli, defalarca kırılmalı ve bin defa yeniden onarılmayı da bilmeli; yara almalı ya da sürekli kanmalı ve kanamalı, düşmeli ve kalkmalı, umut etmeli ve düş kırıkları tarafından bölünmeli parça parça, ölmeli ve tekrar tekrar ölmeli, yeniden yaşamalı her ne pahasına olursa olsun ve belki de eski benliğine bir mezar yeri seçmeli.

Öyleydi. Bunu sürekli kendime hatırlatıyordum. *Hayat bu,* diyordum. *Tekrarlardan ibaret bir tiyatro parçası; roller biçilmiş, etiketler hazır ve sahne bizim.*

Kollarımı gövdeme doladım ve yüzüme çarpan soğuk havadan sebep kısık baktığım gözlerimin odağını karşıma verdim. Mekânın iki kanatlı yüksek kapısının önünde iki görevli dikiliyordu, davetlileri kontrollü bir şekilde içeri aldıklarını gözlemiştim. Düz adımlarla girişe yürümeye başladığım sırada cesaret için yeniden derin bir nefes alarak gözlerimi etrafta gezdirdim. Vural'ın hâlâ bıraktığım o yerde olduğunu ve çok fazla uzaklaşmayacağını da tahmin ediyordum.

Merdiven basamaklarını sessizce çıktım. Bir çift el ele iki kanatlı kapıdan içeri giriyordu, kapının önüne geldiğim anda bakışlarımı çiftten

ayırarak iki iri görevliye çevirmiştim. Ellerinde birer adet tablet tutan, iri yarı adamlardı; gelen her kişinin çetelesini ise barkod okuyucu ile tutuyorlardı. Davetlilerin her biri için ayrı bir kod tanımlanmıştı ve ben telefonumu çıkarıp kodu okuturken ilk o an gerildiğimi derinden hissettim. En son bir köşeye fırlattığım telefonu babam yaptırıp elime tutuşturmuştu yeniden, bu gece için kodu okutmak dışında buna gerek bile yoktu gerçi. Kulağımın içindeki cihaz yeterli geliyordu. Ve çok da gerici. Kafamın içinde kaos yaratan paranoyak düşünceleri yaka paça dışarı sürüklemek için aceleci davranıp ifademi koruyabilmiştim neyse ki.

İçeri girme hakkım onaylandığında omuzlarımdaki gerginlik buhar olup uçtu. Sorun yoktu, çıkmayacaktı. Geniş koridor ileri doğru uzanıyordu ve sağır edici müzik sesi kaplamıştı, yüzümü buruşturup içeri doğru yürüdüm. İğne atsam yere düşmeyecek bir kalabalık çarptı gözüme ilk önce, iki bar tezgâhının ortasında kocaman bir alan vardı ve insanlar deli gibi eğleniyordu. Sol taraftaki bar tezgâhının önünde yer alan taburelerin hepsi doluydu, eğlence arayan ve kendini şimdiden dağıtmak isteyen insanlar iki çete hâlinde ayrılmıştı sanki. Müziğe dans ederek eşlik edenler ve içki ile sabahı edecek olanlar... Neon renkler ise her yerde, dört bir yandaydı; ışıklandırmalar, duvarlar, insanlar...

En uç kısımda, duvar köşesinde yukarı çıkan merdivenler vardı ve büyük bir balkon görünüyordu. Sakinliği tercih eden insanlar üst katı kapmıştı. Mesela Beliz. Pek tabii benim ısrarımla en sessiz ve dikkat çekmeyen köşeyi seçmiş olması yüksek bir olasılıktı.

Üst kat tahmin ettiğim gibi daha sakindi. Rahatsız edecek kadar yüksek müzik sesi bu kata seyrelerek iniyordu. Boydan boya camlar sesin yoğun dağılımını engellemekte de başarılıydı. Gözlerimi etrafta dolandırdım, masanın etrafını iki geniş ve bir koyu renk tekli koltuk tarafından çevrelemiş locaları inceledim. Tavandan aşağı beyaz, tül bir perde gibi inen ve uçlarda mor neon ışıklara dönüşerek yanan aydınlık bir alan hâkimdi.

"Gün," diyen sesi işiterek başımı sağ omzum üzerinden geriye çevirdiğimde arkadaşımla karşı karşıya geldim. Dişlerini ortaya seren geniş bir gülümseme dudaklarındaydı, yeşil harelerine vuran parlak ışıklar değerli bir mücevher gibi öne çıkarmıştı yüz hatlarını. "Gelmişsin! Sonunda bebeğim!"

Kolları boynuma sarılırken karşılık veremeden saniyeler içerisinde geri çekilip koluma girdi ve beni yürütmeye zorladı.

"Yanında Vural'ın olmamasına çok sevindim. Sergen amca iyi gününde sanırım."

Güldüm. "Pek sayılmaz, kapının önünde bekliyor aslında."

Yüzü düştü bir an, yine de hızlıca toparladı. "Her neyse bu da iyidir." Parıldayan yeşil hareleri yüzümde geziniyordu. "Burada üst kata çıkmak bile ayrı mesele, biliyor musun? Yiğitler buradaydı, neyse ki yardımcı oldular."

Adımlarım durduğunda bedenimi yan döndürüp çatık kaşlarımın aşağısından ona dik dik baktım. O alçak burada mıydı? "Onun burada ne işi var?"

Omuz silkti umursamaz bir şekilde. "Söyledim ya, onlar da davetlilermiş... babası ayarlamıştır tabii. Yine de işimize yaradı ya, o açıdan bak."

"Beni aldatan piç kurusunu çağırmak gibi bir hata yapmadığına eminim."

"Senin sevgilin vardı ve bir de seni aldattı mı?"

Babam. Kahretsin, onu nasıl unuturdum? Öksürdüm art arda, ardından sertçe yutkundum. Silik bir gölge olmayı diledim kısa bir an.

"İyi olmuş güzel kızım, hak etmiyorlar seni. Erkekler böyledir işte... güvenmemek lazım."

"Müdürüm siz de erkeksiniz, biz de erkeğiz, unutmasanız mı?"

Gülmemek için dudaklarımı sıktım.

"Ben adam gibi adamım, Giray. Kızımı aldatan piç kurusunun erkekliğiyle benimki bir mi?"

Kısa bir sessizlik geçti havadan. Homurdanır sesini duyabiliyordum.

"Haklısınız, müdürüm."

En başından itibaren yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum. Tüm gece böyle mi devam edecekti? Babam konuştuğunda o kadar zordu ki kontrolü sağlamak.

Beliz kollarını göğsünün altında birleştirip bir belirip bir kaybolan ışıkların arasından çatık kaşlarıyla bana baktı. Üzerine siyah düz bir elbise giymiş, belli ki kırmızı ruj ile de patlatmak istemişti.

"Böyle bir şey yapmam, tesadüf eseri oldu. Üst kata çıkmam için bana yardımcı olsa da sana yaptığını unutmam." Alınmıştı sanki. "Sen benim arkadaşımsın... neden onunla konuşayım? Arada dalgasını geçiriyorum ama şaka tüm onlar, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

Aslında sözlerinin doğru olup olmaması önemini yitirmişti. Etrafımda olabileceği en küçük fırsatı yakalayıp peşimde biten eski sevgilim sinirimi alt üst ediyor olsa bile umurumda olduğu söylenemezdi. Kutay'ı bulmam gerekiyordu yalnızca, gerisine sonra bakılırdı.

Derin bir nefes alarak temkinli bir şekilde süzdüm gözlerini. "Ama üst kata çıkarken kimse durdurmadı beni."

"Seni tarif ettim çünkü, resmini gösterdim. Tanımışlardır..."

Başımı sallamakla yetindim sadece. Birkaç saniye sonra koluma girdi, adımlarımızı yönlendirmeye başladığında gözlerim ulaşabildiği en uzak yeri bile didik didik ediyordu. Kutay neredeydi? Nasıl onca kalabalığın içinde yüzünü seçip yanına gidecektim? *Görevin bu, aptal. Yapmak zorundasın.*

Yüzlerini daha önce görmediğim iki adamın yan yana oturduğu bir locaya ilerlediğimizi fark ettiğimde daha da gerildim. Kimdi bunlar? Beliz hiç bahsetmemişti. Yeni insanlarla tanışmak şu an istediğim son şey bile değildi, karmakarışık bir yerde aklımın ucundan bile geçmek istemiyorken üstelik. Korkunç geliyordu.

Loca en köşede kalıyordu ve tam yanlarında durduğumuzda bir çift göz anında üzerimize dönmüş olsa da diğeri başını eğdiği telefon ekranından kaldırmamıştı. Ekran ışığı yüzüne vurup hiçbir ifade değişimi olmayan suratını göz önüne serdiğinden ise geldiğimizin farkında bile olmadığını anladım. *Terbiyesiz.*

"Gün, kuzenim Asır ve arkadaşı..." bir eliyle işaret ederken elini sola doğru kaydırdı. "Karal."

Dudaklarım sahte bir tebessümle çerçevelendi. Asır oturduğu yerden doğrulup ayağa kalktı ve bir elini uzatarak gülümsedi. Esmer bir adamdı; üzerine lacivert uzun kollu bir tişört, altına ise siyah kot pantolon giyinmişti. Saçları arkaya taranmış ve dalgalı bir kıvrımla şekillendirilmişti.

Elimi uzatarak elini tutup karşılık verirken gülümsedim yalnızca. "Gün," dedim tok bir sesle, elimi yanımdaki boşluğa indirmiştim doğruca. "Memnun oldum."

Ellerini kotuna sürterek mahcup bir bakış takındı. "Ben de," dedi, derin bir nefes vererek bakışlarını kaçırdı ve hâlâ oturan arkadaşına baktı. İşte tam da o an duraksadı ve hemen sonrasında ayağını arkadaşının bacağına geçirdi. "Kalksana oğlum. Yayılmışsın camış gibi... kalk lan."

İsminin Karal olduğunu öğrendiğim adam rahatlığından ödün verip ilk önce bacağında darbe aldığı kısma, bir saniye sonra arkadaşının suratına ters bir bakış fırlattı. Küfür dolu bir bakıştı bu. Ekranı kapatıp

pantolonunu eliyle silkeledi ve en sonunda gözleri ağırca üzerime yöneldi. Bir elim çantamın kulpundaydı, çekiştirip tek ayağıma yüklenirken sıkılgan gözlerle karşıladım bakışlarını.

Bir anlığına tepeden tırnağa inceledi beni, rahatsızca yerimde kıpırdandığımda bunu fark etmiş olmalı ki ela gözleri gözlerime ulaştı. Saniyeler içerisinde ayağa kalkarak elini uzattı aramızda. "Karal," dedi. "Kusura bakma, dalgınım."

Boş bakışlarım bir eline, bir de yüzüne değdi. Saygısız olduğunu düşünüyordum. Parmak uçlarını tutup salladım kısacık, aynı saniye geri çektim elimi. "Sorun değil."

"Tanıştığımıza göre oturalım hadi," dedi Beliz, masanın kenarından yürüdü ve önümden geçerek kuzeninin yanına oturdu.

Üzerimdeki montu kollarımdan çekip çıkardım ve koltuğun kenarına bırakarak tek kişilik koltukta geniş boşluğa yerleşmiştim. Masanın üzerinde bitmemiş içki bardakları duruyordu, dudaklarımı yalayarak etrafıma bakındım. Oturduğum yerden mekânın üst katı yeterince iyi görünüyordu ve alt kata bakmak için kafamı çevirmem lazımdı. Yine de en iyi konumda olduğumu söyleyebilirdim.

"Biz de Tuzluk oynuyorduk, Gün," diyen sesini işittim arkadaşımın, başımı olduğu yöne çevirdim ve göz göze kaldık anında. Gülen gözleriyle bana bakıyordu. "Yeni başlamıştık. Karal'ı tanımak için en iyi yöntem bu diye düşündüm."

Klasik Tuzluk oyunundan tek farkı kâğıdın sekiz yönüne karşındaki insanı tanımak için sorular yazılıyor olmasıydı. Beliz bu tür şeyleri seviyordu; basit bir şeyi bile eğlenceli hâle getirmek onun ustalık alanıydı. Bazen, bir insanı tanımak için ya da merak ettiği yönleri varsa ona uygun sorular yazıp anında başlatabiliyordu oyunu.

"İyi yapmışsınız," dedim, alnıma sürtünen kâküllerimi düzeltirken.

"Sen devam edebilirsin istersen," dedi Karal, masanın üzerindeki kâğıdı bir anda önüme iteklemişti. Omuz silkti. "Değişiklik olsun."

Kaşlarım ağırca çatılırken oturuşumu dik bir konuma getirip bir katlanmış kâğıda bir de gözleri suratımı gezinen adama baktım. "Beliz devam etsin," dedim mesafeli bir sesle. "Ben izleyici olma taraftarıyım."

"Ne izleyicisi kızım ya? Hem hiçbir şey içmiyor musun sen?" Loş ışıktan kaynaklı koyu görünen gözleri çevresinde dolandırdı bir anlığına. "Nerede bu garson? Çağıralım."

O sırada kulağıma bir fısıltı karıştı. *"Hiçbir şey içmiyorsun, Gün. Bilincini etkileyecek en ufak bir şeye bile müsamaha yok. O adamın yanına gidecekken üstelik."*

Gözlerimi kapadım öfkeyle. Bu gece sürekli her konuşmama dâhil mi olacaktı böyle? İçmek gibi bir planım zaten yoktu, bir kadehle sarhoş olacağımı sanmıyordum ama bu gece hiçbir şekilde planı tehlikeye atamazdım. Bunu ben de biliyordum. Uyarıları ve düşüncesiz davranacakmışım gibi tavırları sinirimi bozuyordu.

"Gerek yok, Beliz. Şu an bir şey içmek istemiyorum, birazdan alırım," dedim şüphe çekmek istemeyerek, sonuçta bu açılışa istekle gelmiştim.

"Ama..."

"Oyuna devam edelim," dedim konuyu değiştirerek, bakışlarımı üzerlerinde tek tek gezdiriyordum. "Üstelik ben ikinizi de tanımıyorum."

Karal tek kaşını kaldırdı ve başını önüne eğip kısa bir onay verdi keyifle. "İyi fikir," dedi, müzik değişiyordu o sırada. "Biz de seni tanırız."

Bakışlarımı kısmak, delici gözlerle yüzüne tokatlar geçirmek istiyordum. Çok garip bir kasvet çöküyordu bu adam konuşunca, daha ilk andan hissediyordum bunu. Belki de sadece ben ön yargılı yaklaşıyordum. Dümdüz, umursamaz bir adamdı karşımdaki.

"İlk ben başlayayım en iyisi," diye mırıldandı Karal, sırtını doğrultarak kâğıda uzandı ve eline alıp parmaklarıyla aralarken duraksadı bir an. Gözleri gözlerime meydan okurcasına baktı. "Benden sonra sen yapacaksın, mızıkçılık yok."

"Başla," dedim ters bir sesle, laf dalaşına girmekten kaçınarak.

Birkaç saniye sessizlik oldu. Mekânı saran müziğin dalgası bile uğultu hâline bürünmüştü, çapraz köşede bana yakın bir konumda oturan adamın suratında büyüyen gülümsemesini görebiliyordum. Parmaklarını kâğıda geçirip koltukta bir karış öne kaydı ve dirseklerini masaya dayayarak kollarını ileri uzattı.

"Sayı söyle."

"On bir," dedim hiç düşünmeden. Kutay'ı nasıl bulacağıma yönelik çalışıyordu zihnim, ekstra gereksiz düşüncelerle uğraşacak bir anda değildim.

"Uğurlu sayın mı peki bu?"

Kaslarım çatıldı. "Hayır," dedim. "Yap işte."

Seslice bir nefes aldı, dudaklarını ıslattı ve bir an sonra parmakları harekete geçti. On bir olduğu an durdu. "Birini seç."

"Bana taraf, sol."

"Hımm..." Kâğıdın içindeki yazıyı okudu sonra. "İlk büyük korkun."

"Düşünmem lazım, bir dakika..."

Düşünmeme gerek bile yoktu hâlbuki.

En aşılmaz korkumu karış karış aradım kafamın içinde. Birçoğu orada, demir parmaklıklar arkasında, parmaklarımı uzatsam ve üzerine vurduğum kilitleri açsam üzerime saldırmak için an kollar bir açlıkla bekliyorlardı. Yine de korkular zayıf yönleri çağrıştırıyordu bana ve açığa çıkarmak gibi bir niyet taşımıyordum. Korkular zayıflıktı çünkü.

"İlkini hatırlamıyorum, çocuktum... gök gürültüsü veya karanlık olabilir." Omuzlarımı silktim. "Herkesin olduğu gibi sıradan."

"En büyüğü ne peki? Onu biliyorsundur."

Konuşan Asır'dı. Bakışlarımız ikinci kez kesiştiğinde ifademi izliyordu. Rahatsız hissettim. Sebebi bakışları mıydı yoksa kalbimi kazıyan sorusu muydu, emin olamadım.

"Sevdiklerine bir şey olmasından korkar her insan, benimki de öyle," dedim sıradan bir cevapla karşılık vererek. *Babama mesela.* Dinliyordu tüm konuşmaları, şu sıralar zıt düşmüş olsak da aramıza hiçbir şeyin giremeyeceği nadir insanlardandı. Tek insandı. Bunu hissediyor muydu?

Yarım bir gülüş belirdi Karal'ın dudaklarında, hiçbir şey söylemedi, dudaklarını birbirine bastırarak başını birkaç kez salladı hafifçe. Ardından, "Doğru," dedi düz sesiyle, lanetli bir soruya denk düşmüş gibi gözlerindeki parlaklık sönmüştü. "Kız kardeşimi kaybettim geçen yıl, eskisi gibi olamıyor insan."

Donakalır gibi oldum. Birkaç saniye sessizlikle geçerken ona baktım. Birini kaybetmenin ağırlığı tanıdıktı benim için ama hiç ölümün benden aldığı olmamıştı. En önemlisi; babam yanı başımdaydı, annem bir ara bizi terk etmişti, eskisi gibi olamasak da şu an yalnızca bir telefon uzağımdaydı. Yakın arkadaşım Beliz, tam karşımda oturmuş ve içten gülümsemesini sunuyordu. Kaybetmekten korkacağım her insan nefes alıyordu; gerisinin önemi yoktu. Bu insanları kaybetmediğim sürece her şey yolundaydı. *Birini sizden ölümün alması...* Sıradan biri değil, gerekirse canınızı vereceğiniz biri. Ölüme düşman kesilirdi insan, muhakkak geleceğini bile bile. Delirirdi. Aklını kaçırırdı.

Sertçe yutkunurken üzüldüğümü ifademden görebiliyor olmalıydı. "Çok üzüldüm, başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim," dedi, bakışlarını kaçırarak. Elinde tuttuğu keskin katlamalarla şekillenmiş kâğıdı bana doğru itekledi. "Sıra sende."

Derin bir nefes alarak başımı salladım. Kalbim taştan değildi elbette, acısını okuduğum insana üzülürken kırmak istemezdim.

Parmaklarımın içine takarak kâğıdı birleştirirken gözlerim etrafı inceledi, aradığım adamı bulma ümidiyle her yüzü hafızamdan hızlıca geçirdim. Görünürde yoktu. Boris Karalav arkadaşının mekân açılışına gelir miydi? Hiç sanmıyordum nedense ve tüm kurgu ya da doğru tabirle plan bu ihtimale yönelikti. Mücadelemde onu evinde yakalamak içindi.

"Bir sayı söyle," dedim, ona dönüp baktığımda.

"On yedi."

Parmaklarım sayıya ulaşmak için nefes nefese adımlarken kulağımın içini buhar sesine benzer anlık bir nefes aştı.

"Kutay Ulusar üst kata giden merdivenlere yaklaşıyor, üç dakika içinde orada olur. Hazırlan." Duraksadım. Sayı aklımdan uçup gitmişti. Nabzım sıvılaşarak vücudumun her yanına dağılırken boynumu sağa doğru çevirerek bakışlarımı arkama, merdivenlerin olduğu köşeye diktim. Gerçek anlamda o an gelmiş miydi şimdi? *Siktir.* Gergince oturduğum yerde kıpırdandım, kurt kaynıyordu sanki kanımda.

"Birini mi bekliyorsun?"

Kulaklarıma kocaman şimşekler çakıyordu sanki, adrenalin kalp atışlarıma tekme geçiriyordu ve sesim soluğum çıkmadan, nefes dahi almadan merdivenlerin olduğu tarafa baktığımı ancak o an fark edebildim. Başımı isteksizce geri çevirdim ve masanın etrafını sarmış üç kişiye tek tek baktım.

"Evet, bir arkadaşımı," dedim hiç düşünme fırsatı tanımadan kendime, dudaklarımı ıslattım gergince.

"Tanıdık biri mi?" diye sordu Beliz, kaşları çatıktı. "Senin benim haricinde arkadaşın yok ki."

Aralık dudaklarımdan kesik bir nefes çektim içime. "Sen tanımıyorsun."

Kaşlarını kaldırdığını gördüm, şaşkındı. "Üniversiteden değil o zaman?"

Başımı tekrar merdivenlere çevirdiğim an bu kez onu gördüm. Kutay oradaydı. Gözlerim irileşirken telaşla ayağa fırladım anında. Elimdeki kâğıdı cebime itekleyip hızla masadaki üç çift şaşkın göze değdirdim buz mavisi gözlerimi. "Kusura bakmayın, hemen döneceğim."

Koşar adımlarla locaları geride bırakarak loş bir koridora yönelen adama doğru yürüdüğümde aklımın rotası sapmıştı. Tam olarak ne söyleyecektim? Onu ikna etmem gerekiyordu. Dans eden birkaç kişinin

yanından rahatsız bir şekilde sıyrılıp elleri cebinde dosdoğru ilerleyen adama ulaştım birkaç saniye sonunda. Koluna yapışarak sert bir tutuşla geri çekerken nefeslerim göğsümün ortasında daralıp ızdırap verir yoğunluktaydı.

Adımları durdu, başını önünden ayırarak kopkoyu yeşil gözlerini yüzüme dikti aynı saniyelerde. Kalın dudakları aralanırken gözlerinde bir damla şaşkınlık vardı. "Sen..."

Elimi kolundan ayırarak boğazımı temizledim hafifçe. "Gün," dedim düz bir sesle. "Tanışmıştık."

Dudakları alaycı bir gülüşle kıvrıldı. "Hayır, Çarşamba mıydı? Perşembe mi?"

Bakışlarım kısılırken kollarımı sert bir kalkan kuşanır gibi göğsümün altında doladım. "Gün demen yeterli."

Bu tür bir adamı ağımıza düşürmek kolay olacak mıydı? Karşımdaki adam beni tanıyor muydu en başta? Tanıyorsa işler değişirdi. O zaman yalnızca dalga malzemesi olurdu bu yaptığım gösteri. Bunu düşünemiyordum bile.

"Peki, Gün..." Seslice bir nefes aldı. Gözleri kısa bir an etrafı turladı ve en son gözlerimi yakaladı. "Mekânı nasıl buldun? Eğleniyorsundur umarım."

Alt dudağımı düşünür bir tavırla büzdüm. "Yani... fena değil."

Kaşları çatıldı hafifçe. "Ne demek fena değil? Eksiği yok, fazlası var."

Güldüm istemsizce. "Bana hitap etmedi."

"Herkese hitap edecek şekilde tasarlandı."

Kızmış mıydı sözlerime? Takıntılı mıydı işinin onay görmesi konusunda?

"Zevkler ve renkler farklıdır. Hiç duymadın mı bu sözü? Fena değil işte."

Küçümser bir bakış attı suratımın ortasına doğru. Ağır bir ifade ve sır vermez bir yan taşıyordu yüzünde. Yine de beliren ifadeleri isimlendirmek kolaydı, açık bir kılavuz gibiydi doğrusu. Beni arkadaşına götürür müydü? Emanet olarak bıraktığı bileklikten bahsetmekti planım. Babamın haberi bile yoktu. Kulağındaki böceği çekip çıkarsa mıydım acaba? Özel alanıma dâhil olacaktı tüm gece.

"Hem zevk hem de renk konusunda kötü olman hayatını gerçek anlamda etkiliyor olmalı Çarşamba, üzüldüm senin adına."

"Sensin Çarşamba," derken yalandan bir gülümseme takındım. Müzik sesi etkisini daha az gösteriyordu bu köşede, orantılı ses tonumuz birbirimizi duymak için yeterliydi.

Alayla güldü. "Ben gün olsam Çarşamba mı olurum kızım? Cuma olurum, mübarek gün. Ben de mübarek bir insanım."

"Komik misin sen?"

"Senin yanından geçemem," dedi saygıyla eğilir gibi yaptı. "Bu konuda zirveyi oynarsın, Çarşamba."

Bakışlarım kısıldı. "Ya bak... bana Çarşamba deyip durma."

"Kızım ha Çarşamba, ha Gün... ne fark eder? İkisi de aynı kapıya çıkıyor."

Resmen alay ediyordu.

"Oraya gelirsem gününü gösteririm o dingile," dedi babam birden, o dâhil oldukça geriliyordum. Üzerimdeki baskıyı arttırıyordu böyle yaparak. *"Ne varmış ulan benim kızımın isminde?"*

"Müdürüm Gün pek bulunmaz, o yüzden garip."

"Benim kızım da bulunmaz birisi zaten, Giray."

"Lütfen kapat bu konuyu," diye yükselttim sesimi hızla. Kulağımdaki ses kesilse de karşımdaki adam üzerine sinen şaşkınlıkla bakıyordu yüzüme. Duraksadım. "Yani... önemli olan bu mu?" diyebildim yarı alaycı bir sesle, sonrasında güçlü bir nefes aldım. Keskin içki kokusu burnumu sızlatıyordu. İçmişti, sarhoş sayılır mıydı? Öyle görünmüyordu. Üstüne düşünmedim daha fazla. "Senden yardım isteyeceğim," diye ekledim aynı saniyelerde.

Gür kaşları o an havalandı, şüpheci miydi ya da şaşkın? "Ne için?" diye sordu, ciddi ifadesi işte şimdi yüzüne oturmuştu.

"Konuşmuştuk ya, bana ulaşacağını söylemiştin."

Babam kaşlarını sertçe çatmış olmalıydı. Ömrü böyle geçiyordu, benim gibi bir kızı olduğu için.

"Ulaşmadı mı?" diye sordu, bir adım geri gidip duvara sırtını yaslandığında. İki duvar arasında, loş sarı aydınlatmalar olan bir koridordaydık.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Omuz silkti. "Belki vazgeçmiştir."

"Vazgeçmez," dedim net bir sesle, *annesine ait bir bağ bu.* Başımı tekrardan iki yana salladım. "İstediği şey önemli."

Derin bir nefes aldı, kısık gözleriyle beni inceledi. "Önemliyse alır, sorun bu mu?"

"Hayır."

"İsteğin ne o zaman?"

Sert bir yutkunuş aşağı inerken çenemi ciddi bir duruşla havaya kaldırdım. "Beni ona götürmen."

Birkaç saniye boyunca gözlerimin içine bakakaldı. Ağzımdan yanlış bir cümle çıktığı telaşına kapılacağım kadar sert bir çatılma ile gerildi kaşları, bir ateş yanıyordu gözlerinde. Şaşkındı sanırım. "O istemiş olsa *onu bana getir,* derdi. Seni nasıl ona götürebilirim?"

Gerginlikle dişlerimi sıktım. "Ben sana *beni ona götür,* diyorum. Aynı şey."

"Unut bunu," dedi tok bir sesle, net bir ifadesi vardı. "Ben başımı yakamam, gebertir beni."

"Ben istiyorum ama," dedim düz bir sesle, gözlerim etrafta geziniyordu. Epey ötede kalan locada Beliz ve diğerlerinin gözleri bu taraftaydı. Bir an önce ikna etmeliydim onu.

"Şu zımbırtı yanında mı?" diye sordu, gözlerimi üzerine çevirmiştim. Sırtını doğrultarak bana baktı, inceledi. "Tamam, tüm mesele bu değil mi? Onu götürürüm ve kapanır gider."

"Tüm mesele o falan değil!" Alt dudağımı dişlerimin içine alarak ezerken bıkkın bir soluk verdim. "Başka bizim meselemiz..."

"Siz?"

"Evet... yani başka bir şey için gitmem lazım."

Ama ne?

Çatık kaşları daha da çatıldı, ekstra olarak alnı kırışmıştı. "Bir dakika bir dakika," dedi, bir adım üzerime doğru atarak aramızdaki mesafeyi azalttı. "Yoksa şu haberler doğru mu?" Yeşil gözleri iki değerli mücevher gibi parıldıyordu. "Bizimki kesin dille yalanlayıp kurtuldu ama sen... bana doğruyu söyle, ilişkiniz mi var?"

Bunu beklemiyordum. O haberler piyasadan silindiği gibi hafızamdan da silinmişti. Mimiklerimi kontrol edemezken şaşkınlığımı gizlemedim, o ise bunu bir ipucu olarak kabul etti ve sessizliğimi bir kabulleniş zannetti. Bariz bir şekilde okudum gözlerinden bunu.

"Öyle değil mi? Söyle."

Telefonun bir ucunda olan ve sessizliği satın almış gibi hiç bölmeden dinleyen babamı hatırladım.

O eve girmek görevimin bir parçası ise her şey mübahtı.

"Evet," dedim, ifadem duman olup beni yutacak kadar yanaklarımı sıcacık kesmişti. *Boris Karalav'ın sevgilisi olmak...* Gözlerimi örtüp utançtan, çok fazla utançtan ölmek istiyordum. "Doğru."

Boku yemiştim.

Babama kalp masajı yapıyor olabilirlerdi tam da şu an. Dudaklarımı birbirine yapıştırarak bakışlarımı kaçırdım bir anlığına, soğuk bir terleme ensemi ürperterek kalp atışlarımın rengini kararttı. Eğer onaylar sesini duysaydım tüm yüklerim omuzlarımdan dökülecek, kaslarım rahatlamayla gevşeyecekti.

"Onu özledin mi yani?"

Ona baktım. Bilerek yapıyordu sanki. Ters ve asi bir bakış ifademi kaplarken onun dudakları yana kıvrılmıştı ve aslında basbayağı alay ediyordu.

"Beni ona götürecek misin?" diye üsteledim sert bir nefes dudaklarım arasından düşerken. "Tek istediğim bu, tamam mı? Yanında olmalıyım ve sen beni ona götürmek zorundasın. Sonuç olarak..." Yutkundum zorlukla, ciğerlerimin göğüs kafesim altında boğulduğunu hissediyordum. Vücudum istemsizce kasılmıştı. "Sırrımızı bilen ilk ve tek kişisin."

Sinir bozucu bir şekilde gülümsediği kısacık bir anın sonrasında ince bir ipin üzerinde yürüyormuş kadar hassaslaşmıştı kalbim. Kabul etmeliydi, kendimi rezil etmeme değer bir şey yapıp kabul etmeliydi! Başını tek hareketle eğdi, onaylıyordu. *Şükür.*

"Hay hay, özlem giderin pek tabii," dedi alay eder sesi bir an olsun dinmiyordu, bir saniye içerisinde başıyla merdivenleri işaret etti. "Hadi."

İlk cümlesine bir cevap vermedim. Kulak tıkamam gerekiyordu.

"Bekle, eşyalarımı alıp geleceğim."

Başını sallarken dudaklarını sarmalayan tebessüm bir an olsun silinmemişti. Onu umursamadım. Geri döndüm ve hızlı adımlar atarken etrafa göz değdirmemeye çalışıyordum. Babam oradaydı, değil mi? Kısık sesle konuşsam duyar mıydı?

"Baba," dedim kısık bir sesle, parmaklarım kumral saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bakışlarım zeminde doğrusal bir hizada gidiyordu. "Kabul etmesi içindi. Biliyorsun bunu. Beni götürmesi lazımdı. Baba..."

Göğüs kafesim sıkışırken sessiz kaldım. O sırada masanın olduğu locaya kadar gelmiştim ve gergin ifademi saklayamıyordum. Buz mavi bakışlarım masanın etrafına dizilmiş üç kişinin yüzünden tek tek sıyrılıp montuma kaydığında uzanarak çantamla birlikte alıp geri çekildim.

"Gitmem lazım, tanıştığıma tekrardan memnun oldum," dedim, Beliz'e baktım ardından. "Araşırız."

Beliz oturduğu yerden ayağa kalktı ve birkaç adımda tam yanımda durduğunda çatık kaşları altından yüzüme dikti gözlerini. "Ne oluyor? O adam kim?"

"*Arkadaşım*, dedim ya."

"Yeme beni, Gün," dedi sert bir sesle. "Sergen amca seni habersiz bir adım öteye yollamaz. Sen bu adamla hangi ara arkadaş oldun da şimdi öylece gidiyorsun? Bak... bir de seni bekliyor."

Ağzımdan aldığım nefesi ağırca bırakırken gözlerimi kaçırarak dört bir yanı taradım. Yutkundum. Nabzım hâlâ dörtnala koşarcasına yükseldi, başım ağrıyordu daha şimdiden.

"Gün, sana soruyorum."

Omuzlarımı düşürerek ona doğru çevirdim bakışlarımı. Ardından tek kolumu bedenine sararak ona kısa süren saniyeler içerisinde sarıldım. "Sonra konuşalım," dedim sadece, sırtımda avuç içinin varlığını hissedemeden geri çekildim ve gözlerimi bir kez kapatıp açarak sorun olmadığı konusunda güven verdim.

Hiçbir şey söylemedi ve başını isteksiz bir ifadeyle aşağı yukarı salladı.

Çok geçmedi, birkaç dakika sonra mekânın kalabalığından birlikte yürüyüp yan yana sıyrıldığım adamla açık havaya çıktığım anda sert soğuk tüm hücrelerime akın etmişti. Ürpermeme mâni olamadım, montumu giyinecek fırsatım da olmamıştı zaten. Beliz'i arkamda bırakırken sorularına maruz kalmamak için aceleci davranmıştım.

Ateşten bir sessizlik aramızdaydı. Buz tutmuş kaldırımın üstünde bir süre arabasının gelmesini beklediğimiz sırada bile konuşmamıştı. Hâlbuki meraklı bir adam gibi duruyordu. Saçlarıma parmaklarını geçiren rüzgâr bile inatçıydı bu gece, nefes alabileceğim boşluk neden her adımda daha da daralıyordu? Üstelik mekâna girerken rahat bir duruşum vardı, şimdi ise hislerimin kuşağı çözülmüştü sanki belimden. Alt dudağımı dişlemeye başladığımda gözlerim asfalta kilitlenmişti. Kirli kar bu tarafa yığılmış olmalıydı, açılış için özel bir çalışma yürütülmüştü belli ki. *Onun yanına gidiyorsun, köstebek olarak.* Titredim.

Siyah bir *Range Rover* tam önümüzde yavaşça durduğunda daldığım derin kuyuya el uzatılmış ve kazıdığım çukurlara düşüncelerimi gömmeme yardımcı olmuştu. Arabanın şoför kapısı açıldı ve genç bir adam indi, ön taraftan dolanarak Kutay'a anahtarları uzatıp gözden kayboldu.

"Atla bakalım," dedi Kutay, sürücü kapısını açıp. Gözlerimiz kesişti, aramızda bir kaput mesafesi vardı, o kadar.

Bir adım atarak kaldırımdan aşağı indim ve yolcu koltuğunun kapısını açıp arabaya bindim. Emniyet kemerini takarken parmaklarımın soğukluğu yardımcı olmuyordu hiçbir şeye, uyuşmuştum resmen.

Saniyeler içerisinde arabayı çalıştırdı Kutay ve direksiyonu sağ avucu içinde çevirerek yola çıkardığında arkama yaslandım sessizce. Babam hâlâ diğer uçtaydı, öyle değil mi?

"Uzak mı?" diye sordum, başımı çevirdiğimde, profilden ona baktım. Üzerinde siyah bir gömlek vardı, birkaç düğmesi açıktı ve arabanın içi yavaş yavaşça ısınırken umursamaz görünüyordu.

Bakışlarını bana çevirdi. "Kırk dakika kadar." Tekrar önüne döndü.

Bir şey söylemek için aralamıştım dudaklarımı ama vazgeçtim. Ellerim kucağımda, parmaklarımı birbirine geçirmiştim ve tırnaklarımın kenarlarını kazıyordum stresten. Alt dudağımı ıslatarak ifadesiz bir suratla başımı salladım, ağzımı açmadan gözlerimi üzerinden ayırdım ve ön cama yöneldi bakışlarım. Ne söyleyecektim ki? Hatta susmasını diliyordum. Beni köşeye sıkıştırmalık onlarca soru soracakmış gibi bakıyordu çünkü.

"Tüm yol böyle geçmeyeceğine göre biraz sohbet edebiliriz bence," dedi birkaç saniye sonra, tam da düşündüğüm gibi. *Şom ağzına senin.* Derin bir nefes alarak gözlerimi ona çevirdim. Bakışları süratle akan asfalt üzerindeydi. "Bolodor'dan önce de mi tanışıyordunuz?"

Belirgin bir şekilde gerildim. Avuçlarım karıncalanıyordu, daha fazla konuşursak çok fazla soru sorarak üstüme gelecekti ve bir noktada yalanlarım bile beni kurtarmayacaktı. Bunu biliyordum. Ona doğrultabileceğim en büyük silah babamın rütbesiydi ve tam da şimdi şüphe çekmemek için onu bile kullanamıyordum. Zararı dokunur muydu bu adamın bana? Yalnız görünüyor olsam da babam şu an benimleydi. *Sorun yoktu.*

"Bizim hakkımızda soru sormazsan daha iyi olur," dedim geçiştirerek.

Kaşları havaya kalktı hayretle. Yüzüme uğradı yeşil hareleri bir anlığına ve geri çekildi. "Özel alanımız diyorsun?"

"Evet."

"İyi," diye mırıldandı, iç çekti ardından. "Peki sen onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Nasıl yani?"

"Babasını mesela, içinde olduğu durumu, bulunduğu konumu..." Dönüp bana baktı Kutay. "Biliyor musun tüm bunları?"

İstemsizce iki ayrı dünya, farklı evrenlere ait iki insan olduğumuzu düşünmüştüm haberlere bir çift gibi düştüğümüz gece. O kadar imkânsızdı ki bu, yan yana gelme ihtimalimiz bile olamazdı.

"Biliyorum," dedim sadece, bakışlarımı kaçırarak.

"Korkmuyor musun? Garipsemiyor musun? Ya da *babasının oğlu*, demiyor musun?"

Diyorum... bazen. Ama içten içe biliyordum; o gece bana yardımı dokunan adam babasının oğlu olmaktan uzaktı, annesinin oğluydu. Öyle söylemişti. Sebebini bilmediğim bir şekilde o bileklikten alıyordum güveni. Hissediyordum.

Kısık bir nefesle soluklandım. Profiline bakıyordum, karanlık altında okunmuyordu ifadesi. "Babası gibi bir adam olduğunu düşünmüyorum."

Gerçek olan buydu. O gece, idrak edebildiğim en keskin gerçek her anlamda farklı bir adam olduğuydu. Babam *itten kuzu doğmaz*, demiş olsa bile ben karşı çıkmıştım bu fikre. Üzülmüştüm annesinin başına gelenler için, bir de genç yaşta ismini kariyerinde zirveye taşırken hayran kalmıştım.

"İnsan bir şekilde taşıdığı kanın şeklini alır, bir yönüyle vardır onda... bende, sende, herkeste."

Duraksadım. "Yine de..." dudaklarım aralandı doğru bir kelime için, yorgun bir hisle kapandı ve bir saniye ardından, "İyi bir adam olduğuna eminim," diye ekledim. *Sevgilisi olduğunu zanneden birine verilecek cevaplar olmalı.*

İçine doğru güldü, kısık bir mırıltıdan ibaretti bu gülüş. "Eh, bazen."

"Onunla ne zamandır arkadaşsın?" diye sordum bu kez.

Omuz silkti. "Bilmem, hep vardı. Bazen uzakta, bazen yakında..."

"Hımm..." Durdum. "Başka bir soru sorabilir miyim?" diye sordum usulca, aklıma takılan bir şey vardı.

Başını salladı. "Sor."

"Bavaris ne demek?"

"Ne?" diye sordu, şaşkındı fazlasıyla. "Sen bunu ne zaman duydun?"

Uyur taklidi yaparken... Ve bu konu açılacak olursa babamın bilmediği onlarca şeyle uzaktan tanışması an meselesi olurdu.

"Duymuştum işte, Boris söylemiştir belki," dedim, yanağımı içeriden dişlerken utanç ve stres aynı zaman dilimlerinde basmıştı. Meydana çıkacak gerçekleri böyle öğrenmesi düşüncesiyle göğsüm patlayacak bir hıza bürünmüştü.

"Yeterince açıklayıcı olmadı," diye mırıldandı, tok sesiyle. Sağa doğru dönerek sakin bir yola yöneldi tekerler, bana döndü. "Yine de söyleyeyim, babasının tek varisi anlamında. Öyle, takma bir lakap. Ayar olur bizimki, söylemek de bu yüzden zevkli."

İçten bir hisle dudaklarım kıvrılırken başımı önüme çevirdim, camın ardında art arda kaybolan asfalt yola indirdim bakışlarımı. Derin bir sessizlik çökmüştü o andan sonra, gaza asılıyordu ve araba gittikçe hızını arttırıyordu. Yol her saniye daha da karanlığa gömülüyor, yalnızlaşıyordu sanki. Aksi gibi babam da sessizdi. İfademi kontrol altında tutabilmem için konuşmuyor da olabilirdi.

Geçen yarım saat içinde oturduğum yerde dışarıyı izlemek dışında hiçbir şey yapmadım. Boris Karalav'ı yeniden göreceğim gerçeğini aklıma getirmemeye çalışıyordum ya da görünce neler konuşacağımı düşünmemek daha iyi bir fikir gibi geliyordu. Kendimi hazırladığım hiçbir felaket senaryosu gerçeği kadar ağır olmayacaktı belki de.

Arabanın içini tiz bir sessizlik kaplamıştı. Tekerlere çarparak öteye savrulan ufak çakıl taşlarının sesleri ve rüzgârın uğultusu dışında birkaç dakika önce çiselemeye başlayan yağmur damlalarının ön cama vuran sesi eşlik ediyordu. Büyüyen sessizliği bölen ise çalan telefonun zil sesi oldu. Rahatsız edici bir tınısı vardı, geriyordu insanı.

Gözlerimi arabanın ekranına çevirdiğimde, *Teymur* yazısına baktım bir süre. Kutay yan gözlerle bana baktı ve derin bir nefes alarak aramayı yanıtladı.

"Söyle."

"Abi buraya gelmen lazım," dedi yabancı bir ses, hattın diğer ucundan. Sık nefeslerini duyuyordum. "İhbar etmiş biri, madde satıldığına dair polisler arama yapmak için gelmiş, senin de ifadeni istiyorlar."

Giray Sinadağ söylediği gibi *halletmişti.* Dudaklarım aralandı kanımda kaynayan telaşla, yaklaşıyordum çünkü ona.

"Ne maddesi ne ihbarı oğlum lan?"

Ona baktım bir anlığına. Kaşları çatıktı ve yüzüne uzanan siyah gölgelerde yanan öfke ateşini görebiliyordum. Elinin tekini saçları arasına daldırıp çenesini sıktı sertçe, dişlerinin arasında çeşit çeşit küfür parçalıyordu.

"Bilmiyorum abi, davetlilerden biri içeri madde sokmuş, polisler seni bekliyor."

"Tamam, kapat. Geliyorum yarım saate."

Telefon kapandığında sıklaşan nefesleri öfkesini havaya akıtıyordu. Gözleri üzerime döndüğünde eli direksiyona indi. "Seni bırakıp geri dönmem lazım," dedi tok sesiyle. "Varisimizin arabası yok, eğer benimle dönmek istiyorsan sadece birkaç dakika kapıdan gör, gidelim."

Yutkundum sertçe. Göğüs kafesime yuva yapmış heyecan bir solukta kalbime doğru çarptı. Heyecanlanacak ne vardı?

Görevin büyük bir kısmını aştığımız için miydi? Yine de önümde hâlâ kocaman bir okyanus duruyordu, Boris Vedran Karalav'ı alt etmek düşündüğüm kadar kolay olmayacaktı. Biliyordum. Mantıklı yanımı yarı yolda bırakmıştım bir süre önce, *olana ve ölene çare yok,* derlerdi. Önünde sonunda yaşanacakları görmek gerekirdi.

"Onunla kalırım," dedim, sona doğru sesim kısılırken.

"Tamam," dedi. "Sana kızacak olursa beni unut, silah zoruyla falan getirdiğimi söyle. Sevgilisi olsan bile öylece seni getirmiş olmama köpürür beyefendi."

Buz mavisi bakışlarımı kaçırarak küçük bir hareketle salladım başımı. Bir beyaz ışıkla gök ikiye yarılırcasına aydınlandığı anda, "Anlaştık," dedim düz bir tonla.

Araç birkaç dakika daha yükseğe tırmanmayı sürdürdü, etraf uzun ağaçlar ve ıssız ormanlık alanla kaplıydı. Kenarlar ağaçlıklarla doluydu. Geçtiğimiz yolun üzerinde arka arkaya hizalanmış birkaç ev görsem bile yaşam belirtisi yoktu, ışıklar kapalı ve karanlık içine çökmüştü her birinin. Yazlık ya da çiftlik olarak kullanılıyor olmalıydılar. Kışın burada zaman geçirecek tek aptal insan o zeki bir adam olan Karalav bozuntusuydu ve peşinden buraya kadar gelmem daha büyük bir aptal yapıyordu beni. Keyfimden gelmemiştim sonuç olarak.

"Geldik," dedi Kutay kısa bir süre sonra, araba tekerleri yavaşladı ve ağaçların arasında iki katlı bir evin tam önünde motoru çalışır hâlde durdu. Ürpermiştim istemsizce, kalp atışlarım her an daha da yoğun bir istilayla firar ediyordu.

"Selam söyle," dedi bu kez Kutay, bir an önce inmemi istiyor gibiydi ve başımı çevirip ona baktığımda düşüncelerimi gözlerinin içinden okudum.

Başımı salladım. İnecektim, gidecektim, başka şansım yoktu.

"Teşekkürler, iletirim."

Kemerimi çözüp arabadan indiğimde kapıyı hafifçe kapattım ve birkaç adım geri çıkarak arabanın dönüp gidişini izledim. Hafifçe atıştıran yağmur durgunlaşmıştı o saniyelerde, deri ceketimi arabadan

inmeden giyinmeyi akıl etsem de tek başıma düştüğüm kurdun ininde ne halt edeceğimi düşünemiyordum.

"Burada olduğumuzu bil, yanlış hareket etmemen için sessiz kalıyoruz sadece."

İçime derin ve sıkıntı dolu bir nefes çektim. Bu sözler iyi hissettirmeli miydi? Babam diğer uçtaydı, uzakta mıydı peki? Peşimde, en yakın konumda olacaklarını biliyordum. Hiç görmemiştim ama... karda yürüyüp izini belli etmez bir hâlleri vardı bu gece.

Sırtımı yavaşça dönüp iki katlı ahşap eve doğru yürüdüm. Ellerim deri ceketimin ceplerinde yumruk hâlini almıştı ve tırnaklarım etimi deliyordu sanki. Bakışlarım toprak üzerinde ilerledi, evin kapısına ulaşan basamaklara çıktım sonrasında. Sonsuzluk gibi uzayan saniyelerde titreyen çenemi sakinleştirerek tam kapının önünde dikildiğimde kalbim arbede alanı gibiydi.

Elimi cebimden çıkardım ve kapıyı tıklattım hiç düşünmeden. Bekledim. Bekledim. Kaşlarım çatılırken üst üste bu defa sertçe, birkaç kez daha tıklattım.

"Kutay, sikeyim elini kolunu, vurma şu kapıya piç oğlu piç."

Elim ayağım buz keserek boşandı birdenbire. Burada ne işim vardı? Sorgulayacak zaman mıydı sanki? *Kahretsin ya.* Derin bir nefes alarak kirpiklerimi kırpıştırdım. Buradaydım. Bir köstebek olarak. Zeminde sürüklenen ayak seslerini duydum aynı saniyeler içerisinde. Kalbim yangın yeriydi, öylesine tedirgindim ki. *Köstebek.*

Ve sonra kapı pat diye açıldı. Başımı eğdiğim yerden kaldırıp anında arkasından dağılan ışıkla beliren adama baktım. Buz mavisi gözlerim açık kahverengi gözlerini boyladı.

Boris Vedran Karalav, tam karşımdaydı.

Üzerinde siyah kısa kollu bir tişört, siyah bir kot vardı; biçimli vücuduna orantılı bir şekilde oturmuştu. Elinde lacivert bir havlu sarkıyordu, koyu kahverengi saçları ıslaklığı alınmış olsa da nemli hâliyle alnına dökülüyordu. Keskin çehresi bir kaya kadar sertleşmiş, vişnenin bir tonuna bulanan dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Dudaklarına bakmayı keserek bakışlarımı sus çizgisi üzerinden yakışıklı yüzüne yakışan burnuna ve ardından çatık kaşlarının altında bir yırtıcıdan daha tehlikeli bakan gözlerine karıştırdım.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu ölümcül bir sesle, sert ve tahammülsüzdü.

Dudaklarım bir yana kıvrıldı ama gülümseyemedim de. "Sana da selam."

Çenesini sıkarak üzerime geldiğinde bir adım geri gitme içgüdümü bastırdım ve ferah kokusuna sızan parfümünü soludum kısık kısık.

"Sana burada ne işin var, dedim?"

Başımı küçük bir açıyla geriye atıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi kıstım. "Sana ait bir şeyi getirdim sadece."

Kaşları daha da fazla çatılırken karanlık vurduğundan zifire dönen hareleri resetlenmiş gibi sıfırı gösteriyordu. "Sana arkadaşımı yolladım."

Omuz silktim. "O an vermek gelmedi içimden."

Kaşları havalandı. "Bak sen şuna, sebep?"

"Bilekliği sevdiğimi fark ettim." Saçma mıydı? Aklıma ilk geleni söylüyordum. "*Sana doğrudan teslim ederim,* diye düşündüm."

Koyu kirpikleri altında bir yangının dumanı tütüyordu sanki. "Hayır," diye soludu. "Sen sadece beni sinir etmek için var olmuşsun."

Bakışları üzerime indi ve saniyeler içerisinde bileklerimi avucuna alırken beklemediğim bu hamle karşısında kalbimi ağzımdan düşüreceğimi zannettim. Havlusu gibi. İçeri düşmüş olsa da yerde sürükleniyordu bir bakıma.

"Ne yapıyorsun be?" diye sordum bileklerimi çekiştirirken, bırakmadı. Deri ceketin kolunun tekini sıyırdı ve aradığını bulamamış gibi diğerine geçti.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı babam kulağımın içine doğru, dikkatim yalpalarken dudaklarımı birbirine mühürledim.

"Hanımefendiye arkadaşımızı yolluyoruz vermiyor, buraya kadar gelmeye cesaret ediyor ama!"

Kırmızı bilekliğe soğuk parmak uçları çarpınca, "Ediyorum, ne var?" diye karşı savunmaya geçtim, gözlerimiz bir an buluştu ve bana ters bir bakış fırlattı. Bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım. "Ve sana ait olan sadece bileklik, bileğim değil. O yüzden bırak beni!"

Beni duymazdan geldi.

"Kutay mı getirdi seni?" diye sordu buz gibi bir sesle. Dişlerini sıktı. "*Ya ub'yu etogo ublyudka.*"[3]

Yüreğim hopluyordu nedensizce, daha fazla adrenalin iyi gelmiyordu bu gece. Ne söylemişti hem o?

"Ben istedim getirmesini. Israrcı oldum kabul etmesi için." Bakışlarımı kaçırdım, arkasındaki salona kaydı gözlerim. Soğuk hava içeri girip

[3] *O piç kurusunu öldüreceğim.*

sıcağı darmadağın ediyordu. "Yalan söyledim ikimiz hakkında, haberin olsun."

Bilekliğin düğümünü çözerek çekip aldı sonra, beni bıraktı hiç vakit kaybetmeden. "Ne halt yediğin umurumda değil," dedi düz bir sesle, evin içine girdi. "Bir daha karşıma çıkma."

Ve kapıyı sertçe kapatıp beni dumura uğrattı.

Çenem aşağı düşüp dudaklarım şaşkınlıkla neredeyse bir karış aralanırken örtülen kapıya bakakaldım kısa bir anlığına. Şaka falan mı yapıyordu? Beni burada, gecenin bir saatinde, buz gibi havada, arkamda vahşi bir orman varken kapıda mı bırakıyordu? İnsafı yok muydu?

Dişlerimi birbirine geçirdim ve kapıya yaklaşarak tekme geçirdim ayakkabımın ucuyla. "Beni burada bırakamazsın hayvan! Gaddar domuz! Aşağılık pislik!" Sert bir soluk aldım, ağaçlar arasında hışırtı ve uğultu sesi yükselirken göğsüme vuran korkuyla başımı geriye çevirdim; kasvetli, karanlık ormana baktım. Yumruk yaptığım elimi sertçe çarptım kapıya, parmaklarım kırılsa bile umurumda değildi. "Ölürüm be ben burada! Aç şunu! Lütfen ya..."

"Gelmeseydin o zaman!" diye bağırdı içeriden.

"Gebertirim o iti! Yalvarma şuna!" diye bir yankı kulağımda yer buldu, göz kapaklarımı yumarak kapattım gözlerimi bir anlığına. Öfkeden kulağımdaki böceği çekip atıp bir de topuğumla ezecektim birazdan. Vazgeçip gözlerimi araladım.

Ne söylemişti o?

Tekme indirdim yine kapısının üzerine. "Sanki keyfimden geldim! Teşekkür etmek için geldim! Ama sen... ne anlarsın be iyilikten!"

Sessiz kaldı. Göğsümü indirip kaldıran seyrek ve sert nefeslerim kanımı donduran korkunun esiriydi. Yutkundum ağır ağır.

"Açar mısın kapıyı?"

Ormanın derinlikleri kadar büyük bir sessizlik yankı buldu.

"Boris..."

Çıt yok. Yumrukladım kapıyı, yetmedi tekme de savurdum.

"Kutay gelemeyeceğini söyledi, biraz tahammül etsen ölmezsin ya..."

Birkaç saniye sessizlik daha esip gürledi.

Dizimi geçirdim kapıya yavaşça, yorulmuştum. Alnımı kapının soğuk üzerine yasladım sessizce. "Vicdansız mısın ya sen? Burada başıma neler gelir, haberin var mı senin?"

Bir an sonra ciğerlerim yerinden sökülürcesine hapşırdım bir de. Burnumu çektim bu kez. "İyi! Ben öleyim burada, sen de vicdan yapıp ölürsün umarım. Tabii, bir kalbin varsa eğer!"

Kapıdan uzaklaştım. Burnumun ucu donmuş, dudaklarım kurumuştu ve soğuk içime kadar işleyip iyice güçsüz düşüyordu beni. Sırtımı geriye döndüm, ne yapacağımı bilmiyordum. Belki sesim kesilip beni kapının önünde bulmayınca vicdana gelirdi. Yürüdüm bu düşünceler zihnimi kapladığında, karanlığı göğe asılı ay ışığı açıyordu az da olsa. Elimi çantama götürdüm ve burnumu hafifçe çekerek telefonumu çıkardım içinden. Flaşını açıp karanlığa doğru tutarken üzerine bastığım bir dalın çatırtısı ormanın bir ucunda yankılandı. Ürperdim. Ağaç dalları arasındaydım. Burada ne çeşit yırtıcılar olabilirdi ki?

"Korkma, çok uzakta değiliz. Vural da o civarda, dikkat çekmeyecek bir yerde."

İçime yığılan sıkıntı az da olsa dağıldığında sesimi çıkarmadım. Birkaç adım daha ilerlediğim sırada kısık bir ses duydum. Kulaklarımı bir tilki gibi dikerken adımım havada asılı kalmıştı. Ne sesiydi bu? Nefesimi tutup sesin yeniden çıkmasını bekledim, pürdikkat dinliyordum. *Ve yeniden.* Yavru kedilerin ağlama mırıltısını anımsatmış olsa bile, kulaklarımdan içeri düşen inilti benzeri ses daha tiz ve kısıktı. Yine de bir yavrunun ağlama sesi olduğuna emindim. Neredeydi peki?

"Baba, burada bir şey var..."

Sert soluğu kulağıma sızdı, endişeli ya da tedirgindi. *"Ne var?"*

Gözlerim etrafı, ağaçları turluyordu. Yağmurun dinmiş olması büyük bir şanstı, en azından ıslanmıyordum.

"Sanırım yavru ama ne yavrusu olduğunu anlamadım." Dudaklarımı yalayarak dibinde durduğum gövdesi iri ağaca kaldırdım gözlerimi, dikildiğim yer temiz bir alandı. Birkaç gün önce yağan karın izleri ağaçların eteklerinde az da olsa kalmıştı; sık sık yağmur yağıyordu bu tarafa, o yüzden çabucak erimiş olmalıydı.

"Kızım şimdi hayvanın sırası mı?"

"Sırası baba," dedim, o yardım ister gibi inleyen ses tekrar kulaklarımda can bulduğunda. Bu ağaçtan geldiğine emindim, kovuklarının biri dolu olmalıydı.

Gözlerim ağacı eteklerinden sert kabuklu kalın gövdesine kadar taradı, uzun ve boynunu büken dallarına baktım. En yakın kovuk iki metre yerden yüksekteydi ve içine bakmak için tırmanmam gerekiyordu. Küçük

Aksa ağaçların gövdesine tırmanmakta ustalaşacak kadar çok ağacın tepesine çıkardı. Şimdi tam sırasıydı.

Derin bir nefes alarak saçlarımı omuzlarımın gerisine itekledim; kirpiklerim birbirine değecek kadar kısılırken hızlıca düşündüğüm her şeyi bir plana soktum. Çapraz asılı çantamı boynumdan çıkararak ağacın dibine bıraktım ve telefonumun flaşını kapatmadan deri ceketimin cebine iteklerken karanlık kısa bir an tüylerimi diken diken kesmişti bile. Bu gece sayısız kere yaptığım gibi ağırca yutkundum.

"Evet... yapabilirim," dedim, avuçlarımı birbirine sürterek ağacın kalın gövdesini gözüme kestirdim. "Bu benim alanım... yaparım."

"Neyi yapacaksın kızım? Hay, ben seni bunun için ikna eden Giray'ı s-"

"Müdürüm, alınıyorum."

Omuzlarım çöker gibi düştü. "Baba çok konuşuyorsun ya, tüm dikkatim gidiyor, çaktırıp her şeyi mahvedeceğim göreceksin," diye fısıldadım.

Arkadan bir homurtu yayıldı ama çok sürmeden sessizlik beraberinde kulaklarımdaydı. Bir toz süpürme sesi beraberinde çekildi tüm hışırtı, bu kez gerçekten yalnız kaldım. Başımı iki yöne sallayıp kendi nefes alışverişlerimin ve kalp atışlarımın kulaklarıma bıraktığı uğultuyu dinledim. Ardından bir cesaretle dudaklarımı birbirine bastırarak destek almak için bacağımı ağaca dayadım. Bir çırpıda, en yakın dalı yakalayıp diğer elimle gövdesinden destek alırken tüm gücümle ve avuçlarımı çizen dallara rağmen kendimi en yakın dala çekmeyi başardım.

Kalbim gümbürtüyle atıyordu. Göğsümde bir fırtına nabzımı yutup hızına ayak uydurmaya zorlarken kalın bir dalın üzerine yerleşip önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına itekledim. Başarmıştım işte. Cebimden telefonumu çıkarırken sıklaşan nefes alışverişlerimle başımın yakınında duran kovuğa bakmak için sırtımı doğrulttum. Tüm o anlarda kolum ağaca sarılmıştı çoktan.

Kovuğun içine telefon flaşını bir santim geriden içeri doğrulturken bir yandan da başımı uzatmış sesin sahibine bakıyordum.

Sonra gördüm.

Aralanan ağzımla çocuksu bir sevgiyle doldum. "Ay bu nee," diye istemsizce fısıldadım, *e*'leri uzatarak.

Bir sincap yavrusuydu kadraja giren. Tek başına büzülmüştü ve gözleri kapalı kısık iniltilerle ağlıyordu. Annesi neredeydi? Eğer bu civarda dolanıyor olsaydı şimdiye dek çoktan gelmiş olması gerekmiyor muydu?

Ölmüş müydü? Ya da öldürülüp av olmuş olabilirdi. Her ne olursa olsun öksüz kalmıştı bu yavru.

Bir dalın ezilme, daha doğrusu parçalanma sesi aşağıda yankı bulup kulaklarıma kadar geldiğinde hızlanmam gerektiğini hatırlayarak burnumdan içime derin bir nefes çektim.

"Orada ne işin olduğunu sorabilir miyim?"

Ani bir irkilmeyle aşağı yuvarlanacağım kadar derin bir ses dünyayı etrafımda döndürmeye başladığında iri iri açılan gözlerimi doğrudan aşağıya çevirdim. Boris Karalav iki eli belinin yanında, başını kaldırmıştı ve ay ışığı loş bir aydınlıkla yüzünde dans ederken bana bakıyordu. Estetik bir manzara olduğu su götürmez bir gerçekti. Beni kapı dışarı ettiğini hatırlamasaydım eğer.

Gözlerim kısıldı. "Gökyüzüne en yakın yerde dua ediyordum, *Allah'ım sen vicdanı kör insanları uyandır,* diye," saçlarımı geriye savurdum, alttan ters bir bakış attım. "İşe yaramış belli ki."

Dudağının bir kenarındaki kıvrılmayı görür gibi oldum. Yine de bulunduğum yer, gece ve birçok etkenden bu bir sanrı da olabilirdi.

Seslice bir nefes alarak kollarını göğsünün altında birleştirdi. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Benim için de etmeyi unutma," dedi yarı eğlenir sesiyle. "Peşimdeki çocuktan kurtulmam adına bu şart belli ki."

Laf mı vuruyordu bir de utanmaz arlanmaz?

"Ben çocuk değilim," dedim, dişlerimi sıkarak tehditkâr bir sesle. En azından bir miktar tehdit edebilmiş sayılırdım... "Peşinde de değilim, sen sadece... iyilikten anlamayan-" Duraksadım, onu süzdüm ve gözlerine çıktı bakışlarım tekrardan. "İyilikten anlamayan bir-"

"Şerefsiz işte kızım," diye fısıldadı babam o sırada, cümlemi tamamlamak ister gibi.

Yutkunarak başımı iki yana salladım.

"Çeneni yoracağına aşağı in," dedi tok bir sesle, bir adım daha ağaca yaklaşarak. "Kutay gelene kadar yanımda kalmana izin veriyorum."

Sahte bir minnetle baktım ona. "Çok sağ ol ya."

Omuz silkti. "Ne demek."

Kalp atışlarım uyuşurken bir ağlar inilti kulaklarıma peydah olunca neden bu ağacın tepesinde olduğum aklıma dank etti. Başımı kaldırıp oyulmuş kovuktan içeri baktım, bir elimde sıkı sıkıya kavradığım telefonumun açık flaşı içeri yayılırken gülümsedim. Sıklaşan nefesleri, kapalı gözleri ve küçücük haliyle çok şirindi.

"Burada ne olduğuna inanamayacaksın," dedim küçük bir çocuk gibi hevesle.

"Bolca böcek, sürüngen ve bir de sen."

Yüzüm istemsizce buruşmuştu, aşağı atlayacaktım neredeyse. Alaycı sesi kulaklarımda yer tutarken ona bakmakla yetindim.

"Şunları söyleme," dedim aksi bir sesle. "Huylanıyorum."

Gözlerini devirdiğini hissettim. Göremesem bile öyle olmalıydı. "İn aşağı, Aksa."

Aksa. Dilimi damağıma yapıştırdığımda tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim. Sıcak nefesim dudaklarımı ısıtırken, "Bekle o zaman," dedim, oturduğum yerden kıpırdanarak kovuğa doğru çevirdim başımı.

"Hareket etme, düşeceksin."

"Bir şey olmaz," diye mırıldandım, odağımı oyuktan içeri vererek. Bir elimi içine daldırıp küçük gövdesini avucuma alırken dudaklarımı kemiriyordum heyecanla. Tüyleri çok yumuşaktı.

"Ne halt yemek için çıktın ki oraya? Sinirlenmeye başlıyorum... İn, Aksa."

Sözlerini duymazdan geldim.

"Boris... o kadar tatlı bir şey ki bu," dedim istemsizce, bu gece ve aslında uzun zamandır bu kadar rahat olduğum bir an hatırlamıyordum. "Dünyalar tatlısı! Görmen lazım!"

"Ne sikim buldun bilmiyorum ama evime sokamazsın."

"Sokarım."

"Kapının önünde yatarsın."

Tek kaşımı kaldırdım hayretle. "Evinde mi yatacaktım ki?"

"Kutay'ın işleri uzarsa ihtimaller dâhilindeydi," dedi. "Artık değil."

Kalbim deli gibi hızlandı. Yutkunarak elimi oyuntudan dikkatle ayırırken hırıltılı nefesleri tenimi kemiriyordu. Çok ağlamış ve annesini beklemiş olmalıydı.

Dalın kalın gövdesi altımda gıcırdar bir ses salınca nefesimi tuttum ve avucumun içindeki sincap yavrusuyla bir an önüme döndüm. Çatık kaşları altında koyu bir mürekkep gibi ifadesizlik dağılmış gözlerinde, üzerinde dolaştım. O da bana bakıyordu.

"Sıçan mı buldun?"

Kaşlarım öfkeyle çatıldı. "Sıçan deme."

"Sıçan bulmuşsun."

Gözlerimi devirdim yavaşça. "Sıçan ağaç kovuğunda mı yaşar?"

Dudakları bir yana kıvrıldı. "İnsanların ağaç tepelerinde gezdiklerini de sanmıyorum."

"Çok biliyorsun sen," dedim sinir bozucu bir şekilde. "Aşağı ineceğim, yavruyu tutabilir misin?"

Sert bir nefes verdi. "O sıçanla birlikte dışarda kalacaksın."

"Sıçan demezsen sevinirim," diye mırıldandım. "Kutay geldiğinde onu da yanımda götürürüm, şu anlık kabul etmek zorundasın."

"Sen bana bela olarak mı gönderildin?"

Bir bakıma gönderilmiştim ve yine bir bakıma mevcut bir savaşta bela olmak için gönderilmiştim.

"Sayılır," avucumun içine aldığım yavruyu ona doğru uzattım. Boyu 1.90'ı geçen bir devdi, kolunu kaldırıp uzandığı an beni bile alırdı oracıktan. "Alır mısın lütfen? Zarar gelmesin... bir de yavru olduğu için soğukta kalmamalı, avucuna iyice al."

Soğuktan burnumun üstü, yanaklarım, tenimin açıkta görünen her yanı kızarmış olmalıydı. Üşüyordum da zaten. Küçücük yavru nasıl dayanabilirdi? Zayıf sesler çıkarıyordu, acıkmış olduğunu düşünüyordum. Yarın veterinere götürecektim, yardıma muhtaçtı şu an; yeterince büyüdükten sonra ise yine bu ağaçlar arasına, doğaya bırakırdım.

Sertçe nefes aldığını duydum, göğsü inip kalkmıştı ve saçlarımın arasında kalan çehremde bakışlarını gezdirdi. Çenesi keskin, çıkık bir hat kazanmıştı, ters bakışlar atarak elini ensesine götürdü ve ben ne olduğunu kavrayamadan tişörtünü çekip çıkardı.

Gözlerimi kaçırdım bir anlığına. Ne yapıyordu tam da şu an?

"Ver şunu," dedi sert bir sesle, gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda incelemekten kaçıyordum bedenini. İfademin kasıldığını hissediyor olsam bile mimiklerimi sabit tutuyordum. O ise bileklerinden sarkan tişörtü kaldırmış yavruyu istiyordu.

Titrek bir nefes alıp hiçbir şey söylemeden telefonumu deri ceketimin cebine koydum ve ardından boşa çıkan avucumla dalı sıkıca kavrayıp diğer elimi aşağı indirdim. Tişörtünden yükselen kokuyu alabiliyordum. Yavruyu elimden alarak sarmaladı ve başını kaldırıp bana baktı. "İn aşağı," dedi uyarır ve kaba bir sesle. "Hemen."

"İneceğim zaten..."

İki avucumu dala yaslarken biraz uca doğru kaydım ve o an korkutucu gelen mesafeden toprağa sabitledim gözlerimi. İki metre kadar yukarıdan bakmak, bir gece vakti korkutucu geliyordu gözüme. Çıkarken hesaba katmadığım yükseklik kocaman bir dağ gibi uzanıyordu boşlukta salınan

ayaklarımın altından. Yanağımı içten dişlerken ifademi bozmadım, dilinden düşmezdim yoksa.

"Alayım mı seni?" diye alay eder sesiyle sessizliğe doğru konuştuğunda iliklerime kadar gerildiğimi hissettim.

Yandan sinir bozucu bir bakış fırlattım suratının ortasına. Üst bedeni çıplaktı. Babam iyi ki bunu bilmiyordu.

"Dikkatimi bozmazsan sevinirim."

"Sabaha kadar bekleyemeyiz," dedi, boynunu sol omuzuna doğru kırarak. "Sıçanın ölür."

"Ölürse kına yakarsın o zaman bir taraflarına."

Kaşları çatıldı. "Ne zırvalıyorsun Aksa?"

"Yok bir şey," dedim, derince bir nefes aldım alabildiğim kadar. "Atlayacağım."

"Üçten geriye sayıyorum, in."

Kalbim göğsüme sertçe vurup gerilmemi sağlarken, "Baskı altına alıyorsun beni!" diye çıkıştım.

Umurunda olmadı.

"Üç."

Telaşa kapıldım. Yapabilirdim. Ucunda ölüm yoktu ya, yaralanırsam da babam gelirdi en fazla.

"İki..."

"Tamam! Tamam mı? Atlıyorum. Sayma!"

Atlamadım ama. O bir adım yaklaştı.

"Bir," dediği an kolunu bacaklarıma sararak beni aşağı usta bir hareketle çektiğinde dilim damağıma dolaştı ve şok içinde kalp krizinin eşiğine çekildim. Saniyeler içerisinde tek koluyla bedenimi omuzuna doğru indirdiğinde soğuktan kan akışını yitiren avuçlarım çıplak omuzlarına yapışmıştı. Dudaklarım aralanmış, sesim içime kaçmıştı resmen ve kısa bir an ne olduğunu idrak etmeye çalışarak duraksadım.

"Ne yapıyorsun ya?" diye soludum bir saniye sonra geri çekilirken, yüzü yüzüme yakın bir konumda durduğundan ağzımdaki tüm kelimeler silindi ve kafam da çalışmayı bıraktı.

"Seni mi bekleyeceğiz?" diye sordu fısıldar gibi, açık kahverengi gözleri gözlerimden çekilmedi. "Hm?"

Kalbim göğsümden fırlarcasına atıyordu, sebebi adrenalin ve beklenmedik bir şekilde kucağına doğru çekilişimdi. Tehlikenin ana vatanına.

"Bekle demedim zaten," dedim istemsizce yutkunarak, elimin altındaki kasları gergindi; bel boşluğuma sarmalanan koluna kaydırdım

ellerimi. Çıplak vücuduyla iç içe geçmiş halde bakakaldım ona, donakalmışta olabilirdim.

"Bekliyordum ama..."

"Homurdana homurdana."

"Keyifle beklemeyeceğime göre?"

Ayaklarım havadaydı, gözlerimi kıstım. "Tamam, indir şimdi beni."

"İyi," dedi, bakışlarımızın kontağını keserek hafifçe eğildi ve bedenimi istila eden titremeyle ayaklarımın üzerine bıraktı beni. Elektrik çarpmış gibi birkaç adım anında geri giderken avuç içlerimi pantolonuma sildim. Soğuk havaya savaş açarcasına terlemişlerdi.

Bir ömür gibi uzayan birkaç saniye ardından düz adımlarla yürümeye başladığında ormanın içinden gelen sesleri dinlemeyi bırakıp ona göz ucuyla bile bakmadan çantamı zeminden aldım ve bir adım arkasında kalarak peşine takıldım. Bir elinde hâlâ sincabım duruyordu. Çıplak sırtının birkaç noktasında şekil alan mürekkebi fark edebiliyordum, dövmeleri vardı ve hiçbirine bakmadan, inceleme içgüdüme sahip çıkarak aramızda mesafe bırakarak kuyruğundaydım. Odağım ise toprak zemindeydi.

"Sincabımı çok tatlı bulduğuna eminim," dedim saniyeler sonra basamakları peşinden çıkarken, dönüp bana bakmadı. "Eğer istersen adını ona veririm. Bana iyi davrandığın ölçüde."

Kapıyı açmak için kotunun cebinden anahtar çıkardığı sırada düzeni bozulan nefeslerimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Hızlı yürüdüğü için, peşinden koşturmaktan hâlsiz düşmüştüm. Üstelik bu, tüm gece sürüklendiğim bir gerçekti.

"Gevezeliği bırak, Aksa. Evimde konuşmak yasak, sıçanınla birlikte bir köşede uslu durup gitmeyi bekleyeceksin," derken anahtarı deliğe sokup çevirdi ve kapı açılırken oyalanmadan içeri geçti. Bu kez açıktı kapı, girmem için izin verircesine.

Bir saniye çıplak sırtına değdirdim gözlerimi ve çok sürmeden peşinden içeri girdim. Kapıyı yavaşça kapatırken buz mavisi bakışlarım etrafta geziniyordu. Kese benzeri kılıfın içinde üç cihaz vardı; yanında arabası olmadığına göre üçünü de evin içine mi yerleştirmeliydim? Farklı noktalara olması gerekiyordu. Geniş holü geçerek içeriye yürüdüm düz adımlarla, salonun girişinde belirdiğimde üzerimdeki montu kollarımdan sıyırıyordum. En azından ellerimi yıkasam iyi olacaktı.

Salon sade dizayn edilmişti. Ortada üç kişilik krem renk bir koltuk, yanında ise iki tane yan yana tekli koltuk duruyordu. Siyah tişört arasında

kaybolan sincap da kenara konulmuş yastığın yanındaydı. Dudaklarımı kavrayan tebessümle yanına yürüdüm. Koltukların arasında ağaç kabuğu renginde bir orta sehpa vardı, tam karşıda da odunları yanan taş bir şömine. İçerisi sıcaktı, yanan odunların ısısı bedenime sürülen soğuğu her an daha fazla çözüyordu.

Elimdeki montu krem renk koltuğun üst kısmına bıraktığımda köşedeki açık kapıdan çıkan adama gözlerim kaydı. Hangi ara girmişti oraya? Üzerinde uzun kollu koyu lacivert bir tişört vardı şimdi, tişörtün eteklerini aşağı bırakıp koltuklara doğru yürüdü ve sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarı önüne çekti.

Derin bir nefes aldım. Onu dikkatle incelemek ve bir yandan da sırtımı ona dönerek yüzünü bile görmek istememek arasında bir araftaydım. Yanında olmak yanlış geliyordu. Bir sebepten ya da birçok sebepten yanlıştı.

Bakışlarımı üzerinden çekerek koltuğun kenarına yürüdüm ve koltuğun kenarına yerleştim, nefes alışverişlerim arasında kokusu ciğerlerime nüfuz eden tişörtü de kucağıma çekmiştim. Tişörtü iki yana aralayıp ufacık bir fındık burun ortaya çıkarırken gözlerimin parladığına emindim. Avucum kirli olduğundan tüylerine temas etmekten kaçarak tişörtü avuç içlerime aldım ve büzülmüş vücuduna, kıvrılan koyuya dönük kuyruğuna, minik yüzüne baktım. Gözleri bile açılmamıştı daha, açık kahverengi tüyleri parlak görünüyordu.

"Tüyleri açık kahverengi," dedim, dudaklarımdan çıkan kelimeleri düşünmüyordum o an. Bakışları üzerime aktı, ona bakmasam da gözlerinin ısısı anında derime diken etkisi yapıyordu. "Ve... sanırım dişi."

Kısık gülüşünü işiterek başımı eğdiğim afacandan kaldırıp diğer koltukta oturan adama çevirdim. Dizleri sehpaya yakın oturuyordu ve dirseklerini diz kapaklarına dayamıştı. Ekranın ışığı yüzünü aydınlatır hâldeydi, o da bana bakıyordu.

"Bunu öğrenmek kolay, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedim ters bir bakış yollayarak. "İsmi ne olmalı peki?"

Başını iki yana sallayarak önüne döndü. "Ne koyarsan koy."

Gözlerimi yeniden kucağıma düşürdüm. "Ne koysak kız senin adını? Ben koyacağım ama annen olarak, anne olmak çok basit geldi şimdi kulağa... Hm?" Mırıldanıp içine gömülünce güldüm sesli bir şekilde, içim kaynıyordu. "Ama çok tatlısın sen!"

"Ne zaman susacaksın?"

"Sen beni dinleme daha basit... nasıl fikir?"

Ninova

Adamın evinde patronluk yap, aynen Aksa.

"Daha güzel bir çözüm önerisi olarak seni yeniden kapının önüne koyabilirim. Hım?"

Kısılan mavi gözlerimi ona çevirmemiştim. "Bu konuşan kim diyorsun, değil mi? Bizi kapı önüne koymakla tehdit eden bir cani."

"Aksa, kapa çeneni."

Güldüm, aklıma gelen dilimden düşmeden hemen önce.

"İsmin Borisgül olsun mu?"

"Seni sıçanınla beraber kapının önüne atarım," dedi tahammülsüz bir sesle. "Kes şunu."

İsimsiz yavrunun üstünü tişört ile örterek kafamı kaldırdım ve açık kısmı bir altın gibi parlayan hareleri ile birleştirdim gözlerimi. Kalın kaşları çatıktı, çene kemiğine vuran aydınlık tehlikeli bir ifade ekiyordu çehresine.

"Sanki kötü bir şey söyledim," diye mırıldandım isyan eder gibi, ardından aklıma gelenle açıldı dudaklarım. "Dolabında süt var mı?"

Bıkkın bir nefes aldı. "Gidip bak."

Sabır dileyerek kucağımdaki yavruyu koltuğun üzerine bıraktım ve ayaklanıp sırtımı ona dönerek mutfak olduğunu tahmin ettiğim kapıya doğru yöneldim. İçeriye girdiğim an gri, çift kapılı buzdolabı tam karşımda buldum. Işıklar açıktı. Parası bol olduğundan kapatma zahmetine girmiyor muydu? Baba parası mıydı peki? Babası kötü bir insandı, yine de onun babasıydı işte. Derin bir nefes alırken gözlerim koyu renk mutfak dolaplarında, yine koyu dümdüz yemek masasında gezindi ve birkaç saniye sonra dolabın önünde son buldu. Kapaklarını açarak açılmamış süt paketini aldım ve tarihini kontrol ettikten sonra birkaç dakika da cezve aradım. O sırada ellerimi de yıkayıp kirden arındırmıştım. Hiçbir şeyin yerini bilmeden didik didik arayarak hareket ediyordum. İlk kez geldiğim evde beni mutfağına yollamak nasıl bir mantıktı?

Sütün ocakta ısınmasını beklerken, *"Gün, orada ne için bulunduğunu biliyorsun değil mi?"* diye bir ses kulağımdan içeri sızdı, gerilmiştim şimdi. Giray Sinadağ'ın sesiydi, bu kez konuşan oydu.

Bakışlarım kapı girişine doğru çevrildi. Suçlu hissetmenin sırası değildi; doğru olanı yapmam gerekiyordu.

"En çok zaman geçirdiği yerleri gözlemle, yerleştir ve bitsin. Anlaşıldı mı?"

İlki kesinlikle salondu. Yanan şömine ve dizüstü bilgisayarı bu fikri doğrular nitelikteydi. İkincisi yatak odası mıydı? Arabası bile yoktu ki bu gece... Nereye yerleştirebilirdim? Diğer ikisi kalsa ne olabilirdi?

"Evet," dedim oldukça kısık bir fısıltıydı ki bu, dudaklarımdan kulaklarıma ulaşmamıştı bile.

Sütün ısısı oda sıcaklığına kavuştuğu dakika ateşi söndürüp cezveyi ocaktan indirdim. Üst dolaptaki raflarda kristal bir viski bardağı bulup sütün tamamını içine dökmüştüm.

Salona doğru adım attığımda her yanımı gerginlik kemiriyordu. Yapmam gerekenin farkındaydım. Göz ucuyla bana baktığı sırada ilerleyerek eski yerime oturdum. Kucağıma tişörte sarılı ufak bedeni çekerken bu kez yalnızca kafası açıktaydı ve süt kokusunu almış gibi mırıldanıyordu.

Nasıl besleyecektim ki? "Şırınga var mı? Beslemek için en iyisi." diye sordum, bakışlarım üzerindeyken.

Gözleri bana doğru döndü. "Mutfakta, son çekmece."

Evinde şırınga olmasına şaşırmadım. Bizim evimizde de vardı çünkü, hastalanıp her akşam iğne vurulmak için aldığımız ve köşelere atılan açılmamış paketlerdi çoğu. Yine de Boris Karalav Bolodor'dan çıkış yapalı üç gün kadar olmuştu; kaldığı bu ev belki de başka birine aitti ve bulunması mümkündü.

Söylediği gibi mutfak çekmecesinde açılmamış şeffaf bir poşette şırınga bularak geri döndüm. Yumuşak bir ucu olsaydı dişleri ve ağzına girmesi açısından daha iyi olabilirdi ama bu hâliyle bile iş görürdü.

İçine az miktarda süt çekip kucağımdaki isimsizin aralık ağzına yanaştırdım. Ne kadar süredir aç duruyordu acaba? "Şimdi doyacaksın..."

Küçük ağzını açmış olsa da bir türlü tam anlamıyla sütü boğazına indiremedim. Korkaktım bu konuda. Tüylerine kadar dökülmüştü süt bir de midesinde olması gereken süt tüylerine sinip etrafı süt kokuturcasına minik bedenine yayılmıştı. Beceriksizin tekiydim.

Derin bir oflamayla geriye yaslanarak birkaç saniye duraksamadan sonra tekrarlasam da hayvana da eziyet ediyordum resmen.

"Yardım eder misin rica etsem?" diye sordum, başımı kaldırıp gözlerimi üzerine sabitlediğimde. Yanımda sadece o vardı, yardım etmesi gerekiyordu. "Olmuyor. Yapamıyorum. Aç kalacak bu gidişle."

Koyu kirpikleri ile çevrili elaya dönük gözleri bir kucağıma, bir parmaklarımın ucundaki süt dolu şırıngaya kaydı; bir an sonra ise bakışları yukarı tırmandı ve buz mavisi gözlerimle buluştu. Ne düşünüyordu?

Hiçbir şey söylemeden sırtını doğrultarak ayağa kalktı ve birkaç adımla üzerime doğru yaklaşıp yanıma oturdu. Sol dizi bacağımın kenar hizasına sürtünmüştü aniden, dudaklarımı yalayarak profilden ona baktım.

Şırıngayı elimden aldı. "Annesiydin hani? Küçücük şeyi beslemeyi bile beceremiyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Bedeni küçük olduğundan korkuyorum bir şey olur diye, gerçek annelik budur."

"Korkaklık mı?" diye sordu alay ederek, tişörtün içindeki bebeği iri avucuna yerleştirirken. Gözlerinin odağı sincaptaydı. "Hiç sanmıyorum."

Baş parmağıyla ufacık çenesini aşağı çekip şırınganın ucundaki sütü damla damla ağzına akıttı. İzliyordum; hareketlerini, çenesini, sus çizgisi, kalın dudaklarını, uzun ve kıvrık kirpiklerini, omuzlarını, nemli ve dokunma isteğiyle dolduğum yumuşacık görünen saçlarını... Bakışlarımı kaçırdım ve eline, avucu içindeki miniğe indirdim gözlerimi. Günlerdir benimle olan bileklik şimdi yeniden ondaydı. İç çektim.

"Bunu tek başına besleyeceksin, bak ve öğren," dedi ciddiyetle.

Tek omzumu silktim. "Tek başıma besleyeceğimi kim söylüyor? Ben yavruma bakıcı da tutarım, olmadı baba da alırım."

Yan gözlerle baktı bana. Başını iki yana salladı. "Kim baba olsun senin çirkin sıçanına?"

"Bir daha çirkin ve sıçan diye seslenme, o daha bebek," diye mırıldandım, kaşlarımı ağırca çatarak. Dirseklerim dizime yaslanmıştı ve gözlerim üzerinden ayrılmıyordu. "Üstelik isim de buldum sayılır."

Gözlerini saran yarı merakla bana döndüğünde göz göze kaldık. "Hm?"

Başımı aşağı yukarı hafifçe salladım. "Evet," dedim. "Emin değilim ama... Alfi olabilir."

Bir yana kıvrılan dudakları alayla bürünmüştü. "Berbat bir isim seçimi."

"Daha iyisini buluyorsan söyle," diye soludum geriye çekilip sırtımı koltuğa yaslarken.

"Alis," dedi başını omzu üzerinden çevirip yüzüme bakarken gözlerimiz tutundu, dili dudaklarında dolaştı belirsizce. "Kızın için ideal."

Şöminede ateşi harlayarak tutuşan odunların bir benzeri gözlerinde hareket ediyordu; gölgeli bir renk hâkimdi. Açıktı gözleri, ışık dokunduğunda bir altın gibi parlıyordu, sarı ve kahverengi karışıp kaos ortamında bir bütün oluyordu. Yüzünde her şey orantılıydı, incelemek için saatler gerekecek kadar çekiciydi. Bölünen tek şey kalbi olmalıydı.

Alis olmasını istiyorsa olabilirdi. İstekli sayılmazdı tabii, yalnızca öneri istemiştim ve o da aklına düşeni söylemişti. Ve benim önerdiğimden tek farkı sonunda *-is* olmasıydı; onun isminin bir parçası mıydı ya da öylesine çıkıvermiş miydi ağzından düşünmedim.

Birkaç dakika öylece oturmuş, bir yavruyu doyurmaya odaklanmış hâlini izledim. O ise bana bakmadı, bir an bile dokunmadı gözleri üzerime. Nasıl bir adamdı ki böylesine hiç olup, bir diğer yandan da böylesine göz önünde olabilirdi? Bir de bu adamla haberlere düşmüştüm... Yanaklarım kızarırken yutkundum sertçe.

"Çıkan haberleri gördün mü?" diye sordum kendime mâni olamayarak.

"İkimiz hakkında olanları mı?"

Tükürüğümde boğulacağım kadar sıradan ve pat diye söylemişti bunu. Hayvan.

"Evet."

Şırıngayı sehpanın üzerine bıraktı ve ismi belirsiz yavrunun üstünü örterek koltuğun bir ucuna, kenarına yatırdı. Şömine en çok o kısmı ısıtıyordu, yakıcı bir sıcağı yoktu yine de.

Avuçlarına toz birikmiş gibi birbirine sürterek bana doğru döndüğünde bulunduğum açıdan yüzünün bir tarafı koyu bir karanlığa mahkûmdu. "Ortadan kaldırdım, konuşulacak bir konu değil."

"Babam gördü... O geceden sonra-"

Durdum. Bunu niye söylüyordum ki? Anında pişman olmuştum bile.

"Baban zeki bir adam, inanmamıştır."

"Kızgındı."

Kaşları çatıldı sertçe, yüzüme bakmayı kesmedi. "Benim yanımda gezinmeye devam ettiğin sürece bu saçmalığa inanması da olası."

Derin bir nefes alarak yakınımda duran bedenine baktım. "Sana o gece için teşekkür edip bilekliğini vermek istedim, sadece bunu için."

Mimik yoktu suratında. "Senden teşekkür istemediğimi söyledim," dedi gözlerimin içine kocaman bir umursamazlıkla baktığında. "Bilekliği Kutay'a vermeliydin. Yanıma gelip tehlikeyi de beraberinde getirme bir kez daha, aptalca davranmayı bırak."

Göğsüme sızı olup yürüyen kelimeler acımasız bir çığ gibiydi, beni yutacaktı; suçlu hissetmeme neden olup tekrardan yüzleşmemi sağladığı şeyin bir plan olduğunu öğrense mesela... Neler yapabilirdi? Ne kadar ileri gidebilirdi? Kötü bir adam gibi de durmuyordu ki ama iyi olduğuna da emin değildim.

Bakışlarımı kaçırdım üzerinden. "Kutay ne zaman gelecek?"

"Birkaç saate burada olur."

Başımı onaylar bir ifadeyle salladım ve gülümsedim. "Biraz daha sabret, gideceğim işte."

Kalbimin üstüne bir nefes sönmüş gibi içime gömülmek istedim. Kovulmak ve hiç istenmediği bir yerde olmak insanın ağırına gidiyordu. Duygusuz, aldırmaz, acımasız olabilirdi ve karşımda ikinci kez gördüğüm bu adam olsa bile kırılmış hissedebilirdim. Sınır çizgimiz keskin ve inceydi; hiç hakkım yoktu, buna rağmen hissederdim.

Ayağa kalkıp elini cebine götürdüğünde sırtını döndü ve birkaç adım atarak boydan boya camlara yaklaştı. Bir sigara paketi tutuyordu elinde, bir dal çekip çıkardı ve saniyeler içerisinde dudakları arasına sabitledi.

"Babana boynundan bahsettin mi?" diye sordu *zippo*sunu parmak uçlarında ateşleyip sigaranın başına yaklaştırırken, bana dönmüştü.

Kalbimin içine bir sancı sokulduğunda kulağıma takılı zırvalık artık sinirimi hoplatacak düzeye taşıdı kanımı. Babam hiç öğrenmemesi gereken bir adamdan bunları öğrenecekti. *Siktir.* Bu kulağımdaki şey bunun için hiç doğru bir seçenek değildi.

"Hayır," dedim yutkunduğumda, gözleri gözlerime dolanmıştı. "Tartıştık, fırsatım olmadı."

*Zippo*sunu şöminenin yüksek duvarının üzerine bıraktı ve sigarasından derin bir nefes çekti. Yanaklarının içeri gömülüşünü izledim, duman yüzünün yakınına dağıldı.

O zippo. Yanından ayırmadığı en net şey olmalıydı, iki tane vardı ve ikisi de bir şekilde etrafındaydı. Giray Sinadağ'ın söylediklerini geçirdim kafamın içinden, isteğini karşılardı bu. İçine yerleştirecekleri şey ısıya dayanıklı olur muydu? Çeşitleri olduğu konusunda kendimi ikna ederek fazlasını düşünmedim. Yürütmem lazımdı sadece.

"Geç olmadan söyle, yeniden harekete geçmek için gün saydıklarına eminim."

Kaşlarım ağırca çatıldı. "Sen nereden biliyorsun?"

Güldü, ruhsuz bir ifade belirmişti yüzünde. "Benim bilmem normal olan, baban böyle bir adam olunca istemesen yine öğrenirsin. Öğretirler. Duyarsın." Kaşları ile beni işaret etti. "Benim kim olduğumu sen nasıl öğrendiysen aynı şey benim için de geçerli."

Babalarımız.

Babam sayesinde öğrendiğimi söylüyordu. Haksız sayılmazdı. Ben ise bambaşka bir şey düşünüyordum. Ses tonu, kelimelerin işleyişi ürpertiyordu bazen beni. Şimdi olduğu gibi.

"Planları ne peki?"

Omuz silkti. "Birçok yöntemleri var," dedi. "Hangisi olduğu ise sır gibi saklanır, planı yaparlar; görür ya da yaşarsın. O kadar."

"Arabanın frenlerini sökmeleri gibi mi?"

"Hayır," dedi tok sesiyle, sigaradan bir nefes daha alarak. "O benimle ilgiliydi."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum. *Plan;* bu gece olan, hâlâ süren plan. Kıyıya son nefesleriyle vurmuş, boğulmaktan kurtulup canıyla cebelleşen herhangi biri gibi hissediyordum.

"Biliyor muydun yani?"

Sigarasından son nefesi çekip şöminenin taş duvarına ilerledi ve üzerine bastırarak söndürdü. "Biliyordum," dedi düz bir sesle. "Senin yanında olmasını beklemiyordum."

Tüm olanları biliyor muydu? Böyle bir şey yapacaklarını... O gece de söylediği gibi belki de ben olmasam bile bile ölüme giderdi. Gider miydi sahi? Ama niye?

"Sana da mı bunu baban yüzünden yaptılar?"

"Öyle."

Ya bunu dert etmiyordu ya da alışmıştı.

"Benim için planları da buydu, senin için de öyle," diye mırıldandım, kendi kendime. "Bir taşla iki kuş."

"Sayılır."

Tüylerim ürperirken yutkundum. "Peki... bir şey sorabilir miyim?"

Kaşları havalandı, elleri kotunun ceplerine yerleşmişti ve *zippo* hâlâ o kenarda bana göz kırpıyordu.

"Karşılıksız bir şey yapmam."

O gece oynadığımız soru cevap oyunu aklıma geliyordu. Kısık bakan gözlerim üzerinde gezindi. "Ne istiyorsun?"

Bir adım üzerime doğru attı. "Bana ne verebilirsin?"

Buzdan duvarlarımın arasını bir ateş basmıştı sanki. Eriyor ve eriyordu. Her an daha şeffaf olup zamanla da silinip gidecekti, kural buydu, buz erirdi. En son su olarak akar ve eskisi gibi bir daha katılaşmazdı. Bu adam merakımı cezbediyordu ve bazen bununla da sınırlı kalmıyordu. *Saçmalıyordum.* Kadeh kadeh alkol tüketmişim gibi kanım kaynıyordu.

"Sen sor, ben de cevaplarım."

Kafasını iki yana salladı. "Senin hakkında merak ettiğim herhangi bir şey yok."

"Aman, ben çok meraklıyım sanki sana. Başka konular için istiyordum... vazgeçtim." Oturduğum koltukta kıpırdanarak sırtımı dikleştirdiğim sırada cebimde ucu görünen kâğıda takıldı bakışlarım, aklımda bir ışık parladı ve gülümsedim. Gözlerim indiği yerden çıktı ve gözlerine tutundu. "Benimle oyun oynar mısın peki?"

Kaşları çatıldı. "Nasıl bir oyun?"

Koltukta öne doğru kaydım ve cebimdeki kâğıdı çekip çıkardım. Katlanmıştı, önemi yoktu; oynanırdı. "Oyun işte," dedim fikri sevmeyeceğini neredeyse biliyordum ve ilk önce oynayacağına dair söz almam lazımdı. "Oynar mısın benimle?"

Gözleri kısık bakıyordu ve ifadesiz yüzünden anlam çıkarmak çok zordu. Yüzüne geçirdiği maskeler bir kalkan görevi görüyordu, hiçbir zaman ona erişemeyeceğinizi anlardınız tek bakışta. Annesi ölmeden önce de böyle bir adam mıydı? Bunu merak ediyordum. Hayatınızda dönüm noktaları sizi bir kez daha geriye dönemeyecek kadar değiştirirdi. Belki de onun için de böyleydi.

"Oyunun özetini geç."

Omuzlarım çöktü. "Evet desen ölmezsin," dedim soğuk bir sesle. "Sonuç olarak, son kez oynayacağız."

"Anlaşıldı prenses," dedi garip bir sesle, birkaç adım atarak sırtım döndü ve arka tarafa doğru ilerledi. "Son kez için içecek bir şeyler alıp geliyorum."

"Şimdi tam sırası," diye bir ses lafın ortasına kısık bir fısıltıyla dağıldı, nabzım rengini zehirli bir karaya bulamıştı beraberinde. Bakışlarımı kaçırdım birkaç saniye; bu gece, bu adamla daha fazla an paylaştıkça yanlış hissettiren köstebeklik görevinde adım adım sona geliyordum.

Bu adam ve bu gece geride kalıyordu; hiç silinmez bir anı olmayı başararak.

Başımı omzumun üzerinden çevirdim ve kasları kumaşın altında seğiren omuzlarına, sırtına, beline ve uzun bacaklarına baktım. "Benden kurtulduğun için şampanya mı patlatacaksın?"

Güldü, gülüşünün kırıntısı omuzlarını titretir gibi yaptığında pişmanlık hissetmeye başlıyordum yavaştan. *"Da."*

Ardından salondan çıktı.

Başımı iki yana sallayarak önüme döndüğüm an salonun ortasında tek kaldığımı idrak edebildim. Düşüncelerim göğsüme zehriyle dolarken

koltuğun alt kısmına bıraktığım siyah çantam gözüme çarptı. Saniyelerle yarışır anlara girmiştim. Düşünmeye gerek yoktu, zamanım da yoktu. Çantamı hızla elime aldığım gibi fermuarını çekerek içinden siyah keseyi çıkarıp dinleyici cihazlardan birini parmaklarım arasına aldım.

Ellerimi apansız bir titreme sarmıştı. Dilim damağım kupkuruydu, gözlerim etrafı kontrol edercesine gezindi. Koltuk altları? Ya da şömine kenarı? Hiç görmeyeceği bir yer olmalıydı. *Kahretsin.* Koltuğun ucundan aşağı indim ve dizlerimin üzerine çökerek eğildim. Orta sehpanın altında bir çıkıntı duruyordu ve eli ile turlayıp o küçük boşluğa dokunmadığı müddetçe bulamazdı. Tam merkezdeydi bu sehpa. *Bunu yapıyordum.* Geceleri uykularımdan olmak pahasına.

"Özür dilerim," diye fısıldadım istemsizce, kalbim zonkluyordu. Bu işte öne atılmak berbat bir fikirdi. Vicdanımın buna izni yoktu. Yutkundum. Boynuma tırmanan ısı dalgasını hissediyordum, tenim telaştan cehennem yerine dönmüştü. Sürünerek sehpaya yaklaştım ve parmak ucumla yapışkan kısmın üstüne örtülü kâğıdı kazırcasına söktüm ve bir saniye ardından gözüme kestirdiğim noktaya yapıştırarak geri çekildim.

Patlamak üzere olan bir bombanın *tik tak* uğultusu yükseliyordu kulaklarıma. Zaman durmuştu. Peki pimi kimin elindeydi? Her ne olursa olsun çekilecekti sanki. Sırt sırta veren sıradağlar çöküyordu zihnimin topraklarında; düşünmek, kan kusmaktı bazen. Titrek bir nefes aldım. Ardından sırtımı doğrultarak mutfak kapısına doğru baktığımda kuruyan dudaklarımı ıslattım ve ayaklarımın üzerine dikilerek ellerimi kumral saç tutamlarımın arasına daldırdım. Salonun boydan camlarına yürürken bu kadar içerlememin doğru olup olmadığını düşünüyordum. Yabancı bir adam için yabancıydım ben de. Benden kurtulmak için saniyeleri sayıyordu üstelik.

Sorun yoktu. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Tam da o an, gözlerim örümcek ağlı *zippo*ya asılıp kaldı.

Sorun yok, diye tekrarladım. *Olması gereken bu.*

Birkaç adım atarak şöminenin üzerinde duran *zippo*yu elime aldığımda yaklaşan adım sesleri beni uyuşukluktan çekip kopardı ve hızla koltukta, az önceki yerime geçmemi sağladı. Ayaklarımın ucuna devrilen çantama doğru eğilerek *zippo*yu içine attığım gibi fermuarını kapadım ve doğrularak sırtımı geriye yasladım. *Cihazın en azından birini yerleştirdin, bir eşyasını da aldın.* Geri bırakmak için nasıl bir yol izleyecektik?

"Başlayalım," dedi erkeksi sesiyle, tam yanımdaki boşluğa yerleşti bedeni aynı saniyelerde.

İfademi durgunlaştırmak için fırsatım yoktu. Soğuk bir maske takındım ve başımı ona çevirip bana doğru uzattığı şarap kadehine baktım.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandım, gözlerimiz bütünleştiğinde. "Şarap açmışsın bir de. Söyledikleri kadar varsın galiba... gerçekten kötü bir adamsın."

"Karalav genleri," dedi yarı alayla, bardağı elinden çekip aldığımda.

Kesik bir nefes alırken gözlerimi devirdim. Gerginliğim bir an önce son bulmalıydı. "Bartol Karalav'ın oğlu değildin hani?"

Koltuğa sırtını yaslayarak şarap bardağını dudaklarına yasladı ve büyük bir yudum aldığında inip yukarı tırmanan âdemelmasına kaydı buz mavisi gözlerim.

"Şu sıralar onun oğluyum," dedi, kadehi taşıyan eli kucağına inerken. Sık kirpiklerinin çevrelediği açık kahverengi gözleri yüzümden ayrılmadı. "Bazen onun oğlu olmak gerekir."

Kaşlarım çatılmıştı sözleri yüzünden. "Ne var ki şu sıralar?"

"Oyuna başla," dedi beni duymazdan gelerek.

Yutkundum, kafamı ifadesiz bir yüzle salladım ve koltuğun üzerindeki kâğıdı elime aldım. Parmaklarıma geçirirken üzerinde yazılan soruların saçma sapan olmamasını diliyordum. Ben yazmamıştım, birkaçını biliyor olsam da Beliz'in soruları dudak uçuklatır cinsten de olabilirdi.

"Daha önce Tuzluk oynamışsındır," diye mırıldandım, ona baktığımda. "Bu biraz farklı."

Alt dudağını ıslatarak süzdü parmaklarımdaki kâğıdı. "Küçükken duymuştum, oynamadım."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

"Arkadaşın yok muydu Rusya'da?" diye sordum birden. "Çocukken yani... ya da bilmiyorlar mıydı?"

"Babam herkesle arkadaşlık kurmama izin vermezdi," dedi, tek omzunu silkerek. "Pusat vardı... o da pek oyun bilmezdi." Düşünür gibiydi. "Sonra büyüdük."

Sebepsizce içime ağır geldi söyledikleri. İstemsizce yutkundum. "Anladım," diyebildim. "Ben seninle oynarım."

Dudakları belirsizce kıvrılır gibi oldu. Bu görüntü gözüme çok buruk geldi bir an. Parmakları kadehin çevresinde gezinirken gözlerini devirdi ağırca. "Büyütme bu kadar, başla sadece."

"Peki o zaman..." Bakışlarımı kaçırarak elimdeki kâğıda döndüm ve. "Sayı söylemen gerek," diye ekledim, ona bakmadan. "Sonra ben sana içinden çıkan soruyu soracağım ve cevap vereceksin. Bu kadar."

"Oyun karşılıklı oynanır, sen beni sorguya çekmek ister gibisin."

Gözlerimi devirdim. "Benim hakkımda merak ettiğin bir şey yoktu hani? Bırak ben sorayım sana."

Kaşları kalktı, alay pırıltıları gözlerinde apaydınlıktı. "Beni merak mı ediyorsun?"

Duraksadım bir anlığına, ardından sinir bozucu bir şekilde gülümsedim. "Zaman geçsin diye, canım sıkılmasın istiyorum sadece."

"Anlaşıldı," dedi, önemsizmiş gibi. "1907."

"Yuh be! 1907 ne ya? Sayana kadar ömrüm gider."

Güldü, yanaklarındaki belirsiz çukurlara belirgin bir gölge düştü. "Matematiğin oldukça boktan olmalı," dedi şaşkınlığıma karşılık. "Her neyse, 17."

"Uğurlu sayın mı?"

"Hayır, uğursuz sayım."

Gözlerim kısıldı yavaşça. "Sinir bozucusun."

"Uğursuz sayım olduğu için mi?"

"Elbette hayır," dedim kuru bir sesle. "Uğurlu sayılar söylenir genelde."

"Uğurlu sayım falan yok, uğursuz olanla idare et."

Gözlerim garip garip üzerinde geziniyordu. "Bir insanın uğurlu sayısı olmaz mı ya?"

"Olmalı mı?"

"Bana bu öğretildi... genelde uğurlu şeyleri olur insanların."

Cam bardağın dibinde salınan kırmızı sıvıyı yutup bir saniyenin ardından yavaşça eğildi ve kadehi parke zemine bıraktı, gözlerim her anının izini sürüyordu. Sırtını geriye dayadı ve kolunun tekini koltuğun arkasına uzattı, tüm o anlarda teninden yükselen parfüm kokusunu soluyabiliyordum kolaylıkla.

"Böyle bir zorunluluk yok," dedi, ifadesini bozmadan. "Annem bana, *ilk önce sevmediklerini ayıkla, sonra dünyanın geri kalanını sev*, derdi... On yaşındaydım. Uğurlu sayımı seçeceğime, uğursuz olanı ayıkladım. Ya da en sevdiğim ders yoktu, tek haz etmediğim müzik dersiydi ve geri kalanını sevdim." Histerik bir nefes aldı burnundan. "O yüzden, olmaz. Normalim bu, böyle öğrendim."

Kısa bir anlığına ne söylemem gerektiğini bilemedim. Bazı cümlelerin toz bulutu bile derin bir öksürük krizine boğardı, nefesinden ederdi insanı. Belki de toz bulutu kalksa ardındaki manzara daha can alıcı gelirdi ama öyle değildi. Her ne olursa olsun bu adamın atmosferi beni nefesimden edecek gibi duruyordu. O konuşurken böyle hisseder olmuştum.

"Anladım," dedim sadece, şu an eskisi gibi mi devam ediyordu alışkanlığı, bunu sormak için yanıp tutuşsam da ağzımı açmadım ve bir çizik çektim sorunun üstüne. "Tam anlamıyla başlamadan önce... soracağım her soruya itiraz etmeden dürüst bir şekilde cevap vereceksin, söz mü?"

"Cevap verdiğim her soru için dürüst olurum."

Bu da kabul sayılırdı. "İyi," dedim.

Kâğıdı bir bütünleştirip bir ayırarak tek tek sayılar üzerinde ilerlerken tam on yedide durdum ve başımı kaldırıp göz göze gelmemizi sağladım.

"Hangisi?"

Kâğıdın dört yakasına baktı. "Sol," diye mırıldandı. "Senden taraf."

Başımı kâğıda eğdim ve gözlerimle yazıyı taradım hızla. "Hayatında en değer verdiğin şey?"

Kolunu kaldırdı ve uzun kollusunu bileklerinden yukarı sıyırıp bileğini işaret etti. Kırmızı bilekliği. "Bu."

Kaşlarım havalandı. En değer verdiği şey bu kırmızı bağ ise nasıl bende üç gün kalmasına müsaade etmişti? Sabırlı bir adamdı.

"Başka yok mu?"

"Nyet," dedi aksanlı sesiyle, umursamaz bir ifadesi vardı.

Ya babası? Özel sorulara girdiğim an geri kaçacaktı ve bunu istemiyordum. Devam ettirdim.

"Tamam, yeniden bir sayı söyle."

Derin bir nefes aldı, kollarını göğsünün altında bağlayarak. "Sekiz."

Dudağımı dişlerimle ezerken kâğıdı harekete geçirdim, rakama ulaşınca durdum ve tekrar seçtiği tarafta yazan soruyu okudum.

"En sevdiğin renk," diye sordum bu kez, güldüm ardından. "Ya da en sevmediğin mi demeliyim?"

Başını sol omuzuna düşürürken karizmatik bir gülüş bürüdü dudaklarını. "Neon renkler," dedi tok sesiyle. "Nefret ederim."

Bir sonraki soru genel, klasik diyebileceğimiz tarzdan geldi. Hakkında birkaç şey olsa bile öğrenmek iyi hissettiriyordu.

"Kendine edindiğin amaç ne?"

"Amaç..."

Düşünür gibi bakışlarını önüne çevirdiğinde profilden kalemle çizilmiş gibi duran yüz hatlarını inceledim, izledim. Saçlarının birkaç tutamı alnını kamufle ediyordu, gözleri ileri odaklanmıştı ve tüm dünyaya daima meydan okuyan bakışları halının üzerindeydi.

"Bu bir sır," diye mırıldandı, renksiz bir düzlükteydi sesi, bana dönmüştü. Gözleri gözlerime tutuldu. "Eğer gerçekleşirse birkaç ay içerisinde tüm dünya öğrenir."

Kaşlarım havalandı. "Büyük bir şey demek?" diye sordum, güldüm ardından. "Haberlere mi çıkacaksın? Ne olarak?"

Gözlerinin içinden bir gülüş geçti. "Kim bilir... belki haberi de sen yazarsın."

"Eğer planın büyük bir soygun yapmaksa işler yandı, çünkü seni kesinlikle babama ispiyonlayacağım."

Karizmatik ve erkeksi bir gülüş kısık bir sesle döküldü boğazından, eli yüzüne ilerledi ve göz pınarlarını sıkarak başını onaylamazca iki yana salladı. "Baban olmasa ne ile korkuturdun insanları bilmiyorum, Alatan."

"Korkuyor musun babamdan?" diye sordum bu kez, kaşlarım ilgiyle gerildi. "Korkarlar genelde ama sen pek korkuyor gibi değilsin. Korkuyor musun yoksa?"

"Hayır," dedi net bir sesle. "Saygı duyuyorum."

"Hım... bu daha güzel bir şey sanırım."

"Sanırım."

"Babam öyle bir adamdır zaten," dedim gülümseyerek. "Benim için daha da fazlası."

"Sana küçük bir tavsiye," dedi birden, gözleri bir an olsun üzerimden ayrılmıyordu. "Babanın eteklerinden çık. Her zaman arkanda duramaz, kendinden başkasına yaslanmadan yaşamayı öğren."

Kaşlarım çatıldı sözleri dudaklarından çıktığı anda. "Benim babam farklı, o her zaman arkamda durur."

Alay eder gibi güldü. "Kendi yaptıklarının arkasında durması gereken tek kişi sensin, baban bir yere kadar."

Anlatmaya çalıştığını anlıyordum zaten. Korkak ve babasının sözünden çıkmayan biri olarak mı görünüyordum? Belki de gerçekten de öyleydim.

"Duruyorum zaten," dedim düz bir şekilde.

Hiçbir şey söylemedi. Dudakları bir cümle için açılsın diye bekledim ama sessizlik örülmüştü bile aramızda. Nefeslenerek bir sayı daha istedim ve kâğıdı harekete geçirdim.

"Boyun?" diye sordum birden, kâğıdı durdurarak.

"Boyum?" Kaşları çatılmıştı. "Bunu soru olarak mı ekledin?"

Aslında yazmıyordu. Merak etmiştim sadece.

"E tabii," dedim yalandan. "Bir insanı nasıl tanıyacağım yoksa?"

"Boyumu bilip ne yapmayı düşünüyorsun?" Alay ediyordu. "1.93"

"Hım..."

"Ne, hım?"

"Uzunmuşsun," dedim, bir an tenim hafiften kızardığında. "Basketbolcu da olurmuşsun aslında."

"Aksa," dedi sabırla. "Oyuna devam et."

Yanaklarımın içini şişirerek ofladım ve başımı salladım kısacık. Kâğıdı harekete geçirdim hızla, sayı istedim ve durdum.

"Bu ortamda..." diye okudum kâğıt üzerinde yazılanları, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yan yana bulunduğun insanlar hakkındaki ilk izlenimin?" Bir an heyecanla göğsümü zorladı kalbim ama zaten bu dakikalar hep heyecan verirdi. Bu adamla alakası yoktu. *Hm?* Başımı yukarı kaldırıp gözlerini yakaladım. "Burada yalnızca ben olduğuma göre, hakkımda ne düşündün?"

"Hiçbir şey," dedi omuz silkip. "Ne düşünebilirim?"

Ağırca devirdim gözlerimi. "Muhakkak bir şey düşünmüşsündür."

"Sen düşündün mü?"

Bir an donakaldım. Düşünmüştüm elbette. Ardından "Yani... istemsizce düşünüyor insan," dedim dürüst kalarak. "Seni yara aldığımda ilk kez gördüğümü hesaba katarsak kötü de düşünmemiştim... yani ilk an en azından. Bana yardım etmeliydin, ettin de." Dikkatle ona bakmaya devam ettim. "Tamam, şimdi sıra sende."

"Yara almıştın, korkuyordun, o hâlinle kollarıma bayıldın," dedi bıkkın bir nefes verirken. "Akılsız bu kız, kim olduğumu bilse yardım dilenmek yerine camdan atlar, diyebilirim en fazla."

Babama o geceyi ve saldırı anını açıklayıp boynumdaki yarayı anlatmaktan başka şansım kalmamıştı. Öğrenmişti zaten, düzgün dinlemesi gerekiyordu sadece. Sinirden yerinde duramadığına da emindim ayrıca.

"Senin kim olduğunu biliyordum zaten," dedim yüzüm hafifçe düşerken. "Akılsızmış..."

Kaşları şaşkınlık içerisinde havalandı. "Bilmene rağmen geldin mi?"

"Geldim," dedim omuz silkip. "O an kim olduğun bile aklıma gelmedi ama gelmiş olsaydı da sicilin temiz ve oldukça başarılı bir adamsın..." Güldüm öylesine. "Yine tav olup gelirdim."

Bir yöne kayan dudakları yüzünde bir sırıtma peydahlarken bir an açık renk gözleri boynuma takılıp kaldı. Yaranın kabuklaşan ama yine de boğazlı kazakla sakladığım kısmına bakıyordu.

Hiç beklemediğim bir anda boşta kalan kolunu uzatarak yanaştı ve boğazımı, yaranın sınırlarını perdeleyen saçlarımı sert, uzun ve kemikli parmaklarının tersiyle geriye aldı. Boğazlı kazağın kumaşını aşağı çekerken izin vermekten başka hiçbir şey yapmadım. Öyle bir gerilmiştim ki, küçük dilimi yutabilirdim.

"İyileşiyor," dedi fısıldar gibi, kaşları çatıktı ve sıcak parmak uçları tenime dokunuyordu. Kabuğun üstünü okşadı belli belirsiz.

"İyileşiyor," diye tekrar ettim onu.

Göz göze geldik bu kez. Derin bir nefes alarak elini tenimden ayırdığı sırada ormanın içinden bir yerden büyük bir patlama sesi yankılanıp evin içine kadar boğuk bir şekilde can buldu. Silah sesiydi, derinden geliyordu. Korkuyla gözlerim irileşirken anında bir eli ensemi kavrayarak beni koltuğun arasına çekti ve başımı sakladı. Elinde siyah bir silahla ayaklanmıştı hemen ardından.

"Asla kaldırmıyorsun o başını," dedi sert bir sesle, önümden geçip giderken.

Gecenin bu saatinde bile belinde bir silah taşıdığının farkına varıyordum bir yandan, yutkunarak başımı koltuktan ayırıp ayırmamak konusunda tereddüde düşerken olduğum yere sinmiştim.

"Boris," diye seslendim birkaç saniye sonra, kapının açılan tok sesini duymuştum.

Bir elimle koltuktan destek alarak doğrulduğumda ayağa kalktım titreme kaplayan vücudumla. O silah sesi nereden gelmişti?

Kapıya doğru yürüdüm. Kapıdan dışarı çıkmıştı, etrafı kontrol ediyordu. Merdiven basamaklarını indiğini gördüm dağılmış aklımla, yağmur başlamıştı. Koşar adımlarla dışarı çıkarken kalbim delicesine hızlı atıyordu. Merdivenin başında temkinli bir ifadeyle, metrelerce öteye giden adamın sırtına kilitledim bakışlarımı ve geri dönmesini bekledim. Bir yandan da yağmur hızını arttırıyordu.

Kabzasını kavrayarak dosdoğru olası bir tehlikeye karşı uzattığı silahı yanına indirdiğinde sert bir nefesle inip kalkan omuzları gerilmişti. Yağan yağmur sayesinde sırılsıklam olan tişörtü bedenine ağırlıkla yapışırken saçları da ıslanmıştı. Yüzünü bana doğru döndü ve saniyeler içinde yüzünde okunan soğuk öfkeyle üzerime doğru gelmeye başladı.

"Seni buraya getiren Kutay'ı sikeyim," dedi beni kolumdan tuttuğu gibi eve sokarken, kirpiklerimi kırpıştırmak dışında bir şey yapamadım bir an. İçeri girdiğim an kolumu bıraktı ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Bana döndü. "Benim başımı da kendi başını da yakacaksın. Şu evi başımıza yıkıp ikimizin de ölüsünü bir köşeye atsalar, nasıl geliyor kulağa? Bu mu istediğin?"

Kaşlarım sertçe çatıldı, parmaklarını saçlarına daldırıp çekiştiren ve sert bir soluk alan adama bakıyordum. "Gideceğim zaten, niye üstüme daha fazla geliyorsun? Zamanı geriye alamam, buradayım işte."

"Keşke hiç olmasaydın."

İstemsizce kırılıyordum sözlerine, yine de renk vermedim. Çenem fazlaca gergindi, kollarımı göğsümün altında bağlarken sırtımı döndüm. Sesimi çıkarmayacaktım. Onunla bir daha asla konuşmayacaktım. İstediği eğer buysa kapının önünde bile beklerdim Kutay'ı. Soğuktan hipotermi geçirip, vücut ısımı öleceğim bir sınıra çeksem de umurumda değildi. Onun da olmazdı.

Hırsla salona doğru yürüdüm ve koltuğun kenarındaki montumu üstüme geçirdim. Gözümü karartmıştım. Bir orman boyu yürürdüm, babam Vural'ın buralarda olduğunu söylemişti. Onu bulurdum. Öyle değil mi? Üstüme düşeni yapmıştım işte birkaç eksikle bile olsa. Çantamı koltuğun dibinden alarak çapraz bir şekilde boynumdan geçirip aşağı indirirken gözlerim koltuğun üzerindeki tişörtüne, aslında sincabıma takıldı.

İsmini de Alfi koymuştum. Tam da şu an.

Eğilip onu da kucağıma aldığımda dış kapının rahatsız edici sesi duyuldu, biri kapıyı tıklatıyordu. Gergince içime çektiğim nefeslerim arasında tişörtüne sinen kokusu burnuma çarparken kapıyı açtı Boris. Dış kapıya doğru çevirdim adımlarımın yönünü.

Kutay'ın sesi geldi ilk önce, ardından bedeni görüş açıma girdi. Bir şeyler anlatıyordu, kulak vermedim. Buz mavisi gözlerim *diğer adama* da dönmedi.

"... yolun ortasında birbiriyle boğuşan köpek sürüleri gör bakalım nasıl hemen silaha davranıyorsun anlarsın. Üstelik anında dağıldılar, her zaman etkili bir yöntem. Niye kızıyorsun?"

O silah sesi ona mı aitti? İçime su serpilmişti şimdi, çenemi havaya dikerek yanlarına yürüdüğümde bakışları üzerimdeydi ama gözlerimi Kutay'ın üzerinden ayırmadım.

"Gidebiliriz," dedim soğuk bir sesle, tam Kutay'ın yanında durduğum saniyelerde.

Kutay'ın kaşları çatıldı, yüzümü inceledi. "Gidelim gidelim de..." bakışları kucağımdaki tişörte kaydı. "O ne?"

"Alfi," diye mırıldandım.

"Ne fi ne fi?" Yüzü bir karmaşayla sınandı ve elini uzatarak tişörte uzandığında geri çekilerek izin vermedim; ardından boşta kalan elimle yüzünü açığa çıkardım. Ufacıktı zaten, gözleri açık bile değildi. Bana göre şirinlik abidesiydi.

"Çarşamba, gidip sıçan mı buldun bula bula?"

Ona ters bir bakış attım. "Sincap bu sincap!"

"Ha sıçan, ha sincap," dedi Kutay, dalga geçiyordu.

"Bak Kutay, doğru konuş..."

Dudağını büzerek başını hafifçe eğdi, gözleri kucağımdaki sincabın üzerindeydi. İnceliyordu. "Eh, tatlı bir şeymiş en azından... Alfi mi adı?"

"Çirkinliğine yakışır bir isim."

Başımı ondan tarafa çevirmeden, "Sana soran olmadı," dedim sertçe.

"Sordun," dedi tok sesiyle. "Alis koymanın daha iyi olacağını söyledim."

"Hata etmişim, sana ne ki zaten? Benim sincabım bu."

Öfke içimi kemiriyordu; sinirden ateşim çıkmış gibi yanıyordu tenim. Aptalın tekiydi. Doğru söylediği için onu hırpalamak istiyordum. Dişlerimi gıcırdatan bir his gezindi damarlarımda, omuzlarımı dikleştirdim ve Kutay'a çevirdim gözlerimi.

"Gidebilir miyiz? Sıkıldım."

"İsim konusunda anlaşamadınız galiba."

"O kim ki ben onunla anlaşayım?" diye sordum histerik bir gülüş dudaklarımı sararken. "Gidelim, lütfen."

Başını ağırca aşağı yukarı sallarken kaşları çatıktı. "Tamam. Araba açık, sen geç ben geliyorum."

Hiçbir şey söylemeden ağır adımlarla dış kapıya yönelirken, zorlukla başa çıktığım gecenin sonuna ilerlediğimi fark ediyordum.

"Yürüyen agresif bu kız," dedi Kutay, dönüp bakmadım ama.

"*Nikogda bol'she ne priblizhay yego ko mne.*"[4] Aksanlı, kalın ses Boris Karalav'a aitti. Uyarır bir tını seçebilsem de ne söylediğini anlamıyordum. Kutay da mı Rusça biliyordu? "*Ne dvigaysya, ne sprosiv menya, ublyudok.*"[5]

---

[4] *Onu bir daha asla yanıma getirme.*

[5] *Bana sormadan hareket etme piç kurusu.*

"Sevgilin olduğunu söyledi, ikna edici çok ayrıntı var."

Kulaklarımı geriye yatırıp duyma yetimi arttırabilseydim keşke, adımlarımı yavaşça zemine bırakıyor olsam da uzaklaşıyordum bir şekilde.

"*Imeyet li eto smysl dlya vas?*"[6] Durdu, derin bir nefes aldı. "Asla diyorum Kutay, *asla*."

Asla, diye bastıra bastıra zihnime kazıdığı gerçeğini bilerek anlayacağım şekilde, Türkçe söylüyordu. Pisliğin tekiydi.

Sonrası ise kulağımdan birer birer silinen seslerdi. Yağmur üstümü ıslatırken kucağımdaki yavruyu korumaya çalışıyordum. Çoktan basamakları bitirmiş ve bir metre kadar öteye park edilmiş arabaya yürüyordum aynı saniyelerde. Ön kapısını açarak koltuğa yerleştim ve derin bir nefes aldım.

Sessizlik baştan aşağı, her yeri dört dönerek kapladı. Cama vuran damlalar hariç düzenli aldığım nefes sesleri düşüyordu sadece.

Başımı sola doğru çevirdim. Kutay kollarını başına siper etmiş kaputun önünden sürücü koltuğuna binmek için koşar adımlarla atıyordu. O ise kapıda durmuştu, elleri ceplerinde ve dişini bilemiş bir avcı gibi keskin gözlerle arabanın olduğu tarafa kilidenmişti.

"Hallettin mi?" diye bir fısıltı düştü kulağıma.

Bakışlarımı kaçırarak önüme döndüm, kucağımdaki yavrunun üstünü iyice kapattım. Ardından sırtımı geriye vererek başımı koltuğun baş kısmına dayarken gözlerimi yummuştum. "Hallettim."

Duzenleme
Ny.ozlem

[6] *Bu sana mantıklı mı geldi?*

14 Aralık, 2023.
Rusya

Bu gece kar yağışı çok daha hızlıydı.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve hiç geçmez sandığı gecenin üzerine bile yirmi yedi gece devirmişti. Yaşadığı yirmi yedi seneden daha ağırdı. Yaşadıkları ise çok daha ağırdı.

18 Kasım 2023.

Annesi yakılmıştı.

Yakılan ateş ise bir türlü sönmek bilmiyordu.

Boris Karalav elektrik kesintisinden çekmecelerin birinden bulduğu mumlarla birlikte salona girdiğinde sessizce üçlü koltuğun bir köşesine yerleşti. Saat, 02.47'yi gösteriyordu ve vaktin ibreleri arasında karanlığın esir aldığı gecenin ortasındaydı. Elinde tuttuğu mumun ucunu ateşe verirken ifadesiz gözleri çakmaktan fırlayan aleve dokundu bir anlığına. Aniydi ama yabancı da gelmemişti. Olduğu yerde duraksadı. Birkaç saniye öylece ateşe baktı. Ruhu alev aldığında birdenbire zaman daha da ağırlaşmıştı.

Bazı geceler düşünürdü; ateşler tarafından kuşatılıp şeytanların çıkardığı bir yangında kaldığını hayal ederken bulurdu kendisini. Yanarak ölmek... Aslında, sadece annesinin hissettiği acının boyutunu anlamaya çalıştığının farkındaydı ama hiç yeterli gibi de gelmiyordu. Diri diri yanmadığı sürece tahmin edeceği acı gerçeğin yerini hiçbir zaman tutmayacaktı. Elini yanan mum alevinin üzerinde ne kadar tutarsa tutsun paylaşmak istediği o acının eşiğini idrak edemeyecekti. Ya yanacaktı ya da yakacaktı.

En nihayetinde, yanmanın acısını düşünmeyi bırakıp yakmayı seçmişti.

Annesine bunu yaşatanlara, hiç gözünü kırpmadan yaşatmak daha cazipti.

Mumu sehpanın üzerine bıraktıktan sonra sehpanın ortasına fırlattığı sigara paketine uzanacağı sırada Poe kuyruğunu sallayarak yürüdü ve aniden kollarının arasına girdi. İzin vermiyor muydu? Boris'in dudakları belli belirsiz kıvrıldığında bu öylesine silikti ki, bir başkası onun

dümdüz durduğunu düşünebilirdi; köpeğinin başını avuçlarının arasına aldı. Keskin gözleri ile gözlerini buluşturduğu saniye sert bir nefes çekti içine, zihnindeki kara bulutlar yavaş yavaş siliniyordu şimdi.

Poe buradaydı.

Edgar kim bilir nerede yatıyordu.

"Oğlum," dedi, tok bir sesle. Kısa bir zaman diliminde başını ufak bir kıvrımla omzuna doğru eğdi ve hızlı hızlı nefes alan köpeğinin gözlerinden içeri soluk bakışlarıyla bakmayı sürdürdü. "Hissettin mi?"

Poe havladı birden. Bir saniye geçmemişti ki, kollarını kaldırarak genç adamın kucağına tırmanır gibi yasladı. Yumuşak tüyleri arasında kaydırdı elini, sessizlik çoğalırken bir süre yalnızca onu sevmekle yetindi.

"Annem öldü," dedi ardından, ruhsuz sesi sır verircesine kelimeleri fısıldasa da kaskatıydı. "Artık yok. Alışsan iyi edersin."

İçini kundaklayan bir his birikti göğüs kafesine. Ağrıyan şakaklarına daha sancılı bir sızı sokuldu. Kime söylüyordu ki bunları? Kandırmak yersizdi. Kelimeler Poe için değildi işin aslı. Yanında, ona bu kelimeleri söyleyecek tek bir kişi bile yoktu. O yirmi yedi koca günün ardından bunu tekrar ediyordu.

Sert bir nefes daha aldığı saniye dış kapının açıldığını işitti. Poe aynı saniye diliminde avuçları arasından geri çekilmiş ve bir avcı edasıyla girişe gözlerini kilitlemişti. Kıpırtısızdı, kulakları dikelmiş ve hedefine odaklanmış gibiydi. Herhangi bir tehlike anında saldırmak için eğitilmiş bir köpekti Poe ve bu yüzden çok daha temkinliydi. Boris ateşten gözlerini köpeğinin üzerinden kaydırarak sırtını geriye yasladı ve duyduğu güçlü adımların sahibinin saniyeler içerisinde çaprazındaki tekli koltuğa yerleşmesini izledi. Pusat buradaydı. Elinde siyah kapaklı bir dosya tutuyordu.

"Yine uyumamışsın," dedi Pusat. Dışarısı buz gibiydi ve buraya gelene kadar resmen canı çıkmıştı. Vücudunu terk etmeyen ürperti ile silkelendi. İfadesini korumakta ustaydı. "Bu gece nasıl hissediyorsun?"

Boris sırtını öne eğdi ve dirseklerini dizlerine dayayarak gözlerini mum alevlerinin dalgalanan görüntüsüne dikti. "Nasıl olması gerekiyorsa öyle," dedi, düz bir şekilde. Poe koltuğun üzerine atlamış, yanına kıvrılmıştı o saniye.

"Anladım," dedi Pusat, üzerine gitmek istemiyordu. "İstediğin bilgiler..." Elindeki dosyayı yavaşça salladı, kaşları ile işaret ederken daha da ciddileşmişti. "Burada."

Gecenin bir yarısında, berbat hava durumuna rağmen buraya gelmesindeki asıl amaç da buydu. Tüm gün bulabildiklerini derleyip toparlamıştı. Şimdi ortaya dökme zamanıydı.

"Güzel," dedi Boris Rusça, göz ucuyla arkadaşına bakarak elini uzattığında Pusat ikiletmeden verdi elindeki dosyayı. "Her şey burada mı?"

Pusat derin bir nefes aldığında sırtını geriye verdi. Başını ağırca salladı. "Neredeyse hepsi diyelim biz ona," dedi düz bir sesle. "Adamlar hakkında ulaşabileceğimiz ne varsa koydum ama her yerden biri çıkıyor amına koyayım... hangi birine yetişeyim."

Boris dosyanın kapağını açar açmaz en tepedeki yazı ile göz göze kaldı. *Piramit. Üç büyükler.* Duruşunu dikleştirdi ve bir elini sehpanın ortasındaki sigara paketine uzattı. İçini dumanlara boğması lazımdı, katlanılabilir gibi gelmiyordu diğer türlü. Paketi açtı, bir dal çekip dudakları arasına sıkıştırdığında ucunu çoktan yakmıştı. Gözleri yazılara dikkat kesilmiş, her bir satırda dolaşıyordu.

"Tepelerindeki isimler önemli," dedi Pusat beraberinde, dosyanın içerisinde yazılanlara odaklanan arkadaşına dikmişti gözlerini. "Üç büyükler... duymuşsundur. Asil üyesi ve kurucusu... Barut Kılıçhan. Lakabı var, Badraçlar." Boris okumaya devam ettikçe kaşları daha da çatılıyordu. "Adam uluslararası gücün merkezi olmak için uğraşıyor. Sözü geçen en etkili kişi... Etrafta göremezsin, çok dışarıda dolanmaz. Fotoğrafını bulmak bu yüzden daha zor. Babanın bir zamanlar samimi arkadaşıymış, sen bilirsin bu ayrıntıları. Larisa annenin boynuna açılan şu mühür... bu adamın emriyle açılıyor. Şu ana kadar annen dahil iki kişiye açılmış, ikisi de ölü. Kafasında planlayıp elçi diye adlandırdığı adamlardan birini takıyor peşine, bir ay içerisinde ölmesi planlıyorlar. Ölüm şeklini seçen de bu adam."

Boris dişlerini sıktı hissettiği ağır ve yakıcı öfkeyle. Kalbi sinirden göğsüne yük olup daha şiddetle çarpmaya başlamıştı. *Ölüm şeklini de o seçiyor.* Sigarasından zehirli bir nefes çekti ciğerlerine, yavaşça vererek dumana boyadı etrafını.

"Adamın olayı bu," diye devam etti Pusat. "Etrafına kimseyi yaklaştırmıyor, genelde aracıları var... onlardan ulaşabildiklerim de dosyada. İletişimi bu sayede sağlıyor, örgüt içinde garip bir düzeni var ayrıca. Altın zarlardan söz ediliyor bir de... Birincil mevki adamları arasında kumar oynanarak elde ediliyor. Üç altın zar belirlemiş adam, her biri üç büyükleri temsil ediyor. Üçünü birden alırsan senden iyisi yok, önündeki dört ay boyunca dilediğin gibi borun ötüyor örgütte. Söz hakkı sağlıyor. Eğer

birini alıyorsan, bir ay boyunca fikrin alınıyor. Üstünlüğü temsilen kullanılıyor bu yüzden. Belirli dönemlerde toplanıp turnuvalar düzenleniyor falan... tüm detayları dosyada."

Boris her satırı okuyordu. Barut Kılıçhan hakkındaki bilgiler daha üstünkörüydü ama tüm ilgisi ondaydı. Üç büyüklerin başı olarak geçiyordu. Birkaç saniye donuk bir ifadeyle bakındı Boris. Annesini ateşe atan piç bu muydu?

"Üç büyüklerin ikinci üyesi, Şansal Zaim..." Pusat ezberlemişti her şeyi. "Barut Kılıçhan'ın düzeninin bir parçası her biri. Yine de hepsinin ayrıldığı bir bölük var."

Kulaklarını basan uğultuyu dindiremedi Boris Karalav. Ateşten gözleri o isimde takılıp kalmıştı. Onu diri diri yakmalıydı. Tek bir tereddüt dahi taşımadan aynı kadere mahkûm bırakmalıydı. Birebir aynı şekilde, canı söküle söküle... Sigarasından derin bir nefes daha aldı ve usulca verdi.

"Üçüncüsü sır gibi saklı... babanı yerinden eden o," dediğinde bunun bir önemi olup olmadığını bilemiyordu Pusat. Annesi için asıl hedef Barut Kılıçhan'dı. Babası için ise Boris'in herhangi bir şekilde kılını kıpırdatacağını düşünmüyordu. "İsmini öğrenmeye çalışırım. Kimmiş, neyin nesiymiş-"

Boris sözünü kesti birden, başını eğdiği kâğıtlardan kaldırmış ve doğruca arkadaşının gözlerine bakmıştı. "Barut Kılıçhan," dedi ruhsuz bir sesle. "İş onun etrafında dönüyor, herkesin ipi onun elinde. Doğru mu?"

"Doğru."

Boris ifadesizliğinden ödün vermedi. "Her şeyi yapan da bu piç... öyle mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Pusat, kaşlarını sertçe çatarak. "Baban ile bağları koparıp anneni öldürmesi... ilginç. İkisinin aynı zamana denk gelmesi de planlı olduğunu ispatlamıyor mu sence de? Öyle basit bir tesadüf değil. Olamaz."

Kısa bir an düşündü. Babasının yıllardır arkadaşı olduğunu bildiği adamın önce babasını kurtlar sofrasına atıp aynı zaman içerisinde annesini de öldürtmesi ne derece mantıklıydı? *Sikerdi böyle işi.*

"Bu adama nasıl ulaşırım?" diye sordu Boris birdenbire, sigarasından bir nefes daha çektiğinde bir elindeki dosya avuç içinde hafiften büzülmüştü ve bunun farkında bile değildi.

"Barut Kılıçhan'a ulaşmak zor," dedi Pusat, keskin bir sesle. "Adam kendi içlerinde bile sır gibi. İşini halledecek çok adam biriktirmiş etrafına, kimse onun hakkında tek kelime etmiyor. Namı büyük..." İç çekti,

düşünceliydi. "Yine de gölgede kalıp sinsice ilerleyenlerden. İz bile belli etmiyor."

"Ulaşabilir miyim, diye sormadım Pusat," dedi Boris, dümdüz bir şekilde. *"Nasıl ulaşırım,* dedim."

Pusat, mum alevinin çehresine uzanarak dalgalandığı kemikten suratını süzdü arkadaşının. Aklından ne geçiriyordu?

"Adam anneni öldürmüşse, babanı ölmekten beter etmişse... seni gördüğü yerde ne yapar, biliyor musun lan sen?" diye sordu sert bir sesle. "O adama ulaşman imkânsız, ulaştığın yerde de canlı çıkman öyle."

"Eğer oyunu kurallarına göre oynarsak..." Başını tek bir hamle ile salladı ve histerik bir şekilde belli belirsiz güldü Boris. "Neden olmasın?"

"Ne geçiyor aklından?" Fırtınanın habercisi sert ve soğuk rüzgârlar esiyordu ifadesinde. Bu Pusat'ı onun için endişeye düşürüyordu. Korktuğu hiçbir zaman kendisi olmamıştı. "Boris. Sana diyorum."

Boris Karalav karanlıkta ateşten bir girdap hâlini alan gözlerini arkadaşına çevirdi. "Hiç duymamışsın," dedi alaycı bir şekilde, ifadesi ciddiyete bürünmüştü. "Bir oyunda Karalav varsa... karşıdaki av olmaya mahkûmdur." Sessiz ve ürpertici sakinlikte bir nefes aldı. "O yüzden, beni iyi dinle."

BÖLÜM 6

ATEŞ VE SU

Üzeri çizili bir gerçek de şu ki: İnsana en çok hisleri ömür biçebilir.

Dozu olmalı, miktara bağlı kalmalı insan. Çoğu zarar, fazla yaşanan her şeyin; bizim ezberimiz bu. Bana ise babamdan öğretilen. Çok sevme, çok bağlanma, çok üzülme, çok düşünme... Öylesine bir yabancı ise konu, *asla* düşünme. Tekrar ediyorum şimdi kendime. *Hallettin işte. O kadar.* Vicdanının sesini ve azabını duymaktan kaç. Kulaklarını tıka, yapılan iyiliği görmezden gel. Geçip gider, zamana takılıdır her an ve her anda önüne çıkan.

Bencil ve nankör ol, kötülere karşı kurulması şart olan denge bu.

Bu yüzden hiç sorun olmamalı, Gün. Unutulur her şey, sonsuza dek sürüklenmez bizimle. Bilmen de gerekir; insan doğuştan değil, yaratılıştan unutmaya meyillidir.

Titrek bir nefes çektim içime.

Gecenin bir yarısıydı. Birkaç dakika kadar önce araba tekerlekleri ağır bir manevrayla iki katlı evin bahçesinde durmuştu ve kırpmadığım kirpiklerim arasındaki gözlerim o birkaç dakika boyunca karşımdaki boşluğa asılıp kalmıştı öylece. İtiraf etmekten ışık hızıyla uzaklaştığım bir gerçek kuyruğuma takılmıştı çünkü kendimi kötü hissetmekten alıkoyamıyordum. İstemsizce çoğalan, insani bir duyguydu. *Siktiğimin köstebekliği.* Pişman olmak, düşünmek bile gereksizdi hâlbuki. Yanlış yapmadığıma emindim. Ne nankör olduğumu hissedecek kadar çok zaman geçirmiştik ne de bencil hissedebileceğim kadar iyi bir adamdı. Kötüydü. Kötü olmak zorundaydı. Bir Karalav'dı. Seçeneği olamazdı.

Bu kadar düşünecek ne vardı ki üstelik? Bilse ya da bir ihtimal öğrenecek olsa bile hayal kırıklığına uğrayacak bir adam olmadığı açıktı. Öte yandan, kuşkusuz öğrenecekti. Babamın tehlike sirenleri çalan sözlerindeki en net sebep, belki de bilinen ve tahmini hiç zor olmayan bu gerçekti. Boris Karalav bedel ödeten bir adam mıydı? İntikam alır mıydı? Taş çatlasın iki kez gördüğü bir kızın evine zorla sızıp tek amacının bir böceği yerleştirmek olduğunu anladığı an, söz konusu kaçak olan babası olsa bile göz yumar mıydı? Ölümcül bir zehir pompalanıyordu kalbimde ve kan damarlarımın arasında süzülüp giderken endişe ediyordum.

Her ne olursa olsun, bu savaşta sayısını bildiğim iki cephe varsa ve eğer bir yangın çıkacak olursa, külünü tek başıma yutmayacaktım.

"Babanız merak etmiştir. İnmeyecek misiniz?"

Vural'ın sesini duyduğum an düşüncelerimin çıktığı sandalın dibi su almaya başladı ve beni gecenin sonuna bıraktı. Derin bir nefes çekerek başımı çevirdim; bahçenin zemininde aralıklarla dizili ışıklandırmalar yüzünü seyrekçe boyuyordu, ona baktım.

"Kovsaydın bir de," diye mırıldandım, yarı alayla. "Oturduğum iki dakikanın hesabını yapıyorsun, sen sürekli yanımdasın, ben bir şey diyor muyum?"

Gözlerini ağırca devirdiğini seçebildim loş aydınlıkta. "Sizin seçeneğiniz yok."

Tek bir cümle, sade ve acımasızdı. Başka bir seçeneği olmayan insanın seçimleri ancak başka insanları sonuca götürmek için yapılırdı. Mecburiyet parmak izime kadar sinip şeklini vermişken etkilenen tek kişi bendim.

"Senin de yok," dedim, kaşlarımı istemsizce çatarak. "Peşimde dolanmak istemediğini anlamak için yüzüne bakmak yetiyor, Vural. Sen de benim kadar mecbursun."

Sırtını dikleştirerek omuzlarını silkti. "Ben en azından para alıyorum, efendim."

Artık kabullenmiştim. Bu işte tek çıkarım can güvenliğimin korunuyor olmasıydı. Keşke, beni de maaşa bağlamış olsalardı. Babama bu fikri söylese miydim? Kara gözlerini ters ters yüzüme diktiği bir an kafamın içinde belirir gibi oldu. Alacağım tepki de bu olurdu en fazla.

"Ne için para alıyorsun peki? Ne kadar ilerisine ulaşana kadar beni koruyabilirsin mesela?"

"En kötü ihtimale karşılık bile," dedi tok bir sesle, hiç teklememişti ve ezberi diline kaynamış gibi anında cevap vermişti. Bir asker gibi, emir alır ve sorgulamadan yapardı. Yüzünde haritası çıkan en belirgin sonuç da buydu. Uyuzun tekiydi ayrıca, karakteri böyleydi.

Onu kaç aydır tanıyordum ki karakteri hakkında yorum yapabiliyordum? Babamın kaç yıldır yanında olduğu önemli değildi, ben taş çatlasın iki aydır onu görüyordum.

"Neden öyle hissetmiyorum ben?"

Şaşırmış gibi durdu, kaşları hafifçe çatılmıştı bir saniye sonra. "Siz benden kaçmaya çalıştığınız için olabilir."

Onu umursamadım.

"En kötü ne olabilir peki? Ne kadar ileri gidebilirler?" diye sorarken buldum kendimi.

Sırtını kapıya doğru vermişti. Bitmeyen gece hâlâ beni geriyor olsa da savaşmak istemediğim düşüncelerimin susturulması için sorgusuzca açıyordum ağzımı. Biri beni teskin etmeliydi ve bu kişi ondan sakladığım şeyler olduğunu öğrenen babam değildi. Sadece konuşmak ve anlaşılmak istiyordum. İşte o zaman bu kadar düşünmekten kurtulabilirmişim gibi geliyordu.

Derin bir nefes aldı, düşünür gibi kollarını göğsünün altında birleştirmişti. "Sınırları olmayan, gözünü karartmış iş bölümü yaparak işlerini yürüten bir örgütten bahsediyoruz. İşin daha çamurlu kısmını bilmenize gerek yok ama korktukları ve çekinecekleri hiçbir şey yok. Beslendikleri yer onlara istedikleri olanağı tanıyor. Sergen Müdür'ümün tek varlığı ise sizsiniz, ilk hamleleri de sizin üzerinize olur."

Soğuk bir gerginlik altında nabzım telaşla damarlarımın her karışına yayıldığında, birkaç saniye susup dudaklarımı birbirine bastırmakla yetindim. Aynı saniyelerde Boris Karalav'ın kelimeleri başka bir kasırga çıkardı kafamın içinde. Badraçlar ve Bartol Karalav bildiğim, bu örgüte ait olan iki isimdi. Babamın Badraçlar'dan haberi var mıydı peki? Boynuma işlenen, üstü her saniye daha da kabuk bağlayan izin anlamını bildiğinden bahsetmişti bana elçi. O hâlde tanıması gerekirdi. Şüphesiz bir gerçek de şuydu ki, Bartol Karalav'ı yakaladığı an bir adım değil aynı anda yüzlerce adım öteye gidebilecekti. Adam onların içinden çıkmıştı, her nasıl olduysa bilmiyordum; belki söyledikleri gibi onu ayakta uyutmuşlar ve suçlarını üzerine yıkmışlardı. Bir şekilde onlarla yolu ayrılmıştı ve Bartol Karalav yakalandığı an, onları satmamak için sebebi olmayacaktı. Ama... merak ettiğim başka bir şey daha vardı.

Bir an duraksadım ve "İstedikleri olanak sağlanıyorsa Bartol Karalav nasıl ifşa oldu? Onu da kurtarmaları gerekmez miydi?" diye sordum.

Vural kafasını ağır bir ifadeyle salladı. Gözlerinin içindeki kapalı kapılar ardında bu sorunun cevabını bilen bir ışık yandı; sakindi, suratındaki ifade bir an bile değişmedi.

"Öyle," dedi Vural. Sustu.

Yani?

"En iyi gelir kaynaklarından birinin başındaki insanı kaybetmeleri onların da işlerine gelmez sonuç olarak."

Konuşturmaya çalışıyordum.

"Daha iyisini yetiştirmişlerse ya da daha iyisi gelmişse bu düşünecekleri son şey bile olmaz."

Kaşlarım yarı şaşkın bir tavırla havalandı. "Yerine biri mi gelmiştir yani?"

"Öyle."

Geçiştiriyordu ve bu yüzden doğru olduğuna da inanmıyordum sözlerinin.

"Bu kadar mı?"

"Çok meraklısınız."

"Gazeteciyim," dedim dik dik. "Benim de işim bu. Biraz daha bir şeylerden bahsedersen incilerin dökülmez."

Bıkkın bir soluk burnundan histerik bir nefesle geçti.

"Düşünülmesi gereken iki olası seçenek var, ilki gözden kaçırıp büyük bir hata yapmış olmaları. Üstelik gölgede kalan en iyi adamlarından yalnızca biri Bartol Karalav... Uyuşturucunun Avrupa'ya pazarlanmasında yıkılmaz köprüsü, özellikle İtalyan ve Rusya mafyalarının gelirini aklayıp Moskova'dan aldığı silahların karşılığında eroin pazarladığı bilgisi var. Bunlar küçük bilgiler değil, seneler önce delil yetersizliğinden beraat eden, bir daha da ismi anılmayacak kadar profesyonel yürüten kişi. Şimdi ise daha güçlü olmalarına rağmen delilleri avucumuza konan tek kişi," dedi tekdüze bir sesle. "Yani... ikinci -ki en çok akla yatan ihtimal- adamı gözden çıkarmış olmaları. Bunun ise açık bir sebebi yok, belki ihanet belki de başka bir şey ama sonucunda bir plana kurban edilip tüm suçların faili olarak görünüyor. Bununla ilgilenmiyoruz, eğer yakalanırsa diğerleri hakkında öteceği onlarca neden verilecek. Bu yüzden bulunması daha önemli. Anladınız mı?"

Kafamın içindeki parçaları ufak adımlarla birleştirip bir diğer köşeden dağıtan bir güç yayıyordu kelimeler. Ona baktım öylece, durgunlaşan hislerime rağmen başımdan yoğun bir ağrı geçiyordu.

"Aranma sebebi ne peki?" diye sordum bu defa merakla. "Eski dosyalar mı? Kapanmamış mıydı? Şu an elinizde ispatlı olanlar neler?"

"Saydıklarım yeterli sebepler zaten," diye mırıldandı, geçiştirmek istercesine.

"Üstü kapalı konuşuyorsun," dedim dürüst kalarak, üzerine düşünecek hâlde değildim de aslında. Tek başıma kalmalı ve denklemi kurup yanlışları ayıklamalı, soru işaretlerini silip aklımdan hızla uzaklaştırmalıydım.

"Siz bunları düşünmeyin, üzerinize düşeni yaptınız. Gerisi bize kaldı," dedi Vural. "Kendiniz için ise endişe etmeyin, her koşulda sizi koruyacağıma emin olabilirsiniz."

Kapalı dudaklarım bir gülümseme ile kaplandı. *"Her koşul,* diyorsun. Yalanın yok, değil mi?"

Gülümsedi, küçük bir kıvrım keskin yanaklarında belirdi. "Yalanım yok. Size gelecek herhangi bir zarar önce bana uğrayacak, ne olursa olsun."

Sözleri içimde eksik, özlem dolu bir yere uzandı. Bir abim varmış gibi hissediyordum tam da şimdi. Her ne kadar Vural ile iyi anlaşmıyor olsak da etrafımda beni korumak için duran ve para karşılığında da olsa ölüme çekinmeden atlayacak ikinci adamdı. İlki, babamdı.

"İyi o zaman..." Başımı önüme eğdim ve kucağımdaki pahalı parfüm kokusu arabanın içerisine sinen tişörtün arasında uyuyan sincabıma dokundu gözlerim. Gülümsedim istemsizce. Göğüs kafesimde bu gecenin endişesiyle buz kesen bir yerler ısınıyordu. *Ayrıca, o adamın kokusundan boğulmuyor musun Alfi?*

Alis de olabilirdi.

O adam kalbimi tekmelemiş olmasaydı. *Piç kurusu.*

Sincabın açıkta kalan ufak yüzünü iyice örttüm, soğuk havaya çıkacağımız için onu toparlarken bu gecenin defterini kapatıp sıradan hayatıma dönmeyi diliyordum.

"Yarın onu veterinere götüreceğim, haberin olsun, peşimde olmak istersen diye yani," dedim, tişörte sarılı küçücük yavruyu kucağıma almıştım.

"Sizi götürmek için burada olurum," dedi düz bir sesle, kafa sallarken. Kara bakışları kucağıma ilişti, oyalandı ve yüzüme tırmandı ardından. "İsmini ne koydunuz?"

Başımı omuzuma doğru düşürdüm ve saç tutamlarım seyrekçe yanağıma doğru devrildi aynı anda. "Sence ne olmalı?"

Kaşları ağır ağır yukarı kalktı. "Bana fikrimi mi soruyorsunuz?"

Omuz silktim önemsiz bir ifade takınarak. "Sorabilirim."

"Siz ne düşündünüz?" diye sordu, kafasını sallamıştı. "Eğer seçenekleriniz varsa yardımcı olabilirim."

"Seçeneklerim..." Boynumu çevirip ön camın ardındaki duvara diktim boş bakışlarımı. İsim önerisi istediğim diğer kişi basit biri sayılmazdı. Boris Karalav, Alis ismini seçenekler arasına dâhil etmişti. Beni, birçok kez olduğu gibi kapı dışarı etmeden hemen önce.

"Alfi olmasını istedim," diye mırıldanırken ona bakmıştım. "Güzel, değil mi?"

"Güzel, koyabilirsiniz. Sonuç olarak sizin sincabınız."

"Şimdilik tabii, büyüsün doğasına bırakacağım."

Sessiz kaldı.

Bakışlarım yüzünü gezinirken iç yanağımı dişledim düşünür bir tavırla. "Çirkin değil mi yani?"

"Hayır."

"Sıçana benziyor mu peki?"

Güldü. "Yüzünü tam göremedim ama benzemiyordur eminim," dedi derin bir nefes daha vererek. Isıtıcı motorla birlikte kapandığından içerisi gittikçe soğuyordu. "Küçükken bizim o civarda da olurdu. Uzaktan görürdüm sürekli ama kemirgen hayvanları sevmediğimden kaçardım. Yine de sincap yavruları içlerinden en sevimlileri."

"Kaçar mıydın?" diye sordum, ağzım istemsizce bir karış açık kalmıştı. Onun gibi birini sincaplardan tabana kuvvet kaçarken düşünmek zordu; kahkaha atma isteği uyandıran görüntüler geçiyordu aklımdan. Saniyeler sürüklenir bir hızda gecenin içinde ilerlerken güldüm. "Küçücük hayvanlardan kaçarken seni hayal edemiyorum ya."

"Ben de küçücüktüm." Sesi baskılı ve özdü. Sözlerimin yanlış olduğunu düşündürtecek kadar ise düz... Ne söylemiştim ki? Alınmış mıydı?

"Çocuk Vural'ı hayal etmek daha zor zaten," dedim her ne kadar gerginlik içimi kıpırdatsa bile dudaklarımı kıvrılmaya zorladım. Bir an aklımda beliren soruyla başımı geriye çektim. "Nereliydin sen Vural?"

"Kars," diye mırıldandı, sıkılır bir ifade ve zoraki bir cevap dudaklarından düşerken bakışlarımı çektim. "Anladım," dedim, elim kapı kulpuna giderken. "İyi geceler. Veterinere götürmek için sabah gelirsen sevinirim."

"Tabii, Aksa Hanım."

Kapıyı açıp aşağı indim. Gecenin içinden üzerime doğru hücum eden rüzgâr saçlarımı uçuştururken Alfi'yi göğsüme bastırdım. Ürperiyordum, özellikle babamın beni beklediğini hatırladıkça daha da fazla ürperiyordum.

Kapıyı örtene kadar bu gecenin sonuçlarının daha başka neler olabileceğini düşünüyordum. Evdeydim işte, sonunda bitmişti. Yarım saat kadar önce evde olduğunu söyleyen babama ulaşmak için birkaç adım daha atmalı ve ona sarılmalıydım yalnızca.

Yine de isteklerim ve muhtaç kaldığım bir sarılma bile bir sonuca ulaşmayacaktı.

Babam ne isterse, nasıl isterse öyle olurdu.

Tüm gece ufacık bir böcekle yabancı bir adamla konuşmalarımıza yakından tanık olan adamın günler önce başımdan geçen ve izini taşıdığım olayın sorgusunun derdine düşeceğini, azarlayacağını ve kaçmak gibi bir şansım olmadığını kabul ediyordum. Bir yabancıyı avlamak için önüne atılan bir yemdim saatler öncesine kadar; şimdi ise evime dönmüş, vereceğim sorgu için babam ile yüzleşmeyi bekliyordum.

O, sorular soracaktı ve anında cevabını öğrenmek isteyecekti. Merakını gidermek için tek yöntemi, sorgulamaktı. İşi de buydu. Bilmek istediği her şeyin peşine düşerdi, bu konuda hayatının her alanında baskıcıydı. O an bulunduğu ortam ve diğer tüm sorunlar şeffaflaşır; karşınıza dikilir, içinizi dışınıza dökene kadar durmazdı. Fikirlerine güvenmek zorunda bırakırdı karşısında her kim duruyorsa, sorgusuz isteklerini yaptırması ise gecikmezdi. *Gitme*, dediği yerlere gitmenizi önleyecek bin sebep sunardı ve hiçbiri bahane olmazdı, gerçeklerdi. Benim için olası planı şu an bulunduğum durumda önlemlerin katılaşması olabilirdi en fazla; durmam gereken yeri bilmemi, bir süre daha her adımımı haber vermemi isteyecekti. *Bir süre.* Belirsiz geçen sonsuzluğa tekabül ediyordu.

İçim sıkıntı ile dolarken dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi adımlarıma yönlendirdim. Kucağımda, tişörte sarılı ufaklığın soğuktan etkilenmemesi için hızlı ama dikkatli atıyordum adımlarımı. Gergin ve karmaşık hissediyordum. Bir saat kadar önce, aramızda aşılmaz bir mesafe olan adamın kapısına giderken daha büyük bir gerginlik giyinen bedenim şu an için çok etkilenmiş sayılmazdı gerçi.

Arkamdan yükselen araba motoru sesi kulaklarıma ilişiği sırada, basamakları çıkıp kapının önünde dikilmiş ve başımı eğdiğim yerden kaldırıp gözlerimi kapının üzerine dikmiştim. Elimi zile basmak için kaldırdığım sırada ansızın açılan kapı havada asılı bıraktı elimi. Bir saniye geçmeden gözlerim aradığını buldu, çokça kızgın gözlerini.

Sergen Alatan'ın katı ifadesi ve kara gözlerini görmek şaşırtıcı gelmedi. Şaşırtıcı olan hazırlıklı olduğum ve aslında bin senaryo kurduğum hâlinden az da olsa farklı gelmesiydi gözüme.

"Neredesin kızım sen? On dakika oldu kapıya geleli, görmedim mi sanıyorsun?"

Omuzlarımı düşürdüm. Bu gece dışarıda daha çok zaman geçireceğim bir fırsat tanınsaydı eğer; eve dönme fikri aklıma bir an bile uğramazdı. Nereye gidecektim ki? Anneme mi? Gecenin bir vakti habersiz geldiğim için kovabilir, eşi ile olası bir tartışma yaşar ve somurtarak bana da suratını sallardı. Ya arkadaşım? Yalnızca Beliz, hayatımda dost kavramına

sığan ve sözlük anlamını karşılamasa bile ulaşabileceğim tek insandı; bu gece onu da ekmiş, açıklama bile yapmadan bırakmıştım. Bir de yüzsüz gibi kapısına mı gidecektim?

Kısaca, tilki kürkçü dükkânına muhakkak dönerdi. Ya tilkiyi vurmak ya da dükkânı yakmak gerekirdi birbirinden ayırmak için. Gün'ün yanı, yönü, seçimi ve tercihi ise daima babası olurdu. Velim, velayetim, korkusuzca sığınıp gözünde değer biçildiğim tek insandı. Babama bağlı olmak istemediğim her gün daha da bağımlı buluyordum kendimi. Her anımdaydı, onsuz bir hiçmiş gibi hissetmek kontrol edemediğim bir duyguydu.

Ne demişti o? Boris Karalav.

Babanın eteklerinden çık. Kendinden başkasına yaslanmadan yaşamayı öğren.

Dudaklarından çıkan kelimelerin iki kez gördüğü kız hakkında bu denli güçlü ve haklı olması beni çileden çıkarıyordu. Çok mu babasına muhtaç bir imaj çiziyordum? *Aptalın en afilisiydim.* O adam bir yabancıydı, şeytanın oğluydu ve belki de gölge gibi saklanan o adam, gerektiği anda şeytanı aratacak kadar ileri gidebilirdi. Şeytana muhtaç bırakan bir kötülük... Boris Karalav öyle bir adam mıydı? Bu bir olasılık olsa bile, yanında şeffaf kalmam saçmalığın daniskasıydı. *Gerçekten, siktir.*

"Vural'ın çenesizliği tuttu, susmak bilmedi baba," dedim kapının kenarında durup içeri geçmemi bekleyen adama göz ucuyla bakarak, adımlarken bir yandan da konuşuyordum. Gür kaşları çatık, ifadesi sabırsızdı. Üzerinde beyaz bir gömlek, siyah kumaş bir pantolon vardı. "Çocukluğundan başladı, Kars'ı anlattı falan filan. Sincabıma isim önermek istedi bir de ama ben Alfi koymakta kararlıyım. Sence ne olmalı? Tatlı değil mi ama? Dünyanın en güzel şeyi baba." Dudaklarım küçük bir kıvrımla yana kaydığında tam önünde durarak tişörtü yavrunun ufak yüzünden sıyırdım. "Baksana şuna dedesi! Benden bile tatlı! Ama Boris beğenmedi. Neymiş, sıçana benziyormuş; ismi de beğenmedi, çirkinliğine yakışır bir isimmiş. Onun önerisi ne, biliyor musun?"

Bilirdi tabii. Dinlemişti bizi.

Çenesi keskinleşti. Mimiksiz suratına ilk şeklini verenin o adamın ismi olduğunu, bir saniye ardından gözlerinde okunan öfke sayesinde fark ettim. Kafamın içindeki seslerin gürültüsünün kurban edileceği kadar büyük bir sessizlik yaşandı ortamda; gözlerini gözlerimden koparmadan kapıyı sertçe çarptı. Çenemi dikleştirdim sessizce.

"Kötü kötü bakacağın hiçbir şey söylemedim," dedim. "Bu gece ne söylediysen birebir yaptım üstelik."

"Bana ne olduğunu anlatıyorsun," dedi babam tok bir sesle, bir adımla mesafeyi sıfıra çekerken yüzümü inceliyordu. Ardından gözleri boğazlı kazağımın sardığı tenimi ve daha da arkasını görebiliyormuş gibi baktı. Cayır cayır yanan bakışlarının hedefi günlerdir sakladığım yaranın izini sürüyordu.

Bunu anladığım an hafif bir titreme alan ellerimden tekini sorgusuzca üzerime çıkardım ve kazağın boğazını çekerek yarayı gözlerinin radarına soktum. "Burada," dedim, düz bir sesle.

Bakışları bir anlığına gözlerimde durdu; çatık kaşları çukurlaşırken başımı dik tutmaya devam ediyordum. Korku, zayıflıktı; geri adım atmak için zorlayan en keskin ve insana zaaflarını düşman eden en zebani duyguydu. Babamın önünde zayıf görünmek, sorunlarımı belli etmek istemiyordum. Ya da sakladığım gerçeğin yüzünü gösterdiği bu anın içinde, umursamaz tavır takınmanın ortamın gerginliğini öldürebileceğine olan inancım bana bunu yaptırıyordu.

Tam karşıma geldiğinde elleri boynuma çıktı; çenemin ucunu geri iterek boynumu avizeden dökülen aydınlığın altına doğru devirdiğinde avuç içim güçlü tutuşunun üzerine koydum. "Baba," diye mırıldandım, durdum ve derin bir nefes alarak kurumuş dudaklarımı birbirine geçirdim.

"Nasıl olduğundan bahset," diye emretti, parmak uçlarının yaranın her kavisini inip çıktığını hissettim. Öyle ki, derim sökülürcesine kaşımak istiyordum şu an.

Suratımı ekşittim, ellerini boynumdan indirmek için hareketlendim. "Baba, kaşınıyor..."

"Anlat."

"Baba ya!" Sesim yükselmişti hafifçe, geri çekilmek için hareketlendim. "Gördün işte, bırakır mısın?"

Bırakmadı. "Zaten sinirliyim, suçunu bil," dedi. "İnceliyorum, hareket etme."

"Suçum neymiş benim ya? Lavaboya gittim sadece Bolodor'da, yaraladı beni orospu çocuğu!"

Aniden çöken yoğun sessizlik ağır nefesimle doldu.

Bir an durdum, babamın parmak uçlarının dokunuşu da silindi tenimin üzerinden ama geri çekilmedi. Ters bakışları ile göz göze geldim.

Küçük, tatlı bir gülümseme dudaklarımdaydı. "Özür dilerim, küfür etmeyecektim."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Seni bi' içeri atsak, şöyle birkaç gün kalsan mesela... Benim de senin de kafan rahat eder. Ha, kızım?"

Sahte bir gülümsemeyle baktım yüzüne. "Bence mükemmel bir fikir," dedim alayla. "Burada olduğumdan daha özgür olurum, hem koğuş falansa çeşit çeşit arkadaş bile edinirim. Malum bizim hapishanemizde bu olanaklar tanınmıyor."

Çenemin ucunu eliyle yeniden yana çevirdi ve görüş açıma salona giden boş koridor girdi. "Her şeye bir cevabın var." Homurdandı ağzının içerisinde. "Sadece yaşananları anlat, gereksiz tek bir cümle istemiyorum, Gün. Bir cümle bile."

Oflarken gözlerimi uzunca kapadım. Uzatmak manasızdı; *anlat ve bitsin.* Kucağımda uyur hâldeki sincabımı göğsüme doğru yaslayarak, "Bolodor'a resim sergisinin ön gösterimi için Beliz'le birlikte gitmiştik, biliyorsun. Yanımızda Vural da vardı," dedim pes ederek. Sesimi ifadesiz tutmak için yoğun bir çaba harcadığım sırada o gün yaşananların atmosferi içine yuvarlandığımı hissediyordum; dünya ayaklarımın altından kayıp o güne çıkarıyordu zihnimi. Korkunçtu. Elçi oradaydı, her yer kandı.

Midem bulanmaya başlamıştı.

Avuçlarımı sıkarak gergince gözlerimi araladım ve başım eğik kaldığından dolayı enseme saplanan ağrıyı gidermek için bir adım geriye giderek ellerinin arasından güçlükle kurtuldum. Kazağın boğazı yeniden tenime kayarken buzdan gözlerim üzerindeydi. Bir elim ise kazağın boğazını çeneme kadar çekiştiriyordu.

"Durmadan anlat. Vural dangalağının o anlarda ne halt ettiğini abarta abarta anlat ki, yarına kadar öfkemi taze tutayım. Tamam mı kızım?"

Gözlerimi devirip başımı iki yana onaylamaz bir tavırla sallarken kazağın ucunu düzelttim. "Onu yanımda istemiyordum, suçu yok ki."

"Görevi bu," dedi sert ve keskin bir sesle. "Onun da icabına bakılır. Devam et."

"Vural'ın sürekli yanımda gezmesinden bıktığım için ona görünmemeyi başarıp üst kata çıkan bendim." Yüzüme baktı, öfkesi soluduğum havanın içindeydi. "Lavaboya gidecektim. Gittim de zaten. Hatta görevlilerden biri zemin kattakinin arızalı olduğunu ve birinci kata çıkmam gerektiğini söyledi. Öyle yaptım. Bilmiyordum ki neler olabileceğini..."

"Peşine Vural'ı korkuluk diye mi diktim ben?" diye sordu, sesi bir tık daha yüksekti. Yine de bağırmıyordu. "Çocuk oyuncağı mı sanıyorsun Gün sen yaşananları?"

Bir metre kadar ötede dış kapı vardı ve karşılıklı dikilmiş ifademi hemen oracıkta alıyordu. Eğer kulağımın içine iteklenen cihazı ilk fırsatta çıkarmamış olsaydım, tüm yol boyunca sorgusuna daha erken maruz kalırdım.

"Baba, sadece dinle," dedim yorgun bir şekilde, bu gece tonlarca ağırlık altında eziliyordum sanki, gözlerimi gerçeklere bile kapatmak istiyordum.

"İyi," dedi. "Dinliyorum."

"Şapkalı bir adam tuvalette sıkıştırdı beni, senin bu izi anlayacağından bahsetti." Dikkatle bakıyordum ona. "Sanırım bir mesaj, doğru mu anladım?"

Duruşunu bozmadı, değişen bir mimik aradım ama yoktu ya da iyi bir gizleyiciydi. "Sonrasından bahset."

Omuzlarım çöktü istemsizce, babam beni bu işten uzak tutmak için her şeyi yapıyordu. Farkındaydım.

"Peki," diyebildim. "Bir şekilde kurtuldum."

Ardından, Boris Vedran Karalav'ı görmüştüm.

En can alıcı kısımlar ise o andan sonra başıma gelmişti. Felaket getiriyordu. Babama baktım, odağımı bu anda tutmak için çabaladım.

İki eli belinin yanlarına asılıydı, dik ve tehditkâr bir duruşu vardı. Yerinde duramaz öfkesinin haricinde başka bir his göz bebeklerinin içinden ağırca geçiyordu. Adını koyacak kadar dikkatli bakamamış olsam bile tanıdık bir duygu olduğuna kalıbımı basardım. Endişe olabilir miydi?

"O da serginin ön gösterimi için gelenlerdendi. Orada görmüştüm ama sonra... Ben üst katta saldırıya uğradığımda kaçarken merdivenlerden çıkıyordu ve orada yeniden karşılaştık, yardım istedim. Her anlamda bana yardımcı oldu."

Sert ve sesli bir nefes aldı, burun delikleri genişlemiş ve göğsü sökülüp çıkacak kadar çıkıp inmişti. *"Her anlamda,* ne demek?"

"Dehşete düşüp bayılmıştım, beni odasına taşıdı mesela. Kutay'ı biliyorsunuz, yarama pansuman yapan da oydu. Doktor oluyor kendisi, bar işletmesi garip ama..." Ölçüp tartan ifadesini temkinle süzdüm. Sözlerimin samimiyetine inanması lazımdı. "Yani, sandığın kadar kötü adamlar değiller."

"Saldırıdan kaçarken *tesadüf* eseri aynı koridorda ona rastladın ve yine *tesadüf* eseri arkadaşı doktor çıktı," dedi alay eder gibi ya da sinirinin sınırındaydı sanki. Gözleri bir anlığına yaranın üzerine kaymıştı. "Hm? Doğru mu anladım?"

Ortada bir düzmece olduğunu acımasızca açılan yarayı fotoğrafladığım an fark etmiştim ve hissettiğim öfke o adamın kapısına dayanacağım kadar karartmıştı gözümü. Tek bir şey haricinde yanılmadığımı biliyordum. Tehlikenin dışarıdan ansızın gelmiş gibi görünmesi palavraydı; yasak olmasına rağmen üst kata beni çeken çalışan bir amaç uğruna oradaydı ya da elçinin üzerine bir dolu biber gazı boşaltmıştım ve dakikalarca önünü göremez bir hâlde yere yığılıp kalmalı, yardım dilenen hâlimi görür görmez peşine düşen Kutay'a yakalanması gerekirdi; aksi gibi hiçe karışması bile pis bir planın parçası olduğunu kanıtlar nitelikteydi. O zaman, o katta başka bir elçi daha mı vardı?

Bir diğer ihtimal ise, hâlâ Boris Karalav'ın kurduğu oyunun içinde olduğumuz anlamına gelirdi.

Gözden kaçırdığım gerçek belki de buydu. Üstelik ortada kamera kayıtlarını silmesi için sebep bile yoktu. Kimi kolluyordu?

Bu sonuç nereye götürürdü beni?

Aklımı hızla toparladım. "Bunu düşünemeyecek kadar aptal mıyım gözünde?" Başımı eğerek çantamın fermuarını açtım, iç cebine attığım *zippo*yu avucuma alarak yeniden başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Beni odasına taşıdığında komodinin üzerinde bunu gördüm, aklımda kalmış. Üzerindeki deseni fark ettiğim an Bolodor'a gittim... Senin bizi otel odasında yakaladığın geceden bahsediyorum."

Bakışları avucumun ortasında işlemesi avuç içime bakarken ters duran çakmağa takıldı yavaşça, kaşları daha da çatıldı ve bir an sonra gözlerime baktı. Bunu umursamamıştı.

"Her haltı tek başına yapana kadar bana haber vermek aklının ucundan geçmedi mi? Kime güvenip tek başına gidiyorsun Gün sen? Neyine güveniyorsun?" Sesine, geceden koyu gözlerinin dibine ölü bir sessizlik çökmüştü. "Gidip ne yapabildin, söyle şimdi bana. Elinde, bunu buldum diyebileceğin herhangi bir şey var mı?"

Ne bulabildim?

Bir hiç. Kocaman, dünya dolusu bir boşluk vardı. Ya Boris Karalav'ın söyledikleri? İş görmez miydi? Aklımdan asla silinmeyen sözlerini kurcaladım zihnimde. Dudaklarından çıkan kelimelerin her detayını düşündüm.

"Onun için gitmedim oraya, kamera kayıtlarına bakmak için gittim. Sana söyleyecektim ama tesadüfen onu yine orada görünce öfkeme hâkim olamadım," dedim derin bir nefes vererek, elimi havaya kaldırmış anlatırken belirsizce sallıyordum. "Yanına gittim. Acelesi vardı ama dinlemedim. Sonra... Gitmek için direndi, gözetleyicilerden bahsetti, arabasına binip gidecekken ben de yanına bindim. Korktum, o gün yaşadığım şeyi hatırlayınca o adamın yanında olmak daha mantıklı geldi."

"İkisi de aynı şey. Sana bir şey yapar sandığın tarafta da başka biri yok, o adam var."

"Beni onlardan kurtarmaya çalıştı, tüm gece beni korumak için söz verdi ve tuttu. Önemli olan da bu," dedim doğruca. "Niye ısrarla o adamın kötü olduğunu söylüyorsun? Beni ilgilendiren hiçbir şey kalmadı. Düşündüğün gibi sevgilim olmadığını bizi dinlediğinde anlamışsındır."

Çenesi katılaştı, ifadesini anlamaya çalışırken endişe ettiğini fark ediyordum.

"Anladım," dedi tok bir sesle. "O adama nasıl güvendiğini anlamıyorum ama. Arabasına bindin ve seni evinden üç saatlik uzaklığa götürmesine ses etmedin."

Duraksadım. *O adama mı güvenmiştim?* O an bu soru ile karşılaşmış olsaydım cevabım, en ufak bir tereddütte kapılmadan *hayır* olurdu. Ama şimdi... İtiraf etmek istemesem de ve dünya kırk kez kurulup kırk yerinden yıkılsa da babama söylemekten kaçacağım acımasız bir gerçek vardı: Boris Karalav bana güven veriyordu. İçinde olduğu kötülerin ve kötülüklerin, soy isminin ve taşıdığı kanın önemi yoktu. O annesinin oğluydu. Kendisi söylemişti.

Yine de hatırla Gün. Bazen onun oğlu olmak gerekir.

Ürperti tenimi kaplarken kafamın içini boş tutmaya, düşüncelerimi ağzı sıkı bir torbaya tıkmaya çabaladım. Babam suratımı derinlemesine incelerken ve sözlerimin güvenilirliğini kendince analiz ederken mimiklerimde ani değişimler yaratacak düşünceleri kovalamam gerekiyordu.

Gerçi babam doğuştan şüpheci ve karşısındaki insanın ağzından çıkacak sözleri ispat eden tek bir delil olmadan hiç kimseye inanacak bir adam değildi. Kızına bile.

"Güvenmedim," dedim hiç tereddütsüz, dürüst kalarak. O an öyleydi çünkü, şimdi ne olduğunun önemi mi kalmıştı? "Öylesine gelişti her şey, yalan da söylemiyordu, yola çıktığımızda peşimize takılan arabayı atlattı. Belki de istedikleri bendim, beni onlardan kurtardı bir bakıma."

Bakışları keskinleşti, bir adım üzerime atarken kollarını göğsünde toplamıştı. "O adamın götünü kurtarmak için her cümlenin sonuna olumlu bir şey eklediğinin farkında mısın?"

Tüm düşüncelerim kafamda kanatlanıp uçarken, geriye bir tek bu cümle kalmıştı. Duraksadım, bir saniye öylece kalakaldım. Öyle mi yapıyordum sahi? Hiç farkında değildim. Gerçekleri çarpıtmadan söylüyordum yalnızca.

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedim dik bir sesle. "Sen sadece o adamın iyi olabileceği ihtimalini aklına bile getirmek istemediğin için öyle anlıyorsun, olanı söylüyorum."

Histerik bir gülüş dudaklarını kıvırdı, içi bomboş bir gülüştü aslında bu. İfadesinde hiç dinmez gibi görünen ve hissedebileceğim kadar yoğun bir kızgınlık vardı. Geçmeyecek miydi? Bana inanmıyor muydu sahi?

"Seninle bu konuyu tartışmayacağım Gün, tüm her şeyi bana anlattıktan sonra, daha fazla bu meseleye dâhil olmayacaksın, bu gece son tavizimdi," dedi, her kelimesini ayrı ayrı bastırarak söylemişti ve aklıma kazımak ister gibiydi. "Şimdi bildiklerini söyle, en ufak ayrıntısına kadar. Hiçbir şey atlama."

Tek bir itiraz cümlesi çıkmadı ağzımdan. Bir süre yüzüne baktım. "Geldiğiniz o otelde işi olduğunu söyledi Boris-" Dudaklarımı sıktım bir an, babamın yanında ismi *o adam*'dı, *Karalav*'dı; şimdi kelimelerim sekteye uğramıştı. Seslice nefes verdim. "O adam yani. Ben arabada bekledim sadece, sonra... Ben dışarıya hava almak için çıktığım sırada arabasının frenlerini bozdular, yenisi gelene kadar bekledik. Çok geçmeden sen geldin. Bu kadar."

Kaşları havalandı. "Bu kadar?"

"Evet," dedim, yorgundum ve odama çıkmak istiyordum yalnızca. Elimi saçlarımın arasına geçirirken çakmağın varlığını hatırladım ve ona baktım, gözlerine doğru; elimi aramızda havalandırıp avucumu açarak uzattım. "İş görür mü emin değilim ama aldım. Bunu nasıl geri vereceksiniz?"

Bana doğru yaklaştı ve elimdeki *zippo*yu zaman kaybetmeden çekip alarak cebine koydu. "Biz hallederiz."

"Tamam ama..." Yüzüne baktım, bir anda kalbimin sıkışıp alanında daraldığını hissettim. İçime sıkıntı düşüren o düşünce hâlâ benimleydi ve uzun bir süre benimle kalacağının gayet farkındaydım. "Fark edecek, yanından ayırmıyor ve oldukça zeki bir adam. Yine de istediğiniz için aldım."

Başını salladı. "Bunları düşünme, Kutay Ulusar'ın arabasına fark ettirmeden koyarız. Kıymetli eşyasını arkadaşının arabasında unutmuş olabilir, geri alır. Bu kadar basit."

Öyle miydi? Dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldım. "İyi geceler o zaman."

Tam karşımda durduğundan uzun boylu bedeni gölgeliyordu bedenimi, iri avuçları yüzüme çıkarak başımı milimlik bir açıyla kaldırdı ardından ve gözleri buz mavisi harelerime sığındı. Ya da bana sığınmak için alan tanıdı. "Korkma," dedi tek bir harf çok sert çizilmişti. "Baban her şeyi halledecek, sen okuluna odaklan ve bir daha işlerimin içerisinde olma."

"Ama-"

Birden sözümü kesti.

"Benden bir daha asla bir şey de saklama," dedi, karşılığında vereceğim cevabı duymazdan ve görmezden gelerek. Sesi yumuşaktı, başparmağı yanağımın üstünde hafif bir okşayışla kayarken başımı usulca aşağı yukarı salladım. "Yaptığım ve yapacağım her şey ancak senin iyiliğin için, sen bir yana şu dünya başka bir yana. Biliyorsun artık bunu."

Biliyordum. Sözlerin gerçekliği tarafından ilk kez kandırılmıyordum, köşeye sindiğim ve ona inanmak zorunda kaldığım cümlelerinden yalnızca birisiydi bu. Ona duyduğum güvenden vuruluyordum her seferinde. Bunaltıcı gelen de tam anlamıyla buydu. Karşılığında vereceğim ve onun için geçerli bir yanıt olmayacaktı hiçbiri. Haklı çıkacaktı ki haklıydı. Zarar göreceğimi, canımı düşündüğünü söyleyecekti ve ben çenemi sıkı tutup cevap vermeyecektim. Aramızda yaşanan olası bir tartışmanın perdeleri böylece kapanacaktı. Şu an olduğu gibi.

"Evet, biliyorum," diyebildim yalnızca, bakışlarımı kaçırıp.

Dudaklarını alnımla saçlarımın birleştiği noktaya bastırarak öptü. "Peki, öyleyse," geri çekildi ve bir saniyenin ardından sıradan bir anın içerisinde bile yüzünü sahiplenen çatık kaşları altındaki gözlerini gözlerime dikti. "İyi geceler, güzelce dinlen."

Ağır bir nefes aldı burnundan, yüzü buruşmuştu. "Bu koku ne?"

Anlamamıştım. Kaşlarımı çatarken, "Ne kokusu?" diye sordum.

"Hım..." diye mırıldandı düşünür gibi. Bakışları kucağıma indi, sonrasında kaşları ile doğrudan sincabı işaretledi. "Neye sarılı bu?"

Kokunun kaynağı anında zihnime akın ederken, "Hiç, öyle bir bez buldum, sardım," dedim geçiştirmek için.

Sessiz kaldık ve saniyeler art arda dizilirken avuçlarının arasından bir adım geri atarak çekildim. Çok geçmeden adımlarım merdivenlere doğru yöneldiğinde başım önümdeydi, babamın gözleri ise sırtımda. Hissediyordum.

Aklım yetip de etrafımda dönen olayların gerçek yüzünü anladığım yaşlara ulaştığım andan itibaren babamı hiç böyle görmemiştim. Bana, her şeyin *çoğunu* yaşamanın zararından bahsedip, insanı ziyan edeceğini söylerdi ve sözlerin sahibi olan bu adam şimdi başka biri gibiydi. Şahit olduğum en uçuk andı bu. Çok korumacı, çok gaddar, çok detaycı, çok bunaltıcı... Liste uzar gider, dağları aşardı.

Derin bir nefes aldım. Merdiven basamaklarını bitirdiğim saniyelerde karanlık koridoru aşarak geride bıraktım ve koridorun sonundaki odamın aralık kapısını itekleyip içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapatıp tişörte sarılı yavruya doğru eğdim başımı, o anlarda ve bu gecenin tamamında tenimi diken diken eden erkeksi kokusu ciğerlerimin altına döşenmiş mayın tarlasıydı. Hangi parfüm markasını kullanıyordu? Pahalı ve kaliteli olduğu kesindi, çok güzel koktuğu da. Parfümün yani...

"Alfi, bu gece eğlendin mi?" diye fısıldar bir sesle küçük yavruya doğru konuşurken yarı açık yüzüyle onu yatağın üzerine bıraktım.

Yatak başlığının kenarına dayanmış komodinin üzerinde duran gece lambasını yaktım ardından, anında odanın ortasına süzülerek uzanan loş aydınlığı izlerken üzerimdeki montu ve yandan asılı çantayı sıyırıp yatağın ayak ucuna koydum.

"İsmin gerçekten kötü mü sence? Bence değil ama beğenmedi, sıçan dedi bir de sana... üzülme, kötü bir adam zaten. Öyle mi sence de? Babam öyle söylüyor." Bir yandan kısık bir sesle konuşurken diğer yandan ayakkabılarımdan kurtulup odanın dışına koymuştum bile, kapıyı kapatıp yatağın ayak ucunu dolanırken kafamı dağıtmak istiyordum sadece. Yavrunun olduğu yere doğru dirseklerime yaslanarak uzandım. Yavrunun ufacık yüzü açıktı, siyah tişört yana kıvrılmıştı. Başımı omuzuma devirip onu daha detaylı inceledim.

"Alis..."

Duraksadım. Kaşlarım ağırca çatıldı, başımı iki yöne salladım.

"Alfisin sen, Alfi... beğendin mi ismini?"

Bir cevap bekler gibi kapalı gözlerine, mırıl mırıl mırlayan küçücük bedenine ve hızlı nefes alışverişinin göğsünü titretişine baktım. Sağlık durumu ne hâldeydi şu an acaba? Sabah ilk işim veterinere götürmek

olacaktı. Öğrenmem ve yavru bir sincaba nasıl bakılır en ince detayını bile sormam gerekiyordu.

"Tişörtün arasında nasıl boğulmadan yaşadın ki saatlerdir? Bir de kıçını devirip yatmışsın zilli, hâlâ da yatıyorsun." Gözlerimi kıstım. "Ne o? Kokusu seni etkisi altına mı aldı? Sana *sıçan,* diyor be, sıçan! Biraz ağırdan sat kendini."

Gülmek istedim o an, içimden gelmediği için hiçbir değişim olmadı yüzümde. Sözlerimin aksine göğüs kafesimin üzerinden kötü bir his geçiyordu, yüklü bir vagon gibiydi. Pişmanlık taşıyordu.

"Alfi, hata yapmadım öyle değil mi? Biliyorum... normal şartlarda bana iyiliği dokunan insanların arkasından iş çevirmem ama bu farklı. Tanımıyorum bile onu. Buna rağmen rahatsız hissediyorum, sanki kötü bir şey yapmışım gibi içim sıkılıyor. Ama babamın sevgisi daha önemli, o böyle olmasını istemişken nasıl yapmazdım ki? Tamam, Boris iyi biri olabilir..." dedim fısıldar bir sesle, art arda apansız bir gaflet taşıyordum, keşke hiç açmamış olsaydım ağzımı. "Ne diye düşünüyorum ki? *Bitti.* Yolumuza bakalım, hayatımın en heyecanlı günlerini yaşadım iyi tarafından bakacak olursak. Seni buldum, hm? İşte bu en iyisi."

İçimde kurduğum vicdan mahkemesini gereksiz bulup sıkıntı ile oflarken geri çekildim ve bacaklarımın üzerine oturdum. Gözlerim etrafı turlarken loş aydınlatmanın yayıldığı sessiz odaya baktım öylece. Makyajımdan arınmam ve kıyafetlerimden kurtulup bir an önce yatağa girmem gerekiyordu.

Bir de sincapların ev bakımında ne tür yerlerde uyuduğuna bakınmam...

Aklımda beliren fikirle birlikte elim çantama uzandı ve fermuarı bir yana çekip iç cebinden telefonumu çıkardım. "Bakalım nasıl rahat edeceksin?" diye sordum, yavru sincaba.

Hızlıca akla yatkın birkaç şey yazdım arama motoruna. Her sayfaya göz gezdirdim, video bulup izledim, yazılanları tek tek okudum; uyumadan önce yeniden beslemem gerektiğini aklıma not ederken birkaç şey daha okudum. O sırada ekrana bir bildirim düştü. Ekranın köşesinde yer alan saate baktım, 00.47.

Mesaj, staj yaptığım ajansın yönetiminden Cesur Kırat'a aitti. Bu saatte, bir kez bile yakınlık kurmadığım adam ne halt etmeye mesaj atardı ki?

Cesur Kırat:

Bu akşam gerçekleşecek müzayedeye Feza ile birlikte sen katılacaksın. Şık giyinmeyi unutma, Azner'i temsil edeceksin.

Unutma, saat 20:00'da.

Bir süre sıkıntı içinde ekrana baktım. Yarın, aslında saat gece yarısını geçtiğinden bu akşam gerçekleşecek müzayede için günler öncesinden programı yapılmıştı. Sabırsızca beklenen, ülkenin ileri gelenlerinin katılacağı büyük bir organizasyondu. Davete katılacak insanların çoğu ise tanınan iş insanları, ünlü simalar ya da yurt dışı bağlantılı koleksiyoncular dı. Sınırlı sayıda insan ve sınırlı sayıda basın muhabiri de orada olacaktı.

Cesur Kırat ise en iş bilir iki muhabiri seçmişti geçen hafta başı. Seçilen iki isim günlerdir heyecanla her bir dakikayı sayıyorlardı; normal şartlarda yüzlerini göremeyeceğiniz insanları bir arada bulmak paha biçilmez olmalıydı. Şimdi ne olmuştu da bir anda, basit bir stajyere vermişlerdi işi? Evet, o ben oluyordum. Ve hiç gitmek istemiyordum.

Bıkkınlıkla oflarken ekranı kapattım ve telefonu yatağın üzerine doğru fırlattım. Ellerimi yüzüme çıkarıp sıvazlarken omuzlarım düşmüştü. Yarın için tek planım evde kalıp kafa dinlemekti. Alfi'yi de veterinere götürecektim gerçi. Başka bir işim de yoktu.

"Of..." diye iç geçirerek ayağa kalktığımda ılık bir duş almayı ve ardından yatağıma yol almayı gözlüyordum.

Bu geceyi uykusuz geçireceğimden emindim hâlbuki. *Gelecek geceler gibi.*

Saniyeler dakikaları kovalarken gecenin sonunu yakalamış, ilk önce ismi belirsiz kalan yavru için sessizce süt ılıtıp çekmecelerin birinde bulduğum şırınga ile karnını doyurmak için çabalamıştım. O anlarda bile aklıma Boris Karalav'ın, *tek başına besleyeceksin,* demeleri geliyordu. Haklıydı ve haklı olduğu oranda sinir bozucu bir adamdı. Derin bir nefes alarak tuvaletini yapması konusunda öğrendiklerim dâhilinde yardımcı olurken aklımı da meşgul etmek için ekstra bir efor sarf ediyordum. Küçük bir kutunun içerisine güzel ve yaşanabilir bir alan oluşturdum, minicik bedenini biraz sevip kutuya yerleştirdikten sonra ise kıyafetlerimi hızla çıkardım ve banyoya attım kendimi.

Ilık bir duşun ardından saçlarımı havluya sardım ve üzerime pamuklu gecelik takımlarından birini geçirip başucumdaki lambayı kapatarak yatağa girdiğimde saat gecenin kör karanlığında, 02.11'di.

O kadar yorgun hissediyordum ki, göz kapaklarımın gücü de çekileli epey oluyordu ama yine de uyuyamıyordum. Berbat bir gece geçiriyordum ve bitmek de bilmiyordu. Sağıma dönerek avuç içimi yanağımın altına aldığımda ve gözlerim kendiliğinden kapandığında bile yüzümün birkaç karış ötesinde, siyah bir tişörte sinip dağılan kokusunu fark edemedim.

Bir ara, sonunda uykuya dalabilmiştim

Göz kapaklarımı araladığımda suratımı gömdüğüm kumaş parçası günün ilk ışıkları ile birlikte giriyordu gözlerimden içeri, kısık solumalarla bilincim ayıldığı an aklıma giren kokunun tanıdıklığıyla irkilerek yatağın diğer ucuna sıçramıştım tabii. Sırtımı yatak başlığına dayayıp birkaç saniye olduğum yeri idrak etmeyi ve zihnimin tuzaklarına düşmeden göğsümü titreten nefes alışverişlerimi düzene oturtmayı beklemiş, öylece etrafımı izlemiştim. Saçlarıma sardığım havlu kayıp düşmüştü yatağa, dümdüz siyah tişörtün hemen yanına. Belki de çöpün dibini boylamalıydı bu tişört. Yanımda ne işi vardı ki?

Bir hışımla doğrulup tişörtü kaptığım gibi yataktan fırlasam da bacaklarımı dermansız bırakan uyuşukluk birkaç adım atarak suratımı buruşturmama sebep olmuştu beraberinde. Odanın ortasında kalakaldığımda sinirim huysuzlukla artmıştı. Uykumu alamadığım için ekstra sinir bozucu geliyordu bugün.

Evin dış kapısının sesini duyduğum an Vural'a veterinere gideceğime dair kısa bir mesaj atmış ve yavru sincabı rahat edebileceği bir çantaya koymuştum çoktan. Sonra hızlıca üzerime siyah bir diz üstü elbise giyinip deri ceketimi de üzerime geçirmiş, hazır hâlimle telefonumu çantamın açık gözünden içeri atarak omuzuma asmış aşağı kata iniyordum.

Dış kapıya yönelirken kafamı uzatıp etrafı kontrol etmiştim bir de. Ayağı yere basan uğultulu sessizliğin kâğıt gibi serildiği dört duvar haricinde beni hiçbir şey karşılamamıştı gerçi. Bomboştu ev, soğuk bir boşluktaydı. Zeliha ablanın izin günü olduğundan bugün gelmeyeceğini biliyordum, o olduğu zaman hiç yoktan ev hissini bilme şansım oluyordu. *Her neyse.* Birkaç saniyenin ardından ayak bileklerimin birkaç santim üstüne uzanan siyah bağcıklı botlarımı giyinmiş kapıdan çıkarken Vural'ı tam karşıda buldum, arabanın önünden geçerek yanıma doğru yavaş adımlarla geliyordu. *Tam zamanında.*

"Günaydın," dedi karşımda durduğu sırada. Havanın sert yeli saçlarımı yüzüme estirirken kucağımdaki sincabın çantasına daha sıkı tutundum. Durmuş, ona bakıyordum. Kolları dirseklerine kadar sıvanmış

siyah bir gömlek, siyah bir kot pantolon giyiniyordu bugün. Paltosu üzerinde yoktu, arabanın içinde bırakmış olmalıydı.

Kaşlarım çatıldı. Üzerini işaret ettim. "Hayırdır? Özel bir gün mü?"

Bir an affalar gibi oldu ama çabucak toparlayıp düz bakışlarını ilk önce kıyafetlerine çevirip sonra bana baktı. "Rahat hissetmek istedim."

Güldüm. "İyi yapmışsın," dedim, derin bir nefes alarak. "Yakışmış, güzel olmuş."

"Teşekkürler Aksa Hanım," diye karşılık verdi, ifadesiz bir yüzle.

Kafamı salladım yalnızca. Ardından, "Sen iyi bir veteriner biliyor musun?" diye sordum, yan yana yürüyorduk. Adımlarım bahçenin yolundaydı.

"Biliyorum efendim. Gidebiliriz."

Hiçbir şey söylemeden siyah aracın ön koltuğuna yerleşip kapıyı kapatırken o da hemen arkamdan şoför tarafına binmişti. Kemeri bağladığım sırada gaza asılarak boş caddeye girdi saniyeler içerisinde. Dört bir yanı sessizlik çevrelemişti. Yol boyunca başımı koltuğun arkasına yaslamış ve gözlerimi cama çevirip akıp giden şeritleri izlemiştim. Akşam için ne giyinmem gerektiğini düşünüyordum o anlar boyunca.

Yirmi dakika sonra bir binanın önünde durduğumuzda dışarıya bakıyordum; beş katlı bir binanın zeminindeydi klinik. İçeri birlikte girdik ve erken geldiğimiz için ilk sırada kontrole alındık. Sincabım yoğun bir ilgiyle karşılanmıştı. Herkesin tatlı bulduğu bir gerçekti. *Boris Karalav hariç.* Durumuna bakan güler yüzlü veteriner, sağlıklı olduğundan bahsedip nasıl bakmam gerektiğini anlatırken kulaklarımı açmış, her kelimesini aklıma kaydediyordum. İsmi Gözde olan asistanlardan biri yavru biberonuyla karnını doyurmuş, yumruk boyutunda olan miniği gülen gözlerle izliyordu. Yavru biberonu alıp oradan ayrılarak dönüş yoluna koyulduğumuz sırada saat öğle vaktine geliyordu. Yağmur da yağmaya başlamıştı.

"Akşam katılmam gereken bir davet var," diye mırıldandım başımı Vural'ın profiline doğru çevirdiğimde.

Direksiyonu avuçları arasında kaydırdı ve evin önünde ağırca durduğu an motoru kapatmadan gözlerini bana çevirdi. "Programınızda bu yoktu."

Emniyet kemerini yuvasından ayırırken gözlerimi devirdim. "Aniden gelişti," dedim soğuk bir sesle. "Ajansın görevlerinden."

"Sergen Müdür'ümün haberi var mı?"

Kemeri geri itekledim ve iki elimi veterinerden aldığımız kedi taşıma kabının üzerine yaslarken kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Hayır, fırsatım olmadı."

Kafasını ağırca salladı. İfadesi anlamsız bir hisle koyulaşırken aklından her ne geçiyorsa ilk an dudaklarını açtı, bir saniye sonra birbirine bastırıp sert bir soluk aldı. "Aksa Hanım, başka bir planınız yok değil mi?"

"Ne gibi bir plan?"

"Sergen Müdür'üm tarafından dün gece ve sabah yeterince hırpalandım, ona karşı mahcup hissetmek istemiyorum. Yanınızdan bir an bile ayrılmamam konusunda tembih etti beni, elbette sert bir şekilde." Gayet sakin ve oldukça ciddiydi. "Sizi istediğiniz yere götürürüm, yanınızda olamayacağım yerler olabilir, sınıfınız gibi, staj şirketiniz gibi. Ya da bu gece görevlendirildiğiniz konuda... Dışarıda sizi bekliyor olacağım, ne kadar sürerse sürsün. Beni alt edip başka yerlere, başka insanların yanına gidecekseniz eğer sadece zor durumda kalırım. Sizin için burada olduğumu unutmayın."

Ne anlatmaya çalışıyordu şu an? Bolodor'da onun başım da yaktığımın farkındaydım ama her ne olursa olsun bu sözlerinin çıktığı anlamı hak ediyor muydum? Ne yani, kaçıp nereye gidebilirdim?

Boğazımı temizlerken bir anlığına bakışlarımı kaçırdım. Ön cama çarpan damlalar sert sesler eşliğinde aşağı kayıyordu. Kim peşinde bir adamla, sadece okul ve ev arasında hayatını yaşardı ki? Bir kez, her insan gibi yalnız başıma ve habersiz bırakarak basitçe üst kata çıkmıştım. Suç muydu bu? Sonrasında yaşanacakları nereden bilebilirdim? Neden kimse benim haftalardır düştüğüm durumun farkında değildi? Kalbim dayanılmaz bir noktada o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki, öfkeden kemiklerim ikiye bölünecekti. Sakin kalmayı başardım, gözlerimi kıstım ve ona baktım yeniden.

"Gideceğim bir yer yok, görevimi yapıp geleceğim. Seni de zor durumda bırakmam, korkma." Elimi kapı kulpuna götürdüm ve açıp çıkmadan önce kahverengi gözlerinden içeri ters bir bakış attım. "Akşam en geç yedide burada ol."

Arabanın dışına çıktığımda yağmurun bedenimi ıslatmasına, suratıma soğuk rüzgârın çarpmasına izin vermiştim. Sincabın olduğu çantayı omuzuma asarak kollarımı birbirine dolayıp yavaş adımlarla eve doğru yürüdüm. Ama oradaydı, gitmemişti ve belki de eve girmemi bekliyordu. Umursamadım. Aslında kendi açısından o da haklı sayılırdı, istemsizce terslemiş olsam da içten içe kabul ediyordum bunu. Babam da

haklıydı, ben de haklıydım, Giray Sinadağ bile haklıydı günler önce beni avcıların ortasına atmak için ısrar ederken. Kim haksızdı peki? Gerçek en yalın hâliyle ortadaydı; amaçları daima kötülük olanlar ve şeytanlar mahkûmdu bu sıfata.

Boris Karalav'ın hakkı neydi öyleyse?

Herkesin farklı ölçülerde hak biçtiği bir adam... Sergen Alatan için babasının kanını taşıyan bir tehlike, bazısına göre oldukça iyi bir pilot, dışarıdan bakılınca yakışıklı bir yüzü ve yakından tattığım kırıcı bir dili var. Ama kim?

Sana ne, Gün?

Kahvaltı yapıp akşam için kıyafet seçmem gerekiyordu.

Alt dudağımı gergince ağzımın içine kaydırıp çantayı masanın üzerine koyarken, "Sana Alfi diyorum ama kötü mü gerçekten ismin?" diye kendi kendime konuştum kısık bir sesle, masanın üzerine eğilerek uyuyan ufak sincabımın sadece görünen kafasına baktım. Kalkıp iniyordu hafif hafif, sığındığı pamuklu havlunun içi yeterince yumuşaktı. Küçük ağzı aralanırken gülümsedim. "Beğenmedin mi yani? Alis mi olsun gerçekten? O adamın seçtiği mi yoksa annenin seçtiği mi? Nankör olma ama. Seni besledim hani, unutma."

Seslice nefes verdim. Ardından duraksadım.

"O da besledi tabii," diye kabul eder gibi fısıldadım, dirseklerimi masaya yasladım ve avuçlarımı yüzüme dayayarak uzun uzun izledim gövdesi görünmeyen hâlini. "Ama onun senin üzerinde hakkı yok, hm? Ben annenim, ya o? O bizi kovdu, kovmakla kalmadı *hiç olmasaydın,* dedi... Pislik işte." Dudaklarımı sıktım, başımı sağ omzumun üzerine devirip istemsizce kaşlarımı çattım. "*Keşke sen hiç olmasaydın*, diye karşılık verseydim nasıl olurdu? Niye sustum ki? Benim kalbim kırılıyorsa onunki de kırılsın, sanki üzülecek miydi? Oracıkta ölsem yine üzülmez. Kalbi yok bence o adamın, kalp mi alsak n'apsak?" Kısık bir gülüş çıktı dudaklarım arasından. Sırıtıyordum. "Aman bize ne? Görmeyeceğiz bir daha, seni de büyüyünce daha farklı bir ormana koyarız. Onun yaşam alanına girmeye gerek yok."

Gülüşüm suratıma yayıldığı yerden silinmeden doğrulduğum sırada gözlerim masanın üzerine gelişigüzel atılmış parlak metale dokundu. Öyle anidendi ki, gözlerim değdiği an kilitli kalmıştı. Aradığını bulmuş gibi. Kirpik uçlarım bir kıvılcımla titrerken işlemeli *zippo*ya bakakaldım birkaç saniye, o kısa an öyle uzayıp sonsuzluğa büründü ki odanın içine dağılan temiz hava yerini bozdu ve ilk önce burnumun ucuna hatırımdaki

koku dadandı sanki, ardından ise tüm odaya. *Öyle olduğundan değildi, öyle hissettirdiğindendi.*

Başımı iki yana salladım ağırca, buhar olup uçuşan anın arkasından kaşlarım çatılmıştı bile. Babam unutmuş olabilir miydi? Ya da bilerek mi bırakmıştı?

Hiç düşünmeden masanın üzerine uzanıp avucuma aldım ve doğruldum. Bir dal sigara yakardım belki de can sıkıntımı alırdı. Ara sıra, zihnimi susturmak ve geçmişi düşünerek dertlerimi çoğaltmak yerine birkaç tane içerdim. O günlerin birinde gibi hissediyordum. İçim sıkıntı çıtasını aşmıştı, sadece içmek istiyordum. Parmaklarımın arasında çakmağı çevirerek taşıma kabının kulpuna sarılıp sırtımı döndüm ve hızlı adımlarla merdivenlere ulaşarak basamakları tırmandım.

Saat 19.08. Sayılar değişiyor ve saniyeler birbirine karışıyordu.

Bakışlarımı komodinin üzerindeki dijital saatten çekip aynaya düşen bedenime doğrulttum. En iyi tercih siyah renkti, her zaman. Üst kısmı kıvrılarak göğüslerimin hizasında model alan elbisenin boyu diz kapaklarımın birkaç karış üzerinde kalıyordu. Cilt makyajım hafifti, gözlerim ise öne çıkaran keskin bir eyeliner ve kirpiklerime sarılan rimel ile hoş görünüyordu. Dudaklarıma kırmızı bir ruj sürmüş, saçlarımı iri dalgalarla omzumdan aşağı salmıştım. Kakülüm ise iki yana kıvrılarak düşüyor, sert bakışlarıma bir nokta gibi ufacık dağılan yumuşaklığı yükleniyordu.

Kesik bir nefes aldım. Hazırdım.

"Vural aşağıda, acele et. Geç kalacaksın."

Arkamdan gelen sesi duyduğum saniyede irkilerek arkama döndüm. Babamı kapının girişinde dikilirken buldum; kollarını göğsünde bağlamış, üzerindeki rahatsız edici görünen takım elbisenin yalnızca ceketini çıkarmıştı.

"Nasıl olmuşum?" diye sordum, saçlarımı geriye, omuzumun üzerine atarak etrafımda bir tam daire çizerken.

"Çirkin olmuşsun," dedi tok ve huysuz bir sesle, yüzüme bakarken suratı az biraz ekşidi. "Büyümüş gibi görünüyorsun, hiç hoş değil."

Gözlerimi devirdim. "Büyüdüm ya zaten."

"Kim diyor?"

"Tıp, bilim, zaman, boyum bosum, doğum tarihim..." Birkaç adım yürüdüm ve yatağın üzerinde hazır hâlde duran dümdüz siyah çantayı ve fotoğraf makinemi alarak doğruldum. "Tüm evren şahit yani."

"Yani?" dedi sorar, ciddi bir tavırla. "Gördüğün gibi ben demiyormuşum."

Başımı iki yana bıkkın bir ifadeyle salladım ve son kez yatağın ortasındaki kabın içerisinde uyuyan yavru sincabıma bakarak kapıya yöneldim. "Baba, her iki veya üç saatte bir besle, tamam mı?"

"Anladım be kızım, tekrar edip durma."

Tam karşısına geldiğimde, kapının önünde karşılıklı dikiliyorduk. "O benim sorumluluğumda artık, annesi ben sayılırım ve başına bir şey gelmemeli."

"Ne gelebilir başına? Bir avuç şey, koşup kaçacağı yok ya."

Haklıydı. Bu yüzden sustum.

Tek kaşını kaldırdı ve başını da küçük bir açıyla geriye yatırmıştı. "İsim ne koydun?"

"Karar vermedim."

Sert bir şekilde çatıldı kaşları, ikna olmamıştı anlaşılan. "Nasıl karar vermedin? Amfi mamfi bir şey koyacaktın."

Başımı geri çekip ağzım açık bir şekilde diktim gözlerimi yüzünün ortasına. "Baba ya! Amfi mi dedim ben?"

"Öyle bir şeydi," dedi umursamaz bir sesle, omuz silkip.

"Alfi, dedim Alfi! Çok mu kötü ya bu isim? Biri beğenmez, biri ismiyle dalga geçer..." İfadem toz duman olurken sinirim de aynı düzeyde bozuktu. Boş koridora çıktım. "Tamam, anladım kötü. Başka bir şey koyalım. Alis olsun adı, olsun ya!"

Bahaneler, Aksa. Bahaneler.

Bir adım arkamdan beni takip ederek geliyordu babam. Homurdanmaları eşliğinde. "Ne demek Alis?"

"Alis işte."

"Olmaz. Alis'miş!"

"Baba! Sincap bu."

"O itin önerdiği ismi mi koyacaksın yani? Hayatta olmaz Gün! Hayatta!"

Merdivenlere ilerledim. Saniyeler içerisinde basamakları inerken, "Sincap baba ya sincap! Başka kimse isim önermediğine göre koyarız gider. Ne var bunda?" diye kısık bir sesle serzenişte bulundum, dış kapıya

yaklaşıp elimdekileri duvar dibine bıraktım, askılıkta asılı siyah deri ceketime uzandım ardından.

"Beni ilgilendirmiyor, o adamlarla alakalı hiçbir şey evimizde olamaz. İsimi bile," dedi sertçe, ceketin kollarını üzerime geçirirken ona dönmüştüm. "Başka bir zımbırtı bul."

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak köşedeki ahşap dolaptan siyah kısa topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve eğilerek ayaklarıma hızla geçirirken son kelimelerini duymazdan geldim. "Geç kalıyorum, hemen çıkmam lazım."

"Bu konuşma bitmedi," dediğini duydum, diğer ayağıma geçmiştim. "Ben bulacağım isim, geldiğinde hazır olur."

"Kabul etmem ki."

"İmam çağırırım; kulağına ismini okur, kabul ederiz."

Boğazımın gerisinden küçük bir kahkaha yükselip aramıza düştüğünde uzun zaman sonra böyle içten güldüğümü hatırlamıyordum. Kafamı onaylamaz bir ifadeyle salladım ve sırtımı doğrultup kulağımın arkasına saçlarımdan fırlayan birkaç tutamı sıkıştırdım. Çehremi gülüşümün kırıntıları basmıştı. Babam ise çatık kaşlarla hâlâ korkutucu görünüyordu.

"Gülme! Git, gözüm görmesin seni! Başına da asla iş açmıyorsun. Kalabalıkta ol, Vural yanında olacak, sakın kendi başına bir iş yapma. Görevini yap, o kadar. Şu sıralar hele ki, Gün... İki dikkatliysen, yirmi dikkatli olacaksın. Bilmem anlatabildim mi?"

"Anladım baba," dedim, kapının gümüş kulpunu tutarak aşağı çektim ve soğuk rüzgârın ilk tepkisini sertçe yerken dönüp babama baktım. "Endişelenme."

Elleri, pantolonun belindeki siyah kayışlı kemerin bir parmak üzerinde iki yanına asılmıştı. "İyi. Git hadi."

Dışarı çıktım saniyeler içerisinde, kapıyı hemen arkamdan kapatarak koşar adımlarla siyah arabaya ilerlediğimde kaputun önünden geçerken ön camdan göz göze gelmiştik tanıdık simayla. Vural benim için sinir bozucu bir adam olsa da sessiz kalmayı ve emirlere uymayı biliyordu en azından. Hiç değilse, *bazen*.

Yolcu kapısını açarak koltuğa oturdum, o da arabayı çalıştırıp gaza yüklendi ve geri bir manevrayla tekerleri döndürdü. En hızlı rotasını çizebilmesi için adresi yarım saat kadar önce atmıştım. Çıt çıkarmadan geçen saniyeler boyunca kemerimin tokasını takıp geriye yaslanmış ve ön cama ağırca çiselemeye başlayan ince damlaları, sağa sola vuran silecekleri

Ninova

izlemeye odaklanmıştım. Araba tekerleri ana cadde üzerinde, arabaların arasına karışıyordu.

"Katılacağınız müzayedeyi Sergen Müdür'ümün isteği üzerine araştırdım. Pek bilgi yok, iş insanlarının katılacağı ve yeni ortaklıklar kurulması için bahane hâline gelen alım satımlar."

Feza'nın nerede kaldığıma dair ısrarcı mesajlarına cevap verip telefonumu çantama attığım sırada duyulmuştu sesi, düz ve ifadesizdi. Bilgi veriyordu sadece.

"Biliyorum, birkaç önemli sima olacak sadece."

Direksiyonu sola doğru kırdığında bakışları bir an üzerime uğradı. "İsimlerini hatırlıyor musunuz?"

Başımı iki yana salladım. "Hatırlamıyorum, dediğim gibi aniden katıldığım bir davet. Detaylandıramadım."

"Peki," dedi, çatık kaşları altındaki kahverengi gözleri bir saniyeliğine aynaları kontrol ederken soğukkanlıydı. "Bu kadar gizli tutulan bir gecenin içinde kimler var merak uyandırıcı."

Önüme döndüm. İstemsizce gözlerimi devirmiştim. On beş dakikadır sahil yolunda gidiyorduk, ne zaman orada olacaktık? "Fotoğraf çekip magazine servis etmek için gidiyoruz, yarın bakar öğrenirsin."

Bir daha da konuşma geçmedi aramızda. Her hareketimin, atacağım adımın ve bir bataklık gibi çekildiğim zamanın akışında tüm ipleri çevremdeki insanlara vermeyi ve hesap sormalarına ses etmeden durmayı kabul edemiyordum bir türlü. Ne zaman bitecekti? Niye sorun sadece babamın ailesiydi? *Bendim?* Giray Sinadağ'ın kaybedecek bir şeyi yok muydu mesela? Ya bu işlerin içerisindeki bir başkasının?

Bu sorgulamayı çok önce bırakmıştım. Başka bir seçeneğim mi vardı? Boynuma bir iz bırakılmışken üstelik... Boynumdaki bandaja dokundum tekrar. Ağrı, sızı yoktu ama aynada her gördüğümde içim uyuşuyordu.

Bir uyarı olduğundan bahsetmişti Karalav. Aslında bir nevi tehditti. Emniyet müdürüne karşı güç gösterisiydi. Benimle birlikte *üç* kişide olduğundan, uzun zamandır kullanılmadığından bahsetmiş, geri adım atılmadığı takdirde ölüm bile getireceğini de söylemişti.

Ne kadar basit geliyordu kulağa. Sahi basit miydi? Bir çırpıda, sonunu düşünmeden birini öldürmek... Onların korkacağı bir şey yoktu. Her sabah iç içe olduğum gazete kâğıtlarında cinayet olarak geçer ve suç asıl söz sahiplerinin değil para ile aklı çelinen güçsüz birine yıkılırdı. Debelenip durduğumuz bu düzen boktandı.

Ninova

Üç katlı, dış cephesindeki ışıklandırmaları ile göz alıcı, kocaman bir yalının önünde durduğumuzda lüks bir semtteydik. Düzgün giyimli üç vale uçuk fiyatları olduğunu tahmin ettiğim arabalar geldiği anda kapılara yönelip karşılıyor ve anahtarları kaptıkları gibi park alanına çekiyorlardı. Yüksek gelirli aileler, soy ismi nam salmış insanlardı zaten gelenler.

"Sağ ol, Vural. Gece bitince ararım seni," dedim kapının kulpuna uzanarak, kemerimi çözmüştüm.

"Burada olacağım, Aksa Hanım. Kendinize dikkat edin ve arkadaşınızın yanından ayrılmayın, tek kalmamaya özen gösterin."

Karşılık vermeyi es geçerek başımı salladım yalnızca. Arabadan inip kapıyı arkamdan kapattıktan hemen sonra girişe yürümeye başladım. Hevessizdim işin aslı. Kollarımı göğsümde topladığım sırada etrafı inceliyordum; yüksek kapılar inşa edilmişti ve araçlar bile girerken davet numaraları kontrol ediliyordu. Özel davetlileri seçmek geceyi hazırlayan insana kalmış olsa bile, her davetli gelmek için bir de oldukça yüksek paralar baymıştı. İşin saçma tarafı da buydu. Hem çağırıp hem de para almak neyin nesiydi?

Giriş kapısına yaklaşınca biraz ötede dikilen Feza'yı gördüm; çatık kaşları sertleşen ifadesiyle beraber keskin esmer yüzünde şekil alıyordu. Üzerine siyah bir takım elbise giyinmiş, saçlarını geriye taramıştı. Özenmek istemediği ama zorunda kaldığı belli oluyordu.

"Geç mi kaldım?" diye sordum, tam yanında durduğumda. Saçlarımın birkaç teli hafifçe esen yelden yüzüme çarpıyordu, bulutlar bu gece karanlıktı ve yağmur yağacağını belirtircesine yere yakın duruyordu.

"Erken mi geldin?" Alay ediyordu. Ona küçümseyici bir bakış atmak istesem de kendimi zapt edebildim. "Her neyse... Sen içeriye geç, kapıda gelenleri fotoğrafla, yarın magazinleri uçuracak anlar yakala. Gizli ilişkileri ifşa edersek en kârlısı o, stajyer hayatının parlama noktaları olur bunlar. Hadi! Göreyim seni!"

Elime *Canon* fotoğraf makinesini tutuşturup destek verircesine sırtımı sıvazladı, tam gidecekken onu durdurdum. "Sen ne yapacaksın?"

"Bir sigara yakayım be kızım! Bir saattir burada gelen gidenle uğraşmaktan taş oldum, zaten takım elbise çekmişim üstüme, bunaldım da! Az nefes alayım."

Yani işi bana kitleyecekti. Özeti buydu.

Sırtını dönerek yanımdan geçip arka kısma doğru yürüdü, sabır diledim. Yanaklarımı bir dolu nefesle şişirip giriş kapısına doğru yürürken gözlerim yapıda, duvarların üzerinde yanan parlak ışıklandırmalarda

gezindi. İçeri geçmeden önce boynuma muhabir kartını astım unutmadan, davetiye üzerinde yazılı şifreyi tuşladım ve deri ceketimi, kendi makinemi alıp diğerini vestiyer önünde bekleyen görevli kadına uzattım.

Küçük çantamı omzuma asıp içeri yöneldim, dingin bir müzik çalıyordu. Bir yandan gözlerim durmuyor, etrafta geziniyordu. Çift kanatlı oldukça geniş bir kapının ardı; lüks dizayn edilmiş uzun davet masalarının çevresi elinde şampanya kadehleri, gülümseyen, birbiriyle sohbet eden insanlarla kaynıyordu.

İçeri girmek yerine girişte kalmak daha iyi mi olurdu? İlk kez bu tip bir yerdeydim, Feza yanımda olsaydı onu takip edebilirdim. Bu yüzden ne yapacağımı bilmiyordum ve geriliyordum istemsizce. Parmak uçlarımdan kan çekilmişti bile, nabzım ise içime derin boşluklar açıyordu. Heyecan üzerimde çarçabuk böyle etki ederdi, küçüklüğümden bu yana hiç değişmemişti.

İşin ilginç yanı, basından yalnızca biz vardık. İki kişi olarak buradaydık ve geçen aylarda şirketin el değiştiren bünyesinin daha ilk andan gözde olması şaşırtıcı bir hızdı. Tanınır bir medya kuruluşuydu ama yine de rakiplerini sollayarak öne geçmesi dikkat çekiciydi.

Feza yaklaşık on beş dakika sonra, saat sekize ulaşırken kapının girişinde belirdi. O ana kadar birkaç çiftin yan yana görüntülerini almış, hatta içlerinden birinin metresi ile geldiğine de iki garsonun yanımdan yürüyüp geçerken yaptığı dedikodu sırasında kulak misafiri olmuştum.

"Eee, nasıl gidiyor? İlginç bir şeyler var mı?" diye sordu Feza, yanımda durduğunda. Etrafı gözleriyle süzüyor, gelen gideni kolaçan ediyordu.

Başımı iki yana salladım. "Daha yeni başladı," dedim düz bir sesle. "Herkes gelmedi üstelik."

"İyi iyi," dedi, koyu göz bebekleri yüzüme tutunduğunda.

"Tuğçe ablanın gelişi neden iptal oldu peki?"

Omuz silkti yavaşça. "Merdivenlerden düşüp ayağını kırmış dün gece, sarhoşmuş tabii. Gecenin bir yarısı Cesur Bey aradı, ben de *dinamik biri gelsin,* dedim. *Gençlerin arasından birini seçersek iyi olur,* diye düşündüm, Cesur Bey seni uygun görmüş. İstemiyor muydun yoksa?" Kaşları havalanmıştı, dudağının bir yanı alay eder tavırla kıvrıldı. "Can atıyorlar diğerleri."

Benim canım kıymetli, atamıyorum canım.

"İstiyordum, önemli bir gece tabii." Seslice bir nefes vererek ellerimin arasındaki makineye tırnaklarımı vurdum. Yalan bir gülümseme dudaklarımdaydı. "Bir daha böyle bir fırsat ele mi geçer?"

Keyifli bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Herhâlde yavrum ya," dedi, kahverengi gözleri bir tur etrafta gezindi ve dudakları aralanırken daha bir keyifle yüzüme çevirdi bakışlarını. "Hah! En gözde isimler de geldi!" Elinin teki sırtıma çıktı ve *pat pat* vurdu, ciğerlerim ağzımdan dökülecekti şimdi. "Bize buradan ekmek çıkar, Gün. Göreyim seni!"

Çatık kaşlarımın sorumlusu oydu. İlk an yüzüne ters ters baktım, ardından bakışlarımı geri çekerek çift kanatla ayrılan kapının önüne ulaştırdım. Tanıdık bir sima karşıladı beklentimi. Kutay Ulusar önde, yanında oldukça güzel, sarışın bir kadınla el ele içeriye, olduğum tarafa doğru geliyordu. Üzerine siyah, kalitesi metrelerce öteden belli olan bir takım geçirmişti ve koyu kahverengi saçları düzgün bir kıvrımla geriye yatırılmıştı.

Kutay buradaydı. Kalp atışlarım apansız bir hızla boğazıma birikirken damarlarımın arasındaki kanın akışı telaş ve utançla sarsıldı. Dün gece yaşananlar hiç gitmiyordu gözümün önünden. İnsanları kandırmıştım. Hedefe ulaşmak için tonlarca yalan sıralamıştım. Kutay öğrenmiş miydi? Boris Karalav ona anlatmışsa eğer... öğrenmiş olmalıydı.

Hedef, *Boris Vedran Karalav.*

Onu gördüm; üstten ilk iki düğmesi açılmış siyah bir gömlek geçirmişti üstüne, bacaklarını tam orantılı bir şekilde saran siyah bir pantolon giyinmişti. Baştan aşağı simsiyahtı. Kumral teni feci iyi taşıyordu her bir parçayı, avizenin iş bilir aydınlatmasını lehine kullanan açık kahverengi gözleri altın parıltıları dökülmüş gibi daha açık görünüyordu.

"Şu gizemli sevgilisi bu muymuş? Gün... Kesinlikle fotoğrafla bunu, dehşet iyi haber yapacağız!"

Çünkü yanında da koluna girmiş, derin bir gülümseme ile bir şeyler anlatan esmer bir kadın vardı. Güzeldi, imrenecek kadar ışıl ışıldı. Bakışlarımı kaçırarak önüme döndüm. Niye karşılaşıyorduk ki daha bir gece geçmemişken üzerinden?

Feza kulağıma eğildi o anlarda. "Her açıdan çekmeyi ihmal etme, ben de içeriye röportaj yapmak için geçiyorum, kayıtlar açık."

Beyin mekanizmam donakalmış gibi yüzüne bakakaldım bir anlığına, hiçbir şey söylememe fırsat bırakmadan önümden geçip adımlarını kocaman salonun içerisine yönlendirdi. Sesli bir nefes ciğerlerimi terk ederken parmaklarımı kameranın sert yüzeyine bastırdım, istemsiz bir refleks gibiydi bu.

"Gün?"

Ses bir miktar şaşkındı ve artık aşinalık kazandığım tanıdık birine aitti. Kutay'a. Kafamı eğdiğim yerden kaldırdım içgüdüsel olarak, tam karşımda beş karış açık kalan ağzıyla üzerime doğru yavaş adımlarla gelen adamın koyu yeşil gözlerini yakaladım. Diğer bakışların tenimde kaydığını hissediyordum; üstelik içlerinden bir çift göz hasar bırakıcıydı.

"Vay, basından sen vardın demek," dedi Kutay boynumdan sarkan kimlik kartını parmak uçlarıyla alıp üzerini okurken, kirpiklerinin üstünden baktığında göz göze kaldık. "Gün Aksa Alatan... Stajyer?"

Elini üzerimden itekleyip yaka kartımı çektim. "Aynen ondan," dedim düz bir sesle, modum diplerdeydi, bu adamlar buradaydı çünkü. Bakışlarımı yüzüne diktim. "Karşıya geçer misiniz? Fotoğrafınızı çekmem gerek."

"İş ciddiyeti, diyorsun..." Bir adım geri gitti, yüzünde bir gülümseme seriliydi. "Magazine mi düşecek bunlar?"

"Evimde fotoğraflarınızı saklamayacağıma göre?" diye alaycı bir sesle mırıldandım, gergindim. "Hadi, karşıya geçin."

Kutay gülerek başını iki yana salladı ve bir saniye sonra sırtını dönerek sarışın kadına ilerlerken, çalan bir telefonun sesi bakışlarımı sırtını dönerek birkaç adım geri giden adama çekti. Boris Karalav, varlığımı görmezden geliyordu. Olması gerektiği gibi. Benim de yapacağım gibi.

Gözlerim bir an sonra arkasından sırtını izleyen kıza değdi, hiç hesaba katmamışçasına profiline kitlenmiştim şimdi. Siyaha yakın dupduru saçları uzundu; dümdüz bir şerit halinde sırtına iniyor ve omuzlarına dökülüyordu. Siyah mini, saten bir elbise taşıyordu güzel fiziği. Sevgilisi mi vardı gerçekten? *Çok normaldi.*

"Beni daha yakışıklı çıkar, açıları düzgün çekmeyi unutma tamam mı?"

Kutay'a doğru döndüm ve gözlerinin içine baktım. Kız arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim sarışının beline dolamıştı bir kolunu, diğer elini ise cebine koymuştu. "Tamam Kutay, konuşmadan sabit dur artık."

Yan yana pozlarını aldım birkaç kez, salonun duvarlarına kadar inleten şarkı değişmişti o sırada ve benim gözlerim bir an olsun kenarda bekleyen adama değmemişti. Bir anda tüm sıkıntım daha da büyüyerek göğsümün ortasına bir dağ olup kırık kırık ufalandığında gecenin bitmesi için saniye sayar hâldeydim. Gerçekten bu gece hemen bitmeliydi.

"Bitti," dedim soğuk bir ifade takınarak, küçük bir açıyla eğildiğim yerden doğrulup makineyi indirirken.

Elini saçlarına daldırırken yanındaki kadının kulağına eğilip her ne söylediyse kıkırdayan sarışın başını aşağı yukarı onaylar anlamda salladı. Sarışın kız, sırt dekoltesini sergileyerek arkasını dönmeden hemen önce yeşilin tonlarını barındıran gözlerini bana çevirdi ve baştan aşağı süzüldüm saniyesinde, kaşlarım ağır bir havayla çatılırken salona adımlayan kadının arkasından izledim bir müddet. Niye bana bakıyordu? Kutay benim hakkımda bir şey mi söylemişti?

Göğsüme bir pıhtı gibi atan öfke nabzımı hızlandırdığında sabırsızca yerimden kıpırdandım. Adım kadar emindim benim hakkımda bir şey söylediğine. İyi de ne olabilirdi? Çenemi kapalı tuttum. Gergin ve huzursuzdum. Koşar adımlarla en uzak menzile kaçmak istiyordum.

"Geçelim," diyen kalın sesini işittim o an, erkeksi ve bir su kadar akıcıydı tonlaması. Başımı çevirdim, işte oradaydı. Bana bakmıyordu. Avuç içinin tekini yanındaki esmer afetin bel boşluğuna yaslamış, hareketlerine yön verircesine gözleriyle yolu işaret ediyordu.

"Fotoğrafınızı alabilir miyim?" diyebildim yalnızca, sesim hafifçe yükselmişti ve kuru çıkıyordu. Sertçe yutkundum, tükürük bezlerim bile görevini yapmıyordu o saniyelerde.

Durdu. İfadesiz yüzünü sağına çevirdiği an köşede beni buldu, göz göze kaldık anında. Çenemin ucunu küçük bir kıvrımla havaya dikmiş, buz mavisi gözlerimi ateşten gözlerine sığdırmıştım. Dün geceden sonra kötü bir sürprizdim belki de onun için.

Başını ağırca iki yana salladı. "Hayır."

Kutay'ın adımlarının bu tarafa yöneldiğini göz ucuyla görebildim. Yanındaki sarışını içeriye geçmişti. Boris yanındaki kadını zarif bir edayla yürümeye zorladı yeniden, dudaklarımı birbirine bastırdım ve hiçbir şey söylemedim. Stajyerlik hayatımın parıltısını sağlayacak bu adama ait bir haber ise... İstemiyordum. Üstelik aşk hayatıysa konu, cehenneme kadar yolu vardı.

"Lütfen, çektirelim," diye itiraz eden ve koluna asılan kız olurken, titrek bir nefes alarak alt dudağımda gezindirdim dilimi.

Gözleri o kadının gözlerinin içindeydi. Birkaç saniye öylece baktı, hiçbir şey söylemedi ve yalnızca kafasını salladı. Bıkkın bir nefes aldı ardından, bir saniyenin sonsuzla çarpımı gibi bir ana takılıp kalan aklım donuklaşmıştı. Onları izledim, esmer kadın Karalav'ın kolundan çekiştiriyordu, saniyeler içerisinde karşıma geçtiler.

Esmer kız elini Boris'in üst kolunun kaslı yüzeyine yasladı ve kavrayarak başını omuzuna doğru yatırırken yanında dikilen adama baktım.

Hiçbir şey yapmıyordu. İfadesi sezilmezdi. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi, bakışlarının boşluğuna asılan ip ise iyi olan her şeyin boynuna geçmişti. Açık kahverengi gözleri soğuk bir ürperti yayıyordu.

Kutay hemen yanımda durmuştu. Kamerayı kaldırdım ve sağ gözüme yaklaştırarak sol gözümü kapadım. İkisini kadraja alırken, "Gülümse," dedi kız, avuç içindeki kolunu hatırlatır gibi sıkarak.

Gülümsemedi tabii. Gözlerini devirdi hatta. İşkence gibiydi onun için. Ya da değil miydi? Ne kadar tanıyordum ki onu? *Hiç.*

Bir kare yakaladım. Sonra ayar tuşuna yöneldi parmak ucum, aklım uçtuğu için olsa gerek fark etmeden yakınlaştırma tuşunu çevirmiştim ve bir anda objektife yalnızca *onun* çehresi girmişti. Aptallık ediyordum. İstemsizce ağır bir yutkunuş ilerledi boğazımda, yutamadım; katılaşıp taş olan yumrular dizilmişti içime. Deklanşöre bastım bir kez daha.

"Hallettin mi?" diye sordu buz gibi bir sesle, Karalav.

Makineyi yüzümden indirip iki elimle gövdesine destek olurken başımı salladım. "Hallettim."

Dün gece, ona son kez baktığımı sanırken aynı soruyu duymuştum. Babam kulağıma fısıldamıştı, buz gibi bir soğuk esiyordu zamanın içinde. *"Hallettin mi?"* demişti, *"Hallettim,"* demiştim. O kadardı, bu an kadardı, anların en fazlasıydı.

Dümdüz bir ifadeyle yüzünü çevirdi ve yanındaki esmer güzeli ile salondan içeri yürüdü. Bakışlarımı kaçırdım, sonrasında göz kapaklarımı gözlerime indirdim birkaç saniyeliğine. Kafamın içi bomboştu, tek bir yokuş bile yoktu. Günlerdir tüm kötülüğü hayatıma katmışken görmezden gelmesi iyi haberdi. İki gecenin de en iyi olayıydı. *İyiydi.*

"Hafif kır saçlı, şöyle yüzünde derin bir yara izi olan 50'lerinde bir adam geldi mi?" diye sordu Kutay, gözlerim yavaşça aralanarak yüzünü çevrelediğinde kollarını göğsünde bağlayıp derin bir nefes almıştı. "Hm?"

Kaşlarım anlamaz bir tavra bürünüp çatıldı. "Çoğu kişi geldi. Davetli listesini kontrol et, eğer çok merak ediyorsan."

Kafasını salladı Kutay. "Anlaşıldı," dedi, kollarını çözmüştü. "İçeri geçiyorum öyleyse, korkunun ecele faydası yok sonuç olarak. Gelmişse görürüz."

"Kim ki bu adam?"

"Babam."

Babası da mı buradaydı? Ne tarz bir müzayedeydi ki bu? Bu gece hakkında bildiğim tek şey, su gibi para harcayan insanlar tarafından paraların havada uçuşacak olduğuydu. İzlemek heyecanlı olacaktı, zenginlerin

kafes dövüşü olarak adlandırılabilirdi. Güç gösterisi yumruklarla olmazdı bazen, konu cepleri dolgun insanlarsa daha çeşitli kumarlar dönebilirdi.

"Babandan haberin yok mu? Ara, öğren."

Güldü alay edercesine. "Tüh be, Çarşamba. Bu nasıl aklıma gelmez benim?"

Topuklu ayakkabımın ucunu ayak bileğine geçirdim aniden. İnleyerek geriledi, yine de mesafe yoktu aramızda. "Bak bana Çarşamba deyip durma, bir çarparım döne döne babanı bulursun."

Yüzü bir saniye içerisinde buruştu ve eğilerek vurduğum noktası silkelerken erkeksi bir gülüş fırlattı bana. Ardından doğruldu.

"Yine agresifsin bakıyorum."

"Gayet sakinim, pamuk gibi bir insanım."

"Aynen aynen. İçeri geçelim mi?" Kutay kolunu dirseğinden göğsüne doğru kırdı ve küçük bir boşluk oluşturarak gözleriyle işaretledi. "Eşlik edebilirsin bana."

Bir koluna bir yüzüne baktım.

"Muhabir olarak yanlış anlaşılmasın ama?" Tereddüt ediyordum.

Güldü zarif bir tebessümle. "Neden anlaşılsın? Biraz da içeriyi çekersin. Burada kapı önü sadece bir kılıf, alu ve üstü asıl mesele."

Aralık dudaklarımı birbirine bastırarak buzdan harelerimi bakışlarında tuttum. Davet bu kattaydı ve aslında alt kat olduğunu da bu adamın ağzından duyuyordum.

"Alt katta da mı var?" diye sordum şaşırarak. "Çalışanlar hiç bahsetmedi."

Bir anda eli uzandı ve makinenin gövdesine yaslı elimi alıp koluna bırakırken saniyeler içerisinde adımlamaya başladık yan yana. Önüme baktım, kulaklarıma her an daha fazla baskı kuran müziğin ağırlığı dört duvar arasından sekip dış kapıya kadar uzanıyordu.

"Lafın gelişi," dedi geçiştirmek istercesine omuz silkip, başı bana doğru döner dönmez profilimde hissettim yeşil gözlerini. "Çok karşılaşıyoruz, tesadüf mü sence bu?"

"Evet?"

Ters ters yandan bir bakışla baktım yüzüne, sırıtan dudaklarının kıvrımı derinleşmişti. Çift kanadı kapının girişini aşar aşmaz yüksek masaların etrafında ayakta duran insanların birkaçının gözlerinin bize yöneldiğini hissettim. Üzerimde yakıcı bir üstünlük kuran bakışlar her yanımı gerim gerim gerdiğinden olsa gerek, kolunu sıktım istemsizce.

"Kızma canım, takılıyorum öyle. Yürüdüğümden falan da değil, eğlencelisin sadece." Kulağıma eğilmişti bunları söylerken, benim gözlerim ise önümdeydi. "Beni kandırmış olsan bile."

Başım yüzüne döndüğünde çatık kaşlarım altından gözlerinin içine baktım. "Ne kandırması?"

"Sevgili olduğunuzu söyledin," dedi düz bir sesle, bu konuda ne kadar azar yemişse artık bakışlarının parıltısı anında karanlığa gömülmüştü. "Ne gerek vardı?"

Bir bilsen. En köşede kalan boştaki yüksek bir masanın yanında durduğumuzda, "Mecbur kaldım," diyebildim yalnızca, makineyi ve çantamı masanın üzerine bırakarak ağırlıklardan arınırken, rahatlamayla derin bir nefes vermiştim.

"Niye mecbur kalasın?"

Omuzlarım çöktü istemsizce, yorgun hissediyordum.

"Beni ona götürmen gerekiyordu, teşekkür etmem lazımdı. Sen de kabul etmedin, ne yapabilirdim?" diye sordum, dirseklerimi masaya dayayıp elimin tekini enseme dolarken ağrıyan noktaya hafif hafif baskı kurdum."...sonuç olarak dün gece geçti, tüm mesele de kapandı."

"Hımm... Sincap ne durumda?"

"İyi, veterinere götürdüm. Çok sevdiler, kimse sıçana benzetmedi."

Güldü, başını iki yana salladı. "Benziyor."

"Sen benziyorsun."

"Ha-ha-ha Çarşamba..."

"Siktir git ya, dağ ayısı," dedim homurdanıp, o sırada garson elindeki gümüş tepsiye dizili kadehlerle masanın önünde durdu ve Kutay iki şarap kadehi bıraktı masanın üzerine.

"Gidiyorum öyleyse," dedi bir yudum alarak kadehten, etrafta gezdiriyordu bir yandan da gözlerini. En son rotası mavilerim oldu. "Bak, çok uzakta değilim. Beni buradan da haberim yokmuş gibi çek, sol profilim daha güzeldir. Yarın magazinler beni konuşsun, tamam mı? Hadi, gelirim ben yine. Kurtuldun sanma."

Gözlerim kalabalığın içinde dolanırken Kutay arkasını dönüp aralarına karıştı ve bu kez bakışlarım onun sırtını takip etti. Bulunduğum noktadan çok da uzak olmayan ve görünen bir yere ilerlediğini, Boris Karalav'ın yanında durduğu an fark ettim. Ona baktım. Bir kadeh tutuyordu sağ elinde, parmak uçları bardağa gevşekçe sarılmıştı; işaret ve küçük parmağında iki yüzük takılıydı ve dudakları arasına yaklaştırıyordu bardağı. Kırpmadığı kirpikleri arasındaki gözleri etrafta temkinli

bir şekilde geziniyordu. Bakışlarımı yakalamasın diye ondan çekmeden önce, Kutay'ın, bir anda elindeki bardağı alarak içmesine müsaade etmediğini gördüm.

Gergin bir şekilde başıboş gezen gözlerim masanın üzerindeki şarap kadehine indiğinde hiç düşünmeden uzandım ve dudaklarıma yaslayarak birkaç yudum indirdim boğazıma. Sarhoş olmak ihtimal dışıydı, yine de Feza'nın şikâyet edeceğini tahmin ederek bardağı garsonun boşları topladığı tepsiye bıraktım.

Dudaklarımı ıslatarak makinemi aldım bu kez elime, oyalanmak için bir süre etrafı kadraja alıp fotoğraf kareleri yakaladım. Eğlenen, kahkahalarla gülen sanatçılar, bazı iş adamları... Çekilen her fotoğraf yayınlanmazdı ama ilk önce Cesur Bey kontrol eder ve seçtikleri yayınlanır, ardından bazıları gizli klasörlere tıkılırdı. İşler biraz da böyle yürüyordu.

Çok geçmedi, yarım saat kadar sonra Feza elinde profesyonel makinası ile belirdi ve sert bir soluk vererek masanın üzerine bıraktı kayıt cihazını. İşini severek yapan nadir insanlardan olsa da bu gece tahammülsüz görünüyordu.

"Bu zenginler geri zekâlı," dedi fısıldar bir sesle, kaşları çatılmıştı hafifçe. "Paraları fazla olduğundan geziniyorlar böyle."

"Zevk meselesi," dedim omuz silkerek, müzayede kürsüsü kuruluyordu o sırada.

"Hangi deli bunlardan zevk alır ama kızım? Baksana..."

Büyük bir ekran belirdi tam karşıda, beyaz duvarın üzerinde, kürsünün yanındaki tablonun ayrıntıları yansıtılıyordu. Kolumu masanın üzerinde birleştirip başımı omuzuma küçük bir açı ile devirdim; silinen anların içinde, konuşmaların ve dudak uçuklatan meblağların serileceği anı bekliyordum. Lacivert takım elbiseli, uzun boylu bir adam bir basamak üste konulan kürsünün önündeydi ve onun önünde de bir mikrofon konumlanmıştı, hafifçe eğilerek ses kontrolünü sağladı.

"Ne kadar sürer bu?" diye sordum, başımı Feza'ya çevirdiğimde. İki elinin parmaklarını masanın üzerinde iç içe geçirmişti ve doğrudan sahneye bakıyordu ki sesimi duyduğu an bana döndü.

"Eser sayısına ve alınan haza bağlı, baksana şu açılışı yapan adama, işini bilen biri... soyup soğana çevirmeden bırakmaz milleti, yolunmuş tavuk gibi yapacak insanları bak gör." Histerik bir gülüş dudaklarında parladı. Masanın üzerindeki çerezlerden ağzına attı. "Kerizler amına koyayım." Bir an durdu ve yüzüme baktı. "Affedersin."

Gülerek başımı iki yana salladım. Bir karşılık vermeden önüme döndüğümde bakışlarımın ağırlığı bir uçta *ona* takıldı. O kadar sinir bozucuydu ki bu gece baktığım yerde onu görmek. Orada olacağını bilmek. Ne diye gelmişti ki? Çok mu sanat düşkünüydü? Eğlence edinmeye mi gelmişti? Belki de kız arkadaşı bu tür ortamlardan hoşlanıyordu ve ona uyum sağlıyordu. *Her ne sikimse.*

İlk eser on altıncı yüzyıla ait, yurt dışından gelen bir koleksiyoncunun satışa çıkardığı önemli bir parçaydı. Sunucu durmadan konuşuyordu ve elinde küçük bir bayrak şeklindeki tabelaları kaldıranlar eğlenircesine fiyat arttırıyordu. *6 milyon dolar.* Eserin satış fiyatıydı. Ve ön sıralarda dikilen, Karahan Zalim adlı bir adam kimseye kaptırmamıştı. İkinci parçayı da öyle.

"Bu adam var ya bu adam... Tam bir piç," dedi Feza, birden yumuşak alkış seslerini kulaklarımda parçalayan adama çevirdim başımı. Keskin bir ifade vardı yüzünde, kin tutuyordu sanki. "Oteller, fabrikalar, firmalar, otomobil sektörü... Aklına gelebilecek her yerde eli var. Türkiye'nin sayılı zenginlerinden, dünya listelerinde bile adı geçiyor. Şimdi verdiği parayı bakkalda sakız almaya versin yine gözüne gelmez. Zevkine harcıyor bunlar." Kaşlarım hafifçe kalktı, şaşkın bir bakış peydah oldu yüzümde. Kahve gözleri ifademi süzdü, güldü. "İnanılmaz geliyor, değil mi?"

Başka insanların parası için çenesini yorması çok ölçüsüzdü. Başımı şişirmişti. Yine de başımı sallamakla yetindim.

"Değerli katılımcımız Karahan Bey'i tebrik ediyoruz," dedi sunucu adam, ekranda bambaşka bir parça belirdi o an ve hemen yanında da o parçanın canlı hâli duruyordu. "Bu gece sizlere oldukça özel bir koleksiyonun en nadide parçasını sunmaktan büyük bir mutluluk duyduğumu belirtmek isterim." İki eli kürsünün kenarlarını kavramıştı ve kesik bir nefes aldı. "Gördüğünüz bu minyatür uçak, dünya genelinde sadece üç adet üretildi ve bu nedenle de son derece nadir bir koleksiyon parçası olur kendisi. Her biri numaralandırılmış ve sertifikalandırılmıştır. Havacılık Tarihi'nin en ünlü ve ikonik uçaklarından birini temsil eden: Spitfire Mk IX." Konuklar üzerinde gözlerini gezdirdi. "Açılış fiyatı, 100 bin dolar."

Dalga geçer bir gülüş geçti dudaklarımdan. "Hangi salak alır ki bunu? Minyatür ya minyatür. Ne önemi var bunun?"

"300 bin dolar." Ön sıralardan yükselen ses ilk kez sesini duyduğum bir adamdı.

"Evet, 300 bin geldi," diye havaya soktu müzayede başkanı. "Var mı arttıran?"

Bir kart daha havada belirdi. Çapraz köşedendi. "350 bin."

Kürsü önündeki sunucu keyifli bir ifade ile gözlerini dolandırdı konukların üzerinde. "350 bin..."

"500 bin dolar." Karahan Zalim denilen adamdı, sesi de yaşı kadar olgun ve ağır bir tondaydı. Tahminimce 50'lerindeydi.

"Karahan Bey, yine yapacağını yapıyor ve 500 bin dolar teklif veriyor! Daha yükseğini verecek var mı bu özel minyatürümüze?"

O anlarda kocaman ekranda uçağın özellikleri, beş yıl süren yapımı hakkında bilgiler ve ilham kaynağı detaylıca anlatılarak geçiyordu.

"700 bin."

İç geçirerek fiyatları dinlerken, "Ben ön sıralara geçiyorum, biraz kayıt alalım, bu heyecanlı geçeceğe benziyor," dedi Feza, masanın üzerinde duran makineyi kaptığı gibi sırtını döndü ve saniyeler içerisinde gözden kayboldu.

"Spitfire Mk IX, İkinci Dünya Savaşı sırasında Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin hizmetinde yer alan efsanevi bir avcı uçağı... Bakalım minyatürü kime gidecek? 700 bin dolar! Var mı arttıran?"

En son saat iki civarı kahvaltı yaptıktan sonra ağzıma tek bir lokma koymadığım için karnım kazınırken, açlığım kurulmuş masaların üzerindeki ikramlıklardan atıştırmam için ısrarcı bir tavır sergiliyordu. Sert bir nefes alarak çantamın fermuarını araladım ve telefonumu aradım küçük cebin içinde. Ama yoktu. Kaşlarım hafifçe çatılırken arabada elime aldığım kısa bir anda koltuğa bıraktığımı anımsadım.

Sabır dilenirken işlerimin hiç yolunda gitmemesi iyiden iyiye boğuyordu içimi. Zaten kendime çok yabancı bir yerdeydim, bir başka yabancı gözümün önündeydi ve bir de karşılaşıp duruyordum. Yüzüm istemsizce düşerken çantamın içindeki bir sigara dalını ve gündüz arakladığım *zippo*yu temkinle avucumun arasına sıkıştırdım. Bir şeyler atıştırıp dışarıya çıkar ve hava alırdım. Plan basit ve akıl çeliciydi.

Çakmak ve sigara dalını göğsümün açık boşluğuna iteklerken hiçbir şey sezdirmeden masanın diğer tarafına ilerledim ve gözlerime serilen çeşit çeşit ikramlıklara doğru yürüdüm. Göğsüme değen metalin soğuk hissi tenimi ürpertiyordu o saniyelerde.

"Son gelen teklif 900 bin dolar! Aklınızda bulunsun, bu minyatür uçak, tamamen el yapımı, İngiltere'deki en yetenekli zanaatkârlar tarafından üretildi." Kürsüdeki adam tamamen iş bilirin tekiydi, ağzının suyu akarak anlatıyordu resmen. "Gördüğünüz üzere, çıplak bir metal gövdeye sahip, pürüzsüz hatları ve karakteristik kanat yapısı ile gerçek

Spitfire'ı andırıyor. Küçük ölçeğine rağmen, kokpiti, tekerleklerin detayları ve silahların yerleştirilmesi gibi tüm detaylar inanılmaz hassasiyetini belirtmiş. 900 bin mi? Satmalı mıyım?"

"2 milyon." Karahan Zalim. Gözlerimi devirebildim yalnızca.

"4 milyon dolar."

Ses kulaklarımdan içeri sızdığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, zemine bastığım adımlarımın önü kesildi. Başımı omzumun üzerinden çevirerek birkaç metre uzağımda duran, geniş sırtı seyirci çeken bir havada gerilmiş adama baktım. Boris Karalav bir aptaldı. Kim sikik bir uçağa 4 milyon dolar verirdi?

"Bu adam ev batırır ya! Hem evden kovar hem batırır," diye söylendim öfkeyle, ne için öfkeli olduğumu bile bilmiyordum. Kumral saç tutamlarımı geriye atarak önüme döndüm ve dümdüz ilerledim. "Piç kurusu."

İki katlı rafların ilkine sıralanmış kanepelerden birini ağzıma atarak çiğnedim hırsla. Gözlerimi kısarak bir tane daha yedim. O anlarda müzayedeye kısa bir ara verilmiş, dingin bir parça çalmaya başlamıştı. Minyatür uçak ise Boris Karalav'a gitmişti. Enayiydi. Ve pek tabii, pilot olduğunu unutmamak gerekiyordu.

"Kıçımın pilotu," dedim homurdanarak, o sırada farklı bir kanepe dağıtan garson masanın kenarından dönerek beni fark etti ve kaşlarını hafifçe çatıp tepsisini bana doğru uzattı. Ufak bir tebessüm belirdi dudaklarımda, uzanıp aldım mavi çubuklu kanepeyi. Diğerlerinden görünüş olarak farklıydı, çubuğun rengi bile. "Teşekkürler."

"Afiyet olsun, çubuğu atmanız için dönüp geleceğim."

Çöpleri mi topluyordu? Başımı onaylar bir ifadeyle aşağı yukarı hafifçe hareketlendirdim. Garson çok geçmeden uzaklaşırken derin bir nefes alarak kolumu bedenime sardım ve parmak uçlarımda tuttuğum kanepeyi ağzıma koydum.

O anda, her şey çok ani gerçekleşti. Bileğime yapışan sert ve güçlü bir el, daha ani bir hamleyle bedenimi çekiştirdiğinde lokmam ağzıma tıkılıp kalmıştı. Gözlerim şokla açılırken başımı kaldırdım ve istemsizce çatılı kaşlarımın aşağısında yüzünü gördüm.

"Çıkar onu, aptal!"

Ne yapıyordu bu kaçık? Ensemi kavrayan buz soğuğu avuç içini hissettim, tenim birdenbire kokusunun etkisine girmişti, ürperdim. Boris Vedran Karalav benim sınavımdı.

Ellerim göğsüne giderken bedenine dokunan avuç içlerimle birlikte her noktam karıncalandı. Onu sertçe itekledim, uzaklaşmadı. "Sen

delirdin mi?!" diye yükselttim sesimi, ağzımdaki kanepeyi çiğnemek ve tükürmek arasında bir yerde kalırken boğazıma kaçıp öldürmesi daha olasıydı. "Ya! Bıraksana ensemi, hayvan!"

"Çıkar diyorum sana!" dedi sert bir solumayla, keskin çenesi sıkılıydı ve ölümcül bir kıvrımla sertleşmişti. Açık kahverengi gözlerinde boğulan dalgalar vardı. Saçlarımın köküne yakın bir noktadan enseme yasladığı avucu sert bir tutuşla beni durdurduğunda göz göze kaldık aniden. "İçinde uyuşturucu var, geri zekâlı. Çıkar hemen!"

Soğuk bir ürperti kulağımın arkasından sokulup donakalmamı sağladığında idrak edebildiğim an yutmak üzere olduğum kanepeyi tükürdüm. E, tabii üzerine.

"Hay sikeyim..." Parmak uçları üzerindeki siyah gömleğe giderken göğsüne değdiği yerden çekiştirdi. Bir adım geriye atarak ciğerimi bırakacak kadar sertçe öksürdüm birkaç kez. "Üzerime niye tükürüyorsun, Aksa? Sana üzerime mi tükür dedim amına koyayım?"

Yanaklarım utançtan kızarırken bile isteye yeniden öksürdüm. Boğazım sızlarken elimin biri göğsüme kapanmıştı, titrek kirpiklerimin arasında ona bakıyordum.

"*Uyuşturucu,* dedin... Ne demek ya uyuşturucu? Nasıl olabilir uyuşturucu?"

Suratı kasılmıştı. "Cümlede üzerime tükürmen gerektiği yok."

"İçgüdüsel o," diye mırıldandım, nefes nefeseydim hâlâ, ters bir bakış attım yüzüne. "Abartma."

Gözlerim siyah gömleğini süzdü aynı saniyelerde, ağzımdan çıkanlar göğsünden sekerek yere düşmüştü biraz önce. Orada ufacık bir ıslaklık bırakmayı da ihmal etmemişlerdi, nokta kadar bir yer daha koyu görünüyordu.

Siyah gömleğine ters ters bakarken başı eğikti, saç tutamları dün gece onu en son gördüğüm andan az da olsa kısalmıştı ve bunu fark etmek bir anda oldukça korkunç gelmişti bana.

"Ayarsız," dedi, düz bir fısıltı gibiydi sesi. Duymuştum ama.

"Sensin ayarsız," dedim sertçe, kollarımı birbirine sararken. "Bir avuçluk şeye 4 milyon dolar para vermişsin, karşıma geçmiş bana ayarsız mı diyorsun?"

"Zevk sahibi bir adamım," dedi, başını kaldırdı ve göz göze geldik. Kollarını göğsünde birleştirerek alt dudağını yaladı, saçlarıma değdi gözleri. Bir saniyenin ardından yeniden gözleri gözlerimdeydi. "Tükürmek tercihim değil."

Dalga mı geçiyordu bir de? Onu tepiklemek istiyordum. Gözlerimi kıstım yavaşça. "Keşke kussaydım üstüne."

"Yalayarak temizlerdin o zaman."

Göğsünü mü?

Kendime içten içe güldüm ama mimik oynamadı suratımda. Bunlar nasıl düşüncelerdi? Yiğit böyle bir şey söylemiş olsaydı bir kez daha kusardım galiba üzerine.

"Öyle bir durumda gömleğini üzerinden çıkarırsan daha çabuk kurtulursun, bil diye yani, bay çok zeki ama oyuncağın tekine 4 milyon dolar veren Karalav."

Güldü Boris, çok alaycı bir tebessümdü. Bir miktar da ruhsuz. Burada, yanımda olma amacı neydi? Tamam, beni başıma gelecek bir zarardan kurtarmıştı, tekrar ve tekrar ama bunu istemiyordum. Üstelik ikramların içinde uyuşturucu olduğunu nereden biliyordu? Peki, niye konmuştu?

Öte yandan, çakmağını arakladığımı fark etmeme olasılığı sıfırdı. Bir gece geçmişti üzerinden yalnızca ve cebinde taşıdığı ikinci çakmağı da kullanacağından yokluğunu fark etmesi birkaç gün sürebilirdi. Ya çok fazla dikkatsizdi ya da yaptığım şeyin bir anlamı olmadığına karar vermişti. Gülüp geçmişti belli ki. Çocukça bulmuş da olabilirdi. *İkincisi daha olası.* Dinleme cihazını fark edene kadar...

Bir diğer yandan, babam cepleğim *zippo*yu o kadar da önemsememişti. Öyleyse ne diye almam için ısrar etmişlerdi ki? Giray Sinadağ en geç bir gece içerisinde yeniden ona teslim edeceğimden bahsetmişti. *Hâlâ benimleydi.* Hiçbir değişiklik yoktu. O kadar saçma bir yöne kayıyordu ki düşüncelerim, yuvarlandığım yokuş aşağı yolların tamamı bir kez daha önümde beliriyordu.

"Babanı arayalım mı?" diye sordu. "Soyunmamı istediğin için."

Şaka mı yapıyordu bir de?

"Ha-ha-ha! Aman ne komik!" dedim abartılı bir tavırla. "Gider misin sen ya? Sürekli karşıma çıkma deyip dibimde bitiyorsun," diye öfkeyle art arda konuştum, sinirim bozulmuştu. "Aldığın oyuncağın zaferini kutlasana o yanındakilerle."

"Çocuğun teki ağzına her haltı koyduğu için uyarmak zorundaydım, büyütme."

"Kim istedi senden bunu? Ben belki yemek istiyordum, tadını merak ediyordum zaten, fark etmeden bakmış olurdum."

Bana ters bir bakış attı. "*Glupaya.*"[7] Ağırca çatılan kaşlarını izledim. Dudakları düz bir çizgi çekilmişçesine dururken, "Yaptığım iyiliği sikeyim aslında," dedi, soğuk bir şekilde. "Zıkkımlanmalıydın onu."

"Hemen de alın zaten."

"Sus, Aksa."

Dudaklarımı birbirine bastırırken derin bir nefes çektim içime, gözlerim yüzünden ayrılmadı. "Burası... Normal bir müzayede değil, değil mi?" diye sordum, aklıma takılan gerçekle. Parça değişmişti, dingin bir müzik salonu kaplıyordu. *Aurora, Stjernestøv.* "O uyuşturucular ne için ikramlıklarda?"

Kafasını iki yana sallarken gözleri bir an açık gerdanıma dokundu, göğüs çizgime kaydı ve boynuma asılı yaka kartıma indi, ardından gözlerini gözlerime çıkardı. "Bu kadar önemli insanı bir araya toplayan hangi davet normal olabilir?"

"Basın çağıracak kadar da kafayı mı yemişler yani?"

"Taraflarında olan insanları çağırdıklarına göre..." önemsiz bir şeyden bahseder gibi omuz silkti. "Çalıştığın yer bu sofradan besleniyordur belki, hm?"

"Ne?" dedim büyük bir şokla, ağzım bir karış açılmıştı ve kapatmak birkaç saniyemi aldı. "Benim çalıştığım ajans mı? İmkânsız!"

"Neden imkânsız olsun?"

"Onlar..." Sustum. Ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. "Prestijli bir ajans... böyle şeylerle anılmak istemezler."

Alayla güldü.

O anlarda boşları toplamak için gezen, az önce bana kanepe ikram eden garson belirdi yanı başımızda. Ters ve oldukça kötü bakışlar yollarken üzerine, aklım karman çormandı. Duyduğum her bir sözle birlikte midem çalkalanıyordu.

"Seçiminiz ne?" diye sordu garson. Tepsinin ortasında siyah bir tabak vardı sadece, topladığı çubukların bir kısmı tepsinin gümüş üzerinde diğerleri ise tabağın orta yerindeydi.

Kaşlarım çatıldı yavaşça. "Ne seçimi?"

Boris parmak uçlarımda kaldığını o an idrak ettiğim mavi çubuğu çekip aldı elimden ben ne olduğunu anlamadan ve gümüş tepsinin üzerine bıraktı. "Bok gibi kardeşim," dedi tok sesiyle. "Ağzımızın orta yerine sıçılmış hissi bıraktı, ilet onlara."

[7] *Aptal.*

Ortalama boylardaki garson başını hızla salladı ve arkasını dönerek uzaklaştı.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum, gözlerim çehresine çıkarken. "Neyi seçtik biz şu an?"

"Doğru olanı."

"Kime göre?"

"Bize."

Bize?

Bir anlığına bakışlarım odağını kaybetti ve etrafın varlığı hatırına düşmüş gibi ortamda gezindi; ön tarafta çoğu çift uzun masaların geniş aralarında dansa kalkmıştı. O an, uzun ve kulak tırmalayıcı adımlarla durduğumuz noktaya yaklaşan esmer güzeli seçebildim, dudaklarım usulca kıvrıldı ve gözlerimi çehresine uzattım. "Seninki geliyor. Konuşmamız bitti galiba, bari kıza göster centilmenliğini."

Kaşları sertçe çatılırken gözlerimi önüme çevirdim ve yanından geçip gitmek için adımladığım an bileğimden yakaladı. Ani bir hamleyle yeniden karşısına çekildiğimde başımı kaldırmış gözlerinin içine bakıyordum. Elinin teki belime yaslandı, onu iteklemek için göğsüne yol alan elimi de boşta kalan avucuna aldı. Geri çekilmek istedim, izin vermedi. Baş döndürücü kokusu dört dönüyordu bedenimde; burnumdan, aklımdan ve hatırımdan silinmiyordu. Kalbim gerginlikle kasıldı.

"Bana tükürmenin bedeli," dedi tok sesiyle, fısıldar gibi. "Karşılık istiyorum."

Kaşlarım havalanırken dudaklarım aralandı, donakalmış hissediyordum. Parmakları elimin üzerindeyken üstelik. "Pardon?"

"Yardımcı ol, gitsin."

"Kız arkadaşından mı bahsediyorsun?" diye sordum şaşkınlık içerisinde, çenesine kadar geliyordu boyum ve mesafe neredeyse sıfıra yakındı. "Dans etmemek için mi bu hareketler?"

"Birkaç dakika susarak duracaksın, ne kadar zor olabilir? Sus sadece."

Uzaklaşmak istedim anında. "Git kendine başka oyuncak bul," dedim, elimi avucundan çekmek için zorlarken. Sert parmak uçları kelepçe gibi sarıldı elime. Yüzüklerinin soğukluğu tenime değiyordu, özgür olan elimi kolunun üzerinden yanıma bıraktım. "Verecek milyonların var ne de olsa."

"Gidip gitmediğini kontrol et," dedi, beni duymazdan gelerek, derin bir nefes verdi.

Başımı geriye çekerek yüzüne diktim bakışlarımı. "Eğer kıza böyle davranıyorsan ayrıl, oyalama kızı."

"Kızla ilişkim yok, Alatan. Sürekli şunu söylemekten vazgeç," dedi sabrı taşmış gibi. "İlişki içinde olduğum bir kız olsa seninle bu mesafeden konuşmam ne derece doğru olurdu?"

Gerilen kaslarım gevşerken yutkunabildim yalnızca. Aramızda santimler vardı. İstemsizce geriledim. "O zaman ne diye kaçıyorsun?"

Dudağının bir köşesi alay edercesine kıvrılmıştı. "Kaçmıyorum," dedi. "Kurtulmak için ona sebep veriyorum."

"Ne?"

Bel boşluğuma sarılı eli gevşedi. Cevap vermesini beklemeden kafamı sola doğru çektim hafifçe, gölgesi üzerime uzanan gövdesinin ardına baktım. Kız artık yoktu. Gitmişti. Kastettiği belki de buydu. Kaçan o kız olsun diye ona sebep mi veriyordu?

Bakışlarımı yüzüne getirdim tekrardan, avuç içlerim uyuşuyordu. Elimin biri belimi belli belirsiz kavrayan avucundan dolayı kolunun üzerinden bedenimin yanında, diğeri ise avuç içindeydi. "Gitmiş."

Bitmek bilmeyen saniyelerin sonunda tek bir kelime anında elini belimden çekmesini sağladı. Elimi ise ben kurtarmak isteyerek geri çektim, müsaade etmedi ve uzaklaşmadı da. Şarkı karanlık bir atmosferle hâlâ salonda yankılanmayı sürdürüyordu. Avucumu araladı sol eliyle, buza dönerek kaskatı kesilen parmaklarım açıldı.

"Elin fazla soğuk."

Yarı alay eder bir şekilde kıvrıldı dudaklarım. "Seninki de sıcak. Ne olmuş yani?"

Gözlerini devirdi. Yüzümü karış karış dolaşıyordu açık kahve tonlarındaki gözleri. "Normal vücut sıcaklığı."

"Benimki ne?"

"Ölü soğukluğu."

"O ne demek be?" Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Gerginim sadece."

"Gerginsin," dedi bir mırıltıyla, güçlü sesi. Gözleri gözlerimin içinde, parmakları açık avuç içimde, kemiklerimi eriten bir dokunuşla oradaydı. "Gergin olman gerektiren bir şey mi var?"

Sen.

Sebep oldukça net ve keskin: *Bir böcek ve hiçbir halta yaramayan cepleđim bir zippo.* Ve şu an göğsümde, yapışmıştı tenime. Nasıl gerilmezdim? Nasıl tepki vereceğini bilmediğim bir adam dibimdeyken üstelik.

"Burada olduğum için, istemediğim yerlerde genelde böyle olur," diye ağzımın içinde geveledim, kısık bir sesle. Bakışlarımı en uzağa kaçırmıştım. Donakalmıştım, arka tarafta bir gölge gibi durduğumuzdan, kalabalık işlevini kaybetmişti. *Kendine gel.* Omurgam sırtım boyunca ürpertici bir soğukluk taşıyordu; hareketleri, bakışı ve sözleri... her şeyi öyle hissettiren bir adamdı.

"İlginç."

"Sen içtin mi? Ne bu tavır? Her insanın vücudu böyle tepki verir. Buna mı takıldın?"

Vücudu kelimesi dudaklarımdan çıktığı an beni baştan aşağı süzdü. "*Jesam li bio previše dobar prema tebi?*"[8]

Ne söylüyordu? İlk kez duyuyordum, Rusça konuşmuyordu, benziyordu ama kesinlikle fark ayırt ediliyordu. *Hırvatça mıydı?* Derin bir şekilde ofladım.

Gözlerimi bir anlığına yumdum ardından ve başımı hafifçe öne düşürdüm. Sert bir nefes çektim içime. "Anlamadığımı bilerek ne diye farklı dil kullanıyorsun? Gerçekten öldürmek istiyorum seni. Amacın ne ya senin?"

"Hiç."

Kalp atışlarım nabzımı damarlarım arasında çürütüyordu sanki o denli hızlıydı. "Bırak o zaman elimi."

Avuç içlerim terliyordu, parmak uçlarını avucumdan ayırdı. "Gidebilirsin, Aksa."

Elimi çekip varlığının ağırlığı altından bir adım geri çıktım. Kafamı iki yana sallarken elbisemin kumaşına sildim avuç içlerimi, çenemi sıktım ve gözlerimi gözlerine diktim. "Çok sinir bozucusun," dedim düz bir sesle, bu defa yanından geçip gitmek için yürüdüm doğrudan.

Çift kanatlı kapının önüne vardığımda kendimi hızla koridora bıraktım. Sırtımı soğukluğu ile ürperten bakışlarının izi tenimi yangın yerine çeviriyordu. Farklı olan bir şeyler olduğuna emindim. Kafamın içinde kendi kendime kaçıncı kuruşumdu bilmiyordum ama *zippo*sunun yokluğunu fark etmişti. İşin kötü yanı amacını bilmiyor olmaktı.

Ölü soğukluğu, diyordu.

Ecelime susadığımı mı söylüyordu? Ecelim mi olacaktı? Bunu mu ima ediyordu?

Üst kata kıvrılan merdivenlere yöneldim birkaç saniye içerisinde, ardından hızla basamakları tırmandım. Üst katta balkon olduğunu yalının

[8] *Sana karşı çok mu iyiydim?*

dış cephesini izlediğim zaman görmüştüm ve insanların sigara için buraya çıktığını da. *Kalabalıktan ayrılma,* diye tembih edilmiştim çok kez ve sıkıntı olmayacaktı. İkinci kat koridorunda etraf sessizdi ve rahatsız edip aşağı kata koşarak kaçacak kadar tereddüde düşürmüştü beni. Ama karşı koridorun sonundan gülerek bir çift çıktığında göğsümü yumruklayan endişe anında ferahlamıştı. Balkon o taraftaydı.

Balkonda benim dışında birkaç kadın daha duruyordu. Gecenin karanlığı içinde belirdiğim hava ise buz gibiydi, dehşet esiyordu ve kemiklerime anında sızmıştı, kıyafetim ince olduğundan vücudum zangırdamaya başlatmıştı bile. Müzayede kaldığı yerden devam ediyor olmalıydı ki balkon bu denli boştu. Girişe bakan kenara yöneldim, göğsüme sakladığım sigara dalını ve çakmağı çıkardığım gibi dalı dudaklarımın arasına aldım, ardından rüzgâra sırtımı vererek çakmağı yaktım. Birkaç kez tutukluk yapsa da üçüncü çabam karşılığını verdi ve beyaz dalın ucu kül rengine kızıllaşarak büründü.

"Çakmağınızı rica edebilir miyim?" diyen ses, topuklu ayakkabılarını zeminde durdurduğunda ağır sessizlik arasında başımı kaldırdım ve tam yanımda dikilen genç kadına baktım. Maskarası yüzüne akıp simsiyah iki ince şerit çekmişti yanaklarına, ağlamıştı. Burnunun ucu ve gözleri de kıpkırmızıydı.

Kafamı salladım ve bana ait olmayan çakmağı bir de bambaşka bir yabancıya uzattım. Aldı, ikinci denemede dudakları ucunda sallanan sigarayı yaktı. Gümüş, ağ işlemeli çakmağı geri uzattı. "Teşekkür ederim."

"Ne demek," dedim kuru bir sesle, çakmağı alırken. Tam yanımda önüne döndü ve şehrin alacalı manzarasını izlemeye başladı. Bir yandan da derin bir nefes çekmişti sigaradan.

"İyi misiniz?" diye sordum, içgüdüsel bir davranıştı ve görmezden gelseydim vicdanımı susturamazdım.

Gözleri bana döndü. Üzerinde yeşil, tül bir elbise taşıyordu ve kahverengi saçları sırtına çarpıyordu rüzgâr estikçe. "Pek sayılmaz," dedi, gözlerinden bir damla yaş yüzüne indi. Çenesi hafifçe titriyordu, elinin tersiyle kuruladı yaşı. Ki, rüzgâr daha hızlı estiğinden uçurdu ıslaklığı.

"Yardımcı olacağım bir şey varsa, etmek isterim."

Sigarası parmak uçlarında dondu. Muhtemelen ona uzatılan bir yardım eline muhtaçtı. Çoğu kadın gibi. "Sahi mi?"

Gülümsedim. "İsminiz neydi?"

"*Peyker,* diyebilirsin." Burnunu çekti. "Senin adın?"

"Gün."

"Memnun oldum," dedi ağlamaktan çatal çatal olmuş sesiyle.

Gözlerinden akan yaşlara dudaklarımı birbirine bastırarak baktım. "Hay Allah, yanıma çantamı da almadım, peçete vermek isterdim. Ağlamayın lütfen."

Omuzları çöktü. "Nasıl ağlamam?" Endişe biriken kahverengi gözlerini kaçırarak ellerinin dış yüzeyini yanaklarına bastırdı. "Beş yaşında bir kızım var, yanımda bile değil," dedi, birkaç saniye geçerken. "Çok küçük... Nasıl ağlamam?"

Kaşlarım çatılmıştı şimdi. "Niye yanında değil?"

Kafası yerinde olmadığı anlaşılıyordu aslında, sürekli sallanıp duruyordu ve bakışları hiç sabit değildi. "Eşim öyle istiyor."

"Emin misiniz? Bir baba bunu neden istesin?"

"Öyle olmuyor işte." Sigarasından bir nefes daha aldı, yanakları içeri çökerken yaşının yirmilerinin ancak sonunda olabileceğini düşündüm. "Çocuğum ondan değil, eski eşimden. Bu yüzden istemiyor."

Dudaklarımın arasından bir "hah" sesi çıktı. "Ama bu çok saçma."

"Ona göre öyle değil," dedi, gözyaşları dinmişti, bakışlarını yüzüme çevirdi. Birkaç kez ciğerlerime çektiğim sigarayı keyfim daha da kaçtığından mermerin üzerine söndürüyordum o saniye. "O kendi kanını taşıyan bir çocuk istiyor."

"Kanını sikeyim," diye istemsizce öfkelendim, dudaklarımı birbirine bastırırken sözlerim bir saniye geçtikten hemen sonra kulaklarımdan aktı ve zihnimi ele geçirdi. Sigara dalı dibi görmüştü. "Özür dilerim, eşine de küfür etmiş bulundum."

Güldü. "Hak ediyor."

"Niye ayrılmıyorsun o hâlde?"

"Denedim," dedi. "Bırakmıyor peşimi, şimdi de..." Gözlerini kaçırdı. Derin bir nefes alarak yutkundu. "Kızım üzerinden tehdit ediyor."

Sertçe yutkundum. O küçük kız çocuğunun annesiz ne hâlde olduğunu tahmin edebiliyordum, yakından biliyordum. Tek bir farkla: Benim babam dünyanın en iyi babalarından biriydi. Süper kahramandı.

"Polise gittin mi?" diye sordum, sorgular bir ifadeyle yüzünü tararken. Kollarımı göğsümde birleştirdim, tenim donmuştu ve soğuk hislerimi de donduruyordu.

"Tam olarak iki kez," dedi, arkasını tırabzanlara vererek başını iki yana salladı. "Sonuçları daha kötü oldu."

"Hiçbir şey yapmadılar mı?"

"Yapmaları sonuç vermedi. Geri adım atan ben oldum. Şimdi kızımı da bulamıyorum. Ama bu gece, öyle ümitliydim ki..." Hıçkırarak ağlamaya başladı bir anda, içim acıyla kavrulurken bir adım yaklaştım ve kolunu okşadım destek olurcasına. Elinin biri yüzüne çıktı, önüne gelen koyu saçlarını kulağının arkasına attı. O an sağ yanağında, kulağının alt tarafına yol alan morluğa bakakaldım. "Beni kandırdı orospu çocuğu! Kandırdı!"

Çenesini tutarak yüzünü sola kırdım ufak bir kıvrımla. Gözlerimi yanağında dolaştırdım. Tüm vücudum kaskatı kesilmişti aniden. "Sana vurdu mu?"

Elimi sertçe itekledi bu kez, avuçlarını yüzüne kapatarak ifadesini gizlemesini ve yalnızca ikimizin olduğu terasta dinginleşmesini bekledim bir müddet. Babama mı söylemeliydim? Başka bir şansım yoktu. Bu kadını kaderine mi mahkûm edecektim? En azından babam peşine düşecek kişiler bulurdu.

"Endişe etme-"

O an balkon kapısının sertçe açılan sesi lafımı yarıda bırakırken ikimizin de bakışları o tarafa, gürültünün olduğu yere kaydı. Siyah takım elbiseli bir adamdı kapıda dikilen, sepsert bir ifadeyle gözlerini bir bana bir de yanımdaki kadına değdirdi ve oraya kilitledi.

"Peyker Hanım, gidiyoruz."

"Geliyorum," dedi Peyker, derin bir nefes vererek.

Çatılan kaşlarım altında soğuk bir tavır takınan gözlerimi ona çevirdiğimde sırtını doğrultarak bana baktığını gördüm. Yüzünde ufak bir tebessüm vardı. Gerçekçi geldi ilk kez. "Konuşmak iyi geldi, Gün. Teşekkür ederim."

O an, ona yardım edeceğimi söylemedim. Emniyet müdürünün kızı olduğumu öğrenme ihtimali beni geriyordu, herhangi bir konuda bile kimsenin öğrenmesine alışık olmadığınız bir şey yayılırsa huzursuz hissederdiniz. Öyle bir şeydi. Bu yüzden sessiz kaldım ve yalnızca gidişini izledim. Gecenin sonunda, *gelmemeyi* dileyeceğim onlarca söz duymuştum. Boktan bir geceydi.

Kısa bir an sessizliği dinledim ve çok fazla oyalandığımı, risk alamayacağımı hesaba katarak aşağı inmek için adımlarımı kapıya doğru harekete geçirdim. Balkon, olduğundan daha da soğuktu sanki, üzerime hiçbir şey almadan çıktığımdan öyle hissediyorum da denilebilirdi.

Isınmak amaçlı avuç içlerimi kollarıma sürterken koridora çıktım, bir avucumdaki çakmağı ise yumruğumda saklıyordum. Dosdoğru çantama

atmaktı fikrim. Alt kata ulaşan merdivenler radarıma girdiğinde bir üst kata giden merdiven basamaklarında tanıdık bir simayı gördüm. Şaşkınlıkla aralık kalan dudaklarım ve ciğerlerime yetmeyen nefeslerimle duvar köşesine sindiğimde yalnızca kafamı hafifçe açığa çıkarıp boğuk bir sesle inleyen adamı izledim. Kalbimin göğüs kafesinde fırlayacağını düşündüğüm saniyelerde ise *o adamı* ensesinden tutarak sürükleyen Boris Karalav'ı gördüm.

"Bırak beni!" diye bağırdığını işittim adamın. Dudağının patladığını, çenesinin arasına süzülüp kirli sakallarında koyulaştığı seçebiliyordum; bu mesafeden bile belli oluyordu hasar.

"Seni de bırakırsam beni de siksinler," dedi Boris sakin bir sesle, öylesine sakindi ki sertçe yutkundum.

O an ilk defa, onu üçüncü kez gördüğüm bu gecede dehşet verici bir öfke buldum yüzünde; ağır bir şekilde çehresine yayılmıştı. *Korkunçtu.*

Vücudum kaskatı kesilmişti. Hiç görmemiş gibi yaparak aşağı mı inmeliydim? *Hayır.* Göğsümü şiddetle döven kalbimin üzerine avuç içimi yasladım. Kısık ve oldukça kesik bir nefes alıp içten döner basamaklarda kaybolan adamı izledim kalbim ağzımda. Üst kat, en son kattı ve kırmızı bir girilmez şerit çekilmişti. Sökülüp atılmıştı gerçi, zeminde ölüsü duruyordu; kimin attığı apaçık ortadaydı.

Sessizce, bir gölge gibi duvar köşesine sırtımı vererek dikkatli adımlarla basamakları çıkarken aklıma hiçbir şey getirmiyordum. Mesela babamı. *Başına bela alma,* demişti. Belayı izleme dememişti sonuç olarak.

Alt kattan gelen sesleri duyabiliyordum öte yandan. Müzayede tüm eğlencesiyle devam ediyordu belli ki. Bir basamak daha yukarı çıktım. Hayalet gibi hareket etmem gerekiyordu; izlerimi bırakmadan, çıtımı çıkarmadan ve nefeslerimi sayılı alarak.

Tüm basamakları geride bırakmayı başardığımda öne doğru eğildim ve boş koridorun iki ucuna baktım. Tek bir iz bile yoktu, aralıklarla konulmuş kapılara kaydı gözlerim. Odaya mı girmişti? İyi de hangisine? Başımı arkama çevirerek çıktığım basamaklara göz attım, sessiz görünüyordu. Öne doğru ilerledim, koridorun sağ tarafına bir adım atarak sesleri dinlemeye odaklandım. Loş ve sessiz koridorda çıkabilecek en ufak bir ses bile kulaklarımın içinde yankılanıp bana yolumu gösterirdi.

Gergince kapı önlerine yanaşıp içeriden gelebilecek sesleri dinledim, sağ koridordaki dört kapıyı da dinlerken zihnim beni korku ile alıkoyuyordu. Ne yapacaktı o adama? Derdi neydi? En sondaki kapının tam önünde durduğumda alt dudağımı ezdim ve kulağımı kapıya dayadım.

O kadar odaklanmış durumdaydım ki, kalbimin yüksek uğultusu bile dolmuyordu kulaklarıma.

Neredeydi bu adam?

Bir anda, hiç hesaba katılmadık ani bir zifirî karanlık tüm koridoru ve hatta sağ kolum üzerinde kalan pencerenin dışını da kaplarken; göğsümün ortasına korkuyla büyük pıhtı atmış, bir çığlık basarak sırtımı çevirip anında bedenimi de kapıya yaslamıştım.

Tüm yalının elektriklerinin kesildiğini bir saniye sonra idrak edebildim. Büyük bir organizasyon yapılıyorsa eğer hesaba katılırdı bu tür aksilikler, elektrik kesintisi olma ihtimali doğsa bile jeneratörler devreye girmesi için hazırda olurdu. Niye girmemişti?

Korku ve şaşkınlıkla açılan dudaklarımdan sıklaşan nefes alışverişlerim düşerken etrafta gözlerimi gezdirdim. Hiçbir şey görünmüyordu. *En ufak bir şey bile.*

Elimin tekini bir karış aralanan ağzımın üzerine kapatarak üst üste yutkundum. Ne halt etmeye buradaydım? Camın arkasında ay ışığı bile uzanmıyordu içeriye. Göz gözü görmüyordu.

Birkaç saniye ardından avuç içimdeki çakmağı açığa çıkardım hiç tereddütsüz ve titrek parmaklarımla açarak ikinci denemede alevi yaktım. İyiydi. Sorun yoktu. Bir damla bile olsa önümü görecek bir aydınlıktı. Ölmüyordum; çığlık atmış olmak ölümcül bir hamle olsa bile. Gerçekten aptalın tekiydim.

Kalbim sık aralıklarla vuruyordu göğüs kafesime. Burada ne halt etmeye duruyordum ki? Aşağı inmeliydim. Onun peşine takılıp niye geliyordum? Babamın imtihanı gibi bir şeydim gerçekten.

"Allah'ım özür dilerim," diye fısıldadım, etraftaki karanlığı temkinle süzerek. "Babamı dinleyeceğim artık..."

Bir anda tam karşımdaki kapı sertçe geri çekilip açıldığında dudaklarımı kapadım ve kalbimde zincire vurulan her hissin ayaklarım altında ezilerek korku içinde karşıma dikilişini seyrettim. Cılız aydınlığın arasında yüzü tam anlamıyla seçilmiyordu; ezberlediğim kokusu *ben buradayım, öldün* diyordu.

Uzun bir adımla önümde belirip elimdeki çakmağı kaptığı gibi kapatıp karanlığın göbeğine attı ikimizi. Sorun etmedi, kör olduğumu düşünüyordum hâlbuki ben o sırada. Bileğimin tekine yapışan sıcacık avuç içini hissettim, tenimi sıkıca tutarak çıktığı odanın içine soktu beni, o önde ben de bir adım gerisindeydim.

Kapıyı çarparak kapatırken, delikte dönen anahtar sesini duydum, bir saniye geçmemişti ki sırtım da örtülen kapının üzerine yaslandı. Bileğimi sertçe bıraktı, avuç içim refleks kuşanıp parmaklarının baskı kurduğu noktaya çıktı ve ovalamaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, ilk kez titreyen bir sesle.

Çehresi simsiyah bir kalemle köşelerinden geçilmiş silüeti andırıyordu. "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu, sert bir soluktu kelimeleri. "Söyle bana."

Kaşlarım çatıldı o an. "Ne?"

"Yeterince açık," dedi, *zippo*nun parmak uçlarında çevrilen kısık sesini duydum. "Derdinizi söyle bana."

Boğazıma sıra sıra devrilen dağlar nefes alışverişlerimin de yutkunuşlarımın da önüne geçiyordu. "Hiçbir şey," dedim yalan söyleyerek.

Histerik bir gülüş çıktı dudaklarından, kirpiklerim soğukta kalmışım gibi titremişti anında.

"Hiçbir şey?" *Zippo*nun kapağı açıldı ve tekte yaktı alevini, yüzüne uzanıp şeklini çizemeden kapattı. "Düşünüyorum... Annem olamaz. Ben sıradanım. Babam mı? Onu da sikeyim." Tükürür gibi söylemişti bunu. Sakinliği beni ürkütüyordu. "Tahmin yürütelim o hâlde."

"Boris-"

"Merakını giderelim istiyorum. Konuş, ne merak ediyorsun?" diye sordu, üzerime bir adım gelerek mesafeyi azalttı. "Anladığın dilden gidelim. Oyun oynadığımızı düşün, sor."

O kadar rahatsız olmuştum ki, hıçkırarak ağlamak istiyordum. "Sorum yok."

"Yok mu?" Yalancı bir şaşkınlığın gölgesi sesinde şekilleniyordu. "Boynundaki izi konuşalım. Açık açık konuşalım. Seni öldürecekler. Basit. Anneme yaptıkları gibi." Omuz silkmişti, seçebildim. "Korkma, seni yakmazlar."

Bir tufan gibi çöküyordu onun dilinden dökülenler. Annesini her duyduğumda yenilmiş, çaresiz ve bir o kadar üzgün hissediyordum. Ölecek olmamı duymama rağmen. Boşluğa sabit bakışlarımı kaçırdım ve dişlerimi sıkarak sırtımı duvardan ayırmaya hazırlandım. "Gitmek istiyorum."

"Kalacaksın," dedi sert bir dille, çakmağın alevi yeniden yanmıştı. "Oyun daha yeni başladı, Gün. Nereye?"

Gün.

"Oyun falan değil bu!" diye bağırdım, gözlerim loş ışıkta yüzüne çıkarken. "Bir daha karşına çıkmayacağım, hataydı. Bu kata gelmemeliydim. Aptallık ettim. Oldu mu?"

"Hayır."

"Siktir git, tamam mı?" Sırtımı dönüp kapının anahtar deliğine parmaklarımı götürsem de sıcak elini sol bileğimde hissettim, kavrayarak sırtımı daha sert buluşturdu kapıyla. Çenemi sıktım kemiklerim sızlarken.

"Annemin bana öğrettiği şeyden bahsetmiştim sana dün gece," dedi dokunuşu kaybolurken, gözü dönmüş gibiydi. Tahammülü kalmamıştı sanki. "Annem öldüğü gün bıraktım ben o boktan alışkanlığı. Tüm sevmediklerimi ayıkladım, geriye tek bir şey bile kalmadı çünkü."

Gözlerimi sımsıkı kapatırken koşarak uzaklaşmak istiyordum ondan. Titrek bir nefes alarak araladım kirpiklerimi, yanağımın içini ezdim sertçe. Kanasa da umurumda değildi.

"Bana bunları söyleme," dedim düz bir sesle, tüm duygularıma sırtımı vererek.

"Sıra sende mi yani? Hay hay," dedi ruhsuz bir ifadeyle. "Dün gece yanıma gelme sebebini söyleyerek başla. Hemen."

Avuç içlerimi buz gibi duvara bastırdım. Kanım donuklaşmıştı. Biliyor muydu? Ağzımı mı arıyordu? Anlamış mıydı? Çakmağı karanlıkta seçemezdi, eğer parmak uçları ezberlememişse o işlemeyi.

"Bileklik içindi."

"Doğruyu söyle!"

İrkilerek kirpik uçlarıma tutunan yaşları geri itekledim. Ağlayamazdım. Sebep bile yoktu. Öldürecek değildi ya beni.

"Doğru olan bu, sana elden verip yaptıkların için teşekkür etmek içindi," diye kısık bir sesle fısıldadım, yalana başvurmaya devam ederek. "Başka bir sebebi yok."

"Yok mu?"

"Yok."

"Bunun sende ne işi var, bunu açıkla."

Parmak uçlarında tutuyordu işlemeli *zippo*yu. Eli havadaydı ve açıkça neyi sorduğunu anlıyordum. Salağa yatamazdım.

"Sigara içmek için almıştım, fark etmeden çantama atmışım."

Kaşları ağırca havalandı. "Öyle mi?"

"Öyle."

Dudaklarının bir köşesi sağa kıvrıldı. Buz gibi histerik bir çizgi çekilmişti karanlığın ortasına sanki. "Böyle anlaşamayacağız galiba..."

Eli birdenbire beline gitti ve ardından üzerime doğrultulan namlunun ucuyla karşı karşıya kaldım. Kalbim göğsümden çıkacaktı, yutkunuşlarım boğazımda uyuşmuştu. "Dün gece ne sikim için evime geldin?"

Korkudan dizlerim kaskatı kesilmişti. Gözlerimin önü buğuluydu. Bana öğrettiği teknikleri hatırlıyordum. Ona karşı kullanmalı mıydım?

"Bana silah mı doğrultuyorsun?"

"Sen kimsin?" diye sordu, alay edercesine. "Gün Aksa Alatan, Emniyet Müdürü'nün biricik kızı! Yani? Babanı mı ararsın? Ona güvenmekten başka kimsin sen?"

"Benim en azından güvenecek bir babam var."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kalbimin pişmanlıkla doldu. Yüzüne bakıyordum. Umursamadı ya da öyle iyi saklıyordu ki ben anlayamadım.

"Haklısın... Öyleyse gel beraber arayalım. Belki de baban daha hızlı öter."

Sözlerinde ciddi olduğunu eli cebine gittiği an fark ettim. "Senin başın yanar farkında mısın sen bunun? Ara, *kızınıza silah doğrultuyorum,* de, o zaman gör gününü."

Eli tuşların üzerinde duraksadı. Ekranın aydınlığı yüzüne uzanıp çehresine yol yapıyordu. Kaşları sertçe çatılmıştı ve gözlerinde derin bir boşluk vardı. Hissizlik...

"Kızına iyi davrandım... sonuç? Ne oldu? Ne fark var amına koyayım?" Göğsü sertçe yükselip alçaldı, çene kasları keskinleşmişti. Dişlerini sıkıyordu. "Sana gitmeni söyledim, defalarca kovdum, başına bir şey gelmesin diye o dingil korumandan daha fazla uğraştım. Ne sikim değişti?"

"Tamam! Haklısın! Tamam mı? İzin ver gideyim, bir daha da çıkmam karşına-"

"Dün gece niye geldiğini söyle. Amacın neydi? Konuş."

Her an daha fazla köşeye sıkışıyordum. Başka bir çare bırakmıyordu bana. Bir şey söylemek için aralayamadım bile dudaklarımı. Yalnızca ona bakabildim.

"Konuşmuyor musun, Alatan? Ciddiyetimi nasıl belli etmeliyim sana?"

Derin bir sessizlik yayıldı karanlık odada. Bakışlarım silaha indi, onu alt edebilir miydim? O gece bana tek tek anlatarak öğrettiği şeyleri kafamın içinden geçirdim. Ne kadar zor olabilirdi? Fiziksel olarak dinç

sayılmazdım, antrenmanlara devam etmeyi aklıma kazıdım. Buradan çıkmamı gerekiyordu ilk önce.

Bir anda bana savunma gösterdiği anı gözlerimin önüne çektim ve silahına atılarak bileğini göğsüne bükmek istedim ama birkaç saniye içerisinde kendimi zemine serili bir hâlde bulmam gecikmedi. Belliydi böyle olacağı. Rezil olmuştum.

Tüm bedenimi öylece yere yatırırken sırtımı döven ağrı yüzümü buruşturmamı sağladı, tek avucuyla ellerimi birleştirerek sertçe tutarken nefes nefeseydim. Tek bacağı üst bacaklarımın üzerine bastırılmıştı Çatılan kaşlarım altında alev alev yanan buz mavisi gözlerim hırçındı ve karanlık izin verdiği ölçüde gözlerinin içine asılmıştı.

"Benden öğrendiğin şeyi bana mı satıyorsun?"

Sesi oldukça eğlenir çıkıyordu. Soğuktu da bir yandan. Çenemi hafifçe havaya diktim, saçlarım yüzümü kaşındırıyordu. O da bunu fark etmiş olacak ki, silahın ucunu saç tutamlarıma getirdi; namlunun buz gibi metal ucu tenimde kayarken nefesimi tutabildim. Saçlarımı kulağımın arkasına attı.

"Eğlencelisin," dedi. "Beni yere sereceğini düşünecek kadar da aklını kaçırmış."

Aşağılanmış hissediyordum, bedenimi ateşler basıyordu. Öfke ve sinirden yerimde duramıyordum. "O kadar nefret ediyorum ki senden!"

"Hm-hm..."

Silahın namlusu boynuma, günler önce açılan yaranın üzerine kaydı sonsuza uzayan saniyelerde. Damarlarım parçalanırcasına yüklü bir adrenalin taşıyordu vücudumun dört yanına. Ciğerlerim çürüyordu, kokusunu solurken başıma ağrılar saplanıyordu.

"Bu izin aynısı anneme açılmıştı," dedi fısıldar gibi, diğer dizi yere yaslıydı ve üzerime eğilmişti. "İki ay içerisinde yakılarak öldürüldü."

Dudaklarım titrerken gözlerim yaşlarla yıkandı, dişlerimi birbirine bastırdım ve bir damla bile indirmedim yanağıma. Ölecek miydim yani? Bunu nasıl bu kadar önemsiz bir şekilde söylerdi? Hüngür hüngür ağlayabilirdim her an.

"Biraz korktuk galiba? Hım? Hoşuna gitmedi mi duydukların?"

Bacaklarımı çıplak bırakan elbisemin sıyrılan eteğini bile gözüm görmedi o an. Dermanı çekilen dizlerimi bedenine doğru savurmak istedim ama tutuşu kuvvetini arttırdı. Çırpınışlarım boşunaydı. "Siktir git!"

"Dün gece evime girip çakmağımı çalarken ne düşünüyordun, Alatan? Fark etmeyeceğimi mi? Benim gibi bir adamın?" Başını iki yana

salladı. Duraklamıştım. "Koskoca Emniyet Müdürü baban, sence bunu düşünememiş midir? Oldukça basit bir şeyi?"

Bir karartı dağıldı yüzünde. Kelimeleri zihnime zehirli bir su gibi yayılıp olanları, sözlerini düşünmemi engellese dahi, haklılık payı kanımı donduruyordu. Kalbimin içine bir sancı oturmuştu, dağ olan bir ağırlığı vardı. Babamın aklından ne geçiyordu? Ben o istediği için yapmıştım, sorgulamadan. Ya o, anında ifşa olacağım bir şeyi bile isteye bana niye yaptırmıştı?

"Babam hakkında ağzını asla açma," diye soludum öfkeyle. "Sakın."

Ruhsuz bir tebessüm sıyrıldı dudaklarında. "Kendi babam hakkında konuşayım, istediğiniz bu, öyle değil mi?"

"O piç baban umurumda değil," dedim buz gibi bir sesle, canı yansın istiyordum. "Geberip gider umarım."

O an avucunu elimden geri çekti ve silahı sırtına götürerek beline sıkıştırdı. "Piç babamın bana öğrettiği ilk şey neydi, bilmek ister misin?"

Cevap vermemi istemiyordu. Gücüm de yoktu zaten, öylesine yorgun hissediyordum ki kendimi, çenemi düğümleyip yalnızca ona bakıp sözlerini dinleyebiliyordum.

"Sizin gibilere hiçbir sikimin yaramayacağını... Ne iyilik ne başka bir bok. Haklıydı. Hiç yanılmadı." Sesi yarı alaycı ve tamamıyla tehlike barındırıyordu. "Ateş, suyu daima ısıtsa da su, ateşi söndürür. Basit bir düzen: İyi ve kötü arasındaki ince çizgi... Ateş, yakmayı bilmeli; görevi sadece bu. Ateşinden edeceklere ise asla dokunmamayı... *Eğer sönmek istemiyorsan, yakabileceğin her şeye yaklaş. Yok edene kadar durma.*"

Elinin teki kotunun cebine ulaşırken karanlık tepemizde açılarak daha da yoğunlaşıyordu. Beni süzdü, bacağının biri hâlâ dizlerimi tutuyordu ama benim tüm gücüm çok önce çekilmişti.

"Bana söylediği tek doğru şey buydu. Dinlememiştim. Artık dinleyeceğim."

Derin bir nefes aldı ve parmak uçlarında tuttuğu şeyi dudaklarına yanaştırdı. Gözleri gözlerimdeydi. Salonuna, masanın altına yerleştirdiğim cihaz olduğunu birkaç saniye içerisinde ancak idrak edebildim. Nefretimi kusmak, pişman olan kalbimi yakmak, kulaklarıma biriken uğultuyu silip atmak ve asıl felaket yaklaşırken çorak bir toprak olup uyumak istedim.

Tüylerim tenim üzerinde diken diken kesildi anında; parmak uçlarını açarak arasındaki böceği zemine düşürmeden hemen önce, dudaklarına sürüldü zehirli kelimeler:

"Kızınızı almaya gelebilirsiniz, Sergen Bey."

BÖLÜM 7

ÜÇTEN GERİYE

Bir Gece Önce

Gök, tüm gece zamanı giydiren kara bulutlarla kaplıydı.

Koyu kahverengi saçlarının üzerine geçirdiği kapüşonlu hiçbir halta yaramıyordu. Sağanak sayesinde sırılsıklam olması birkaç saniye sürmüştü. Yağmur damlaları şiddetle başından aşağı dökülüyor ve aynı saniyelerde ağaçlar arasına güçlü bir gürültü bırakarak yayıyordu.

Diğer geceler gibi geçmiyordu bu gece ve bunun farkındaydı genç adam. Islanmaktan, kıyafetlerinin suyu emerek vücudunu sarmasından ve verdiği hissiyattan da nefret ediyordu. Hava ise buz soğuğuydu; aslında, kalbi kadar soğuktu. Yoğun yağışın aksine, onu diri tutan şey durmaksızın esen yeldi; bu yüzden arası yeterince iyiydi.

Yürüdü. Siyah, kalın taban postallarının etrafına çamur lekeleri dağılıyordu her adımda. Sorun etmedi bu durumu. Başını ağırca kaldırdı ve damlaların silip götürdüğü ama kaybettiremediği arabanın varlığına dikti gözlerini. İki farının asfalta uzandığı aydınlık ayak uçlarına kadar geliyordu artık. Bakışları yeniden önüne döndüğünde gök aniden şiddetle gürlerdi. Umurunda olmadı.

Hâlbuki bir zamanlar, küçük bir çocukken en çok göğün uyutmayan uğultularından korkardı.

Şimdi ise geride korkacak hiçbir şey kalmamıştı.

Tek bir şey bile kalmamıştı.

Kendisi dışında.

Her sabah, ayna üzerinde göz göze geldiği adam mezar yeriydi. Ölümcül bir zehir taşıyordu sanki gözleri. Her sabah aynı yangının fitilini ateşleyen ve daha şiddetli bir yangın çıkaran bir savaş yaşanıyordu. Durmaksızın, hastalıklı döngülere esir düşüyordu. Kafasının içinde dönüp duran yeminler onu şu sıralar uyutmamak için daha da fazla uğraş veriyordu.

Hiç dinmeyen bir yangından kalmıştı sanki bakışları. İçine çeken bir karanlık ve dibi gören bir geçmiş vardı. Bir yangının külü göğsüne atılmış, geriye kalan tek düğüm ise önce bileğine ve zaman geçtikçe de

göğsünden öteye atılmıştı. Annesi ona bu kırmızı ipi dolarken böyle olacağını hiç aklına getirmiş miydi? Ne acıydı.

Buz kesen ellerini kapüşonlusunun üzerine geçirdiği montunun ceplerine bastırdı. Günler önce bir başkasına teslim ettiği kırmızı bileklik bu gece ait olduğu yerdeydi. Bileğinde. O kafadan çatlak kız teslim etmişti sonunda. *Yanında bir şey götürerek.*

"*Papina dochka*,"[9] diye fısıldadı Boris Karalav tek bir solukta.

Dudağının bir köşesi alaycı bir kıvrımla bir tarafa yöneldi. Kafasını onaylamaz bir tavırla ağırca iki yana salladı. Çocuğun tekiyle uğraştığına inanamıyordu. Zihnini saran düşünceleri es geçti yine de. *Erteledi.* Her ne sikim çeviriyorsa hesabı elbette sorulurdu. Ormanın kenarında park hâlinde duran arabanın ön yolcu koltuğunun kapısını açtı çok geçmeden ve bir saniye içerisinde bedenini koltuğa bıraktı.

Lamborghini sert bir manevra ile öne atıldı hiç zaman kaybetmeden. Şoför koltuğunda oturan adama bir an olsun değmedi gözleri. İlk önce üzerindeki montu ıslak kapüşonlu hırkayla birlikte çıkardı ve arka koltuğa fırlatırcasına attı. Ardından, uzun kollu siyah tişörtünün kollarını dirseklerine sıvadı. Bir elini saç tutamları arasına sokarak ıslak tutamları geriye yatırdı. O sırada sırtını da geriye, koltuğun döşemesine yaslamıştı.

"Niye geciktin?" diye sordu, gazı kökleyerek orman yoluna arabayı sokan adam. Yağmur şiddetini kesmemişti.

Boris o yana bakmadı. İçeri sıcacıktı ve ıslak olan her yeri kurumaya başlamıştı bile.

"İşim vardı," diye yanıtladı Boris, açık kahverengi gözleri ön cama dolu dolu çarpan damlalarda ve bir sağa bir sola hızla yol alan sileceklerdeydi.

"Ne işi?" diye sordu adam, göz ucuyla ona baktı.

Boris Karalav'ın dudaklarına alaycı bir kıvrım oturdu. "Çocuk bakıcılığı."

Kaşları ağırca çatıldı adamın. "Çocuk bakıcılığı?"

"*Da*," dedi Karalav, sesli ve kesik bir nefes aldı. Gülüşü yüzünde durmadı, hiçliğe karışarak bakışlarına belirsiz bir donukluk bıraktı. "Neyse ki bu gece sondu."

"Şakayı geç artık. Baban bekletilmekten hoşlanmaz, kırk dakika geç kaldın," dedi direksiyon hâkimiyetini ustalıkla sağlayan kırklı yaşlarının ortalarındaki adam, başını çatık kaşları beraberinde iki yana salladı. Gözlerini ön camın ardından ayırmamaya çabalıyordu. Hız sınırını aştığının

[9] *Babasının kızı.*

Ninova

farkındaydı ve tek bir ışık olmayan yolda sürekli aynaları kontrol ederken diğer yandan yağmur yağışına ayak uydurıyordu. Üst düzey makamlarda yaptığı şoför geçmişinin önemi yoktu. Bu adamı babasına başına bir iş getirmeden götürmekti görevi, o kadar.

"Ben de gece bir yerlere gitmekten hoşlanmam," dedi Boris düz bir sesle, boynu küçük bir açıyla sola doğru düştü ve gözleri şoför koltuğunda oturan adamın profiline uğradı. "Anlatabildim mi?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz," dedi, avuç içleri direksiyonu daha sıkı kavrarken. "Bunu babana anlat."

Arabanın ön camına yüksek bir şiddetle vuran yağmur damlalarının sesi, sessizliğe asıldı birkaç saniye. Boris bakışlarını dijital ekrana düşürdü. Saat, 03.17'yi gösteriyordu. Tekerler hızla dönmeye, zaman akmaya ve geride hiçbir şey kalmadığını hatırlatmaya devam ediyordu.

"Niye çağırıyor?" diye sordu bu kez, Karalav. Bakışları yolun üzerinde, karanlığın içindeydi.

"Konuşmak istedikleri var."

Göz kapakları örtüldü. "Ne gibi?"

"Her şey gibi," diye yanıtladı babasının sağ kolu olan adam, sıkıntılı bir şekilde nefes aldı. "O senin baban. Yalnızca seni görmek de isteyebilir."

"İstemez," diye net bir sesle mırıldandı Boris, kalın dudakları bir tarafa kıvrıldı. "Sen ayyaşın tekisin sadece."

Güldü şoför koltuğundaki adam, yandan bir bakışla baktı ona. "Sarhoş olsaydım seni almam için beni göndermezdi, mantıklı düşün."

Babası. Bartol Karalav. Beyin mekanizması farklı çalışan bir adam olsa bile, şu sıralar hırs gözünü daha fazla kör etmişti ve mantıklı kararlar verdiği söylenemezdi. Belki de onun yerini ifşa etmeliydi. İhanete uğradığı kurtlar sofrasında, avcı olduğu konumdan iteklenip av olmaya mahkûm bırakılmış hâliyle ölü bulunması gecikmezdi. Ölmesi problem değildi, *ona istediğini verdiği sürece.*

Gücünü. Gücü olandan aldıklarını. Gücün ondan aldıklarını. Aldıklarını ve daha da aldıklarını.

"*Nevazhno*,"[10] dedi Boris.

Adam birkaç saniye duraksadı. Hiçbir şey anlamamıştı. Bildiği diller azımsanacak kadar az olmasa da bu adamın kullandığı dil hakkında bir fikri yoktu. Sessiz kaldı. Cevap vermek yerine gaza yüklendi ve bomboş

[10] *Boş versene.*

yolun ortasında ilerleyen arabayı varacağı noktaya daha erken ulaştırmak için dikkat kesildi. Şimşek göğü ikiye yararcasına şiddetle çaktı o an.

Dört yanı inleten sağanak gürültülüydü. Boris, ateşten gözlerini aralamadı, yol boyunca yağış sesini dinleyip zihnine vurulu binlerce düğümü çözmek yerine içlerine bir yeni düğüm daha atmayı tercih etti. Babasına gidiyordu. İlk kez, Rusya'dan kesin dönüş yaptığı gece görmüştü onu, apar topar yanına götürülmüş ve farklı cümlelerle *siktiri* çekmesini dinlemişti. Üstelik sözlerinin bir geçerlilik payı yoktu hayatında. Çenesini boşa yormuştu.

Net ve keskin bir gerçek vardı aralarında. Hiçbir silginin silemeyeceği koyu bir mürekkeple yazılıydı: Kabul etmediği her şeyi yıllar boyu kendi elleriyle var etmişti babası, şimdi *geri dön* diyordu. Onun ördüğü kapılar arkasından çıkma vaktiydi hâlbuki. Bir an bile düşünmeden geride bırakmıştı her şeyi, kül olarak hafızasında yer almıştı.

Gitmezdi. Dönmezdi. Dönse bile artık bulamazdı.

Hedef belliydi, çizgi çekilmişti. Hangi tarafta olduğunu hesap etmemişti hiçbir zaman; amacına giden yolda, hapsolduğu hayatın içinde buldukları ya kafasının içindeki cinayet mahallini temizlemeli ya da her düşünceye karşılık gelmeliydi. Geride kalan her gün, sıfır noktasından her adımda ileri taşınmak ve en sona ulaştığında başladığı noktadan kurtulduğunu bilmek istiyordu. Bir hiç uğruna yaşanmazdı; her ne olursa olsun, bir hiç uğruna çabalamadığını görmeye ihtiyacı vardı.

Ona babası mı yardım edecekti? Hiç tereddütsüz kabul ederdi. Bir başkası? Bir yabancı? Kimin olduğunun ne önemi vardı? Ona istediğinin verildiği ölçüde karşılığında canını da ortaya koyabilirdi.

Yine de bir tek kişiye bile güvenmek konusunda fazlaca gaddardı şu sıralar. *Pusat var,* diyordu içinden bir ses. *Kutay?* Onlar yanındaydı ve ikisine de haksızlık ediyordu belki de. Zaman gösterirdi. Yanlış bir hareket gördüğü anda sebebi ne olursa olsun üzerini eze eze geçer, kontrolü bir an olsun bırakmadığı hayatında imha edilen binlercesine bir yenisi eklemiş olurdu. Gerekirse yakar yıkar, ölür ve öldürürdü.

Zar atıldığı an, oyun başlardı.

Oyun, çok önce başlamıştı.

Çok önce usanmıştı. Çok önce canına tak etmişti. Çok önce geride kalmış ve geride bırakmıştı. Zaman geçmiş, eski bir hatıraya dönüşmüştü anılar.

Yol bir saate yakın sürdü. Saat sabahın ilk vakitleri olsa da gökyüzü kör karanlıktan arınamamıştı. Ondan taraf camın küçük aralığından

içeri sızan soğuk rüzgâr düşüncelerini dinç tutarken, araba yavaşlayarak düz bir yola girdiği anda gözleri de etrafta dolaşıyordu. Bir kez gördüğü yüzü ve haritasını aklına kazırcasına çizdiği yerleri unutmazdı. Hafızası daima iyi işlerdi.

Araba bomboş yolun kenarında hızını azaltarak yavaşça durdu, motoru hâlâ çalışır hâldeydi. Derin bir nefes aldı Boris Karalav. İşte gelmişti. Sormasına gerek yoktu. En son burada nasıl bulunduğu hatırındaydı çünkü. Arabadan inmiş ve yaklaşık beş kilometre yürümüştü. Yolun diğer yarısına ise onun adamlarından biri eşlik etmişti. Tek bir farkla, şimdi gecenin en sessiz anındaydı. Diğer türlü, bozulmaz düzenin işleyişi her zaman belliydi.

Düşüncelerinin üzerini kapadı. Sırtını döşemeden çekerek gözlerini şoför koltuğunda oturan adama döndürdü ardından.

"Sen nereye?"

"Buradayım. Seni geri götürüp Regnum'a geçmem lazım," dedi, başını koltuğun gerisine atarak. "Birkaç saat önce olay çıkarmış bizim veliahtlar, yaralama var. İçeri almışlar ifade için, yeni avukatı istediler, aklama lazım. Hem işlevselliğini de test ederiz."

Veliahtlar. Bir piramidin basamaklarında, en üst sayılmasa da üste yakın bir yerde örgütü besleyen dayanakların içlerinde gücü en dolgun olanların çocuklarından bahsediyordu. *Kısacası, onun gibilerdi.* Yalnızca Boris Karalav gizli tutulan, sır gibi saklanandı. Bartol Karalav oğlunu uzakta tutmayı başarmış olsa da o da artık bu oyunun içerisindeydi; her sır patlak vereceği an için doğar ve yaşardı. Uzak tutmak istediği oğlu çukura iteklenmişti, farkında mıydı babası bunun?

Kabul etme vaktiydi öyleyse. Buradaydı. Burada olmalıydı. Her şeyi geride bırakıp kül kokusu solumaya mahkûm bırakılmışsa ödenecek bedeller ve kapanacak hesaplar var demekti.

"Ortalık çocuk parkı gibi anasını satayım," diye homurdandı, Boris. "Olay çıkarmaktan başka ne sikime yarıyor bunlar?"

Güldü babasının adamı. İsmi neydi? Daha önce onu birçok kez görmüştü ve adını sorma gereksinimi hissetmemişti. Yine de bu adam, onu sanki yıllardır tanıyordu. Öylesine rahat ve bilir konuşuyordu.

"Onları adam edecek biri lazımdır belki," dedi gülerek, tek kaşını kaldırdı. Alay ediyordu. "Sen iyi bir seçeneksin."

"Şu konuda anlaşalım," dedi Boris, kafasını geri atarak. "Kimsenin seçeneği olmak için burada değilim."

"Sen seçilmez, seçersin anlamında. İyiymiş." Gülümseyen adam onunla uğraşmaktan geri durmadı. "Yine de sen bunu bir düşün."

"Ağzını açmadın sayıyorum," dedi yüzünü tiksinircesine buruşturarak, kaşları çatılmıştı. Ters bir bakış fırlattı yanındaki adamın suratına. "Bana babamın olduğu konumu vermedikleri sürece o heriflerin itleri için kılımı bile kıpırdatmam."

"Şaka yapıyorum," diye karşılık verdi bu kez diğer adam. "Senin gibi adamlar o tiplere fazla gelir, veliahtlar işin eğlencesinde. Onların yıllarını verdikleri her şeyi bir çırpıda alırsın. Altlarındaki donu alsan farkında olmazlar amına koyayım."

Aptal olan alt kademelere koydukları ve silip atmak için an kolladıkları adamlardı. Üst rütbeler her zaman zeki ve mantıkçı olmak zorunda kalanlardı. Bir de üç büyükler vardı. Babası da içlerinden biriydi. Nasıl bu hâle gelmişti? Kendisi mi istemişti? Her ne sikimse... şu an da babasının yalnızca gücünü istiyordu. Küçük bir çocukken varlığını istediği gibi. Alamadığı gibi. Ne sevgisini ne varlığını ne de babalığını... Şimdi bir halta yaramalıydı.

"Her neyse," dedi Boris donuk bir ifadeyle. "Yakalanmadan git."

"Doğru," diye yanıtladı, aynaları hatırladığı gerçekle kontrol altına alan adam. "Eğer babanla görüştüğümü bilseler, beni kaç kurşunluk ederler sayamam bile."

"Görüşme," dedi Boris, tek nefeste. "Bir Karalav için ölmeye değmez."

"Babanı bilmem," diye mırıldandı sağ kol, içten bir gülüşle. "Senin gibi bir adam için ölmeye değdiğini duydum."

Kimden?

Başını iki yana salladı Boris. "Palavra."

"Eksiktir belki de öldürmemiz de gereklidir."

Siktirsindi.

"*Spasibo*,"[11] dedi aldırmaz bir sesle yalnızca.

Boş sesler, boş kelimeler, gittikçe bulunması zor gerçekler... Nefret ediyordu. Her şeyden.

Direksiyonu daha sıkı kavradı adam, başını da küçük bir açı ile eğmişti. "Hadi sen de dikkatli git," dedi tok bir sesle, alaycı bir gülüş belirdi dudaklarında. "Kurda kuşa yem olma."

Gözlerini devirdi Boris. Daha fazla konuşmak istemiyordu. Eli siyah pantolonunun cebine ilerledi ve kalçasını hafifçe doğrultarak cebine sıkıştırdığı sigara paketini çekip çıkardı. Bir dal çekerek dudaklarının

[11] *Sağ ol.*

arasına yerleştirdiği sırada diğer eli kapı kulpuna ulaşmıştı ve bedenini bir an önce dışarı atma isteğiyle metali kavradı.

"Eklemem gerek belli ki. Yanında sakın sigara içme," dedi gözleri üzerinde dolanan adam. "Adamı sinirlendirmek için yer arıyorsun."

Altın renk *zippo*yu dudaklarına asılı sigaraya yanaştırmış ve ateşleyerek yakmıştı ucunu. Sigaradan derin bir nefes çektiği sırada duydu sözlerini, elmacık kemikleri dışarı çıkıp yanaklarını içe gömülmüştü. Güldü, dalga geçercesine.

"Adam uyuşturucu ticaretinin baronu, *jeste li svjesni?*"[12]

Omuz silkti adam, cümlesinin ilk kısmını anlaması yeterliydi. "Olabilir," dedi tok bir sesle, başını iki yana salladı. "Bu onun işi, sen ise oğlusun. İkisinin ayrımı farklı."

Histerik bir gülüş dudaklarında belirdi. "Her zaman bencil herifin tekiydi."

"Haksızlık etme," dedi sert bir dille. "Başkalarını zehirlese de sen onlardan biri olmayacaksın. Seni koruyor."

"Beni zehirleme yöntemi farklı," dedi Boris, alay etmek istese de sesi ciddiydi. "Bunu o sattıklarıyla yapmıyor."

"Nefret etmen gereken bir adam değil," diye karşılık verdi. "Kutay ve Pusat uğradı yanına, bin uyarı çekti. Seni dışarıda bırakmak için her şeyi yapacak, o böyle bir adam."

"Aklı mı gidik bu adamın?" diye sordu bir an sinirle. "Onların beni ikna edeceklerini mi düşünüyor?" Alt dudağını yalarken ağzı içinde soludu. "Sikerler."

"Eskisi gibi olmanı istiyor. Uzakta ve güvende."

"Güvende?" Soğuk bir mırıltıydı bu, dişleri kasıldı. Sigarasından derin ve sıkı bir nefes daha aldı. "Uzaktaydık. Annemi yaktılar."

Sigara dumanını üflediğinde sinirleri yatışmamıştı. Duman dağılıyordu, dudakları arasından çıkan kelime ise göğsünü dağlıyordu. Belki de aylar sonra kalp ritmini değiştiren tek an bu andı. Acıyı iliklerinde hissediyordu. Bir tek annesi vardı ve onun canına hangi piç göz dikmişse bedelini elbette ödeyecekti.

"Kazaydı..."

Sinirleri daha da gerildi Boris'in. Yağmur damlaları yoğunluğunu azaltsa da ön cama yığınla iniyordu ve gürültüsü aralarında akıyordu.

"Kazaymış," dedi Boris. Kafasını ağır ağır iki yöne salladı. "Çocuk mu kandırıyorsunuz ulan siz?"

[12]*...farkında mısın?*

"Boris... uğraştırma abiciğim."

"Kime ne anlatıyorum ki..."

Bir şey söylemesine izin vermedi ve arabadan çıktı birkaç saniye içerisinde. Arka koltuğa attığı montunu almadığını fark etse de umurunda olmadı. Geri dönmek istemedi. Yağmur damlaları omuzlarına düşüyor ve tişörtünü ıslatarak kemiklerinin ardına geçiyordu sanki.

Patika yolun aşağısına doğru yürüdü, ellerini ceplerine yerleştirmişti. Kısılan gözleriyle etrafı turlarken oldukça temkinliydi. Karanlık dışında hiçbir şey görünmüyordu. Islak toprağın çamurlaşan hâline bastıkça küfür ediyordu. Ne işi olurdu ki böyle bir yerde? Bu gece görüşmeleri için babası özel olarak böyle bir yer mi seçmişti? Çamurlu ve zifirî karanlık. Bir önceki seçtiği yer daha izbe bir yerdi gerçi. Öte yandan, asıl kaldığı yeri hâlâ büyük bir sır gibi saklıyordu babası. Boris kendisine güvenmediğinin farkındaydı.

Önemsemedi.

Gözleri ağaçlık alanı ağırca turlamaya devam etti. Yaklaşık on dakika sonra tahmin ettiği gibi korumalardan biri onu karşıladı, elinde büyük ve siyah bir şemsiyeyle; geriye kalan yolu da onunla beraber sessizlikte geldi. Islanmaktan korunmuştu en azından.

Camlarına cılız aydınlıklar düşen küçük kulübenin etrafında beş adam duruyordu ve iki siyah *BMW* de birkaç metre öteye park edilmişti. Telaşsız adımları kulübenin tahta merdiven basamaklarına ulaşırken çatık kaşları altında dik bakışları kapalı kapı üzerine sabitlenmişti. Çenesi sıkılı, göğsünün ardında çarpıp duran kalbi öfke ile doluydu. Bir an önce gitmeliydi. Belki de hiç gelmemeliydi.

"İçeride," dedi ona eşlik eden babasının adamı. "Sizi bekliyor."

Yanıt vermedi. Sessizlik kaos bırakıyordu derinlerde, fırtına çıkıyor ve zihnini talan ediyordu. Basamakları çıktı aynı sessizlikte, adamlar birkaç adım daha geri gitmişti. Babası yanında güvenmediği adam gezdirmezdi ve en çok güvendiği adamlardan biri onu yol kenarında bekler hâldeydi. Diğeri ise uzun süredir ortalarda görünmüyordu. *Sencer.*

Kapının önünde durdu bir saniye, toparlanmak için veya hazır hissetmek için değildi, sakinliğini korumak içindi. Ne söyleyeceğini az çok tahmin ediyordu çünkü. *Siktir olup gideceksin,* diyecekti. *Seni değil yanımda, aynı ülke sınırlarında bile görmeyeceğim.*

Elini kaldırmak yerine aralık duran kapıyı ayak ucuyla itekledi ve menteşeleri gıcırdayarak açılan tahta kapı loş ışığı ayaklarının ucuna kadar serdi kısa bir an. Derin bir nefes aldığında başını kaldırdı ve daracık

odanın içerisinde zemine sıralanmış yanan mumlara gözlerini değdirdi. Pencerelerden uğultu sesleri geliyordu.

"Sonunda gelebildin."

Kasları ilk tepkisini vererek gerildi. İki gecedir uyuyamıyordu ve ağrıyan başının her saniye daha da şiddetle zonklaması geçen saatleri ızdıraba çeviriyordu. Saatler öncesine kadar Gün Aksa Alatan yanındaydı ve başındaki ağrının sebebi belki de onun çenesizliğiydi. Bir an gülecek gibi oldu ama tepkilerini kontrol altında tutmakta bir ustaydı.

Birkaç adımla tozu çekilmiş odanın içerisine girdi. Çok önce gelip havalandırmış olsalar da genzi yakan bir çürük kokusu geziniyordu etrafta, yüzünü buruşturdu hafifçe. Fazla oyalanmadan çekip gitmeliydi buradan.

Boris tekrar ayağıyla itekleyerek kapıyı örttü. Oda bomboş ve dağınıktı. Terk edilmiş olduğu tek bir bakışla anlaşılıyordu. Köşede eski bir şömine önünde iki sandalyeden sallanana oturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı. Dirseğinin teki sandalyenin koluna yaslıydı ve havada asılı elinin parmak arasında bir puro tutuyordu. Süzülerek loş ışıkta yeterince belirgin olmayan çehresine sinen dumanın izini görebiliyordu Boris.

"Şanslı günündesin ki gelmek istedim."

Bartol Karalav'ın kaşları havalandı etkilenmiş bir tavırla. Oğlunu bir ay içerisinde ikinci görüşüydü ve bir ay için bile fazlaydı bu. Bu ayı saymazsa en son görüşü üzerinden beş yıl geçmişti.

"Lütfettiniz beyefendi," dedi babası alaycı bir şekilde, kaşları istemsizce çatılmıştı. "Çabuk geç otur şuraya."

Ellerini ceplerinden çıkardı Boris. Nefesi daralıp ciğerlerini ezen yoğun bir baskı kuruyordu. "Bula bula burayı mı buldun?"

"Kimse bulamaz burayı, iki saattir buradayım, tek bir kıpırtı bile yok etrafta," dedi babası, başını geriye düşürdü. "Beğendiremedik galiba paşamıza?"

"Pek sayılmaz," dedi Boris. "Seçici bir adamım."

"Kaçarken ancak bu kadar," diye homurdandı Bartol. Açık kahve gözleri ile yakınında duran sandalyeyi işaret etti. "Şimdi otur."

İtiraz edip konuşmalarını uzatmak istemedi. Kesik bir nefes aldı, rutubet kokusu kusma isteğini tetikliyordu. Görmezden gelmeyi seçti ve ayağıyla sandalyeyi babasından uzağa çekerek yerleşti üzerine. Babasının bakışları bedenine dokunuyordu. Hissediyordu.

"Ne için çağırdın?" diye sordu birkaç saniyenin ardından, sırtını sandalyenin arkasına vererek kollarını göğsünde toparladı. "Önemli mi?"

Gülümsedi babası. "Oğlumu görmek istemişimdir. Biraz özlem gidermiş oluruz, fena mı?"

Şaka yaptığının pekâlâ farkındaydı.

"Üzerinde niye bir şey yok?" diye devam etti babası. "Hava soğuk, hasta olacaksın."

İlgili miydi yoksa ilgili gibi olmaya mı çalışıyordu düşünmedi Boris. "İşim var *baba,* ne istediğini söyle."

"Sabahın beşinde?" İnanmaz sesi, kaşlarını kaldıran şaşkınlığına eşlik etti. "Ne işiymiş bu?"

"İşin saati olmaz."

"Niye oğlum, ırgat mısın lan sen? Sabahın beşinde tarlaya çalışmaya gideceksin herhâlde? Öyle mi koçum?" diye sordu, alay edercesine. "En son pilottun, ne iş?"

Omuz silkti Boris umursamaz bir edayla. Islak saçlarını geriye itekledi. "Her defasında uzatıyorsun. Ne istediğini direkt söyle, kurtul."

Bartol Karalav sertçe yutkundu ama yüzüne asılı ifade sabit kaldı.

"Zarları almışsın," dedi, düşünceliydi. "Ne zaman?"

Altın zarlar. Belirli bir vakte kadar her kilitli kapının arkasını görebileceği yardımcı etkenden ibaretti onun için. Bir aylık bir süreyle kişiye verilir ve söz hakkı tanınırdı. Her kapıyı açan bir aracıydı, kıymeti örgüt içerisinde büyüktü.

"Yalnızca birini aldım," diye düzeltti Boris Karalav. "İkisi hâlâ o piçin elinde. Kaybedeceğini anlayınca bitirdi."

Geri adım attıklarını, sosyete karşısında rezil olmaktan kaçındıkları ve sürekli kendi içlerinde el değiştiren zarlardan birini kaybedince götlerinin tutuştuğunu az çok tahmin ediyordu Bartol Karalav. İçlerine hâkimdi, ellerinde büyütmüştü. Şimdi ise hiç olma yolunda ilerliyordu.

Buna izin verir miydi?

"İsteklerini bu yüzden geri çevirme güçleri var demek," dedi babası gülerek, memnuniyeti yüzünden açıkça okunuyordu. "O hâlde uzun zaman sonra ilk kez onların tarafındayım."

Boris bu adamdan destek göremeyeceğini tahmin ediyordu. Yine de karşısında görmek de istemiyordu. Yanında olsaydı eğer düşmanı yerine koymazdı bir ihtimalle.

"Benim karşımda olmayı mı tercih ediyorsun?" diye sordu, cevap belliydi hâlbuki. "Bunu mu anlamalıyım?"

Purosundan keskin bir nefes alarak bacağını salladı bir ileri bir geri. Dumanı üfledi. "Tercihimi senin iyiliğinden yana kullanacağımdan emin olabilirsin."

İyiliği. Onun iyiliği. Bu kelimeden nefret eder olmuştu. İstediği iyilik falan değildi. Gerçeklerdi. Çok istiyorsa iyiliği mezarına götürebilirdi Bartol Karalav. O da imkânsızdı gözünde. Cehenneme gitmesi gerekirdi.

Sonsuz süren birkaç saniye sessizlikte sustu. Konuşmadı. Fırtına habercisi sessizlik derince yayıldı aralarına.

"Şu sıralar durdurulmaz olduğun haberleri geliyor kulağıma." Bir soluk daha aldı ucu ateşe verilmiş purosundan, yanakları içe gömüldüğünde başını küçük bir açıyla yana doğru eğdi. "Nasıl olduğundan bahset bana."

"Sıradan."

Bartol Karalav güldü. *Bartol,* onun lakabıydı elbette ama seviyordu bunu. Ona her kötülüğü yapma fırsatı veriyordu. Nelerden vazgeçtiğini hatırlatıyordu. Yaşına oranla dinç görünen bedenini doğrulttu. "Çok sık tekrar ediyorsun bu kelimeyi. *Sıradan...* kafayı buna mı taktın? Sıradan... ne varmış bu sıradanlıkta?" dedi, kalın dudakları arasına sıkışan puroyu ağzından çektiği sırada alay edercesine, son kelimenin üstüne basıran sesi güç gösterisindeydi. "Bilmelisin oğlum, sen hiçbir zaman sıradan olamazsın. Değiştiremeyeceğin ikinci şey bu."

Buz tutan dudaklarından histerik bir gülüş geçti Boris'in. "İlki?"

"Zeki bir çocuksun, anladığını biliyorum. Bildiğine ise eminim," dedi babası, net bir sesle. "Asla sıradan olamayacak bir Karalav."

İlki, Karalav olmak. *Soy isimler, sökülmez bağlar.*

"Sorun değil," dedi donuk bir sesle Boris. "Bunu kabul etmek için buradayım."

"Olmaman gereken bir yerde."

İşte yeniden başlıyoruz, diye geçirdi içinden Boris. Sessiz kaldı yine de.

Sırtını hafifçe doğrultarak derin bir nefes bıraktı odanın içine Bartol. "Geçenlerde müdürle görüşmüşsün," dedi tok sesi merakını gizlemek için çabalamıyordu. "Başına bela açmaya mı başladın? Ne halt etmeye görüşürsün ulan sen?"

Kafasını onaylar bir ifade ile salladı Boris. O anlarda parmak uçlarına *zippo*sunu almış, metalik bir ses ile birlikte ustalıkla çeviriyordu. "Abartma lütfen," dedi Boris sahte bir kibarlıkla. "Davete icabet diyelim."

"Ne daveti?" diye sordu babası bu kez, kaşları daha da çatıktı. Aklında dönen tilkiler bin düşünce kurup bin bir düşünce yakıyordu. "Ne bok yedin lan?"

Omuzlarını silkti tek hamleyle. "Kızı ile basıldım," dedi, gülerek. "Sanırım fazla sinirlendi."

"Ne?"

Boris babasının sinirli hâlini kendine eğlence malzemesi yapmak istedi kısacık bir an. Normalde huyu değildi ama uğraşmak istiyordu.

"*Kızı beni yatağa attı,* diyorum."

Donakaldı Bartol, şaşkınlıkla aralanan dudaklarını birbirine bastırması ise bir saniye sürdü. Boris ifadesindeki kısacık değişimi yakalasa da geri plana attı bunu.

"Ben senin evveliyatını sikeyim o zaman," diye yükseltti sesini babası. "Ölmek mi istiyorsun oğlum sen? Bu ne demek lan? Adamın kızıyla basılmak ne demek? Kafayı mı üşüttün? Boris! Seni süründürürüm lan burada! Ne demek kızı?"

Boris bıkkın bir nefes çekti ciğerlerine doğru. Tepkisi olağan dışı sayılmazdı, öfkesini üzerine püskürtmesine de alışıktı.

"Bu konu günler önce kapandı, büyütme daha fazla."

"Ne söyledi sana?" diye sordu babası, karanlıkta geçen sesiyle. "Aç lan şu ağzını!"

"Uyardı."

Babası sandalyenin koluna avucunu çarptı öfkesini atmak istercesine. Bakışları bir boşluğa dikilmişti. "Allah bilir ne geçiyordu aklından o piçin." Oğluna baktı yeniden. "Peşini bırakmayacak. Sana geri dön diye diye götüm delinecek lan benim. Adamın kızına mı taktın şimdi?"

Suratını buruşturdu. "Kızla alakam bile yok."

"Adamın kızıyla basılmışsın ama ağzına sıçtığım."

"Hatalı olan kızıydı. Tam bir bela." Duruşunda babasının sinirine dokunacak kadar ürpertici bir sakinlik kol geziyordu. Bir kez daha çevirdi çakmağı ve tepesini başparmağıyla itekleyip bir anlığına ateşe buladı gözlerini. Bakışlarını da parmaklarına sabitledi, *zippo*ya bakıyordu. "Ben doğru olanı yaptım."

"Doğru olan senin burada olmaman!" diye bağırdı Bartol, parmakları duraksadı genç adamın ve ateş hareli gözleri *zippo*dan doğrulup babasının kızgın yüzüne tutundu. "Etrafta gezinmeyeceksin, Rusya'ya dönüp mesleğine devam edeceksin. Ne işin olur lan senin Emniyet Müdürü'yle?

Bi' de onun kızıyla!" Çenesini sıkarak sinirle duraksadı bir an, aklına düşen ihtimalle nabzı uyuştu. "O sikikler mi istedi yoksa? Söyle."

"Tam olarak neyi?"

"Kızı öldürme planları yapıyorlar, haberin olduğunu biliyorum. Kutay söyledi," dedi Bartol. "Senden mi istediler? Aralarına almak için bu mu teklifleri? Kendini onlara böyle mi kanıtlayacaksın Boris? Konuş."

Bir an sessizce düşündü. Böyle bir teklifi... Karşılığında almak istediği her şeyi. Ve öldürmesi istenen o kişiyi. *O kızı.* Yapar mıydı?

"Saçmalık," dedi zehir gibi bir sesle. "Karşılığında bana vadettikleri her ne olursa olsun, tatmin edici olmadığı sürece yüzlerine bile bakmam."

Gözleri kısıldı Bartol Karalav'ın. "Sen o aklından geçenleri unut önce."

"Aklımda bir şey yok."

"Ufak at lan oradan!"

Tamam öyleyse.

"Doğru söylemek gerekirse... aslında hiç fena bir fikir sayılmaz," dedi hiç düşünmeden, hafifçe omzunu silkmişti. "İstediklerim kısa yoldan olacaksa kızı onlara götürürüm."

"Kafandan çıkaracaksın bunu," dedi babası, sakinliğinin son sınırında. "Git, hayatını yaşa. Magazinlerin popüler adamı ol, gözler zaten üstünden ayrılmaz. Ne demeye uğraşıyorsun lan sen bunlarla? Belanın içine düşüp ne bok yiyeceksin?"

"Başa mı dönüyoruz baba? Sürekli aynı şeyleri söyleyip durmaktan yorulmadın mı?" diye sordu. "Tekrar eden cümleleri duymaktan nefret ettiğimi söyledim sana."

Bir an sonra babasının ağzından çıkan cümle tekrardan çok uzak, yangına bir o kadar yakındı.

"Larisa böyle bir adam olmanı istemezdi." Sertçe nefeslendi. "Biliyorsun, değil mi? İstemezdi. Asla."

Camlara çarpan yağmur damlaları kulaklarından içeri hücum ederken bakışlarını o taraftan ayırdı ve boşluğa kaçırdı.

"Annem hakkında konuşma."

"Annen böyle isterdi. Didiklemeyi bırakacaksın Boris. Eğer Larisa'nın iyi olmasını istiyorsan onun isteklerini yapacaksın. Senin iyi olmanı isterdi, o kadar. Oyalandığın yeter artık, geri dönüyorsun. Biletini bizimkilerden birine aldırı-"

Birden öyle şiddetle oturduğu sandalyeden kalkmıştı ki, sandalye zemine serilirken babasının sözleri de yarıda kesilip atılmıştı. Derin

ve keskin bir nefes aldı. Çenesi kaskatıydı. Vücuduna mum ışıklarının sarı gölgeleri uzayarak dökülüyor, çehresinin şeklini alıyordu. Babasına döndü.

"Bir daha beni sakın çağırma," dedi net bir sesle, gözlerini bir an olsun kırpmıyordu. Çenesi titredi. "*Sakın,* diyorum."

Bir adım geri gitti. Babasını süzdü ardından. Onu sürekli itekliyordu. Hiç istediği gibi olmayacağı ortadaydı. Oysa ki o ne zaman istese gelirdi. İçinde cılız bir umuda. Ve her seferinde gelmeyeceğine içten içe yemin ederdi. Bir sonraki görüşmeleri bir mezar başında olmalıydı belki de. Ziyaret etmeliydi. Ama eğer ölen kendisi olursa yanında onu *asla* istemezdi.

Sırtını geri dönüp rüzgâr değdikçe gıcırdayan tahta kapıya yönelecekken Bartol Karalav oturduğu yerden çabucak kalktı ve uzun boylu bedeniyle tam karşısında dikildi. Durdu. Çatık kaşları altında gözlerini yakaladı babasının.

"Derdin ne?" İstemsizce yükselmişti sesi. Buz gibi bakıyordu, sesi ise dalgaları karşısındaki adamın suratına şakıyan kocaman bir yangındı. "*Hoćeš li da te ubijem?*"[13]

Bartol güldü. Teni mum ışıkları altında göz alıcı görünen oğluna baktı. Her zaman göz alıcı bir çocuktu. Larisa tüm güzelliğini kanıtlamak istercesine dünyaya getirmişti sanki. Niye getirmişti ki sahi?

"*Biste li ubili svog oca?*"[14]

Parmak uçları kasıldı, avuçlarını sıktı; nabzı öfkeyle kararıp içinde kalan son aydınlıkları da örtüyordu. "Hiç düşünmeden."

İçi bir miktar acıdı. Ölçüsünü koyamasa da ülkenin ve hatta dünyanın çeşitli yerlerinde üzerine aldığı nefreti sorun etmeyen göğsü dağlandı. Silkelendi hızlıca. Sonra gülümsedi ve elini siyah kaşe paltosunun cebine götürdü.

"Seni niye çağırdığımı söylemediğim için mi bu öfken?" Sol avucu içine aldı soğuk metali ve gözlerini aralarında bir adım kalan oğluna çevirdi. Elini dışarı çıkardı, öne doğru uzattı. "Al."

Boris kaşlarını sertçe çatarak aralarına uzanan avuç içine baktı. Mum ışığının keskin bir parlaklıkla geçtiği halka gözlerinin önündeydi. İfadesi düzdü, anlamsız bakışları koyulaştı.

"Yüzük?" Babasının gözlerini yakaladı saniyeler arasında. "Ne bu?"

"Al," diye tekrarladı ısrarla babası, bakışları oğlunun yüzünden ayrılmıyordu. "Annenin nişan yüzüğü, senelerdir benimleydi."

---

[13] *Seni öldürmemi mi istiyorsun?*
[14] *Babanı öldürür müydün?*

Annesi. Uğruna öleceği tek kadın. Sert bir yutkunma boğazının ortasını delip geçti. Kalp atışları öldürücü bir atıma ulaşmıştı. Annesinin geride kalan hiçbir şeyi yoktu. Kül olmuştu. Adil miydi bu yaşanılanlar? Göğüs boşluğuna bir yumruk yemişti sanki. Çenesi gerildi ama hiçbir şey yansıtmadı.

"Bana mı veriyorsun?"

Başını aşağı yukarı salladı babası. "Sende olmalı, bunu isteyeceğini biliyorum."

Kuşkusuz isterdi. Bu gece sadece bunun için bile koşa koşa gelebilirdi. Yine de bunu onaylama ihtiyacı duymadı. Avucu arasındaki yüzüğü hiç düşünmeden eline aldı ve robotik bir suratla cebine attı. Bir adım geri giderken nefesi yetmiyor gibiydi.

"İyi," dedi düz bir sesle Boris. "Ona ait başka bir şey var mı?"

Ellerini paltosunun ceplerine yerleştiren adam seslice soluklandı. "Yok."

"*Lijep.*"[15]

"Po ve Edi ne âlemde?" diye sordu, yalnızca onunla konuşmak istiyordu Bartol Karalav. Dili çözülsün, aklına insin ve planını yavaşça da olsa kavrasın istiyordu. *İmkânsızdı.* Köpeklerinden bahsederek ilk adımı atmış sayılır mıydı?

Boris bomboş bakıyordu. "Poe ve Edgar," dedi düz bir sesle, düzelterek. "İsimleri bu."

"Annen böyle seslenirdi, hatırlıyorum."

Histerik bir nefes çekti burnundan. "Annem olmadığına göre böyle bir hakkın yok."

Göğsü sıkışıp durdu bir anlığına. Oğlunun bu tavırları dayanılmazdı. "Her neyse," dedi homurdanır sesiyle. "Rusya'da mı bıraktın?"

"Evet," dedi Boris Vedran. "Sahiplendirdim."

"Onlar için ölürdün. Bu kadar kolay mı vazgeçtin?" Suratı hafifçe buruştu, başını iki yana salladı. "Aptalca davranıyorsun."

"Kesin dönüştü," dedi omuz silkerek. "Çoğu şeyden vazgeçtim." *Çoğu şey zaten geçmişti.* "Şu an iyiler. Önemli olan da bu."

"Sensiz ölürler."

"Alışırlar."

Baş ağrısı sinirden alnını dövmeye başlamıştı. Karşısında duran oğlunun inadını kırıp siktir edip gönderemiyordu bile. İyice sözünü geçiremez olmuştu yakınında olanlara. Oğluna zaten hiç geçiremez hâldeydi.

[15] *Güzel.*

Düşünüyordu öncesini. En azından, önceden... Ondan uzakta olmasını istediği anlarda hiç karşı çıktığı olmamıştı. Belki sebebi Larisa'ydı. Annesi için kalabilmişti ama şimdi hiçbir sebep veremiyordu oğluna. Şimdi dibinde nefes alıyordu, yetmezmiş gibi kimliğinde *babası* olarak gözükmesini istemişti. Sözünü geçirmişti üstelik. Niye kabul etmişti ki? Her şey, her an daha fazla bok çukuruna batarken engel olamadıkça deliriyordu.

Artık her şey için çok geçti.

İşin kötüsü, oğlu asla geri adım atmazdı.

Onun hakkında öğrendiği en net gerçek de buydu.

"Ya arkadaşların?"

"İhtiyacım yok."

"Mesleğini bile bırakıp gelmişsin."

İşte bu en zoruydu, diyen içi sancılara boğuldu. Suratındaki ifade oynamadı yerinde. Sakinliği zorlansa da hâlâ boş bakışlarının ve ruhsuz sesinin hâkimiyetini sağlıyordu.

"Öyle olması gerekti." Bıkkınca boynunu geriye düşürdü hafifçe. Babasını inceledi. "Bitti mi sorgun?"

Sessiz kaldı Bartol. Cevapsız geçen birkaç saniye sonra Boris son bir bakış atarak sırtını döndü ve birkaç adımla kapının önüne yürüdü. Arasında ilerlediği mum alevleri sert bir rüzgâra kapılmış gibi sağa sola yalpaladı ama sönmedi.

"Ardez." Sesi kulaklarına ağır bir sessizlikte dolunca adımlarının önü kesildi. Olduğu yerde mıhlansa da arkasını dönmedi. Gözleri kapının geniş gövdesine sabitlenmişti dimdik. Tekrardan duydu sesini. "Nasılsın?"

Babası ona böyle seslenirdi çocukluğundan beridir. Anlamını da yalnızca onun ağzından duymuştu.

Ardez, demişti babası, o yedinci yaşına girdiği gün. *Yıkılmaz, öleceğini bilse yolundan dönmez, fırtına gibi sürükler, ateş olur yakar, alt üst eder ama boyun eğmez. Nasıl? Güzel mi anlamı? Benim aslan oğluma nasıl da yakıştı? Değil mi? Annen koymamı istemedi ama... benim oğlum kimseyi yakmaz, diyor.* Güldüğünü hatırlıyordu Boris. *Ama sana baba tavsiyesi... Eğer sönmek istemiyorsan yakabileceğin her şeye yaklaşacaksın. Bir gün lazım olursa... kendin için her şeyi yapacaksın. Yok edene kadar durmak ise yasak. Anladın mı?*

Anladım.

"Sıradan," dedi yalnızca.

Dış kapıya ilerledi bir saniye sonra. Dışarı çıkarken bir an olsun ardına bakmadı. Tahta merdivenin ıslak basamaklarını inerken, tepesine

Ninova

bir şemsiye açıldığında ve ellerini ceplerine yerleştirerek gözlerini karanlığa diktiğinde de sessizdi. Parmak uçları cebindeki soğuk halkanın işlemesine ulaştı.

Annesine ait son şey miydi bu yüzük?

Son değil, sonun başlangıcı.

Cebindeki telefonun titreşimini hissettiğinde yanındaki adamdan kurtulmuş ve bıraktığı araba ile arasında az bir mesafe kalmıştı. Güçlü adımları duraladı, gökyüzünde sert bir şimşek daha koparak gürültü ve beyaz ışığıyla birlikte etrafı aydınlatırken telefonunu çıkardı; isme bakmadan cevaplayıp kulağına yasladı.

"Çıktın mı babanın yanından?" diye sordu Pusat. "Yanına gelmem gerek."

"Oğlum sen bu saatte niye uyanıksın lan?" diye homurdandı Boris, yürümeye başladığında. Arkasından gelen adamı bakışlarıyla durdurmuş yola öyle devam ediyordu.

"Sen de uyanıksın."

"Benim normalim bu."

Uyku problemleri vardı ve günün büyük bir kısmını uykusuz geçirmek gibi bir düzen de edinmişti.

"Biliyorum," dedi Pusat, çocukluğundan bu yana biliyordu. "Geliyorum o zaman."

Boris gözlerini çevresinde dolaştırmayı sürdürdü. Hava buz gibiydi. "Acil mi?"

"Yarın aradığımız şu minyatürlerin de satışa sunulacağı müzayede yapılacak, biliyorsun," dedi Pusat düz bir sesle. "Önemli birkaç ayrıntı var."

Bir an sert bir nefes aldı. O minyatürler hakkında kulaktan kulağa dolaşan ve deli saçması gelecek ayrıntılar biliyordu. Söylentilere göre uçağın iç kısmında ilk bakışta fark edilmesi neredeyse imkânsız şifreler yazılıydı. Önemi neydi? Ya da ne işe yarıyordu? Tahminleri olsa da net bir şey bilmiyordu. Hatta şehir efsanesi bile olabilirdi tüm söylentiler.

"Birkaç saate evde olurum," dedi Boris, düşüncelerinden sıyrılarak. Bakışlarını ıssız ağaç dalları arasına kaydırdı.

"Anlaşıldı." Pusat bir an dursa da ikinci bir saniye, "Sana başka bir haberim daha var," diye ekledi. "İyi dinle."

"Aksa Hanım!"

Ses, kör edici sağırlığımın geçtiğini belirtircesine kulaklarımdan içeri sızdı ilk önce. Soğuk tenimdeydi ama yeterli değildi. Kanıma yığılan ve damarlarımı içeriden çürütmeye başlayan öfke ateşimi kat kat arttırıyordu. Yeterli değildi. Yakıp yıkmak istiyordum. İçime sığamayıp fırtınaya sebep olan sinirim bir an olsun sönmüyordu. Tozu dumana katmalıydım. Hiç düşünmeden bunu yapmalıydım.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Durdum bir anlığına. Sık nefeslerim göğsüme vurup boğazımdan dışarı yükseliyordu. Düşüncelerimin ekseni kaymıştı. Dakikalar önce ölüm olup bana bakan adamın gözleri bir hayalet gibi peşimde dolanıyordu sanki. *Seni öldürecekler.*

Kafamı omzumun üzerinden çevirerek uçsuz bucaksız sinirimin arasında sesin sahibine yönelttim bilinçsizce dolaşan bakışlarımı. Aslında, gözümün bile gördüğü söylenemezdi, ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim dahi yoktu. Deli edici bir histi. *Beni delirtmişti.*

Bana silah doğrultmuştu. Öldürmek mi istiyordu? Beni mi öldürecekti? Yapar mıydı? Amaçları zaten ilk andan beri bu değil miydi? Düşman saydığım herkesle iç içeydi. En başından itibaren biliyordum bunu. Ne diye öyle olmaz sanıyordum? Kurmacaydı. Peki ya yalancı mıydı? Babam hakkında söyledikleri... *Haklıydı.*

Beni öldüreceklerdi.

Korkma, seni yakmazlar.

Çenem titredi.

Annesini yakmışlar.

İstemsizce kirpiklerim yaşlarla ıslandı o an, gözyaşları yüreğimin sınırları içine doğuyordu. O hâlde, acımasız sözlerini duymayı hak etmemiştim. Beni resmen aşağılamıştı. *Adamın fitilini ateşleyen sizdiniz.* Uyuşan avucumun içinde küçücük kalan dinleme cihazını sıktım yenildiğim öfkenin darbeleriyle boğuşurken. Gözlerimin önü yaşarmış olsa da Vural'ın üzerime doğru yaklaşan bedenini seçebildim ve sertçe yutkunarak dişlerimi üst üste parçalamak ister gibi kilitledim önce, bir saniye sonra ise zemini kırmak istercesine adım atarak ona yaklaşıyordum.

"Arabanın anahtarlarını ver," dedim sertçe, elimi ona uzatırken avuç içim açıktı. Çatık kaşları aşağısında anlamsız bakan gözlerini yakaladım bir çırpıda. "Bana anahtarları ver!"

Göz bebekleri ağırca titredi. Dudaklarını birbirine yaslarken dağınık ve belki de aklımı yitirmiş hâlime bakakaldı. Bıraktığı kız bu değildi. Gözlerinden okunan ilk satır bana bunu anlatıyordu.

"Siz..." Aralık dudakları kesik bir nefes doldurdu göğsünden içeri, kirpikleri kırpıştı. "İyi misiniz?"

"Ver şunu!" diye bağırdım onu duymazdan gelerek, tenimi bir bıçak olup kesen rüzgâr aniden eserek saçlarımı yanağıma serdi. Umursamadım. Aşırı doz adrenalin ve korku pompalıyordu bir avuçluk kalbim. "Hemen Vural! Konuşma! Ver şunu!"

Ben ölecek miydim?

Yanmadan ölecektim.

Umarım geberen o olurdu.

Başını iki yana şiddetle salladığında kahverengi gözleri buz kesmiş çehremi karış karış geziniyordu. "Bunu yapamam," dedi tok bir sesle, bakışları sertleşmişti. "Şu an iyi değilsiniz."

Kalbim cayır cayır yanıp kavruluyordu. Onu dinlemek istemiyordum. Yanımda olmasını ve beni korumak zorunda kalmasını ya da öleceğimi bilerek gözlerimin içine bakmasını... *Yalancıydı.*

Gözlerim siyah takım elbisesi üzerinde dolaştı birkaç saniye, hızlı bir hareketle kapalı avucunu kestirdim gözüme ve dişlerimi sıkıp eline atıldım. Etrafta olan insanların varlığı bile silinmişti aklımdan, aldığım nefesler her yanımı dondurmuştu. Ya da duyduğum kelimelerin hesap edilmez ağırlığıydı bunun olmasını sağlayan.

"Ver şunu bana!"

Çekiştirdi elini, izin vermedim. "Aksa Hanım... Beraber gidelim nereye diyorsanız!"

"Vural!"

Tırnaklarımı derisine saplayarak acımasızca bastırırken avucunu açmaya çalışıyor, bir taraftan da kolunu koparırcasına sarsıyordum. Göğsüne doğru avucumu çarparken birkaç saniye ardından vazgeçmiş bir nefesle pes edip bıraktığında anahtarı elinden kaptım ve nefes nefese çekilerek bir adım geri gittim.

Sert ve sesli bir soluk alarak son kez yüzüne baktım. Suratı kıpkırmızıydı, sinirlendiğini anlayabiliyordum. Önemli değildi. Benim gözüm çok daha dönmüştü. Göz göze geldiğimiz an çenemi havaya dikerek sırtımı döndüm çok geçmeden ve saniyeler içerisinde merdiven basamaklarını koşarak indim.

Araba basamakların hemen aşağısına park hâlinde konulmuştu. Ayağımdaki topukluların sesi taş zemine çarpa çarpa geceye akarak beni şoför kapısına taşıdığında kulpa yapıştı avucum. Bir an bakışlarımı kaldırdım ve koşar adımlarla Vural'ı yakalayan Feza'yı da o anlarda seçebildim.

Feza'nın burada olduğunu ve aslında ne için burada olduğumu bile unutmuştum. Yukarıda, elektrikler kesilip de beni öleceğimden bahsedip üzerime tabut gibi uzanan adam ile baş başa bıraktığında o kadar dağılmıştım ki, kendimi toparlamaya fırsatım bile olmamıştı. Berbat hissediyordum. İhanete uğramış hissediyordum. Babama olan güvenimin kırıkları tarafından ezildiğimi ve kana bulandığımı hissediyordum.

Beni kandırmıştı. Yapmıştı. Bunu yapabilmişti.

Titreyen dizlerimle, düzene sokamayıp krize giren nefeslerimin arasında doğrulup yere attığı cihazı aldığım gibi koşarak aşağı kata inmiş ve sonrasında kendimi dışarı atmam gecikmemişti. Giden elektriklerin ardından beni yakalayıp bir silahla karşıma geçtiği anda kalakalmıştım.

Ateş ve su. Babası. Benim babam. Yutkundum sertçe. Elektrikler merdivenlerin ortasında, korkuyla gözlerime yaşlar dolup durduğu sırada gelmiş olsa da karanlık, yürüdüğüm yolda, hafızama kazınan sesinde, ölümün üzerime düşen gölgesindeydi.

Sözlerini kulak ardı edemiyordum hiçbir türlü. Öylesine bir adama karşı hissettiğim pişmanlığı on ikiden vurup darmadağın eden yine o adamdı. Sayısız yumruk atmak istiyordum kendime.

Gözlerimi kaçırdım ve derin bir nefes alarak arabanın kapısını açıp bedenimi ön koltuğa attım. İki yıl kadar önce almıştım ehliyeti, trafiğe çıkmak konusunda çekincem yoktu ama gözüm öfkeden kör olmuşken, hiç cesaret edebileceğim aklıma gelmemişti. Başıma geliyordu.

Arabanın içi dışarıdan daha soğuktu, hava içeride dibi daha fazla boyluyordu sanki. Her yanım soğuktan uyuşmuştu gerçi, tam manasıyla soğuk farkını hissedebildiğim de yoktu bu yüzden. Mini ve tenimi göz önüne seren elbisenin ısınacağım herhangi bir yanı da olamazdı.

Titrek elimle anahtarı deliğe soktum kısacık bir saniyede. Aldığım şiddetli ve düzensiz nefeslerden kalbim sıkışıyordu. Dudaklarımı sıktım o an. Motoru çalıştırdığım anda hemen sağ tarafta açılan kapının sesini işittim. Yanıma oturan bedene göz ucuyla baksam da kim olduğunu bilirken buna gerek bile yoktu. Vural kucağında eşyalarımla yeniden buradaydı. Kapıyı kapatıp gözlerini üzerime çevirirken el frenini indirmiş, direksiyonu sıkıca kavramıştım iki avucumla.

"İner misin, Vural?" diye sordum, sabrım daha da taşarken. Ona bakıyordum. Sessizce eşyalarımı arka koltuğa bıraktı ve koltuğa oturup sırtını döşemeye yasladı. Bakışları ön camın ardına sabitlenmişti.

"Emniyet kemerinizi takın lütfen," dedi düz bir tonla, sözlerimi duymazdan gelerek. "Sergen Müdür'üm zaten beni öldürecek."

"Vural, in diyorum ya sana! Biraz yalnız kalayım! İzin ver bana, nefes alabileyim! Yeter artık ya! Düş yakamdan!"

Kafasını onaylamaz bir tavırla salladı. "Bunu yapamam. Üzgünüm. Tek kalmanıza müsaade edemem."

Kalbimin ortasına oturan bir yük taşıyordum günlerdir. Bunalmıştım, yorulmuştum, baskı altında hissediyordum. Çıkmaz bir sokakta, dibi gördüğümü sandığım her anda yeni bir dip keşfetmekle meşguldüm. Ve etrafımdaki insanların, en önemlisi babamın... Beni anlamadığı ortadaydı.

Beni bile bile ateşe atmıştı. *Öyle miydi?* Babam bana bunu yapar mıydı?

Her şey benim iyiliğim içindi. Öyleyse, o adamın daha ilk dakikadan yokluğunu fark edeceğini hesap ettiği eşyasını almamı neden istesindi?

Dolan gözlerimi kaçırarak seslice bir nefes verdim ve ön cama çevirdim başımı. Her seferinde daha bir boğuluyordum. Sadece eve gidecektim ve yol boyunca tek başıma kalıp ağlamaktı derdim. Niye bu kadar basit bir şey için izin almak zorundaydım?

Öleceksin çünkü.

Alt dudağımı ağzımın içine yuvarladığım anda omuzlarımı çökerten gerçekleri sindirmek ve sakin kalmaktı tek isteğim. Olmadı. Bu kez yanımdaki adam tarafından karşı çıkılmadı, birkaç metre uzakta arabasına binmek üzere olan adamın varlığı tetikledi çalkalanan hislerimi. Bir ışık parıltısı gibi gözlerim onu seçmişti.

Boris Karalav... Beni paramparça bırakıp siktir olup gidiyordu işte.

"Allah'ın belası," diye fısıldadım istemsizce, direksiyonu avuçlarımın arasında ezerek çevirdiğimde arabayı yola çıkardım tek bir hamleyle, gözlerime çekilen simsiyah örtünün şeytanlarına kulak veriyordum.

"Aksa Hanım?"

Siyah bir *Porsche* vardı altında. Ustalıkla tekerleri çevirip geniş yola fırlayan arabanın peşine takıldım hız kesmeden. Umurumda değildi ne olacağı. Yanımdaki Vural'a mı güveniyordum?

"Ne yapıyorsunuz?" diye sorduğunu işittim Vural'ın, gaza asılırken. "Kemerinizi takar mısınız lütfen?"

Gözlerim camın arkasında çakılıp kalmıştı, nefesimi içimde sıkıca tutarken altımdaki araba hız konusunda önde olan adama kıyasla ne kadar iş görürse arkasında takip hâlindeydim. Bir amacım yoktu. Düşüncem yoktu. Yaptığımın mantıklı bir yanı da yoktu. Gaza yüklendim, hız ibresi biraz daha arttı. Kulaklarım, gözlerim ve göğsüm yanıyordu, ateşim tepeme çıkmıştı.

İlk kırmızı ışık iki dakika sonra çıktı karşımıza. Hızına yetişmek için yüklendiğim gazı sabit hıza çekerken gergince sol pencerenin dışına kaydı bakışlarım, odaklandığım yol ateş hattıydı sanki. Aynaları kontrol etmek amaçlı, temkinle bakındım çevreme. Caddenin ortasında öldürülme olasılığım neydi? Vural bir halta yarar mıydı?

Sıkıntıyla önüme döndüm. Arabanın içi de her dakika ısınırken klimanın açıldığını o an fark edebildim. Birkaç araba daha duruyordu etrafta ve tam arkasında, çarpacak kadar yakın durduğum arabadaki adamın Boris Karalav olduğunu Vural fark etmemiş olmalıydı, yalnızca bana bakıyordu. Delirdiğimi düşünse bile sesi çıkmıyordu.

O an dört bir yana yayılan telefonun çalan sesi kulaklarımdan içeri doldu. Vural'ın hareketlenen bedenini göz ucuyla gördüm ama odağım bambaşka olduğundan dikkatimi veremedim.

"Sergen Müdür'üm," dedi Vural birkaç saniye sonra, başım o yana çarçabuk döndü. Göz göze geldik, gözlerime çakan kızgınlığı görmüş olmalı ki, tahminimce aramayı yanıtlamak için ekrana yaklaşan parmağı duraksadı.

"Cevap verirsen seni aşağı atarım," dedim net ve ciddi bir sesle. "Ölmek istediğini sanmıyorum."

Kaşları çatıldığında, "Efendim bir sorun mu var?" diye sordu, kuşkulu bir ifadeyle. "Bir şey mi oldu?"

Dudaklarımı ıslatarak başımı çevirdim ve ön camın ardına diktim boş bakışlarımı. Yaşadığım anların tazeliği tüm hayati organlarıma cam olup batıyordu sanki.

"Ne olabilir ki?" diye sordum, histerik bir gülüşle. O sırada yeşil ışık yandı. "Sürekli yanımda olan bir adam var. Ne olabilir ki? Güvendeyim sonuçta, değil mi? Ölmemem için buradasın. Babam..." Gaza daha sert bastım, yol boştu ve ilerisi otobana götüren bir ayrıma gidiyordu. "Beni hep düşünür. Sen de bu yüzden peşimdesin zaten."

"Evet," dedi Vural, anlamamış gibi. "Aksa Hanım, kemerinizi takıp hızı azaltır mısınız?"

"Bana karışma," diye yükselttim sesimi, buz mavilerim *Porsche*'nin üzerindeydi. "En azından bu gece... Sadece sus, Vural."

Yol ayrımına girdim. Eve varmak için seçeceğim kavşak artık geride kalmıştı ve Vural bunu anında kavradı. O anlarda telefonumun sesini işittim, sayısız kez çaldı, sonunda boşa düştü.

"Siz öndeki arabayı mı takip ediyorsunuz?" İhtimali bile onu dehşete düşürmüş gibiydi. "Derdiniz ne? Eve gitmeniz gerek. Ciddiyim Aksa Hanım, sağa çeker misiniz?"

"Hayır."

"Amacınızı öğrenebilir miyim peki?" Çatık kaşları gözlerimin önünde uçuştu ondan tarafa bakmasam da. "Aksa Hanım!"

"Kafama eseni yapmak istiyorum sadece, oldu mu Vural?"

"Sergen Müdür'üme yapacağınız açıklamayı dört gözle bekliyorum," diye cevapladı, sert bir sesle. "Çünkü bunun sorumluluğunu asla almayacağım."

"O kadar umurumda ki bu!" Sol elimi direksiyona sararak daha da sıkı kavradım. Soğuk bir rüzgâr sesimde ve yüzümde esiyordu. "Beni bile isteye tehlikeye atan babama yapacağım açıklama ne kadar da önemli ya!"

Aynı şerit üzerinde dümdüz ilerlediğim sırada arabanın hızı biraz daha arttı, ibre tırmanırken *Porsche* hızını inat eder gibi sabit tutuyordu. Büyük olasılıkla takip edildiğinin pekâlâ farkındaydı ve yine daha büyük bir olasılıkla arabayı Bolodor'un önünde, bana aşağı kadar eşlik ettiği sırada tanımıştı; bu da benim arabada olduğumu tahmin etmesini sağlıyordu.

Korkmalı mıydım?

Niye engel olmuyordu? Ya da biraz daha hız yapsa gözden kaybolurdu ve ben pes edip arkasından bakardım. O kadar. Belki de yanında o kız vardı ve onu endişelendirmek istemiyordu.

"İçeride bir şey olmuş. Bu öfkenizin sebebi ne?" Bir bakış atarken yüzüne, nabzıma bir kara delik açılmış da adrenalin hariç her duygumu koparıp almışçasına yutkundum.

Kucağıma bıraktığım cihazı hatırladım birden. Bir elimi direksiyondan çekip böceği aldım ve camı açarak aşağı fırlattım. Rüzgâr hızla götürdü her şeyi, gerisingeri kapadım aralık camı.

"O adamın evinden ne aldığımı biliyor musun?"

"Aksa Hanım! Bunu sonra konuşabiliriz. Kaza yapacaksınız ve kemeriniz de bağlı değil."

"Biliyor musun dedim!"

"Hayır," dedi tek bir solukta.

Kafamı bilinçsizce salladım. "Bilmezsin tabii," dedim, çarpıntıya tutulurken. "Söylemedi çünkü. Gerek görmedi. Hatta evde, masanın üzerine bırakıp gitmiş. Bu kadar önemsemediği şeyi... Bana aldırırken planı neydi? Anında anlayacağını hesap edemedi mi?" Dudaklarımdan çıkan her kelime beni çığ olup içine alıyordu. "Etmez olur mu? Bin kez gelmiştir aklına. Ama bile isteye yaptırdı bana bunu!"

Ağırıma gidiyordu tüm olanlar. O adamın ağzından duymak ise katlanılmazdı. Kabul edemiyordum. Nasıl olurdu? Aklım mantıklı çalışmayı kesmişti. Yenik düşmüştüm birdenbire.

"Anladığını siz ner-"

Lafını yarıda bir bıçak olup kesti kelimelerim.

"Beni sıkıştırdı çünkü!"

"Boris Karalav mı?" Sesi anlamsızdı. Tınısı şaşkın sayılmazdı. Onu onayladığımda lafını tamamladı. "Size herhangi bir şey yaptı mı?"

Silah doğrultmuştu.

"Dinleyiciyi bulmuş," dedim birden, omuzlarım titreyerek çöktü. "Daha bir gün olmadan bulmuş. Beni nasıl bir boka böyle sürüklediniz ki?" Kafamı iki yana salladım istemsiz. "Hadi siz neyse... ama babam..."

Ortama birkaç saniyeliğine sessizlik asıldı.

"Siz gitmek istediniz, plana dahil olan sizdiniz."

"Biliyorum! Sorun bu mu sanıyorsun? Bana..." Yutkundum. "Fark edeceğini bilerek çakmağını aldırdı."

"Bir bildiği olduğuna eminim," dedi Vural sonradan, ifadesiz bir şekilde. "Babanızla konuşursunuz. Şimdi sadece sağa çeker misiniz?"

İbre çizgisinden taşarak yokuş yukarı çıktı, o sırada hiç hesaba katmadığım şekilde kendimi bir anlığına *Porsche*'nin yanına açılan boşluğa kayarken buldum. Kalbim rotasını şaşmış avuçlarıma devrilecek kadar şiddetle atıyordu.

Hızını yavaşlatmıştı. Aksi taktirde benim onunla aynı hizaya gelmem imkânsızdı. Neydi bu öyleyse? Yarışa mı davetti? Eğer öyleyse kazanması saniyelerini almazdı. Ve bunu bile bile sonuna kadar gidecek tek üstün zekâlı insan da ben oluyordum.

Nefeslerim rayından çıkarken kirpiklerimi ağırca kırpıştırdım.

"Ne yapıyor bu?" diye sordum istemsizce, gözlerim yavaşça yoldan çekilerek sol tarafta aynı hizada ilerlediğim arabaya uğradı. Siyah camlar daha da gerilmeme ve telaş etmeme sebep oluyordu.

"Size gitmeniz için şans veriyor."

Kaşlarım ayaklandı bu cümlelerle. "O piç kurusu kim olarak bana şans veriyor?"

Sinirle derin bir nefes aldı. "Kim olarak?"

Beynim ani bir şokla sarsılmış gibi durdu. Kim olduğunu soruyordu ve aslında söylemek tek kelimeydi. *Karalav.*

"Haddini bilmesi gereken biri," dedim birkaç saniye süren sessizliği yararak. "Ona gözdağı vermem gerektir belki de. Hm? Ne dersin?"

Tekrardan telefonun çalan tanıdık melodisi aramıza dağıldığında aramayı kapatması için beklentiyle ona baktım. Bana bakmıyordu. Yanıt vereceğini anladığım ilk an ifadesini kolaçan ederek direksiyon hakimiyetini bozmadan hamle yaptım ve eline ulaşır ulaşmaz çekip aldım, ayağım gazın üzerinden çekildiği için gerilemiştim o saniyelerde. Şimdi yeniden arkasında ilerliyordum.

"Telefonu açmayacaksın, üstelik babamın araması mı? Asla," dedim katı bir sesle, *iPhone*'u arka koltuğa doğru atmıştım bile. Telefonun döşemeye çarpıp koltuk altına düşen sesini de işitmiştim.

"Aksa Hanım, haddinizi aşıyorsunuz gerçekten," dediğinde öfkeliydi, elini saçlarına götürdüğünü görebildim. "Size tahammül etmek çok zor."

Hızla geçtiğimiz sokak lambalarının ışıkları arabanın içerisine bir dökülüp bir karanlığa terk ediyordu.

Bir *hah* sesi çıktı dudaklarımdan. Dudaklarım aralanmış, kaşlarım gerilmişti. Gözlerimi ona çevirdim. "Tüm hayatımın içinde olan sensin ve ben mi haddimi aşıyorum?"

"Buna mecbursunuz."

Avuç içimi direksiyona savurdum sertçe. "Ama istemiyorum! Yanımda olmanı da korunmak zorunda olmayı da istemiyorum! Anlıyor musun ya sen beni? Zor mu bunu anlamak! Benim içinmiş! Her şeyi daha kötü yapmaktan başka ne işe yaradın bugüne kadar?"

Umursamadı hiç.

"İsteklerinizin önemi yok. Sergen Müdür'üm bunu sık sık tekrarlar."

Çenem bir karış açılmış, şaşkınlık beni mengene gibi yakalamıştı. Belki de gerçekten sağa çekmeli ve bu adamı yol kenarına atıp yoluma öyle devam etmeliydim.

"Babam bunu kullandığı için kendinde hak mı görüyorsun?" Öfke ateşi içimi çepeçevre sarmıştı çoktan. Dilimi tutamazdım bu saatten sonra. "Kim olarak? Kimsin ya sen? Beni korumak zorunda olan ama bir kez bile başaramayan Vural! Babam sana bunun için mi para veriyor

onca parayı? Başıma o kadar iş geldi, Vural Bey konuşmaktan başka bir halt yapamadı ama!"

Vural'ın seğiren yüz kasları, kemikten çehresi görüş açımdaydı. Karanlık korkutucu kılıyordu bakışlarını. "Babanızın düşmanının oğluyla yakalanacağınızı inanın ben de hesap etmemiştim."

Bir yol bir de onun arasında mekik dokudu buz soğuğu bakışlarım. Yanlış mı anlıyordum? Yoksa bu ahmak... "Sen..."

"Artık daha dikkatli olacağıma emin olabilirsiniz."

"Sana bu cesaret nereden geliyor bu gece? Ne söylediğini kulağın duyuyor mu senin?"

Gözlerini devirdi. "Çocuk gibisiniz."

"Bana ba-"

Bir anda, gözlerimin yol üzerinden koparak yanıma düştüğü kısa bir vaktin içinde arabanın hafifçe öne savruluşu beni kendime getirdi. Sonuna kadar açtığım gözlerimle ne olduğunu anlamaya çalışırken yanımdaki adamın köpüren sesini uğultu hâlinde kulaklarımda hissettim.

Yüksek doz bir titreme korkularımın kolundan tutup önüne katarken sırtımı dikleştirdim ve direksiyonu sıkıca avuçlayarak bir an bile kırpmadığım gözlerimi yola diktim. Aptaldım. Aptal yerine de konmuştum. Kandırılan ve kanandım. Dikkatim buhar olup uçmuştu zaten, ölmem de an meselesi sayılırdı. Aniden, bir kalp atışı zamanda ölüp gidecektim. Yakmayacaklardı. Belki de yanmaktan beter edeceklerdi.

Gözlerimi bir saniyeliğine yumdum, ardından açtım. Fark etmeden arkasından ağırca sürtündüğüm *Porsche*'nin yanından geçip gitmem gerekiyordu bir an önce. Peşine takılıp hırsımı almak istemenin mantığı yoktu. Öldürmek mi istiyordum? İkimizi aynı anda mı? Ve o da buna izin veriyordu. Ya da ben öyle sanıyordum. Canımın acısını çıkarmak için birlikte ölüme gitme olasılığımı hesap edemediğim bu adama dair her düşüncem uçuk ve katlanılmazdı.

"Arabayı hemen sağa çekiyorsunuz," dedi Vural sert ve dik bir sesle. "Çocuk oyuncağı mı bu? Yeter artık."

Haklı olsa bile o an herkese nefret duyduğum ve özellikle sözlerinden sonra yüzüne bakmayacağım için sessiz kaldım.

Biraz gaza asıldım. *Porsche*'yi geçip aramıza mesafe koyduktan sonra ilk gözden kaybolduğu noktada sağa çekmekti planım. Sonsuz gelen her saniyede hız ibresini zorladım ve sağ tarafında yol alırken ne ara tuttuğumu fark etmediğim nefesimi ağırca bırakırken göz ucuyla bana baktığını hissediyordum. Dönüp ona bakmadım.

"Atlatalım, arabayı vereceğim sana," dedim sakin tutmaya çalıştığım sesimle, gerginliğimin önüne geçemiyordum gerçi. Kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Biraz sabret."

Sessiz kaldı. Dudaklarından tek bir kelime çıkmazken dikiz aynasını kontrol ettim hızla. Birkaç araba dışında yol bomboştu. Öte yandan, korkuyla uyuşan nabzıma peşimden çıkan ve sol yandan yaklaşan araba eşlik ediyordu. Boğazımm ortasına çöken kupkuru hissi yutkundum. Ne yapıyordu? Kara gecenin altında hamlesini tahmin edemediğim bir adamın şimdi peşimde olduğunu görmek ürkütücüydü pek tabii. Karanlıktan daha koyusu dibe daldıkça açığa çıkardı, dibi tutan gece hem daha koyu hem de daha aldatıcıydı.

"Delirdi galiba," diye fısıldadım, çatık kaşlarım ayna üzerinden simsiyah arabayı yakalarken. "Ay delirttim galiba."

"Kim o?"

Sol yandan üzerime yaklaşan araba tarafından köşeye sıkıştırılırken gözlerim irice açıldı. "Aaa, manyağa bak," diye soludum, gözlerim korku içinde titrerken. "Ben ona böyle mi yaptım?"

"Arabasına çarptınız."

"Öyle bi' dokundurdum," diye savundum kendimi, tek omuzumu silkerken sakinliğimden ödün vermiyordum. Ya da iyi bir maske ile gizliyordum. "Ne var yani hafif dokundurduysam? Yanlışlıkla oldu."

"Aksa Hanım, telaş yapmayıp hızı arttırın ve iyi niyetli olduğumuzu belli edin, böylece yolumuza bakalım." Oturduğu yerde dik bir konum alarak eğildi, camın arkasına baktı tahminimce. "Kornaya basın şu an..."

"İyi niyetli değilim bu arada, hak etmişti."

"Bunu bilmesine gerek yok," dedi homurdanarak, avuç içi direksiyona kavuştu ve kornaya basarak mesaj verdi kendince. "Hah şöyle."

Porsche yol kenarına doğru arabanın üstüne gelirken direksiyonu kontrol altında tutup aynı zamanda mantık çerçevesinde düşünmekte zorlanıyordum. Suçlu bendim. Her zamanki gibi. Bacaklarım kaskatı kesilmişti, stresle midem kaynarken boğazım da düğüm düğümdü ve ben bununla baş edemeyeceğimi hissediyordum; gaz pedalını gevşettim yavaşça.

"Vural... iyi niyetimizi anlamadı galiba."

"İyi niyetli olduğunuza saftirikler bile inanmazdı," dedi homurdanarak. "Bu gece başınıza bela mı almak derdiniz? Söyleyin bileyim."

Galiba öyleydi.

"Vural ne yapacağız?" diye sordum çaresiz geçirdiğim saniyelerde. "Boku yedim, Vural."

"Sakin olun, kenara çekin. Durumu anlatır, özür dileriz. Babanızın ismini duyunca anlayışlı olacaktır."

Gergince güldüm. "Babamın ismini duyunca anlayışlı olacak en son isimden bahsediyoruz. Bu geceden sonra üstelik."

"Ne?"

Hızı azaltmak yerine tekrardan daha fazla yüklendim. Yanından geçip gitmeli ve birkaç kilometre sonra çıkan yol ayrımında onun olmadığı yönü tercih etmeliydim. *Güzel.*

"Evet," dedim kendi kendime planımı beğendiğimden, seslice nefes vermiştim. "Halledeceğim. Korkma, Vural. Güvendesin."

"Aksa Hanım ne diyorsunuz?"

"Korkma diyorum, şoförlükte iyiyimdir. Tutsak olmadan önce... Yani sen hayatımda yokken yarışırdık ara sıra Beliz'le." Gergince, dudaklarım kapalı güldüm içime. "Babamın haberi yok tabii."

Yarıştığımız kısmı rahat olması için abartıyor olabilirdim ama korkacağı bir şoförlüğüm yoktu. Ortalama sayılırdım.

"Korkmuyorum ben Aksa Hanım."

"Hayır, korkuyorsun." Başımı iki yana salladım reddederek. "İnkâr etme."

O sırada yanımdan geçerek önümü kesen araba afallamama neden olurken hızı istemsizce yavaşlattım. Ölmek istiyorsa yanlış insana bulaşıyordu. Üzerini tepeleyip geçersem büyük olasılıkla canından olan ben olacaktım zaten. Belki de beni öldürmek için bu anı seçmişlerdi. Öyle olsaydı kendi canını da tehlikeye atar mıydı? Dikkatimi bozup hakimiyetimi kaybederek haber sayfalarına facia olarak geçmemi sağlayacaklardı. Plan bu muydu?

Kanımın akışı dondu birden, içim buza dönerken aniden fren yaparak yolun kenarında sertçe durduğumda tekerlerin yakıcı sesi nefeslerime karışarak yayıldı etrafa. Bedenim öne doğru savrulmuş, emniyet kemeri takılı olmadığından kafam neredeyse direksiyona gömülerek kaymıştım. Saç tutamlarım yanaklarımdan aşağı sarılıp birkaç telini dudaklarıma dolarken ciğerlerimdeki nefesi tek solukta verdim ve kafamı bir saniye ardından kaldırdım. Kalbim gümlüyordu. Yok olmayı dilemem gereken nokta buydu. *Porsche* küçük bir açıyla çapraz bir şekilde durmuş, bu anı idrak edemeyen aklımı kıskıvrak yakalayan adam açılan ön kapıdan karşıma çıkmıştı.

Bu tarafa doğru yaklaşan adımlarını, kemikten yüzünü ve kısık, dümdüz bakan bakışlarını görebildim. Camın ardında göz göze geldik saniyeler sonunda. Onu sinirlendirmiş miydim?

Boris Vedran Karalav beni gebertecekti.

"Karalav mı?" Şaşkın ses yanımda oturan adamdan geliyordu. "Ciddi olamazsınız!"

Yüzümü avuçlarım arasındaki direksiyona gömerek gözlerimi hissettiğim garip utancın beraberinde yumdum. Adamı kışkırtan bendim. Derdim neydi? Hırsımı almak için böyle aptalca davranmamın sonucu da aynı oranda net olurdu işte.

"Sinirinizin sebebi anlaşıldı," dedi Vural. "Korkmayın sakın, ben buradayım."

İnan, çok rahatladım şu an.

Olduğum taraftaki kapının açıldığını duydum önce, dondurucu esen rüzgârın içeriye akarak kemiklerime sarmalandığını hissettim. Kokusu da beraberinde ciğerlerime inip kalp atışlarımı sancılandıran yoğun bir adrenalin karıştırmıştı bünyeme. Kulaklarımın arkasından sızan ürperti tüylerimi diken diken yaparken kaskatıydım. Dudaklarımı birbirine yasladım. Beni hâlâ sinir edebiliyordu, varlığı yetiyordu bunun için.

"Bana bak," dedi, kalın sesi uyarır bir tınıdaydı.

Karanlık, gölgesinin arkasına saklanıp üzerime devriliyordu onunla beraber. Tüm hislerimin göğsümü kestiği ağır bir andaydım sanki. Gözlerimi sıktım. Kafamı kaldırmak istemiyordum.

"Yolunuza devam edin," dedi Vural, uyarır sesiyle. "Bir daha bu tür bir şey yaşanmayacak."

Saniyeler içerisinde sol omzumun üzerinden akan nefesini hissettim. Üzerime mi eğiliyordu? Ayak parmaklarım topuklu ayakkabılarıma sertçe gömülürken kaşlarım çatık, gözlerim sıkıca yumuluydu.

"Ölmek için bu kadar acele etme," dedi, fısıldar sesiyle kulağıma doğru. Yüksek bir duvar kadar düz, tırmanıp ardını görmeyi göze alamayacak kadar korkunçtu. "Ve bir daha sakın beni kışkırtma."

Sıfırdaydım. Bu gece tek bir şey bile sıfırı alt edemiyordu ve elimdeki koca bir hiçle evimin yolunu tutmam gerekirken yüzüne bile bakma cesaretimin olmadığı bir adamın öfkesiyle her saniye daha da alevleniyordum. *Öleceksin, aceleye ne gerek var?* Sağ göz pınarımdan bir damla yaş akıp burun kemiğime devrilirken sesimi yutan taraf oldum ilk kez.

"Uzaklaşıyorsun," dedi Vural, sert bir sesle. "Hemen."

Sözlerinin etkisi hiçti. Bulanık bir suydu zihnim aynı anlarda. Kulaçlarım yetmiyordu.

"Ehliyeti baban sayesinde aldığını tahmin etmek zor değil." Alay eder sesi alnıma ince bir ter tabakası döşeyip ensemi nasıl soğutabiliyordu? "Kemer takmayı bile öğrenememişsin."

Beni kışkırtan kelimeleri damarlarımın arasına direkt enjekte edilip anında etki sağlıyordu. Ehliyeti kendi çabam ve isteğimle almıştım üstelik. Babamın kim olduğunu bilen kişi sayısı bir elin parmağından bile daha azdı. *Ya da ben öyle sanıyordum.* Düşman saydığım insanlar yüzümü bile ezbere bilip elçi yollayabilecek bilgiye sahiplerdi.

Saçlarımı talan eden nefesi üzerime örtüldü. "Ya da ecelini arıyorsundur? Hm? Doğru tahmin mi?"

Beni korkudan bayıltmaksa amacı başarılıydı. Tüm rüyaları öldürüp kabuslardan var olmuştu sanki bu gece, gözlerimi yummaya korkup aynı zamanda açmak için girişimde bile bulunamıyordum.

Ruhsuz gülüşü diken diken yuvarlandı tenimde. "Galiba öyle."

Nefesimi tutarak yerinde tepinen kalbimin sancısını durdurmaya çalıştım. Avucumu göğsüme yaslamak, dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istiyordum.

Gövdesinin uzaklaştığını hissettim bir sonraki an, buna rağmen taşa dönen vücudum kımıldatamadım. Kulaklarım keskindi, yalnızca işitiyordum. Bir de... Kokusu ciğerlerimi savunmasız bırakıyordu.

"*Nakhuy takogo telokhranitelya kak ty.*"[16] Aksanlı sesi derin bir nefes alma ihtiyacı hissettiriyordu her seferinde.

Saniyeler sıyrılıp geçti. Kısa bir an içerisinde kapanan kapının gürültü dolu sesini, ardından asfaltı boyayan tekerlerin sert manevrasına ait sesi de duydum. Göz kapaklarımı geri iterek gözlerimi açmış olsam da kafamı kaldırmadım. Vural'ın çatık kaşlarıyla ön camın ardını izlediğini görebildim sadece.

Gitmişti.

"Gitti," dedi, bana dönerek. Bakışlarımız kesişti. "Kalkabilirsiniz."

Kıtalar arası nefessiz koşmuş gibi ağır bir yorgunluk kalmıştı sırtımda. Başımı sessizce salladım ve gerginlikten ağrıyan uzuvlarımı yumuşatmak istercesine doğruldum. Parmaklarımı çözdüm direksiyondan, hafifçe terleyen avuçlarım kıpkırmızı kesilmişlerdi. Ön camın dışına sabitledim gözlerimi, parmaklarımı ovuşturmaya başlamıştım.

"Size ne söyledi?"

---

[16] *Senin gibi korumanın amına koyayım.*

Tereddüt etmedim. "Hiç."

"Ağladığınızı gördüm."

Başımı kucağıma düşürdüm, bakışlarım ellerimde kaldı. Çenem dalgalanıp titrerken dişlerimi ezip tırnak diplerimi kazıdım. "Ağlamadım. Korktum sadece, ağlayacak gibi oldum... ama ağlamadım. O adam... beni ağlatamaz."

Ölmekten. Korktum. Korkuyorum. O adamın dudaklarından çıktığı andan itibaren gerçekliğini gördüm çünkü.

Ölüm orada, er ya da geç, bir şekilde avlar düşeni. Korkağım, dizlerim doğuştan yaralı ve her zaman en iyi bunu saklarım.

"O adamdan mı?"

Birkaç saniye duraksamadan sonra kafamı salladım yalnızca.

"Endişe etmeyin, eve dönebiliriz artık." Gözleri üzerimde hareket hâlindeydi, hissediyordum. "İzin verirseniz geçeyim direksiyona?"

Tek bir söz bile etmedim. Kısa bir saniyede yer değiştirdiğimizde ve sırtımı geriye yaslayıp kollarımı bedenime sardığımda sessizlik sonsuzluğa tekabül ediyordu. Başımı pencere olan tarafa eğip yolu izlediğim süre boyunca telefonlar sürekli çalıp boşa düşüyordu. Sergen Alatan olduğunu biliyordum. Vural o anlarda hoşnutsuzluğunu belirtmek için yandan bakışlar atıp ima dolu sesli nefesler alsa da hiç etki etmedi bunlar bana.

Sinir bozucu bir durgunluk kalmıştı vücudumda. Bir nefes için aralanıp kapanan dudaklarımı dişlemeyi yolun yarısında bırakmıştım hatta. Tüm gece hırçın ve beni boğmak için çarpan dalgalar geri çekilmiş, geriye de durgun bir deniz bırakmıştı.

Araç evin bahçesinde durduğunda yolun uzamasına sebep olan kişi olarak sustum. Emniyet kemerini çözüp aşağı inerken suratım dümdüz ve soğuktu. Arka koltuktan deri ceketimi ve makineleri aldığım gibi yüzüne bile bakmadan kapıyı sertçe örttüm, ardından dış kapımıza yürüdüm. Vural'ın bu gece ağzından çıkan sözleri asla unutmayacaktım.

Gözlerim kapının önünde çatık kaşlarıyla dikilen babamı radarına aldı. Bir şekilde biliyordum. *Kızınızı almaya gelebilirsiniz,* sözünden sonra arabanın izini şehir içi kameralar sayesinde sürüp konumumuzu bulduğunu ve bunun yalnızca bizi aramayı bırakmasını sağladığını biliyordum; öfkesi kara gözlerinin içinde birbirine girmiş, silinip gitmemişti. Ama bu kez umurumda değildi. Çünkü bu konuda yarışamayacağı kadar öfke dolu olan bendim. Kandırılmış ve hayal kırıklığına uğramış hissederken hakkı olan da ben oluyordum.

Bakışlarım adımlarımın izlediği yolu takip ederken dudaklarım düz bir çizgiydi. Birbirine bastırdım ve kısık bir nefes alarak merdiven basamaklarını çıktım.

"Gün?"

Hiçbir karşılık vermedim. Konuşmak, sorgusunu dinlemek ve aslında sorularımı yanıtsız bırakacağına emin olduğum anlar yaşamak istemiyordum. Odama gitmeli ve hayatıma dâhil olan sincabımla ilgilenmeliydim. Alfi... Saatler öncesine kadar Alis olmasına karar verdiğim ve babamın da deli divane başka bir isim aradığı sincabım. Hiç yargılamadan ve anlamadan beni dinlerdi. En azından bana *arkadaş* olacak bir hayvana sahiptim. O da bir gün gidecekti gerçi.

Geri plana atmak durumunda kaldığım için hâlâ açıklama bekleyen Beliz'i aklımdan çıkardığımdan bir ton azar da yiyecektim aslında. Bundan emindim. Yine de bahaneler üretip gerçekleri gizlemek zorunda bırakıldığım anlarda sürüklenip dururken başka bir seçeneğim yoktu. Gün ve gecelerim karman çorman geçerken kendime bile ulaşamıyordum.

"Gün, kime diyorum."

Sayısız düşüncelerimin kontrolü irademden çıkalı çok oluyordu. Bir silah doğrultulmuştu üzerime, o anların birinde miydi? *Hayır.* Sorular soran ve karanlıkta tüm aydınlıkların boğazına sarılan bir çift ateşten göz üzerime dikildiği an mıydı yoksa? Ya da öleceğimi apaçık bir dürüstlükle gözlerimin içine baka baka söylediği an sayılabilir miydi? *Hiç.*

"Koskoca Emniyet Müdürü baban," demişti Boris Karalav, kalbimi tanınmaz hâle getiren kelimelerdi duyduklarım. "Sence bunu düşünememiş midir? Oldukça basit bir şeyi?"

Evet, bu andı. Bu sözlerdi. Beni kendi doğrularıma düşman etmişti.

Yönüm bile zifirî karanlıktı.

Evin içine girdim aynı saniyelerde, arkamdan çarpılan kapının güçlü gürültüsünü işitirken sesimi çıkarmadan yürüdüm beyaz duvarların arasında. Birkaç adım geride peşimden gelen adamın adım seslerini duyuyordum. Sesini çok duyduğunuz insanın sessizliği can yakardı. Yıllardır babama karşı kullandığım etkili çözüm yöntemlerinden birisi buydu ve kullanmaktan geri durmayacaktım.

Tüm yaşananları ve o sözleri böcek sayesinde duymuştu. Oradaydı. Varlığı uzakta olsa da duyacağını biliyordum. *Kızınızı almaya gelebilirsiniz, Sergen Bey.* Gelmişti belki de bulamamıştı. Bir gün döndüğünde tamamen bulamayacaktı. Beni öldüreceklerdi ve bunu biliyordu.

Merdiven basamaklarını hızla tırmandım, nefeslerim göğüs kafesimi sallar bir ağırlıkta çıkıp kalp atışlarımı yoğuruyordu.

"O adam sana bir şey yaptı mı?" diye sordu son basamağı çıkıp koridora yönelirken. "Gün! Aç şu çeneni!"

"Ne olduğunu duydun, orada değilmiş gibi davranma."

Kara bulutlar vardı sanki tepemizde, tiz bir sessizlik yaşandığında daha da belirginleşmişti bir de. Ardından, "Oraya geldim," dedi dümdüz bir sesle. "Ama benim kızımın her an her yerden çıkıp ne zaman nerede olacağı bilinmediğinden elbette ki bulamadım."

"Benimle konuşma baba," dedim sertçe, büyük bir kırgınlık ve öfke taşıyordum. Hâlâ beni suçluyordu.

Koridordaki ışık kapalı olduğundan karanlık yayılmıştı. Tam odamın kapısının önünde durduğumda omzumdan yakalayarak beni durduran adama karşı çıkmadım. Beni kendine çevirdiğinde sertçe ve ciddiyetle çatılan kaşları arkasında krallığım kuran karanlığa denk geldim.

"Bana küstün mü bir de?" diye sordu, nefesinin altından. Ellerini iki yanından bel boşluğuna sabitledi. "Ben senin babanım. O piçin oğluna inanıp sırtını bana dönemezsin. Sinirlendirme beni."

Nefesim daralırken kaşlarımı çatarak yanan gözlerimle tutundum gözlerine. "Bana kızıyorsun baba," dedim. "O adamın söylediklerini duydun, bana açıklama yapman gerekirken suçluyorsun."

"Ne açıklaması?"

Şaşkınlıkla bakakaldım bir süre yüzüne. "Şaka mı yapıyorsun baba sen?" diye sordum sinirli bir şekilde. "Söylediklerini duymana rağmen, hâlâ *ne açıklaması,* diyorsun baba ya. Beni kandırmanın açıklaması! Başka ne olabilir?"

Bir kılıf geçirmişti ifadesine, ki karanlık tavrını açığa çıkarmaya meyilli de değildi. "O adam ne söylerse söylesin benim senin iyiliğini isteyeceğimden kuşkun olmamalı, Gün."

"Bana açıklama yapmak zorundasın ama! Beni böyle geçiştiremezsin! Ne olduğundan bahsetmek zorundasın!"

Ağlayabilirdim her an. Bu söz kadar nefret hissettiğim başka bir söz daha duymamıştım. İyiliğimi istemesindi artık.

"Gün."

"Senden açıklama istiyorum," dedim yorgun bir sesle, itirazı ya da herhangi bir manipülesi umurumda değildi. "Bile isteye beni o adamın radarına attın. Daha bir gün olmadı ya, bir gün! Sana güvendim, istediğini bir an olsun sorgulamadan yaptım. Adamın en çok kullandığı

eşyasını bana aldırırken kafanızdan ne geçiyordu ki? Beni daha çabuk öldürmeleri için onlara bahane vermek mi?"

"Çıkar şunu aklından," diye sert bir dille soludu, öfke capcanlı ve suretine bürünüp karşımda dikilir hâldeydi. Derin bir nefes aldı, avuçları omuzlarımı kavradı saniyeler içerisinde. "Öyle bir şey olmayacak. Ben buna izin verir miyim sanıyorsun? Çocuk oyuncağı mı bu? Elini kolunu sallaya sallaya kim senin saçının teline zarar verebilir?"

"Kim mi?" Sahte ve ruhsuz bir tebessüm giyindi dudaklarım. "Bunun oldukça basit yöntemleri var. Boynuma yara açabilen insanlar, beni gayet öldürebilir. Bana bu gece silah doğrultan insanlar kökümü bile kazıyabilir."

Tutuşu sıklaştı, istemsizdi bunu yapışı. Canım acısa da belli etmedim. "Bunları düşünmeyeceksin, Gün. Asla. Hiçbir şey olmayacak. Olanlar sadece göz korkutma... Ben gerekli olan her şeyi yapıyorum. Bu gece o itin sözleri de kayıtlarıyla duruyor elimizde-"

"Yani?" diye kestim sözünü, omuzlarım düşerken. "Şikâyet mi edeceğiz? Adamın evine gizlice kayıt cihazı yerleştirdiğim hemen anlaşılacak. Bunu o düşünmez mi sanıyorsun? Suç mu? Karşılıklı yapılmadı mı zaten?"

"Senin baban Emniyet Müdürü." Altını koyu şeritlerle çizen sesi hiçbir etki yapmadı üzerimde. "Bir adım her zaman öndesin."

"Önde olduğum falan yok," dedim hafifçe yükselen sesimle. "Önde olan onlar. Ben... sadece seni gözümde büyütmüşüm."

Bu bir yenilgiydi. Öyle hissettiriyordu. Gözlerime baktığında görebiliyor muydu bunu? Bana bakarken yok olup dağılan parçaları görüyor muydu? Sanırım, evet. Daha bir öfkeli durma sebebi bu olmalıydı.

"Gün, bak bakayım sen bana," dedi, sesi korkularımı ve endişelerimi uyutmak ister gibi sakindi. "Babanı tanımıyor musun? Hım? Ne zaman sözümden döndüm? Ben söyleyeyim sana, *hiç*. Şimdi dinle beni..." Gözlerine kök salıp gömüldüğü derinlikten ayaklanan bir parıltı seçtim. "Sözüm söz, yeminimse yemin. Sana hiçbir şey olmayacak, her şeyi düşünüyorum ben. Tamam mı kızım?"

Görüş açım gözyaşlarıyla dolup kirpiklerimi ıslattı. "Annesini yakmışlar ama... Öldürülmüş."

"Bir tane delil bile yok buna dair," dedi hiç tereddütsüz. "O öyle olduğunu sanıyor. Suçlu arıyor, acısı taze. Anlıyor musun beni?"

Gözlerimi sımsıkı kapadım bir saniyeliğine ve açtığımda kafamın içi mahşer yerinden farksızdı. Titrek bir şekilde iç çektim, başımı onaylamaz anlamda sallayabildim.

"Anlamıyorum... ben seni uzun zamandır anlamıyorum baba."

"Güzel kızım," dedi babam sabırla. "Sorularına cevap bulacaksın... ben senin canını neden tehlikeye atayım? Dikkatli düşün sadece."

"Peki... o adamın sözleri?" Dudaklarımı yalayarak ne söyleyeceğimi düşünürken bir an duraksadım. "Niye yaptırdın bana bunu? Böyle olacağını biliyordun. Niye yaptırdın?"

"Bunu zamanı gelince konuşuruz," dedi, ellerini omuzlarımdan çekerek. "Şimdi dinlen."

"Baba, ben ertelemek istemiyorum. Bana yaptırdığın şeyin sebebini bilmeye ihtiyacım var. Bu-"

Lafımı sert ve sesli bir nefesle böldü.

"Gün. Ne söylüyorsam onu yap."

"O kadar yorucu oluyor ki baba bu tavırların," dedim kırgınlıkla. "Her şeyin üstünü örtüp bana tek bir şey bile söylemiyorsun."

"Bilmen gereken hiçbir şey yok çünkü."

Ciddi olamazdı.

"Gerçekten mi ya?"

Tereddüt yoktu onun için. "Gerçekten."

Tartışmak için mecalim de yoktu. Bu yüzden ağzımı açmadan son kez suratına baktım ve sırtımı dönerek kucağımdaki eşyaları sıkıca göğsüme bastırıp bir elimi kapının kulpuna götürüp kapıyı açtım. Odaya girdiğimde yatağın kenarında duran gece lambası yanıyordu, içeriyi loş bir aydınlık döşemişti. Kapıyı kapatıp kilidi çevirdim.

Sessizlik dört bir yanı sararken ayağımdaki topukluları çıkartıp duvar dibine attım ilk önce, kolumdan sarkan ceketi de gelişigüzel bir şekilde yere atarken elimdeki iki makineyi de yatağın üzerine bıraktım. Yorgundum, uykusuzdum ve bu gece duyduğum kelimeler üzerime doğrultulan silahtan çıkacak herhangi bir kurşundan daha ağırdı benim terazimde.

Ofladım derinden. Uyuşuk adımlarla yatağın sağ köşesine doğru yaklaşırken çift kişilik bazanın tam ortasında örtü yığınları arasına sıkışan sincabımın minik suratının bir kısmını o an seçebildim. Gözleri yumuktu ve ağır bir uyku içerisindeydi. Beyaz çarşaf üstüne konulmuş biberon tipindeki şırınga, babamın onu ben yokken beslediğini gösteriyordu.

Dizlerimin üzerinde yatağa çıkarken sıkıntı ile nefes aldım. Avuçlarımı yatağa bastırarak yanına sürünürken yüzüm düşmüştü.

"Başıma neler geldi bir bilsen," diye fısıldadım, bağdaş kurup tam önünde oturduğumda. Bir elim yüzünü örten kumaşa ulaşarak fındık burnunu açığa çıkardı, yüzünü saran açık kahverengi tüyleri ışıl ışıldı. "Başıma neler gelecek bir bilsen..."

Üst çenesi havada, ağzı aralıktı ve hırıltılı nefeslerini dinlemek gülümsetiyordu beni. Bu gece yaşanan her şeye rağmen bunu başarıyordu. Çenemi yukarı kaldırdım, düşünür bir ifadeyle durdum, gözlerim tavandaki boşluğa uğradı birkaç saniye.

"Deden doğru mu söylüyor sence? Yoksa..." Dudaklarımı ısırdım. "O adam mı?"

Ardından başımı indirdim ve gözlerimi yüzünde gezdirdim.

"Babam doğru olanı söylüyor bence, senin baban olmadığından bilemezsin ama annene güven, ben senin annen olduğuma göre... Bana güvenmekten başka bir çaren de yok." Sıkıntıyla baktım ona. "Benim de babama güvenmekten başka çarem yok zaten."

Elimi saçlarımdan geçirirken göğsüme saplanan sancıyı dindirmek istercesine nefesimi tuttum. Başımı iki yana salladım. Parmak uçlarım bir anda boynumda kabuklanan yaraya çarptı. Duraksadım.

"Bana silah doğrultup söylediği şeyleri duysaydın eğer korkudan ölürdün," diye mırıldandım kısık bir sesle, kabuk tırnağıma geçince yüzümü buruşturdum bir an. "Öyle öfkelendim ki... Peşine takıldım aptal gibi. Sanki ne yapabileceksem?"

Sıkıntıyla sağ tarafa devrildim sonra, saçlarım yanağıma serilirken elbisemin belime doğru toplanması bile umurumda olmadı. Kalkıp çıkaracak hâlim yoktu hiç. Sırtımı geri döndürdüm, yatağa doğru yaslanırken gözlerim tavana dikilmişti. Kollarımı iki yana açtım. Loş odanın içinde, yüksek tavana süzülen gölgelerde tanıdık sesler ve anlar beliriyordu.

Dışarıdan hiç anlaşılmayacak kadar iyi maskelenmiş yüzü ve açık kahve gözleri, sıcak parmaklarının buz kesen avuç içimi titreten dokunuşu gözlerimin önünden geçti. Niye bu gece yaşanmak zorundaydı ki? Güzel bir kadınla gelmiş, aptal bir minyatüre servet dökmüştü. Siktir olup gitseydi ya mesela.

Üst kata sürüklediği adam hatıramdan ayıklandı bu kez. Ne olmuştu peki ona? Peşine takılıp gitmiş ve belamı belki de o adamdan önce bulmuştum.

"Alfi... bela mıknatısı mıyım ben?" diye mırıldandım ağlamaklı bir sesle. "Gerçekten öyle miyim?"

Sol omzuma doğru dayandığım sırada baskın gelen utancı hissettim. Kafamı geri çekerek kolumu karın boşluğuma sardım, boynuma tırmanan kavurucu ateşi hissediyordum. Kendimi anlamak için ayırdığım vakitlerin zaman kaybı olduğu kanaatine varıyordum yavaştan. Yaptıklarımı sorgulamak yerine direkt sonuçlarıyla yüzleşmeye mahkûm oluyordum.

Müzayedenin, çalıştığım ajansın ve bu gece orada bulunan her insanın belirli bir amaç uğruna orada olduğunu da idrak ediyordum bir taraftan. Ağzıma atmak üzere olduğum kanepelere bile uyuşturucu koyulmuştu. Seçim yapmam için ikram edilmişti ve sonrasında yaşananlar ortadaydı.

Beni yine kurtarmıştı. Daha kuvvetli dağıtabilmek için... *Sikik piç.*

"Of..."

Yan dönecekken gözlerim tam tepemde yan yana duran makinelere değdi. Tüm gece, onlarca konuk fotoğraflamıştım ve içlerinden birisi de oydu. Gözlerim kısıldı ve dirseklerimin üzerinde doğrularak makineyi elime aldım.

Tuşlara basarak ekrana son görüntüsü alman konukları düşürdüm önce. Tek tek geçiş yaptım ardından, ünlü simaların yüzlerine bir an olsun bakmadım. Kutay'ı yakaladığım anları inceledim yalnızca, dudaklarım kapalı gülerken ne kadar aptal olduğunu düşünüyordum.

"Geri zekâlı," diye fısıldadım, bir sonraki kareyi açmadan hemen önce.

Bir sonraki görüntü saliseler içinde gözlerimin önüne çekildi. İlk dikkatimi çeken şey, objektife tek başına onu almam oldu. Yanında, her açıdan afet olan kadın yoktu. Aslında ikisini bir arada çektiğime emindim ya da o an dumura uğramış hâlimle öyle sanmıştım. Önemini yitirmişti bu, talihsizlikti.

Boris Karalav'ın çehresine yerleşen ifadeyle buluştu bakışlarım. Hiç bakmadan geçmeliydim aslında. Kemikli suratını az da olsa yakınlaştırdım düşüncelerimin aksine. Koyu kahverengi saçları patlayan flaştan daha açık ve canlı görünüyordu. Elaya dönük gözlerine, kumral tenine, küçük tümsekler oluşturup çatılan kaşlarına baktım birkaç saniye. Yakışıklı bir adamdı ve onu bir kez gören, hatta göz ucuyla bakan herhangi biri rahatlıkla bunu dile getirirdi.

İç çektim sessizce. "Babana mı benziyorsun yoksa annene mi?"

Sana ne, Aksa?

"Boris Vedran Karalav..." Başımı omuzuma doğru yatırdım. Gözlerim odağını kaybetmemişti. "Neden bana böyle davranıyorsun?"

Omuzlarım düştü.

"Tamam, hatalıyım... ama seni tanımıyorum ben, babam için *her şeyi* yaparım," dedim. "Ayrıca... nasıl bir adamsın ki sen? Amacın ne mesela?"

Durdum. Bunu ona daha dün gece sormuştum.

"Bu bir sır," demişti. "Eğer gerçekleşirse birkaç ay içerisinde tüm dünya öğrenir."

"Büyük bir şey demek? Haberlere mi çıkacaksın? Ne olarak?"

"Kim bilir... belki haberi de sen yazarsın."

Bu adamın sözleri de kendisi de kocaman bir karmaşaydı.

"Pislik," dedim sinir ve öfke birbirine karışmıştı yeniden, gözlerim yüzünü gezindi. Sertçe yutkundum. "Düşman mıyız biz sahi?" Tepki almak istercesine gölgeleri gözlerime çıkan sabit göz bebeklerine baktım. "Artık öyleyiz."

Artık mı? Üzerini karala. *Daima.*

Bir şeyler hep eksik.

Birbirinden farkı olmadan geçip giden beş günün ardından kabul etmek zorundaydım. İçine daldıkça, yalnızlığı tercih edip de insanların arasından soyutlandıkça heveslerini kırık kırık buluyordu insan. Tüm isteğim aşılmaz bir kapı ardında kalmıştı sanki, erişilmez bir yerdeydi. Evin dört duvarından çıkmaktan köşe bucak kaçıp her soluğu odamda aldığım art arda geçen günler küçük çaplı bir depresyona girdiğimin işaretiydi bu yüzden. İnkâr etsem bile dışarı çıktığım anda başıma bir şey geleceğine kendimi birkaç gün önce inandırmıştım. O gece yaşananlar cesaretimi kırmıştı, gerçek de buydu.

Korktuğum an saklanırdım. Ebe her neredeyse gözüne görünmeden nefes almaya çalışacak kadar da ustalıkla gizleniyordum. Evimde.

Babam bin kez aynı cümleleri söylemekten bıkıp usanmıyordu üstelik. Zarar görmem imkânsızdı ona göre, tenime işlenen bir mühürle onu dinlerken kelimeleri bir kulağımdan girip diğerine ulaşmadan topukluyordu her seferinde. İşin aslı, Boris Karalav olacak adam aklımı

yerinden etmişti ve sözleri zihnimi işgal edip her yerde karşıma çıkan kuvvetli bir etkiye sahipti.

Dumanı tüten kahve dolu kupa bardağını çalışma masasının üzerine bırakarak geri çekilirken gözlerim en köşeye iteklenmiş dijital saatin ekranına değdi. Saat 18.47'yi gösteriyordu.

"Günlerdir evden çıkmadığını söyledin," diye mırıldandı annem, birkaç adım geri atarak kollarımı bedenime sarıp duvara yaslandım. Bacak bacak üzerine atan kadın odamın içinde, çalışma masamın önündeki sandalyeye rahatlıkla oturmuş dakikalardır dil döküyordu. "Sana da iyi gelecek. Üstelik Levent abin de çok hevesli."

"Ona tebriklerimi iletirsin," dedim dudaklarımı ıslatarak, omuzlarımı silktim ardından. "Ama gelemem."

İnce kaşları ağır bir tavırla çatıldı. "Gelemem ne demek Gün? Biraz hava değişikliği olur. Sürekli babanı, o Vural denen adamı görmekten beyni sulanır be insanın."

Üzerinde siyah, desensiz diz üstü bir elbise vardı. İki yanından omuzlarına dalgalanarak dökülen koyu sarı saçları güzel yüzünü kavrıyor, suratını her zaman yaptığı hafif makyajı tamamlıyordu. Üst üste boynuna takıp gerdanından aşağı sallanan gümüş kolyelerini genelde hiç çıkarmazdı ve bugün de yine üzerindeydi.

"Keyfim yok," dedim seslice bir nefes vererek, yaslandığım duvardan bağımı keserek bakışlarımı da kaçırmıştım. Bedenimi yatağa doğru çevirerek adımladım.

"Hava bugün daha güzel," dedi annem o sırada. "Bulutsuz, tertemiz gökyüzü... Boğaz'a inip oraların havasını almak lazım."

"O bile cezbedici gelmiyor inan bana."

"Aa, Gün! İçim şişti ama! Ne demek gelmiyor?!"

Bacağımın tekini altıma alıp yatağın baş kısmına oturdum ve sırtımı yatak başlığına dayadım. Buzdan gözlerim yatağın ortasına düşerken küçük tüylü bedenin sığındığı beyaz kumaş yığınına baktım.

Alfi yine ve yine kıçını devirmiş yatıyordu. Günün çoğu vaktini uyuyup beni dinleyerek geçiriyordu. Beslenme saatlerini iple çektiğini tahmin ediyordum; zevkli hırlamalarını ve küçük gövdesinden durmaksızın çıkan memnuniyet mırıldanmalarını duyan herhangi biri en sevdiği şeyi bir çırpıda söyleyebilirdi.

"Gün, sana söylüyorum kızım."

Başımı kaldırdım ve yüzümdeki ifadede hiçbir değişim olmadan ona baktım. "Anne ısrar etme ya."

Göğsünün altında doladığı kolları aldığı başka bir nefesle birlikte sertçe kalkıp indi. "Bu hâlin ne anlamıyorum ki," dedi gözlerimin içine bakarak, bir an gözleri kısıldığında çehremi süzdü. "Yoksa sevgilinden mi ayrıldın?"

Gözlerimi yavaşça devirdim. "Ben sevgilimden ayrılalı iki ay oluyor."

Şaşkınlık içerisinde duraksadı birkaç saniye. "Hiç haberim yoktu."

Normal. Hiçbir şeyden haberin olmaz zaten. Olmadı.

İç çekerek başımı salladım. "Beni aldattı, hem de en yakın arkadaşım dediği kızla."

"Piçe bak sen, bir de senin gibisini aldatmış mı?" diye sordu, sinirliydi. "Dünyayı dar etseydin ona."

"Neden uğraşayım ki? Kendisi bilir," dedim umursamaz bir şekilde. "Zaten beş ay sürmüştü."

Boydan boya camı örten tül perde uçuşurken bir anlığına dikkatimi çekti, hava alması için pencereyi aralık bırakmıştım ve şubat ayı sert başladığından hava da bir o kadar berbattı. Bulutsuz gökyüzüne gözlerim dokundu; karanlık tam anlamıyla çökmemiş olsa da lambayı birkaç dakika önce yakmıştım. Zaten annem geleli de çok fazla olmamıştı. Babam ise birkaç saate gelirdi.

"Ona âşık mıydın?"

Duraksadım bir anlığına. *Aşk...* Nasıl hissettirirdi ki? Var olmak mı yoksa yok olduğunu anlamak mı?

"Sanmıyorum," dedim garip bir gerginlik hissederek, göz gözeydik. "İnsan beş ayda âşık olabilir mi?"

Gülümsedi annem içten bir tebessümle. "Bir dakikada içinde bile olabilir."

"Bu biraz absürt." Boynumu sol omzuma doğru kırarak aralık dudaklarımı birbirine bastırdım. "Daha uzun zaman gerekmeli bence, insan pat diye bir dakikada birine âşık oluyorsa, anında bir başkasına da olabilir. Çok ince bir çizgi."

Annem kısa bir kahkaha düşürdü dudaklarından. Başı hafifçe geri düşmüş, çizgileri derinleşmişti. "Bu öyle bir şey değil," dedi bir süre geçen sessizlik sonrası, ardından kahve kupasından bir yudum alarak bana baktı. "Âşık olursan hissedersin."

"Nasıl bir his?" Elimi saçlarıma götürüp yanağımdan ayırdım birkaç teli, alaylı bir şekilde güldüm. "Karnında kelebekler mi uçuşuyor?"

Dudaklarını düşünür bir tavırla büzerek ağzı kapalı bir şekilde hafifçe güldü. "Dalga geçme kızım." Kesik bir kelimeydi, devamında gelen

cümleler ise kesiklere batmak gibiydi. "Karanlıkta görebilmeye benziyor. İnsanın kendi ışığını bulması gibi."

Saçlarımı omzumun gerisine savurdum. "Benim ismim Gün," dedim kendimi işaret ederek. "Kimsenin ışığına ihtiyacım olmaz."

Küçümser bir bakış bıraktı gözlerinden. "Şu havalara bak," diye mırıldandı. "Aynı babasının kızı."

Babasının kızı. Sırtımı yasladığım anda ya da güçsüz düşüp sığınacak bir duvar dibi aradığımda babamın her an yanımda var olduğunu bilmek her zaman güvende olduğumu hissettiriyordu. Genelde ona benzemek hoşuma da giderdi ama bu günlerde, yalnızca kendim olabilmek istiyordum.

"Öyle miyim?" diye sordum istemsizce.

"Öylesin," dedi hiç tereddüde düşmeden. "Ama... baban âşık olduğunu bırak karşısındakine, kendine bile itiraf etmeyecek bir adam."

"Sen hissettin mi peki?"

"Levent'le-"

"Babamda," diye devraldım lafı, nedensizce kalp atışlarım bir kar topu gibi sarmalanıp beni içine alarak yuttu. Karşımdaki kadın duraksadı. "Ona âşık mıydın?"

İkisi arasındaki ilişki yıllar önce toprak olup unutulmuştu aslında. Benim için birbirlerine katlanmak zorunda kalıyorlardı, bunun da pekâlâ farkındaydım. Yine de her çocuk gibi aralarındaki yaşanmışlığı merak ediyordum. Bir zamanlar nasıl bir ilişkileri vardı? Aşk dedikleri şey onları yakalamış mıydı? Öyleyse eğer, annem babamı bir çırpıda geride nasıl bırakabilmişti? *Kendi çocuğunu terk etmiş, onu mu edemeyecek?*

Sustu. O kadar çok sustu ki, sessizliğin bir kemirgene bürünüp tenime derin ısırıklar bıraktığını ve ısıtılmış iğnelerle kalbime girip çıktığını hissettim. Cevabı ne kadar zor olabilirdi?

"Anladım," dedim kuru bir sesle, sessizlik canıma tak ettiği anda. Sert bir nefes aldım burnumdan, ardından kendime güldüm alay edercesine. "Hangi aşk birini, bir de çocuğuyla beraber terk etmeyi seçenek yapar ki zaten? Benimki de soru."

"Seni bırakmak istememiştim."

Yutkundum sertçe, yanından çıkıp gitme isteğiyle yanıp tutuşurken kaşlarımı çatabildim. "Sen ilk fırsatta beni bıraktın, küçüktüm... Yanımda sadece babam vardı. Büyüdüm ve yanımda hâlâ o var."

"Artık ben de varım," dedi bu kez, cümlelerimin içinden son kısmı alarak. "Niye beni düşünmüyorsun?"

"Kafana eserse varsın."

Annem sır vermeyen bakışlarını uzağa kaçırdı ve elini yüzüne çıkararak yüzünü ovaladı. "Haklısın," dedi ellerini indirirken saniyeler sonra. Kafasını sallayarak önüne döndü, parmaklarıyla oynarken yüzük parmağına takılı altın işlemeyi okşadığını fark ettim. "Sergen iyi bir baba, seni ona bırakarak en iyisini yaptığımı biliyordum her zaman."

Bacaklarımı yatağa çıkarıp kendime çekerek kollarımı etrafına doladım. Bu sözler kulaklarıma doğru süzülüp geçtiği ilk an ise gözlerim kapanıp bir tıslama gibi gülmemi sağladı. Sinirim gerilmişti iyiden iyiye, yine de annem kalbime bir tokat gibi geçen kelimelerinden pişman olmadı.

"En iyisini yaptın," dedim acımasızca, gözlerim yüzünü çevreledi. "Keşke kaçtığın yerde kalsaydın. Benimle görüşmek zorunda da değilsin bu arada, öyle hissetme kendini."

"Gün," diyerek ayağa kalktı, gerginlikle uyuşan avuç içlerimi etime sapladım. Üzerime doğru yaklaşan adımlarına karşı sabırlı kalıp ifademi düz tutabildim ve belki de ilk kez bu kadar ustalıkla yaralı yönlerimi gizledim.

Bir saniye sonra ayak ucuma oturarak siyah ojeli tırnaklara sahip ellerini kolumun üstüne yasladı, tenimi kavrarken ne söylemesi gerektiğini bilemiyor gibiydi.

"Böyle düşünmene neden olduysam özür dilerim, iyi bir anne olamadığımın farkındayım ama senin yanında olmayı seviyorum. Seninle son iki yıldır az da olsa vakit geçirme fırsatım olmuşken üstelik..."

"Anne... anlamıyor muyum sanıyorsun sen? Ya da bilmiyor muyum? Çocuk muyum ben? Bir gelip bir gittiğini, beni üzgün görsen o hâlimi çekmemek için benden kaçtığını... ben anlamıyor muyum tüm bunları?"

"Öyle bir şey yok."

"İnkâr etmene de gerek yok," dedim düz bir sesle. "Sen benim sorunsuz hâlimi seviyorsun... o da belki."

"Gün... yapma böyle. Seninle daha çok zaman geçirmek istiyorum, bak eğer düşündüğün gibi olsaydı... şu an burada olur muydum?" Aralık dudakları, omuzlarını çökerten stresi ile bir saniye öylece durdu. Ardından dudaklarını ıslatarak dudak kıvrımına sahte bir tebessüm biriktirdi. "O yüzden... bu gece yanımda olursan daha iyi hissederim. Birlikte katılacağımız ilk kutlama olacak hem, güzel olmaz mı?"

O duygularımı hep bu şekilde suistimal ederdi. Kelimeleri ve davranışları arasında bir uçurum olur, içine de kalbi kırılacak kadar kırık

taşıyan onsuz geçirdiğim yaş günlerim düşerdi. Aklı eserse gelir, bahanelerini döşer ve ben sessizce sözlerini dinleyip yaşamımda ona yer açarken o, bir sonraki an benden uzağa kaçardı. İlgili değildi. Yanımdaydı, vicdanını tatmin etmek ister hâliyle buradaydı. Ve beni terk ettiği için hiç pişman değildi.

"Israr etme," dedim geri çekildiğimde, dokunuşu kayboldu uzaklaşmamla. Gözlerim yatağıma çevrildi, sincabımı izledim. "Alfi'ye bakıyorum hem."

"Kafayı takmışsın şu tüy yumağına," dediğini işittim, ayağa kalkarken. "Kedi köpek olsa aşısı var dersin, bunda o da yok. Ya piresi miresi varsa bunun? Nereden buluyorsun böyle şeyleri? Normal insanlar gibi git kedi falan sahiplen, köpek de olur. Sincap ne kızım? Sen hayatında evinde sincap besleyen tek bir kişi bile gördün mü acaba?"

"Tüy yumağı demezsen sevinirim, o daha bebek."

"Onca şey söyledim, buna takıldığına inanamıyorum, Gün," dedi homurdanarak. "Seninle işimiz var bizim."

Ofladım derinden bir nefesle. "Artık gider misin anne?"

"Birlikte gideceğiz."

"Bir kez hayır demem yetmiyor mu ya benim? İstemiyorum işte."

"İtiraz etmek yok, geleceksin..." Adımları dolabıma ulaşırken sırtını dönmüştü ve çatılı kaşlarım altından buz mavisi bakışlarımı diktim üzerine. Gardırobun kapaklarını açarken bir taraftan konuşuyordu. "Hem genç avukatlar da orada olacak, belki biriyle tanışırsın, hım?"

Bıkkın bir şekilde gözlerimi devirdim. "Hayatımda birini istiyor gibi mi duruyorum?"

Bordo bir elbise çekti askının tekinden, baktı ve beğenmez bir edayla yeniden dolabın içine gönderdi. Başını omzunun üzerinden çevirerek gözlerini gözlerime düşürdü bir saniyeliğine.

"Aşka küstüğünü söyleme bana," dedi önüne döndüğünde. "Doğru kişiyle daha karşılaşmamışsın bile, belki de bu gece oradadır. Kim bilir?"

Kafamı iki yana salladım ve başımı dizlerime gömerek gözlerimi yumup dünya ile bağımı kestim o anlarda. Pes etmeyecekti. Kocası olacak adamın çalıştığı hukuk bürosu kadrosunu yenilemişti ve bu gece büyük bir kutlama organize ediyordu. Levent abi de statü atlamıştı, daha saygındı anladığım kadarıyla. En azından annemin üstünkörü anlatıp gelmem için ısrarcı kelimeleri arasından bunlara kulak verebilmiştim. Hâlbuki bana neydi ki? Kim neyi kutluyor ya da kim ne için yas tutuyor beni niye ilgilendirsindi?

"Babam izin vermez," dedim başımı yan çevirip yüzümü açığa çıkarırken, gözlerimi açmadım yine de. "Boşa uğraşıyorsun."

"Sergen'i ben ikna ederim, olmadı Vural da gelir."

Vural'ı o gece bana karşı kullandığı kelimelerden sonra görmezden geliyordum. Final haftama girmiş bulunduğumdan yalnızca sınav saatleri içerisinde okula bırakıp bekliyor ve geri dönüş yolunda büyük bir sessizlikle evime geri bırakıyordu. Tüm sinirimi içimde tutuyordum hâlâ. Ağzımı onun yanında bir an olsun açmayışım da bu yüzdendi. O da konuşmaya hevesli değildi gerçi.

Yüzünü görmek için kirpiklerimi aralandığımda dolabı karıştırmaya devam ediyordu. Nereye gideceğimizden bile haberim yokken ilk kez bir yere gitmek için bu kadar hevessizdim.

"Vural'ın olduğu herhangi bir yerde keyif alamıyorum, geriliyorum. Gitmemem daha iyi..."

"Suratsız o çocuk," dedi sözlerime karşılık. "Benim yanımdasın, o yüzden onsuz gitmemize de belki izin verir. Dönüşte de seni buraya bırakırız, içi rahat eder böylece."

"Babamı ikna edebilecek son insansın anne, niye ısrarla adamı sinir krizine sokuyorsun? Sevmiyor böyle emrivakileri."

Dudaklarının yukarı kıvrılıp küçük bir gülümsemeye bürünüşünü izledim. "Sen o işi bana bırak," dedi, uzun bir elbise çektiği sırada askıdan, kısık gözleri düşünür bir parıltı ile kıyafetin kumaşını dolandı. "Siyah olur mu? Tam olarak senin rengin."

Omuzlarım hasarlı bir bina gibi çöktü, başımı iki yana onaylamaz şekilde sallarken gözlerimi devirdim. Bacaklarıma sardığım kollarımın bağını gevşetirken kafamın karışıklığı içerisinde bunalıp duruyordum. Böyle hayat geçmezdi ki. Nereye kadar dışarıya çıkmaktan kaçacaktım? Ev ve fakülte arası geçen hayatım elbette orta yerinden parçalanacaktı.

Birkaç dakika sonra ılık bir duş için ayaklandığımda annem hâlâ dolabın önünde kendi kendine kararlar alıyordu. Israrları küçük bir çocukken beni bırakmamaya yönelik olsaydı her şey daha farklı olabilirdi belki de.

Odanın içindeki banyo kapısına doğru yol alırken adımlarım, dudaklarımı kemiriyordum. Gerilen tüm kaslarımın rahatlaması için su iyi gelir sanıyordum ama hiçbir zaman öyle olmuyordu. İki saat sürüyordu dinginliğim en fazla. Sonra düşüncelerim, günlerim ve korkularım da en başına sarıyordu.

Planım kısa bir süre su altında gevşemek olsa da işler istediğim gibi gitmemişti. Yarım saatlik oyalanmanın ardından odama geçerken annemin etrafta olmadığını gördüm. Önemsemeden hızla alt çekmeceden çıkardığım iç çamaşırlarımı ve kıyafetlerimi giyindim. Siyah bir askılı, siyah bir tayt geçirmiştim üzerime.

Beyaz bir havlu yardımıyla saçlarımın ıslaklığını aldıktan sonra her gün daha da uzayan saçlarımın arasından tarağı geçirmeye başladığımda makyaj masasının üzerine koyduğum telefonumun sesi dağıldı etrafa.

Ellerim dondu, buz mavisi gözlerim ekrana kavuştu.

Babam.

İkinci çalışta yanıtladım aramayı. "Efendim?"

"Hazan aradı," dedi hiç uzatmadan, arka planda bir polis arabasının siren sesini duydum. Uzaktan geliyordu. Büyük ihtimalle babam odasındaydı ve kapalı camlar ardından ses daha az ulaşıyordu bulunduğu noktaya. "Annenle dışarı mı çıkmak istiyorsun?"

Annem böyle mi söylemişti?

"Levent abinin bürosu bünyesini değiştirmiş, o da başarısından dolayı terfi almış sanırım... eğlence tarzı bir şeyler varmış akşama," dedim, saçlarımı taramaya devam ederken. "Benim de olmamı istiyor."

"Ona ne benim kızımdan? Almışsa almış, ne yapalım yani?"

"Benimle arayı iyi tutmaya çalışıyor," diye mırıldandım gözlerimi devirerek. "Sonuçta karısının kızıyım."

Sertçe nefes verdi. "Sen sadece benim kızımsın."

Nemli saçlarım iki yanıma dökülürken tarağı masanın üzerine geri bıraktım. Doğal dalgalar kıvrım kazansın diye sprey sıkarak avuç içimle şekil verirken, "Kimse aksini söylemedi zaten," dedim telefona bir bakış atarak. "Ama annemin hayatımda olduğunu da kabul etsen iyi olur."

Birkaç saniye sessizlik yaşandı. "İyi," dedi ters bir şekilde. "Sen gitmek istiyor musun, onu söyle."

Arafta kalmıştım bu konuda. Sıkılacağıma emindim, yine de boğazda geçireceğim dakikalar ruh hâlimi daha iyi hissettirebilirdi.

"Kafamı dağıtmak istiyorum biraz," dedim dürüst olarak, oturduğum sandalyede sırtımı dikleştirip. "Belki iyi gelir."

"Vural yanında-"

"O gelmese olur mu?" diye atıldım sözüne, dudaklarımı birbirine bastırdım ardından. Çok mu imkânsızdı bunu sağlamak? Hiç de değildi.

"Gün... biliyorsun." Derin bir nefes alış. "Gözüm arkada kalmamalı."

"Vural hiçbir işe yaramıyor ki!"

Seslice bir başka nefes daha kaçırdı ağzından. Bir şey söylemekten geri durduğunda nefesleri onu ele veriyordu. Analizim bu yöndeydi.

"Başka birini mi bulmalıyım yani?"

"Öyle bir şey söylemiyorum. Sadece..." Durdum. Gözlerimi yumdum ve ofladım derince. İç içe dolanmış kirpiklerimi açtım ardından. "Boş ver baba ya."

"Tamam, istediğin gibi olsun," dedi babam. "Vural olmayacak. Rahatça eğlen, annenin yanından ayrılmadığın sürece bir sıkıntı çıkacağını sanmıyorum."

Kaşlarım şaşkın bir ifade takınıp yükselirken nefeslerim boğazımda saplanıp kalp atışlarımı kulaklarıma taşıdı.

"Olmayacak yani?"

"Evet, olmayacak."

Sonunda!

"Hım... iyi o zaman."

İyi hissettirmemişti ama. Ben etrafımda daha tanıdık birini görmeyi severdim.

"Dönüşte seni ben alırım," dedi, net bir sesle. "Telefonun hep yanında olsun."

Garip bir gerginlik tarafından çevrelenip odanın duvarlarını üzerime sürüklediğinde yalnız ve korunmaya muhtaç hissettim bir an. Uzun zaman sonra babam tarafından dayatılan atmosferden arınabileceğim bir yerde olacaktım. *İyiydi.*

Belki de değildi.

"Bir an bile ayırmayacağım yanımdan." Birdenbire zihnimde farklı bir soru işareti belirdi. "Baba, Bolodor işi ne oldu?"

Yaralandığımı öğrendiği günden beridir babam elçinin peşindeydi. Silinen kamera kayıtlarını, beni yönlendiren çalışanı ve detayından habersiz olduğum onlarca sorunu eşeleyip duruyordu.

"Tarif ettiğin çalışan hâlâ kayıplarda, görgü tanığı olmasa da diğer çalışanların ifadelerini aldık. Bir değişiklik yok."

"Anladım," dedim kafamı sallayarak. Dirseklerimi masaya yasladım ve gözlerimi aynaya dökülen yansımama diktim. "Görüşürüz o zaman."

"Gün," dedi Sergen Alatan o sırada, bakışlarım oradaymış gibi telefona ulaştı.

"Ne oldu?" diye sordum, kaşlarımı hafifçe çatarak.

"Sincabın için isim buldum," dedi kendinden emin bir sesle. "Senin ismini bulurken bile bu kadar uğraşmamıştım kızım. O sıpaya bu ismi koymazsan külahları değişiriz."

İçten bir şekilde küçük bir sesle gülerken heyecanla yerimde kıpırdandım. "Güzelse neden olmasın."

"Ben buldum, kötü olma ihtimali yok."

"Of baba ya..."

"Oflama bana," dedi sert bir ifadeyle, derin bir nefes aldı sonrasında. "Babalara oflanmaz."

"Eee, ne buldun Alfi'ye isim? Hemen söyle hadi."

"Mermi olsun," dedi güler sesi ahizeden çıkarken. "Şöyle bir namı yayılır ormanda, güç gösterisi bu. Tam olması gereken."

Avuç içimi çeneme dayadım. "Baba Alfi dişi."

O anlarda kapının açılan sert sesi hızla odaya akın ettiğinde ayna üzerinden içeri süzülen bedeni yakaladım. Annem gelmişti.

"Ne demek dişi?" dedi soru diline birikirken şaşkın olmaktan ziyade zihni aymış gibiydi. "Akıl mı kaldı onca işin arasında. Unutmuşum..." Bir göz açıp kapama kadar zaman geçti hiç konuşmadığımızda. "Cadaloz olsun, hm? Ya da Aska olsun, senin isminin tersten yazılışı. Bak nasıl da geliyor aklıma."

"Hiç bunları duymamış gibi yoluma devam edeceğim, o kadar kötü ki..." Suratım küçük bir an ekşimişti istemsizce. "Alfi'ye alıştım üstelik."

Bazen Alis diye seslenmek istiyordum ama *hayır.*

Yanıma yaklaşan adımları hissetsem de bir şey söylemedim. Sessiz kalıyordu annem. Babamla bizi dikkat kesilerek dinliyordu.

"Neyse baba, ben kapatıyorum. Hazırlanmam lazım."

"Tamam," dedi babam. "Çok güzel olma."

Gözlerimi ağırca devirdim. "Görüşürüz."

Telefonu kapatacakken omuzlarımı iki yandan avuçlarıyla kavrayan kadının varlığı arkamda belirdiğinde birkaç saniye geciktim. Aramayı sonlandırıp sırtımı sandalyeye vererek ayna üzerinden göz göze gelmemizi sağladığımda dümdüz ifadesi onunlaydı.

"Babamdan aldım izin," dedim yalnızca, siyah ojeli tırnaklarımı masaya güçsüzce çarparak.

"Fark ettim," dedi. "Baban sana çok düşkün."

"Öyle."

"Baba olmak için yaratılmış," derken güldü. "Ah, bir de Emniyet Müdürü."

Gülümsemek istesem de yapamadım. "İyi bir eş olmak için değil yani?"

"Yani..." Tek omzunu silkti. "Güzel anılardı ama artık geçmişte kaldı."

Öyle ya.

Çehresine sahte bir gülümseme durgun bir su gibi yayıldığında omuzlarımı sıktı hafifçe. "Levent yarım saate bizi almaya gelir. Neyse ki benim de kıyafetlerim yanımda, birlikte hazırlanalım."

"Ama babam gelmeli çünkü Alfi-"

Sinirleri yıpranmışçasına çatıldı kaşları ve sertçe kesti cümlemi. "Zeliha burada, baban gelene kadar tüy yumağına bakar. Tamam mı? Düşünme artık şunu."

Bir garip davranıyordu ve yanıma geldiği andan itibaren çoğu hareketinin üzerine düşmesem de kelimeleri bu gece daha can yakıcıydı. Dengesiz bir ruh hâline sahipti. Bunu kabul etmiştim. O an ise umursamadım. Aslında kafamın içinde hâkim olan fırtınayı karıştırıp beni kökümden sarsan başka meseleler varken ilgi alanıma girmiyordu sadece.

İlerleyen dakikalarda söylediği gibi birlikte gece için hazırlandık. Altımda bacaklarımı sarıp sarmalayan buz mavisi bir kot pantolon, üzerimde ise siyah ince askılı bir crop ve siyah kısa bir ceket vardı. Her ne kadar annem bu kadar sade olmama ters bakışlar atıp karşı çıksa da dudaklarıma kırmızı bir ruj sürmesine izin verdiğimden sesini çıkarmamıştı. Gözlerimin buz mavisi tonlarını siyahla birleştirip dumanlı bir geçişle canlandırılmıştım. Kıvrık ve sık kirpiklerime hızla rimel sürdükten sonra saçlarıma son şeklini vermiş, dış kapının önüne inmiştim.

"...babam zaten biliyor," diye mırıldandım, siyah topuklu ayakkabılarımı ayaklarıma geçirirken sırtımı eğmiştim. Bir anlığına başımı kaldırıp tam tepemdeki Zeliha ablaya baktım. "O gelmezse diye söylüyorum yani. İki saatte bir beslenmesi gerek, uyuyor zaten genellikle. Bir de tuvalet konusu var tabii, odada pam-"

"Ay, Gün! Tamam anladı kadın, şiştim artık, sürekli tekrar edip duruyorsun."

Parmaklarım duraksayıp geri çekilirken sessizce doğruldum ve serzenişle nefes verdim.

"Yanlış bir şey olsun istemiyorum çünkü," dedim kaşlarımı çatarak, çantamın uzun kulpunu omuzuma astım. "Annesi yok, sorumluluğu bende. Bu gece dışarı çıktığıma göre gözüm arkada kalmamalı. Ben öylece arkama bakmadan gidemiyorum işte."

Laf çarptığımı anladı hemen ama duymazlıktan geldi. Genelde de böyle yapardı. Yaşanmamış gibi, olmamış gibi, her şey çok yolundaymış gibi... *Gibi* davrandığı çok şey vardı.

"Anlamıştır Zeliha ablan," dedi yanında dikilen kadına doğru çevrilen başı gözlerini yakalamak içindi. "Öyle değil mi Zeliha Hanım?"

"Anladım tabii, anlamaz olur muyum?" Zeliha abla gülümsedi. Kara bakışları üzerime döndü, gözlerini kapatıp açtı. "Ama üstünden geçmek iyi oldu."

İki tarafın gönlünü de hoş tutmaya çabalıyordu. Diğer yandan da gerildiği belliydi.

"Bence de," dedim havaya sinen gerginliğin kapkara bulutlarını dağıtma isteğiyle. Birkaç adım atarak askıda asılı olan siyah montuma uzanırken dışarıdan boğuk bir edayla yükselen korna sesini işittim. Levent abi gelmiş olmalıydı.

Üzerime montumu giyinirken, sağ yanağına ait çukuru gösterecek kadar derin bir gülümseme dökülen annemin dudakları heyecanla aralanmış ve bedeni çoktan kapıya kavuşmuştu. Onu baştan aşağı inceleme fırsatını da o an yakaladım.

Üzerinde koyu lacivert, diz kapaklarının altına kadar inen uzun kollu bir elbise vardı. Saçları iri dalgalarla açılıp omuzlarından aşağı sarkıyor ve yüzünü daha canlı gösteren mavi tonlarındaki gece makyajı onu tamamlıyordu.

Dış kapıyı açarken, "Levent geldi," dedi.

O an gitmekten vazgeçtiğim ve bunun için geç kaldığımı anladığım ilk andı. İfademi silerek annemin dışarı çıkan bedeninin arkasına takıldım birkaç saniye içerisinde. Tek başıma olacağımı, Vural'ın olmadığını siyah *Audi*'nin arka kapısını açarak içeri yerleştiğim ve dikiz aynasında bir çift kahverengi göz yerine yeşil göz bulduğumda anladım.

"Gün, çok mutlu oldum seni gördüğüme," dedi Levent abi arabaya binip kapıları kapattığımızda. Karanlık arabaya yayıldığı saniye tekerler bahçenin içinde döndü ve yol üzerinde akmaya başladı.

"Çalıştığın büroda terfi aldığından bahsetti annem," dedim dudaklarımı ıslatarak. "Tebrik ederim."

Başını salladığını gördüm. Parmak uçlarını direksiyonda ritimsel bir şekilde dolandırdı. "Eh, öyle oldu. Maaşım ve prestijim artık daha fazla," dedi, güldü sonra. "Herkes ailecek katılıyor bu akşam, sen de benim kızım sayılırsın, hatta öylesin. Yanımızda olman da bu yüzden önemli."

Yapmacık bir tavırla dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı ağırca salladım. Para için ölecek bir adamdı, kadrosunda olduğu büronun şimdi ona vadettiği kazanç önceki maaş tablosunun kim bilir kaç katıydı ki keyfine diyecek yoktu.

Öte yandan babam başka biri tarafından *aile* ve *evlat* olarak anıldığımı duysaydı, özellikle Levent abi ise konu... Çarpıntıya tutulur, kendisini kalp hastası ilan ederdi. Komik bir adamdı. Aslında hayatını bana adamış bir adamdı.

İstemsizce gülümserken, "Teşekkür ederim," diyebildim yalnızca.

Yol boyunca sağ tarafımda kalan camdan dışarıyı izlemekten başka hiçbir şey yapmadım. Sessizdim. Kış havası soğuk olsa da bu gece geride kalan gecelerden daha temiz bir hava hâkimdi gökyüzünde. Derin bir nefes aldım. Gideceğimiz yer ne kadar uzaktı bilmesem de sahil yoluna çıktığımızda yaklaşık olarak yirmi dakika geçmiş olmalıydı. Hızla birbiri ardınca geçip giden gri asfaltın şeritlerini izlemekten de sıkılmıştım ayrıca.

"Nerede olacak bu davet?" diye sordum başımı önüme çevirip cadde üzerinden dökülen lambaların ışığında Levent abinin profilini bir anlığına seçerken. "Çok uzak mı?"

"Az kaldı," dedi tok bir sesle, sağa doğru eğim aldı araba ve bir başka ayrıma girdi. "Limana gidiyoruz."

Nefesim tıkanırken koltuğun üzerinde öne doğru eğildim. "Limana mı?"

"Değişiklik olsun diye kutlama yatta yapılacak," dedi annem başını çevirip gözlerimi yakalarken. "Hava fena değil, değerlendirmek istemişler belli ki. Güzel olmaz mı?"

Kalbimin önüne bir kalkan çektiğimde hızı daha kulak doyurucuydu, ifademde sır gibi saklanan korkunun örtülmesi ise hiç gecikmiyordu. Yutkundum. Birkaç saniye sessizliğin arkasından, "Gelmek zorunda mıyım?" diye sordum yalnızca.

Annem bir anda yeniden dönüp bana baktı. Kaşları oldukça çatılmıştı. "Buraya kadar geldik," dedi. "Elbette geleceksin. Bu nereden çıktı?"

"Hiç," dedim, kollarımı bedenimin üzerinde buluştururken. "Midem kötü oldu biraz. Denizin üzerinde daha kötü olurum."

"Sana bir şeyler atıştır demiştim. Şımarıklık ediyorsun."

"Alakası bile yok anne..."

"Saatlerdir tavrını bilmesem inanırım. Sergen bunu sineye çekebilir ama ben yapmam," dedi tepesinin tası atmış bir şekilde, burnundan nefes

bıraktı. Çoktan önüne dönmüştü, söyleniyordu. "Levent'e ne kadar ayıp olduğunu düşünüyor musun acaba?"

Ne yazıktı ki hiçbir zaman ilk düşündüğü ben olmayacaktım. Yabancısı değildim bu tavrın, bu sebepten hiçbir tepki veremedim. Bedenimi geriye atarak hareketlerini görmezden gelip poker yüzümü takındım. İçimdeki kırıkların üzerinde büzüşen çocuk yanımı teskin bile edemiyordum.

"Yapma Hazan," dedi Levent Karul, uyarır bir tınıyla. Gözlerim yanımdaki camın dışarısında kayıp savrulan şeritlere dalmıştı. Sahil yolu boş sayılmazdı. Araba güzergâhı ezbere takip ediyordu.

"Söylediği şeyi duymuyor musun?"

"O daha çocuk..."

"Yirmi bir yaşında," dedi annem, keyifsiz bir gülüş yankı buldu kulaklarımda. "Küçülüp cebime girsin."

Küçükken göğsüne bile girememiş Gün Aksa Alatan.

Boğazımda bir titreme ağırlaşarak acıdan bir dağ olurken dişlerimi sıktım. Yanında olmak isteyerek aptallık etmiştim sadece. Pişmanlıktan kavruluyordum daha şimdiden.

"Abartma istersen," dedi Levent Karul, gergin ve bu tepkisini anlamaz bir hâli vardı. "İnsanlık hâli. Gideceğimiz yerde bol ikramlık olacak, bir şeyler atıştırır."

Suskun ve sakin kalmak kendime biçtiğim iki görevdi bu gecelik. Varacağımız yerde de buydu planım. Diğer taraftan annem ağzının içinden sert nefesler düşürmekten başka bir halt yapmıyordu. Babam hiçbir zaman böyle değildi. Sinirli ve fazla korumacı olsa da bir noktada geçerli sebepler bulabiliyordum ona karşı. Peki ya annem?

Kim uzun tedavilerin ardından sahip olduğu bir çocuğu terk edip geride bırakabilirdi ki zaten?

Düşünmedim sebebini. Yıllar önce sorgulamayı bırakmıştım. Sebeplerin her biri, sonuçlarla yüzleştiğim anları aklımdan silemezdi ve bu yüzden acımasızca geliyordu sadece.

Tek kelime etmeden kalan yolu bitirdiğimizde araba sıralanan lüks araçların arasına park hâlinde durdu. Kıyıya bağlı yatlar ve tekneler görüş açımı kaplarken gergince nefeslendim. Kalbim soğumuştu, bu geceki cezam da buydu: Denizde olmak. Arabanın kilit sesi kulaklarıma ulaştığında kontrolü elden bırakmadım. Dalgaların üzerinde yatların hafifçe yalpalayan hâllerini izlerken açık havaya kendimi atmış, tereddütle etrafıma bakınıyordum. İçimi kötü bir his kaplamıştı.

Belki de Vural etrafımda olmadığındandı.

Ona alışmış mıydım yani?

Saçmalık.

"Biraz daha iyi misin Gün?" diye sordu Levent abi, dikkatimi birden üzerine çekerken. Kırpışan kirpiklerim arasında gözlerim ilk an sesin sahibine ve bir sonraki an ise annemin üzerine kaydı istemsizce. Hemen yanında on santim kadar kısa boyuyla dikiliyordu ve elinin tekini beline sarılan kola sarmıştı. İlgisi kıyıdaki yatlarda dolanıyordu.

"İyiyim," dedim kendime gelmek ve ağırlığımı taşımak için bir saniyelik duraksama sonrasında. Gözlerim yeşil gözlere çıkmıştı. Esmer teni üzerinde şekil alan keskin çehresiyle Levent Karul yakışıklı bir adamdı. Annemin aklını bu suratla mı çelmişti?

Babam daha yakışıklıydı.

Gülümsedi. Üzerinde siyah ve ütü ile keskinlik kazanan bir takım elbise taşıyordu. "Geçelim o hâlde," dedi başıyla geriyi işaret ederek.

Silik bir tebessümle ağzım kapalı gülümserken başımı onaylar anlamda sallamakla yetindim.

Birkaç adım önde ilerledikleri sırada kapkara gökyüzüne bakıyordum. Avucumdaki telefonu sıktım, yoğun bir stres ele geçirmişti bedenimi. En ufak bir su birikintisini bile sevmezdim ki ben, ne diye buradaydım şimdi? Denizin üzerinde gezen herhangi bir şeyde yer alacağımı biliyor olsaydım eğer adım bile atmayacağıma yemin edebilirdim.

Ciğerlerimi derin ve sıkıntılı bir nefesle şişirip omuzlarımı indirdim. Kalbim yalnızca çarpıntı ile korkumu belli ediyordu. Onun dışında hislerimi açıkça belli edip çocuk gibi kaçacak değildim. Saatler sonra yeniden evimde, sıcacık yatağımın içinde olacaktım. Babam uykuya dalmadan önce alnıma bir öpücük bırakıp kapıyı çekerek kendi odasına gidecek, ben de Alfi ile konuşurken uykunun kollarında bulacaktım kendimi. Her şey bu kadarla sınırlıydı işte. *Evet, Gün. Üzerine daha fazla düşünmek sonu görünmez bir kuyunun dibinde boğulmaya benzer, sakın yapma.*

Birkaç saniye sonra peşlerinde ilerlerken adımlarımı o kadar ağır ve hâlsiz atıyordum ki aramıza açılan mesafe kocaman yata uzanan merdivenlere ulaştıkları an daha da büyüyerek beni yutuvermişti sanki. Lüks yat koyu mavi ve beyaz renkli ışıklandırmalar altında daha göz alıcı görünse de benim için kâbustu. Yanımdan geçip yata uzanan yolu yürüyen çiftleri izlediğim kısa saniyelerde cesaret toplamakla ilgileniyordum sadece.

Yatın girişine geldiğimde görevli yardımcı olmuş olsa da kalbim dört bir yanımda yüksek bir nabızla çarpıyordu. Boğazım kupkuru kesilmişti ve gövdem kadar bir yük de nefeslerimi işgal hâlindeydi. Birkaç adım attım aynı saniyelerde. Denizin üzerinde sallanan, oldukça büyük bir şeyin içindeydim.

"Sakin ol," diye fısıldadım kendi kendime, içeriye açılan büyük kapıya ilerleyen anneme ve kocasına bakıyordum. Göğsümü delen yüzlerce kiloluk bir ağırlık taşıyordum sanki, nefeslerim sıklaşmıştı. "Bir şey olduğu yok, Gün."

Tüm algımı ve mantığımı sömüren düşünceleri, bana dönerek bakışlarımı yakalayan Levent Karul dağıtırken dudaklarını birbirine yasladığını, anneme birkaç şey söyleyerek onu içeri geçirdikten hemen sonra olduğum tarafa yaklaştığını gördüm. Kımıldayamıyordum. Ayaklarım kayacak ve suyun dibini boyalayacaktım sanki.

"Burada dikilmeyeceksin değil mi?" diye sordu bir avucu koluma gevşekçe sarılırken. Karşımda durmuştu ve sorgular yeşil gözleri yüzümü tarıyordu. "Gün."

"Ben gelmesem olur mu?" diye sordum pat diye, lafı dolandırmadan. Yutkundum sertçe. "İstemiyorum."

Kalın kaşları çatıldı, alnı gerilmişti.

"Buraya kadar gelmişken vaz mı geçeceksin?"

"Evet," dedim, titrek bir nefes alarak. "Siz keyfinize bakın, Vural'ı arayıp beni almasını söylerim. Tekrardan tebrikler Levent Bey."

Kolunu omzuma dolayıp beni limanın zemininde yürütmeye çalışarak geri çekilmek için yaptığım hamlenin önüne geçti.

"Gün... Birkaç saat ailecek eğleneceğiz. Rahat ol lütfen, beni de üzüyorsun."

Uzaklaşmak istesem de engel oldu. "Ama-"

"Lütfen, Gün. Sen benim de kızım sayılırsın, yanımda olmanı isterim." diye mırıldandı, kısık sesi yumuşaktı ve dalgalar tarafından boğulmayacak kadar gürültülü geliyordu kulağa. "Yarım saat otururuz az kalmak istiyorsan. Bize eşlik etmen önemli sadece. Hım? Olur mu?"

Söylediği şeyleri mantıklı düşünemeyecek kadar tedirgin hissediyordum, ki birkaç adımla kapıdan girdiğimizde vereceğim cevabın da ısrarını değiştirmeyeceğini anladım. Çekiştiren güçlü kolların etkisiyle insan kalabalığı tarafından uğultuya bürünmüş ortamda bulmam gecikmedi kendimi. Büyük ve bir kutlama salonunu andıran salonun bir ucundan diğer ucuna uzanan üzeri donatılmış yemek masasını, etrafına

yerleşmeye başlayan insanları fark ettim ilk önce. Basit bir yemek davetı gibi görünüyor olsa bile çoğu hukukçu olan insanların doluştuğu ortamda yalanı ve yalancıyı ayırt etmek gibi bir beklentim olmamalıydı. Etrafta koşuşturan siyah önlüklü çalışanların haşatı çıkmıştı *basit* saydığım davet için verdikleri uğraştan. Baskın olmasa da gergin hissettiren keman sesi kulaklarımdaydı ve köşede sabit duran aynı boylardaki iki adamdan geliyordu.

Titanik gibi batmazdık inşallah.

Sus artık Aksa.

"Hadi gel," dediğinde başımı yüzüne kaldırdım ve karşıya kitlenmiş parlak gözlerine baktım bir an. Dehşet mutlu görünüyordu. Benim aksime.

"Sadece yemek mi yenilecek?" diye sordum, önüme dönerken avucu ile kıstırdığı omuzumu içeri doğru çekerek rahatsızlığımı belli ettim ama hiç oralı olmadı.

"Evet," dedi sakince. "Büronun ortaklarıyla bir arada olup biraz da sohbet edeceğiz. Benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin. Kariyerimin en zirve noktasına tırmanıyorum. Elbette sizin de sayenizde."

Kaşlarım çatıldı istemsizce. Yeniden gözlerim sol taraftaki yüze çıktı. "Bizim mi sayemizde?"

Güldü. Omzunu rahatça salladı. "Varlığınız, yanımda olmanız yetiyor."

Annemi kastettiğini tahmin ediyordum. Kırılacağımı düşünüp bu yüzden çoğul konuştuğunu da öyle.

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek sessiz kaldım. Etrafı süzerken insanların tasasız bıraktığı gülüşler gerginliğimi az da olsa almıştı ilerleyen saniyeler boyunca. Birkaç fotoğraf karesine izin verirler miydi acaba? En azından Yalvaç Hukuk Bürosu'nun simaları ve değişen kadrosu için güzel bir organizasyon yaptığı bir köşeye sıkıştırılmayacak kadar iyi bir haber değeri taşıyabilirdi.

Cesur Kırat takdir eder miydi hesapta olmadan önünde beliren bir haberi? *Hiç sanmıyorum.* Yolunda giden stajyer hayatımda Boris Karalav'ın karanlık bir yüzü olduğunu öne sürdüğü staj şirketim bir süredir aklımı bulandırıyor olsa da ona inanmamayı seçmiştim. Aptalın tekiydi. Saçma sapan konuşan soysuz bir piçti.

Şimdiye kadar geberip gitmiş olabilir miydi acaba?

Umarım öyledir.

Önünde durduğumuz masanın sağ tarafını bir tur dönerek annemin yanına, işlemeli sandalyeye yerleştiğimde sıkıntım dinmemişti. Levent abi ise diğer yanımdaydı. Montumu çıkarıp nereye koyacağımı bilemez bir şekilde etrafa bakındığımda çaprazında oturan kadınla gülüşerek konuşan annemin dikkatini çekmiş olmalıyım ki duraksadı ve bana dönerek ters bakışlarla elimden aldı, küçük bir el hareketiyle çağırdığı garsonun eline tutuşturup geri gönderdi.

"Gün, inanılmazsın gerçekten," dedi kulağıma eğilerek, sinirli çıkıyordu sesi. "Beyin fonksiyonların durmuş gibi davranıyorsun. Şu salak bakışlarını sil yüzünden, somurtup durma."

Çatılı kaşlarım alnımın gerginliğiyle aşınırken yüzümü hafifçe çekip toz konmaz katı ifadesine baktım.

"Ne diyorsun anne ya?" dedim soğuk bir şekilde, sırtımı sandalyeye vererek. "Denizlerden... Hatta en ufak su birikintisinden bile hoşlanmam ben. Gerginim bu yüzden."

Yüzü gevşedi bir saniyede. "Korkuyor musun?"

Bir bilsen.

"Sevmiyorum sadece," dedim başımı ilgisiz bir tavırla önüme devirip kıyafetlerimi düzeltir gibi davranırken.

"Baban yüzme öğretmedi mi sana? Bu yüzden mi?"

Yutkunarak ona baktım. "Öğretti ama..." Durdum. Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı kaçırdım. "Uzun zaman oluyor, unutmuş olmalıyım."

Dışarıdan, camların arkasından bir bağırış yükseldiğinde dalgalı su üzerinde daha ürkütücü geliyordu kulağa. Telaşa kapıldım içten içe, buna rağmen kirpiklerimi dahi kırpmamıştım. "O bağırış neydi?"

"İnsanlar seslerini duyurmak için yükseltiyor sadece. Boş ver şimdi bunu. Sana yeniden öğretebilirim istersen," dedi dirseklerini masanın üzerine dayadı ve yandan bir bakışla inceledi yüzümü. "Birlikte tatile de çıkarız."

"Babam olmadan mı?" diye sordum istemsizce. Sanki onsuz hiçbir şey yapamazdım. Öyle bir soruyordum ki...

Gözlerini devirdi ağırca. "Elbette baban olmadan," dedi. "Ben, Levent ve sen." Derin bir nefes aldı, düşünerek. "İtalya güzel olabilir. Pasaportun var mı? Olmadı çıkarırız."

Kısa bir duraksamayla sözlerine karşılık hiçbir heyecan hissetmeden düz ifadesine bakındım. Onların tatil planına dâhil olmak gibi bir isteğim

yoktu, bir yer edinmek istesem bile yüzündeki yalancı ifade sonrasında kapı dışarı ederdim tüm heveslerimi.

Başımı önüme çevirip buz mavilerimi masanın desenli örtüsüne dalgınca diktim. "Bakarız," diyebildim kuru bir sesle.

"Bakarız bakarız," dedi, bana doğru yanaştığını hissettim. "Senin gibi gençler de gelmiş. Görüyor musun? Çıtır avukatlar da var."

Hiç kıpırdamadan içimi zehirleyen düşüncelerimin sesi kısılırken kendime o kadar odaklanmış durumdaydım ki, kimsenin yüzüne bile bakmamıştım.

Gözlerimi benzer gözlere çevirdim. "Sen bu genç avukatlara kafanı çok fazla takmadın mı sence de? Levent abi duyarsa sorun çıkarabilir."

Aslında tamamen konuyu kapatmak istiyordum. Ya da kelimelerin yönünü değiştirmek... İşe yaramamıştı pek tabii.

"Çok ketumsun Gün," dedi kafasını hafifçe yana yatırmış, bıkkın bir ifade asmıştı yüzüne. "Bu böyle olmaz. Sen gazeteci olacaksın. Biraz insan ilişkilerine dikkat et. Bak mesela şu kızlara, bakışlarında bile öz güven var. Asil duruyorlar. Aynı zamanda yenilmez bir havaları var. Dikkat çekici olan da bu." Çenesiyle bir yönü işaret etse de dönüp bakmadım. "Senin de öyle olman gerek."

"Cidden beni hiç tanımıyorsun," diye fısıldadım, dudaklarım kıpırdamıştı ama duymadığını anlayabiliyordum. Başımı iki yana hafif hafif sallayarak avuçlarımı yüzüme çıkarıp ovaladım.

Hayatım boyunca nasıl bir çocukluk geçirdiğimi, kaç kez perişan hâlde düştüğümü, ne tür insanlarla yüz yüze geldiğimi ya da neler yaşadığımı bilmiyordu. Bunun için çaba bile harcamıyordu işin aslı. Değişmeyen bazı şeyler listesinde ilk satırı dolduruyordu bu düşünce. Beni merak etmiyor muydu?

"Gün..." Kısa bir an duraksadığını hissettim, ellerimi yüzümden indirip ona bakmadan hemen önce omzumu dürttü sağ omzuyla. "Şu tarafa bak."

Birden başımı kaldırıp ilk önce ona baktım anlamaz bakışlarla, saniyeler ipe dizilirken istemsiz bir refleksle işaret ettiği yöne döndüm. Çift kanatlı cam kapıyı aşarak içeri giren adam masanın olduğu tarafa yürüdüğü sırada radarıma girdi. Siyah bir takım vardı üzerinde, üst iki düğmesi açık siyah bir gömlekle tamamlanmıştı. Elleri iki yanına, kumaş pantolonunun ceplerine yerleştirilmişken öz güvenle dolup taşan duruşunu, yakışıklı yüzünü inceleme fırsatı edinemedim. Birkaç adım gerisine asılı kaldı çünkü gözlerim.

Bakışlarım donuklaştı. Nefeslerimi korku kafeslemişti. Yatın tabanında dalgalanan suyun varlığı bir yandan, her adımda mesafeyi azaltan adam diğer yandan damarlarımın içini aşındıran zehirdi şimdi. Duruşumu dikleştirerek kirpiklerimin arasından ona bakarken tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. *Sakin ol, Gün.* Gerginlikle boğulduğum anın bir köşesine sinmiştim.

"Levent," diye seslendi annem arkamdan eğilerek kocasına yaklaşırken. Kalp atışlarım tarafından parçalara ayrılıyordum. "Bunlar da mı yeni kadrodan?"

"Öndeki yenilerden ama sondaki kadrodan değil. Yaşı genç, yaşına oranla başarısı fazla. Geçen aylarda isimleri yolsuzlukla anılan Kiralyan'ların davasını sonuçlandırdı. Adamlar elini kolunu sallaya sallaya çıktılar." Nefes sesini işittim. "Bu iş için yaratılmış gibi. Geleceğin hazinelerinden. Felaket zeki bir adam olduğu su götürmez bir gerçek."

Bir göz kırpışı, bir kalp atışı ya da nefesimi tutmamı sağlayan yoğun bir zaman diliminde etrafı turlayan gözleri bakışlarımda sabitlendiğinde öyle bir hızla kaçırdım ki bakışlarımı parmaklarım buz kesmişti. Burada ne işi vardı? Felaketim olmak için mi gelmişti? *Ecelin olup seni takip ediyor belli ki.* Kan akışım tersi yönünde donup kalırken kendimi daha da telaşa sürüklediğimin farkındaydım. Can güvenliğim yoktu. *O* buradaydı. Derdi neydi? Günler sonra karşıma çıkması tesadüf müydü? Tesadüflere inanmayı bırakmıştım üstelik. Planı vardı. Planı olduğuna emindim... Boris Karalav'ın her adımı tehdit unsuruydu artık benim için.

"Etkileyici," dediğini duydum annemin. "Peki ya arkadaki?"

Kurumuş dilim damağımla poker surat kalmayı ve hislerimi nötr tutabilmeyi başardım. O adamın korkularımı görmesine *asla* izin veremezdim. Dumura uğramış hâlimi hızla toparladım bu bilinçle.

"Yenilerden olabilir, belki arkadaşı belki de kardeşidir... biz eğlencemize bakalım."

Aman ne eğlence ne eğlence.

"...zaten buraya geliyorlar."

Siktiğimin şansı.

Bir anlığına aklıma düşen düşünce kafamı yana yatırarak anneme bakmamı sağladı. Görüş açıma girdiği ilk anda gözleri tam karşısındaydı. Beğeni dolu bakışları havaya akmıştı, elimi uzatıp dokunsam avucuma biriktirebilirdim bile.

"Anne," dedim ona doğru yaklaşarak, dikkati bir bana uğradı bir de önündeydi. Kimlere baktığını biliyordum ama kulağı bendeydi. "Sakın o adamlarla konuşma, beni de konuşturmaya çalışma. Tamam mı?"

Gözlerimin içine baktı bir saniye. "O niyeymiş?"

"Ne demek niye?" Sert çıkışım dişlerimi birbirine bastırıp sakin olmayı dilemekle sonuçlandı bir süre. Yine de susmadım. "Adamlar pisliğin içindeki insanlar. Kim bilir kaç kişiyi haksız yere dışarı çıkardılar, kaç suçlu dışarıda geziyor. Bunları düşündün mü hiç?"

Bana deli görmüş gibi bakıyordu artık. "Sadece işlerini yapıyorlar. Abartıyorsun. Levent'in de işi bu," dedi sözlerime karşılık. "Eğer haklı olarak içeride olsalardı çıkmaları olanaksızdı."

Buna inanıyor muydu sahi?

"Su gibi paraları var sadece. Suçlular ve fazla, oldukça fazla paraları var."

Nefes alarak umursamaz bir şekilde omuzlarını kaldırıp indirdi. Sandalyelerin zeminde sürüklenen seslerini duyduğumda daha bir gerildim, Levent abinin sesini duysam da kelimelere dikkat vermemeyi başardım. Sessizlik içimde bir çark olup dönmeye başlamıştı.

Tüm hücrelerimi yakan uyarı sinyali içimde tura çıktığında delici gözlerinin çehreme baskısını hissediyordum. Tam karşıma mı oturmuştu? Görüş açıma onu almamak için direnSem de merakım başıma her daim dert açıp arsızca içgüdümü tetikliyordu. Merak insanı mezara götürürdü. Bulunduğum durum bunu açıklıyordu bir bakıma.

Bir an düşüncelerim dudaklarımı saran ufak bir kıvrıma sebep olsa da aptal gibi sırıtmak istemediğimden dudaklarımı ıslatarak sıktım. Sinirlerim bozulmuştu.

Annem önüne dönmüştü. Benim de önüme dönüp ona aldırış etmeden yemeğe odaklanmam ve gecenin bitmesini beklemem gerekiyordu. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Bir müddet bunu başarabildim. Buz mavisi gözlerimi şaşı olmak pahasına bir kaşığın ucuyla bile dokunmadığım çorba kasesinden ayırmadan, yapılan konuşmaları dinlemeyip dâhil de olmadan geçirdim dakikaları. Hiç yokmuşum gibi davranmak işime gelse de Boris Karalav'ın sesini duyduğum bir başka anın içerisinde verdiğim savaşta yenilmemem imkânsız noktadaydı; başımı kaldırıp onun bakışlarının aynısını gözlerime geçirerek bakmak ve dinlemek istiyordum.

"Kızınız mı?" diye soran yabancı ses karnımı düğüm düğüm burkan gerginliği ağırlaştırırken zayıf nefesimi tuttum istemsiz. Başımı kaldırıp Boris Karalav'ın yanında oturan adamın keskin çehresine diktim düz bakışlarımı. Neyse ki ona bakmamayı başarmıştım. Onun tanıdık kokusuyla mücadele içine düşen ciğerlerim buna alışmıştı garip bir şekilde, ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım parfümü yakama yapışmıştı sanki.

Dudaklarımı tek nefeste aralayıp, "Ben-" diye karşılık vereceğim sırada Levent Karul lafı devraldı. "Evet, kızım, Gün."

Dudaklarım aralık kalırken kaşlarım sertçe çatılarak sol tarafımda oturan adamın suratına çevirdim başımı. Yüzünde parlak ve içten bir gülümseme taşıyordu. Sinirlenmenin gereksiz olduğunu tekrarladım kafamın içinde, bu adam beni kızı olarak gördüğünden bu şekilde konuşmayı da sorun etmiyordu.

"Gün mü?" Bakışlarım yeniden genç adama döndü, gözlerinin önüne serili karanlıkla buluştum. Profesyonel bir sahtekâr gibi bakıyordu. Ezici ve öz güven dolu ela gözleri sır perdesini andırıyordu. Yine de yanındaki Karalav kadar değil. *Bir de kıyasa mı başladın?* "İlginç bir isim."

"Gün işte," dedim yalancı bir gülümsemeyle, Boris Karalav'ın alaycı bakışları mıydı üzerimde hissettiğim? "Ne kadar ilginç olabilir ki?"

"İlgi çekici," dedi anlaşılmaz bir sesle, sırtını sandalyenin sırtına yaslamıştı. "Unutulacak bir isim değil."

"Teşekkürler," dedim yalnızca, kestirip atarak. "Öyleyimdir."

O sırada garson önüme sunum yapılmış bir servis koyarak geri çekildi.

"Siz de babanız gibi hukukçu musunuz?"

Babam gibi... Derin bir nefes alarak dudaklarımı yaladım.

"Gazeteciyim."

Histerik bir gülüş sesi kulaklarımdan geçerek dikkatimi tamamen parçaladı. Kısık bir sesle, alay edercesine gülen adam tam karşımdaydı ve sinirle kısılan bakışlarımla birlikte ona doğru döndüğümde ateşten hareli gözlere denk geldim birdenbire, donuklaşıp kaldım.

Geçen günlerin ardından, en son onu gördüğüm hâli kadar yakışıklı görünüyordu. İki düğmesi açılmış siyah gömleğine, kıvrımları keskinleşerek dağılan saçlarına, kemikten ve ifadesiz yüzüne, dudaklarına götürdüğü şarap kadehine ve dahası kadehi saran kemikli parmaklarına, kuş parmağı ve yüzük parmağına takılı iri yüzüklerine, küçük bir açıyla geri düşen başından dolayı derisinde gerilen âdemelmasına... Kısa bir an baktım. *Kesinlikle çok kısa bir an.*

Huzursuz hissederek yerimde kıpırdanırken, "Gülme sebebinizi öğrenebilir miyim?" diye ters bir ses, sahte bir kibarlıkla konuşup suratına bakarken acelesiz tavrına karşılık daha bir ayar oluyordum.

Kadehi masanın üzerine indirerek bakışlarını yüzüme dikti. Soğuktu, düşmancaydı, ateştendi. Ben ise sebepsiz bir şekilde bu bakışlara karşı ürkek değildim, köşeye sinmedim.

"Sergen Alatan biricik kızını oyun dışı bırakmayı başarabildi demek," dedi, dilini alt dudağında dolaştırdıktan bir an sonra. Dudaklarına yayılan sinir bozucu kıvrım silinmemişti. Alay ediyordu. "Akıllandın mı?"

Hiçbir çekinme belirtisi yoktu. Emniyet Müdürü babamın çok insan tarafından tanındığını ama kızının bir o kadar sır gibi saklandığını biliyordum ve o da biliyor olmalıydı. Üzerine yemin ederdim ki biliyordu. Bu durumu eğlence malzemesi yapıyor olması öyle bir hisle öfkeyi alev alev hücrelerime pompaladığında dişlerimi sıkarak ayağımı kaldırdım ve hiç düşünmeden topuklu ayakkabımın ucunu bacağına doğru, canını yakmak ya da canımın acısını çıkarmak amaçlı savurduğumda tek bir hamle ve fazlaca güçlü bir tavırla ayak bileğimi yakaladı. Bir saniye sonra ise bedenimi masaya doğru sertçe çekmişti.

Avuç içlerim masanın kenarına sarılırken sık ve sert çıkan nefeslerimle inip kalkan göğsüm de masaya yakın bir noktaya kadar gelmişti o an.

Gergince etrafıma bakındım hızla. Utanç ve öfkeyle kıvranıyordum bir yandan. Üstelik sert tutuşu hâlâ bileğimi kavrar halde, uyarır bir baskıyla bileğimdeydi. Dalgalanan nefeslerim kalbime saplanıp nabzımı uçururken her şey birer birer silinip gömülmüştü sanki.

Bu adamı öldürmek istiyordum.

"Gün," dedi annem kulağıma yaklaşarak. "Ne oluyor?"

Anlamış mıydı? Fark etmemesi imkânsızdı. Yine de pot kırmadan gülümsemeyi başardım ve çenemi birbirine kilitleyerek başımı ona doğru çevirdim. "Bir şey olduğu yok," diye fısıldadım. "Beyefendinin sesini duyamadığımdan biraz masaya yaklaşmak istedim sadece."

Yemi yutması lazımdı. Başka bir ihtimal düşünemiyordum. Sorularıyla uğraşacak kadar sabırlı sayılmazdım. Gözlerinin baskısını yüzümde hissettiğim bir adam tarafından kıstırılmışken üstelik.

Ellerimi yanlarıma indirerek ayak bileğimi avuç içinden sertçe çekiştirip kurtarmak için uğraştım aynı saniyelerde. İnat eder gibi bırakmadı, tutuşu sıklaştı. Amacı neydi?

"Emin misin?" diye sorguladı annem çatık kaşları ifadesini bir bütün hâlinde yüzüme fırlatıyordu.

Belki de yanında bir ilaç taşıyordu ve ayağımdan vücuduma enjekte edecekti. Öldürücü bir gücü olmalıydı elbette. *Kafayı sıyırmış olabilir miydim?*

Her şeye rağmen bu düşünce mantıklı olmasa da o kadar tedirgin hissettirdi ki bana, bir kez daha savurdum ayağımı. Kafamı çevirerek buz mavilerimi suratına çıkardığımda düşmanca ifadesi korkmam için yeterliydi. Bir an önce buradan kaçmalıydım. Hem de hemen.

"Ben biraz hava alsam iyi olacak," dedim ortalığa doğru, bir yandan Levent abi babamı açıklamaya çalışıyordu Boris Karalav'ın arkadaşına.

"Nereye?" diye sordu annem, kaşlarını çatarak.

Ona döndüm. "Açık havaya anne, nereye gidebilirim?"

"Tamam, dikkat et."

Başımı salladım ağırca. Bir anda ayağa kalktığımda rüzgâr sert bir tokat olup tenimi yalamıştı, bileğimi serbest bırakan adama baktım aynı saniyede; geriye yaşlanmış, kollarını göğsüne dolarken hiçbir duygu sezdirmeyen çehresiyle yüzüme bakıyordu.

Bir saniye sonra bakışlarımı üzerinden ayırarak sırtımı döndüm ve güçlü adımlarla dalgalanan suyun ayaklarımın altında kayıp gidişini hissederken cam kapıya yürüdüm. Garsonların ve çoğu kişinin bakışlarını üzerime diktiğini hissediyordum. Belki de yalnızca paranoyaklıktı. Öyle olmadığını biliyordum aslında, çünkü güçlü bir yalnızlıkla büyüyen insanlar iğne deliği kadar kalabalıklar arasında kaybolurdu. Aynı hisler tarafından duygularım ele geçirilmişti tam da şimdi.

Ayak bileğim hâlâ sıcacıkken...

Soğuk hava vücuduma sarıldığında stresimi azaltmak ve dengemi sağlamak için birkaç saniyeliğine durup çevreme bakındım. Üst kata giden merdivenleri görüyordum. Çıkmaya cesaret edebilir miydim? Ya da burada öylece durmak daha iyi bir fikirdi. Yatın ucu boş olmalıydı. Orada rahatça oturabilir, tek başıma kalabilirdim.

Bu fikre tutunup dikkatli adımlarla yönümü arkaya çevirdim ve kıyıya yakın bekleyen iki adama kısa bir bakış atarak demirlere tutundum. Destek almak güvende hissettiriyordu hiç değilse. Özellikle görüş açımda sadece karanlık gökyüzü, derin ve uçsuz bucaksız deniz varken...

Göğsüme korku daha ağır oturduğunda kenardan çıkıp geniş alana yöneleceğim anda bel boşluğuma dayanan sert varlığı, ardından dudaklarıma kapanan buz soğuğu avuç içini hissettim.

"Gün Aksa Alatan," dedi yabancı ama bir o kadar tanıdık bir ses, rüzgârın uğultusu derince sarmaladı kulaklarımı, bir fısıltı kaldı kulağımın dibinde. "Düştün mü yeniden elime?"

Say bakalım şimdi, üçten geriye.

BÖLÜM 8

SARMAL DÖNGÜLER

"Gün Aksa Alatan," diye fısıldadı, ağır adımlar düşüyordu kulaklarımdan içeri aynı saniyelerde. *Bu gelen, ölümün ayak sesleri.* "Düştün mü yeniden elime?"

Bazen, tüm karşı çıkışlar yetersizdir. Ve yine bazen, kaçtıkça vardığın kendi bitişindir.

Geçip giden tüm günler boyunca yakalanmaktan kaçmak için didinip durduğum son, şimdi karşı karşıya kaldığım tek gerçekti. Kapı duvar olmuş, geçit vermeyen bir yolun sonundayım; aklımda kurduğum her şey yerle birdi, yüzüme okkalı bir tokat gibi çarpan kelimeler ise ensemde bitmişti.

Tutuşu sert ve baskıcıydı. Kolu arasında çırpındığım ilk saniyede silahın sepsert namlusu bel boşluğuma kocaman bir yük olup battığından artık nefes bile almak zordu. Çırpınan hâlimin beraberinde tutuşu tehditkâr bir sertliğe büründü.

Sonsuz bir döngü.

Bir sobeleme oyunu.

"Rahat durman gerektiğini söylememe gerek yok, biliyorsun artık bunu. Zarara uğrarsın, hım güzellik?" diye fısıldadı aynı ses, nefesim içime kaçmıştı. "Hem birbirimizi tanıyor sayılırız. Haksızlık etme şimdi. Sözlerimi dinlemediğin takdirde sana neler yapacağımı az çok tahmin ediyorsundur. Öyle zeki de bir kızsın hayatım."

Elçi buradaydı.

Nabzımın üzerine çöken ağır yük göğsümün ortasındaydı. Parmakları tenimi solduracak derin bir baskı kurdu etime, dudaklarım eziliyordu. Burnuma karışan nikotin kokusu genzimi çürütüyordu.

"Bu yüzden... yapman gereken tek şey sözümü dinlemek. Anlaşıldı mı?" diye sordu, ciğerlerine derin ve sert bir nefes çekerek. Çenem sıkılaştı, dişlerimin her biri beynime saplanıyordu sanki. Sessiz kaldığım birkaç saniye içerisinde başım omzuna çarptı. Bu hamle canımı yakmamış olsa da beni öfkelendirdiği kesindi. Suratımı buruşturdum hafifçe. "Anlaşıldı mı?"

Birdenbire uzuvlarım dondurucu bir soğukla kaskatı kesildi. Sayısız ve arsız bir hızla burnumdan kaçan sıcak nefeslerim kulaklarımı basarken telaşım boyut atlamıştı. Ellerim ağzıma kapanan avuca hiç düşünmeden

yapışsa bile silahın sert baskısı ödümü koparıyordu. Tehlikeye atamazdım kendimi.

Başka ihtimal var mıydı ki sanki? Sonuçları ağır olacak hiçbir şey yapamazdım. Şu anda, yatın en görünmez kısmındaydım ve yardım dilenebileceğim tek bir şey bile görüş alanımda değildi. Şehrin ölü tarafına bakıyordum resmen. Koyu dalgalar dışında simsiyah bir gece uzanıyordu önümde. Biri yanımıza yaklaşacak olursa arkamdaki adamın sırtını görecek, birbirine sarılıp manzaranın keyfini çıkaran çift konumuna düşecektik.

Duramazdım yine de boyun eğemezdim. Mantıklı düşünmem gerekiyordu ama kahretsin ki stres altında beyin sıfırlanırdı ve tüm çalışma mekanizmasını yıkıp yeni baştan kurması birkaç saniyemi çalmıştı bile benden. Çaresizdim, içim soğuk ve ıssızdı. Etrafım gibi. Hata yapmaktan ölesiye korkuyordum. Suçlu olmadığıma emindim yalnızca. Ölmek istemediğime de öyle. *Kafanı çalıştır, Aksa. Başın belada.*

Başımı onaylar anlamda salladım dizlerim uyuşurken.

"Hah, şöyle..." Keyifle dudaklarını sağ kulak mememe yanaştırdı, tiksinerek omzumu çekip boynumu içime gömdüm. Histerik bir gülüş nefes olup ensemden omzuma bulaştı. "Yaran iyileşti mi peki? Tam düzgün yapamamıştım ama... Daha iyi olduğunu tahmin ediyorum."

Nefesim göğsümde sıkıştı. Gurur duyuyor olmalıydı eseriyle. Eğlenir gülüşleri bile ispatlıyordu bunu. Başı aşağı eğildi, tenimin daha yakınına sokuldu ansızın. Midem çekilirken alanından kaçıp kurtulmaya çalıştım; namlu kör bir bıçak gibi gövdeme sertçe yaslanana kadar. Durdum.

O gece, bir silah bana doğrultulduğu an ne yapmam gerektiğini öğrenmiştim az buçuk. En son hamlelerimi ezbere bilen bir adamın tarafında yaprak bile kımıldatamamış olsam da bu her anlamda farklıydı. Kıyasladığımda alt etme olasılığım daha ümit vericiydi. Boyu birkaç santim ile bana yakın, daha cılız bir adam duruyordu şimdi karşımda. Bambaşka bir anın içindeydim, öğrendiklerim aklımdaydı ve cesaretimin boyutu mantığımı gölgede bırakmıyordu bu kez. *Hamlelerimi de tahmin edemezdi.*

Sonuç olarak kimse Boris Karalav değildi.

"Ne garip ama değil mi?" diye sordu, eğlenen ve alaycı sesi kilometrelerde öteden olsa yine tenimi yakardı. Midemi ağzıma taşırırdı. Şu anda olduğu gibi. Dudaklarının ısısı tenimi didiklerken yüzüm ekşidi, dudaklarımı aralayabilsem dişlerimi avuç içine gömecektim hiç düşünmeden. Bir terazinin bana ait kefeleri öyle boştu ki. "Sergen Alatan'ın aptal

olmadığına eminlerdi. Yine de mantıklı hareket etmesini engelleyen bir şey var, o da sen oluyor olmalısın. Bu kadar düşkünse sana düşünmeden geri çekilmesi gerekirdi. Bu da farklı bir bakış açısı. Hım? Söylesene, ne geçiyor o kurnaz tilkinin kafasından?"

Sorguladığı hiçbir şeyin karşılığı yoktu hâlbuki bende. Babamın planı olduğuna emindim, ne olduğunu paylaşacağı son insan bile sayılmazdım ben. Her şeyi benden uzak tutmak isterken üstelik. Uzak tutmak mı istiyordu? Öyleyse neden bu kadar iç içeydim? Yaşananlar da ortadaydı. Neydi planı?

O gece olanlar aklımdan çıkmıyordu, tesadüf değildi. Tesadüflere inanıp bununla hareket edecek bir adam da değildi. Boris Karalav'ın evine girmek isteyen bendim ama babamın *zippo*yu almamı istemesi için sebep bulamıyordum. Yakalanmamı sağlayan şey o *zippo*nun yokluğunun fark edilmesi değil miydi? Öyleyse beni, kendi isteğiyle mi tehlikenin kucağına atmıştı? Gitmem konusunda huysuzdu, *zippo*yu almamı isteyen ise oydu. Yakalanmam pahasına almıştım da. İstediği de bunun olmasıydı belki de? Mantıklı olup olmadığını hesap edemesem de bütünden parçaya indikçe kalıplar değişiyordu ve ulaşabildiğim en net sonuç, suçsuz olanın ben olduğum oluyordu. Öldürülmek istenen de bendim. Nasıl bir saçmalıktı bu?

Çaresiz bir his konmuştu göğsüme, kalbimin şiddetle çarpışının aksine hareketsizdim. Ta ki, kalın dudakları sürüklenip her ayna karşısına geçtiğimde gördüğüm ize kapanana kadar. Boynumu içeri çekerek tırnaklarımı etine geçirdim canını sökmek istercesine.

"Şşş," diye kısık bir fısıltı bıraktı tenime, çenem boğazımı ince bir çatalla çizecek kadar kitlendi. "Bunları sonra konuşuruz, şimdi sinirlenmenin hiç yeri değil. Bir an önce buradan ayrılmamız gerek."

Bir şok dalgası daha sertçe dizlerimi titretirken yutkunmaya çabaladım. Yutkunamadım. *Buradan ayrılmamız gerek.* Bu adam, onunla birlikte bir adım atabileceğimi mi düşünüyordu?

Benim için planladıkları saçmalığa razı geleceğimi sanıyorsa büyük bir yanılgıdaydı. Lehime çevireceğim bir an kolluyordum yalnızca. Ona ayakkabımın sivri topuğunu sert bir tekmenin beraberinde savurup düşüşünü izlemekten keyif alarak fırsatı yakaladığım gibi kaçmak için değerlendirecektim. Ardından onun olduğu tarafın ters yönüne doğru dizlerimde bulduğum son güçle koşacak, köşeyi döndükten hemen sonra çıktığım çift kanatlı kapıdan içeri girerek kalabalığa karışacaktım. Plan basitti. Silah devreye girmediği takdirde.

Burada beni vurabilir miydi peki? Kurşun yememek için çenemi kapalı tutuyor değildim aslında; dudaklarımı kapatan avuç içiydi bunun olmasını sağlayan. Öldürmek için gelmiş olsaydı böyle bir yeri mi seçerdi? Böyle bir geceyi?

"Kulaklarını aç ve beni iyi dinle," dedi sert bir sesle, avuç içi çenemi kıracakmış gibi ağır bir tutuşla dudaklarımdaydı saniyelerdir ve bileği bir anlığına serbestleşti. Buna rağmen hâlâ sıkı ve acımasızdı baskıcı gücü. "Seni götürmek için buradayım. Sözlerime harfi harfine uyacaksın, canını yakmamı istemiyorsan şımarıklık etmek yasak. Küçük bir gezintiye çıkacağız birlikte." Kemiklerime sinen telaş şimdi gözlerime sokularak yaşlarla dolduran yel esintisi gibiydi. "İki gündür baban olacak it yüzünden başımı yakan gecikmenin ardından, seni olman gereken yere götüreceğim ve mission completed..."

Bir kalp gibi içimde, dizlerimde, düşüncelerimin etrafında çarpan korkunun gevşeyen ipi tamamen koptu. Bu defa, tenimi kesen bir mühür yoktu, yine silah taşıyordu ama tetik dilinde çekilip beni beynimden vuruyordu. Kaçırılacak mıydım? Bu muydu tüm plan? Her şey bununla mı sınırlıydı? Beni alıp götürecekti, ihtimaller beni yutacak kadar fazlaydı ve en korkunç olanlar ise içimi daraltıp gözlerimi yaşlarla parlatacak kadar bana yakındı.

"Eğer benimle gelmezsen, seni anında bir arabaya tıkıp götürürler." Buz gibi parlayan bakışlarının tenime bıraktığı soğuk ve ciddi ifadeyi hatırlıyordum. *"Şansın yaver giderse ölürsün, diğer türlü felaketin olur."*

O gece tehlike olup mıknatıs gibi etrafıma bela çeken kişi, açık bir şekilde bendim. Benim için oradaydılar. Boris Karalav haklıydı; o gece bir yabancının arabasına bindiğim için bir ton azar işitmiş olsam da gecenin sonunda evimdeydim ve sonuca giden yolda etkilenmediğim müddetçe hata bile sayılmazdı yaptığım şey. İstenmeyen bir felaketin önüne geçmiştim. Aslında önüne geçememiştim, sadece geciktirmiştim. Yine buradaydım, bir canavarın kollarındaydım.

"Şimdi beraber, yan yana ineceğiz yattan. Etrafına hiçbir şey çaktırmayacaksın, uyum sağlamaya bak. Otoparkta bizi araç bekliyor, bineceğiz ve puf..." Dudakları arasından sıyrılıp düşen sert ve bir fısıltı kadar kısık *puf* sesi irkilmemi sağladı. "Her şeyin takır takır işlemesini istiyorum. Bu senin elinde, sen de benim elimdesin. O yüzden akıllıca hareket et. Sakın canımı sıkma." Durdu. "Anladıysan başını salla."

Çaresizlik bir kemik olsa kalbime batar, sırtımdan çıkardı. Silah olsa elimde patlar, bir karışlık su olsa beni boğardı. Şimdiye kadar

hissettiklerimin en büyüğüydü. Daha ağır sandıklarımla ya da daha hafife aldıklarımla bile boy ölçüşemezdi.

En yakın hissettiğim an, çocuk olduğum sıralardı. Sekiz yaşında, iki gece yoğun bakımda kaldığım bir anım vardı. Balkon demirlerinden aşağı bacaklarımı sallandırırken düşmüştüm; babamı çok ağlattığımdan belki de çaresiz hissettiğimi hatırlıyorum. Kendimi suçlamıştım çünkü *bilerek atlamıştım.*

Başımı ağırca aşağı yukarı salladım.

Sırtıma yaslı göğsü yükselip düştü, sert bir soluk aldığını da o an fark ettim. Çünkü idrak yetim de kaybolmuştu. Kendime gelmek için bir saniye tanıdım kendime, ardından karanlığı sırtlanmış dalgalara baktım. Korkuyordum. Denizin üzerindeydim. *Daha mükemmel olamazdı hiçbir şey.*

"Güzel..." Sırtını dikleştirdi, boğazımdan yukarı yakıcı bir güç alevler yükseltiyordu. Kalbim zonklarcasına sonsuz bir çarpıntıdaydı ve ateşim çıkmış gibi saç diplerim yanıyordu. "Elimi çekmemi ister misin fıstık?"

Piç kurusu. Başım yine hareketlendi.

"Elimi çekeceğim," dedi, içinin zehrini dışarı atan kör edici sesi elinde keskin bir mühürle beni kıstırdığı o tuvalet köşesinden beridir aklımdaydı.

Sesini tanımıştım ilk anda, beynime kodlanmış bir tını gibiydi. Nasıl unuturdum ki öylece? *Tanıdık bir izi var.* Boğazımdaki mührün ta kendisi. *Burada. Beni yanında götürmek için.* "Eğer ağzını açmak gibi bir hata yapacak olursan diye söylüyorum, namlunun ucundasın."

Açığa vurduğu felaketin adı ölümdü. Bir süredir o namluların ucunu üzerime çevrilmiş buluyordum; simalar, bakışlar ve kelimeler değişiyordu yalnızca. Sebep bile aynıydı. *Emniyet Müdürü'nün kızı olmak.* Tesadüf eseri olan hiçbir şey yok. Kaos var. Her şey bilinçliydi, bir planın sınırları çizilmişti.

Düşündükçe tekrar ediyorum içimden tüm bildiklerimi. *Gölgede kalmış bir el bu oyunda ipleri taşıyan, kuklalar etrafta bir uçtan bir uca sürükleniyor. Tutan el kime ait peki? Bilinmiyor işte, seçilen kurbanın üzerinde üst güçlerin imzası var bir de. Üç mühür vurulmuş, üçüncüsünü sen taşıyorsun. Bir örgüt var, kısımlara ayrılmış her tabakası. Tehlikenin boyutu tahminlerle uyuşmuyor hiçbir zaman. Kaçsan bileklerine düğümleniyor karabasanlar. Saklansan elleri hâlâ üzerinde; ebelerin gözlerindeki bağlar kurbanların gözlerine yapışmış çünkü. Yürüyorsun ve önünde çizdikleri yollar beliriyor birden. İstemsizce o yolu yürütülürken buluyorsun kendini*

çok geçmeden. Silah zoruyla. Hikâye burada bitmiyor elbette ama bitişini de biliyorsun. Bir gece anlatmış sana kötü adamlardan biri. Fark etmeden... Ölüme yaklaşıyorsun.

Göz kapaklarım yenik düşmüş gibi kapandı, tekrar aralandı ve dosdoğru hırçın dalgalara baktığımda tüm gücümü toparladım parmak uçlarıma.

Eli biraz daha gevşedi. Nabzım zifirî karanlıktı, düşüncelerimi kemiren her harf birbirine geçmiş ve kaybolmuştu sanki. Harekete geçmem gerekiyordu. Doğru an, doğru zaman...

Avuç içi tenimden bir düğme gibi kopup gittiğinde göz ucuyla omzumun gerisine çaktırmadan baktım, bir an sonrasında ise bilinçli bir şekilde öğürdüm. Avucumu ağzıma kapatırken boğazımı yakan acı tat damağıma sıçradı; belimi büktüm, silahın baskısı bel kemiğimden kayarak sırtıma geçti. Boğazım cayır cayır yanarken beni kucaklayan karanlığa doğru öğürdüm tekrardan.

"Ne oluyor lan?" diye sorduğunu işittim elçinin, kaşlarının çatıldığına emindim. "Kusacak mısın lan bir de? Hay sikeyim! Anasını sikeyim böyle işin!"

Teninin izmarit ve ter kokusu dudaklarımda kalmıştı, hatta çenemde bile. Kokusu burnuma sızıyordu ve midemi bulandırmak konusunda işime yarıyordu. Her an gerçek anlamda kusabilirdim, boğazıma safra tadı yükseliyordu çünkü. Amacım tamamen bambaşka olmasaydı kusacaktım da.

"Kusacaksan kus!" Tıslayışı, ses tonu bile buruşmuştu tiksintiden. "Acele et! Bir de kurmasını bekliyoruz anasını satayım. Girdiğim işi sikeyim. Hadi lan! Oyalanma! Oyalanma!"

Karnıma bir ağrı girmiş gibi derin bir iniltiyle iki büklüm olurken savurduğu küfür kulaklarıma erişti, namlunun ucu bedenimi sıkıştırdığı noktadaki ağırlığını yitirdi; kalbim birkaç saniye içerisinde yapmayı planladığım şeylerin düşüncesiyle anormal bir hıza bürünmüştü. Bir saniye sonrasında ise yüzü gölgesiyle beni boğacak kadar üzerime eğildi. *Evet. Hedef ve sonuç.* İkinci saniyede nereden bulduğumu anlamadığım bir güçle dirseğimi çenesine doğru savurdum. O kadar hızlı hareket edip öyle güçlü bir darbe indirmiştim ki suratına, dirseğim yerinden çıkmış bile olabilirdi.

Suratımı buruşturarak elçinin sersemlemiş hâlini kendime fırsat edinip kalçalarım üzerine indim ve anlık yalpalayan bedenini gözüme kestirdiğim gibi bacağımı havaya kaldırıp topuğumun sert ucunu bir kez

göğsüne, ikinci kez yanağına doğru geçirdim. Sarsılarak geceye doğru inledi, elinin tekinin yanağına örtüldüğünü gördüğüm saniyede avuçlarımı yere bastırıp ayağa fırlamıştım. Silah hâlâ elindeydi, ortadan kaybolup kalabalığa karışmam gerekiyordu.

Geldiğim yönde bedeni olduğu için baş kısmına doğru koştum, dizlerimi dermansız bir titreme sarmıştı ve dalgalar yatı ağır ağır sallarken adımlarımın yeterince kuvvetli olması da imkânsızlaşıyordu. Başımı arkaya çevirmeye korkuyordum, peşimden geleceği anı görmekten kaçıyordum. Gelecekti. Adamın suratında bir delik açmıştım, bir mezar olsaydı oraya da gömecek kadar karartmıştım gözümü.

Koridorun diğer ucuna ayaklarım bastığı sırada, bir saniyelik bir refleks gibi başımı kaldırdım ve ileriye takıldı buz mavisi gözlerim; yattan aşağı inmiş, beton zemin boyunca güçlü adımlarla uzaklaşan adamın sırtını ve kemikten profilini gördüm. Boris Karalav'ın.

Sigarasını dudaklarına götürdü, bir nefes çektiğinde ve yanakları içine çöktüğünde bir yandan da kulağına telefonu yaslamış, hattın ucunda her kim varsa çatık kaşları beraberinde dinliyordu. Nefesimi tuttum. *Buradaydı. Ben yakalanmıştım ve yine gidiyordu. Her seferinde olduğu gibi, bu sarmal bir döngü. Tekrar eden bir sanrı, kâbus, hastalık.*

Bir yanıp bir sönen ışığı görmek gibiydi ona baktığım o kısacık an, göğsüme giren ağrıyla bakışlarımı kaçırarak önüme döndüm ve tek kişinin ancak sığacağı koridoru koşmak için bacaklarıma yüklendim, nefeslerim sık ve yetersizdi, kuru soğuk tüm içime işlemişti. Dalgaların kıyıya, yatın gövdesine vuran seslerini duyabiliyordum. Gözlerimin önü yaşlardan ve yüzüme yüzüme yediğim soğuktan bulanmıştı.

Saçlarımı kökünden yakalayan yıkıcı güç başımı geriye çektiğinde boğazımın aşağısından acı dolu bir inilti düştü. Ciğerimi parçalayacak keskin bir soluk çektim içime. Kendimi öne doğru itilirken bulduğumda karnım korkuluk gibi çevreleyen demirliklere dayandı sertçe, tam da o an acıdan nefesim kesilmişti. Ayaklarım yere sağlam basmıyordu bir de eskisi gibi. Ellerim ise buzdan soğuk demirlere sımsıkı tutunmuştu. Boynumu aşağı büktü, eğildiğim karanlık suları yatın denize yansıyan beyaz ışıkları bir ölçüde aydınlatıyor olsa da korkudan sesimi çıkaramıyordum.

"Öldüreyim mi lan seni şimdi?" diye tısladı kulağımın dibine, karnımdan vücuduma yayılan acının şiddeti bir damla yaşı yanaklarıma indirdi saniyesinde. Başım dönüyordu, denizin üzerinde olduğumu ve eğer eli bir anlık gevşeyecek olursa soğuk suların derinliklerinde boğulacağımı düşündükçe. Çenem titredi, gözlerimi kapattım karanlığa. "Yüzümü

deştin orospu. Ulan seni öldürmek vardı da... dua et yetkim yok. Siktiğimin kaltağı."

"Bir-"

Çığlığımın önü avuç içinin ağzıma kapanmasıyla kesilirken birkaç damla gözyaşı daha aktı yanaklarımdan aşağı. Kaç dakika geçmişti açık havaya çıkalı hesabını tutacak kadar zaman algım yoktu şu an. Yine de annem yokluğumun uzadığını fark edip gelir miydi? Hiç sanmıyordum ve hiç sanmamak ilk kez bu kadar kötü hissettiriyordu. Feci kötü hissettiriyordu.

Ya Levent abi? Daha sahipleniciydi bu gece. İri bir cüssesi vardı ve yardım edebilirdi. Onu tam manasıyla tanımıyordum ve köşeye sinecek bir adam olmadığını da sadece umut edebilirdim.

Öte yandan bir kişinin bile etrafta olmayışı planlı mıydı? Etraftaki yatlar, tekneler, liman bile bomboştu. Çığlık atsam içeri kadar ulaşır mıydı? Yoksa denizin dalgaları, içeriden süzülen müziğin sesiyle iş birliği yaparak hiç mi ederdi uğraşlarımı?

"Sizin yapacağınız işi sikeyim! Ulan Turgay!" diye tısladı elçi birdenbire, sesi beni düşüncelerimden çekiştirircesine kopardı. Kirpiklerim ayrıldı ve açılan gözlerimi geriye çevirmek istesem de bedenimin çoğu baş aşağı sarkarken görüşüm kararıyordu yalnızca.

İyi de bu adam kime söyleniyordu?

Silah tüm soru işaretlerini ezerek tekrardan çıplak bel boşluğumda belirdi. Kramplar yeniden karnımı deşip durdu, sancılar giriyordu aynı anda kalbime. Üzerimdeki siyah ince askılı yüzünden uyuşmuştu her karışım, buna rağmen namlunun soğuğu belirgin şekilde oradaydı. Tenimde buz gibi metali hissetmek yeterince ölümcüldü.

Bir anda, içten edilen bir duanın karşılık bulduğu ve gerçekleşmesine ihtimal vermediğim bir dileğin gerçekleştiği o ütopik anın içerisinde buldum kendimi. İlk önce koşar adım sesleri boğuk bir tınıyla ulaştı kulaklarıma. Ardından telaşlı çıkan sık nefes sesleri, hemen sonra ise tanıdık bir ses. Saatler öncesine kadar, bu sesi duyacağım zaman havalara uçacağımı söyleseler kahkahalar atarak gülerdim.

İhtimal bile vermediğim her şeyin gerçek olma olasılığı mı vardı öyleyse?

Her şeyin.

"Aksa Hanım!"

Vural gelmişti. Beni ipin ucundan almak için şimdi buradaydı.

Bu gece yanımda olmaması konusunda babamla ters düşüp istemediğimi kesin bir dille belirtmeme rağmen peşimdeydi. Yanımdaydı. Buradaydı. Doğru an bu andı.

"Yaklaşma!" Dişlerinin arasından soluyan elçi dudaklarıma karşı kurduğu baskıyı elini ayırarak kestiğinde kesik bir nefesle doldurdum içimi, aldığım son nefesti sanki bu. "Yemin ederim öldürürüm lan kızı! Ne o babası olacak adam ne de başkasını sikime takarım! Kal lan orada!"

"Bana bak! İlk önce Aksa Hanım'ı bırakacaksın," dedi Vural kaya kadar sert ve her kelimeyi bastıran bir sesle, düzene sokmuştu nefeslerini. Dümdüz, bir duvardı sesi ve görüşüme girmeyen bedeninin de sesinden bir farkı olmadığına emindim. "Silahı indir ve kızı bırak. Anladın mı beni?"

Başımın arkasında, ensemi kavrayan el tarafından uygulanan ufak bir baskı hissettim. Her an denize düşebilirdim ve bu fikir beni öldürüyordu açık açık. Beni yutabileceğine inandığım her şeyden korkardım, başa çıkamayacağımı bildiğimden bu korku nefretimi körüklerdi. Kocaman su birikintileri elbette buna dâhildi.

"Ne bırakacağım lan ben?" diye dişleri arasından soludu sertçe, silahın ucundaydım ve tetiği çekecek olursa ölürdüm. "Kızı almadan hiçbir yere gidemem! Yolumuzdan çekil."

Vural'ın histerik gülüş sesini duydum. Onu yalandan bile olsa güler hâliyle bulmak çok zordu, benim sağ çıkma ihtimalim olmayan bir geceye denk gelmişti işte biri.

"Yolunuzdan?"

"Sikerim şimdi tekrarlarını! Çekil diyorum lan, çekil!"

"Senin beynine oksijen gitmiyor galiba?" diye alaya aldı Vural, sert bir nefes aldığını işittim. Birkaç kez *cık*ladı. "Üzüldüm şimdi. Öylece gidebileceğine kim inandırdı lan seni?" Bir adım daha yaklaşmış olmalı ki telaşlı tutuşu sertleşti. "Silahı indir bunları birer birer konuşalım biz en iyisi. Epey derin meseleler bunlar. Sergen Müdür'üm de eşlik eder. Geçmişine ineriz olmadı, problem oradadır büyük ihtimal. İnanır mısın, çok saygı duyar Müdür'üm böyle tıbbi işlere. Seni de evire çevire saygılar. Aklında şekillendi mi şimdi bir şeyler?"

Vural'ın bu yönü de mi vardı? Sesi ciddiyeti alayla harmanlayıp karşısındakine gözdağı verecek kadar kendinden emindi. O dağa sırtımı yaslamak istesem de babamın kelimeleri bile yarı yolda bırakmıştı beni, güvenemezdim artık tek bir kişiye bile. Şu an beni kurtarsın yeterliydi zaten.

"Benim aklımda daha güzel şeyler şekillendi," dedi elçi, kana ve acıya susamış çıkıyordu sesi. Bir vahşilik hâkimdi. "Neydi şu kızın adı? Nişanlından bahsediyorum."

Vural nişanlı mıydı? İşte şimdi şoka girmiştim ve karnımdaki ağrı bile merakla bir saniye hafızamdan silinmişti. Kulaklarım keskinleşti, dudaklarımın ucuna kadar gelen sözleri yutkundum.

"O ağzını açarsan öldürürüm seni."

Bir silahın metalik sesi yankı buldu gecenin içinde. Vural silahını mı ayarlıyordu?

Zehir gibi bir gülüş duydum. "Bizim nişanlını öldürdüğümüz gibi mi?"

Kuruyan dudaklarım aralandı, bir anda donup kaldım, kalbime kadar buz kesmişti ve sırtımı döndürüp bu sözlerin muhatabı olan adamın ifadesini görme isteğiyle doldum. Görebildiğim tek şey gözlerimi akıtmak uğruna siyah bir karaltı ardında iki bacak oldu.

"Nasıl olduğunu bir de benden duy! Emini-"

"Sülaleni sikerim senin orospu evladı!"

Elinde silah tuttuğunu tahmin ediyordum, kolu ileri uzanıyordu ve taş kesmişti sanki.

"Hoşuna gitmedi mi? Ne güzel eğleniyordun."

"Seni ölmek için yalvaracak hâle getireceğim lan. En ufak bir parmağı dokunanı kolundan etmezsem..." Öfkesi öylesine derinden ve elle tutulur boyuttaydı ki ürperdim. Elinden her an bir kaza çıkabilirdi hatta. "Orospu çocuğu! Seni gebertmeden götürme yeminim mi var lan benim? Öldürürüm lan ben seni!"

Bu kulaklarıma ulaşan, renklerini ayırt edebildiğim son kelimeler oldu. Bir uçurumun en ucunda dikilir hâldeydim dakikalardır ve itilişim ise ani bir ölüm gibi kıskıvrak yakaladı. Aniden. Büyük bir kuvvetle bacaklarımdan tutulup aşağı bırakıldığım an başımı tutan elden ve bedenime yaslı tehditkâr silahtan kurtulmam aynı saniyede gerçekleşti. Dibi boyladım bir sonraki saniye içerisinde. Sertçe ve şiddetle. Buz gibi su gözlerimden içeri dolmadan gözlerimi sımsıkı kapadım. Korkudan nefesimi tutacak vakti bile edinemeyeceğim kadar şiddetle gömülmüştüm işte, *ölseydim keşke*. Su tenime dokunmadan, kaybolup gitseydim. *Hiç yaşanmasın da isterdim.*

Zifirî karanlık dört bir yanımdan kucakladı beni, soğuk her yerdeydi ve buz olup tenimi kesiyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak nefesimi ciğerlerimde tutmaya çabaladım. Telaş ediyordum. Çırpındım,

kollarımı yüzeye kavuşmak istercesine suyun ağırlığına doğru sallamaya başlamıştım. Yüzme bilmiyordum. Küçükken kaybetmiştim öğrenme isteğimi. Balkondan atlamıştım bu sebepten. *Kaybettiğimden.*

Su kabarcıkları birikmiş olmalıydı yüzeyde. Sıralama öyle olurdu. Ciğerler bir kâğıt gibi buruşur, denizin ürpertici sessizliğini dinler ve bir süre sonra dinlediğini sandığın su seni en etkili şekilde zehirlemeye başlar. Boğulursun. Bildiğin sular daha da çabuk boğar hatta. Oynadığın küçük oyunlar, sonu ölüme giden büyük savaşlara dönüşür. Hâlbuki çocuksun, bir tek oynamayı biliyorsun.

Gözlerini aç, Gün.

Açamadım. Bir kolun ahtapot gibi belime sarıldığını hissettiğim anda nefeslerim verdiği savaşı kaybetmiş sayılırdı. Kalp atışlarım sonsuz bir ritimle göğüs kafesime yükleniyordu. Yüzeye doğru çekiştirilmeye başladım. Kim olduğunu düşünmedim. Vural olduğunu biliyordum. Başka kimsem olmadığını bildiğim gibi.

Başım buz gibi suyun derinliklerinden dışarı, karanlık geceye çıktığında sert öksürüklerim genzimi yakacak kadar şiddetle çıkmaya başladı ağzımdan. Gözlerim sıkı sıkı kapalıydı ve öksürük krizine girmiştim. Oksijen ihtiyacıyla sarsılan ciğerlerim ağrıyordu.

"Aksa Hanım," diye mırıldandığını duyabildim Vural'ın, kulaklarımın tıkanıklığı giderken. Kollarım boynuna sarılmıştı can havliyle. "İyi misiniz?"

Cevap için aralanmadı dudaklarım. Birkaç kez daha ciğerlerim sökülürcesine öksürdüm. Vural bedenlerimizi kıyıya sürüklemeye başladı, zar zor ilerliyordu. Hiç yardımcı olmadığımı, ağırlığımızın suyun içinde büyüdüğünü fark edemeyecek kadar dehşete kapılmıştım. Dişlerim kırılacaktı birbirine çarpmaktan, kışın en sağır edici zamanlarındaydık ve delici bir soğuk ıslak tenime çarpa çarpa donduruyordu tüm vücudumu. Üşüyordum.

Göz kapaklarım yana yana aralandı, kirpiklerim sırılsıklamdı.

"Vural," diye kısık bir sesle mırıldandım, sesim çatallı ve denizin tuzlu suyundan nasibini almış bir şekilde çıkıyordu. Göğsüm körük gibi inip kalkarken kirpiklerimin arasından baktım çehresine.

Ağır ve sık nefesler alıp veriyordu, karanlığa boğulmuş yüzü bana çevrildi. "İyi misiniz?" diye sordu, beni daha da kendine çekerek. Gözleri bir an suratıma uğradı, göz göze kalmıştık.

"Denize attı beni..." Kalbime kök salan kalıcı bir çarpıntıydı göğsümde hissettiğim. "Piç kurusu attı beni."

"Biliyorum," dedi sert bir soluk alarak bakışlarını gözlerimden ayırdı ve yakınlaştığımız limana baktı. "Ben de oradaydım. Şimdi de sudayız zaten."

"Ben korkarım denizden," diye itiraf ettim bir sırrımı açığa vurarak, tir tir titriyordum bir yandan. "Çok... korkarım."

"Biliyorum."

Kaşlarım hafifçe çatıldı, gözlerimi kırpmadan baktım profiline. Yine de soğuk alnımı germişti ve mimiklerim uyuşuktu. "Biliyor musun?"

"Babanız söyledi," dedi ileri bakarak, yüzerken boyunlarımız suya batıp çıkıyordu. "Nelere alerjiniz var, nelerden korkarsınız... Bu tarz önemli bilgiler."

Başka kim olabilirdi ki? Bir tek o biliyorken tuz beynimi akıtmış gibi sorgulamak mantıksızdı.

"Peki ya..." Sus çizgime biriken su damlası sıyrılıp çeneme yol yaptı. "Sen... gelmeyecektin peşimden. Babam öyle söyledi."

"Rahat hissetmeniz içindi," dedi derin soluklarının arasından. "Sizden... gözümü ayırmamamı tembih etti."

Babam.

Sessiz kaldım. Birkaç dakika sonra kıyının beton zeminine kollarımı dayayarak destek almış ve tırmanırken çevik bir hareketle kendimi yukarı atmıştım. Küçük yaşlarda ustaca öğrenmiştim tırmanmayı, ağaç tepelerinde gezerken az yara almamıştım da. Büyüdükçe değişmişti elbette aldığım yaraların boyutları, yerleri, keskinliği... O an eski günlere dönmeyi istediğimi hissettim. Duvarları yazılı, çizili ağaç evime, babamın iş dönüşünü o ağaç evin ufacık penceresinin arkasında beklediğim günlere...

Nefes alışverişlerimi düzene sokmaya çalışırken üzerimden akarak beton zemine dağılan sulara, bir teki denizin içinde kayıplara karıştığını tahmin ettiğim topuklu ayakkabıma ve kıvrak bir hamleyle destek alarak yanıma yüzüstü serilen adama baktım. Avuç içlerinden destek alarak ayaklarının üzerine kalktı saniyeler içerisinde, nefesleri hâlâ düzensizdi.

Başını bana doğru eğdi, kafamı tepemde duvar gibi uzanan bedenine kaldırmıştım bende; siyah takım elbisesi üzerine yapışmıştı ve paçalarından su akıyordu. Rezalet bir hâldeydik.

"Annenizin yanına dönün ve asla yanından ayrılmayın," dedi. "O piç çok uzaklaşmış olamaz, peşinden gitmem gerek."

Kirpiklerim titrerken algılarımın açılması az bir zaman aldı. Arkasını döneceğini anladığım anda ayaklarımın üzerine dikildim. Tek topukla her an devrilecek bir eğimde duruyordum.

"Yeni saldırıya uğradım. Aptallaşma Vural. Gidemezsin."

"Aksa Hanım," dedi, haklı olduğumu biliyordu. "Elçi işimize yarayacak. Gözden kaçırmadan yakalamam lazım. O yüzden-"

"Bu hâlde oraya geri dönemem," diye itiraz ettim boğuk bir sesle, boğazım ateşe verilmiş gibiydi. Hastalanıp yataklara düşme ihtimalim kaçınılmazdı, yakın ufukta beni bekliyordu. Yutkundum sertçe. "Yanında geleceğim. Araba burada mı? İçinde oturup beklerim seni ama annem... onu utandırdığım için eminim azarlar beni."

Omuzları ağırca düştü. Ardından dudaklarını sıkıp başını aşağı yukarı onaylar bir ifadeyle salladı. Daha fazla oyalanmak istemiyordu belki de. Bir elini ıslanan ceketinden içeri kaydırdığında aceleci tavrını izledim. "Anahtar... Hah, burada!" Suratı bir an endişeyle gerilse de ifadesini korudu, anlık rahatlamış bir nefes verdi. Bir adım yaklaştı ardından ve elimi avucuna alarak ne ara çıkardığını anlamadığım araba anahtarını elime bıraktı.

"Araba otoparkta, çok uzak değil zaten. Girişte ilk sağda, hemen bulun ve eve gidin, ben dönecek bir yol bulurum..." Gözlerimden içeri bakıyordu kahverengi gözleri. "Doğrudan eve diyorum. Sergen Müdür'üme anlatın yaşananları. Telefonumu denizde düşürdüğümü ve haberdar edemediğimi söyleyin."

"Otoparkta mı?" diye sordum sadece bir kelimeyi cımbızla çekip alarak, gitmek üzere acelesi olan adama. Elimi geri çektim derinden bir ürpertiyle. "Elçi de orada. Oraya gideceğimizi söyledi bana. Beklediklerini. Şimdi de oradadır, yakalayabiliriz onu."

Aralık dudaklarını kapatarak başını salladı bir saniye. Her ne geçiyorsa aklından kararmış bakışlarında hırs, öfke ve karmaşa harmanlanmıştı. Bunu okuyabiliyordum.

Yutkundu ve durdu. "Hata yapıyorum," dedi durgun bir şekilde, gözlerini kapatıp açarak nefeslendi. "Her zaman, ilk görevim sizin can güvenliğiniz olmalı. Sizi babanıza götürmem gerek. Evet, doğru olan bu."

Bir uykunun en can alıcı yerinde onu uyandırmışım gibi baktı bir an bana, bir kibrit ateşiyle küle çevirmiştim sanki içini. Peşinden gitmek istiyordu ama gitmesi için engeldim ona; benim varlığımla karşı karşıyaydı. Aslında "babamın güveni" demek daha doğru bir tabir olurdu. Görevi buydu. Çizgiyi keyfince aşamazdı. Elçinin yakalanması işlerine yarardı ama sırf o adamı yakalamak uğruna yalnız kalacağım dakikalarda başıma herhangi bir şeyin gelme olasılığını göze alamıyor olmalıydı. Kafasının içinde bunların döndüğüne neredeyse emindim. Mantıklı ve duygularını

karıştırmadan hareket ederdi çoğunlukla, her zamanki ketum hallerini biliyordum. Ama şu an, suratında taşıdığı bu karmaşa başkaydı. O adamın sözlerinin etkisi hâlâ üzerindeydi çünkü. Nişanlısından bahsetmişti. Zayıf noktası mıydı bu onun? Hiç bilmiyordum mesela nişanlandığını, *öldüğünü de öyle.* Bu adamlar mı öldürmüştü?

"Ya o adam?" diye sordum düşüncelerimin arasında. "Boynuma yarayı açan da o adamdı. Onu yakalama şansımız var."

Dalgaların kıyıya çarpan sesleri dışında kısa bir sessizlik oldu aramızda. Başını omzunun üzerinden çevirip arkasına, uzun ve boş yola baktı. Yeniden kafasını bana çevirdi.

"Bacağını kırdım," dedi düz bir sesle. "Yani kırılmış olmalı."

"Sekerek gittiğini hesaba katarsak yetişiriz öyleyse."

"Ama Aksa Hanım-"

Lafı ağzına tıktım ve araba anahtarını bir avucumun içinde sıkıca ezerken boşta kalan elimle elini yakalayıp çekiştirdim iri bedenini. "Hızlı ol, Vural," dedim önden ilerlerken çıplak ayağımın ucuna basıyordum. Topuk boyumu ayarlarken ona döndüm. "Otoparka gidiyoruz."

"Siz doğrudan arabaya bineceksiniz."

Elini bıraktım ve rüzgârı sırtıma alarak önüme çevirdim gözlerimi.

"Tamam. Koş şu an sadece. O piçi yakalamamız gerek."

Derin bir nefes aldığını işittim. "Ayağınıza da dikkat edin lütfen."

Kafamı salladım.

Koşar adımlarımız limanın boşluğunda yankı bulurken, damarlarımın arasında gezinen ısı kalp atışlarımı adrenalinle birlikte taşıyordu. Nefes alışverişlerim ise soluksuzdu.

Bakışlarım geçtiğim ve geride bıraktığım her karışı dolanıyordu temkinli bir şekilde. Belli bir yere kadar etrafın boş olması dikkatimi çeken ilk şeydi. İnsan kalabalığının olduğu kısmı seçebiliyordum; caddenin karşı tarafındaydı, olduğumuz alan muntazam bir düzendeydi ve yeterince kontrol altında tutulduğunu ilk andan anlardınız. Kırmızı yazılı tabelalar konulduğunu ise bizi çerçevesine alan çıkışı geride bıraktığımda fark edebildim; kırmızı yazılıydı çoğu, *çalışma alanı* yazıyordu hatta birinde. Her birini okuyacak kadar oyalanma lüksümüz yoktu ve yanlarından sıyrılıp geçmekten başka bir şey de düşünememiştim. Yine de şundan emindim ki; bir plan ustaca kurgulanmış ve uygulanmış gibiydi. *Bir noktaya kadar.*

Otopark açık bir alandaydı ve limanın bir ucunu da bu kocaman yer kaplıyordu. Bloklara ayrılmıştı. Yan yana hizalanmış araçların içerisine süzüldüğümde girişteydik ve dizlerim güçsüzce duralamıştı. Göğsümü

sert bir nefesle şişirdim, avuçlarımı belimin iki yanına dayarken bitik hâldeydim. Yorgundum, ıslanmıştım, ayakkabımın teki yoktu, buz soğuğu hava kemiklerime işleyip tüm bedenimi titretiyordu.

Aldığım nefesi dışarı üflerken son kezmiş gibi derinden çöktü göğsüm, bakışlarım o sırada etrafı turluyordu gergince. Alnımı ince bir ter tabakası çevrelemişti. Dudaklarımı ıslattım. Vural birkaç santim daha önde, elleri belinin iki yanında, hızla etrafı tarıyordu gözleri. Öte yandan fark ettiğim bir gerçek şuydu; istemsizce güveniyordum ona, bu gecenin ardından belki de daha fazla.

Tam o an, gözlerim karanlığa aceleyle sızdı ve en uç köşede cılız bir şekilde yanan bir sokak lambasının ışığında beliren bedeni radarına aldı. Siyah *Jeep*'in arkasından çıkıp görüş alanıma girmişti birdenbire. *Boris.* Bir adamı, koltuk altlarından sıkıca tutmuş geri adımlarla peşinden sürüklüyordu. Ve o adamı da tanıdım ışığın kuru aydınlığı yüzüne devrilirken. *Elçi.*

Gözlerim sonuna kadar açıldı. Ne yapıyordu bu? Bayıldığını sandığım adamı öldürmüş olabilir miydi? *Yok artık!* Sırtı dönük şekilde bagajın olduğu kısımda durakladı. Araba *Audi R8*'di. Onunla ilk kez karşılaşıp babam tarafından basıldığımız gece kullandığı arabanın tıpatıp aynısıydı, tek farkı beyaz renk olmasıydı.

Bagajı açtı. Hareketsiz bir ölü gibi yığılmış bedeni sürüklercesine dayadı açık bagajın kenarına, içine doğru atacağını anladığım an dudaklarım şokla aralandı ve hiç düşünmeden o tarafa yükledim koşar adımlarımı. Teki çıplak kalan ayağım hızıma ket vursa da bozuntuya vermeden ilerledim.

Vural'ın varlığı bile kafamdan uçmuştu. Üstüne düşünmedim, ki peşimdeydi. *Daima.*

Öfkeliydim. Öfkeden çıldırıyordum hatta. Baktığım her yerde bu adamı görüyordum, bu yetmezmiş gibi çemberine dâhil olduğum andan itibaren her an ölümle burun buruna kalıyordum ve bu gece, şu an bile onunla karşılaşmak kafamın tasını attırıyordu. Üstelik bana sarf ettiği sözleri hatırladıkça körükleniyordu hissettiklerim.

Ağır çekimin gerçekliği tarafından sarmalanmış gibi hissettiğim anı kesen hamle, bagaj kapağını örtmek üzereyken kapağı sert bir tavırla tutup engel olduğumda gerçekleşti. Başı sağa doğru çevrildi, çatık kaşlarımızın altından göz göze geldik.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordum dik bir sesle, Vural arkamdaydı. "Onu öldürmediğini söyle... Bunu yapmış olamazsın."

Yapar mıydı bunu? Bana silah doğrulttuğunu, o müzayede gecesi bir başka adamı sürükleyerek götürdüğünü de hesaba katarsam öldürmüş olma ihtimali daha da artıyordu.

Islak ve fazlaca dağılmış hâlimi süzdü. İfadesi sertleşirken çenesi dişlerinin sıkılı hâliyle gölgelendi, bagaj kapağını göz kontağımızı kesmeden kapatırken bedeninin bir kısmını olduğum tarafa döndürmüştü.

"Her seferinde seni son kez görmeyi diliyorum," dedi bir miktar alay bulaşan ses tonuyla, koyulaşan bakışları arkamda dikilen adama değdi bir saniye ve tekrar aşağı inip gözlerimi yakaladı. "Ve yine karşımdasın."

Gözlerim kısıldı hafifçe. Bu umurumda bile değildi. Sözlerine karşılık kırılacağım son adam bile olamazdı.

"İnan bana aynı şeyi diliyoruz," dedim buz gibi bir sesle, gözlerim bagaja dokundu bir saniyeliğine. Tekrar ona baktığımda ışık tersten vurduğundan daha bir gölgeli görünüyordu göz bebekleri. "Sen umurumda değilsin. Derdim bagaja tıktığın o adamla... Sana sorduğum soruya cevap ver sadece. Öldü mü o? Öldürdün mü?"

"Onu öldürmedim ama biraz daha etrafımda gezinirsen seni düşünebilirim," dedi doğrudan gözlerimin içine tehdit edercesine bakarken. "Güzel bir kurbanım olur böylece. Hım? Ne dersin?"

Alay ediyordu. Ciddi olmadığını apaçık görüyordum. Gerçek anlamda sinirimi bozuyordu, devrelerimi yakıyordu; öyle ki, hislerimin beni ele geçirmesine izin verecek olsam ve elimde bir silah olsa kalbine doğrultup çekip vurabilirdim. Bunu hak ediyordu.

"Sözlerine dikkat et," diye araya kaynadı Vural, soğuk ve mesafeli bir şekilde. "Tehdit edebileceğin bir insan değil karşındaki."

Boris Karalav'ın gözleri arkamdaki adamı buldu ve orada kaldı. "Koruması olarak bir halta yarayıp karşıma çıkarmamayı dene," dedi ifadesiz bir şekilde. "Yapabilir misin bunu?"

Sinirim alev alev yükseliyordu. Tenimde süzülen gerçek bir ateş olsaydı eğer, tüm ıslanan yerlerimi kurutabilirdi.

Vural'ın gerilen bedenini birkaç santim ötemde hissettim. Ağzından çıkacak kelimelerin önünü kesmem ise aynı saniye içerisinde gerçekleşti.

"Benim karşıma çıkan sensin," dedim sert bir sesle, çenem kasılmıştı. Gözlerime baktı. "Ve ne büyük bir tesadüfse, her seferinde zarar gören ben oluyorum. Bu gece de onlardan biri değil mi? Söyle! Seni alakan olmayan bir davete ne getirebilir başka? Planınız buydu. Öyleydi, beni götürmekti. Buna eminim, haberin olduğuna da öyle." Soluksuz

sıralıyordum kelimeleri. Durdum bir an. "*Bir şekilde duyarım,* demiştin. Biliyordun bu yüzden."

"Bunun olacağını zaten biliyordun."

Nefesim boğazıma takılmış gibi kalakaldım.

"Bu ne demek ya?" diye sordum, sessizce.

"Sana ihtimalleri saydım," dedi. "Her gün daha fazla köşeye sıkıştıracaklarını tahmin etmek zor değil." Omuzlarını silkti hafifçe. "Sergen Alatan ısrarcı, hâliyle onlar da. Şaşırtıcı hiçbir şey yok, olağan akışın bir parçası bunlar."

Yalın ve bir o kadar gerçekti kelimeleri. Birçok kez nasıl bir işleyişi olduğunu sormuştum ona ve aslında babamın bana anlatmadığı kocaman bir hiçin yanında boşlukları dolduran bu adamın sözleriydi. Badraçlar, mühürleri, tehditleri, yedi rakamına bağlılıkları, planları... Bunları bu adam anlatmamış mıydı? *Öldürecekler seni,* demişti. Kaçınılmaz son buydu. Bunun için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ben ne yapabiliyordum o sırada? *Saklanmak. Ertelemek. Bitmesini beklemek.* Sonuncusu imkânsız geliyordu artık.

"Tüm bu olanların bir parçası olmadığına inanmıyorum," diye fısıldadım sesimi kaybolduğu yerden çekip alarak. "Eğer... Bu siktiğimin ölüm çekişmesini bana böyle yaşar gibi anlatıyorsan içlerinde olmaktan başka ihtimalin yoktur."

"Vardır," dedi anında, kolunu göğüs hizasına kadar kaldırdı ve karanlıkta rengi simsiyah görünen kırmızı bilekliğini açığa vurdu.

Kirpik diplerim sızlandı. İnandığı gerçek buydu demek ki. Annesinin ölümü gazete sayfalarında ve haber sitelerinde, ülkenin dört bir yanında dahi *koca bir talihsizlik* olarak nitelendirilmişti. Kusursuz bir cinayet planı mıydı peki? Yakılarak öldürülen bir kadının geride bıraktığı oğlunun kafasından bu geçiyordu. Doğru olabilir miydi? Delil yok muydu? Olsa bile yetersiz miydi?

Yüzümdeki kan uçup gitmişti belki de. İyi hissetmiyordum ve en ufak bir şeyi bile süzgecinden geçirmek isteyen beynim kabul edemiyordu sözlerini.

"Sana üzülmüyorum," dedim acımasız bir şekilde, düşündükçe canım yanıyordu ve onun umursamaz ifadesi karşısında aynı yangını çıkarmak istiyordum içinde. "Bildiklerin, tavırların, sözlerin... Ne yaşadıysan eğer, sebepsiz değildir hiçbir şey. Hak etmişsindir."

Kollarını önünde bağladı ve kararmış gözleri bir kibrit yaktı içimde. Canını yakacak kadar kör olduğum gerçek şuydu ki, annesinin bir mezarı

bile yoktu. Sırf bunun için bile üzülüyordum bu adama. Lafımı geri alamayacağım ortadaydı. Pişman olmak büsbütün hata sayılmalıydı.

"Kendince sebep edinen onlarca insan var," dedi. "Senin ölümün de pek farklı olmayacak. Ve bir başkası babanın karşısına geçtiğinde..." Tek bir ifade bile taşımayan göz bebeklerinde derin bir kuyu açılıp içine beni çekmek istercesine yüzümü karış karış gezindi ve bir an sonra göz göze kaldık. "Sadece, hak ettiğini söyleyecek."

Hiçbir şey söyleyemedim. Oldukça netti her seferinde. Sözlerimin kifayetsiz kalışının üstüne, kaybeden taraf olacağımı sindirmeye çalıştım birkaç saniye.

Ardından, "Baksana... Hiç umurumda değil ne düşündüğün," dedim sert bir şekilde, yanağıma yapışan birkaç tutam saçı kulağımın arkasına itekledim. "O adam babamın işine yarayacak, tam da bu yüzden o adamı bize teslim edeceksin."

"Teslim edeceğim?" Kaşları alay edercesine havalandı. Suratı çeliktendi, tahammülsüz bir bakış fırlattı bana. Bir an tüm mimikleri silindi. "Kararları sen veriyorsun galiba?"

Dişlerimi sıktım öfkeyle. "O adam... Az önce bana saldırdı, beni kaçırmak istedi ya," dedim solur gibi, avuç içimin teki bagaja dayanmıştı. "Bolodor'da saldıran piç de oydu. Onu yakalamak için geldik, senin eline düşmesinin tesadüf olduğuna elbette inanmıyorum. Eğer içlerinden biri değilsen senlik hiçbir şey yok demektir."

"Aksa Hanım..." Lafımı tam yanımda dikilerek koluma dokunan Vural bölerken o tarafa bakmadım. "Bana izin verin, halledebilirim."

"Bir dakika, Vural," diye mırıldandım yandan bir bakış atarak, yeniden karşımdaki adama diktim gözlerimi. "Senden ne diye izin alıyorsam ya ben? Vermek zorundasın, o kadar. Adamı alıkoymak için yetkin bile yok senin."

Tehditkâr bir ürperti tenimi yalayıp giderken hayatımda bu kadar üşüdüğüm hiçbir an olmadığını düşündüm. Soğuk beni tokatlıyordu. Belli etmiyordum yalnızca.

"Yetkiyi kendime veriyorum. Yeterli mi?" Düzgün kaş kıvrımı çatılmıştı hafifçe. "İyi geceler, Alatan. Evine dön, babanı kızdırma." Başını iki yana ağır ağır salladı ve arkamdaki adamla aramızda mekik dokudu bakışları. "Koruma fikrinizi de geç olmadan gözden geçirin."

Geç olmadan kısmı kulaklarımda çınlarken duruşumu bozmadım. Dudaklarım aralandı ufacık, ardından istemsizce kapandı.

"Vural'ın o adamı alma yetkisi var," dedim ardından, kendimden emin bir şekilde. "Polis olan sen değilsin. O bunu yapabilir. Hatta eğer isterse seni başka bir adamı kaçırmaktan da tutuklar. Bu mu olsun istiyorsun?"

Histerik bir nefes verdi burnundan güler gibi. Dudaklarını küçük bir kıvrım sarmaladı. "Neden yapamıyor öyleyse?"

Yapmıyor değil, yapamıyor. Mantıklı bir karşılık aradım zihnimde. Otoparkın ikiye ayrılmış kanatları arasından sert bir şekilde viraj alan tekerlek sesi yankı buldu. Arkamda kalan girişe doğru döndüğümde siyah bir *sedan* bloğun içine girdi. Farları karanlıktan daha ileriye uzandı. Ve tam yanımızda durdu. Ezbere bilirmiş gibi.

Kapıyı açıp şoför tarafından inen adamı daha önce hiç görmemiştim. Açılır camlar siyah filmle kaplı olduğundan arabanın içerisinde bir başkasının olup olmadığını göremiyordum. Kapıyı kapatmadı, siyah takım elbiseli adamın gözleri bir ok gibi geldi, gözlerime saplandı ve dosdoğru yanımıza yürüdü. Bakışları öyle rahatsız ediciydi ki, bir adım geri kaçıp yanımda olan herhangi bir adamın arkasına saklanma isteği uyandırıyordu. Yine de katı ve sır tutmayı bilen çelikten suratım bunu ele vermemekte ustalaşmıştı.

Dikildiğimiz noktaya ulaştı, bir adım uzağımızda ve Boris Karalav'ın yakın mesafesinde durdu. Kara gözleri bu kez ondaydı.

"Bay Karalav," dedi tonsuz ama saygılı bir sesle, bakışları ve hareketleri robotikti. Sağ yanağında derin bir yara izi taşıyordu, gözlerimi kaçırdım gerginlik çenemi düğümlerken. "Burada olacağınız bilgisi ulaşmamıştı bize, karşılamak isterdik."

Gözlerimi Boris'in üzerine çevirdim. Adama bakıyordu dosdoğru. Keskin çene kemiğine, suratını kemersiz tamamlayan burnuna dokundu buz maviden gözlerim.

"Geri dönüyorum," dedi, kendinden emin bir ifadeyle süzerken adamı. "Sizi kim yolladı?"

Gözlerim çapraz köşemde dikilen adama kaydı. Dudaklarını birbirine sıkıca yasladı ve bir anlığına gözleri tenimi delip geri çekildi.

"Dağhan Bey," dedi tok bir sesle yabancı. "Yarın Rusya'ya çıkacak ürünlerin son kontrollerini yapmak için... Arabanızı uzaktan tanıdım, bir isteğiniz vardır diye geldim."

"Öyle mi?" Kaşları yalancı bir şaşkınlığın izini taşırcasına havalandı. "Etraf karanlık, nasıl tanıyabildin?"

Zerre kadar inanmamıştı. Ses tonu da bunu ele veriyordu.

"Gece görüşüm sağlamdır, efendim."

"Bak sen?" Gülümsedi. "Avcı olduğunu söyleyebilir miyiz?"

"Oldukça."

"Sahiplerin emir verdiği ölçüde."

Bir anlığına durdu yabancı. 1.85 civarlarında olduğunu tahmin ettiğim boyu, siyahlar içerisindeki bedeni ve üç numara saçlarına dokundu gözlerim. Kimdi bu adam?

"Onlar ne isterse öyle olur, doğru olanı onlar her zaman bilir."

"Hiç sanmıyorum." İfadesiz ve aşağılar sesi tüm otoparkı, hatta geceyi kaplayan "dünyayı parmağımda oynatırım" havasındaki sesi içimi üşütmüştü. Başı küçük, milimlik bir açıyla omuzuna doğru eğim kazandı. "Tek misin?"

"Bizimkiler de yanımda, efendim," diye karşılık verdi sorusuna. "Arabadalar."

"Göt göte gezdiğin dingil yok mu?"

Sık sık beraber gezdiği bir başkasına atıfta bulunuyordu. Birbirlerini tanıdıkları açıktı. Arkadaşı olamazdı. Yabancı adam ona *Bay Karalav* diye sesleniyordu. Babasının aynı çatı altında kötülük aşerdiği tanıdıklarından biri olduğu fikri daha mantıklıydı.

"O da arabada, Bay Karalav." Ardından kara gözler bir kanca gibi yeniden üzerime takıldı. Vural sesini çıkarmadan izliyor ve dinliyordu. "Merhabalar hanımefendi."

Bakışlarının verdiği rahatsızlık yetmezmiş gibi bir de diyaloğa mı girmeye çalışıyordu benimle? Bu adam kimdi ve neden çehremi ezberlercesine bakıyordu bana?

Kaşlarımı hafifçe çatarak dudaklarımı aralayacağım sırada "İyi geceler, Kürşat," dedi Boris Karalav uyarır bir tınıyla. "Geceyi burada kapattığını varsayıyorum."

Ciğerlerimde asılı kalan nefes, kalbimin ritimsiz çarpıntılarıyla büyük bir savaşa girişti. Korkudan mı böyle çarpıyordu? Ya da ne? Bu aptal adamın beni korumaya çalıştığını falan mı düşünüyordum? Asla. *Yalan.* Bir anlık, çok kısa ve bir kalp atışlık zamandı bu, belki düşünmüştüm. *Siktir et, Aksa.* O bir Karalav. Şeytani bakışlarını değdirdiği herkes ise yalnızca av.

"Arkadaşlarınız mı?" diye sorduğunu işittim yabancının, düşüncelerimin dibini eşeledikçe içine düştüğüm derin obruklar oluşuyordu sanki. Yutkundum ve bakışlarımı yüzüne çıkardım.

"Hayır."

"Kötü görünüyorsunuz. Denize mi düştünüz?" diye sordu gözleri aniden bana uğradığında. Israrcı ve rahatsız ediciydi.

"Yok, geceleri denize gireriz biz," dedi Vural bir miktar alaycı bir sesle. "Aklımızla zorumuz var."

Güldü Kürşat denilen adam. Sahte bir tebessümün kıyısındaydı dudakları. "Kışın en can alıcı aylarında büyük talihsizlik olmuş." Derin bir nefes aldı. Yüzünde asılı her mimik yerle bir oldu bu kez. "Boris Bey'in dışarıdan arkadaşı yoktur genelde. İlk kez görüyorum sizi. Kimdiniz?"

İnat etmiştim, konuşmak istemiyordum. Tavırları beni sebepsiz geriyordu ve buhar olup uçmak istiyordum hemen. Derdi neydi tam olarak? Elçinin suratına geçirdiğim dirseğin tıpatıp aynısını karşımdaki yabancının da suratına geçirmek istiyordum ama buna ne kökünden kopacak gibi ağrıyan omzum izin verirdi ne de bu iki adam. *Yani tahminimce izin vermezlerdi.*

O sırada Boris bir adım atarak o atmosferi güçlü bir alevle yaktı. Havanın her deliğinden gerginlik yağıyordu sanki üzerime. "Kürşat, hayırdır amına koyayım?" diye soğuk bir öfkeyle konuştu, duruşu dikti. "Sorguya mı çeker oldunuz beni? Gece gece belanı arıyorsan çekinme, söyle."

Dudakları aralandı yabancı simanın, ancak sözlerini yutup tekrar kapattı. Bir anlık yüzümü esir tutan bakışları yeniden karşısındaki adamın kemikten suratına ilerledi. "Kusura bakmayın, öyle bir amacım yoktu."

"İyi," dedi tekdüze bir sesle, ardından sırtını döndü ve ateşin gölgesi düşen hareleri buz mavisi bakışlarıma değdi. "Arabaya geçebilirsin."

Bir karış açılan çenem şokun etkisiyle yüzümde donan ifademe eşlik ederken ona bakakaldım. Ne söylediğini kulağı duyuyor muydu acaba?

"Pardon?" diye soluk çıktı dudaklarımdan, inanamayarak. Kelimelerim kursağımda kalmış gibi aralanan dudaklarım kapandılar. Ciddi olamazdı. Yaşadığım şaşkınlık bambaşka bir boyuttaydı.

"Evet, Aksa," dedi üstüne bastırarak, başıyla arabayı işaret etti gözlerini gözlerimden çekmeden. "Arabaya bin."

Tek bir ifade içermeyen gözlerinde yalnızca giderek büyüyen bir ciddiyet vardı. Amacı neydi? Daha geçen geceler karşıma bir silahla geçmişti, ona güvenemezdim. Birkaç dakika öncesine kadar birbirimize saldırıyorduk hatta. Arabasına binmek istediğim söylenemezdi ama ciddi bakışları bir şeylerin ters gittiğini anlatıyordu yeterince.

Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak omzumun üzerinden başımı çevirdim ve sessizliğini elinden geldiğince bozmayan Vural'a baktım. Kaşları çatıktı ve dosdoğru yabancı adama kilitlenmişti.

"Vural," diye fısıldadım, daldığı yerden anında sıyrılarak yüzüme çevirdi başını ve çatık kaşları az da olsa gevşerken gözlerimi yakaladı hemen. "Duydun mu ne söylediğini?"

Bir anda, idrak yetimin zayıflığı güçlü bir şekilde bileğime kelepçe gibi yapışan avuç içi ile sarsıldığında, hissettiğim soğuk katlanarak ürpermemi ve kendime gelemeden sürüklenmemi sağladı. Tarifsiz bir ürperti hissettim. Kalbime apansız bir çarpıntı saplandı, kasılmıştım ve yalnızca omuzlarını, sırtını görebildiğim adamı takip etmek zorunda kalarak dişlerimi sıktım. Bir de tek ayakkabı olan ayaklarımla.

"Ne yapıyorsun? Ne diye çekiştiriyorsun beni?" diye sordum dişlerimin arasından, bileğimi sıkı tutuşundan ayırmak için zorlarken. Bırakmadı. Kafamın içinde bin bir korku aynı anda o korkuya eşlik eden düşüncelerle geçiyordu. Neydi şu an derdi mesela?

Birkaç saniyenin ardından kaputun önüne çıktı adımlarımız. Uzaklaşmış sayılmazdık ama mesafe koymuştuk aramıza. İşte o anda tenimin üzerine değen teni kayboldu. Bana doğru döndü ardından bedenini.

"Nasıl bir adamsın ya sen?" diye sordum öfkeyle, konuşmasına fırsat tanımadan. "Beni çekip buraya nasıl getirirsin?"

"On iki adım var," dedi durduğumuz noktada daha da karanlığa karışan gözlerini kısarak. "Abartma istersen."

Olabilirdi. Ama yine de...

"Uzaklaştık mı oradan? Uzaklaştık. Aramızda da iki adım var gördüğün gibi," diye fısıldadım, aramızdaki mesafeyi kaşlarımla işaret ederek, gözlerimi gözlerine diktim. "En yakınımda sen olduğuna göre gayet rahatsızım."

Kafasını bıkkın bir tavırla iki yana ağırca salladı. Ben ise aynı anda dilini dudakları üzerinde gezdirişini izliyordum. Elmacık kemiklerine çıktı bakışlarım, yüzünün her köşesine... Pürüzsüz teni ilk kez bu kadar odağıma girmişti.

Ve renk karmaşasını hiçbir zaman çözemediğim gözleri şimdi neredeyse ateştendi.

"Kürşat... Bagaja tıktığım piçin eli altında," dedi gözleri gözlerimde dolaştığında. "Seni kaçırmaya çalıştıklarını söyledin, seni tanıdığı belli. Başarısız olduklarını anlamış olmalı. Yeniden deneyecek."

Damarlarımın içinde akan korku kalbimi sertçe göğüs kafesimden avuçlayıp görünmez tırnaklarla ezdiğinde dilim damağım kurumuştu. Geldiğim yönde kalan, koyu gözlerinin keskince tenimde gezdiğini hissettiğim adama bakmak istedim bir an. Yapamadım.

"O adam mı?" diye sordum, titrememesi için çabaladığım sesimle.

Kafasını onaylarcasına tek bir hareketle eğdi.

"Bu gece bunun için buradalar," dedi düz bir şekilde. "Serkan orospu çocuğunun tekidir. Şansın yaver gitmiş, elinden kaçabilmişsin. Yine de... Kürşat ve yanında gezdirdiklerinin, onun yarım bıraktığı işi tamamlamaları çok sürmez."

"Vural yanımda ama," diye fısıldadım bu kez, sertçe yutkunduğumda. "Tek değilim."

Histerik bir gülüş peydah oldu poker suratında. Alay edercesine bakıyordu. "Seni kurtarabilir mi?" diye sordu, sesi de aynıydı. "Benim için hava hoş, basıp giderim."

İşin gerçeği şuydu ki, her ne kadar bu gece beni kurtarmış olsa da başım ilk kez belaya girmemişti ve karşımdaki bu adamın beni ondan daha fazla koruduğu bir gerçekti. *Üzerime bir silah doğrultmuş olmasına rağmen.*

Tüm mesele, kime daha fazla güvendiğimdi. Büyük bir saçmalıktı hâlbuki kıyas. Karşımdaki adam kimdi ki? Zararı dokunuyordu bana ve onlarca kötü söz, öleceğime dair imalarda bulunmuştu.

Aklından ne geçiyordu, feci merak ediyordum. Beni kandırıyor olabilir miydi?

"O adamları tanıyan, onların içinden gelen bir adamın tam olarak neyine güveneceğim?" diye sordum, yalancı bir gülüş çıktı dudaklarımdan. "Beni kandırmadığına nasıl emin olabilirim? Ölsem dönüp bakmazsın, *söylemiştim,* der geçersin. Yalan mı?"

"Seni ikna etmekle uğraşmayacağım, Aksa. Bunu kafandan çıkar," dedi umursamaz bir şekilde. "Seçimini yap ve yaşamaya bak. Benden bu kadar."

Sırtını dönüp gideceği sırada tereddütsüz yakaladım bileğini, gözleri gözlerime ulaştığında bileğini çekti avucumdan. "Bunu neden benim için yapacaksın ki?" diye sordum direkt. "Tüm yaşananları düşününce... bana neden yardımcı olmak isteyesin? Senin gibi bir adam?"

"*Prostoy,*"[17] dedi omuz silkerek. "Benim gibi bir adam, suçu olmayan bir insanın başına gelenleri hak ettiğini düşünmez. Hiçbir zaman."

Bazen dudaklarının arasından aniden fırlayan kelimelerin farklı bir dil olduğunun farkında bile olmadığını düşünüyordum. O kadar doğal ve aksanlı konuşuyordu ki.

[17] *Basit.*

Bu yüzden, *"Sana üzülmüyorum,"* dediğimde, hak ettiğini söylemek için kullandığım anlamını çıkardığını bir saniye geç algıladım. *Kimse ölmeyi hak etmez, annesi de öyle.* Bir yakınını, birinci dereceden bir yakınını kaybetmenin acısını hak ettiğini düşünerek söylemiştim belki de o anlık öfkeyle, çıkıvermişti ağzımdan. İnsan boğulduğunu hissettiği an telaşa kapılır ve kulaçlarını gelişigüzel sallayarak çırpınırdı. Buna benzerdi hislerim. Doğru yaptığımı savunamazdım ama yanlış yaptığımı kabul ettiğimi bilmesine de gerek yoktu.

"Yani?" diye sordum kuru bir sesle. "Başıma bir şey gelmesin diye yardım eli mi uzatıyorsun? Doğru mu anladım?"

"Eğer yanımda olmasaydın, görmezden gelirdim." Biraz üzerime eğildi hiç beklemediğim anda. Yüzüne diktim gözlerimi. "Son kez yardım edeceğim sana. Elbette seçim senin, benim için değişen hiçbir şey yok."

Alt dudağımın içini kemiriyordum istemsizce. "Sana o kadar güvenmiyorum ki..." diye fısıldadım kısık bir sesle, duyduğunu biliyordum. "Karşılık isteyeceksin."

"Senden hiçbir şey istemeyeceğim," dedi kafasını geriye atarak sıkılmış bir ifade takındı, güldü bir an. "Gerekirse Sergen Alatan'dan isterim."

Kaşlarım hafifçe çatıldığında anlamsız bakışlarla baktım suratına. "Babam sana günahını bile vermez," dedim gözlerim kısılırken. "Şunu bi' bil de."

"Ucunda kendi kızı olsa bile mi?"

Alaycı sesi kelimelere işlemişti. Göz bebekleri parlıyordu. Seslice nefes aldım, aksi bakışlarımı üzerine mühürlerken.

"Seni gerçekten öldürürüm."

Geri çekildi ve elini cebine götürüp sigara paketinden bir dal sigara çıkardı. Dudaklarının arasına alıp geçen hafta cepledığim *zippo*sunun ucundaki turuncu alevi yaktı.

"Düşün. İpin ucunda sen olacaksın." dedi, göğsünü zehirli dumanla şişirirken yanakları içine gömüldü. Üzerimden çekmedi gözlerini, elini yanına indirdi. "Tetikteki parmak da bana ait, bastığım an bitecek. Ne yapar baban? Kılını bile kıpırdatmaz mı?"

Yutkundum, içime çöken ölü sessizliğine tezat bir şekilde sertçe. "Silahın önüne atlar."

"Uzakta olduğunu hesaba kat," dedi, bu cevabı bekliyormuş gibiydi.

"Seni muhakkak vururdu, sırtından veya başka bir yerinden..." Tehdit edercesine çenemi havaya dikip göz kontağımızı kesmeden ona bakarak. "Hikâye de böylece biterdi."

"Eğer elinde silah yoksa?"

"Sen ne olsun istiyorsun?" diye çıkıştım sert bir ifadeyle.

Düz bir çizgi hâlindeydi dudakları, ciddi çehresi beni tüm renklerin silindiği yüzüyle karşı karşıya bıraktı. Her şey silinmişti. Sıfıra vurmuş bana bakıyordu sanki.

"Sonuca götürecek tek bir seçenek kalmalı," dedi sır verir gibi. Alay mı ediyordu? Net çıkıyordu ama sesi. "Bunun için tüm olasılıkları ortadan kaldırmak istiyorum, Alatan."

Suratım buruşmuş, kaşlarım çatılmıştı ve sinir bozucu bir his damarlarımı yakıcı bir güçle tarıyordu. Anlam veremeyen bakışlarım silinmemişti.

"Sana muhtaç mı kalsın istiyorsun?" diye ters bir bakış attım suratına. "Bu mu istediğin?"

Ölçer tartar bir ifadeyle koyu kirpikleri kısıklaştı, alaycı bir tebessüm yayıldı dudaklarına. "Kulağa hiç fena gelmiyor."

"Bana bak, Boris," dedim, uzun zaman sonra kullandığım ismi dilimi yakmış gibi dilimin ucunu ısırma isteğine kapıldım. "Bir gecede hem kaçırılmak istendim, ki eğer *doğruysa* bu tehlike hâlâ devam ediyor. Üstelik denize zorla atıldım, kış ve gece olduğunu hesaba katarsak çıldıracakmış gibi hissediyorum yeterince." Kısık sesimin içi alev alevdi. "Ayağımda tek ayakkabı kalmış zaten. Sinirim fazlasıyla bozuk."

Sigarasını dudaklarına çıkardı, kesik bir nefes daha aldı. Sigaranın ucundaki kül olan ateş karanlıkta parlıyordu.

"Mızmızlanacağına seçim yap," dedi bir adım geri çekilerek. "50 saniye süren başladı."

"Süre koyduğuna inanamıyorum," dedim, gerildiğimi hissediyordum. "50 saniye bir de?"

"44," dedi geçen saniyeleri bana hatırlatırcasına, ardından sırtını döndü ve birkaç saniye içerisinde şoför koltuğunun kapısının önünde durarak kulpa uzandı vakit kaybetmeden. Zaman yeryüzünden silinmeye başlayıp nefesimi sıkıştırdığı saniyelerde gözleri gözlerimi buldu.

Pekâlâ. Yaşamımın sıradanlığında bana sunulan tercihler genellikle basit ve uğraşsız görünürdü gözüme. Seçerdim, biterdi. Bu kez ise çok farklıydı. Seçimlerin sonucu, en çok beni etkileyecekti.

Boris Karalav'ın yanında güvende olacağım en son adam olduğunu biliyordum. Sözlerinin üzerimde bıraktığı etki önemsenemeyecek kadar keskin olduğunu da. Öte yandan, Vural'a güveniyordum. İlginç olan,

beni koruyacağına dair inancım hiç yoktu. Koruyamazdı. Arabada başka adamlar da vardı. Sayıca fazlaydılar, ne yapabilirdi?

"İyi eğlenceler," dediğinde kapının açılan tok gürültüsü düşüncelerimi ortadan parçalara ayırmıştı. 50 saniye bitmiş olmalıydı.

Koltuğa yerleşti. *Çabuk harekete geç.* Kapıyı kendine çekerek kapadı ardından, çıkan güçlü gürültü geceye doğru aktı. İnkâr etmek, aptallık yaptığımı tekrar etmek hiçbir şey değiştirmeyecekti. Bu iki adam arasında seçim yapmak konusunda tereddüde düşmeyecektim. Motorun çalıştığını duydum, karanlığın içini yaran far ışıklarının açıldığı bir sonraki ana düştüm. Göğsüm derince kesilmiş gibi yanarken sert bir şekilde yutkundum. *Hadi ama Aksa.* Dudaklarımı parçalamak ister gibi sıktım. Sırtımı çevirdim ve hızlı adımlarla diğer kapıya yürüdüm. Bir yabancıya güvenmek ne kadar akıllıca görünebilirdi ki?

Parmaklarım yolcu koltuğuna ait kapı kulpuna sarıldı, başımı kaldırıp sol omzumun üzerinden Vural'ın çatılı kaşlarla alevlenen bakışlarını yakaladım. Kürşat isimli adamın yüzüne bir an bile değdirmedim gözlerimi.

İçimdeki tarif edilmez boşlukla beraber gözlerimle arabayı işaret ettim. "Vural, biniyoruz."

İfadesi bozguna uğrayıp kahverengi gözlerine ağır bir şaşkınlık yaydı. Dudakları bir şey söylemek ister gibi aralandığında ise hiçbir şey duymak istemeyerek kapıyı açtım ve bedenimi ön koltuğa attım. Bu gece kaçmaktı üstüme düşen tek görev. Sorulardan, düşüncelerden, düşmanlardan...

Yanımdaki hariç mi tutuluyordu?

Sırtımı koltuğun buz kesmiş döşemesine yasladım ve kollarımı karnıma sararken önüme diktim gözlerimi. Başımı soluma hiç çevirmedim.

"Kemerini tak," dedi tok bir sesle, o sırada arka kapı da açılmış ve ardından sert bir şekilde kapanmıştı. Bir süre sonra araba geri bir manevrayla kapladığı alanı terk ederken kemeri tokasına takıyordum; gözlerim yakın camın ardındaki aynaya takılmıştı. Adamın arabasına koşar adımlarla gittiği anı sağa dönmeden hemen önce görebildim.

"Bizi takip edecekler mi?" diye sordum, bakışlarım birkaç saniyeliğine yanımdaki adama dönmüştü. Ön camın arkasında akan yola odaklanmıştı koyu kahverengi kirpikleri arasındaki ateşten gözleri. Yatın demirleri karnımın üzerini sert bir baskıyla ezdiğinden kemerin sardığı kısım eziyet ediyordu, suratımı acı ile buruşturmaktan başka bir şey yapmadım.

"Muhtemelen."

"Ne yapacaksın peki?"

Göz ucuyla suratıma baktı. "Araba süreceğim, Alatan. Ne yapabilirim?"

"Sen buradasın işte, ne diye takip ediyorlar?" diye sordum sözünü es geçerek.

Yola dönen bakışları dikiz aynasına uğradığında ana caddeye çıkmıştık ve nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrim olmadan ona bakıyordum.

"Bana güvendiklerini nereden çıkardın?" diye sordu, ifadesiz bir şekilde. "Onlar sahipleri dışında kimseye güvenmezler."

"Ne olacak peki?"

"Atlatıp sizi güvenli bir yere bırakırım," dedi düz bir sesle, hız ibresine asılarak bir arabayı solladı becerikli bir hamleyle. Acaba nasıl uçak kullanıyordu? O hâlini hayal edecek gibi olduğumda yutkunarak bakışlarımı üzerinden ayırdım ve yolun en uzak noktasına doğru düşürdüm.

Gururunu okşamış mıydı ona daha fazla güvendiğimi belirten seçimim? Tam bir salak gibi hissediyordum. Bir de ıslaktım, arabanın içinde dalgalanan soğuk rüzgârlar her şeyi daha da felaket yapıyordu. Tenim uyuşmuştu, Vural'ın da benden farkı olduğunu sanmıyordum. O benim aksime ses etmiyordu, suratından belli de olmuyordu.

Kısık sesle bir kez hapşırdım bir anda. *Mükemmel.*

"Çok yaşayın, Aksa Hanım," dedi Vural, gerginliği satır satır okunan sesiyle. "Ama... bu adamın arabasında ne işimiz olduğunu sorabilir miyim?"

Bu anın fırsatını kolladığını biliyordum zaten. Sert ve sesli bir nefes verdiğim sırada klimanın sıcak buharı ıslanan kotumun sarmaladığı bacaklarıma akmaya başladı. Isı sıcacık çarptığından sevinçten ağlayabilirdim.

"Aksa Hanım..."

Başımı geriye yaslayarak gözlerimi kapatıp bir saniye durdum. "Peşimizdeki adamlardan kurtulmak için," diye yanıtladım dümdüz bir sesle, göz kapaklarımı yukarı kaldırdım, ellerimi dağılmış ve sertleşen saç tutamlarıma çıkardım. Bir an önce sıcacık bir duş almak istiyordum.

"Bu adam mı kurtaracak sizi?"

"Bu, sensin piç."

Sözlerine karşılık gözlerimi ağırca devirdim. Arka koltuğa döndüğümde cam kenarına oturan adamın huzursuz suratına baktım.

"Vural sadece sessiz kalsan şu an olmaz mı?" diye sordum kısık bir sesle, olası bir tartışma yaşamak istemediğim için ağrıyan kaslarım

nedeniyle çektiğim acıya rağmen yumuşak tutuyordum sesimi. "Sonra konuşuruz."

Aydınlık şehrin ışıkları yüzüne dokunup geri çekiliyordu, caddedeki sokak lambasının altından son hızla geçtiğimiz sırada çenesinin keskin kıvrımını seçebildim. Öfkeliydi bu duruma.

"Aksa Hanım, sadece sizi böyle bir adamla tek bırakmak istemediğim için bu arabadayım," dedi dişleri arasından, öne eğilmişti hafifçe. Gömleğinin bir düğmesini açtığından boynunda seğiren damarları karanlık bile yutamamıştı, neydi bu sinir? "Burada olmamız yanlış."

"Doğru olduğunu söylemiyorum zaten," dedim sinirim bozuk bir şekilde. "Başka bir seçeneğim yoktu."

"Vardı," dedi Boris o an, sesine yayılan alayı seçebiliyordum. Gözlerimi yumarak başımı önüme düşürürken öfkemin dizginlerine sıkıca sarılmıştım. "Seni zorlamışım gibi davranmayı kes."

"Şu an susar mısın?"

Vural, "Başka bir seçeneğiniz olmasa bile burada olmamızın ne kadar yanlış olduğunu düşünebiliyor musunuz?" diye sordu tok bir sesle, duymazdan geldiği adamın arabasında olduğumuza elbette ben de inanamıyordum. "Onların birbirini tanıdığını anlamış olmanız gerek. Peşimizdeki o adamlarla plan yapmadığına kim inandırdı sizi? Bu adamın babası hakkında en ufak bir fikriniz var mı ya da? Anlatılanları, bilinenleri değil... Buz dağının görünmeyen kısmını soruyorum."

Rahatsız edici bir ürperti tenimin dört bir karışını gezindi. Hiçbir cümlenin altı boş değildi, farkındaydım. Ama babası ile onu aynı kefeye koyamıyordum. Her ne yaşanırsa yaşansın ya da her ne söylersek söyleyelim... Kafamın içinde annesinin oğlu olan bir adam beliriyordu her seferinde. Kendi mezarını kazan düşüncelerime mahvolmak pahasına inanıyordum. Bildiğimi sandığım her şey hiçten ibaret olabilirdi, gözlerime çekilmiş siyah örtüyü kaldırmak istemiyordum bu gece bitene kadar. Bu yüzden sadece çenesini kapatmalıydı.

"Her şeyi göze alıyorum," dedim net bir fısıltıyla, hız sınırını her an daha da aşan adamın duymasını istemesem de engel de olamazdım. "Bunları konuşmayalım. Peşimizdeki adamları atlatınca güvenli bir yerde ineceğiz, tamam mı?"

Sırtını sert bir hareketle döşemeye yasladı, kahverengi gözleri simsiyah bir öfkeyle parlıyordu. "Bu adamın aklınıza nasıl girdiğini inanın bilmiyorum," dedi tükürür gibi. "Ailecek sorunlu birini herhangi bir şekilde tercih yapacak kadar aklınız başınızdan gitmiş olmamalı."

"Biraz daha kafamı sikeceksen eğer..." diyen sesi yıldırım gibi düştü arabaya, sesine dağılan sertliği soluyabiliyordum. Ona baktım, profili ve dudakları bir duvar kadar düzdü, dikiz aynasına uğrayan anlık bakışlarını yakalamıştım. "Seni aşağı atarım, nasıl fikir?"

Savurduğu tehdit ortamı kocaman bir sessizlikle sarmaladı anında, nefesim ciğerlerimin içinde bir savaşa girişirken arka köşede oturan adama çevirdim gözlerimi, hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Aksa Hanım'ı da bu şekilde mi tehdit ediyorsunuz?"

Aralık dudaklarım göz bebeklerime sinen şaşkınlığın eseriydi. Bir an zaman ağırlığını yitirip kalbimdeki ağrıyı arttırdı. Ne sanıyordu bu geri zekâlı?

"Beni tehdit falan etmiyor," dediğimde ona bakıyordum çatık kaşlarımın çerçevesinde. "Şöyle şeyler kullanmayı bırak, beni aşağıladığının farkında mısın acaba sen?"

"Burada bulunarak siz kendinizi zaten aşağılıyorsunuz," dedi acımasız bir şekilde, dudakları histerik bir kıvrımla kaymıştı. "Bu tür adamların kimseye acıması olmaz. Bunu öğrenemediniz mi siz? Sergen Müdür'ümün yetiştirdiği bir çocuğun böyle seçimler yapması akıl alır gibi değil."

Çenem kaskatı kesildi birden, ince bir titremeyle seğiren ifademle kan beynime sıçramış gibi bakakaldım yüzüne. Derimin altına işleyen ağrı ve moraracağına emin olduğum darbelerden en sertiydi bu. Babamın adını nasıl bana karşı kullanmak için ağzına alırdı?

Her şeyi kontrol altına almaya çalışan bir babaya sahipseniz siz de bir o kadar rahatlığa düşkün bir çocuk olarak yetişirdiniz. En azından işler benim açımdan öyle yürüyordu. O bana hiç sormazdı, ben de üstüne düşmezdim bu yüzden. Bir sabah yanımda bir adam korumak için belirmişti ve hiç sorgulamamıştım. *Bir bildiği var,* düşüncesine takılıp sıyrılmıştım işin içinden. Babamın sözlerini dinlemek, düşüncelerine inanmak hayatımın bir parçasıydı ve basitti. Ki, ona karşı gelebileceğimi de sanmıyordum. Ama Vural... Doğru bir seçim değildi.

"Babam senin gibi bir adamı koruma olarak yanıma koymamış olsaydı, bu gece bu arabada olmak zorunda kalmazdım," dedim sesimi hafifçe yükselterek. "Sikik cümleler kuracağına kendini sorgula."

"*Krasivyy,*"[18] diye fısıldayan adamın sesini net bir şekilde duyabileceğim kadar kör edici bir sessizlik kaplamıştı arabayı.

[18] *Güzel.*

Gözlerinin içine baktığım adamın suratı sertleşti, bozuntuya vermemek için çenesini düğümlediğini fark ederken birkaç saniye duraladı. "Ne sanıyorsunuz?" diye sordu aniden. "Bu adam benden daha mı iyi koruyacak sizi? Düşman olan birinin sözüne güvenip arabasına bineceğiniz kadar kötü müyüm gözünüzde?"

"Alınganlık mı ediyorsun bir de?" diye sordum sinirlerim gerilmişti delicesine. "Sorgulamana ihtiyacım yok, sadece sus."

"Sizin aklınızı boyamış, besbelli." Kafasını iki yana salladı onaylamaz bakışlarıyla. "Bin tilki döner kafalarında böylelerinin. Babası Bartol Karalav, kimlerin canını yaktı biliyor musunuz siz? Ya annesi"

Bir anda tekerler sert bir sürtünmeyle yolun kenarında durduğunda bedenim koltuğa savrulup yapıştı. Kafamı koltuğa gömmüştüm ve içine çekilsem bile sorun etmezdim o an.

"Ağzını siktiğimin piçi," diyen öfkeli sesi, sökülürcesine atılan emniyet kemerinin metalik sesine karıştığını duyarken dehşet tüm uzuvlarıma sirayet etmişti.

Başımı dosdoğru ona çevirdim. Bir avcının avına kalan son adımı öldürme isteğinin en keskin olduğu andı; sessizce bekler, sıçrar ve tek hamlede alaşağı eder. Kahretsin ki, Boris Karalav aynı böyle bir hışımla kapıyı açarak dışarı atmıştı bedenini, titrek kirpiklerim onun tarafından esen soğuk rüzgârla kırpışmıştı. *Sınır, annesi. Her şeyin başlangıcı.*

Bir saniyenin ardından arka kapı sertçe açıldı. Vural'ın aptalın teki oluşu su götürmez bir gerçekti. Öldürür müydü onu? *Hassiktir.* Titrek parmaklarım emniyet kemerinin tokasına ulaşırken aceleciydim, gözlerimi arka taraftan ayırmamaya dikkat ederken çözülmemeye yemin etmiş kemeri çekiştirdim.

"Sikeyim ya," diye dişlerimin arasından soludum.

Vural'ın iki yakasından tuttuğu gibi dışarı çektiğinde yolun boş kenarına sürükleyişini irice açılan gözlerle izledim. Kemeri bedenimden uzaklaştırmak için çırpınırken gözlerim hiç durmadan turluyordu, cama çevirdim sonunda gözlerimi ve yan aynaya diktim. Vural'ı boş alana fırlatarak yerde iki metre sürüklenmesine sebep olurken sertçe yutkundum, güçlü adımlarla yürüdü bu sefer ve saniyeler sonunda kapımı açtı. Beni de mi atacaktı?

Kafamı geriye attım ve bir kalp atışlık zamanda gözlerimin gözleriyle kesişmesine izin verdim. Deli gibi gerilmiştim. Bedenim bu gece ilk kez kıyafetlerim ıslak olduğundan değil, korkudan titriyordu tam da şu an. Beni gecenin bir yarısı atar mıydı dışarı? Vural paçayı kurtarırdı ama

Ninova

benim sonum gelirdi. O adamlar büyük bir ihtimal hâlâ peşimizdeydiler ve tek hedefleri de yalnızca bendim.

Göğsü sık ve sert nefes alışverişleriyle körük gibi yükselip alçaldı, kavisli çenesi ve kemikten suratı cehennemi içinde kaynatan gözleriyle düşüncelerime dokunabileceğim kadar kocaman bir gerçeğin içine çekiyordu beni. Durdu. Gözlerini yumdu ve aksanlı sesiyle küfür savurarak gerisingeri araladı kirpiklerini. Sağ işaret parmağında gümüş bir halka takılı olan eli siyah ceketine ulaştı ve iki yanından tutarak yırtarcasına çıkardı bedeninden, kucağıma attı.

"Giy bunu," dedi tekdüze bir sesle ve kapıyı sertçe kapatarak beni de dumura uğrattı.

Kirpiklerim donup kalmıştı. O ön kaputu dolanarak göz ucuyla bile olduğum tarafa bakmadan sürücü kapısını açtı ve ben bütünüyle diken üzerinde hissederken koltuğa yerleşti. Kapıyı sertçe kapattığında yutkunarak önüme sabitlenen buz mavisi bakışlarımı ona doğru çevirdim. Motoru çalıştırdı, direksiyonu ani bir şekilde kırarak tekerleri yeniden yolun ortasına çıkardığında parmak boğumlarına kaydı gözlerim. Yol ıssız ve boğucuydu.

"Ona bir şey yaparlar mı?" diye sordum aniden anlamsız bir şekilde, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Yavaşça gözlerim ona kaydı. "O adaml-"

"Sessiz kal," dedi rahatsız olduğunu belirten sesiyle, gözleri bir anlığına gözlerime değip geri çekildi. "Şu an, yapman gereken tek şey bu. Koruman olacak piç dönüş yolunu bulur, endişe etme."

"Şimdi ne olacak peki?" diye sordum ellerimi ceketinin üzerine indirerek, baş döndürücü kokusu burnuma dolup her hücremi ayaklandırıyordu.

"Değişen hiçbir şey yok." Çelikten ifadesi yoldaydı, hız ibresi her saniye sıçrıyordu. "Bu gece evinde olacaksın."

Başka bir şey demek için aralanan dudaklarım akıp giden saniyelerde daha da kördüğüm olan düşüncelerimle kapandılar.

"Evime mi götürüyorsun beni?" diye sordum, ifadesiz tutmaya çalıştığım sesimle. Ona bakıyordum.

"Şu an değil," dedi rahat bir sesle, gözleri bana doğru döndü. "Seni bırakacağım anı bekliyorlar."

Sırtımı ani bir hamleyle geri çevirip arka camdan takip hâlinde olan adamları görmek istedim ama acı, kısık bir sesle inleyerek yerime oturmamı sağladı. Avuç içim karnımın üzerine kapandı, orospu çocuğu bir

an olsun acımamıştı bana. Kemeri yerinden birkaç denemeyle söktüm, öte yandan içerisi yeterince sıcak da gelmiyordu.

Ceketi omuzlarıma çıkardım ve vücudumu örtecek şekilde içine gömüldüm. Kokusunu derince solumak istesem de yapmadım, arabanın içine de sinmişti gerçi, daha ilk adımımı attığım andan itibaren etrafımdaydı. *Neydi bu koku?*

"Kemerini niye çıkardın?" diye sorduğunu işittim, ona doğru döndüm. "Tak şunu."

"Böyle rahatım."

"Bizi yoldan çıkarıp kaza yapmamıza sebep olurlarsa, niye takmadım diye ağlama."

Korku damarlarımın arasını kaşındırdığında dudaklarımı ıslatarak, "Buna izin vermezsin," dedim umursamaz bir sesle. "Pilot olduğunu hesaba katarsam eğer, profesyonel şekilde onları şoka sokup bizi kurtarman gerek. Yoksa rezillik yani..."

Güldü. Derin bir gülüş asla değildi, dudakları dalgalanmış bile olabilirdi. Bir eli yüzüne çıktı, dudağının köşesini başparmağı ile kaşıdı hafifçe. "Rezillik?"

"Evet," dedim kısık bir nefesle kokusunu içime çaktırmadan çekerek boynuma kadar kaldırdım ceketini. "O kadar övdükleri pilot fos çıkmış olur, düşünsene koskoca uçağı sürüp arabayı yoldan çıkarıyorsun. Hayatının kara lekesi gibi bir şey bu."

"Çok alakasız," dedi kafasını iki yana sallarken radarımdaki profiline takılmıştım, ifadesi alaycıydı. "Sadece gevezelik etmek için konuşuyorsun."

Elbette öyleydi. Stres yönetimim konuşmaktı benim.

"Her şeyi boş ver," dedim onu duymazdan gelip omuz silkerek, araba sola doğru saparken ateşten hareleri tenimin üzerinden kayıp geçti anlığına. "O minyatür uçağa o kadar para verdin mi gerçekten?"

"Evet," dedi tereddütsüz.

"Çok mu zenginsin yani? Tutkun olmakla alakası yok bunun. Boş yere para vermek aptalların işi. Öyle yüksek bir meblağı kıçı kırık bir oyuncağa veren insanlar özellikle." Sevimsiz bir sırıtma yüzümü aydınlattı, kaşlarımla onu işaret ettim göz göze geldiğimiz anda. "Hâlâ mı zenginsin? Buna rağmen bile mi?"

Üst dudağına oranla daha kalın olan alt dudağını ıslattı. Gözlerini ağırca devirdiğini seçebildim karanlığın cephesi genişlemeden hemen önce. Nereye gidiyorduk biz? Peşimizi bırakmış mıydı o adamlar?

"Daha zenginim, Aksa," dedi bıkmış gibi. "İçin rahat etti mi? Ömrümün sonuna kadar yetecek param var. Oldu mu?"

Tek kaşımı kaldırdım. "O uçağı bana hediye etmeye ne dersin?" diye sordum, onunla uğraşmak istiyordum. "Bir enayi bulur ve çok geçmeden satarım. Böylece benim de ömrümün sonuna yetecek kadar param olur. Hm? Nasıl fikir?"

"Bana uyar."

Duraksadım ve yüzüne bakakaldım. "Ciddi misin sen?"

Başını aşağı yukarı hareket ettirdi. Boris'in gözleri suratıma uğradı. "*Da.*"

Böyle adamlar hiç mantıklı hesap yapamadığı için batmalıydı. Bence.

"Şaka yaptım sadece," dedim önüme dönerek, ön cama yağmur damlaları atmaya başlamıştı hafiften. "Koleksiyonun yok mu senin? O yüzden aldığını düşünmüştüm."

"Vardı," dedi tok bir sesle. "Rusya'da kaldı."

Başımı sol omuzuma doğru düşürerek ona baktım. "Niye aldın o zaman?"

"Önemliydi."

Başımı salladım yalnızca. Tek bir cümle bile etmek istemiyordu, ifadesi ve konuşmanın keskin bitişinden anlamıştım bunu. Bir süre sessiz kaldık, gecenin içinden dişlerini gösteren şimşek aniden aydınlık döşeyip geri çekildi. Gece birdenbire bozmuştu, yağış bastırdığından kasvet de beraberinde iniyordu yere sanki. Derin bir nefes çektim ciğerlerime, göğsüm nefesle dolup taşarken bir türlü isim veremediğim kokusu da bataklık olup yutuyordu içimi.

O an, arabanın içini kararan sessizliği boğuk bir ses yardı. Muhtemelen bagajdaki adam uyanmıştı. Kaşlarım çatılırken başımı direksiyonu bir an olsun bırakmayan adama çevirdim ve yüzüne baktım. Umurunda değildi besbelli.

"Adam uyandı," dedim bir tepki beklercesine.

Boş boş suratıma çevrildi gözleri. "İnip bayıltmamı mı istiyorsun?"

"Hayır da..." Durdum. Adam ayılır ayılmaz bağırıp çağırmaya ve küfürler savurmaya başlamıştı. "Rahatsız edici."

Bir kez daha elçi boğazı yırtılırcasına tekrardan bağırdı. "Orospu çocuğu! Çıkar lan beni buradan!"

"Bu adamı babama götürmek konusunda fikrim hâlâ değişmedi," dedim kelimelerin altını çizerek. "İstersen beni dosdoğru emniyete götür, adamı da teslim ederiz. Hm?"

Alay edercesine güldü. "Böyle bir şey olmayacak."

Kaşlarım sertçe çatılmıştı işte şimdi. Omuzlarımı dikleştirdim. "Senin bu adamla derdin ne?" diye sordum pat diye. "Adamı paketlemiş götürüyorsun ama ortada bir sebep bile yok. Benimse sebebim var."

"Görülecek bir hesabım var."

"İyi," dedim düz bir sesle. "Hesabını gör ve babama teslim et."

Yalnızca onun istedikleri önemliymiş gibi davranması tüm sinir mekanizmamı yakıyordu. Bana baktığında yüzündeki ifadesiz hareleri karanlığı sırtlamış suratıma diken olup batıyordu. Önüne döndü tekrar. "Bakarız."

"Bakamazsın," dedim inat ederek. "Bu gece babama teslim edeceksin o adamı."

"Baban evde mi?" diye sorduğunda şehrin dışına çıkmak üzereydik.

"Ne yapacaksın?"

"Eğer seni evinin yakınına bırakırsam o adamların eline düşmen gecikmeyecek," dedi, yanıtsız bırakmadı gözlerimdeki soru işaretlerine doğru döndüğünde. "Evinin önüne bırakacak olursam babana bagajdaki puşttan bahsedip her şeyi mahvedeceksin." *Haklıydı. Anında bagajdaki elçiyi teslim almasını sağlardım.* "Söyle şimdi. Senden nasıl kurtulacağım?"

Gözlerimi kısarak kirpiklerimin arasında kalan kemikten çehresini süzdüm. İsteklerimi yapsaydık ya? İkinci seçenek mantıklı geliyordu bana. Evimin önüne bırakacaktı beni ve babam saniyeler içerisinden o adamı alacaktı. İşte bu kadar basit ve netti her şey. Benim için elbette.

"Adamdan öğrenmek istediklerin mi var?" diye sòrdum tereddütle.

"Sayılır."

"Öyleyse..." Boris Karalav'ın üzerinden ayrılmamıştı gözlerim. "Öğrenmek istediklerini öğren ve beni babamın yanına o adamla beraber bırak."

Kafamın içinde her biri kabuğunu çatlatan korkular tünemiş olsa bile görmezden gelmek için çabaladım. O adamı babama götürmem lazımdı. Sorguları, sonuçları belirleyecekti. Sergen Alatan'ın takdirini de kazanmış olurdum böylece. Seçimlerim sonucu istediğimi elde etmemi sağlayacaksa eğer sorun yoktu, seçimlerimi yaşardım.

"Fena fikir sayılmaz."

"Mantık çerçevesinde iki tarafın da karlı çıkacağı tek seçenek bu. Diğer taraf sen oluyorsun tabii, örgüt değil."

Sert bir nefes çekti içine, ardından soluk hareleri bana döndü. "Seni evine bırakana kadar başımın etini yemek yasak," dedi uyarır bir tınıyla.

"Çıt bile çıkarmayacaksın. Sorgulama, konuşma, uyum sağla. *Da li razumiješ?*"[19]

"Türkçe konuşursan yalnız, anlaşabiliriz." Sevimsiz bir gülüş dudaklarıma kırıklarını taşıdı. "Rusça bilmiyorum."

"Hırvatçaydı bu."

"Onu da bilmiyorum."

"Türkçe de pek biliyor sayılmazsın. Hm?"

"Ha-ha-ha," dedim yalandan gülerek. Suratımı düşürdüm. "Aman ne komik bir pilot."

Başını iki yana salladı eğlenircesine. O anlarda elçinin bağırışı kulaklarımdan içeri aktı. Suratımı buruşturdum. "Böyle bağırmaya devam mı edecek?"

"Şarkı aç," dedi düz bir şekilde, elini pantolonun cebine götürdü ve saniyeler içerisinde telefonunu açığa çıkardı. Başparmağı ve işaret parmağı arasında duran telefonun şifresini girerek ana sayfasını açtı. Telefonu aramızdaki boşluğa doğru uzattığında gözleri yol ile bağını kesmemişti. "Al, istediğini seç."

İki kaşım şaşkınca havalandı. Şarkı mı açacaktım bir de? Birbirimizi öldürme raddesinden buraya nasıl gelmiştik? Telefonu elinden alırken kalbim yokuş aşağı pata küte yuvarlanıyor gibi hızlandı. Uygulamalar arası yüz okuma ayarlı olduğundan bana vermekte sorun görmüyor olmalıydı. Çıldırmamıştı yani. Spotify'e bastım ve müzik listesine bakmak, daha da karıştırmak istedim. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp ezerken derin bir nefes alarak sırtımı hafifçe dikleştirdim.

"Müzik zevkimi beğenecek misin?" diye sordum, başımı ekrandan kaldırmadan. "Rusça şarkılar dinliyorsan beğenmezsin, benim zevkim daha farklıdır."

Elçinin sert bir tekme savurduğuna dair sarsıntı yayıldı etrafa. Başımı ekrandan kaldırarak sol omzum üzerinden Boris'e kaldırdım gözlerimi. Dişleri kilitlenmişti üst üste, çenesi keskin bir kavisle çıkıntılı görünüyordu.

"Aşağı inip sikeyim şu puştu..."

"Şarkı diyorum," dedim öfkesini geçiştirmek isteyerek. "İstediğimi açıyorum o zaman. Novo Amor, Aurora, Iniko, Richy Mitch, Jacob Banks... Daha çok dinlediğim isim var. Hangisi olsa? Biraz sesi bastıracak bir şeyler... Hım, Parade açıyorum."

---

[19] *Anladın mı?*

Çenesizlik etmeyi keserek şarkının üzerine tıkladım ve Bluetooth'a bağlı siyah ekranda içeriyi dolduran şarkının ismi belirdi; ezgileri, sessizliği de sesleri de bastırdı. Bir başkası, sizin sık aralıklarla açtığınız ve bayılarak dinlediğiniz bir parçayla tanışıyorsa mimiklerine çaktırmadan bakar, fikrini öğrenmek için can atardınız. Ben de onlardan birsiydim ve Karalav'ın suratında belirti ararcasına onu izliyordum. Saniyeler aktıkça yol kalabalıktan arınıyor, şarkılar değişiyordu ve o, hiçbir şey belli etmeyen çelik suratıyla gizemini koruyordu.

Piçin tekiydi. Sinir alt üst etme ustasıydı. Somurtarak oturmadan önce bir ara aklıma gelen annemi aramak için telefonunu rica etmiş, bilinmeyen numaradan ezberimden zar zor çıkardığım numarayı tuşlamıştım. İkinci çalışta açmıştı ve bahanelerimi dinleyip kutlamaya devam etmek için aceleyle kapatmıştı. *Her neyse.*

Şu an ise arabanın içini Rihanna'nın sesi dolduruyordu.

"Desperado
Sitting in an old Monte Carlo
A man whose heart is hollow
Uh huh, take it easy
I'm not tryna go against you."

Kalbi boş bir adam. Tam olarak onu anlatan kısım olduğunu düşünüyordum. Kalbi bomboş bir adam sayılmazdı aslında, sıfır değildi en azından. İki yüzü vardı. Maskeli tarafı üzerine sindiği an, bana silah doğrultabiliyordu; bir de annesinin oğlu olduğu tarafı tanıyordum... bir şekilde, beni çeken bir bataklık da olsa elini uzatıyordu.

Saat gecenin en koyu zamanına doğru ilerliyordu. Hâlâ elimde olan telefonunun ekranında iki köpeğin patileri üzerinde, dilleri dışarıda durduğu hâlleri vardı ve ikisi de o kadar tatlıydı ki, elime her aldıkça ekranı kapatıp onları daha fazla incelemek istiyordum. Ama yüzünü üçüncü kere okutmasını istediğimde aldığım ters bakışlar geri adım atmama sebep olmuştu. Ne vardı yani bilerek ekranı kapatıyorsam?

Yol boyunca cama çarpan damlaların arasından geçtiğimiz her yeri gözlerime kaydetsem de aklıma kazımadım. Bakıp geçiyordum. Karanlık yeterli görme alanı da sağlamıyordu zaten, yolculuğun sonunda girdiğimiz yola yaklaştıkça, şakağımı buz gibi cama yaslamış yüreğimi tırnaklarıyla ezen gerginliği yok saymaya çalışmaktan odaklanamamış da olabilirdim. Korkmuyordum. Gergindim.

Araç bir tümseği rahatça geçerek birkaç saniye sonrasında taşlı bir yolda ağır bir manevrayla durduğunda gözlerim etrafı turlamaktan geri durmadı. Geldiğimiz yerin aslında o gece bileklik için kapısına dayandığım ev olduğunu fark ediyordum. Sebepsiz bir şekilde derinden rahatladığımı hissettim.

"Alfi'yi bulduğum yer..." diye istemsizce mırıldandım, gözlerimi ona doğru çevirerek. Ceketi omuzlarımdan aşağı inmişti.

"Alfi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak, telefonunu, araba anahtarını ve sigara paketini eline almıştı.

"Sincap işte," dedim aydınlanan çehremle, onu özlemiştim. "Çok tatlıydı hani."

"Ha, şu sıçanın..." Sinirimi oynatmalık bir sırıtma taşıdı dudakları. "Ölmedi mi o ya?"

Bir karış açılan dudaklarımla ona kötü kötü baktım. Buzdan gözlerimden alevler fırlıyordu yakışıklı yüzüne. Hatırladığını ve asla unutmayacağını adım kadar biliyordum. "Ne ölmesi ya? Pislik. Doğru konuş."

Kafasını iki yana sallayarak kapı koluna uzanırken beni sinirlendirdiği için eğleniyordu. "Bakamayacağını düşünmüştüm," dedi. "En son besleyemediğin için ağlıyordun."

Bakışlarım kısıklaştı. Gözlerim suratında değebileceği her yerde geziniyordu. "Hiç de zor değilmiş, öğrendim anlayacağın. Ölmedi yani," dedim saçlarımı omzumun gerisine savurarak, denize düştüğümü hatırladıkça iğreniyordum kendimden. O kadar pis hissediyordum ki, saç diplerim kaşınıyordu.

"Büyüdü mü?"

"Biraz..." Ufacık suratı gözlerimin önünden geçerken göz bebeklerime sinen sıcaklığı hissediyordum. "Günün çoğunu kıçını devirip yatmaya ayırıyor, büyüsün bir zahmet."

"İsmini Alfi koydun yani?"

"Hıhım."

"Böyle bir ismi olduğunu bilseydi ölürdü."

"Beni sinir etmek için konuşuyorsun."

"*Nyet.*"

Alay ediyordu resmen, eğlenen ifadesi de yüzündeydi. Sinirim gergin bir ipti ve üzerinde sıçrayan kelimeler onun dudaklarından çıkıyordu daima. *Düşmanımın.* Çenesini kapatsa olmaz mıydı mesela?

"Ya sabır..."

Öfkeyle soluduğum sırada o sakince kapıyı açarak aşağı indi. İçeri süzülen rüzgârın ağırlığı kemiklerimi sızlatmıştı saniyesinde, tüylerim ürperirken kucağıma yığılan ceketi kollarımdan geçirerek içine düştüm. Kollarım, ellerim içinde kaybolmuştu. Onu takip ederek arabadan indiğimde çok daha sert bir soğuk sarmaladı bedenimi. Tepeden tırnağa titredim, kendi kendimi sararken ayağımdaki tek ayakkabıyla taşlı zemine baktım. Asfalt üzerinde yürümek daha az can yakıyordu. Taşların kimisi de sivriydi. Bu şanssızlıkla başka bir ihtimal yoktu. Eh, yapacak bir şey de yoktu.

"İstersen kucağıma alabilirim."

Kafamı kaldırdım ve sorusu ile beraber kaputun önünde dikilen adamın baştan aşağı beni süzen gözlerine baktım şaşkınlıkla.

"Beni mi?"

Soğuk beynimi dondurmuştu anlaşılan.

"Yok, arabayı."

Espri de mi yapar olmuştu? Pilot olan esprili bir Karalav, zor bulunurdu. Soğuktan çatlayan dudaklarımı yalarken omuzlarımı kaldırarak ceketin içine gömdüm boynumu, buz gibiydi hava.

"Çok düşünceli bir adam olmaya başladın," dedim güler bir sesle. "Beni şaşırtıyorsun."

Başını geriye atarak sabır dilenir gibi gecenin içine baktı ve derinden bir nefes verdi. Ardından bana çevrildi gözleri. "Siktir et," dedi düz bir şekilde, geniş omuzlarını hafiften silkti, üzerinde siyah bir gömlek taşıyordu. "Sormadım say."

Sırtını döndü ve güçlü adımlarla ayaklarının altındaki taşları eze eze adımlamaya başladı.

Açılan dudaklarımı birbirine bastırdım bir anlığına, sırtını izliyordum. "Zaten kabul etmeyecektim," diye bağırdım arkasından, bir adım attığımda topuğum taşların içine gömüldü ve zemini boylayacak gibi olduğumda kendime öfkelendim.

"Hızlı ol," dediğinde kafamı kaldırdım ve birkaç metre ötede durarak bana bakan bedenini yakaladım ters bakışlarla. Bir elinde cep telefonunu ve sigara paketini tutuyordu.

Derinden oflayarak çıplak ayağıma ağırlığımı verip diğer ayağımı kaldırdım ve beni daha fazla zora sokan ayakkabıyı çekip çıkardım. Rahatlama tüm bedenimi ayak tabanlarımdan itibaren ele geçirirken duruşumu dikleştirdim ve üzerime 3 beden büyük gelen ceketle, parmak uçlarıma aldığım ayakkabıyla titreye titreye adımladım, ayaklarım ağrıyor olsa da

hızlı yürümeye çalışıyordum. Bana baktığını hissettim ama dönüp ona bakmadım, gözlerim karşımda, evin dış cephesindeydi.

"Bu gece yanıma kadar yetişirsin umarım."

Benimle dalga geçtiğini ses tonundan bile anlıyordum. Uyuşuk adımlarımı kestim ve ters bakışlarımın hedefini suratına diktim. "Çıplak ayakla yürü bakalım buraları, bir de böyle bir geceden sonra."

Sıkılmış ve derin bir nefes aldı. "Sen bayağı nazlı bir şey olabilir misin?"

"Sana ne?" diye tersledim onu, aniden hapşırdığımda bu gece tüm şanssızlığın üzerime yağdığını hissediyordum. "Sen gidip işini halletsene şu adamla, ne yapacaksın beni? Üstelik niye buraya geldiysek... Anlaşma yaptığımız için sesimi çıkarmıyorum ama üstüme çok geliyorsun. Ayaklarım berbat durumda, sadece ayaklarım da değil-"

Bir anda üzerime doğru geldiğinde, gergince donakaldım; kelimelerin boğazımdan geriye düştüğünü ve silinerek kaybolduğunu hissettim. Bir saniye sonra, ne olduğunu idrak edemediğim ve sonsuza uzayıp giden anlarda bir kolu bacaklarımın altından geçti ve diğeri sırtıma sarılarak ayaklarımı yerden kesti. Nefesim içime kaçmıştı. Kalbim soluk rengini alacalı bir ışıkla bambaşka renklere boyamıştı, öyle yoğun bir şiddetle çarpıyordu. Ayaklarım ise artık boşluktaydı.

Çünkü kucağındaydım.

Bir karış uzağımda duran yüzüne baktım, kalakalmıştım ve o bana bir an olsun bakmadan yürüyordu dümdüz adımlarla.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum şaşkın şaşkın, ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek kucağıma indirmiştim.

Ateşten çevrelenmiş hareleri bir milimlik açıyla üzerime döndüğünde soğuk tutuyordum ifademi. Kalbim kadar buz tutamıyordum ama. Ya da kalbim tahmin ettiğim kadar soğuk olamıyordu. Erkeksi çehresine, uzun ve koyu kirpiklerine, düzgün burnuna uğradı gözlerim, en son ise kalın dudaklarına düştü bir an. Açık kahverengi gözleri geceye asılı ayın ışığını tersten aldığından hafifçe koyuydu, ona baktım.

"Tahammülsüz bir adamım," dedi düz bir sesle. "Ve sen o kadar yavaşsın ki..."

Evet, atmosfer saniyeler öncesine evirilmişti. Tekrardan.

"Sanki keyfimden."

"İnatçının tekisin," dedi. "Kucağıma alabileceğimi söyledim."

"Uyuz herifin teki olduğundan, çok nadir görünen insancıl davranışlarını üç beş defa sorguluyorum." Gecenin uğultusuna yalnızca ayakları altında parçalanan taşların iniltileri eşlik ediyordu. "Mazur gör."

"İnsancıl davranış kriterini öğrenebilir miyim?" diye sordu bir anda eğlenen bir ifadeyle bana bakarak, dudakları yana kıvrıldı. "Bagajdaki piçin yanağını deldiğini hesaba katarak değerlendirmem gerektiğini düşünüyorum."

İstemsiz bir gülüş dudaklarımı sarmaladı. Laf çarpıyordu, farkındaydım ama gurur duyuyordum eserimle.

"Göğsündekini gördün mü?" diye sordum, gülüşümün kırıntıları gözlerime kadar dağılırken.

Kaşları havalandı ağırca. Bakışları dudaklarıma düştü bir saniyeden daha kısa bir an, ardından buz mavisi bakışlarımı turladı. "Sen bayağı cani çıktın."

"Elimde silah olsa vururdum o piçi," dedim hiç tereddütsüz. "Ama hiç tahmin etmediğim bir anda karşıma çıktı. O kadar planlıydı ki, etrafta başka kimse bile yoktu." Derin bir nefes aldım, kokusuydu gerçi içime çektiğim. "Dirseğimi suratına geçirdim, sonra topuğumu yüzüne ve göğsüne."

"Hm?"

"Yakalayıp yattan aşağı attı ama. Denize attı beni ya!"

Merdiven basamaklarını çıkmaya başladı güçlü adımlarla. Dudakları kıvrıktı. Eğleniyor muydu hâlimle?

"Silah doğrulttu mu sana?"

"Silahı doğrultmadı ama belime yaslamıştı," dedim. "Zaten öğrettiğin hiçbir hamle bir halta yaramadı. Adam arkadan yakaladı beni. Nasıl uygulayabilirim ki?"

"Sana pratik yapmanı söyledim."

"Nasıl yapabilirim pardon?" diye sordum alaycı bir sesle. "Her gün bir silahlı adamın önüne mi atlamalıyım?"

"Buna gerek yok," dedi dalga geçercesine. "Onlar zaten seni buluyorlar."

"Sen epey komik bir adamsın bu gece ya," dedim yarı ters bir şekilde. "Bana silah doğrultan adamlardan biri de senken üstelik."

"O adamın kucağındasın."

İstemsizce, sert bir yutkunuş boğazımın ortasına çöktü. "İnsani yanına denk geldim ilk kez." Kısılan kirpiklerimin içinden alev alan bakışlar

attım suratına. "Bana savunma öğrettiğin gece de biraz... iyi sayılırdın. Öğrettiklerinin faydasını göremedim ama..."

Yüzündeki alay büyüdü. "Sana yenilerini öğretmemi mi istiyorsun?"

Duraksadım. Çatılan kaşlarımın belirgin kıvrımı altından ona baktığımda "Hayır," dedim düz bir sesle. "Babamdan isteyeceğim bana öğretmesini."

"Daha önce yapması gerekirdi," dedi, sesindeki ciddiyeti soluyordum, parfümü neydi acaba? *Konumuz bu mu, Aksa?* "Sergen Alatan bu kez fazla geç kalmış."

Tam koyu kahverengi kapının önünde durduğunda eğilerek ayaklarımın üzerine bıraktı beni. Cebinden anahtarı çıkarışını izledim, uzun boylu bedeni üzerinde akıp gidiyordu gözlerim.

"Sonuçta hâlâ öğrenme şansım var," dedim sözlerine karşılık, anahtarı deliğe taktı ve çevirerek açtı kapıyı. "Öğrendiğim an geç kalınmışlık sıfırlanır."

Aralık kapıdan içeri girerken arkasından onu takip ediyordu adımlarım. İçerisi yeterince sıcaktı, ayaklarım düz bir zemin gördüğü için memnundum bir taraftan. Dümdüz adımlarım salonun girişinde son bulduğunda ışıklar açıldı ve hafifçe birbirine dolanan kirpiklerim arasında açığa çıkan krem renk koltuklara baktım. En son hatırladığım gibiydi. Derin bir nefes aldım.

Yeniden burada, onunla birlikteydim. *Yollarım ne zamandır ona çıkar olmuştu?* Kaderin zehirli oyunlarının damağıma bıraktığı tadı alıyordum. Buradaydım. Düşmanca karşılaştığımız çok fazla an vardı ve her biri büyük bir öfkenin isini çıkarıyordu göğsüme, tanıdık bir dumandı artık bu. Bu gecenin sonu, sınır noktası ne olurdu kestiremiyordum ama bir beklentim yoktu. Berbat bitmesi daha olasıydı.

Beni annemle davette sanan babam, korumam olacak adamla bir kafede kafa dağıttığım bahanesine inanan annem ve ne hâlde olduğunu bilmediğim bir korumam vardı geride. Tek umudum, babamın karşısına yanımda işlerini kolaylaştıracağına inandığım elçiyle çıktığımdan sorun etmeyecek olmasıydı.

"Duş alabilirsin."

Gelen ses düşüncelerimi tuzla buz ettiğinde arkamı döndüm. Boris Karalav karşımdaydı. Birkaç saniye içerisinde üzerini değiştirip gelmişti. Altında siyah bir kot vardı, üstünde ise siyah düz bir tişört taşıyordu. Kolları açıktaydı ve siyah mürekkep izleri gözlerimin takılacağı kadar ilgi çekici bir şekilde tenine işlenmişti. İlk kez inceleme isteğimin önüne

geçemedim. İç pazısında görünen vezir dövmesine değdirdim bakışlarımı. Onu seçebiliyordum. Kara kalem çizimiyle bir satranç taşı... Hatta iki, bir de at vardı bileğine uzanan noktada, daha küçük boyutlardaydı. Roma rakamları, farklı dillerde birkaç yazı, *A* harfi, siyah gölgeli bir örümcek ve ağ, zincir, dengede bir terazi figürü... Her bir detayı bir bütündü ve daha derinden inceleme isteği uyandırıyordu. Asla kalabalık bir görüntüsü yoktu. Diğer koluna kaydı bu kez bakışlarım, iç kolunda bir tane vardı ve teninin diğer noktaları boştu.

"Gözlerini gözlerime çıkar," dedi rahatsız bir şekilde, dikkatim dağılmıştı. Ona baktım. "İnceleme beni."

"Gözüm takıldı sadece," dedim geçiştirmek için, yutkunarak çenemi dikleştirdim. "Ne demiştin?"

"Duş alacaksan koridorun sonundaki odada bir banyo var."

Hafif ter biriken avuç içlerime tırnaklarımı geçirdim bir an gerilerek. Sıcak bir duş şu an bana iyi gelecek tek şeydi, üzerimdeki pis kıyafetler içinde dehşet kötü hissediyordum. Ama bu adamın evinde duş almak ne kadar iyi bir fikirdi? *O adamın evine geliyorsun ama,* dedi içimdeki bir diğer Aksa.

"Bilmiyorum."

"Dışarıda olacağım." Elaya dönük gözleri soluktu. "Rahat hisset."

O adamı sorguya çekecekti, şehrin bir ucu ve oldukça ıssız bir ormanın içi yeterince iyiydi bu açıdan. Kafamı karıştıracak soruların cevabını çabucak bulabiliyordum. Cevap bulamadıklarım ise zihnimde korkunç bir yolun sonuna çıkıyordu.

"Kıyafetlerim yok ama," dedim üzerimi işaret edip ona bakarak.

Birkaç saniye boyunca sadece bana baktı. Bedenimi süzdü, rahatsız hissederek yerimden kıpırdandım o an. Nasıl görünüyordum kim bilir?

"Bir şeyler ayarlarım," dedi düz bir sesle. "Odaya geçebilirsin."

Kafamı salladım tanıdık bir sessizlikte. "Tamam o zaman."

Sırtını dönerek üst kata ulaşan merdivenlere ilerlediğinde bakışlarımı tişörtün altında dalgalanan kaslarından kaçırarak kesik bir nefesle göğsümü şişirdim. Hızlı adımlarla salondan çıkıp sağ tarafa uzanan koridora girdiğimde etraf sessizdi ve bembeyaz duvarların arasında ilerlerken sondaki kapıyı fark ettim.

Kapının kolunu aşağı çekip aralıktan içeri süzüldüğümde kapıyı arkamdan kapatmadan hemen önce lambanın loş ışığıyla aydınlattım etrafı. Gözlerim etrafı inceledi o saniyelerde; kutu gibi küçük odanın ortasında üzeri koyu renk bir örtüyle kapatılmış çift kişilik bir yatak, iki krem renk

komodin, siyah bir tek kişilik koltuk vardı ve desensiz, dümdüz küçük bir halı yatağın ayak kısmına atılmıştı. Yatağın tam karşısında arkasında banyo olduğunu tahmin ettiğim bir kapı duruyordu. Perdeler siyahtı, odayı boğarcasına kapalıydı.

Ayakkabımın tekini girişteki köşeye atmıştım. Ceketi üzerimden sıyırarak kollarımdan kurtardım ve ucunda dikildiğim yatağın üzerine doğru bıraktım. Hafifçe öne eğilmiştim, omzuma saplanan ağır sızı dişlerimi birbirine kenetlememe neden oldu. Suratım buruştu, acıyı derinde hissediyordum. Aldığım kaçıcı yaraydı bu? Omurgamı dikleştirerek sol avucumu omzuma çıkardığımda ovalamaya başladım yavaşça. Kas gevşeticiye ihtiyacım vardı.

Kapının sert bir baskıyla açılan sesi ile o yöne doğru döndüm. İri bedeni açık kapıdan içeri girdi ve üzerime yaklaşan adımlarını izlerken nefesimin boğazıma yaptığı amansız baskıyı kalp atışlarımın sekteye uğradığı noktada hissettim. Aramızda birkaç adım mesafe kala durduğunda elindeki kıyafetlere kaydı gözlerim. Onun ise bakışları omzumun üzerindeydi.

"Teşekkür ederim," dedim garip bir gerilim hissederek, sessizlik bir yanaydı ama topuklayarak kaçma isteği uyandıran bir atmosfer vardı etrafımızda.

Loş ışık altında siyahı koyulaşan gözleri üzerime tırmandı, göz göze kaldık. "Sana acımamış anlaşılan."

Dudaklarım bir yana kıvrıldı. "Kanımın son damlasına kadar savaştım diyebiliriz," dedim gülümseyerek. "Kolumu kaybetmek pahasına..."

"Dilin hâlâ yerli yerinde," dedi, elinde tuttuğu kıyafetleri yatağa doğru atarak. Yüzündeki alaycı ifade bir mum ışığı gibi parlıyordu, cılızdı ama oradaydı. "Kötü haber bu olmalı."

Buzdan gözlerim tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Eğer suratının ortasına ayakkabımın izinin çıkmasını istemiyorsan sus."

"Yarı sakat bir insana göre fazla öz güven dolusun." Beni gözlerine sinen alayla süzdü. "Düşmanının evinde... çokça kendinden emin. Nasıl bir şeysin sen?"

Kalbim çıkacak gibi fırladı göğüs boşluğumda. Elim duraksamıştı, yutkundum. Basit bir cümleydi. Vücudumun aniden böyle kıpır kıpır hissedeceği hiçbir şey yoktu. *Nasıl bir şeydim ben?*

"Düşman olduğumuzu bu gecelik görmezden geliyorum," dedim duruşumu dikleştirdiğimde. "Tamam mı?"

"*Khoroshiy*,"[20] diye mırıldandı, kafasını aşağı yukarı sallarken alt dudağında dolandırdı dilini. Gözlerimin en içine dikmişti gözlerini. "Görmezden gelelim bakalım."

Gözlerim yatağın üzerindeki kıyafet yığınına döndü. Siyahtı her neyse. Elim omzumdan aşağı, yanıma inmişti. "Senin mi?" diye sordum anlamsız bir sesle, sık kirpiklerim altından baktım suratına.

"Başka kimin olabilir?" Kaşları çatılmıştı. "İdare et."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı ağırca salladım yalnızca. Anlam veremeyen bakışları gözlerime kitlendi bir saniye, ardından sırtını döndü ve dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Tek başıma kalmıştım işte. Yatağa doğru eğildim yavaşça, kıyafetleri ellerime aldım. Siyah dümdüz bir kazak, siyah eşofman altı ve açılmadığı belli olan siyah çoraplar. Çorap bile düşünmüş müydü? Aklımı bulandırıyordu sürekli. Kapalı bir kutuydu ve onun hakkındaki fikirlerimin sürekli beni yanıltmak gibi bir huyu vardı.

Rahatsız edici sorular zihnimin içini kaplarken bir kez daha nefes alarak banyoya doğru yürüdüm. Işığı açıp aralık kapıdan içeri süzüldüm ve kapıyı örtüp arkamdan kilitledim. Banyo da ortalama boyutlardan daha küçüktü, en azından içerisi temizdi. Beyaz fayansların üzerinde kirli ayaklarımla yürüdüm ve temiz kıyafetleri klozet kapağının üzerine bırakarak ellerimi ıslak kıyafetlerime çıkardım.

Düşmanım olan bir yabancının evinde duş almak her ne kadar kötü bir fikir gibi gelse de kulağa, başka şansım olmadığım ve aslında yabancıların en tanıdığı saydığım adamı bu gecelik düşman kabul etmediğimi tekrar ediyordum. Denizin dibini boyladığım kıyafetlerimden kurtulurken bile kendimi teskin ediyordum. Bir yandan etrafı didik didik arıyordu gözlerim. Gizli kamera falan olabilir miydi bir yerlerde? *Aklına getirme şöyle şeyler, paranoyaklığın hiç sırası değil!*

En yüksek sıcağa çıkarmıştım suyu. Buz kesen her bir yanım çözülene kadar banyoyu buhara boğan sıcaklığın altında durup yalnızca şampuan kutusu olan duş kabini rafına uzanmıştım ardından. Saçlarımı omzumu zorlamak istemediğimden tek elimle yıkayıp hızla duruladım. Suyu kesip duşa kabinin üstünden attığım siyah havluyu vücuduma dolayarak çıktığımda en fazla on dakika geçirdiğimi tahmin ediyordum.

Çıkardığım kıyafetlerimi katlayarak üst üste koyarken iç çamaşırlarımı da pantolonumun arasına saklamıştım. Havluyu bedenimden aşağı düşürdüm ve birkaç saniye içerisinde çıplak göğüslerimi kazakla örterek belimden aşağı indirdim. Boldu, dizlerime kadar dökülüyordu

[20] *Iyi.*

neredeyse. Dümdüz siyah eşofmanı bacaklarımdan geçirerek yukarı çekiştirdim ardından. Uzun gelen paçalarını bileklerime kadar katladım, bol olan belimi sürekli bileğimde taşıdığım saç lastiğiyle düğümlemiştim. Siyah çorabın kıskacını açıp ayaklarıma giyindiğimde alt dudağımı dişlerimle kıstırmış eziyordum. *Gayet iyi işçilik.*

Etrafı hızla toparladım ve saçlarıma küçük siyah bir havlu sarıp kapının kilidini açarak bedenimi dışarı attım. Işığı kapatıp koridora çıktığımda sessizliğin kollarına düşmüştüm. Salon da bomboştu. Parmak uçlarımda kaygan bir zeminde yürür gibi adımlarken ellerimde kirli kıyafetlerimi, üzerimde ise kokusu sinen kıyafetleri taşıyordum. Saçmalığın daniskasıydı.

Üçlü koltuğun kenarından sessizce geçtim ve içinde odunlar yanan taş şöminenin önüne yürüdüm doğruca. Yakmış mıydı? İçerisi daha fazla ısınıyordu ve yorgun bedenim kıvrılıp uyumak için yoğun bir istek duyuyordu. Ağaç kabuğu rengindeki orta sehpanın üzerinde ekranı siyah bir telefon duruyordu. Boris Karalav'ın arabada avuçlarıma bıraktığı telefon değildi. Hafifçe sırtımı eğdim ve saate bakmak için kenar tuşuna basarak aydınlattım. Saat, 22.03'ü gösteriyordu.

Bıkkın bir nefesle şişirdim yanaklarımı. Odunların çatırtıları kulaklarımdan içeri geçerken şömine alevlerinin yakınına, koltuğa sırtımı yaslayacak şekilde bağdaş kurarak oturdum. Katlı kıyafetlerimi şöminenin ateşinde kuruması için köşeye koyarken alevler sol tarafımı aydınlatıyordu.

Ne kadar bekleyecektim onu? Uzun sürer miydi? Çözmek ve aslında öğrenmek istediği mesele neydi ki üstelik? Babası ile mi alakalıydı? Bartol Karalav... Basit ve suçlarının üstü örtülecek bir kötü değildi. Güçlüydü. Sırtını yasladığı dağ bin parça olması gerekmez miydi? Yakalama kararı vardı. Gazetenin ana başlıklarını kapladığı bile olmuştu. Yayından kalkan onlarca haberi olduğunu da duymuştum. O sıralarda herhangi bir zanlıdan farksızdı benim için. Ama şimdi oğlunu tanıdığım bir adamın, nasıl bir baba olduğunu merak ediyordum.

Kötü bir baba olduğu su götürmez bir gerçekti. Berbat bir insandı. Geride kalan tek varisini yıllar sonra nüfusuna almıştı. Kabul mü edememişti mesela? Öyleyse kendi kardeşinin oğlu olarak görünmesini de problem etmez miydi? Kafamın içi sorulardan buharlaşacaktı şimdi.

Kızarık gözlerimi etrafta gezdirdim. Sessiz ve ürkütücü bir boşluk ile kaplıydı dört bir yan. Önüme baktım sonra. Ayaklarımdaki çoraplara. Topuğuma sığması gereken boşluk bileklerimden yukarıda duruyordu. İstemsizce düştüğüm duruma histerik bir gülüşle güldüm. Bir yabancının

kıyafetlerini tenimde hissetmek asla seçeceğim bir durum olamazdı. Hiç hoşlanmazdım bu tür şeylerden. Beliz'e bile kıyafet vermek konusunda hevessiz olurdum. Bana ait olan benimdi. Başkalarının kıyafetlerine de el uzatmazdım.

Bir an aralanan dudaklarımla esnerken elimin tersini ağzıma örttüm. Sıcaklık bastırdıkça mayışmıştım. Düz çizgi hâlindeki dudaklarımı hafifçe dışa doğru bükerek omuzlarımı ağırca düşürdüm, göz kapaklarım bir savaşa girişmişti. Sabitlenen bakışlarımın odağını çekerek bir başka noktaya uzattığımda orta sehpanın çıkıntılı kenarına çarptı gözlerim. Çekmece miydi o? Masanın bir parçası gibi göründüğünden dikkat etmemiştim ama elimi uzatıp alt boşluğundan tutarak kendime doğru çektiğimde yanılmadığımı anladım. Çekmeceydi. İçimde uyku dilenen her bir yanım kulaklarını dikmiş, çıldırtıcı bir sessizliğe gömülmüştü. Uykum açılmıştı saniyeler içerisinde.

Başımı çekmecenin içine doğru eğdim hafifçe, ıslak saçlarımı sardığım havlu bir anlığına gevşemişti. Umursamadım. Saniyeleri harcamadan parmaklarımı çekmecenin içine götürdüm. Birkaç kâğıt parçası, klasiklerden bir roman, en uca kaymış kalem ve iki tane yüz üstü kapanmış çerçeve. Bu eve sonradan geçtiğini biliyordum, Bolodor'da kaldığında karşılaşmıştık çünkü. Bu eşyalar ona mı aitti peki?

Siyah çerçeveyi elime aldığımda alt dudağımı gergince ısırdım. Özeli miydi bu onun? *Olabilir, Aksa. Biliyoruz ki sen bunu umursamazsın.* Umursamaz olduğumu kabul etmiyordum. Meraklı, daha uygun bir tabir olurdu.

Ters çevirip açığa çıkardığım fotoğrafta ilk dikkatimi çeken şey telefon ekranında gördüğüm o kocaman iki köpeğin dillerini dışarı sarkıtarak oturuşları oldu. Yan yana, patilerini gömdükleri kar yığını içinde oturuyorlardı ve gür tüyleri tertemiz görünüyordu. Karlarla kaplı, bembeyaz bir alandaydılar. Kuru ağaçların bükülen boyunlarına ağırlık yapan karlar, diplerine dökülerek dağ gibi birikmişti. Gökyüzü de soluk bir griydi.

Fotoğrafta köpeklerin arasında, dizlerinin üzerinde duran bir kadın vardı. Koyu kahverengi saçları dalgalanarak yanaklarından aşağı dökülüyordu, mesafeden rengini ayırt edemediğim gözlerine kadar sinen bir neşe saçıyordu etrafına. Gülümseyerek kadraja girmişti. Siyah bir mont vardı üzerinde, bir elinde de eldiven takılıydı. Diğeri ise boştu, eldiveni çıkarmıştı ve kıpkırmızı kesilmiş elinde tutuyordu. Ve aslında, bileğinde beyaz bir ip taşıyordu. *Külden beyaz.*

Annesi.

Annesiydi. Yanmıştı. Külleri kalmıştı. Ve bir de oğlu.

Her şey bunlarla sınırlıydı.

Olamazdı.

Buzdan bir ürperti ensemin arkasından kulağıma sızarken çerçeveyi çekmecenin içine bıraktım. Diğer çerçeveye ulaşan parmaklarım dış kapının sesi ile duraksadığında kalp atışlarım yine hızla çarpmaya başladı göğsümün arkasında. Çekmeceyi anında örterek geriye kaydım ve sehpadan uzaklaştım az da olsa. Dudaklarımı ıslatarak birbirine yasladım ve salonun girişine baktım. Adım sesleri yaklaştıkça daha güçlü bir baskıyla kulaklarımı dolduruyordu. Birkaç saniye içerisinde salona girdi, *annesine hiç benzemiyordu.*

Herhangi bir ifade taşımayan gözleri bir anda bana değdi ve adımları duraksadığında kaşları çatılmıştı.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum, çenemi hafifçe kaldırarak.

"Hiç," dedi düz adımları bana doğru yaklaşırken, çözemediğim bir şekilde kaşları çatılan bendim bu defa.

"Nasıl hiç?"

Tam karşımdaki tekli koltuğa yerleştiğinde cebinden sigara paketini çıkarışını izledim. "Basbayağı hiç."

Sık kirpiklerimin arasından anlamsız bakışlarla baktım bir saniye. Ardından "Sorguya çektin mi adamı?" diye sordum soğuk bir sesle. "Bittiyse gidebilir miyiz artık?"

"Bitmedi." Sigara paketinin kapağını parmak ucuyla itekledi ve bir dal çekerek çıkardı. Gözleri üzerimden ayrılmadı. "Bayıldı piç."

"Adamı dövdün mü?" diye sordum sırtımı geriye vererek. Omurgam ağırlaşmıştı, uzanma ihtiyacı hissediyordum.

"Hırpaladım."

"Adam bayılmış."

"Canı tadıymış."

Çehresi daha soğuk ve ifadesizdi. O adam her ne söylemişse sert kayaya toslamıştı. Bir duvar kadar sert bakışlarının perdesi aralansa sebebini öğrenebilirdim bu hâlinin ama biliyordum ki, bu imkânsızdı.

"Ne zamana kadar burada duracağım ben? Vural yetiştirdiyse eğer babamın ilk geleceği yer burası."

"Gelsin," dedi umursamaz bir şekilde, sigarasını yakmıştı. "O adam istediğimi vermediği sürece alacağı yalnızca sen olursun."

Çenemi sıktım. Öfkem yeniden benimleydi ve her geldiğinde bir öncekinden daha başka bir boyuta ulaşmış oluyordu. İşler planladığı gibi gitmediğinde çekilmez bir adamdı ve tam bir babasının oğlu oluyordu. *Piç kurusu.*

"Böyle anlaşmadık," dedim altını çizer gibi dümdüz, oturduğum yerden avuçlarımla destek alarak doğruldum ve arkamdaki koltuğun en ucuna yerleştim.

Sigarasını dudaklarının ucuna dayadı ve kesik bir nefes aldı. "Tam olarak böyleydi," dedi tok bir sesle. "İlk ben işimi bitireceğim, sıra sonra babana gelecek."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Öyleydi, doğru söylüyordu ama saatlerce onu bekleyemezdim ki. Kısa süreceğini düşünmüş olsam da hiç istediğim gibi gitmiyordu.

"Acele edersen sevinirim," diyebildim sadece.

"Uyu," dedi. "Vakit hızlanır."

"İstemiyorum."

"Uykusuzluktan bayılacak gibi bakıyorsun." Sigarasını koltuğun yanında duran sehpanın üzerindeki kül tablasına basarak söndürdü.

"Sen benim bakışlarımın anlamını ne bileceksin?" Saçlarımdan omuzlarıma inen havluyu kucağıma çekerken söylendim. "Bu sıkılmış bakışlarım benim."

"Sıkılmış olsaydın evin dört yanını talan ediyor olurdun," dedi alaycı bir sesle. "Yorgunsun."

Yorgundum.

Günlerdir geçmeyen bir yorgunluk büyütüyordum.

"Belki..."

Sol dirseğimi koltuğun koluna yaslayarak şakak kemiğimi de avucuma dayadım ve bacaklarımı yanımda toplayıp rahat bir pozisyon alarak ona baktım.

"Kaç gecedir bu hâldesin?"

Kaç gecedir uyku problemi yaşıyordum?

Bana *öleceğimi* söylediği geceden itibaren düzgün bir uyku uyuyamamıştım. Olmuyordu.

"Çok gecedir."

"Senin için fırsat," dedi. "Uyu, Alatan."

"Burada uyumak istemiyorum ama," dedim esnememek için dudaklarımı sıkarken. "Evime ihtiyacım var."

Gözlerini yavaşça devirdi. "Çocuk gibisin."

"Ben uyuyamam öyle her yerde, istisnalar her zaman olur ama... Dağın başında, tek başıma olduğum bir yerde nasıl uyuyacağım?"

"Tek değilsin," dedi bu kez. "Ben varım."

Donakaldım. Bir an kemikten yüzünü izledim. Ciddi olup olmadığını çözemiyordum ama fazla düşünceye karşı şalterlerini kapatmış, kendi içinde kıvranıyordu zihnim.

"Bu daha kötü," dedim homurdanır gibi.

"Uyumak istiyorsan uyu," dedi dudaklarını ıslatırken. "Seni beklerim."

"Niye yapasın ki bunu?"

"Ne zaman gideceğiz diye başımı ağrıtmaman için."

Dudaklarım aralandı, "O zaman hiç uyumayacağım," dedim net bir sesle. "Gör bak."

"Keyfin bilir," dedi elini yüzüne çıkararak burun kemerini işaret ve başparmağı arasında sıktı. *"Samo se opireš."*[21]

Elimi şakağımdan ayırdım ve göz bağımızı kesmeden başımı koltuğun koluna dayadım. "Bu hangi dildi?"

"Hırvatça."

"Ne söyledin peki?"

Göz kapaklarım bir direnişteydi. Nemli saçlarım yanağıma serildiğinden tenime hafif bir kaşıntı yayarken elimi çıkardım ve tırnaklarımla kaşıdım yavaşça.

"Uykuya dirençli olduğunu."

"Başka diller biliyor musun peki?"

"Birçoğunu biliyorum."

Gözlerim bir saniye kapanıp açıldı ağırca. "Bana birkaç cümle öğretir misin?"

"Ne yapacaksın?"

"Belki bir flört bulurum. Oraya giderim, hayatım kurtulur. İkisinden de öğret birkaç şey. Rusça ve Hırvatça. Hım? Olur mu?"

Gözlerimi açık tutmak için silahsız bir savaşa girişmiştim. Onunla konuşmak istiyordum.

"Ne söylemek istiyorsun?" diye sordu düz bir sesle.

"Mesela..." Durdum. Kısa bir an düşündüm ve derin bir nefes alarak araladım dudaklarımı. "Tatlı olduğunu söylemek istersem nasıl yapmalıyım bunu?"

---

[21] *Sadece direniyorsun.*

"*Jebi se*,"[22] dedi tekdüze bir sesle. "Bunu söylemen yeterli."

"Jebi se," diye tekrarladım onu, kısık bir sesle. Güldü ama tam bir gülümseme değildi bu. Dudakları kıvrılmıştı eğlenir bir şekilde. "Hoşuna gider mi?" Durdum. "Karşımdaki adamın yani."

"*Da.*" Dudaklarını yaladı usulca. "Felaket derecede gider."

Yanağımı içeriden dişlerken, "Çok yakışıklı olduğunu nasıl söylerim peki?" diye sordum.

İfadesi salona girdiği ilk andan bu yana en eğlenir hâldeydi. Dudaklarında hafif bir sırıtma vardı ve silinmemişti.

"*K chertu tvoy tipazh.*"[23]

"Bu çok uzunmuş, ilkini söylemek daha iyi," dedim daha kelimeleri başından unutarak. "Başka var mı?"

"Var," dedi omuzlarını ağırca kaldırıp indiren sert bir nefes alarak, birden silikleşti dudağını saran kıvrım. "*Spavaj dobro.*"

İç geçirdim yavaşça. "Bu ne anlama geliyor?"

"*İyi uykular,* demek."

"Rahat bırak mısın ya sen benim uykularımı?" diye çıkıştım.

"Gözlerini kapat, Aksa."

"O niyeymiş?"

"İhtiyacın olan bu."

"Benim neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Gözlerini okuyorum."

İç çektim. "Beni uyutmak mı istiyorsun?"

"Zıbarma saatinin geldiğini düşünüyorum."

Gözlerim istemsiz kapanırken sesi kulaklarımda bir silinip bir dolaşıyordu. Bir an sonra kirpiklerimi irkilir gibi araladım ve zorlukla ona doğru baktım. Hâlâ buradaydı. Gözleri üzerimdeydi ve dudaklarının ucunda bir dal sigara taşıyordu.

"Sırf başının etini yememem için beni uyutmaya çalışma," dedim sinirle, sağ gözümü ovuşturdum. "Seni uykumda bile bulurum, yanına geleceğimden emin olabilirsin."

Kısık gülüşünü işittim. Kaşlarını kaldırdığını göz ucuyla görebildim. "Uykunda bile mi?"

"Hı hım..."

"Her yolun bana mı çıkar oldu?"

Çakmağın tüten turuncu alevi sigarayı yaktı.

[22] *Siktir git.*
[23] *Tipini sikeyim.*

Sözleri ise geleceği.

Koltuğa yayıldığımda, yüzümdeki her mimik gevşerken dudakları arasından duyabildiğim son kelimeler de bunlar oldu. Ne ara uyuduğumun farkına bile varmamıştım. Yalnızca bir fısıltı gibi, *"Spavaj dobro,"* dediğimi hatırlıyordum.

Bir süre uyumuştum. Ne kadar zaman geçtiğini anlamak ise güçtü. Uyuduğum yeri yadırgamamış olsam da derin bir uykuda değildim ve biri ismimi seslendiği an da uyku ile uyanıklık arasındaki ince çizgi sarsıldı, beraberinde bilincime dağılan pus silikleşti. Dizlerimi karnıma doğru çekerek daha da büzülmek istediğimde derimin altında ezilen bölgeye beklenmedik, sert bir kramp girmişti. Suratımı buruşturarak kısık sesle inledim anında.

"Aksa," diyen sesi yeniden kulaklarımda ulaştığında dişlerimi sıkmış canımın acısını yok saymaya çabalıyordum.

Sık kirpiklerimin düğümünü çözerek göz kapaklarımı açtığımda olduğum yeri idrak ettim ilk önce, yaşadığım geceye dair izler bir bir düştü zihnime. Ağır bir ifadeyle çatılan kaşlarımın altından orta sehpanın üzerine oturan bedenini seçebildim. Parmaklarının arasında bir kadeh viski tutuyordu, kehribar renk sıvı dibinde bir sağa bir sola dalgalanıyordu. Işıklar kapalıydı ve tek ışık kaynağı şömine içinde yanan ateşti.

Uzandığım koltuğa avuç içlerimi dayayarak bedenimi kaldırdığımda üzerime örtüldüğünü fark etmediğim siyah yorgan sıyrılarak kucağıma indi. Üzerimi mi örtmüştü?

"Gidiyor muyuz?" diye sordum uyku mahmuru sesimle, gözlerim şömine alevinden daha yoğun görünen gözlerine çıktı. "Bitti mi işin?"

Bardağın ağzını dudaklarına yasladı ve tek bir dikişte boğazından aşağı gönderdi. Başını salladı ardından. "Bitti."

Üzerimdeki yorganı itekleyerek bacaklarımı zemine indirdim. Dilim damağım toprak yutmuşum gibi kurumuştu, elimi kazağın yakasına çıkardım ve biraz çekiştirdim boğulduğum hissine kapılarak. Saat kaçtı?

"Saat kaç?" diye sordum aklıma serilen soru işaretlerini dilime bırakarak. Tenim fazlaca ısınmıştı, içerisi sımsıcaktı.

"Gece yarısını geçti," dedi düz bir sesle, ayağa kalktığında gözlerim onu takip ediyordu. Bir adım üzerime doğru attı, gerginlik içimi kemirmeye başlamıştı.

Gece yarısını geçmişti ve izini sürdüğüm gecenin sonunu babam her an getirebilirdi. Ellerimi saç tutamlarımın arasına kaydırarak dibini dağıtırken derin bir nefes aldım. Sınır çizgisinde, mayınlı arazinin

içerisindeymiş gibi hissediyordum an itibariyle. Babamın yokluğuma köpüreceği açık ve netti. *Elçiyi götüreceksin.*

"Öğrenmek istediklerini öğrenebildin mi?" diye sordum oturduğum yerden kalktığımda. Üzerimden tır geçmiş gibi hissediyordum.

"Kısmen," dedi mesafeli bir sesle.

Şöminenin ateşi çehresinde dans ederek ifadesini gölgelerken kafamın içini saran fotoğraf karesindeki o kadın gözlerimin önünde belirdi. Geceleri, tüm karanlığa inat gökyüzüne hükmeden ay ışığını bilirdiniz ve en kör edici zamanları bile ortadan ikiye yarıp geçen bir aydınlığa sahip olurdu. Annesi öyle aydınlık bir gülümseme yaşatıyordu dudaklarında ve neşeli mimiklerinin aksine dünyaya diz çöktüren güçlü bir yangın bırakmıştı geride. *İki ismimi de annem koymuş, aynı anda hem savaşçı hem neşeli olmamı istemiş.* Neşesi alınmış, savaşçı kalmış. *Zorunda mı bırakılmış?*

"Anladım," dedim yutkunarak. Ardından, "Özür dilerim," diye mırıldandım aniden, kollarımı göğsüme sararken.

Kaşları hafif çatılmıştı şimdi. "Ne için?"

"Kimse hak etmez," dedim otoparkta sinirle söylediğim sözleri anımsarken, o fotoğraf karesini ve bileğini saran beyaz ipi gördükten sonra vicdan azabı çeker olmuştum. İçim rahatlasın istiyordum. "Sen de öyle."

Tırnaklarımı kazağın üzerine batırırken bana göre fazlasıyla ifadesiz bakan gözlerine baktım. Tek bir cümle bile çıkmadı dudaklarından. "Babanı daha fazla çıldırtmadan çıkalım," dedi yalnızca ve sırtını dönerek salonun çıkışına doğru yürüdü.

Sırtına baktım birkaç saniye. Kabul etseydi ölür müydü? Kafamı iki yana bıkkın bir şekilde sallayarak kıyafetlerimi şöminenin köşesinden alarak arkasından hole doğru adımladım dümdüz. Acıktığımı hissediyordum bir yandan. En son akşama doğru birkaç çikolata tıkmıştım ağzıma, o kadar. Eve vardığımda azar yemeden önce bir şeyler atıştırma fırsatım olur muydu acaba?

Parmaklarımı kumral tonlarındaki saçlarımdan tararcasına geçirerek düzeltirken bir basamak çıkarak hole geçtim. Girişin ışığı açıktı ve işte oradaydı. Üzerine sadece deri bir ceket geçirmişti, içinde ise kısa kollu tişörtü olduğunu biliyordum. Üşüyecekti, kendisi bilirdi. Kesik bir nefes aldığımda kapıyı açtı, buz gibi bir rüzgâr dalgalanarak bedenime sert bir ürpertiyle dolandığında göz göze kaldık.

"Şunları ayaklarına geçir," dedi kaşlarıyla bir köşeyi işaret ederek, o tarafa baktığımda siyah bir çift ev terliği gördüm. Benim 38 numara ayaklarımın yanında kocaman kalıyordu.

Ninova

Kafamı kaldırdım, gözlerine biriktirdim bakışlarımı. "Senin mi?"

"Kutay'ın," diye cevapladı yalnızca. "Ayaklarının yere değmesini sevmez, her yere götürür, takıntılı piç."

İki kaşım ayaklandı hafif bir şaşkınlıkla. "Cidden mi?" diye sordum istemsizce. "Ben giyersem o ne giyecek o zaman?"

"Bunu düşünecek zaman mı sence?" Kaşları çatılmıştı. "Başka seçeneğin yok."

Haklıydı. "Ayakkabılarıyla girebilir eve." diye mırıldandım kendimi ikna edercesine.

"Sence ben buna izin verir miyim?" Dudaklarının bir köşesi küçük bir kıvrımla yukarı tırmandı. "Siktirsin gitsin, sorun çözülür."

Gözlerimi devirdim ağırca. Bana neydi ki ya? "Aman be... Ne istiyorsan onu yap."

Anlamsızca ona baktığımda boş bakışları üzerimden ayrıldı. Omuz silkerek ağır adımlarla yönümü terliklere çevirdim, ayaklarıma geçirdiğim saniyelerde bir şey demek için dudaklarım aralanmıştı ki, telefonun tok sesi bulunduğumuz ortama karıştı, eşiği aşarak açık havaya doğru akmaya başladı. Ona baktım. Telefonu eline almış ve ekrana çevirdiği bakışları birkaç saniye sonra çatılmıştı.

"Söyle," dedi açtığı telefonu kulağına yasladığı saniye. Karşı tarafı dinlediği sessizlik içinde bir adım üzerine yaklaştım. Gitmek için her şey hazırdı.

"Bu kadar mı?"

Karşı tarafı dinledi.

"Ben hallederim," dedi, kafasını kaldırarak bana baktı ve dikkatle beni incelemeye başladı. Tüylerim bakışlarından üzerime devrilen yoğun bir hisle anında ürperdi. "Düzgün bir şeyler öğren."

Herhangi bir cevap beklemeden telefonu karşıdakinin suratına kapatarak cebine soktu. Başımı omzuma doğru yatırarak birkaç saniye boyunca sadece sabit bir ifade oturan suratına baktım. Kirli sakallı çenesine, dilini usulca dolandırdığı dudaklarına, kemersiz erkeksi burnuna ve ateşten harelerine. Bakışlarımı kaçırarak göğsümü tekmeleyen derin bir nefes aldım. Onu izlemek istemiyordum.

"Sorun mu var?" diye sordum, düz bir sesle. "Yoksa gidelim artık."

"Sergen Alatan," dedi, içime bir boşluk açtı sesi ve tarif edilemez bir şiddetle çarpmaya başladı kalbim. "Silahlı saldırıya uğramış."

BÖLÜM 9

DOMİNO ETKİSİ

Çocukken, kapının aralık kalan köşesine sinerek saatlerce babamı izlemek gibi bir alışkanlığım vardı.

Katı kuralları olan bir adamdı. Annem o sıralar bizimleydi ve erkenden uyurdu. En geç akşam onda yatakta olmalıydım babama göre. Ben ise uyumamak için çeşitli bahaneler sunmak konusunda ustaydım, hiçbiri sonucun önüne geçemezdi gerçi. Babam başımda kitap okuyup uykuya dalmamı beklerken ben de basitçe numara yapmakta bulmuştum çözümü; gözlerimi sıkıca yumarak gitmesi için saniyeleri saymak iyi iş görüyordu. Hâlbuki bildiğim rakam sayısı bile iki elin parmağı kadar var ya da yoktu. Daima başa dönerdim bu yüzden. Sıfır, bir, iki... altı, yedi ve nadiren sekiz. *Tekrar dön sıfıra ve say yeniden, Aksa.*

Sıfırı bile atlamadan sayan bir çocuk.

Kapının örtülen sesine kulak kesilir, adımlarının arkasında bıraktığı aşina olduğum sessizliği beklerdim. Birkaç saniye geçtikten sonra ise sabırsızca fırlardım yorganın arasından. Üst düzey meraklı bir çocuk olduğumu biliyordum. İz sürmek, keşfetmek en sevdiğim iki şeydi. Küçük aklımla her defasında kilit vurduğu çalışma odasının önünde bulurdum kendimi. Geceleri açılırdı o kapı ve babam masaya serili dosyalarını incelerdi. Ben de onu. Hayran hayran.

Bir defasında telefon görüşmesine şahit olmuştum hatta. Sözleri yeterince net olmasa da sesi kulaklarımda, dudaklarına götürdüğü sigaradan süzülen gri bulut hâlâ gözlerimin önündeydi.

"Hazan iki gündür yok, evin yolunu unuttu. Gün..." Zehir dolu bir sessizlik odayı kaplamıştı bir an. Birkaç cümle daha çıkmıştı dudaklarından ama hatırlamıyordum, tek bir şey dışında... *"Bana bir şey olacak olursa..."* Derin ve sıkıntılı bir nefesti aldığı. *"O yapayalnız."*

Benden bahsediyordu. Bunu o yaşta bile biliyordum. Bilmediğim en keskin şeyi ise ilk kez sesinden dinliyordum. Bana masal anlatan sesinden bir kâbusu hafızama kazıyordum. *Yapayalnız.* Yalnız olunurdu. Tek başıma dört bir duvar arasında babamı beklerken yalnız olur ve beklerdim. En yalın hâliyle buydu öğrendiğim. Ama yapayalnız kalmak beş yaşına, o geceye kadar hiç duymadığım bir kelimeydi. Eğer şimdi olduğu gibi herhangi bir şekilde *baban yaralandı,* denmiş olsaydı bile sırtımı okşayan ve teskin edici cümleler kuran birinin varlığı olurdu yanımda. Zeliha abla

veya babamın bir başka çalışma arkadaşı. Dost bildiği daha bambaşka insanlar... Belki de bu yüzden bu kelime ile tanışıklığım yoktu o zamanlar.

Şimdi ise büsbütün farklı bir andaydım.

Bir arabada, karanlığın ortasında ileri atılan tekerlerin uğultusu dışında sağır edici bir sessizlik ile çevrelenmiştim. Üstelik, yanımda bir adam vardı. Yabancı da olsa vardı birileri. Yalnız hissetmeme gerek yoktu. *Yapayalnız hissediyorsun ama.* Telefon görüşmesi haricinde çenesini asla açmayan ve kapı önünde duvardan ifadesiyle karşıma dikilip o cümleleri etmesine rağmen vicdani bir belirti göstermeyen adamı düşünecek zaman mıydı gerçekten?

Aslında düşüncelerimi ele geçiren başka şeylerin olduğunu itiraf ediyordum. Birkaç destek verici söz ya da *iyi* hissettirecek tek bir cümle bile edemez miydi mesela? Yanımda olan herhangi bir insandan şu anda beklerdim bunu. Telefonla konuşan da oydu çünkü. Beklentim de bu yüzden alıştığım şeylere yönelikti. Boris Karalav'ın yanımda olması hiçbir şey değiştirmiyordu. Aksine, zorlaştırıyordu. Sonsuz bir çıkmaza giren düşüncelerimi sakin tutmak istesem de istemsizce başka bir forma girerek göğsüme sertçe toslayan endişenin önüne geçemiyordum. *Baban iyi olacak, sakin ol.* Tüm bunları söylemek zor muydu? Telefon konuşması buna izin vermiyor muydu yoksa? Kötü bir haber mi almıştı? Tek bir kelime bile konuşmamıştık. *Endişe etme,* diyebilirdi. Bu işler böyle yürürdü.

Birden duyduğum sözler karşısında dudaklarımdan kısık bir sesle, *"Ne?"* soluğu çıktığını hatırlıyordum. Şoka girmiştim.

"Yola çıkalım," demişti yalnızca. "Detayları Pusat öğrenecek."

Elimden kayıp giden kıyafetlerimi bile zihnim şimdi açığa döküyordu. Koluna yapışmıştım, mekanik gözlerinin ağırlığı çehremdeydi o anda. "Durumu ne? Nasılmış? Nasıl olmuş? Sen nasıl öğre-"

"Ölmemiş, Aksa," dediğinde geri çekilmiş ve kolunu tutuşumdan sıyırıp almıştı. "Benimle alakalı olup olmadığını mı soracaksın? Değil. Başa sarmayalım şimdi. Soru sormakla vakit kaybetmek istemiyorsan hızlı ol, gidelim."

Ölmemiş. Piç kurusuydu, hiç kuşkusuz ona güvenmek bu yaşıma kadar aldığım en aptalca kararıydı.

Düşman olarak gördüğü için mi yapıyordu? Bu gecelik bunu unutacaktık hani? Ya da babamın saldırıya uğraması işlerine geldiği için oldukça rahattı. Kimdi ki zaten? Beklentiye gireceğim son insan bile olamazdı. Bu gece onunla birlikte, onun kıyafetleri içinde olmamın tek bir sebebi vardı ama her sefer olduğu gibi bu gece de felaketle sonuçlanmıştı, her bir araya gelişimizin sonu da daima bundan ibaret olacaktı.

Ezilen karnıma inat bacaklarımı koltuğun üzerinde toplamış ve bacaklarımı göğsüme doğru çekerek acıyı katmerlemekten geri durmamıştım. Sessizdim. Bana taraf cama dönmüştüm yüzümü ve yolun bir an önce bitmesini bekliyordum. Daha yola çıkalı ne kadar olmuştu ki sahi? Taş çatlasın on dakika olabilirdi.

İlk an hiç düşünmeden telefonunu almıştım bir de babamı üst üste aramıştım. Aramalar çaresiz seslerle boşa düşerek kalmıştı kulaklarımda. Bir sonraki an ise öylece beklerken bulmuştum kendimi. Pusat'ın aramasını. Öyle söylemişti çünkü yanımdaki aptal.

Her ne kadar sinirlerim fazlaca gerilse de sessiz kalmayı başarabiliyordum. O da bu durumdan gayet memnundu. Hâlbuki sessizlik benim için en öldürücü silahtı, öyle ki aniden patlayıp bir mezar çıkarabilirdim.

O an, arabanın içerisine telefon sesi karıştı. Göğsümün ortasına yığılı endişe kalbimin aynı anda kemiklerimi kıracak kadar hızla atmasını sağladı. Başımı diz kapağımdan ayırarak kaldırdım ama ondan tarafa çevirmedim. Gözlerim cama çarparak ıslak bir yol edinen damlalarda olsa da kulaklarım dikkat kesilmişti.

"Anlat," dediğini işittim, düşüncelerim duygularımı içten yiyerek kararmıştı ve ele avuca sığmaz hırçın yanım derin bir uykudan uyanmıştı.

"Detayları tam olarak öğrenemedim, 22 sularında oluyor olay..." Saat gece yarısını çoktan geçmişti. *İki saatten fazla mı olmuştu yani?* Telefon *bluetooth* ile arabaya bağlanmıştı ve bunun tek sebebi benim duymamı istiyor oluşuydu. Farkındaydım. "Ama Sergen Alatan'ın iyi olduğu bilgisine ulaştım. Dışarı çıktıktan sonra arabasıyla seyir hâlindeyken gerçekleşiyor saldırı. Burnu bile kanamamış adamın, şansı yaver gitmiş diyemeyiz çünkü istedikleri de bu. Kurşungeçirmez camları hesaba katarsak saldırıyı planlayanlar öldürmek derdinde değil, mesaj iletmek istemişler."

Kalbimin dört odasında yayılan endişe dinginleşerek ağırca soluklandığında sertçe yutkundum; ardından ise gözlerimi sıkıca yumarak kesik bir nefes çektim ciğerlerime. *Baban iyi.* Tek varlığı babası olan genç bir kızın duymak istediği tek cümle buydu ve bu iki kelime öylesine doldurmuştu ki duygularımı aniden, gözlerim çatlayana kadar ağlamak istiyordum. Onu kaybetmek bir ihtimal olduğunda ya da bir cümleden ibaret olduğunda bile kâbustu. Karabasan olup üzerime çöküyordu.

"Haber şimdiden birkaç internet sitesine düşmüş bile, belki bilmek istersin. Hastanenin önü zaten polis kaynıyor."

Hastane? İyi olduğunu söylüyordu ama hastanede miydi?

"Yaralı olmadığına emin miyiz?"

"Evet," dedi karşı taraftaki adam. "Neden hastanede olduğunu merak ettin değil mi? Ben de öyle... Olay yerinden hastaneye geçiyor."

"Anladım," dedi Boris Karalav, göz kapaklarım geriye iteklenip aralanmıştı. İstemsizce tıkalı burnumu hafifçe çektim. Boğazım yanıyordu. "Tanser iti aradı mı?"

"Hayır," dedi karşı taraftan robotik sesin sahibi. "Kürşat'ın ağzını aradım, Kartaca'da iş bağlıyormuş. Serkan hâlâ ortada yok."

"Şanslı günündeyse çoktan gebermiştir."

Telefonun diğer ucunda sert bir soluk duyuldu, bir araba sinyali sesi yayıldı ardından. "Öyle bir duyum mu aldın?"

"*Nyet,*" dedi Karalav, buz kesici bir sakinlikle. "Sadece temenni."

Ay ışığının izi gözlerime ulaştığında kirpiklerimi bile kırpmıyordum. Ona da bakmıyordum aynı zamanda. Hem ne söylemişti telefondaki adam? Serkan... Bagajın içinde iflahı kesilmiş ve hatta öldüğünü düşüneceğim kadar sessiz olan adamın ismi değil miydi? Eğer öyleyse o adamın elinde olduğunu gizliyordu tam da şu an. Babama teslim edeceği için bunu yaptığı öğrenilsin istemiyor da olabilirdi. Gram çekinecek bir adama benzemiyordu gerçi. Hayatımda tek bir kişinin bile kafasının içinden ne geçirdiğini bu kadar merak ettiğim olmamıştı.

"Herkese karşı değişmez temennin," dedi alay eden ses, Pusat mıydı bu adam? Öyle olmalıydı. Bilgi verirken daha ciddiydi. "Bunu en son orospu çocuğu Diyar'a söylemiştin, adam yoğun bakımda. Ne kadar içten diyorsun bunları amına koyduğum ya. İnanılmaz bir şey."

Büyücüydü belli ki. *Aksa, sus.*

"Kapatıyorum," dedi Boris, ifadesiz bir sesle. Bakışlarının yoğun ağırlığı üzerimdeydi, hissetmemek olanaksızdı. İğne iğne batıp çıkan yakıcı bir gücü vardı. Büyük ölçüde rahatsız ediciydi, sakladığım neler olabileceğini görebildiğini hissettiriyordu paranoyakça.

Kısık bir sesle hapşırdım bir anda.

"Tek değil misin?" diye bir soru can buldu kulaklarımda, kalbimin sert çırpınışları gürültüyle içimi kaplarken suratımı dizlerime daha çok gömerek nefesimi tuttum bir refleks gibi. Kalp atışlarım göğsümün içinde ters döndü. "Kim var yanında?"

"Seni ilgilendiren biri değil."

Umurunda olmadı Pusat denilen adamın.

"Kibar bir hapşırma... Bir kadın olmalı," dedi, analizden geçiren sesi düşünür çıkıyordu. "Talya mı?"

Talya kim be?

"İşine dön, Pusat," dedi Karalav, tok bir sesle. "Gelişme olursa dönüş yaparsın."

Boris telefonu hiçbir şey söylemesine izin vermeden kapattı. Kalbimin üzerindeki ağır baskı da çoğaldı aynı dinamiğin içinde.

"Söylediklerini duydun. Sergen Alatan iyi," dedi bedenimi ezen bir çığ üzerime düşmüş ve altında nefessiz kalmışım hissine kapılıyordum tüm odağını ilk kez bu kadar üzerimde hissederken. Bana yönelik konuşmasını istemiyordum hâlbuki. Daima yaptığı gibi görmezden gelebilirdi.

Cevap vermedim. Karnımı sıkıştıran ezikleri hiç düşünmeden kollarımı dizlerime sarmalayarak bedenimi iç içe doladım. Boğazım ateş hattıydı, kışın ortasında bir gecede denizin soğuk sularında çırpındığımı ve aslında daha fazlasını yaşadığımı hesaba katarsak hastalık kapıdaydı.

"Şu kemerini tak," dedi birkaç saniye sonra, arabanın hızı artmıştı ve yolun kenarındaki ağaçlar sayısız bir hızla devrilip yok oluyordu gözlerimin önünde.

Yol boyunca bir damla bile gözyaşı döküp güçsüz gözükmediğim için kendimi tebrik ediyordum. En azından kritik anlarda mantık çerçevesinde ölçüp tartacak sakinliği kendime yaratabiliyordum.

"Sen konuşmuyor musun benimle?"

Yok canım.

"*Bože...*"[24] Bıkkın ve inanmaz bir nefes aldı. Durdu. "*Ne misliš valjda ozbiljno.*"[25]

Sessizlik ona doğrultabileceğim en etkili silahtı. Tüm felaket senaryolarının en kötüsü sayılabilecek bir geceyi bu adamla geçiriyor olmak kıyaslanamaz derece kötüydü aslında ve hiç olmayacak bir anda karşıma geçip pervasızca *ölmemiş* diyemezdi. Korku ve büyük bir endişe arasında ölüp dirilirken düzgün iki cümle bile kuramayacak kadar mı ölmüştü vicdanı? Yalan bile olsa duyacak birkaç cümleye ihtiyacım vardı.

Bakış açımı değiştirip ona bakmaya tenezzül bile etmedim. Arabanın içine derin bir sessizlik çökmüştü ve tekerlerin bir anda yavaşlayarak yolun kenarına yanaştığımızı fark ettiğimde ise yağmur sesi artık daha belirgindi.

Kaşlarımı ağırca çatarak başımı yasladığım yerden doğrulttum ve karanlık yola baktım ilk an. Şimşek göğü ikiye yararcasına çaktı. Işığı camlara uzanıp bedenime doğru döküldüğünde ürperdim, kenarda durmuştuk. İşte bu kez istemsizce ona çevrilmişti gözlerim.

"Niye durduk? Ne oldu?"

---

[24] *Tanrım...*

[25] *Ciddi değilsin, değil mi?*

Çene çizgisi karanlığa boyun eğdiren bir kıvrıma sahipti. Uzun ve kıvrık kirpikleri yüzüne düşen ay ışığına ayak uydurmuş belli belirsiz bir gölge taşıyordu.

Direksiyona asılı olan tek elini de oradan ayırarak bana döndüğünde, "Ölmediğini bilmek güzel," dedi dümdüz bir şekilde. "Çenen de kopmamış, gayet iyi."

Dik dik baktım yüzüne.

"Senin için aynı şeyi düşünemiyorum ne yazık ki," dedim küçümser bir tavırla, bakışlarım yağmur damlaları çarpan ön cama çevrildi. "Gidelim."

"Kemerini tak," dedi sesinden soğuk bir sakinlik dalgaları vuruyordu havaya. "Bekliyorum."

Ona baktım yeniden. "Sana ne ya?" diye çıkıştım sertçe. "Çalıştır şu arabayı. Babamın yanına gitmek istiyorum ben."

"İstediğimi yapıp harekete geçersen yola devam edeceğiz," dedi ruhsuz ifadesiyle. "Acele et."

"Git başımdan," dedim onu ve sözlerini umursamayıp.

"Demek öyle?"

Geri adım atmadım. "Öyle."

Üzerime doğru beklenmedik bir şekilde eğildi ve birden kaskatı kesilen vücudumla donup kaldım. Ne yapıyordu şu an? Aynı anda her bir kasıma eşlik eden kalp atışlarımı duymamış olmasını diliyordum. Heyecanlanmamıştım. Farklı bir histi nabzımı koşturan. Sırtım koltuğa dayanmıştı gergince, kollarımın güçlü tutuşu çoktan gevşemişti.

"Sinirlerimle oynama," dedi erkeksi sesiyle, dişlerinin arasından çıkan sert bir soluk gibiydi kelimeleri. "*Dlya tvoyego blaga.*"[26]

"Bana anlamadığım dilde hiçbir şey söyleme," dedim ters ters. "Daha fazla sinir olmam için özel bir çaba harcamana gerek yok. Yeterince sinirliyim çünkü."

Umursamadı sözlerimi. Dizlerimin altına sarılan iri avuç içi birdenbire bacaklarımı koltuktan aşağı indirdi tek hamlede. Şaşkınca bir karış aralanan dudaklarım yükselen sinir kat sayımı sıfırlayıp damarlarımı şokla sarstığında afallamıştım. Bir saniye sonra emniyet kemerine eğildi, daha yakınımdaydı. Olduğu yerde taşa kesen uzuvlarım ilk o an kendine geldi ve birden telaşa kapılarak sol avucumu omzuna dayadım.

"Ne yapıyorsun?"

---

[26] *İyiliğin için.*

"Senin yapman gerekeni," dedi, silik bir kıvrım taşıyan dudaklarına doğru devrildi bakışlarım ama hızla toparladım.

"Karışma bana," diye soludum sertçe, omzunu itekledim ama elimin varlığını bile fark etmemiş gibiydi. Yutkundum, etrafı ağır bir sis gibi saran kokusu burnuma çarpıp ciğerlerime inerken. "Çığlık atacağım bak gerçekten! Gitmek istiyorum. Ya sen-"

"Üzgünüm, *gospođica,*"[27] dedi ifadesiz bir sesle, gözlerinden taşan alev gözlerimin içine sıçrıyordu. Kemere uzandı, kayışı bedenime dolayarak burnumdan soluduğum öfkeli nefesi yanağında hissedeceği kadar yakın mesafeye geldi ve tokasına taktı bir çırpıda. Gözleri gözlerime sabitliydi. "Burada benim sözlerim geçer." Üstüne basa basa dudaklarından düşüyordu kelimeler. "Daima."

Ardından geri çekildi. Dudaklarım birbirine sıkıca yaslıydı, ciğerlerim nefes alma fonksiyonunu yitirmiş gibi büzüşmüştü olduğu yerde. Sert bir nefes versem de ifademi bozmadım. O da vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdı.

"Neyse ki bu aptal yerin ve sözlerinin hiçbir önemi yok," dedim sağ elim inatla emniyet kemerinin takılı tokasına ulaştı. Çıkarmak için zorladım. Lanet toka tutukluk mu yapıyordu? Yoksa bir ayarı mı vardı bunun? Vural'ı kurtarmak istediğim o kısa saniyelerde de aynı şey yaşanmıştı.

"Kendini boşa yorma," dedi rahat bir sesle, göz ucuyla bana baktığını hissettim.

Birkaç kez daha inatla uğraşıp durdum. Hemen sonrasında ise vazgeçip sol yanağıma serilen saç tutamlarımı kulağımın arkasına itekleyerek sırtımı sertçe geriye yasladım. Kollarımı göğsümün altına sarmıştım ve sıklaşan nefeslerimin bir düzeni de yoktu. Öldürmek istiyordum onu.

Kemerin göğsümden geçip karnıma sarılan kısmı canımı hafiften yakıyordu. Felaketin boyutunu görmemiştim ama çürüyecek nur topu gibi bir eziğim olduğuna emindim.

"Rahat edemiyorum," dedim birkaç saniye sonrasında ona bakmadan, doğrudan akıp giden yolu izliyordum.

"Yani?"

Ona baktığımda içimde başlayan kasırga çehresine uzanıp her şeyi savurmak için an kolluyordu. "Kemer beni rahatsız ediyor," dedim düz bir sesle. "Nasıl çıkarabilirim bunu? Mekanizması mı var? Bozuk mu?"

---

[27] *Küçük hanım.*

Tek eli ile kontrolünü sağladığı direksiyonu sola kırarken ateşten hareleri suratıma uğradı bir anlığına, hızı arttırmıştı.

"Şımarıklık yapmak yerine sadece yolun bitmesini beklemek de fena fikir sayılmaz. Hm?"

Yağmur damlalarının camlara vuran sesi sileceklere eşlik ederek sessizliği yıkıp geçtiğinde gözlerimi ondan çekmedim. "Sensin şımarık," dedim sinirle. "Bu gece dayak yedim resmen ve vücudumun haşatı çıkmışken kemer canımı yakıyor."

Bir kalp atışı zamanda bakışları soru işaretleri ile beraber gözlerimle kesişti. "O kadar kötü mü?"

Merak mı ediyordu? Ya da durumun ağırlığını tartıyordu kendince. Dayanılmaz bir acı hissetmiyordum ama sinir bozucu tavırları inatçı ve huysuz tarafımı açığa çıkarmıştı istemsizce. Bir kere geri de adım atamazdım.

"Ezilmiş olmalı," dedim kuru bir sesle. "Biraz... Acıyor."

Boşta kalan elini üzerime doğru uzattığında nefesim ağırlıkla ciğerlerime çöktü ve tutuklu kaldım bir süre. Göğsümden aşağı giden kısma dokundu parmakları, bedenim ile kemer arasındaki boşluğa kemikten parmaklarını geçirdi. Tenimi karınca sürüleri istila ederken sert bir ritimle atıyordu kalbim. Gözleri yola dönmüştü, kemeri birkaç kez gerip bollaştırdı üzerimde.

"Şimdi?"

Nasıl? Boğazımın ortasındaki ağır hissi yutkundum. Kazağa değen elinin tersinin ardında göğüs kafesim duruyordu. Vücudum daha garip tepkiler de üretiyordu.

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun?" Kaşları sertçe çatılmıştı. "Rahatlamadın mı?"

"Bilmiyorum işte."

Kemerin kayışından aşağı sürüklenen parmakları nefesimi tuttuğumu hissetmemi sağladı. Bir kez daha çekiştirdi.

"Gevşet," dedi. "Tamamen açamazsın."

Bakışlarımı kaçırarak, "Açmadığım sürece aynı kalacak," dedim dümdüz, elini itekledim ardından. "Hiçbir şey değişmedi gördüğün gibi."

Değişip değişmediği umurumda bile değildi.

"Tam bir baş belasısın," dedi elini boynuna çıkarıp bir yeri hafifçe kaşımasını izlerken. "Hızlı gidiyoruz, idare etmeye çalış."

"İnsan hâlinden gram anlamıyorsun."

"Daha önce arabasının balatası sökülmüş her adamın yapacağı gibi önlem alıyorum," dedi hatırlatır gibi. "Zorlaştırma."

Birlikte geçirdiğimiz ilk gece parçalarıyla beraber zihnimden geçti.

"Bu arabanın frenlerinde sıkıntı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun yani?" Donakalmıştım hissettiğim korku içinde. "Tehlikede miyiz?"

"Sınırındayız."

Bakışlarım kısıldığında, "Yalancı," dedim alaycı ifadesinin belirginliği artarken. "Gözümü korkutmak için yapıyorsun."

Güldü içine doğru sessizce. "Hm... Öyle mi yapıyorum?"

Omuzlarım bir soluk verir gibi pervasızca düştü. "İnsanı çileden çıkıyorsun şu durumda bile. Hep böyle misin ya sen? Yoksa düşmanlığımıza özel bir muamele mi?"

Histerik bir gülüş daha yüzünde silikçe belirdi. "Sana özel."

"Komik değilsin."

"Öyle bir çabam yok."

"Senin neye çaban var ki zaten?" diye sordum anlamsız bir şekilde, kaşlarımı çatarak. "Ölene kadar ot gibi yaşa, dağ ayısı."

Bu kadar sinir olmama ben de anlam veremiyordum ama ifadesi, umursamaz tavrı ve bir duvar gibi duruşuydu buna sebep olan. Kimse kimseye karşı bu kadar ilgisiz olmamalıydı. En azıdan feci kötü bir haberle karşı karşıya kaldığı anlarda... *Ne saçmalıyordum ki ben?* Siktir olup gitsindi.

"Aksa, sevgili koruman gibi seni de aşağı atmamak için özel bir çaba içindeyim," dedi. "Bir kez daha o ağzını bu tarz bir cümle için açacak olursan tereddüt etmeyeceğime emin ol."

Kuşandığım sessizlik arasında ona ters bakışlar attım. Dağ ayısı dememe mi sinir olmuştu? Olsundu.

"Çok korktum ya..."

Dilini soğuk bir öfke biriken ifadesiyle alt dudağında gezdirişini izledim. Ölümcül bir kara delik açılmıştı suratının orta yerinde. Düşünceliydi. Çekici ve felaket derecede güzel bir adamdı. Şeytani bir akıl çeliciydi ve basit bir şekilde unutulamazdı.

"Bir dakika," dedi bir an sonra, kaşları ağırca çatılmıştı, gözleri karanlığın içinde parlıyordu. "Bu hâller ne?"

"Ne hâli?"

"Tavırların," dedi kaşları dosdoğru beni hedef alırken, kalbimden bir av sürüsü geçti. "Bir değişik."

"Hayır," dedim çenemin ucunu hafifçe havaya dikerek. "Normal gayet."

"Tekrar ediyorsun," dedi. "Ne bu sikik şey?"

"Ne bileyim be ben?" diye sordum. "Kendi başına icat etmişsin. Bana neden soruyorsun ki şu an?"

"*Stvarno*,"[28] dedi kaşları ifadesiyle hafif gevşedi, dediklerimi umursamamıştı. "Bana trip mi atıyorsun sen?"

Durdum. Sırtımı dikleştirdim ve sertçe çattığım kaşlarımla suratını izledim. *Trip?* Ateşim başıma vurup havale geçirmediğim sürece bunu yapmazdım. Belki de havale falan geçiriyordum.

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedim aklımdan geçen düşünceleri kovarak, net bir sesle. "Yanlış yorumlama."

"Yalan söylemen konusunda ne yapmalıyız?"

"Trip böyle olmaz bir kere," dediğimde kaşlarım çatıktı. "Hayatındaki diğer kızlar sana nasıl trip atıyor bir fikrim yok ama benim yöntemim bu değil."

Kaşları ağırca kalktı.

Sesli bir nefes verdim burnumdan. "Eğer merak ediyorsan şu an sadece bu kadar gaddar olduğun için öfkeleniyorum, tamam mı?"

Suratını hafifçe buruşturdu. Gözleri güçlü bir bulmacaydı sanki, boşluktaki ifadesi anlamsız bakışlarıyla kaplıydı. "Gaddar?"

"Evet, gaddar," dedim hiç düşünmeden. "Bu gece kalbin olmadığına emin olacağım kadar üstelik."

"*Bu gece* sana karşı yeterince iyiydim," dedi. "Beklentin ne? Daha mı fazlası?"

Son cümlesindeki alayı seçebiliyordum.

"Kısa bir anlığına, berbat anlarda normal olabilirsin, her insan gibi," dedim sertçe. "En azından..." Buz gibi sesim katılaştı içimde. *Bu kadar değersiz hissettiremezsin.*

"Anladığım kadarıyla... Bu gece haddinden fazla uzadı," dedi düz bir sesle. "Beklentiye gireceğin bir konumda olmadığımı unutacağın kadar."

"Konumun umurumda değil," dedim hiç tereddüt etmeden, ne diyeceğimi bilemesem de çıkmıştı kelimeler ağzımdan. "Yaptığın şey gaddarlık. Kim olursa olsun bu böyle."

"Kapat bu konuyu."

"Niye?" Kapatmak istemiyordum. "Hoşuna mı gitmiyor?"

"Benimle tartışacağın bir mesele yok. Anladın mı?" Acımasızdı. "Hesap sormak için yanlış insanı seçiyorsun, o yüzden fazla gereksiz."

"Yanında bir başkası olduğunda işler değişir yani?" Alt dudağımı stresle kemirdim. "Gerçek anlamda gaddarsın."

---

[28] *Gerçekten...*

Ninova

Yüzündeki ifade değişmedi ama çenesi sıkılaşmıştı. "Ne kadar gaddar olabileceğimi öğrenmek istiyorsan eğer arabayı sağa çekeriz, bagajı açar ve elçiyi biraz konuştururuz."

"Öyle bir şey değil bu," diyebildim yalnızca. "Bir insan yanında endişeden ölüyorsa onu sakinleştirmek için birkaç cümle etmek zorundasın. Dünyanın kuralı budur."

"Sana babanın ölmediğini söyledim," dedi ifadesiz bir sesle.

"Bu daha kötü!" diye çıkıştım histerik bir gülüşle. "Kulağa ne kadar kötü geldiğinin farkında mısın? *Endişe etme, durumu iyi ya da* ne bileyim... Buna benzer şeyler söylemek zor mu? Benim bu hayatta bir tek babam var."

"Sadece ölmediğini öğrendim, daha fazlasını değil." Bana yandan bir bakış attı. Gaza asıldı, hız göstergesi gerilmişti. Her ne geçiyorsa aklından kaşları daha da çatılmıştı. "*Besmislica.*"[29]

Kirpiklerim titredi. "Yalan söyle, bu kadar basit. Karşındaki o an durumu toparlayamayabilir, iyi hissetmesi için önemli değil-"

"Değil mi?" diye sordu, sözlerimi bir bıçak gibi yarıda keserek. "Bir haberle hastaneye giderken karşılaşacağın onlarca ihtimal doğar. *Ölmemiş*, o kadar. Durumu hakkında bir fikrim yok. *İyi* olduğunu söylediğim adam, gidene kadar ölme olasılığı olacak kadar kötü bir hâlde olabilir. Ölüsüyle karşı karşıya kalacağın aptalca bir yalan söylemem ben. Unut bunu, Alatan."

Tamam, haklıydı. Yine de kendi açımdan hiç öyle görünmüyordu gözüme durum. Bakış açımız tamamen farklı yönlere ayna tutuyordu.

"Kimse için değil, kendim için konuşuyorum," dedim, sebepsizce avuç içlerimden ter boşalıyordu. "Hayatındaki tek varlığa zarar geldiğini öğrenen bir kıza kurulacak cümleler bunlar. Yanımda her kim olursa olsun, sonucu her ne olursa olsun... o an bunu duymak istedim sadece."

"Benden bekleme," dedi anında, göz göze kaldık bir anlığına. "Bunun ne kadar saçma olduğunun farkında mısın? Hayatın boyunca yanında olan insanlar seni buna alıştırmış olabilir ama ben onlardan biri değilim." Başını iki yana salladı belli belirsiz. "Bu gece ya da yarın, fark etmez ama bir şekilde... Bir gün yüzünü son kez gördüğün bir adam olarak kalacağım. Bunu aklından çıkarma."

Bir yangın gibi ifademi takip eden dikkatli bakışları üzerimden ayrıldı saniyesinde. Renk taşıyan hiçbir şey yoktu şimdi. Yol bile yeterince ışık

[29] *Saçmalık.*

almıyordu. Elimi uzatsam parmaklarıma yayılan tek şey net bir karanlık olurdu. Gerçeklerin yüzü buydu.

"Boş versene," dedim bakışlarımı kaçırarak, tırnaklarım kazağın üzerinden derimin altına işliyordu. Haklı olduğunu biliyordum. Bu gece aptalca davrandığımı da... Regl günlerim yaklaşıyor olmalıydı.

"Seni babana götürüyorum," dedi gayet rahat bir sesle. "Bunu bile yapmayabilirdim." Bana baktı, sağ gözünü kırptı tek seferde. "Bardağın dolu tarafı."

"Çok sağ ol gerçekten... Beni dağ başından şehre doğru Usain Bolt gibi koşmaktan kurtardığın için," dedim. "Ne kadar minnet duyduğumu tahmin bile edemezsin."

Başını iki yana sallarken silik bir gülüş aktı çehresine. Sessiz kaldı yalnızca, daha fazla konuşmak da istemiyor olabilirdi. Ona ayak uydurdum bu kez. Babamın silahlı saldırıya uğradığı haberi tüm dengemi alt üst etmişti.

Kafam karışık ve bedenim çok yorgundu. Bir diğer taraftan babamın karşı karşıya kalacağı manzara zihnimde oynatılıyordu. Boris Karalav ve onun kıyafetleri içerisindeki kızı... O an bile hissettiğim telaşla kalbim ritmini bozup karnıma ağrılar sapladığında derinden bir nefes alarak kemerin kayışını bedenimde havalandırıp bıraktım. Bu aptal kemer canımı sıkıyordu.

"Bu dandik arabanın bozuk kemerlerini bir an önce düzelttir," dedim bu defa. "Küçük bir tavsiye."

Alay eden sesi doldurdu kulaklarımı. "Dandik dediğin araba *Audi R8*."

"Beni ilgilendirmiyor," dedim omuzlarımı silkerek. Arabanın içerisi sıcacıktı, ısıtıcıdan dizlerime akan sıcak hava kemiklerimi çözüyordu. "Tabii... Ben tekrar binmeyeceğime göre, başkalarını düşünmen lazım."

"Başka insanları düşünmek gibi bir isteğim neden olsun?" dedi. "Arabama kimseyi almam."

"Ben ne oluyorum burada? Kemerimi bağlamam için zorladın ya beni." Son derece sahte ve yalancı bir tebessüm yayıldı dudaklarıma. "Beni önemsediğin için tüm bunları yaptığını düşünmeye başlayacağım."

Gözlerini izlediği yoldan ayırdı ve üzerime bir silah gibi doğrulttu. Nabzım damarlarımın içinde bir uğultu kopardığında arsız yanımın boğazına utançla yapışan bir yangında kaldığını hissettim. Hiç düşünmeden aralanan ağzımdan pervasızca çıkan cümleler bakışları üzerimi terk edene kadar azap olmaya niyetliydi.

"İhtimal dâhilinde bile değil."

İtiraf etmek gerekirse kalbimin ortasından bir miktar sızı geçmişti. Umursamadım. Duymayı beklediğim kelimelerdi bunlar, fazlası değil.

"Eh, doğru olan zaten bu. Ama..." Bakışlarım kısık bir hâl aldı. "Belki de önemsediğin babamdır. Olabilir mi?" diye sordum alaycı bir şekilde. "Ona saygı duyduğunu söylemiştin."

Histerik bir gülüşün izi düştü dudaklarına. "Daha olası."

"Bu çok kırıcı yalnız," dedim gülerek. "Benim yerime babamı tercih edemezsin."

"Seçenekler kısıtlıysa mantıklı olan babanı seçmek olur."

"Beni değerlendirmeye bile almıyorsun, öyle değil mi?" Burun kıvırdım sessizce. İşlenmiş bir mermer kadar karizmatik profilini süzdüm. "Öyle olsun ama... Unutmaman gereken çok önemli bir şey söyleyeceğim sana."

Bir anlığına gözleri yol ile bağlantısını keserek dosdoğru buz mavisi gözlerime sarıldı. Karşılık vermedi, bu yüzden araladım dudaklarımı.

"Senin önemsediğin adamın... Bu dünya üzerinde önemsediği tek kişi benim." Başımı geriye yasladım. "Bayağı değerliyim anlayacağın. Yeryüzünde yürüyen bir elmas arıyorsan ben oluyorum o."

İşaret parmağı yanağını yoklarken ağırca devirdiği gözleri karanlığa kafa tutarcasına aydınlandı bir anlığına. "Fazla şımarıksın."

Birçok sıfat alabilirdim. Bazı anlarda ve belirli insanların yanında şımarık olma hakkı görüyordum kendimde, özellikle nazım en çok babama geçtiğinden bu konuda çekinmek nedir bilmezdim. Ama Boris Karalav, onun da söylediği gibi hayatımda yeri olan bir insan değildi.

"Ben şımarık olarak adlandırmazdım yalnız bunu," dedim tekdüze bir sesle, düşüncelerimin beraberinde.

"Hm?"

"*Bu kız babası tarafından çok sevilmiş,* derdim." Omuz silktim ağırca. "Babası tarafından sevilen çocuklar böyle büyür çünkü."

Bir anlığına ela renge dönük hareleri üzerime soğuk bir rüzgâr gibi değip geçtiğinde ani bir farkındalık hissettim. Benim için dünyayı yakacak bir adamın kızıydım, o ise dünya için kendi evladını gözünü kırpmadan harcayacak kadar kötü bir adamın oğluydu. Çenemi açtığım an patavatsızlığıma bin pişman olsam da artık çok geçti.

"Şey yani... öyle değil."

"Biliyorum," dedi, pek umursamamış gibi. *O da annesi tarafından sevilmişti,* bunu da ben bilmiyordum işte.

"Baban için değerli olduğunu biliyorum," dedi saniyeler sonsuza doğru uzarken, önüne dönmüştü. "Onun tek zaafı sensin. İşte asıl berbat şey kesinlikle bu."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

Duymazlıktan geldi, herhangi bir cevap vermedi. Ben de üstelemedim. Cama doğru düştü başım bir saniye içerisinde ve gözlerim camın yüzeyine iştahla çarpan yağmur damlalarına uzandı. Dışarısı gürültü doluydu, benim zihnimin de bundan pek farkı yoktu. Düşünceler ucu kızgın bir demir gibi canımı yakmak için oradaydı. En azından babamı düşünüyordum ve o iyiydi. Peki nasıl olmuştu bu olay? Babam gece bir anda dışarı çıkmıştı. *Bekle.* Belki de Vural dosdoğru kapıya dayanmıştı ve babama tüm yaşananları eksik bir şekilde anlatmıştı. Babam beni almak için çıktığı yolda mı saldırıya uğramıştı o hâlde? Büyük ve acımasız bir ihtimaldi. Kalbim bu düşünceyle kaburgalarımın içinde çırpındı.

Bu gece kaçırılmak istenmiş, sınıra yaklaşmıştım. Elçi yeni bir yara daha bırakmıştı tenime. Denizin serin sularının verdiği ağır his bile üzerimdeydi. Burun buruna kaldığım tehlike boyut atlıyordu her saniye. Ne olacaktı böyle? Bir başka ihtimal yok muydu? Kafamın içinde olanları algılamayacak bir savaş veriliyordu. Çürüyordum içten içe.

Kendi hayatımın tutsağı konumuna düşmüştüm. İşin zır deli tarafı, etrafımda daima bu adamı buluyordum. Kafamı kaldırıyordum, başka hiçbir şey yapmama gerek bile yoktu ve o, orada oluyordu. Beni bitirmek için mi? Öyleyse bir anda uzanan yardım eline ne demeliydi? Mecbur değildi. Geride bırakır ve kolayca yoluna devam ederdi ama o her felaketin eşiğinde yanımda beliriyordu. Tesadüf müydü? Ya da kader? İç içe geçmiş, yer ve gök gibi; birbirine gebe iki kavram. Tesadüf ya da kader. Her neyse, plansız bir kabulleniş var şimdi içimde. Batmak üzere olduğum çukura uzanan eli ezberine almış zihnim, kim olduğunu itiraf etmeme gerek bile yok.

Boris Karalav.

Biliyorum, *sıradan* bir adam olmayacak kadar büyülü; yakışıklı bir yüze, ateşten şeytani gözlere sahip. Tanıdığım hiçbir adama benzer bir yanı yok. Karanlık mı? Ona ait bir mezarlık.

Yolun geri kalanında bir daha hiç konuşmadık. İki kez art arda hapşırmam dışında oldukça sessiz ve gerici bir hava hâkimdi aramızda. Yarım saatin sonunda arabanın hızı azaldı ve birkaç saniye sonra özel bir hastanenin metrelerce uzağında durdu; ağaçlık bir alanın altındaydık ve kargaşa, polis arabalarının sonsuza sürüklenen saniyelerde yanıp sönen sirenleriyle birlikte ilerideydi. Yağmur yağışı kesilmişti.

"Neden burada durduk?" diye sordum, başımı ona doğru çevirerek. Kontak kapalıydı, sessizlik ve zifirî karanlık bizi kolları arasına almıştı. Rakamları karanlık yutmadan hemen önce saat 00.53'ü gösteriyordu.

"Seni içeriye kadar bırakamam," dedi, dosdoğru gözlerimden içeri baktığında. "Polis kaynıyor kapının önü. Uçan sineği bile sorgulamadan bırakmazlar. Beni görmeleri iyi olmaz."

"Tek mi gideceğim?" diye sordum pat diye.

Başını koltuğa yasladığında histerik bir gülüş çıktı dudaklarının arasından. "Elini tutup götürmemi mi isterdin?"

"Dalga geçmeyi keser misin? Elçiyi düşünüyorum sadece," dedim göz kırpmadan yalan söyleyerek, dik dik bakıyordum çehresine. "Anlaşmamızı unuttun mu?"

"*Nyet.*"

"Neyt meyt, ne yani? Bir şey düşündün mü?"

"Sadece çıkıp gideceksin, o kadar."

"Ya elçi?"

Seslice bıkkın bir nefes aldı. "Elçiden önce babanı düşün."

"Babam iyi," dedim bir an içimden kötü bir his geçerek göğüs kafesimi terk ettiğinde. "Vural babama her türlü seninle gittiğimi yetiştirecek ve tam da bu yüzden elçiye daha çok ihtiyacım var. En azından senin yanında geçirdiğim dakikaların bir bedeli sayılır. Kurtuluş biletim diyebiliriz."

"O adamı fazla abartıyorsun," dedi düz bir şekilde. "Örgüt, bünyesinde onun gibi yüzlercesini taşır. Biri gider, biri gelir. Oldukça sistematik bir düzen."

"Yolun sonuna geldik ve bunu mu söylüyorsun?" diye sordum kuru bir sesle, olduğum yerde gerilirken. "Yalan söylüyorsun değil mi? Sana inanmıyorum. Her şeyi boş ver... bana saldıran adamı babama teslim edeceksin. Senin işin bitmiş olabilir ama bizim için önemli. Sözünü tut."

"Aksini söylemedim."

"İma eder gibi yaptın."

"Seninle laf yarıştırmayacağım, Aksa. Yorma beni." Gözlerini uzaktaki polis arabalarına dikti. Birkaç saniye sessizlik rahatsız edici bir gürültü gibi koptu aramızda. "Tüm gecemi senin dertlerine ayırdığıma inanamıyorum."

Bir metre kadar ötede bir sokak lambası dikiliydi ve yaydığı ışık loş bir aydınlık olup ulaşıyordu olduğumuz tarafa. İfadesinden anlam çıkaracak kadar açığa vurmuyordu yüzü hislerini, yalnızca gözleri yorgun bakıyordu.

"Abartma," dedim birazcık suçlu hissetsem de kabul etmiyordum bunu. "Her ne yaptıysan senin de işine yaradığı için yaptın. Aksi takdirde kılını bile kıpırdatmayacağını bilmiyoruz sanki."

"Bir yere kadar öyleydi." Gözleri yüzümde kayıp giderken kaçıp gitme isteği uyandıracak kadar şeffaf bir şekilde inceledi her bir karışımı. Gözlerimiz bir araya geldi ardından. "Şu an, yalnızca senin için buradayım. Bir başkası olsaydı onu yanımdan alması için birkaç telefon açmam yeterli olurdu."

Sebepsizce kalp atışlarım yavaşladı. "Babam Sergen Alatan olduğu için," dedim basitçe düzeltmek isteyerek. "Ya da... Elçi hakkındaki anlaşmamız için de."

Başını aşağı yukarı ağır bir hareketle onaylar anlamda salladı. "Bir bakıma, güzel bahaneler sayılır," dedi. "Zarar görme olasılığına karşı buradayım."

Berbat geçen gecemin içinde karmaşık sözleri daha kafa karıştırıcıydı. Zihnimde dallanıp budaklanarak sonsuza açılıyordu. Kaşlarım çatıldığında ona bakmaya devam ettim. Zarar görme olasılığımı hesaba katıp etrafımda dolanan koruyucu bir melek olmadığı kesin olsa da o korkutucu bir adam değildi. Başıma gelen belaların onun elinden türemediği konusunda emindim. Belinden bir silah çıkarıp üzerime doğrultmadığı müddetçe gölgede kalan bir yanı, gözümde iyi kalmaya devam edecekti.

"O zaman..." Eğlenir bir parıltı yayıyordu gözlerim. "Yeni korumam Boris Karalav mı? Üstelik başarılı bir pilot... Bayağı havalı olurdu."

"Felaket kötü bir espri anlayışın var," dedi mesafeli bir sesle. "Kâbus gibi."

"Nazlanma lütfen," dedim onunla uğraşma isteği baskın gelirken. "Evren ikimizi hep bir araya getiriyor farkındaysan, bence tüm bunlar korumam olman için bir işaret."

"Aksa."

Sesinin alt tonunda yatan uyarıyı alıp yüzümü düşürdüm. "Aman iyi be... Korkma, başka bir koruma istemiyorum zaten," dedim gözlerim kısıldığında. "Özellikle diğerinden kurtulmak isterken. Tabii, bu olaylardan da öyle..."

"Çabuk yorulmuşa benziyorsun." Güldü, yalandandı.

İç geçirdim. "Normal yaşantıma devam etmek istiyorum artık. Sizin gibi adamlardan daha çok, benden hoşlandığı için çeşitli *güzel* bahanelerle yanımda olmak isteyecek birini hayatıma almayı düşüneceğim o dertsiz tasasız günlere geçmek mesela. Yirmi bir yaşındayım, öyle olması gerekirken uğraştığım şeylere bakıyorum da..."

Bir anlığına gözlerimi istemsizce yumarken duraksadım. Eski saydığım anıların üzerinden çok geçmemişti. Birkaç ay öncesine kadar zorluktan uzak, sıradan çizgisini bozmadan ilerleyen bir yaşantım vardı. Bir arkadaşım, tıkırında işleyen bir stajım ve anıların içinde geriye gitsem bir sevgilim bile vardı. *Yiğit.*

Bir zamanlar boğulduğum tüm kalabalıkların sorumlusuydu. Gittiğimiz her yerde peşinden sürüklenen bir arkadaş grubuna sahipti. Sönük bir adam denilemezdi, ilgi çekiciydi ve bulunduğu ortamda dikkatleri de üzerinde toplayacak kadar da yakışıklıydı. En yakınıyla da beni aldatmıştı.

Öte yandan benim çok fazla arkadaşım olmadığı da ortadaydı, seçimim de bu yöndeydi. Beliz daima çevremde olurdu işte. Birlikte vakit öldürüp, babamın yasak koyduğu her şeyin üzerini karalayıp geçmek için türlü yöntemler bulduğum tek insandı.

Şimdi ise karmaşa ve kaosun hâkim olduğu günlerin içinde boşlukta, adil olmayan bir planın içerisinde kalmıştım. Yalnız başıma. İntikam uğruna öldürülmek isteniyordum.

Gözlerim düşüncelerimin verdiği sıkıntıyla aralandı. Ona öylece baktım bir süre. Düşüncelerimin ağır baskısı enseme biriken ağrıya eşlik edercesine yerini kaptırmazken bir an önce babamın yanına gitmek istediğimi hissediyordum. Boris Karalav benimle gelebilir miydi? Babamın yanına...

Göz göze kaldık o anda; kaşlarını kaldırmıştı, dudaklarının bir ucu karanlığı büyüterek yüzünden bir alayla geçti saniyesinde.

"Bir gün yanında olacak adam hiçbir bahane sunmayacak," dedi yavaşça, gözleri gözlerimin içine ve daha da ulaşılmaza erişiyordu sanki. "Öylece karşına geçecek ve bahanelerden daha güzel olduğunu söyleyecek."

Birden yaşadığım şaşkınlığın büyüklüğü altında ezildim. Güzel olduğumu bir gecede ikinci kez onun kelimeleriyle duyuyordum. *En azından güzel bir kurban. Bahanelerden daha güzel.* İltifat etmek amacı taşımıyordu cümleleri, her seferinde dudağında alaycı bir kıvrım taşıdığını göz önüne alırsam üstelik.

Bakışlarımı sabit tutmak için içimi bastıran hisse karşı dururken arabanın içine sinen sessizliği tepetaklak edecek bir cümle aradım

"Süslü cümleler etmeyi de biliyorsun," dedim yarattığı şaşkınlığı atamamıştım. "İlginç."

Belli belirsiz bir gülümseme dudaklarında şekil alırken gözleri tüm renkleri geri çekerek yorgunluğuna ayna tuttu. "Annem bahsederdi," dedi. "Bu sözler aklını çelmiş."

"Baban ona böyle mi söylemiş?"

Kafasını hafifçe salladı onaylar bir ifadeyle.

"İşin sırrı bu olmalı. Güzel ve ilgili tavırlar," dedim ne söyleyeceğimi bilemeyerek. "Kötü adamlar güzel kadınları hep böyle kandırıyor galiba."

Başını tekrar salladı. "Güzel ve iyi kadınları."

"Tüm güzel şeyleri mahveden ve aynı zamanda gözlerini de güzel olan her şeyden ayıramayacak kadar bencil adamlar... Çok vahşi bir eğilim." Fotoğrafta kalmıştı aklım, gözleri yıkımı taşıyan o kadını unutamazdım. "Niye peki?"

Omuzlarını silkti. "Yok etmeye bağımlı hâldeler, fazlası değil."

"O tarafta güzel ve iyi olan tek bir şey bile olmadığındandır belki," dedim, gözlerimiz iç içeydi. "Tüm güzel olan her şey bu tarafta çünkü."

"Kendini bu taraftan sayar gibi bir hâlin var, Alatan. Yanlış duyduğumu varsayalım."

"Üzgünüm, fazla güzelim." Bir elimin işaret parmağını yüzüme doğrulttum. "Her kriteri karşılıyorum. İyiyim aynı zamanda."

Güldü ama içten bir gülüş değildi bu. "Kötü adamları unut. Taraftarsızsın, anlaşıldı mı?"

"Kim diyor bunu? Ben öyle bir şey söylemedim."

"Babanın fikri bu yönde olurdu."

"Babam uzak dursun o zaman, hm?"

"Gevezelik etme," dedi. "Eski hayatına dönmek istemiyor muydun? O adamlarla denk bile düşmeyeceksin, ilk adım bu. Kendi aptallığın yüzünden başına alacağın herhangi bir belanın bedelini sen ödersin."

"Yoldan geçerken bulunan tipler değiller," başımı geriye yaslayarak görüş açımdan ayırmadım yakışıklı yüzünü. "Nasıl denk düşebilirim? Yani... Adresleri var mı?"

"Babana sabır diliyorum, gerçekten..."

Güldüm sessizce. "Çok ciddi bir adamsın," dedim kısık bir sesle, birkaç saniye geçmişti. "Ne söyledim sanki?"

"Aksa," dedi gözlerini bir saniyeliğine yumarak, kolları göğsünde bağlanmıştı. "Git artık."

"Sen?"

"Arabadan in ve *tek başına* git," dedi açıklayarak. "Babana durumu açıkla. Sergen Alatan'la birlikte elçiyi teslim almaya gelirsen buralardayım."

"Nereden emin olacağım gitmeyeceğine?" diye sordum kuşkuyla. "Beni kandırıyorsan ya?"

"Tüm gece yanımdaydın. Güvendiğini ikimiz de biliyoruz."

Bir kısır döngüde sıkışıp kalmış olsam da bu gece ona güvenmek konusunda mecbur kalsam da garip bir his göğüs kafesimi eritiyordu. Çeşitli bahanelere sığınıp ona güvendiğimin farkında bile değildim. Hayatımda tereddütsüz güvendiğim tek kişi babamdı hâlbuki. İkincisi olabilir miydi? Böyle bir adama güvenir miydim?

Bir yabancının yanında gecenin tamamını geçirecek ve evinde uyuyabilecek kadar güvende hissetmiştim. Uzun soluklu muydu peki bu duygu? Ya da uzun soluklu olmasına gerek var mıydı?

"Sadece bu gecelik," dedim kısık bir sesle, belirterek. "Güvenmek zorundaydım."

"Elbette," dedi eğlenir sesiyle.

"Öyle tabii," dedim bir elim kemerin tokasına doğru ilerlerken. "Bu kemer nasıl çıkacak?"

"İki kez bas."

"Bu kadar mıydı?" diye sordum homurdanır gibi. "Tüm yol boyunca eziyet ettin bana."

"Can güvenliğin daha önemliydi."

Yüzüme dağılmış saç tutamlarımı kulağımın ardına sararken kemeri açmak için üst üste bastım birkaç kez, sonra iki kez bastım ama herhangi bir *klik* sesi yayılmadı.

"Araban beni bırakmak istemiyor olabilir mi?" diye sordum dudaklarıma sığınan kıvrımla.

"Neyse ki öyle bir tercih hakkı yok."

Başımı milimlik bir açıyla kaldırdım ve kirpiklerimin arasından gözlerine baktım. Kemerin tokasını zorlamaya devam ettim ve neyse ki açıldı bir saniye sonra.

Kemeri çıkarırken sırtımı koltuktan uzaklaştırdım ve hafiften öne kayarak koltuğun ucuna geldim. İdareten aldığım terlikler koltuğun hemen dibinde, zemindeydi ve oldukça bol gelen kıyafetler içerindeki hâlim yer edindi o an aklımda. Babam için en büyük sürprizin biri de sanırım bu olacaktı.

"Sakın buradan ayrılma," dedim terlikleri ayaklarıma geçirirken. Bir elim kapının kulpuna ulaşırken tekrar ona döndüm. "Bana verdiğin sözü unutma. Tamam mı?"

Ciddi bir ifade sarmaladı yüzünü. "Git, Aksa."

Kapıyı açıp arabadan inerken son kez dönüp ona baktım. Gözleri üzerimdeydi.

"Bir şey rica edebilir miyim?"

Kaşları çatıktı şimdi. Bakışlarındaki onayı görünce konuşmasına fırsat vermeden, "İçeri girene kadar... Her ihtimale karşı beni izler misin?" diye sordum.

Korktuğumu açık bir şekilde göstermekten çekinmiyordum. Bildiğini de biliyordum. Birkaç adım sonra aniden birinin önüme fırlamasından ve sorgusuzca nefesimi keserek leşimi sokak ortasına atmasından korkuyordum. Uçuk bir ihtimal değildi artık. Çeşitli senaryoların çirkin hayaleti çökmüştü üzerime, uzun bir süre bu korku yakamı da bırakmazdı.

"Gözlerimi senden ayırmayacağım," dedi, kaşları ile bedenimi işaret ederek. "Onlarca polisin arasına şu kılıkla karışmanı kaçıramam."

"*Güzel* bahane," diye mırıldandım, gerginlik tenimin altına sızmıştı bile. Yine de sakin kaldım. Sakin kalmak zorundaydım. "Bahanelerden daha güzel olan beni izle sadece."

Sözlerim onu eğlendiriyor olabilir miydi? Dudağının kıvrılan köşesine bakılırsa, *evet.*

Arabadan aşağı inip kapıyı arkamdan kapatırken gözlerim ara sokakta gezindi. Rüzgârın bastıran uğultusu dışında etrafa sessizlik hâkimdi. Az ötede ana cadde vardı, çok fazla araba geçmiyordu ama birkaç araba tekerinin süratle asfaltta çıkardıkları sesi duymuştum. Saçlarıma pençesini dolayan soğuk, ürpermeme neden olurken kollarımı göğsümün altında sardım ve esen yele karşı durduğum için yaşaran gözlerle hastanenin girişine baktım.

Acil girişine yürümeliydim. Boris Karalav'ın gözlerinin ağırlığı ve yoğunluğu üzerimdeyken.

Kaputun önünden dolanıp karşı kaldırıma geçmek için dümdüz adımladım. Birdenbire aklımda beliren bir düşünce birkaç adım attıktan sonra durmamı sağladığında sırtımı hedef tahtası hâline getiren gözleri kemiklerimi delip geçecek cinstendi. Sırtımı geri döndüm ve şoför koltuğuna doğru ilerledim.

Ters giden bir şeyler olduğunu düşünmüş olmalı ki, kapıyı açtığında bir ayağı dışarı uzandı ama aşağı inmeden kapının açılan aralığında belirdi çuval taşıyan bedenim. Onun kıyafetleri içinde olduğumu düşünmekten kaçıp çuval olduğunu düşünmek daha doğru geliyordu.

"Sorun mu var?" diye sordu.

"Babamla geldiğimizde bunu söyleme fırsatım olmayacak," dedim içten bir şekilde. "Tanıştığımıza memnun olmasam da yaptıkların için teşekkür ederim."

Elini kapı kolundan ayırdı ve geriye yaslandı yavaşça. "Bunun için mi geri döndün?"

Gözlerimi devirdim. "Seni son kez gördüğümü hesaba katıyorum," dedim. "Yaşanan tüm kötü şeyleri unutup teşekkür etmek istedim sadece, bozma şunu."

İfadesini çözemedim ama bir saniye ateşten gözleri yüzümü turladı. Daha da büyüyen bir gerginlik vadediyordu bana.

"Tamam," dediğinde ifadesizdi sesi.

Bu kadar mıydı? Sertçe yutkunarak bir elimi ona doğru uzattım. Hız ibresi gibi aniden ağzıma çarpan kalbimin çarpıntısı sona geldiğimizi hissetmemden kaynaklanıyordu.

Elime bir bakış attı. Göğsüm boyunca ağırca tırmandı, tehlikeli bir parıltı taşıyan bakışları sonunda gözlerime denk geldi. "Boris Karalav," diye mırıldandım, fısıldar gibi. "Yaptıklarını hiç unutmayacağım."

Kasları gevşedi ve başını iki yana belirsiz bir şekilde sallarken kemikten parmakları avuç içime sızarak düşüncelerimin önüne daha yüksek bir duvar dikti. Başparmağım elinin tersine baskı kuruyordu, parmak uçlarım kaşınıyordu. *Tanrım... cehennem avuçlarım arasında kaynıyordu.*

Bir kez sıktım elini, hiçbir şey söylemediğinde geri çekilerek temasımızı ve göz kontağımızı kestim hiç düşünmeden. Dağ ayısı olduğu konusunda fikrim artık kesin ve tartışmasızdı.

Birkaç adım geri atarak sırtımı bu kez emin bir tavırla döndüm ve hızlı adımlarla acilin girişine doğru ilerledim. Tenime karışan ısıyı avucumu yumruk hâline getirerek sıkarken geçiştirmek ve geride bırakmak istedim. Etkileyici bir adamdı, inkâr etmek saçmalık olurdu ama üzerimde bu gece gözle görülür bir etkisi vardı.

Kafamın içini şeytani bir sinsilikle saran düşünceleri kovmak ilk kez daha basitti. Sebepleri düşünmek için cesaret edemediğimden ya da kaçmayı ustalıkla başardığımdan... Acil kapısına yürüyene kadar tanıdık bir yüz arasam da kimse yoktu. Memurlar da sorgular biçimde bana bakıyorlardı, komik görünüyor olmalıydım onlar için. Tesadüfi bir şekilde içlerinden birini seçerek tam karşısına dikildiğimde kaşları çatılmıştı. Uzun boylu, orta yaşlarda esmer bir adamdı.

"Babam nerede?" diye sordum uzatmadan.

"Baban?"

Aslında çoğu kişinin beni Müdür'ün kızı olarak tanımadığını biliyordum. Öyle miydi gerçekten?

"Gün Alatan ben, Sergen Alatan'ın kızıyım," dedim düz bir şekilde açıklayarak. "Ona götürür müsünüz beni?"

Kaşları havalanan adam duruşunu dikleştirdi. "Kimliğiniz var mı? Kontrol etmem için şart. Öyle her kapıya gelip ben Müdür'ün kızıyım diyeni alsaydık..."

Ağır bir ifadeyle düştü omuzlarım, ayakta dikilmeye bile takatim yoktu. Ani bir saldırı sonrası uğraştıracakları açıktı, kuşku içinde bakıyorlardı herkese. Kimliğimi istemesinde de hiçbir şey yoktu ama benim kimliğim tabii ki şu an ortada yoktu.

"Kimlik numaramı verebilirim, sorgulayıp erişin."

"Gün!"

Tam o sırada, arka taraftan yükselen ses dikkatimi üzerine çektiğinde başımı omzumun üzerinden geriye çevirerek iki yana ayrılan kapının önünde bana bakan beyaz önlüklü adamla karşılaştım. Kutay? Ne işi vardı burada?

Polis memurunu geride bırakarak üzerine doğru yürüdüm dümdüz. Kaşlarım çatılmıştı. Yine de o şu an daha çok işime yarardı.

"Ne işin var burada?" diye sordum tam yanında durduğumda, yeşil gözlerinin içine soru işaretleri ile süslenmiş göz bebeklerimle bakarken.

"Doktorum ben. Unuttun mu?"

Bir farkındalık üzerime çarptığında şaşkınlık silinmemişti.

"Burada mı çalışıyorsun?"

Kafasını onaylar anlamda salladı. Özel bir hastaneydi burası, bir tanıdığı olduğunu tahmin edebiliyordum. Cebi para dolu olan adamlar hiçbir zaman sıkıntı yaşamazdı. Kutay doktor olmuştu ve işi hazırdı.

"Gel benimle," dedi dirseğimi tutarak beni içeri çekiştirmeden hemen önce gözleri temkinle etrafta gezindi. Bir adım öndeydi, adımlarım ona uygundu ama kalbim ağzımda atıyordu hâlâ.

"Babamı gördün mü?"

İçeri girdik, kalabalık olan koridoru geçerek katlara giden asansörlerin önüne geldiğimizde iki temizlikçi merdiven basamaklarını tırmanıyordu ama gözden kayboldular çok geçmeden.

"Babana götürüyorum seni," dedi, kolumu bıraktığında. Koyu renk saçları dağılmıştı, yine de yorgun görünmüyordu. Birlikte boş kabinin içine geçtik, aşağı kata tuşladı Kutay. Kapılar kapandı.

"Nasıl? Bir şeyi olmadığını duydum ama hastanede ne işi var anlamadım."

"Baban iyi," dediğinde asansör kısık bir sesle durdu, elleri önlük ceplerindeydi. O saniyelerde kan alma odasının önünden geçtik beraber. "Sıçanın için gelmiş koskoca Emniyet Müdürü."

İri iri ayrılan gözlerim sırıtan yüzünde donup kaldığında kalbim göğsümü sık aralıklarla dövmeye başladı. Alfi için mi buradaydı? Ona mı bir şey olmuştu?

"Alfi mi?" İstemsizce gerilmiştim. Beyaz duvarlar arasında yürürken endişe içindeydim. "Onun neyi var?"

"Ateşi yükselmiş, baban da nöbetçi veteriner için çıkmış yola. Saldırı olunca da mecburen en yakın hastaneye geliyor," diye mırıldandı, sola doğru döndük. "Adam silahlı saldırı geçirmiş, elinde sincapla acile bir girişi var..."

Bir anlığına gözlerimi ve dudaklarımı aynı anda yumarak kesik bir nefes verdim. Alfi'nin ateşi çıktığı için dışarı çıkmıştı. Babam şu an iyi olsa da tehlikenin boyutu ilk kez şekil alıyordu kafamda. Basit bir anda, öylece çıkmıştı kapıdan ve boşluğundan faydalanıp kurşun yağmuruna tutmuşlardı. Ölebilirdi. Ben yapayalnız kalabilirdim.

Hastane duvarlarına sinen o koku midemi çalkalıyordu. Kulaklarımı uğultu basmıştı.

"... Kapının önünde olduğunu söyledi Boris, seni almamı ve babanın yanına götürmemi istedi. Sahi siz yine neden bir aradaydınız? Ve şu... üstündekiler ne iş?"

Boris Karalav istemişti demek.

"Uzun mesele," diyebildim yalnızca.

"Sürekli yan yanasınız," dedi. "Sizin bir ilişkiniz var bence ama bundan sizin bile haberiniz yok gibi."

Alaycı sesi kulaklarımdan içeri girdiği anda kafamı ona doğru kaldırdım ve göz göze geldik, bir kapının önünde durmuştuk o sırada. Eli kapı kolunu kavradığında ona kötü bakışlar fırlatıyordum.

"Bakma öyle, ilişki demek illa ki sevgili olmak demek değil sonuçta. Farklı bir anlaşma yönteminiz var diyelim," dedi kısık bir sesle. "Her neyse, en iyisi kapatalım biz bu konuyu. Baban güldüğüm zaman ayar oluyormuş, beni yarın emniyete çağırdı. Zevkine içeride tutacakmış bu yüzden. Aklım başıma gelirmiş. Konuşmam da yasak yanında, öyle istedi."

Kapı açıldığında kalbim kargaşa çıkardı. Duvarın en köşesinde bir sedye vardı, babam sedyenin en ucuna yaslanmış karşısındaki adama bir şeyler anlatıyordu. Kim olduğuna bile bakmadım, görüş açıma bir

başkasını almıyordum. Bir an olsun düşünmeden koşar adımlarla babamın yanına gidip boynuna sarıldığımda sözleri yarıda kesilmişti.

"Baba..."

Güvendeydim.

Gergin omuzlarının bir anda tuz buz olduğunu hissettim o anda. Oturduğu yerde dikleşti ve aynı saniyelerde kolları etrafımı çevrelerken nefes alışverişleri saçlarıma değiyordu.

"Gidebilirsin İlker," dediğini duydum.

"Peki, müdürüm."

Adım sesleri zeminde büyüdü, bir saniye sonra kapı kapanarak kocaman bir sessizliğin kucağına bıraktı bizi. Kutay kapının önünde olmalıydı. Gözlerim sedyenin üzerine düştü saniyesinde, Alfi mavi bir battaniyenin arasında uyukluyordu yine.

"Baba, iyisin değil mi?" diye sordum başımı geri çekerek yüzüne baktığımda. İfadesi soğuk ve yorgundu, göz kenarlarında ince kırışıklıklar daha belirgindi bu defa.

"İyiyim," dedi, çatık kaşlarının altından bana bakarken. "Seni aradım, annen açtı. Çantan ondaymış."

Ellerim omuzlarına yaslıyken alt dudağımı ağzımın içine, dişlerimin arasına sıkıştırdım. Sorgu aşamasına geçişimiz ışık hızındaydı. Kızgındı. Otuz metre ötede, tek bakışta bile yakalardım bunu.

"Vural'ın yanında olduğunu söyledi," dedi son derece sakin bir sesle. "E tabii, Vural'ı aradım. Ortada yok."

"Baba," dedim kötü hissederek. "Neler olduğunu anlatacağım sana."

"Saldırı olmasaydı bu gece öldüğüne emin olacağım kadar ulaşamadım sana. Bilmem anlatabildim mi?"

Başımı ağırca salladım hemen. Saldırı ile iyi olmamın alakasını sorgulayamadım. Dudaklarımı ıslattım gerginlik nabzımı gölgelerken, ardından yutkundum.

"Anladım," dedim küçük bir çocuk gibi hissediyordum ve ilk kez bu durumdan şikâyetçi değildim. Korkularım dinmişti, endişem silinmişti, yanımdaydı ve ben son derece güvende olduğumu biliyordum.

"Şimdi iki adım geri git."

Kaşlarım sertçe çatıldı. Düz bir çizgi hâlini alan dudakları ürkütücü bir hava yayıyordu. "Ne?"

"Gün, geriye."

İstikrarlı bir çarpıntı yaşıyordu göğsüm. Çenemi sıkarak iki adım geri atarken aramıza açılan mesafe üşütüyordu bedenimi. Aklında dönen

çarklar sessizdi, kuyruğu birbirine dokunmayan tilkilerin bile bir hayalet gibi hareket ettiğine emindim. Ne geçiyordu mesela kafasından?

"Bu kılık ne?" diye sordu, tepeden tırnağa beni süzgecinden geçirdikten sonra.

Başım belaya girdiğinde bedelini de ben öderdim. Boris Karalav'ın dudaklarından acımasızca çıkan cümleler bu ana ayna tutuyordu işte. Başım belada gibi hissediyordum çünkü.

"Yeni tarzım?"

"Gün."

"Baba bu gece olan davet yattaydı." Omuzlarım düştü. "Denizin üzerindeydim, düşünebiliyor musun? Basbayağı suyun üzerindeydim. Ama sakın şaşırma. Bir de denize atıldım çünkü. Öldüm öldüm dirildim."

Şaşkınlık göz bebeklerine serildi tahmin ettiğim gibi. "Denize mi düştün?" Yüzümün her karışını taradı aceleyle, oturduğu yerde dikleşmişti. "Siktiğimin yerinde ne işin vardı kızım senin? Nasıl kabul ettin?"

"Önce iyiydi... gece bitecekti ve eve gelecektim," dedim zorlukla. "Sonra..."

"Sonra, ne?"

"Baba... O elçi geldi yeniden. Beni kaçıracağı sırada ona karşı geldim, canına okudum adamın resmen. Yani... Yeniden yakaladı tabii, denizden aşağı attı ama iyi idare ediyordum."

İfadesini sarmalayan hiddeti seçebildim.

"Vural neyse ki doğru zamanda oradaydı. Beni kurtardı, ilk kez," dedim yavaşça. "Sonra... Birlikte elçinin peşine düştük, yakalarsak iyi olacağını düşünüyordum çünkü. Otoparkta Boris'i gördüm."

Durdum. Sanki daha fazla çatılabilirmiş gibi çattığı kaşlarına, sertleşen bakışlarına ve sıkıca birbirine dayadığı çenesine baktım. Soğuk bir öfke taşıyordu gözleri.

"Devam et."

"Bir şekilde Vural ve ben onun arabasına bindik. Peşimizdeki adamlar beni tekrardan kaçırmak için an kolluyordu çünkü. Bana yardımcı olmak istedi diyelim..."

"Ve?"

"Vural çok konuştuğu için onu yolda attı."

Komik geliyordu aslında. Ama Vural hâlâ ortada olmadığından ve endişe büsbütün benimle olduğundan sıfıra iniyordu eğlencesi.

"Sen de peşinden indin tabii."

"Hayır," dedim, başımı iki yana sallarken. "Ben uyumlu bir insanım, çenemi bile açmayıp uslu uslu durdum. Beni niye atsın?"

"O adamla yola devam ettin." Kendine tekrar ediyordu sanki bunu. "Devam ettin yani?"

"Hm-hm..."

"Şaşırmak isterdim..." Temennide bulunuyor gibiydi. "İnan isterdim ama gel gör ki, şaşırmanın yanından bile geçmedim. Keşke şaşırsaydım. Tam da benim kızımın yapacağı seçimler."

Sabır dilenir gibi bir hâli vardı. Tiye mi alıyordu? Doğru olanı yapmıştım. Neden kimse öyle düşünmüyordu?

"Mantıklı olanı yaptım."

"Devam et," dedi dişlerinin arasından, gözlerini kapatmıştı. "Her şeyi anlat."

"Elçiyi paketlediğini söylemeyi unuttum bu arada. Bagajda da elçi vardı." Parmaklarımı iç içe geçirdim önümde. "O adamı sana getirmek için anlaşma yaptım onunla."

İsmini dilime getirmeden anlatmak daha az sinirlenmesine yol açardı belki. Yine de hiç istediğim gibi gitmiyordu işler. Babam daha da sinirleniyordu.

"Anlaşma yaptın?"

"Evet," dedim, gerilmiştim istemsizce, her cümlemi idrak etmek ve aslında kabul etmek istercesine tekrara düşürmesi koşarak uzaklaşma isteği yaratıyordu. "Elçiyi senin için almak istedim. İşine yarayacağı için... yani hem şu mühür olayından da kurtulurdum böylece. Yani... düşünsene baba, elçiyi alırsak ben de daha özgür olurum diye düşündüm."

Yüzünü buruşturdu hafif. Kollarını kaldırdı ve avuçları arasına aldığı yüzünü sıvazladı sertçe. Oradan da saçlarına sürükleyerek ensesine düşürdü. Başını geriye atarken öylece onu izliyordum. Düşüncelerini benimle paylaşmasını istemek için bile açamadım dudaklarımı bir anlığına. Cesaretim ölmüştü.

"Üzerindeki bu kıyafetler kimin?" diye sordu, fırtına etkisine sahip sakin bir sesle. Elleri ensesinden inmemişti. "Söyle."

Parmak uçlarıma kadar bir dalgalanma yayıldı aniden. İçe doğru stres içinde bükülen ayak parmaklarım, etime saplanıp iz çıkaran tırnaklarıma eşlik ediyordu. Tahmin ediyor olmalıydı. Bildiğine emindim gerçi.

"Onun işte..."

"Onun?"

"Baba... ne yapsaydım Allah aşkına? O ıslak kıyafetlerle duramazdım," dedim net bir sesle.

Bir bıçak keskinliği ile suratımı izleyen babam ölüm sessizliğini korudu bir müddet. Konuşup canıma okusaydı bir şeylerin yolunda

olduğunu hissedebilirdim. Alışıktım buna. Bağışıklık kazanmıştım ve o sınırın dışında, sonucunu tahmin edemediğim başka tepkiler istemiyordum.

Ben, Gün Aksa Alatan. Hep böyleydim zaten. Verdiğim her sınavda, gözlerim ilk ezbere bildiğim sorulara ulaşırdı mesela, kalemi de ancak öyle harekete geçirirdim ve daima sona en az bildiklerimi bırakırdım. Hâlbuki sona bıraktığım her soru daha kolay çözüme kavuşturdu, o sorular hatalarımı öğretirken bildiklerim öylece kalırdı. Hayatın matematiğinin de pek farkı yoktu.

Şu an bunları düşünemezdim. Boş bir kafayla, belki de doğru sandığım yanlışlarımı ayıklardım.

"Baba, benimle dışarı gelir misin?" diye sordum sessizlik sonrası. Silinmeyen kızgın ifadesi, durgun hâlinin aksine çatık kaşlarıyla bir yük olup gözlerime uğrayan gözleri diken üzerinde yürüyormuşum hissine kapılmamı sağlıyordu.

"Eve gideceğiz zaten," dedi tok bir sesle, gözlerindeki oklar sedyenin üzerini işaret etti. "Al şu sincabını."

Birkaç saniye içerisinde sedyenin kenarına geldim ve küçük bir açıyla eğilerek battaniyenin arasında uyuklayan yavruyu kucağıma aldım. Alfi çok küçük olduğundan genelde uyuyan bir sincaptı. Uyanık olduğu çok nadir anlar vardı, büyüdüğü zaman onu asıl evine bıraktığımda kendini koruyabilir miydi?

"Neyi var?" diye sordum başımı babama doğru çevirdiğimde.

"Hiçbir şeyi," dedi sedyenin bir ucundaki siyah kabanını aldı ve yüzünü hafifçe buruşturarak kollarından geçirdi. Canı mı yanıyordu? Yara almıştı da benden mi saklıyordu? Görünürde hiçbir şey yoktu ama... Sergen Alatan saklamayı iyi bilirdi. *Her zaman.* "Ateşi olup olmadığından emin olamadım. Kaç yıl oldu çocuk görmeyeli, bu çocuk da değil ki be kızım. Senin cins cins işlerin olmasa görmek gibi bir niyetim de yok ama işte... Allah'ın lütfu bir kızım var." Yakalarını düzeltti elleriyle. "Tepemize kurşunlar yağarken uyuyan sincabın için gecenin bir yarısı dolanıyorum işte. El âlem balık alır, kedi alır, köpek alır; sincap ne güzel yavrum? Sincap beslenir mi, üst düzey mantıklı hareketler sergileyen babası kılıklı kızım?"

Yanaklarımın içini şişirerek ofladım. Ağırlığımı tek ayağıma verirken kafamı bir milimle yana yatırarak, "Sincaba yardımcı oluyorum," dedim. "Niye öyle söylüyorsun dedesi? Ayıp değil mi? Bizden başka kimi var Alfi'nin?"

Bana sertleşen ters bir bakış attı. "Bak bana da zorla sahip çıkardın, ben kimsenin dedesi falan değilim. Bil bunu. Öyle bir planım yok. Ne şimdi ne de ileride. Önümüzdeki otuz yıl boyunca evlenme yasağı koyuyorum sana, torun morun yok."

Kapıya doğru yürüdü ağır adımlarla. Peşine takıldım hemen, dışarıda bizi bekleyen bir Karalav olduğunu düşündükçe ölecekmiş gibi hissediyordum.

"Bu nasıl yasak baba?"

Kapının kolunu aşağı çekti ve gözleriyle kapının dışını işaret etti. "Çok konuşma, düş önüme," dedi. "Ben ne söylersem o."

Burnumdan bir nefes vererek kapıdan koridora çıkarken babamın telefonunun sesi yayıldı boş odanın duvarları arasında. Elini siyah eşofmanının cebine götürüşünü, ardından sırtını dönerek aramayı yanıtlamasını izledim.

"Söyle Giray."

Konuşmalara kulak vermedim. Ki benden uzaklaşmıştı bile. Koridorun açık kısmına döndüğüm anda karşı taraftan gelen Kutay görüş açıma girdi. Birkaç adım üzerine doğru atarken babamın sesi daha uzaktan geliyordu. Kısık sesle konuşuyordu, duymamı istemediğini biliyordum. Beni uzaklaştırdığı her şey çamurlaşıp bir bataklık kıvamını aldığında kendimi ortasında çırpınırken bulmuştum. *Kaçtığın her şey seni kovalar.*

"Gidiyor musunuz?" diye sordu Kutay, tam karşımda dikiliyordu ve odaya doğru kaçamak bakışlar atmıştı ilk andan.

"Evet," dedim, göz göze kaldığımızda.

Dudaklarını sıkıp başını onaylar anlamda salladı ve bir saniye sonrasında gözleri belirgin bir aydınlanma ile parladı. "Unutuyordum bak," dedi elini önlüğünün cebine atarak bir kutu çıkardı. "Al bakalım."

Anlamsız bakışlarım bir elinde tuttuğu dikdörtgen şeklindeki kutuya, bir de yeşil gözlerine çıktı. "Bu ne?"

"Ezikler için krem," dedi gözlerimdeki soru işaretlerini arttırarak. "Ağrılarını da alır. Sabah akşam sür masaj yaparak, iyi gelir."

"İyi de..." Elinden aldım kremi bekletmeden. İhtiyacım vardı çünkü. "Sen nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silkti yavaşça. "Bizimki söyledi. Yoksa nereden haberim olsun?"

Yok artık.

Ciddi miydi? Boris Karalav ince düşünceli bir adam asla olamazdı, kafamın içindeki hâli hiç öyle değildi. Krem mi göndermişti? Gerçekten mi?

İfademi devasa bir maskenin arkasına sakladım. Yarattığı karmaşanın izlerini geride tutmayı başararak sakince baktım yüzüne. Yine de şaşkınlığımın soluğuma bile bulaştığını hissediyordum.

"Sana mı söyledi?"

"Yanlış anlama," dedi. "Hiçbir şey söylemedi. Ne olduğunu bilmiyorum anlayacağın, sadece sana vermemi istedi, bu kadar."

İşte şimdi şaşkınca bir karış açılan dudaklarımı sıkıca kapatmak için büyük bir uğraş vermem gerekiyordu. Her nasılsa sakinliğimi korudum. Kalbimi de öyle.

"Teşekkür ederim," dedim kuru bir tebessümle.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek kafasını belirsizce salladı ve o an gözleri yere düştü, kıyafetlerimi irdeleyen gözleri yerimden kıpırdanma isteğimi körüklüyordu.

"Çarşamba... bunlar benim terliklerim mi? Yoksa ben halüsinasyon mu görüyorum?"

Başımı hafifçe eğerek bakışları ile mekik dokuduğu ayaklarıma baktım. Prada'ydı, önü kapalı modellerdendi ve rahattı gerçekten. Ne kadar para dökmüştü buna acaba? İstemsizce gözlerimi devirdim. Bir kez daha kaldırdım gözlerimi.

"Altı üstü bir terlik, abartma."

"Ne?" Şok içinde kalmıştı. "Sadece terlik mi? Buna sadece terlik diyemezsin kızım."

"Terlik oğlu terlik bu..."

"Terliğimi aşağılama," dedi kaşlarını çatarak. "Şu duruşa bak. Ne zevkli adamım gerçekten."

Belli belirsiz salladım kafamı. "Rahat, evet," dedim. "Yine de pek abartılacak bir şeyi yok."

Bir şeyler söylemek için aralanan dudakları adım seslerinin beraberinde kapanırken gözleri yavaşça arkama doğru kaydı, kime baktığını anladığım sırada bir adım geri gitti. Babamı görmüştü. Bakışları yüzüme döndüğünde duruşunu dikleştirdi ama aynı zamanda gözleri de kısılmıştı. O saniyelerde krem kutusunu battaniyenin altına saklamıştım, babam endişe etsin istemiyordum.

"Sorun mu var?" diye sordu babam, mekanik bir sesle. Hemen yanımda durduğunda gölgesi de sırtımdaydı sanki, *işte daima isteyeceğim şey buydu.*

"Kızınıza ayağındaki terlikleri nereden aldığını soruyordum, Sergen Bey," dedi Kutay yalancı bir gülümsemeyle. "Çok zevk sahibi, ben de alırım belki."

Başımı babama doğru çevirdiğimde tehditkâr duruşuna ve mimik oynamayan profiline baktım.

"Hım?" diye mırıldandı, gözleri ayaklarıma düştü ve sanki kime ait olduğunu yeniden hatırlamış gibi öfkesi çehresine çekilmişti. Kara gözleri tekrar karşısındaki adama yöneldi. "Bok gibi bir model, çöpe atarız biz bunu."

Boğazımdan kısık bir gülüş döküldüğünde dudaklarımı ısırarak kendimi susturdum. Kutay'ın ise belirgin bir şekilde yüzü düşmüştü.

" Arka çıkışa götürebilir misin bizi?" diye sordu babam atmosferi tamamen dağıtan bir sesle.

Başını onaylar anlamda salladı Kutay.

"Baba..."

"Bir dakika, Gün." Bana bakmadı. Gözlerimi hislerimi avuçlayan öfkeyle yumarken sesi kulaklarımdaydı. "Önden ilerle, Ulusar."

Bizden iki adım önde giden adamı takip ederken parmak uçlarım gerginlikten buza dönüşmüştü. Beyaz duvarların arasında sessizliğin çınladığı koridoru aşarken hastanenin gizli çıkışının hangi cepheye düştüğü hakkında harita çıkarıyordum. Acil çıkışını niye tercih etmemiştik ki?

"Baba," diye fısıldadım, ona doğru hafifçe eğilerek. "*O* dışarıda, bizi bekliyor. Bagajında elçi var. Bana saldıran adam işte."

Çatık kaşları saniyeler içerisinde kararan göz bebeklerine eşlik ederken yakaladı beni. "O adam bir de burada mı?"

"Buraya uçarak gelmedim. O getirdi. Anlaşmamızdan da bahsettim sana," dedim dişlerimin arasından. "Elçiyi kaçıramazdım. Tamam mı?"

"Kendi başına sorun yaratıp duruyorsun, sanki daha az sorunumuz varmış gibi." dedi son derece gergin bir sesle. "Bunu evde konuşacağız, Gün."

Anlayamıyordum. İşine karıştığım için miydi bu öfkesi? Hanemize artı olarak yansıyacak bir seçim yapmıştım. Yöntemi bu olmamalıydı belki ama başka bir fırsat daha bulamazdık. Adil bir oyunda olmadığımız için hamlelerin ne kadar güçlü ya da gösterişli olduğu ile ilgilenmiyordu kimse. Yaptıklarımız tek bir çizik almadan bizi bir noktadan ötekine nasıl daha hızlı taşırdı, asıl mesele bu değil miydi? Sonuca ulaştığımız müddetçe kötü hamlelerin bir değeri yoktu.

Kutay kilitli demir kapıyı açtığında dar merdiven basamakları karşıladı gözlerimi. İç çekerek hafifçe kaldırdım başımı ve koyulaşan karanlığa

baktım. Bulutsuz gökyüzü, titreten kuru soğuk ve kamburunu çıkaran düşüncelerimle ürpertici bir geceydi. Kapıdan ilk çıkan ben olduğumda babam Kutay'a birkaç şey söyledi kısık bir sesle ama kulak veremeden kapıyı kapatıp avuç içini sırtıma yerleştirdi.

"Gidelim," dedi tok bir sesle, adımlarım emrine itaat ederek basamakları sessizce tırmanırken delici gözleri etrafı tarıyordu.

"Neden acilden çıkmadık?' diye sordum gergince.

"Öyle gerekti."

"Neden?"

"Sessiz olur musun kızım?"

"Peki ya... Elçi?"

Ciddi ifadesi yüzüme uğradı. "Aklımda."

Göğsümün altında rahatsız edici bir ritimle çarpan kalbim yavaşlarken merdivenleri bitirdik. Issız görünen otoparkın tek bir yaşam belirtisi olmayan köşelerinde dolaştırdım gözlerimi, babam yanımdaydı neyse ki. Hastane şehrin bir kenarında kaldığından arka tarafı bitmek üzere olan inşaatlarla doluydu. Boş bir araziye bakan yüksek binaları görebiliyordum.

Duvarın köşesinden döndüğümüzde siyah bir araba durduğunu fark ettim. Şoför kapısının önünde dikilen bir adam bizi gördüğü an aramızdaki mesafeyi kapatmak için üzerimize doğru adımladı.

"Buyurun, müdürüm," dedi yabancı adam, elini uzatarak. "Biraz geciktim, kusura bakmayın."

"Sağ ol aslanım," dedi babam tok bir sesle, uzatılan anahtarı alarak. "Gidebilirsin."

İfadesini seçemediğim adam başını saygıyla eğdi ve bir saniye sonrasında sırtını dönerek karanlığa karışıp gözden kayboldu. Hiçbir şey anlamıyordum. Yeterince gücüm çekilmişti, söyleseydi her ne dönüyorsa, zorlaştırmasaydı mesela... yorulmasaydım ya da. Bir şeyler sormak bile istemiyordum cevapsız kalacağımı bildiğimden.

Kapıların açıldığını belirten tok ses zifirî karanlığa doğru aktı, babamın sürücü koltuğuna giden adımlarını takip ettim çatık kaşlarımın altından. Gidiyor muyduk? Elçiyi yakalamış olmamın bir önemi yok muydu? O adamı aradığını da biliyordum üstelik. Saçmalıktı. Becerik-sizin teki gibi hissediyordum. Kırıcıydı ve tüm duygularımı çöp etmişti.

Alfi'nin sarılı olduğu yumuşacık battaniyeye daha sıkı sarılarak bakışlarımı kaçırdım ve öfkemi gizleyemediğim adımlar atarak kapıya gittim. Babam sürücü kapısını açmıştı, koyu bakışlarını ise üzerimde hissediyordum. Ona bakmadım.

"Ya sabır..."

Düz ve aynı oranda homurdanır sesini duymazlıktan geldim. Soğuk kulpa yapışarak kendime doğru çektim ve ön koltuğa bıraktım bedenimi. Arabanın içi sıcaktı. Klimanın yeni kapandığı bariz belliydi, sıcak buhar ellerimin, yanaklarımın ve ayaklarımın donunu çözmek için sarmalıyordu bu kez bedenimi. Sürücü kapısı açıldığı anda babama bakmadım, araba motoru çalışarak bir saniye sonra bizi yola çıkardığında gözlerim ön camdan bir an olsun ayrılmamıştı.

"Nerede beklediğini söyle," dediğinde dinamiğini yitiren kalp atışlarım ağır bir çarpıntıya tutuldu, başımı babama doğru çevirdiğimde göz ucuyla bana bakıyordu.

İfademi koruyarak, "Sağdan," dedim, siyah camlardan kimse bizi göremiyor olmalıydı ama polislerin hâlâ kapının önünden ayrılmadıklarını fark ediyordum. "Ara sokakta, biraz uzakta durduk bilerek."

"Kızım, şu adamla ilgili cümlelerinde ikinizi bir araya getiren ekler koyma cümlenin sonuna. *Durduk,* değil mesela. Durdu. Yaptık, anlaştık, gittik, geldik, biz, falan filan... Hiçbir şey."

"Baba, abartma Allah aşkına," dedim. "Bu gece sondu zaten, tamam mı? Ve beni korudu, Vural'dan bile daha fazla hem de... korudu yani."

Gözleri üzerime çevrildi cümleler dudaklarımdan çıkar çıkmaz. Bir süre baktı öylece, iki saniye asırlık bir zamanın kalbine oturmuştu sanki.

Ardından, "Güveniyor musun ona?" diye sordu aniden, göğsümde bir kıvılcım yanarken bakışlarında kuvvetli bir yangının dumanını görüyordum.

Cevabı biliyordum. Bu gece birçok defa düşündürmüştü bu soru zihnimi. Bir güven testi olsaydı yaşananlar, geçer not alacak anların her birini düşünmüştüm. Peki babama doğru olanı mı söylemeliydim? Kızar mıydı? Dudaklarımdan dökülecek bir cümle felaketim olabilirdi. Zeki bir adam olduğundan anladığım biliyordum ama ne düşündüğünü bilmiyordum. Bu soru nereden çıkagelmişti ki birden?

"Bazen," dedim temkinle, gözleri ön camın arkasından yolu takip ediyordu. Direksiyonu sağa büktü ağırca, tekerler arabanın olduğu sokağın üzerinde aktı.

"Bazen, net bir cevap değil."

"Bu önemli mi?" diye sordum, çatık kaşlarla. "Tam olarak tanımadığım bir adam için net bir cümle kuramam ama yanındayken güvende hissediyor muyum?" Yutkundum. "Evet."

İtiraf ve itiraz iki uç kavramdı; ilkine ulaşmak için, ikincisini bastırmam gerekmişti. İçimden bunu kabul etmek de basit kalabilirdi

ama dile dökmek, babamın bunu duyduğunu bilerek söylemek akılsız bir utancı bıraktı tenime. Boynuma yükselen bir yangın taşıyordum. *Abartma, Aksa,* demek istiyordum. Suç işlemişim ya da kötü bir bağımlılığımı açığa vurmuşum gibi hissetmem aptalcaydı. En nihayetinde o da insandı.

Arabanın içi sessizliğe gömüldüğünde göğsümü şişirerek önüme döndüm. *Audi R8*'i gördüm aynı anda, telaş ve kanımda kıvranan adrenalinle nabzım dövünmeye başladı. Birkaç saniye sonra arabanın yanında durduğumuzda babam kendinden taraf camı aşağı indirdi. Soğuk hava açık bulduğu kısımdan içeri sızarken havayı soluyordum kısıkça. Boris Karalav'ı göremiyordum ama varlığı her boşluğu dolduruyordu sanki.

"Takip et," dedi babam sadece, emir verir sesiyle.

Ardından geri yaslandı, camı kapattı ve gaza asılarak arabayı yola çıkardı.

Şaşkınca bakarken kirpiklerimi kırpıştırdım saniyeler asılırken aramızdaki boşluğa. "Bizi takip etmesini mi söyledin az önce?" diye sordum yaşadığım karmaşayı atamazken, profiline bakıyordum.

"Uygun bir yer değildi," dedi tok bir sesle, yandan bir bakış attı yüzüme. "Sakin bir yere çekip konuşacağız."

"Ne konuşacağız?"

"Ben konuşacağım. Sen arabada oturacaksın." Çatık kaşları dikiz aynasına değdiğinde istemsizce buz mavisi gözlerim aynaya düştü ve takip hâlindeki arabayı daha net görebilmek için oturduğum yerde dikleştim. "Elçiyi gözümle görmem gerek, sonra bizim çocuklara yönlendirmek planım. Rahatladın mı?"

"Peki..." Durdum ve sakin bir nefes geçirdim ciğerlerime. "Onun başını yakmayacaksın, değil mi?"

Birdenbire gözleri üzerime çevrildi sertçe. "Buradan sonrası seni ilgilendirmiyor, Gün. Asabımı bozma benim."

"Niye bana sürekli kızmak gibi bir hevesin var?" diye çıkıştım, kaşlarımı sertçe çatarak. "Kötü bir şey yapmadım. Kendimi düşünüp doğru olanı, günün sonunda babamın yanında olacağım ve bana zarar gelmeyeceğine emin olduğum bir yolu seçtim. İki kez canıma neredeyse kasteden adamı yine mi elimizden kaçırsaydık? Boris o adamı yakalamıştı zaten, öğrenmek istedikleri olduğunu söyledi. Ben de öğrendikten sonra sana teslim etmesi gerektiğini..." Histerik bir nefes bıraktım burnumdan. "Evine gitmek zorunda kaldık, gittim ben de. Bana zararı dokunmadı, o dışarıda adamdan bir şeyler öğrenirken ben evinde uyuyordum. Çok basit. Bak. Her şey bu kadar, fazlası değil." Tırnaklarım krem kutusuna

geçti o an. "Aptal değilim, bana öyleymişim gibi davrandığın için en ufak bir şeyde bile suçlu hissettiriyorsun. Tamam. Sürekli mantıklı kararlar vermediğimi ben de kabul ediyorum ama her seferinde, ilk düşündüğüm sen oluyorsun baba."

İçimi kesiklerle dolduran düşüncelerime kırgın yönüm eşlik ediyordu. Tüm hissettiklerimi dökmüştüm. Rahatlamış mıydım? Bir miktar, evet. Sustuğum saniye arabanın içini büyük bir sessizlik kapladı. Başımı koltuğa vererek ön cama diktim bakışlarımı, söylemiştim işte çoğu şeyi. Bir araya getirmek zor olsa da yapmıştım. Aniden. Daha fazlasını kusmak için yaramın üzerini kaşıyan o hisse engel oluyordum yine de. Belli etmek istemese de babamın da gergin olduğunun ve kötü bir gece geçirdiğinin farkındaydım. Birbirimizden başka kimsemiz de yokken geri adım atmak zorundaydım.

Kafamı sağ yanımda kalan cama çevirdiğim sırada, "Bunları... Evimizde konuşalım," dediğini işittim yalnızca.

Çıtımı bile çıkarmadım. Belki de böylesi daha iyiydi. Suskun kaldım. İstedikleri gibi. *Sus, Aksa. Sessiz ol, Aksa. Gevezelik yapma, Aksa.* Renkli bir yönüm vardı ve belirli anlarda çıkardı, çoğu zaman farkında bile olmazdım ben bunun. İlk bakışta soğuk sayılabilecek bir insandım hatta, soğuk duvarlar dikerdim bakışlarımın içine ve bir insana ısınmadan renklerimi de asla belli etmezdim.

"Evinde gibi hissetmek istiyorsun," demişti bir keresinde Beliz.

Haklıydı.

Beliz'in yanında olmayı ve onunla vakit geçirmeyi seviyor olmama rağmen, hiç büsbütün rahat hissettiğimi hatırlamıyordum. Bu his babamın yanındayken açığa çıkıyordu özellikle. Konuşmayı sever hâle geliyordum, neşemi etrafa dağıtmaktan çekinmiyordum, enerjim yerine geliyordu ve gevezeliğim de işte o zaman tutuyordu.

Yiğit'in yanında peki? *Hiç değil.* Vural ya da? *Mesafeli.* Başka... Alfi? *O sadece sincap.*

Bir de Boris Karalav var.

İşte, o istisna.

Çevre yoluna saptıktan yaklaşık on dakika sonra babam sinyal vererek arabayı yol kenarına çekmişti. Gecenin en kör vakitlerine girdiğimizden etraf ürkütücü bir atmosferdeydi. Yan aynaya dokundu gözlerim, arkamızda duran *Audi*'yi de o an gördüm.

"Aşağı inme," dediğini duydum babamın, kontağı kapatıp araçtan çıkmadan hemen önce. Gözlerimi ağırca devirdim.

Onları bir arada görme isteğiyle dikiz aynasına çıkardım gözlerimi. İlk baktığım an onu gördüm; sürücü kapısının önünde kolları birbirine bağlı bir şekilde dikiliyordu uzun boylu bedeni. Karanlığa rağmen parlıyordu. Dikkat çekiyordu, berbat bir şeydi bu. Dikkatimi çekiyordu, hataydı bu.

Bakışlarımı kaçırarak yerime oturduğumda bir elimi boynuma çıkararak pozisyonum nedeniyle sızlayan bölgeyi ovaladım. Ne konuşuyorlardı acaba? Hiç mi öğrenme şansım yoktu?

"Alfi," diye fısıldadım, kafamı eğerek. "Erkekler aptal mı sence?"

Sessizlik karaladı sorumun üzerini.

"Aptal az kalır diyorsun, anladım ben."

Elimi kucağıma indirdiğim sırada parmaklarım karton kutuya çarptı. *Ah, krem.* Güldüm. "Krem yollayan erkekler peki? Hm?"

Tek kaşımı yukarı kaldırarak burun kıvırdım.

"Gaddar olmadığını ispat ediyor olabilir mi?"

Alt dudağımı ısırdım.

"Orada tamamen saçmaladım aslında, farkındayım. Şu sıralar yaşadıklarımdan galiba hassas davranıyorum." Derin bir nefes aldım. "Her neyse. Ne diyordum? Bir şeyleri ispat edecek bir adam değil," diye devam ettim kısık bir sesle. "Bana karşı yapacağı son iyilik de unutulmaz olsun istemiş olabilir."

Kutuyu kaldırarak gözlerimi sabitledim ve bir süre izledim; öylece baktım, fazlaca baktım. Başımı iki yana sallayarak arkama yaslandım ve gözlerimi yumdum sıkıca.

Orada ne kadar zaman geçtiğini fark edememiştim ama yorgunluktan olsa gerek kapalı gözlerim uykuya meyil kazandığında sertleşen kaslarım gevşeyerek eşlik etti bu hâlime. Bir süre uyku ile uyanıklık arasında debelenip durdum, karanlığın içinde uyutuldum. Bir kapının sertçe çarpan tok sesi bilincimi darmadağın ettiğinde ise olduğum yerde sıçrayarak doğrulmuştum. Korkunç bir refleks kuşanarak nefesimi tutarken sakin olmaya çalışmakla geçirdim birkaç saniyeyi.

Sakin ol. Hiçbir şey yok.

Göğüs kafesimde titreyen kalbimin üzerine yasladım avuç içimi, yutkundum. Ardından suratımı buruşturup sol gözümü ovalarken arabayı yeniden çalıştırarak yola sokan babama baktım.

"Baba..." Boğazım acıyordu. "Dalmışım, ödüm koptu sen öyle binince."

Gözleri üzerime çevrildi. "Hiç fark etmedim kızım," dedi yorgun sesiyle. "Ödün iyi mi şimdi?"

Güldüm. "İyi..."

Sessizlik içinde geçen yol boyunca kafamda beliren soruları düşünmekten uyku namına hiçbir şey kalmamıştı. Onunla ne konuşmuştu? Cevap alamayacağımı bildiğimden soramıyordum. Aradan geçen yirmi dakikanın sonunda araç iki katlı evimizin bahçesine giriş yaptığında kapının önünde sayıca bu kez gözüme daha kalabalık gelen korumalara baktım birkaç saniye. Ne zamana kadar bizimle olacaklarını gerçekten merak ediyordum.

Tekerler yavaşlayarak durduğunda aşağı ilk inen ben oldum, dış kapının önünde dikildiğim saniyede babam cebinden çıkardığı ev anahtarı ile üç saniye sonra yanımdaydı. Kapıyı açtı, içeri geçtim ve ayaklarımdaki terlikleri girişte duvar köşesine çıkararak büyük gelen çoraplarla holü yürüdüm dümdüz. Babam da bunu fark etmiş olmalı ki, ağzının içinde homurdandı.

Adımlarımı salona yönelttim; kucağımda dudakları aralık duran mırıltılı yavruyu ikili koltuğun en köşesine bıraktığım sırada zemin kattaki çalışma odasına giden babamı göz ucuyla görebildim. *Kapıyı örtmedi. Küçükken olduğu gibi. Uzun zaman sonra ilk kez.* Derin bir nefes çektim içime, birkaç saniyeden sonra yavaş adımlarla mutfağa ilerledim ve Alfi'nin karnını doyurmak için ocağa süt bıraktım.

Yalnızca on dakika sonra çalışma odasının aralık kapısının önünde, elimde açlığımı bastırmak için hazırladığım bir sandviçle dikiliyordum. Krem kabını çöpe atıp cebimden içeri iteklemiştim, yatmadan önce sürmek için. Şimdi ise... Uykum kaçmıştı ve aralık kalan kapının verdiği cesaretle babamın yanında olmak istiyordum.

Kapı kolunu boşta kalan elimle itekleyerek başımı içeri uzattım önce. Geniş bir masanın arkasında, ayakta dikiliyordu. Bir duvarın tamamı raflardan, kitaplardan oluşuyordu ve odada, masanın hemen yanında dikilen uzunca lambanın yaydığı kuvvetli ışık sayesinde loş bir aydınlık vardı. Pencereler örtük, perdeler sıkıca kapanmıştı.

"Giriyorum?" diye haber verdim, çünkü izin istemeden odanın ortasına kadar gelmiştim bile.

"Uykun yok mu kızım senin?" diye sordu, derin bir nefes verdiğinde. Gözleri siyah çerçeveli bir gözlüğün arkasındaydı.

"Tüm gece kurt gibi açtım, bir şeyler yemek istedim," dedim masanın kenarında durduğumda, bir ısırık aldım ekmekten. "Nasıl acıkmışım ama var ya..."

Bakışları kısıldı. "Aç mı bıraktı seni?"

Durdum. Ağzımdaki lokmayı un ufak edene kadar çiğneyip gönderdim mideme. "Pek misafirperver değil," dedim *onu* karalayarak, sandviçi gösterdim. "İster misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Tokum," dedi, üzerimi süzdü. "Çıkarsana kızım şunları. İçine düşmüşsün, sölpük sölpük dolanıyorsun etrafta. Çıkar, çöpe at."

"Baba ne çöpü ya?" Kafamı hafifçe geri çekerek onaylamaz bakışlar attım. "Giyerim ben bunu, gayet rahat."

"Şu şakaların yüzünden bir gün ciddi takışacağız seninle."

Aslında şaka yapmıyordum ama inkâr da etmedim. Tartışacak mecalim yoktu. Sandviçten küçük bir ısırık daha aldığımda gözlerim kâğıt yığınına düştü. *MacBook* açıktı ama şifre istiyordu, girmemişti. Öylece duruyordu.

"Saat ikiyi geçmiş, niye buradasın ki şimdi?" diye sordum, başımı kaldırıp göz göze gelmemizi sağladığımda.

"Yeni bir dosya açmak için."

Kaşlarım çatıldı sertçe, cevap vermesini de beklemiyordum aslında. "Dosya mı?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Kırmızı mı yoksa mavi mi?" diye sordum gülümseyerek.

Babam önem derecesine göre sıralıyordu yürüttüğü her işin dosyasını. Kırmızı, en öncelikli ve kritik olanları temsil ediyordu; mavi ise kırmızılara oranla ikinci sıraya atılabilir olanları temsilendi.

Eksik bir gülüş yayıldı dudaklarına, keyiften yoksundu. "Siyah?"

"Siyah mı?" Kaşlarım havalanmıştı şimdi. "Bu ne demek oluyor? Daha mı önemli?"

"Daha da önemli," dedi. "Haddinden fazla önemli."

"Riskli bölge," diye mırıldandım. "Hım?"

Sol elinde, parmak uçları arasında sallanan kalemi masaya bıraktı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan hafifçe yana döndü. Kolunu küçük bir eğimle havaya doğru kaldırdığında, bir an göğsünü işaret etti. "Gel bakalım buraya," dedi sakinlik bürünen sesiyle.

İlk an dudaklarımı birbiri üstüne bastırarak kaçamak bir bakış attım göğsüne, kollarının arasına. Yolda, arabanın içinde sarf ettiğim her kelime kulaklarımda yankılanıyordu.

Sessiz bir nefes aldım düşüncelerimin arasında, sandviçimi masanın üzerine bıraktım ve bir tarafı dolanarak aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim. Bir kolumu beline sardığımda başım göğsü ve omuzu arasındaki hizaya denk düşüyordu. Saçlarımın üzerini öptü babam, kolunu omuzuma sararak zayıf bedenimi kendine çekti.

"Sekiz yaşına kadar o kadar çok doktor olmak istediğini söylüyordun ki, şimdiki hâlini o yaşlardaki Gün görse ağlayarak ayaklarını yere vururdu, *baba bak ne yapmış,* diye inletirdi tüm evi," dedi, çenesini başıma yaslayarak, göğsü titredi güldüğünden. İstemsizce yüzümü bir sırıtma kapladı. "Şimdi düşünüyorum da... Bu merakla başka bir şey olamazdın."

Laf çarpıyordu sanırım. Gözlerimi ağırca devirdim. Başımı göğsünden kaldırarak hafifçe geriye çektim ve üstten bir bakışla yakaladım gözlerini.

"Etrafımda ne dönüyor, haberdar olmam lazım," dedim. "Bunun nesi kötü?"

"Benim kızım olman kötü," dediğinde gözlüklerini çıkarıyordu. Bana baktı ardından. "Haber sayfalarının varlığından haberin bile olmamalıydı bana göre. Uzak olmalıydın bu tür şeylerden."

"Bence mükemmel bir şey. Senin sayende her şeyi daha hızlı, daha detaylı öğrenebilirim." Kurumuş dudaklarımı ıslattım yavaşça. "Tabii, şu an stajyerim. İleride çok işime yarar bu durum."

Kaşları ağırca çatılırken sabır dilenir gibi nefeslendi. Çenesi keskinleşmişti, göz altları daha bir çökmüştü sanki. Yorgundu, uykusuzdu belli ki ama insanı düşünceleri uyutmazdı bazen ve ifadesi bana bunu anlatıyordu.

"Son sınıfsın," dedi birden, iç geçirdi. "Bitireceksin."

"Evet."

Gözleri gözlerimi tutundu. "Sen benim gurur kaynağımsın."

Derinden bir gülümseme sarmaladı bu kez dudaklarımı, sözleri kalbime işleyip orada kök salıyordu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten tabii..."

Göğsümü kucaklayan bir titreşim içime ılık bir şekilde akan duygusal yükü bıraktı, gözlerim dolduğundan bakışlarımı kaçırdım. Benim için değerli olan işte buydu. Başımı aşağı eğdim hafifçe, burnumu çekerek masaya baktım ama gözlerimin buğusu görüntüyü karmakarışık hâle getiriyordu.

"Şimdi..." Derin bir nefesle şişen göğsü düşüncelerimi sessizleştirerek dikkatimi ona vermemi sağladığında yanağımı bir örtü gibi perdeleyen birkaç tutamı kulağımın arkasına aldım. "Seninle bir şeyler konuşacağız."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Biraz geri çekilmiştim, ona doğru baktım. "Ne konuşacağız?"

"Ben anlatacağım, sen dinleyeceksin."

Her zaman öyle değil mi zaten?

Başımı ağır bir ifadeyle salladım yalnızca. Gecenin ikisinde böyle bir konuşma yapacağımız aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Akademide bir hocamız vardı. Böyle heybetli, dediğim dedik, delinin teki..." Kollarını göğsünde kavuşturarak masanın üzerinde kara gözlerini gezdirdi. Ben ise sadece babama bakıyordum. "*İnsan kendi seçimlerinin toplamıdır*, derdi. William Faulkner okumuş, bize satıp dururdu o zamanlar. Sözün doğrusu da o değil ya, neyse." Kurumuş dudaklarını yaladı. Bakışları suratıma döndü. "Hayatım boyunca, yapacağım seçimlerden korkmadım. Ölçüp tarttım, mantığımdan ayrılmadım ve yanılmadım da çoğu zaman."

Kafamı küçük bir açıyla yana eğdim. Düzlükteki gözleri, bir ip kadar gergin dudakları ve sert yüz hatları... Göğsümün ortasına bir taş oturdu ansızın. Çünkü anlatmak istediği şey hakkında hiçbir şey bilmesem de her ne olursa olsun, bu tarz giriş cümlelerini bilirdiniz; bir bitişi andırır, bir bitişin kıyısındadır.

"Eğer, artık mantıklı kararlar alamıyorsan zaafını bulmuşlar demektir..." Duygusuz sesi tamamen profesyonel bir şekilde sabitti, kalbim yeniden çarptı. Kafasını iki yana salladı. "Hata üstüne hata yapar durursun o zaman, çok geçmeden karşındakilere korktuğunu ve beceriksiz herifin teki olduğunu düşündürmeye başlarsın."

"Baba-"

Bir bıçak işlevi görüp kesti sözümü. "Geri adım atmanı isterler."

Nefesimi tuttum.

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordum, gözlerim loş ışık alan çehresine tutulmuştu.

"Yeni bir seçim yapmak şarttır, en mantıklı olanı..." Bir adım masaya doğru yaklaştı. Eli kâğıtların arasına karıştı, gözleri de öyle. "İkinci kez aynı hatayı tekrar etmemen gerektiğini unutmadan... Öyle de yaptım. Geri adım atmamak için de işlemleri geçen günlerde başlattım."

Göz ucuyla kâğıdaın altından bir şey çıkardığını gördüm ama dönüp bakmadım. Çatık kaşlarımın hedef tahtası karşımdaydı. "Ne demek oluyor bu?"

"Düşük bir olasılıkla, yanlış yapıp yapmadığım konusunda tereddütteydim aslında," dedi. "Ama görüyorum ki yanılmayacağım."

Ellerim, düzelmekte zorlandığım çatık kaşlarım ve dahası her bir yerim buza kesti, kalbim tekledi.

Kahverengi gözleri ifadesi kadar keskindi. "Sen yanıma gelmeden önce Giray'la konuştum," dedi, dümdüz bir sesle. "Her şey ayarlandı. İki gün sonra uçuşun var, Kanada'ya gidiyorsun."

Bir şimşek düştü o anda aramıza. Yanlış duyduğumu sandım. Yüzüne bakakaldım. Ciddiyeti, sarsıcı kelimelerin doğru ve gerçek olduğunu idrak etmem için yeterliydi. Ama yetmiyordu. Sindirmek için bekledim

belki de bu sebepten. Bekledim. Bekledim. Birkaç saniye geçmişti ki, gözlerimi yumarak başımı yere eğdim ve hemen sonra ise ölüm gibi soğuk bir öfkeyle açtım. Dosdoğru suratına bakıyordum.

"Sen kendince beni yollamayı seçtin yani, öyle mi?"

"Öyle," dedi, geniş omuzlarını dik tutarak.

Histerik bir nefes dudaklarımın arasından geçti. Beynim donmuş gibiydi ve duraklıyordum her seferinde.

"Okulum?" diye sordum boğazımda nabız olup atan sakinliğimle, ifademi süpürmedim. Çenem kırılacak bir gerginlikteydi. "O ne olacak?"

"Elimden geleni yaparım Gün ama şu an burada kaydın görünmemeli. Birkaç yıl beklersin, o sırada ülkeye de alışırsın. Sonrasını o zaman geldiğinde konuşacağız."

Yaşlar batan gözlerimi dişlerimi sıkarak dingin tutmaya çabaladım. *Kahretsin, ne söylüyordu şu an?*

"Son yılım..."

"Telafi edilir," dedi hiç tereddütsüz. "Her şey çözüldükten sonra uğraşırız bununla."

Doğru kelimeleri bir türlü bulamıyordum. Hüngür hüngür ağlamak istiyordum, bağırıp çağırmak, yıkıp dökmek... Dışarıdan ise kımıldamamıştım bile.

"Ya arkadaşlarım?"

"Sadece Beliz olduğunu biliyorum," dedi düz bir sesle, gözlerimiz ayrılmıyordu hiç. "Yenilerini edinirsin."

"Stajım var."

"İşin en kolay kısmı."

"Basit mi her şey bu kadar?"

"Zor," dedi keskin ve net bir sesle. "Zor olduğu için gideceksin."

Altında ezildiğim hislerim ve sindirmek için hâlâ saniyelerden fazlasına ihtiyacım olan duyduklarımla bakışlarımı kaçırdım ve gözlerimi yumdum sıkıca. Kirpiklerime yaşlar birikmişti. *Kanada'ya uçacaksın iki gün sonra.* Hoyratça nefes aldım o an, avuç içlerimi yüzüme bastırdım. *Zor olduğu için gideceksin.*

"Tatile çıkıyormuş gibi düşüneceksin, gez, toz, eğlen... Tüm meseleler çözülene kadar böylesi en iyisi olacak."

Çenem sıkılaştı.

"Burada olduğundan daha rahat olursun, yine de tek olmayacaksın tabii."

Parmaklarım donmuştu, uzuvlarım donmuştu. Soğuktan değildi, yalnızlıktandı. İlk kez babamın yanında da yalnız hissediyordum. Uzaklaşacaktık. Günlerin hesabını yapmıyordu ki bana, yıllardan bahsediyorduk.

Neredeyse yirmi bir yıllık hayatımda onsuz bir adım öteye gidememişken, kilometrelerce uzağa gitmemden bahsediyorduk. *Yapayalnız.*

"Alfi de yanında gelebilir, bunun içinde biraz uğraşacağım. Oluru var mı bakalım bir."

Küçük bir sincabım vardı. Evet, sır ortağımdı. Çok fazla zaman geçirmiştik. Geride onu da mı bırakacaktım?

"Yeni bir yaşam kuracaksın orada, para sıkıntısı yaşamazsın. Daha fazla güvende olduğunu da unutma," dediğinde gerginliği duvarlara kadar sıçrayıp dört bir yanın rengini almıştı. "Kalacağın yeri, kullanman gereken kartları ve telefonunu da hazırlattım."

Bir an geri çekildiğimde ellerim bomboş bir tavırla iki yanıma indi. Islanan kirpiklerim içinden düz bir ifadeyle baktım yüzüne.

"Ne zamandır?"

Ne zamandır aklında bu?

"Bu plan her zaman vardı. Her şeyi hazırlatmıştım, aniden gidebilme ihtimaline karşı sadece birkaç işlem kalmıştı. En son seçeneğimizdi... devreye sokmamak için çok uğraştım, kendimden ödün verdim ama ilk defa çıkmazdayım kızım." Seslice bir nefes çekti ciğerlerine, ne yapacağını bilmez hâli bir saniyeliğine ortadaydı artık. "Seni kaybedemem. Beni anla. Anlamak zorundasın. Bu geceden sonra başka bir ihtimal asla düşünemem, Gün."

Tonlarca yük üzerime çökmüş gibi düştü omuzlarım. Gözlerimin içine batan yaşlar yanaklarıma devrilmeye ve çenemin ucuna doğru yolunu çizmeye başladı.

"Vazgeç o zaman," dedim sesimi yükselterek. "Geri adım at!"

Mayınlı bir araziye koşturuyordum sanki. Bencillik ettiğimi biliyordum. Hiçbir zaman bu konuda bencil olmamıştım, şeytani bir örgütün neler yaptığını ve yapabileceklerini biliyordum. İlk kez bencillik etmek istiyordum.

"Yaptıkları yanlarına mı kalsın? Ben geri adım atacak bir adam mıyım kızım?"

"Kendi imajını düşünüyorsun, değil mi? Sergen Alatan *yeniden en iyisini yaptı,* demelerini istiyorsun." Histerik bir şekilde sırıttım, gözlerimden yaşlar boşalırken. "Ben umurunda bile değilim çünkü. Gözünden ilk beni çıkarıyorsun."

"Gün, kendine gel." Sert ifadesi, yerinde oynayan çene kasları öfkesinin dışavurumuydu. "Sırf bunun için bile ne kadar yükün altına girdiğimi biliyor musun sen? Adamlar şehrin altını üstüne getirmiş, iş birliği yaptıkları adamlar, rüşvet verip içimizden ihanet için satın aldıkları adamlar... Şehrin her yerindeler, ülkeyi terörize eden orospu

çocuklarından bahsediyoruz. Bir gecede... Saldırıya sebep olan kırk şüpheli için emir verildi. Saldırı için kırk şüpheli... Kaçı serbest kalacak, kaçı sadece aracı olduğu için tutuklanacak haberin bile yok. Beni daha fazla konuşturma. Bu yolda karşımda olmayacaksın, payına düşen bu mu? Benim kızım olup kabul edeceksin."

"Ama baba... Sensiz. Sensiz nasıl yaparım ben?"

Bakışlarını kaçırarak dudaklarını birbirine bastırdı ve bir adım üzerime atarak titreyen bedenimi kolları arasına çekti. Hıçkırdım, göğsünde boğuldu sesim. O saniyelerde yavaşça sırtımı sıvazladı, saçlarımın tepesine birkaç kez dudaklarını bastırdı. Şampuana karışan kokusunu soludum ben de. Ama sırt sırta binen saniyeler boyunca ağzımdan tek bir söz bile çıkmadı.

"Baba," diye mırıldandım çatlak bir sesle, sesimi bulabildiğimde. Gürültü içinde çektim burnumu. "Ben senden hiç ayrı kalmadım ki bu yaşıma kadar."

"E kızım, ben de senden kalmamış oluyorum doğal olarak."

Beni neşelendiremezdi. Boşa uğraşıyordu.

"Annem için varlığım yokluğum bir ama sen..." İçim sızladı, kalbimi açan damarlar esneyerek hislerimi sardı. "Benim başka kimsem yok."

"Bir arada olamayacağız sadece, daha az birbirimiz göreceğiz. Ama düzelene kadar. Sen korkma, güven bana..."

Zorlanıyordu, hissediyordum.

"Yalnız kalacağım."

"Ayaklarının üzerinde duracaksın," dedi altını çizer gibi. "Güçlü ve daha kendinde olacaksın."

Başımı göğsünden kaldırdım ve yüzüne baktım alttan. "Baba... Gitmesem, n'olur."

"İtiraz etme," dedi. "Benim için de yeterince zor."

"Beni orada da bulurlar ki. Bulamazlar mı?"

"Çok düşük bir ihtimal, detaylarım anlatacağım zaten," dediğinde yutkundu. "Gittiğini bir süre anlamayacaklar. Sadece sen, Giray ve birkaç yetkili biliyor. Başkasına söylemek yok."

"Vural?"

"Onu kovdum," dedi tok bir sesle, kaşları çatıktı. "Yanına başkasını vereceğim, sürekli yanında olacak, seni koruyacak. Tamam mı?"

Kıpkırmızı gözlerimle anlamsız bakışlar atıyordum yüzüne. Birkaç tutam saçım yanağımın ıslaklığına yapışmış tenimi kaşındırıyordu. Biri daha mı olacaktı yanımda?

"Kim?" diye sordum, boğuk çıkan sesim kuruydu, boğazım alevler arasında kalmışım gibi yanıyordu. "Tanıdığım biri mi?"

"Güvendiğim biri." Saçlarımı yanaklarımdan çekti, şefkat dolu gözleri yüzümdeydi. "Benim prensesime en iyisiyle bakacak biri."

"Erkek mi?"

"Kadın," dediğinde şaşkınca havalandı kaşlarım. "İşinde dinamik, gözü kara ve becerikli."

Bir kadınla anlaşmak her anlamda daha basitti. Birbirimizi anlardık en azından. Her ne olursa olsun o da yabancıydı. Uzakta ve birlikte zaman geçireceğimiz yabancı bir kadını istemiyordum. Tüm bunlara mecbur kalmak, çaresiz hissetmek ve itirazsız kabul etmek istemiyordum. Her biri oluyordu ama. Düşüncelerim korku ve endişe dışında ekstra bir duygu da üretmiyordu. Babam artık yanımda olmayacaktı. Eksik kalacaktım. Aramalar yetmezdi çünkü, hiçbir zaman yetmeyecekti. Aramıza kocaman bir okyanus girecekti. Hiç istemiyordum. İliklerime kadar istemiyordum.

Gideceksin. Gerçekten gidiyorsun, Aksa. Yıllarını geçirdiğin şehirde, hiç var olmamışsın gibi silineceksin.

"Baba, sensiz-"

"Şşş," diye fısıldadı, eğildi hafifçe ve alnımı öptü. "Her şey düzelene kadar ayrı kalacağız. Senin için endişelenmeden işime odaklanmalıyım. Sonra yeniden bir arada olacağız. Bitmiş olacak tüm korkular, *ikimiz* yemin ederim iyi olacağız."

Çenem titredi, hıçkırdım sessizce. Yokuş yukarı tabana kuvvet koşmuşum gibi hissettiren bir yorgunluk sarılmıştı kalbime, atışları yavaş ve telaşsızdı. Belki de durmalıydı. Durmasın diye katlandıklarıma utanmalıydı.

Göz temasımızı kesmediğim babamın aşıladığı güveni bağrıma bastım. O gece de sabaha kadar uykumda bile ağladım.

Ertesi gün gecenin izlerini taşıyordum ve zar zor daldığım uykudan ayıldığım anda birdenbire yığılmıştı zihnime her cümle. Bir anda sinirlerim yeniden boşalmış, iç çekerek ağlamaya başlamam ise gecikmemişti. Donuk mavi gözlerim kıpkırmızı kesilmişti ve şişti; esrarsız bir yangında kalmışım gibi içten dışa yakıyordu son saatlerim olduğu düşüncesi, ıslak kirpiklerimi kurulamak için her seferinde elimin tersini yüzüme düşüncesiz bir şekilde geçiriyordum. Kopan kirpiklerimin hesabını yoldan geçen herhangi birine bile sormak istiyordum. Yapamıyordum.

O gece, hayatımı tepetaklak bulmuştum. Başıma katman katman çöken dünyanın sert tokatları canımı yakıyordu. Önümde ışıksız bir yol uzanıyordu sanki, sis kaplıydı gözümü çevirdiğim her yer. Doğru ve yanlış algım kapalıydı. Düşüncelerimin hep bir eksiği vardı. Her biri beni eksiye götürüyordu.

Bir gün içinde okulu bırakmıştım. Stajı da öyle. O sabah annem elinde eşyalarımla geldiğinde ona sıkıca sarılmış ve gideceğime dair tek cümle etmemiştim. Babam öyle istemişti çünkü. Vedalaşmıştım kendimce. O sırada Vural gelmişti, hiçbir şeyden haberi yoktu ve çatık kaşlarıyla dik dik bakıyordu suratıma. Babamın olmadığını öğrendiğinde ise defolup gitmişti. *Uyuz.*

Sonra, gece çökmüş, karanlığa terk etmişti beni. Akşamüzeri babam eve geldiğinde geceyi o kadının evinde geçireceğimi, birbirimizi tanımamız için böylesinin en doğrusu olacağından bahsetmişti. *Bir gece sonra* birlikte uçacaktık ve ilk karşılaşmamızın havaalanında olmaması için belki de gerçekten böylesi iyiydi. Üç valiz kadar çıkmıştı eşyalarım, tamamını alamamıştım. İçimden de gelmemişti gerçi. Alfi de gelemiyordu zaten.

Kimse gelmiyordu.

Sıfırdan başlayacaktım.

En acısı çaresizlikti. Kaygı ve korku içinde saniyeleri deviren kalbime kesikler doluyordu durmaksızın. Son güne girdiğimizde gece yarısına yaklaştıkça artan bir ağrı göğsümü delip geçiyordu.

O sırada kapüşonlumun cebindeki telefonun titreştiğini hissettim. İzlediğim beyaz tavandan ancak öyle koptu gözlerim. Kesik bir nefes alabildim. Başımı yastık yığınlarının arasından kaldırarak doğrulduğum saniyede hafifçe başım döner gibi olduğundan yüzümü buruşturdum. Kötüydüm. Felaket kötü hissediyordum. Son defa babamı görme şansım bile olmayacaktı, dikkat çekmek istemediği için onu görme şansım bile elimden alınmıştı.

Bacaklarımı bedenime çekerek bağdaş kurup oturduğumda dirseğimin tekini dizime yasladım ve parmak uçlarımı alnıma bastırırken yanıtladım aramayı. Doğruca kulağıma götürmüştüm.

"Gün!" Karşı hattan arkadaşımın neşeli sesi geldiğinde acıyan göz kapaklarımı örttüm. Dün babamın saldırıya uğradığını öğrenince aramıştı ve pek konuşmadan çabucak kapatmıştım. Beliz... Vedalaşmadığım ve ortadan kaybolacağım için kaybedeceğim arkadaşımdı.

"Selam," diye fısıldadım kuru bir sesle, boğazımın ortasından alevler tırmanıyordu sanki.

Kısa bir sessizlik aramıza birikti. "İyi misin sen?" diye sordu, çatık kaşları ve güzel yüzü zihnimde beliriyordu. "Sesin çok kötü geliyor, hasta mısın? Bugün derse de gelmedin."

Yanağıma serilen saç tutamlarımı geriye itekledim ve avuç içimi enseme sardım. "Soğuk almışım," dedim yalnızca. "İyi değilim pek."

"Hastaneye gittin mi?"

"Hayır."

"Salaksın çünkü... hazırlan çabuk. Yoldaydım, yanına geliyorum. Hastaneye götürürüm seni. Oradan da size geçeriz, bir kahve yaparsın dimi ama?"

İçimde birkaç parça şey sızladı. Kalp atışlarım hızlı hızlı çarparak kıvrandı kaburgalarımın altında. Gözlerimi açtım hızla, sırtımı dikleştirdim.

"Buraya mı geliyorsun?"

"Evet, özledim seni. Şu sıralar ne kadar uzaklaştık, fark etmedin mi?" diye kırgın bir soruyla karşı karşıya bıraktı beni. "Geçen hafta ruh gibiydin, ondan önce barda olanları saymıyorum bile. Bana anlatacağını söylemiştin ama tek kelime etmedin."

Bakışlarım kapalı kapıya kaydı. Yabancı bir evde, birkaç saat sonra birlikte uçuşumuz olan kadının yanındaydım. Dün gece geldiğimde beni sımsıcak bir tavırla kolları arasına çekmişti. Yabani ifademi değiştirmeden sessiz kalmış olmak fazlaca kaba olsa da alışmam için zaman gerekiyordu. *Bu geceyi atlatmam lazımdı.*

"Biliyorum, uzaklaştık ama isteyerek olmuyor hiç. Hayatım hiç kimsenin yanında tam olarak yer almama izin verecek kadar düzgün gitmiyor çünkü," dedim. "Daha doğru nasıl ifade ederim bilmiyorum."

"Sergen amcanın işleri yüzünden mi?"

"Sayılır."

"Ne kadar kötü?" Sinyal sesi bir ıslık gibi geçti saniyesinde. Sıkıntılı bir nefes verdiğini işittim. "Saldırı bunlarla alakalı, değil mi?"

"Evet," diyebildim yalnızca. "Konuşmayalım bunları, benim de pek bilgim yok. Biliyorsun sevmiyor babam işini anlatmayı."

"Bilmem mi..." İç çekti. "Kaç haberin aslını sordum da söylemedi ya, ne inatçı adam."

Başımı salladım. İçime hüzün birikerek koyulaştı, gözlerime yaşlar batıracak kadar kıvamdaydı.

"Bize gelmiyorsundur umarım," dedim konuyu değiştirmek isteyerek. "Evde yokum çünkü."

"Ciddi misin?" Duraksamıştı. Kornaya bastı, homurdanıyordu bir başka sürücüye. "O arabanın tekeri sana girsin, puşta bak ya. Sinyal

vermiyor. Bizim bu millet sinyalin varlığını unutmuş, geri zekâlılar. Ha... Ne diyordum? Nasıl evde olmazsın? Hani hastaydın?"

Dudaklarımı gergince birbirine yasladım. "Dün akşamdan beridir başka birinin yanındayım," dedim. "Eve geçmedim."

"Başka biri?" diye sordu, yaşadığı şaşkınlık sesine vurmuştu. "Benden başka arkadaşın mı var senin? İnanmıyorum buna. E, Sergen amca başka birinde kalmana asla izin vermeyeceğine göre... Evden mi kaçtın yoksa? Tartıştınız mı babanla?"

İstemsizce ufak bir tebessüm ettim. "Ne kaçması Beliz ya? Nereye kaçacağım? Kime kaçacağım?"

"Belki, bir erkek arkadaşın vardır. Bana bile söylemiyorsundur."

Ağzımı mı arıyordu o benim?

"Erkekler arkasına bakmadan kaçıyor benden, öyle bir ihtimal yok anlayacağın."

"Kaçıyor mu?" Alay edercesine güldü. "Erkek olsam seni kaçırmam be yavrum. Gördüğüm yerde azardım sana, felaket bir şeysin."

"Ne demezsin ne demezsin..." Gözlerimi devirdim yavaşça. "Aldatıldığımı hesaba katarak mı söylüyorsun bunu?"

"Yiğit tam bir orospu çocuğuydu, onun yaptığı şerefsizliğin seninle bir alakası yok," dedi kızar gibi. "Şerefsizin önde gideniydi... eziğin teki."

"İlgisiz olduğum için yaptığını söylemişti," dedim, kafamı dağıtıyordu şu an onunla konuşmak. Gideceğimi saklayarak onu çok kırmış olur muydum? *Söyleseydim ya.* Ne olabilirdi? Vedalaşmaktan kime zarar gelirdi?

"Bu tür yaratıkların bahanesi de çok olur," dedi Beliz. "Aptal bahanelerini dürüp götüne sokmasını temenni etseydin ona."

Bahaneler. Bahanelerden daha güzel. Birden ani bir ritim bozukluğu yaşayan kalbimle derin bir nefes alarak kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Öyle galiba," dediğimde anın içerisinde bin parçaya bölünmüştüm, kelimeler zihnimi ve nedensiz bir şekilde kalbimi yokluyordu.

"Eee, sen evde yoksun diye pes mi edeceğim? Neredeysen adres at, biraz laflaşırız. Yolda gelirken sıcak bir şeyler de alırım, arabada otururuz en kötü. Hm?"

"Saat çok geç ama..."

"Amma da nazlısın ya, çıldıracağım şimdi."

Sertçe yutkundum. Ne söylemem gerektiğine emin olamıyor olsam da onu son kez görebilmek için delicesine istek duyan yanımı görmezden gelemiyordum. Tanıdık birine ihtiyacım vardı. Hiçbir şeyden haberi olmasına gerek yoktu, yanımda olsaydı ve sıkıca sarılıp kendimce veda noktasını koyabilseydim daha kolay olabilirdi bu gecenin gidişatı.

"Kimseye söylemek yok ama?" diye uyardım her ne olursa olsun.

"Tamamen sır, peki..."

"Çok vaktim de yok," diye ekledim, gerildiğim hissine kapılarak. "On dakika en fazla."

"Beni istemediğini düşünmeye başlayacağım."

"Hayır," dedim, yatağın üzerinde kaydım ve en uca geldiğimde ayaklarımı zemine doğru sarkıtmıştım. "Konum atıyorum, dikkatli gel."

"Öptüm seni, bekliyorum."

Telefonu kapatır kapatmaz konum gönderdim önce, ardından tek kişilik yatağın olduğu küçücük odadan koridora çıkarak etrafa bakındım. Neredeydi? Odasına çekilmiş olabilir miydi?

Bütün bedenimi baştan aşağı kasıp kavuran gerginlikle adımlarımı salona yönlendirdim. Daire küçüktü, kaldığım oda kısa koridorun sonundaydı ve koridoru çıktığım an gözlerimi en büyük alan olan salon karşılayacaktı. Amerikan mutfak, altı kişilik yemek masası ve krem renk döşemelerle sade bir havası olan koltuklara, koyu renk halılar eşlik ederek görüş açıma girdi saniyesinde. Tek bir farkla. Elinde bir fotoğraf çerçevesi tutan kadın az ötede, perdeleri kapalı pencerenin önünde dikilir hâlde duruyordu.

Omuzlarımı dikleştirerek boğazımı hafifçe temizledim, dikkatini üzerime çekmek için.

"Aşağı inmem gerek on beş dakika kadar," dedim tok bir sesle. "Haberiniz olsun."

Koyu sarı saçları tepesinde atkuyruğu yapılmıştı ve beyaz teni koyu mavi gözleri ile uyumlu bir ahenkteydi. Güzel bir kadındı, yaşı sanırım kırktı. Hiç belli etmiyordu.

Bana doğru döndü. Siyah bir pantolon, siyah düz bir kazak vardı üzerinde. "Neden?"

"Arkadaşımla vedalaşmadım, uğrayacak... Haberi yok ama görmek istiyorum son kez."

"Sergen Müdür'üm tanıyor mu?" diye sordu, kaşlarını çatarak. Temkinli ve sorgulayıcıydı. Birkaç adım atarak bana yaklaştı. "Yarım saate havaalanına geçmek için yola çıkacağız, nereden çıktı bu aniden?"

Kollarımı karnımda çaprazladım. "Babam tanıyor, üniversiteden arkadaşım. Çok sürmez, hemen dönerim."

"Birlikte ineceğiz," dedi düzeltir gibi. "Valizleri neyse ki arabaya yerleştirmiştim. Alacağın bir şey varsa al, tamamen çıkalım. Sen arkadaşınla vedalaşırken en azından gözümün önünde olursun, arkadaşın gidince de doğrudan yola çıkarız."

Kalbimin dört odası birden daraldı, duyduklarımı bir sahne kurup oynatan zihnime yenik düşerek bakışlarımı kaçırdım. Kafamı aşağı yukarı salladım yalnızca. Önünde sonunda o yola çıkmak için bir adım atacaktım. Tümüyle değişen bir pusula tutuyordum sanki titreyen avuçlarımın arasında ve cesaret edip bir adım öteye erişemiyordum.

Küçük sırt çantamı tek omzuma takarak dış kapının önüne çıktığımda üzerimde koyu kahverengi kapüşonlu *sweatshirt* ve bacaklarımı sıkıca saran siyah kalın bir tayt vardı. Bileklerimin üzerine kadar uzanan beyaz çoraplara kaydı gözlerim, sessiz bir iç geçirdim.

"Neden bunu kabul ettiniz?" diye sordum, birlikte asansör kabininden inene kadar koruduğumuz sessizliği bozarak. Boyu beş santim kadar uzundu benden, 1.75 civarlarında olmalıydı. Başımı sağ omzum üzerinden ona çevirmiş, profiline dikmiştim buz maviliklerimi.

Omuz silkti. Demir kapıyı açtı ve önden geçmem için kenara çekildi. "Mantığımı kullandım," dedi. "İş çok basit, paramı orada da alacağım, yeni ülke, yeni heyecanlar... Bayağı eğlenceli olacak."

Kaşlarımı ağırca havalandırdım. "Özel bir sebep olduğunu düşünüyordum."

"Beni burada bağlayan bir şey yok, aksine... Bir zamanlar ülke ülke gezmek isteyen yanım için fırsat. Yerimizde duracağımızı kim söyledi? Bir orada oluruz bir başka yerde." Soğuk hava dalgası yaladı yüzümüzü, tüylerim ürpertiyle dikilmişti. "Şimdi üzgünsün ama... Alıştıktan sonra her şey çok basit. İşin tadını ikimiz çıkaracağız, diğerleri hâline yansın."

Buruk bir tebessüm ettim. Beş katlı binanın merdiven basamaklarını yan yana inerken, "Beni buraya bağlayan bir şey yok dediniz," diye konuştum. "Kimse mi yok?"

Başını iki yana salladı ağırca. "Yok," dedi. "Küçükken trafik kazasında kaybettim ailemi, kimse sahip çıkmayınca devlet korumasına alınmışım. Akademiyi kazanınca yeni bir hayata başlamış oldum böylece, alışığım yani bu tarz değişimlere. Kendime hayat kurdum falan filan işte, özetin özeti... Bir ara konuşuruz tüm bunları, daha birlikte çok vaktimiz olacak."

Sancılar saplanan göğsümle başımı tereddüt ederek salladım. Bir an, inanılmaz kısa bir anlığına bu anın içinden kaçmak istedim; gerçek anlamda, sırtımı ona dönmek ve arkama bakmadan tabanlamak... Nereye kaçabilirdim ki?

Bir dakika sonunda gri bir *sedanın* önünde durduğumuzda arka kapıyı tok bir sesle açtı ve sırt çantamı omzumdan aldı. Bir adım geri giderek buz mavisi gözlerimi etrafta gezdirirken ellerimi ceplerime sıkıştırmış, her yeri aklıma kazımak istercesine ayrıntılara dikkatle bakıyordum.

O saniye bir çakmak sesi doldu kulaklarıma, loş karanlığın içindeki kadına değdirdim gözlerimi. Tam karşımda arka kapıya sırtını dayamış, dudakları arasına bir dal sigara yerleştirmişti. İstemsiz, çatık kaşlarım altından süzdüm onu.

"Beni öldürecekmişsin gibi bakıyorsun," dedi gülerek, sigarasından derin bir duman çekti. Başını iki yana salladı. "Sorumlu mu arıyorsun ya da?"

Yaşlarla dolan gözlerimi kaçırarak asfalta gömdüm. Fazla hassastım. Boyumu aşan bir yola çıkmak zorunda bırakılmıştım. Yalnızlığın dibindeydim ve uçan kuşu bile sorumlu tutabilecek bir çıkmazdaydım. Babam belki de bu sebeple son kez onu görmemi istememişti, paçasına yapışacak kadar çaresiz hissediyordum çünkü. Buna, o da dayanamıyordu.

Derin bir nefes çektim içime, hava buz gibiydi. Esen yelden üşümüştüm, ellerimi kollarıma dayamış sıvazlıyordum. Boğazım acıyordu kuru nefeslerden. Bir sigara da ben yakmak istiyordum, hatta delicesine sarhoş olmak... Gizli saklı götürülürken aklımın yerinde olması şarttı, saatler boyu kaç bin fit tepede olacaktım zaten, aptalca düşünceler ve istekler silsilesine bir son vermem gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra karşı kaldırımın yakınında duran araba dikkatimi oraya çektiğinde ifadem silinmemişti; farların karanlığa karıştığını fark ettiğimde motor sesi kesilerek sürücü kapısından aşağı inen arkadaşımı karşıma çıkardı. Etrafa bakınıyordu ama biz köşede kaldığımızdan karanlık gizliyordu bu tarafı.

"Arkadaşın geldi sanırım," dedi Aslı abla, gözlerim üzerine çevrildiğinde sigarasını kaldırıma atarak ayak tabanıyla ezdi. "Arabadayım, on dakikan var. Uçuşa gecikme lüksümüz yok, biliyorsundur."

"Biliyorum," dediğimde gözlerimi devirerek yanından geçtim ve karşı kaldırıma yürüdüm dosdoğru, birkaç adım kala Beliz'in anlamsız gezinen yeşil gözleri aradığını bularak tutunmuştu üzerime.

"Gün!"

Derin bir rahatlama yayılan yeşil hareli gözleri gölgede kalmıştı ve parıldıyordu. Benim aksime. Birkaç büyük adımla yürüdüm ve kolları tarafından sıcak bir sarılmayla karşılandım. Avuçlarımı sırtına çıkararak sıvazlarken kesik kesik nefesler aldım. Göz kapaklarım örtüldü yavaşça. Yaşlarla dolan gözlerim bu buluşmanın hiç de iyi bir fikir olmadığını söylüyordu.

Parfüm kokusu burnuma çarparken, "Nereden geliyorsun?" diye sordum, üzerimden ayrıldı kolları ve geri çekilerek göz göze kalmamızı sağladı.

"Birkaç ailevi mesele," dedi geçiştirmek istercesine. "Büyükbabamın yanındaydım, sana uğramak istedim."

Yola yakın durduğumu fark ederek siyah *Range Rover*'a yaklaştım ve olduğu yöne döndüm bedenimi. "Çok geç saat..."

Omuzlarını silkti. "Olsun," dedi, ardından sürücü camından içeri bir bakış atarak gözlerimi yakaladı tekrar. "İçecek bir şeyler aldım. Arabaya geçelim."

"İçecekleri boş ver şimdi. Çok vaktim olmadığını söyledim," dedim reddederek. "Seni görmek istiyordum ben de iyi ki aradın."

"Gerçekten iyi misin sen? Ciddi soruyorum bunu? Bakışların çok durgun, hem..." Kaşları çatıktı, bir yandan da etrafta göz gezdiriyordu. "Burada ne işin var?"

"Şehir dışına çıkacağım bu gece," dedim, en uygun bahaneyi sunarak. "Bir tanıdığımla beraber... Burada kalıyor, onun yanındayım bu yüzden."

"Hafta sonu için mi?" Anlamamıştı. "Niye? Ne kadar kalacaksın? Staj var zaten... Hemen dönmen lazım."

"Dönmeye çalışırım, belki birkaç gün fazla gecikmeyle." Yutkundum ağır ağır. "Bakarım ya... Her neyse. Sen bahset, nasıl gidiyor?"

Beliz ile ayaküstü konuşmamız on dakikadan fazla sürmedi. Huzursuz ve gergin olduğum için somurtup duruyordum. Beliz neyse ki üstüme gelmemişti. Geri döndüğümde ilk fırsatta birlikte tatile çıkmamız gerektiğinden bahsetmişti hatta. Önerisi ise İtalya'ya gitmekti. İçten içe bu ana kadar yapmamış olduğumuz için pişman hissetmekten alıkoyamamıştım da kendimi. Belki daha fazla arkadaş bile edinmeliydim, doludizgin yaşamalıydım İstanbul'da yaşantımı. Yurt dışına çıkma sebebim bir başka gezi olmalıydı. Saklambaç oynadığım yaşlarıma geri döneceğimi biliyor olsaydım eğer, farklı tercihleri göze alabilirdim. Babamdan daha soyutlaşarak yaşardım mesela, eteklerinden çıkabileceğim hesaplar yapardım.

Beliz'e sıkıca sarıldıktan sonra arabasına binip gidişini izlemiştim arkasından birkaç saniye. En azından omuzlarımdan bir yük kalkmışçasına rahattım artık. Bu şehirde işim bitmişti. Bir vedanın beraberinde. Yola çıktığımızda, bir anda birden fazla duygu ve düşünce ile başa çıkamadığımdan gözlerimden aşağı süzülen birkaç damlanın önüne geçemesem de normaldi şu anki ruh hâlim.

Çevreyoluna girdiğimizde ise yağmur bastırmıştı, bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Pencere tarafındaki camdan gözümü almadan sessizliğimi korurken saat geç olduğundan geçen tek tük arabayı ve ıslanan yolu izliyordum çoğunlukla. Sileceklerin yağmur suyunu süpüren sesi ve damlaların sertçe vuran sesi dışında cansızdı arabanın içi.

"Çevirme var," diyen sesle gözlerimi yanımdaki camdan ayırdım ve şoför koltuğundaki kadına çevirdim. Gayet rahattı.

"Yol çok dolu değil ki, neyi çeviriyorlar?" diye sordum, histerik bir gülüşle. "Siz bilmiyor musunuz?"

"Bir kaçak arıyorlarsa normal, ihbar verilmiştir. Öğrenelim bakalım."

Bakışlarım önüme düştü. İleride bir polis ekibi duruyordu, yanaşmamızı işaret edip birkaç adım yola çıktığında Aslı abla sinyal verip sağa çekerek ağırca durdurdu arabayı. Birkaç saniye sonra elinde kimliğiyle beraber camı indirdi ve yürüyerek o tarafa gelen polis memuru ile konuşmak için başını uzattı. Karanlık olduğundan net seçilemiyordu adamın yüzü.

"Kolay gelsin," dedi düz bir sesle, Aslı abla. Elindeki polis kimliğini göstererek. "Hayırdır? Sıkıntı mı var?"

Bıkmış bir şekilde ofladım ve kollarımı göğsüme çapraz sararak dışarıdan içeri akan soğuk havayla ürperen vücudumu ısıtmaya çalıştım.

"Kimlik tespiti için Aslı Hanım," dediğini işittim polisin, yağmur ve yolun uğultusu sesini bastırıyordu. "Geçen gece yaşanan saldırıyı biliyorsunuzdur."

Babama düzenlenen saldırı.

Yerimde değnek yutmuşum gibi dikleştim ve ona baktım.

"Sıkı denetlemeyi unutmayın, elinizden kaçırırsanız yakar çıranızı."

"Elbette efendim," dedi memur saygıyla. "Yanınızdaki küçük hanım kim?"

Başı olduğum tarafa doğru döndüğü anın paralelinde benden taraf kapı açıldı ve bir sonraki anın içerisinde ağzımın üzerine yapıştı bana uzanan bir el, ardından kuvvetli bir koku dayandı burnuma. Karanlığın kursağına takılan bedenimin gevşeyerek parçalara dağıldığını ve nabzımın boşaldığını hissedebiliyordum. Bilincimi kaybediyordum. *Yoksa, ölüyor muydum?*

Boşluk, keskin köşeleri olan cam parçaları gibiydi. Kırık her yanıyla etrafınızı sardığında kanamaktan başka bir çare de bırakmazdı size. Acı ve ağrı dolan kalbimi uyandıran da bu his olduğunda bilincim bir sağa bir sola sürükleniyordu. Çırpınan kalbimin şiddetiydi beni karanlıktan kurtaran. Telaş ve korku capcanlı oradaydı, içimi ateşe veriyordu.

Suratım öne düştüğü için tutulan boynumla birlikte ekşidi. Ne halt dönüyordu? Yönümü yakalayamıyordum bir türlü, sanki algım bozuktu. Midem alt üst olmuştu bir de. *Aksa, öldük mü ne?* Boğulacakmış gibi

büzüşen ciğerlerime derin bir nefes çektim birden. Yaşam bulgusu, *evet. Nefes alışverişi, hissedilen ağrı ve acı, teni yakan mühür, çatlak zihnimde akmaya başlayan anılar.* Bir kez daha nefeslendim. Yaşıyordum.

Bayılmıştım. *Hayır.* Kaçırılmıştım.

"Uyanmış mı?"

Kimdi bu? Sesini tanımadığıma emindim. Her an ağlayabilirdim.

"Sergen Alatan'ın prensesi..." Gülüyor olmalıydı ama kısık bir zafer çığlığı gibi geliyordu kelimeler. Keyifliydi her kim ise. Kiminle konuşuyordu? "Her şey istediğin gibi olmuştur umarım? Böyle olacağını tahmin etmezdim ama daha şimdiden benim bile aldığım zevkin tarifi yok."

Zemine bırakılan adım sesleri kulaklarımı kapatan uğultuyu yıkarak ulaştığında boynumu geriye çektim ve gözlerimi araladığım sırada kirpiklerimin arasında puslanan dünyayı görme telaşı içine girmiştim. Kalbime oturan kan bir anda damarlarımdan aşağı çekilmeye başladı, nabzım süratsiz bir hıza büründü. Kulaklarıma kadar ulaştı sesi... Gümbür gümbürdü. Göğüs kafesimi yoruyordu.

Birkaç kez gözlerimi yumarak sıktım. Sert bir yerde oturuyordum, bileklerim arkamda bağlanmıştı ve bu pozisyonda hareket alanım yoktu. Korkuyordum. Panik hâlindeydim. Yine de sesimi bile bulamadım.

İç içe geçen kirpiklerim bir ışık bulup araladığında görüntü hafifçe cızırtısını yitirdi. Tavanda yanan kuvvetli ışık aydınlığı yeterince sağlıyordu. Aynı saniyelerde önüme dizlerinin üzerine çöken birinin varlığı doldurdu görüntüyü. Kirpiklerimi kırpıştırdım. Üzerime uzanan el çenemin altına baskı yaptı buz gibi bir tutuşla, başımı küçük bir açıyla geriye ittirdi ve beni yüzü ile karşı karşıya getirdi.

Kalbimin kırıldığını hissettim.

Basit bile kalabilirdi bu terim.

"Gün Aksa Alatan," dedi, sır vermez sesi. Ateş çemberine alınmış açık kahverengi gözleri gözlerimden içeri yırtıp geçti, donup kalmıştım. *Boris Vedran Karalav.* "Yaptıklarımı hiç unutamayacaksın."

DEVAM EDECEK

Sıfır Noktası: Av ve Karalav
GİZEM YİĞİT

Ninova